НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

"Кой е най-голям в Царството небесно?"

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 18-а глава от Евангелието на Матея. Значи, щом се прощава на тебе, и ти трябва да прощаваш. Тук не се говори за онези, на които не е простено, но за тези, на които е простено.

"Духът Божи"

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Това е един въпрос, който занимава днес хората. Навсякъде става спор за големство. Този въпрос не е отсега, той е далечен въпрос, съществувал е и в миналото. Минералите са го повдигали, но не можаха да го разрешат. Растенията са го повдигали – и те не можаха да го разрешат. Животните са го повдигали, но и те не можаха да го разрешат. Най-после и човекът е повдигнал същия въпрос. Този въпрос има външна и вътрешна страна. Христос отговори на този въпрос кой е най-голям в Царството небесно. Той повика едно от малките деца и каза: "Ако не станете като малките деца, по никой начин не можете да влезете в Царството небесно." Който така се смири, той е най-големият. Голям и малък, това са две противоположности, които са свързани заедно. Те са две възможности. Голямото е възможност на малкото и малкото е възможност на голямото да се смири. Ние виждаме, че този закон съществува и в природата. Големият дъб, голямата ябълка, големите дървета, изобщо, се смиряват най-после в своите малки плодове. Те се смиряват и започват оттам, отдето са излезли.

Следователно човек не трябва да разчита на онова, което

е сега. Той трябва да разчита на онова, от което е произлязъл. Ако си министър, не разчитай на своето министерство. Ти си владика – не разчитай на своето владичество. Ти си милионер – не разчитай на своите милиони. Това са преходни неща. Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе. И министерството, и владичеството, и милионерството са произлезли от това, което Бог е вложил в тебе първоначално. Не разчитай на онова, което ти си развил. Това, което ти си развил, показва доколко ти си работил. Това, което ти си изработил, няма да остане за тебе.

Ето, в притчата за талантите казва се, че един взел един талант, друг – два таланта, трети – три, после – четири и пет таланта. Който работил най-много, спечелил още пет. Който взел четири таланта, спечелил още четири, а онзи, който получил само един талант, отишъл и го скрил някъде. Хора, които работят само с един талант, те са хора, които мислят само за ядене. С два таланта са онези хора, които чувстват, които искат да направят нещо в света. С трите таланта са хора, които мислят. След тях идат тия с четири, с пет таланта. Опасността е в онези, които мислят само за стомаха си. Те заравят своето богатство. Когато дойде господарят им, те го разравят и казват: "Ето, не е изгубено твоето богатство, твоят талант."

Сега да дойдем до новото. За пример, вие сте учили за храносмилането, учили сте за дишането, учили сте за мисленето, както и учените хора. Но въпреки това и учените хора днес много малко знаят за процесите, които стават в мозъка. Казва се, че еди-кой си е учен човек. Той е учен, защото може да ти каже как функционира мозъкът, но попитайте го де седи причинността на нещата, той нищо не може да отговори. На кое място в мозъка е центърът на причинността, той не знае. Казват, че някой е набожен, религиозен човек, но питайте и него по този въпрос – и той нищо не знае. И той е учен, свършил е няколко факултета, но и той не знае. Като го запитат за центъра на причинността в човека, той казва: "Така се е родил човекът." Не е така. Едва сега учените [са] се заели с обяснение на тези неща и казват, че зад всяко

нещо имало някъде една жлеза. Те вярват в това. Вярно е, че има такава една жлеза – там [се] намират много работи.

Казвам: Човек трябва тепърва да се проучава. Ние, хората на физическия свят, представяме стомаха на битието, на космоса. Опасността, грехът е с нас. Защото всички такива хора мислят само за ядене и пиене. Те разбират живота много повърхностно. Всички учени хора, каквито и да са, те първо мислят за ядене. Когато писателят пише, той първо мисли да напише нещо хубаво, че повече да се харчи. Един проповедник мисли да проповядва хубаво, да се хареса на хората, че да идват повече хора. Като наблюдавате всички хора, ще видите, че във всички се крие едно тънко користолюбие. Те все за Бога говорят, но зад тази идея за Бога се крие нещо друго. Ние не го искаме, не го съзнаваме, но има нещо подобно. Искаш да говориш хубаво, искаш да рисуваш хубаво, искаш да играеш хубаво – във всичко искаш да се харесаш. И в играта искаш да се харесаш. Всички неща са така направени, в тях няма нещо духовно. Във всички неща на Земята все седи на първо място парата или някакъв интерес. Пък и зад всяка идеална постъпка пак седи човешкото. Защо? – Защото влизаме в стомаха на битието.

И Господ, като искаше да ръководи човека, тури го в райската градина и му каза: "Слушай, от толкова години вече ти си ял от забраненото дърво. Гледай сега да не ядеш." Вие мислите, че човек не е съществувал преди Адама, и като така, не е ял нищо. Като му забрани да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, всъщност Господ не му забрани да яде от нещо, от което никога не е ял. Той и без това е ял много пъти, защото той е стомахът на битието. Господ му каза: "В който ден ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото, ти ще умреш. Затова ти ще ядеш от дървото на живота." След това дойде новата философия чрез някой си философ, много учен, който е свършил 12 факултета, и каза на Адама: "Има един нов начин за ядене. И ако ти ядеш от това дърво по този начин, ще станеш като един от боговете." Господ създаде тази забрана.

Това е една алегория. Адам яде от забраненото дърво и направи същата погрешка. Той почна да яде от това, от което

не трябваше да яде. Защо не трябва да ядем? – След като си ял веднъж, втори път не яж от същата храна. Казвате: "С едно ядене нищо не става." – Колко пъти трябва да яде човек от нещо забранено, за да сгреши? Мислите ли, че ангелите ядат по три пъти на ден, като вас? Не считайте това за авторитет. Ангелите правят по една закуска в годината. Какво ще кажете на това отгоре?

Аз не ви казвам, че трябва да приемете това, но питам: Не е ли по-добре човек да яде по-малко и да мисли повече? При това, в нашето ядене на Земята няма никакво разбиране. Яденето е голям товар. Какви ли болести не се зараждат от яденето. Всички болести се дължат именно на яденето. Какво ще кажете на това? Какво ли не яде човек от забраненото дърво? Какво ли не ядат хората днес? И салами, и суджуци, и пастърми, и риби, разни майонези, какви ли менюта не се приготовляват, от които остават разни нечистотии. И в резултат на това идват жълтеница, рак, какви ли болести не идват от тия нечистотии в кръвта. Сега гледам какво правят новите вегетарианци. Те опростяват храната си и ядат само ябълки и круши. Те се лъжат, мислят, че приемат чиста храна. Не мислете, че и плодовете не са опасни. Има опасни ябълки, има круши, които са опасни; има сливи, които са опасни; има дини, пъпеши, които са опасни. Човек трябва да ги разбира. Като ядеш, ти трябва да знаеш как да ядеш. Има хора, които обичат кокошките, но им се казва, че са опасни. Всички кокошки не са за ядене. Някому се яде телешко. И телешкото е опасно. Някому се яде риба – и рибата е опасна. Всичко е опасно. В света съществува едно противоречие. Тогава учените хора правят ред анализи на храните и вадят таблици, в които се показва хранителността на разните храни. Ти ядеш телешко месо. И клетките на това месо имат стомах, имат черва, отделят своите нечистотии, с които вашият организъм се храни. Ти ядеш, както котката изяжда мишките, с всичките им нечистотии, и от това умира. Ти ядеш нечиста храна. И сега, ако река да ви говоря за храната, която приемате, вие ще се погнусите. Вие ядете много нечиста храна. И ако човек почне да мисли върху храната, която употребява, той ще се откаже от нея. Когато човек заколи

едно теле или една кокошка, той трябва да се моли, така че да не останат от тях никакви нечистотии в кръвта му. Той трябва да приготви тази кокошка, както и себе си, най-малко един месец за тази жертва, която ще му се даде. Така донякъде поне живеят напредналите хора в света.

Сега, [като] говоря по този начин, в умовете ви се зражда една мъчнотия и вие казвате: "Какво да правим тогава?" Не е въпрос какво трябва да правите, но трябва да знаете отде иде злото в света. Злото в света иде от яденето. Имаме един пример в живота на Христа. Като дойде при Него ученият адепт, каза: "Като си Син Божий, направи тези камъни на хляб. Ето, аз съм учен човек, мога да ги направя. Ти можеш ли да ги направиш?" По този начин ученият адепт постави Христа пред едно изкушение. Но Христос не се поддаде на това изкушение, защото не искаше да завладява хората. Христос знаеше, че тези хора не са негови. Христос му отговори: "Не само с хляб, направен от камък, може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога."

Та казвам: В сегашния век, при сегашните разбирания, аз не искам да ви поставям на противоречия. Знайте, че всичко, каквото хората вършат, е добро, но не е на мястото си. Какво означава, че не е на мястото си? Ето какво означават тия думи. Малкото дете, което току що се ражда, не може да му се даде твърда храна. Твърдата храна не е за него. На него ще дадете млечна храна, която лесно се асимилира. Следователно има храна, която не е за вас, тя не е на мястото си. Затова трябва да се храните с млечна храна.

Някои искат много знания. Многото знания не са за всекиго. Казва някой: "Аз да имам знание, че не искам да зная какво ще стане." Представете си, че ти имаш знания, че знаеш всичко, каквото става между хората. Знаете ли какво би станало тогава? Ти не би живял един месец в къщата си. Ако ти живееш между хората и знаеш истината, както стават нещата в действителност, очите ти биха се разболели. Опасността в живота на хората седи в това, че има нещо опако, нещо скрито между тях. Само бутни човека някъде, да видиш какво може да стане. Той може да ти стане най-големият

неприятел. Наскоро в музикалната академия имаше един пример: един от професорите по музика направил една малка погрешка. Един от учениците, който свършвал академията, се осмелил да каже: "Господин професоре, тук има една малка погрешка." – "Седни си на мястото, не ме апострофирай!" – му казал професорът. И студентът, макар че бил един от способните ученици, свършил с успех среден при този професор.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Кой е голям човек? Голям човек е този, който знае да расте. Това подразбира правилно растене в живота. Душа, която не може да расте, тя не може да стане голяма. Малките неща стават големи. Човек трябва да расте, за да стане голям. Не е мъчно това. В тази големина трябва да има едно вътрешно разбиране, една сила, която да разбира нещата. Това може да направи всеки един човек, който има тази прозорливост, която наричаме "интуиция". Човек не може да се развива, ако не схваща нещата интуитивно. Интуицията е чувство, наука в човека, която схваща нещата изведнъж. Това, което един обикновен човек цял живот го следва и не може да го постигне, човекът с интуиция в 5–10 минути, моментално почти, може да го достигне същото нещо. И най-големите опити, които сега хората правят, с интуицията същите опити ще бъдат играчка. Този опит може да се направи в 5–10 минути отгоре. Сега тези неща не стават, защото целта, с която сегашните хора се домогват до науката, е съвършено друга от [тази на] просветените хора, които работят с интуиция. Те не я употребяват за благото на цялото човечество, но я употребяват за свое лично благо и по този начин те си причиняват пакости сами на себе си.

Тъй щото, желанието на хората за големство е опасно желание, опасна работа. Сега всички хора се стремят към това, именно, кой да стане по-голям, по-силен, по-добър, по-напреднал, по-учен и т.н. И оттам, всички спорове, които стават между хората, се дължат все на желанието за големство. В бъдещото възпитание, във възпитанието на новата култура, която е дошла вече, всички ще знаят тази идея за големството. Отивате в някое общество, било то научно, ре-

лигиозно или духовно – веднага ще забележите, че и там съществува стремеж към големство. Отиваш при един патриарх и гледаш, че той се надува, иска да се покаже много голям. Казвам му: "Каквото и да правиш, ти в Царството небесно не можеш да влезеш. – "Защо?" – "Защото си много голям." В този човек няма пластичност. Ако има нещо Божествено в него, той ще бъде оценен. Обаче той иска с онези, създадени неща от хората, да фрапира. Той казва: "Знаеш ли колко години съм следвал, за да стана това, което днес ме виждаш?" – Онова, което Бог е вложил в тебе, аз зная как е станало. Ти не разправяй тези работи на мене. – "После, искам да придобия здравето си." – Не ми говори тия неща. Не е въпросът в годините, но в онова, което Бог е вложил в тебе. Ако ти спазваш законите на чувствата, които Бог е вложил в тебе, ако ти спазваш законите на мислите, които Бог е вложил в тебе и ако спазваш силите, които Бог е вложил в твоята воля, ти ще бъдеш здрав. Здравето зависи от онова разбиране за яденето, което човек има. Ти трябва да знаеш как да ядеш, ти трябва да знаеш как да дишаш и ти трябва да знаеш как да мислиш. Знайте, че и в умствения свят има много неща, които ти не знаеш как да приемеш. Ако си силен, друг е въпросът, но ако си слаб, тогава и за тебе има много неща, които не са ти потребни.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Сега учените се интересуват кой е най-голям. Казва им Христос: "Онзи е голям в Царството небесно, който разбира Божествената мисъл, която оперира в човешкия ум." Ти трябва да знаеш всяка една мисъл, която оперира в твоя ум, Божествена ли е или не. Ти трябва да знаеш всяко едно чувство, което се поражда в сърцето ти, Божествено ли е или не. Ти трябва да знаеш още всяка една постъпка, която мислиш да извършиш, Божествена ли е или не. Казваш: "Отде да зная това?" Ти можеш да го провериш. В 5–10 минути ти трябва да го провериш Божествено ли е или не. Ако хората имаха това чувство в себе си, те всякога можеха да знаят кога човек може да стане голям. Човек може да стане голям, когато стане като малките деца. Там е ползата. И тогава за всяка работа, която човек започва, той ще знае как ще се свърши тази работа.

Христос не знаеше ли какво имаше да Му се случи? Знаеше, но Той не си правеше никакви илюзии. Той знаеше, че има една много трудна работа, която Му предстои да свърши. Понеже учениците Му даваха съвет да не се излага толкова, да постъпва по-умно, по-сдържано с хората от тяхно гледище, Той се допита до Господа, като се обърна към Него с думите: "Ако е възможно, Господи, да Ме отмине тази чаша, да мине по друг някакъв начин." И отгоре Му казаха: "Не е възможно. Тази чаша трябва да я изпиеш." Тогава Той каза: "Няма какво, ще я изпия." Когато му дадоха да носи кръста, пак Го посъветваха да бъде по-внимателен. Казаха Му, че няма нито един пророк в Израиля, който да не е пострадал. Всички израилски пророци са все пострадали. Защо? От какво? От едно вътрешно неразбиране, което съществува у хората. В хората има едно вътрешно ослепяване. Защо е така, ще го оставим настрана. Откъде произтича това ослепяване, ще го оставим настрана. Това е един от тъмните въпроси. Има нещо в природата, което заблуждава хората. Всички хора се заблуждават от него. Затова и светиите трябва да се пазят. И когато човек се въздигне на една висока точка в своя живот, ще го постигне това, което той никога не е очаквал.

Мислите ли, че и Христос успя? И Христос още не е успял. Христос казва: "Аз победих света!" Но вижте какви бъркотии, какви раздори са ставали след това между евреите. И досега Христос търси по кой начин хората могат да благуват. Но това нещо с насилие не може да стане.

Казват: "Има нещо, което заблуждава хората." Всички вярващи мислят, че са на правата страна. Някъде са прави, но някъде не са. Прав човек, поне от човешко гледище, е онзи, който може да гледа на човека като на себе си. И като дойде някой човек при тебе, да можеш да споделиш неговата съдба, така както споделяш своята. Това е право, но това съзнание още го няма у хората. Ако това съзнание го има някъде, то е в тялото, между клетките. Клетките на тялото имат това съзнание. И наистина, ако човек го заболят очите или ушите, или крака, или ръката, или гърдите, всички клет-

ки гледат да му отдадат това право, което му подобава. Сега като дойде при тебе един твой ближен, ти не знаеш откъде, от кой свят иде той. Ти не знаеш дали той иде от света на ангелите или от света на светиите, или от света на гениите, или от света на талантливите, или от света на Божествените същества, от Божествения свят, или най-после от Земята. Идва един човек при тебе и ти го питаш: "Откъде идваш" – от Варна или от София, или от другаде някъде – от Франция, от Америка? Отникъде не идва той – нито от Варна, нито от София, нито от Франция, нито от Америка. Онзи, който разбира, той ще каже: "Аз идвам от света на гениите, от света на светиите, от света на талантливите, от света на ангелите, от света на възвишените същества, от Божествения свят."

При един специален случай Христос каза: "Аз не съм от този свят." И прав е, Той не е от този свят. Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят. Казвате: "От кой свят е тогава?" Дойде някой религиозен и вие го питате: "Откъде си?" – "От еди-къде си." – "Какво мислиш?" – "Мисля, че остарях и ще дойдат един ден да ме погребат, да ме опеят и да ме заровят в земята, да ме оставят самичък." Никак няма да те оставят сам, но като на войник, ще ти свалят дрехите само. Когато вербуват войници, нали техните обикновени дрехи ги свалят и ги турят в хранилището, докато изслужат? Като ги уволняват, свалят войнишките им дрехи, обличат ги с техните и ги пращат по домовете им. Ти в гробищата ще оставиш старите си дрехи. И няма защо да хващаш служители, които да опяват старите ти дрехи. Ти ще си ги вземеш сам.

В това отношение аз харесвам котките. Когато котката ще мре, тя познава това време и отива някъде, избира си място и се скрива от погледите на хората. Тя не се нуждае от погребване, от опяване. Наскоро имах една котка, която умря, но изпрати своя заместница.

А сега, като умре някой човек, ще му държат надгробна реч. Хубаво е и това, но не е право. Това е една крива идея, едно заблуждение. – "Ами ако се уплаши?" – Ако остане той

да се плаши от гроба, това е загубена работа. Той не трябва да се плаши от умрелите, но да се плаши от това, че няма да отиде там, дето трябва. Човек трябва да съзнава, че е изгубил Божията любов. А какво по-голямо нещастие от това да изгубиш любовта? От какво произтичат скърбите? Това е самосъзнанието у човека, че е изгубил най-ценното, най-хубавото, най-доброто. Но най-малко ако проблесне в човека някакво щастие, той казва: "Ето, тук е любовта." Но скоро вижда, че не е.

Мъчно се дохожда до любовта. Всички пишат за любовта. Хубаво е това, тя идва понякога. Но ние трябва да създадем добри условия, за да се прояви любовта, която носи щастието. Това зависи от знанието на хората. Хората трябва да учат. Учение трябва. Не говоря за ученето, както сега го разбират. И това учение е добро. Хубаво е, например, човек да знае да смята, но това е механическо знание, в него няма никаква връзка. Хубаво е физиологията, анатомията, социологията, астрологията, но те нямат никаква връзка помежду си, те са отделени една от друга, като сухи кости. Те са разхвърляни, нямат връзка помежду си. Всички науки съставят едно цяло.

Имаш една органическа мисъл. Ти можеш да я разгледаш анатомически. Като дойде една мисъл в главата ти, не я критикувай, но я разгледай анатомически, като отделен орган, после разгледай функцията □. Но и с това нищо не се постига. Ти трябва да знаеш предназначението на твоите кости, на твоите мускули, на твоята нервна система с всичките нейни жлези. Когато се яви един недъг в тебе, ти трябва да знаеш откъде иде той.

Казвам един ден на една от младите сестри, доста способна: "Жалко е, че ти в младините си си се спънала в любовта. И сега години ще ти вземат, докато се разправиш." Не си играйте с тази любов, която спява, но учете. Малка любов ви трябва, а не голяма. И в религията човек може да се спъне с любовта. Любовта е едно голямо благо в живота, но тя може да спъне целия ви живот. Иди в дома на един брат и погледни жена му. Колкото и да е сериозна тя, той ще каже: "Защо погледна жена ми така?" Всички недоразумения в

света стават все от любов. Ако погледна главата, тялото на един учен човек даже, за да видя как е устроен, той няма да разбере това и ще се докачи. Защо? Любов няма той. Пък и при мене да дойде някой човек, пак същото.

Понякога и вие искате да ви открие Господ нещо. Така правят религиозните хора. Като ги мързи да учат, те все искат нещо от Господа, да им открие Той нещата. Господ не е справочна книга. Той не е от тези да открива нещата. Господ казва: "Ти ще познаваш хората така, както познаваш и себе си." Ако не познаваш себе си, и хората няма да познаваш; ако познаваш себе си, и хората ще познаваш.

Понякога вие искате да проповядвате на хората, да ги учите, да ги обърнете към Бога. Че какво ще проповядвате на един човек? Когато евангелистите дойдоха, те искаха да направят всички хора евангелисти. Хубаво е това желание, но като направиш един човек евангелист, после пари с лихва даваш ли му? Този човек те пита: "Даваш ли пари без лихва?" – "Не, с лихва давам пари." Обърнеш един светски човек към Бога, направиш го християнин. Но той после те пита: "Даваш ли пари с лихва?" – "Разбира се, че давам." И светският човек яде месо, и ти като християнин ядеш месо. По какво се различавате тогава? Всички ядете месо. Различавате се, ще кажете, по това, че той не се моли, а ти като християнин се молиш по три пъти на ден. Това не е съществено различие.

Съвременните християни трябва да дойдат до едно дълбоко разбиране на молитвата, като велик процес. Ако човек знае да се моли, това е изгубената дума. И досега още и най-напредналите същества на Земята все търсят една изгубена дума. Коя е тази дума? Думата, с която започва молитвата. Сега всички четат "Отче наш". Те казват: "Отче наш". Де е "Отче наш"? Колцина четат тази молитва както трябва? Спирали ли сте се вие върху значението на думите "Отче наш"? Знаете ли какво значи "Отче наш, Който си на небето"? Де е небето? "Да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята". Спирали ли сте се върху значението на тези думи? Това са неразбрани думи. Ние декламираме всичко това, но

те остават за нас неразбрани думи. Вие нямате разбиране за нещата. Ако имахте някакво разбиране, съвсем друг процес щяхте да имате.

Сега вие се намирате в положението на онзи много ревностен проповедник, който всяка неделя проповядвал на едно събрание. И тогава му дошла идеята да поканва всеки неделен ден по едно бедно дете у дома си, да го нахрани добре и после да го научи как да се моли. Той търсел всеки ден такива бедни деца и ги завеждал у дома си. Един ден той извикал едно бедно дете у дома си и започнал да го кара да се моли. – "Че как да се моля?" – "Ето, аз ще те науча." Проповедникът му показал как да държи ръцете си. И започнал той да му казва да чете. "Чети сега: "Отче наш..." Детето повторило след него: "Отче наш, Който си на небесата." Тук детето спира и не иска повече да се моли. "Продължавай по-нататък: "Да се свети името Ти." Детето мълчи. "Да дойде Твоето Царство." Детето пак мълчи. "Чети след мене, защото иначе няма да ти дам да ядеш." Детето се обърнало тогава към проповедника и го запитало: "Господ наш Баща ли е ?" – "Разбира се, че е наш Баща." – "Че защо тогава има такава голяма разлика между нас? Виж в какво положение си ти и виж в какво положение съм аз." Детето другояче разбира думите "Отче наш". Тогава проповедникът си казал: "Колко малко разбирам аз "Отче наш". Значи не само за един обяд трябва да извиквам бедни деца." Значи той трябва да извиква тия деца и да им покаже как трябва да живеят.

Ние казваме: "Да направим едно добро на някого, като му дадем 5–10 лева и го утешим." В новата религия трябва да има едно чувство на топлина. Вътрешна връзка трябва да има между хората. В природата има една връзка, в която като се потопи човек, той е щастлив, той е здрав, той постига всичко – и знание, и наука. Тогава всичко е лесно. Но има една област, в която като се потопиш, всичко спира.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Не се спъвайте от този въпрос. Още в началото Христос добре го е разрешил. Той казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Разбиране трябва. Какво озна-

чават малките деца? Ти ще познаваш баща си. Възрастният днес познава ли баща си? Не го познава. Той казва: "Този, старият, няма вече да ме малтретира." Възрастният подчинява ли се на баща си, на този, стария? Аз говоря за бащата на Земята. "Едно време само ме биеше, но сега го няма вече." Този син не е разбрал баща си. Дете, което познава баща си, то може да влезе в Царството Божие. Той е бъдещият човек и на него Бог всичко дава. Онзи, който не познава баща си, той пък иска да стане баща и търси да намери една майка. Той не харесва майка си и търси нова майка. Обаче като стане той майка или баща, и неговите деца вече не го познават.

От толкова хиляди години насам животът не е нищо друго, освен отричане на същественото. Вследствие на това вие сте си създали повече страдания, отколкото трябва. – "Какво трябва да се прави?" Какво ще се прави? Ще станеш малко дете. И когато Христос казва, че ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие, той има пред вид именно това, да станете като малките деца. Никодим запитал Христа: "Как е възможно това? Аз мога ли изведнъж да стана малко дете?" Той разбрал Христовите думи буквално. Не е важно външно да станеш дете, но вътрешно ти ще имаш това смирение и няма да гледаш на знанието на околните хора, няма да гледаш и на своята външност. Нека знаят другите хора повече от тебе. Но ти ще влезеш в един свят, ще видиш една стълба от същества над тебе, които се отличават със своето знание, със своята сила и със своята доброта. Ако станете като малките деца, ще видите, че Земята не е такава, каквато сте я виждали. Вие нито сте видели още цялата Земя. Като станете като малките деца, вие ще обгръщате цялата Земя, ще я виждате отвсякъде и ще виждате онези, които управляват Земята.

Вие сте само гости на Земята. Онези, които управляват Земята, току ви изпъждат. Щом сгрешите нещо, те веднага ви интернират. Що е смъртта? – Интерниране. Щом видят, че сте безнадеждни, те веднага ви интернират. Не само светските хора ги интернират, но и набожните. Като се намерят в това положение, набожните хора се успокояват с думите:

“Оттук само при Господа може да се отиде.” Прави са, че само при Господа може да се отиде, но как? – Като станете като малките деца. Ако не станете като малките деца, не може да се влезе в Царството Божие. Много вярна е тази идея. Щом е вярна идеята, той е отишъл при Господа. Щом не е при Господа, той е интерниран, чакат да се молят за него, да дадат заявление да го приемат. И тогава казват за него: “Да се прероди.” Всеки, който очаква на своите роднини, да се прероди между тях, той е интерниран. Ако отиде на онзи свят, той нищо няма да научи. Питам: Като сте живели толкова години на онзи свят, какво помните оттам? Все помните нещо, но понеже няма връзка между този и онзи свят, всичко сте забравили.

Дръжте връзка между физическия и Божествения свят. Тогава ще се яви една нишка и ще разберете смисъла на живота. Като живеете на Земята, вие едновременно със земния живот трябва да разбирате и духовния, и Божествения. Ако разбирате само земния живот, вие няма да разбирате другите два живота, няма да знаете как живеят ангелите. Като говорите за ангелите, представяйте си ги като същества, у които няма нито сянка на някакво престъпление. Те имат голямо благородство. Ако отидете в дома на един ангел, той веднага ще ви даде цял апартамент на ваше разположение. Там може да се разполагате както искате, да бъдете свободни. Те имат отношение помежду си. Там ще намерите всякакъв род училища, университети. Там ще намерите и концерти. Можете да слушате лекции, можете да слушате музика колкото пожелаете. Хората изучават много работи от този свят. Всичко, каквото ние имаме на Земята, е взето все от ангелския свят. Всичко, каквото ви дойде на ума, там го има. Само, нещата трябва да се преведат добре. Това, което се говори за братството, за равенството, за социални въпроси, все го има там. Ние трябва да вземем образец за социалния живот от ангелите и да го приложим на Земята, според условията.

Сега вие си мислите: “Как ще стане тази работа?” Положението, в което се намира съвременното човечество, е добре обяснено от един от гръцките философи със следния при-

мер: всички хора се намират в един голям замък и всеки гледа на света през едно огледало, което е поставил пред очите си. Те гледат на света през това огледало и оттам познават света. Хората минават и заминават покрай тях, но какво ще придобият те от знанието си за света? Те няма да имат никакво определение за света, защото го гледат като отражение, в огледалото. Те нямат никаква връзка. "Какво да правим тогава?" Излезте от този замък, престанете да гледате през огледалото и излезте от този свят на отраженията. Казвате: "Много ме обича той." Това е само едно отражение. Вие трябва да знаете колко ви обича даден човек. Когато запитат едно дете колко обича сестра си, то разтваря ръцете си и показва колко я обича. Ръцете му служат като мярка, с която определя своята любов. – "Ами брата си колко обичаш?" Детето разтваря повече ръцете си, да покаже, че повече го обича от сестра си. След това го питат колко обича баща си и то разтваря ръцете си още повече. – "Ами колко обичаш майка си?" То разтваря ръцете си колкото може най-много, с което иска да покаже, че от всички най-много обича майка си. Детето обяснява нещата със своята мярка, която зависи от неговите чувствувания. Питам: толкова ли е любовта на това дете? Не, това е форма.

Казвам: Основно сегашната наука е път за повдигане и спасяване на хората. Затова е дадена тази наука. Някои казват, че науката е от дявола. Не е от дявола. Дяволът е влязъл в науката с цел само да я изопачи. Науката, знанието иде от Бога. Всичката наука, всичкото знание, което съществува сега в света, иде в помощ на хората. Науката иде в света, за да се даде работа на хората и от тази работа да познаят делата Божии. Ако изучавате физиология, ще видите колко хубава наука е тя. Тя ще ви покаже как функционират всички системи в човека – храносмилателната, дихателната и т.н. Като изучавате хигиената пък, ще видите при какви условия човек може да бъде здрав. Всяка наука може да ви послужи. Някои изучават моралните науки. В моралните науки има само думи. Казано е там: "Не убий." Но причините за убийството не се изучават. Отде иде убийството, не се знае.

Според сегашната наука зад ушите на човека има две

жлези. И когато тези жлези набъбнат, убийството става. Тези жлези не са нищо друго, освен мехури, които лесно набъбват. Как набъбват тези жлези? Представете си, че два момъка залюбват една красива мома. Тя е толкова красива, толкова привлекателна, че и двамата искат да я притежават. Единият е по-силен и казва за другия: "Ще му светя аз маслото." Като държи този момък в ума си дълго време [тази мисъл], мехурите му набъбват и той го мушне с ножа си. Кой е причина за това убийство? Причината е момата. Ако тези мехури не бяха набъбнали, и убийство нямаше да стане. Причина са още и очите. Много неща още могат да бъдат причина за убийствата. Питам: защо именно хората искат да обяснят убийствата и буйствата с тези жлези, с тези мехури зад ушите? Тъй щото, като набъбнат тия мехури, понякога е добре, но понякога не е добре. Затова, именно, трябва възпитание на хората в новия дух. Възпитанието седи в това да не обичаш това, което другите обичат. Когато един момък знае, че друг някой обича една мома, не е позволено и той да я обича. Тя няма нужда от неговата любов. Той трябва да обикне друга някоя мома, която никой не я обича.

Тогава ще цитирате стиха "Обичай всички хора!" Това е друг закон. Кога трябва да обичаме всички? Обичта на всички не е обич на Земята. На Земята ти не можеш да обичаш всички. Даже в ангелския свят обичта може да бъде наполовина. Когато се казва, че човек трябва да обича всички, това се отнася до Божествения свят. Това е свойствено само на Божествения свят. В ангелския свят, обаче, половината хора ще обичаш, а половината няма да ги обичаш. Значи ще обичаш само добрите хора, а лошите няма да ги обичаш. Това не е в естеството ти. Следователно не трябва да мислиш, че на Земята хората могат всички да се обичат. На Земята любовта е съвсем друга и тя трябва да се спазва.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Христовите ученици разглеждаха този въпрос от Земята кой е най-голям. Те мислеха, че както тук някой е най-голям, така и в Царството небесно може да бъде най-голям. Христос им отговори, че в Царството Божие може да бъде най-голям онзи, който

има разбраното смирение в себе си. Какво означава думата "смирение"? Коренът на тази дума означава "мек човек". Мек е само онзи човек, който е крайно мъдър. Който не е мъдър, той не може да бъде мек човек. Та, когато се казва, че някой човек е много мек, разбираме мекушавост. Меките хора никога не се късат, те издържат на всичко. Казват на някого: "Бъди добър." Човек произволно не може да бъде добър. Той може да покаже добрината си само при известни условия. Или: "Бъди силен." Силата е качество само на разумния човек. Всички добродетели, които се проповядват, могат да бъдат достояние само на разумния човек.

И понякога аз разглеждам буквите на някои думи. Ако една дума е съставена от 10 слога, аз разглеждам в какво отношение се намират слоговете, как са поставени буквите А и Р. От съчетанието на буквите, както са поставени, може да се съди какви промени могат да станат в човешкия характер. Вземете за пример думата "Мара". Буквата М означава закон на слизане и на качване, закон на противоречие. Буквата А, която се е явила първа, тя представя човешкия егоизъм в първа степен. Буквата Р пък е буква на човешката активност, на човешката воля. Буквата А, която свързва, съединява двата слога, показва, че ще дойде светлина у човека. Значи, след като главата на Мара пати дълго време, тя ще поумнее. Това е гаданието на думата "Мара". След две големи страдания, на третото тя вече ще се измени, друга ще стане. Такава е съдбата на всичките Мари. Някои ще страдат от буквата М, други – от буквата А или от Р, а някои ще благуват, когато А дойде след буквата Р. Тогава вече човек е свободен. Но не взимайте това в абсолютен смисъл. Гледайте да не се заблуждавате. Това се отнася за онзи, който разбира нещата. Можеш да намериш буквата Р и да не знаеш какви са условията.

Всеки човек има очи, но всички очи не виждат еднакво. Има очи, които са близо до носа. Те виждат малко, но дълбоко запечатват. Има очи, които са далеч от носа. Такъв човек вижда много. Тези двама души с различните очи са два съвсем различни характери. Някой човек има дебели вежди, а друг – тънки вежди, но и двамата се различават. Това показва всеки човек при какви условия е дошъл на Земята. Човек,

който има силно отворени, големи очи, като на бухал, вижда много неща. Не е лошо нещо бухалът. Той е емблем на мъдростта. Този човек е раждан вечер. Всички хора, на които очите са изпъкнали, отворени, са раждани вечер. Онези пък, които са раждани при голяма светлина, денем, имат по-малки очи. Тъй щото, големият човек не трябва само да яде хубаво и да диша хубаво, но той трябва да има една философия на разбирателство. Когато някой го обвинява за нещо, той казва: "Аз знаех тези неща. Всичко онова, което аз зная за себе си, ти даже не си го сънувал. Ти не познаваш нито добрата ми, нито лошата ми страна, както аз ги познавам. Като си толкова учен, кажи ми къде бях преди 100 века. Кажи ми с какво съм се занимавал тогава."

Колко време, откак човек е излязъл от духовния свят? Знаете ли това? Всички тия навици, тия добри и лоши черти, вие сте ги научили отпосле. По-напред вие сте били като ангели, но някои от вас паднаха и се окаляха, съгрешиха. Много ангели има на Земята, които са паднали. Затова, старайте се да излезете от това положение на падането. Вие сте имали знание, имали сте мъдрост, но сте паднали от вашето глупаво знание. Вие сте мислили, че всичко можете да направите. Даже и сега, ако ви дадат пари, ще кажете: "Не зная защо, но ходи ми се малко с автомобил." Ето един паднал ангел. Като имаш повече пари, ти ще се молиш на Бога да те запази да не паднеш, защото се намираш в голяма опасност. Докато не се е оженил, той ще се моли на Бога да му даде една жена, а като се ожени, вече не се моли. Според мене, като се ожени, тогава именно той има повече нужда да се моли. Не разбирам молитвата в обикновен смисъл, но ще държите връзка с Божественото, с невидимия свят, за да можете да прогресирате.

Сега, като става въпрос да посещавате събранията, мнозина казват, че не трябва да се ходи, за да не се заблуждавате. Защо? Защото не сте били на правия път. Правият път е там, дето няма зло; правият път е там, дето няма лъжа; правият път е там, дето няма омраза; правият път е там, дето няма користолюбие. Това е все в негативен смисъл. А поло-

жителната страна е, че правият път е там, дето има всичко добро. Хубаво мислят тези хора, но ако този човек, който иска да помогне на хората да не се заблуждават, как ще може да им помогне, ако той самият има някакъв недъг в себе си? Всеки от вас ще предаде на другите това, което има в себе си. Всяко цвете ще издаде онова ухание, онзи мирис, който съдържа в себе си.

Сега, като ви се говори така, вие виждате в себе си известни погрешки, които не са ваши. Вие искате да ги затулите пред себе си. Тези погрешки не са ваши, затова не трябва да ги затуляте. Един млад българин ми разправяше своята опитност. Той разправяше как станал въздържател. Той казваше: "Баща ми стана причина да стана въздържател. Той се напиваше по три пъти в седмицата и през това време биеше майка ми." Той се потресъл така, че решил в себе си никога нищо да не пие. И оттогава той станал въздържател. Никой нищо не му проповядвал, но понеже той е един доста напреднал момък, сам извадил заключение от постъпките на баща си. Така той се справил със злото. Та, и вие, като виждате злото, изваждате отрицателната страна. Ако знаете какво нещо е злото, вие никого не бихте осъдили. В света само Бог има право да съди. Не е въпрос да не си давате мнението. Вие можете да си давате мнението, понякога не е лошо и да критикувате, но гледайте поне да сте справедливи в критиката си. Понякога вие бръснете без сапун. Проверили ли сте това, което говорите? – "Не съм го проверил." – Тогава провери го, че като казваш нещо, поне да е вярно. Пазете се от това, защото утре ще дойде някой друг да каже нещо за вас и тогава той ще го приеме както са му го предали.

Сега аз ви предупреждавам, понеже ще станете възпитатели на деца, да знаете как да ги възпитавате. Когато възпитаваш детето си, по възможност не говори за неговите недъзи, които има. То само ги знае. Че обича да краде, да лъже, не говорете нито дума за това. И като го виждаш, че краде, прави се, че не виждаш. – "Ама, какво ще стане от него?" – Много добро дете ще стане. Щом му кажеш, че си го видял да краде, детето вече разбира, че и ти знаеш да крадеш, но се криеш да не те види. А така, като не му казваш нищо, не

му прави никакво впечатление. Не забелязвайте недъзите на хората по никой начин. Да не ги забелязваш, това значи да не ги държиш в ума си. Същото прави и за себе си. Другите могат да кажат за тебе: "Виж какъв човек бил. Аз го мислех за много напреднал, а той излезе много обикновен човек, с много недъзи." Не мисли лошо нито за другите, нито за себе си. Вие трябва да имате това истинско знание. Какво ще мислите за хората? В дадения случай ти трябва да знаеш какво може да направи един човек, когото ти ангажирваш на работа при тебе. Ти трябва да знаеш може ли той да направи тази работа или не може. Не уповавай на думите, които той ще ти каже. Той ще ти каже това, което не знае.

Един американец, банкер, изважда заключение за едно момче, което идва на работа при него без никаква препоръка, че може да бъде добър служител. Като влиза в кантората му, това момче вижда на земята една книжка и веднага се навежда и я дига. Той приема момчето на работа. Много други момчета дошли при него, все с препоръки, но банкерът приел това, което нямало никаква препоръка. Една паднала книжка на земята определя какъв е човекът.

Сега вие сте дошли на Земята, но сте забравили защо сте дошли. Аз ви напомням: Не мислете за себе си, но мислете за онова, Божественото аз, което живее у вас. И знайте, че вие сте дошли за нещо велико в света. Другите работи ще дойдат сами по себе си. Първо, не мислете за себе си дали ще пораснете, дали ще се прехранвате лесно, дали ще се ожените. Най-първо ти трябва да познаваш Бога, Който живее в тебе. И като познаваш Него, всички други работи ще ти се наредят. Ти не се безпокой, но знай, че когато работите на другите хора се нареждат, и твоите ще се наредят. Щом работите на хората се нареждат, и вашите ще се наредят. Казвате: "Господ ни е забравил." Не забравяйте Господа, Който всеки ден ви говори и Който живее у вас. Като ставаш сутрин, мисли за Господа. Господ мисли за нас, да ни даде най-доброто. Той е създал всички блага заради нас. Ти ще опиташ всяко благо на своето време. Не бързай като Адама пръв да опитваш плодовете от дървото на познаване доброто и злото.

"Кой е най-голям в Царството Божие?" Най-голям е то-

зи, който познава Бога и който Го люби. Той ще влезе в Царството Божие. Първо ще любиш Бога. Сега всички вие се спъвате, защото на младини сте се влюбили в един момък, който ви е спънал. Ако един момък се е влюбил в младините си в една мома, и той се е спънал. Ако един учител се влюби в учениците си, и той ще се спъне. Ако един ученик се влюби в учителя си, и той ще се спъне. Само любовта в Бога не спъва хората, а всяка друга любов спъва. Не се влюбвайте, за да не се спъвате. Люби само онзи, който ти е дал живот. Наскоро ми разправяха една повест за един млад проповедник, който се влюбил в една красива религиозна мома. Откак се влюбил в нея, животът му, стремежът му към Бога започнал да намалява. Това тя съзнавала. Казвала си: "С любовта си към мене, този проповедник започна да се отдалечава от Бога." Тогава тя решила да забегне от този проповедник. И наистина, цели 20 години тя не се срещнала с него, за да може да се върне любовта му към Бога. А сега всеки от вас иска другите да се влюбват в него. Не очаквайте другите да се влюбват във вас, нито вие да се влюбвате в другите хора. Ако искате да се влюбвате, любете Бога. А според това, че Бог трябва да ви обича, това е правата посока на възпитание. Ако искате да се самовъзпитавате, така седи въпросът.

"Кой е най-голям в Царството Божие?" Който се смири. Сега аз пък ви казвам: Най-голям е онзи, който държи любовта към Бога в ума си, в сърцето си, в душата си и в силата си. В Писанието е казано на 4 места да държи човек любовта си към Бога: в ума си, в сърцето си, в душата си и в силата си. Затова, този човек, който има пълната любов към Бога, той е най-голям в Царството небесно. Който държи Бога в тия 4 места в себе си, той е най-голям в Царството небесно.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

1-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 27.IX.1936 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

СВЪРШИ СЕ ВИНОТО

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета втора глава от Евангелието на Иоана. Ще взема само две думи от трети стих на прочетената глава: "Свърши се виното."

Аз взимам думата "вино" в смисъл на едно забавление, на едно удоволствие, което имат хората на Земята. Без удоволствия не може. Без вино не може. И насекомите са познавали виното. Хиляди, хиляди години преди човека те са си попийвали и са ставали весели. Като са си попийвали, те започвали да се въртят. Човек отпосле е научил как да прави виното. Види се, онези, които се занимавали с пиенето, не знаят какво нещо е свършено. Старото удоволствие е свършено, за да дойде новото, защото като се свършило старото вино, което било направено много хубаво... И както се вижда, председателят на сватбата казва: "Забравили сте да дадете от старото вино." Някои хора мислят, че като се свърши старото вино, т.е. старите удоволствия, нови удоволствия няма да има. Не, достатъчно има. Не си създавайте идеята, че няма да има с какво да се занимавате. Не, много други работи ще дойдат. Тази мисъл трябва да се свърши. Това трябва да става постоянно в ума на човека. То се отнася за онзи, който разбира. И съвременната наука върви по същия път. За онези, които разбират, те знаят, че няма отрасъл в науката, или няма занятие в живота, което да не е тясно свързано с човешкия организъм. Една жена, която постоянно ходи из кухнята, тя помага на стомаха си. Често готвачите правят една погрешка, че развалят стомаха си. Те не трябва да закъсват. Той по интуиция трябва да знае какво да сготви, че отпосле да яде. Че това дава вдъхновение на стомаха.

Казвате: "Защо е кухнята на човека?" И после тълкувате какво е казано в Писанието: Бог щял да разруши търбуха на

човека. Под "търбух" вие разбирате стомаха. Не, търбухът не е стомахът. Това е старото ядене, старото изобщо. Както виждате, как котката яде? Какъвто идеал и да има котката, като □ падне една мишка, тя я изяжда цяла, с всичките □ нечистотии, с козината □. Това не е кухня. Котката трябва да престане със своята кухня. Тя е лоша готвачка. Тя е отлична в аристократическия си живот: знае как да се облича и как да се отнася. Тя има маниери. Като влезе вкъщи, тя знае как да постъпи: ще помърка малко, ще се погради, ще се помаже около господаря си. С това тя иска да каже: "Добър ден. Хайде, Господ да ви дава живот и здраве. Желая ви всичкото добро." И след това ще започне да се чисти и да казва: "От далечен път ида." Като се чисти, хората са доволни от нея.

Сега, като изучавате съвременния живот, всички науки, вие трябва да знаете, че всички науки, каквито и да са те, понеже излизат от живота на човешкия дух, съзнателно или несъзнателно, те упражняват известно влияние върху човешкия организъм. За пример, като изучавате философия, тя ще упражни известно влияние върху предната част на челото. Отпред челото ще се поразвие. Ако изучавате естествените науки, различните насекоми, бръмбари и растения, както и геологията с различните камъни, земеделието и разните други науки, ще забележите, че над веждите ви, на челото, ще се развият различни центрове. Ако изучавате етическите, моралните науки, тогава главата ви горе, дето е областта на чувствата, ще се повдигне. Които се занимават със социалните науки, със съдопроизводството, у тях се развива повече съвестта. Съдопроизводството, съдебните науки упражняват голямо влияние върху съвестта на човека. Който няма никаква съвест, той не може да бъде съдия. Той трябва да е роден съдия.

Казвам: Най-възвишените науки имат връзка с човека. Ако една наука не остави никакви следи върху човека, тя не е наука. Изворът на всяка наука е в Бога. Тя извира от Бога. Не е въпрос до формата на науката, но трябва да се знае, че всяко нещо, което Бог е създал, било то животно, растение,

камък, вода, въздух, светлина и т.н. – всичко това оказва влияние върху човека. За да не останете едностранчиви, вие трябва да изучите отношенията, които съществуват между всички предмети и явления в природата. Щом стане въпрос за светлината, човек трябва да знае при какви условия какви резултати произвежда тя. Без светлина вие не можете да имате никаква наука. Без въздух вие не можете да имате никакво движение. Без въздух ти ще се задушиш. Без вода жажда ще те мъчи. Без храна животът на Земята не може да циркулира.

И тогава, като се заговори за противоречията, вие трябва да знаете, че всички противоречия в света произтичат от храната, от яденето. Хората и много са яли, и малко са яли, и постили са – какво ли не са правили. За това се привеждат ред примери, че не само с хляб може човек да живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога. Не е само хлябът, който хората правят, и който препоръчват от дървета да се прави. Хлябът, който хората правят от дървета, не може да принесе голяма полза, голямо благо на човечеството. Науката за консервите трябва да стане специализирана. Петмезът, който хората употребяват с години, след десет години даже, това не е никаква храна. Тези неща трябва да съществуват само като необходимост. Казвам: Природата е създала хляба. И ако хората не бяха сгрешили, те щяха и досега да се ползуват от най-хубавата храна. Едно време житото е било едро и много хубаво. То е било във вид на малки самунчета, както днес са ябълките и крушите. А днес като вземат житото и го мелят във воденици, половината от хранителните му вещества се изгубват. При това, хората трябва да знаят, че мелниците са създали едно голямо нещастие за тях. Те не са донесли никакво добро на хората. Като яде от това жито, което е мляно в мелницата, човек придобива един особен елемент в характера си и казва: "Ще ти стрия главата." Ще му стрие главата, но най-хубавото ще остане в мелницата.

Съвременните хора изучават разни науки, като математика, геометрия. Който не разбира смисъла на тия науки, казва: "Какво ще си играя с геометрията?" Не, ти трябва да разбираш, какво нещо е геометрията. Геометрията е език

на природата. Какво нещо е математиката? Ако ти не си математик, числата ще имат значение за тебе само при смятането. Обаче, ако си математик, числата ще имат известно отношение за тебе. Ти ще знаеш значението на всяко едно число. Като разглеждам съвременната математика, в нея виждам известна система. Като вземете числата от 1 до 10, всички имат известно отношение помежду си. Като вземеш от 10 до 100, пак има известно отношение между тях. Кое е отношението на единицата? От стоте нагоре, в първата десетица числото 11 има отношение към единицата. Във втората десетица числото 21 има отношение към двойката. В третата десетица числото 31 има отношение към тройката и т.н. После дохождате до числата 41, 51, 61 и т.н., докато дойдете до стоте. След това дохождате до 1000, до 10□000, до 100□000, до 1 милион и т.н. Това са отношения на числата от 1 до 10. Тези числа могат да бъдат и геометрически проекции.

Ти искаш да си създадеш един отличен живот, но трябва да знаеш какво е твоето отношение към Бога. Как разбираш ти човешкия живот? Какво искаш да станеш или какъв искаш да станеш? Ти искаш да станеш математик, но преди да станеш математик, ти трябва да имаш други условия, друго нещо. Не е лесно да станеш математик. За да станеш математик, ти трябва да започнеш с най-простата наука. И след време ще станеш математик, какъвто трябва.

За пример, нито един човек не иска доброволно да стане готвач. Много малко готвачи има в света, на които се плаща скъпо. Останалите са още студенти. Всяка домакиня изучава готвачеството. Всички спорове в семействата стават все за яденето. Някъде яденето е пресолено, някъде не е пресолено, но е прегорено и т.н. В яденето елементите трябва да бъдат правилно съчетани. Ако отидете в Америка или в Англия, ще видите, че и там хората си имат специална кухня, но елементите при готвенето не са още съчетани както трябва. Цялата англосаксонска раса яде много месо. При това, те не опичат месото както трябва. На места го ядат доста сурово, някъде само по средата е малко суровичко.

Но сега да оставим този въпрос настрана, да не се спираме върху подробностите. Не е въпрос какво ядат хората и какво трябва да ядат, но в бъдеще ще се учат. Оттам ще се започне. Човек трябва да започне първо с яденето. Първата наука, от която трябва да започне, е науката на яденето. Понеже човек трябва да започне първо от яденето, вследствие на това той трябва да се интересува как ще му повлияе всяка храна, която ще употребява. Не е въпросът само да ядеш, но трябва да знаеш как ще се отрази тази храна върху твоето здраве, върху твоето благосъстояние. Защото каквато храна яде човек, такъв и ще стане. Не само това, но и общественото ти положение, и моралът, и отношенията ти към Бога все ще зависят от храната, която употребяваш.

Не мислете, че само с физическа храна може да се живее. Христос казва: "Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога." Като дойде тази храна, тя ще се отрази на целия ви живот. Като почнеш да ядеш тази храна, всичко ще се отрази така, че животът ще се измени и отвън. При сегашните условия хората бързат да се наядат. Като яде, някой казва: "Трябва да бързам, защото имам много работа." Той бърза и се притеснява. С бързането човек ще развали работата си. Каквото е спечелил, той всичко ще го загуби. Който бързо яде, той бързо печели, но и бързо ще изгуби всичко. Като седнеш да ядеш, ти ще имаш Божествено разположение, като че всичките ти работи са уредени, и нищо няма да те притеснява, да те стяга. Че си имал полици, това-онова, че жена ти и децата ти не били наредени, всичко това ще оставиш настрана, ще погледнеш отгоре. С всяка хапка, която взимаш, ще се разговаряш с нея. Ще я питаш отде иде, накъде отива – ще се разговаряш с нея. Ще се разговаряте с житото.

Сега някои казват, че не трябва да се яде много. Други пък поддържат идеята, че не трябва да се яде много, за да се пази линия. Но линия се образува при неестественото ядене. Действително, има една линия, която никога не трябва да се губи. Като ви рисува един художник, той вижда тази линия.

Тя е отлична линия. И носът има линия. Ако носът напълнее, тази линия се изгубва. Тъй щото, и носът, и устата, и ушите, и челото трябва да имат линия. Всяко нещо в човека трябва да има линия. Всяко нещо си има свои граници – линии има.

И съвременната наука вече застъпва този въпрос. Тя хвърля известна светлина върху въпроса за яденето. Там се говори за някакви си калории, за някакви си хранителни вещества. Тези хранителни вещества аз ги определям с други думи. Казвам: Има растения в природата, които са близки на човека, има растения, които са далечни на човека. Когато човек мисли да създаде в себе си нещо благородно, нещо хубаво, той трябва да яде от тези растения, от плодовете на тези дървета и растения, които са близки до него. Те ще внесат в човека възвишеното, хубавото, разумното. Когато иска да съгради в себе си нещо по-грубо, той ще яде от далечните на себе си плодове или растения. Така ще се създаде едно разнообразие в яденето. Сега вие ще кажете: "Няма какво да се занимаваме кои растения са близки на човека и кои – далечни." Че ако ти не знаеш кои растения са ти близки и кои – далечни, ти няма да успяваш в живота си.

Сега вие виждате противоречията в живота си и се спъвате от тях. Когато беше на Земята, Христос имаше най-големите противоречия, но Неговият живот беше скрит. Как въздействуваше Той на хората? Христос не живееше като сегашните хора, да се крие в стаите си, но вечер Той отиваше на планината да се моли, а сутрин се връщаше. Какво е правил Той там, това е тайна.

Ако искаш да запазиш приятелството си с някого, ти трябва да знаеш как да го запазиш. Ти няма да ходиш да говориш на приятеля си. Има една тайна в природата. Ако ти обикнеш едно дърво, и някой човек ще те обикне. Ако ти разрушиш това дърво, и тебе ще те разлюбят. Ако обикнеш един кон, и тебе ще обикнат, защото този кон има връзка с хората. Приятелят ти ще те обича по единствената причина, че ти обичаш коня си. Ако не обичаш коня си, и той ще те разлюби. Ако ти занемариш коня си, и той ще те занемари.

Един английски анатомист, който се занимавал със срав-

нителна анатомия, уподобил всички хора на животни, на растения и най-после на скъпоценни камъни. И цялото човечество може да се уподоби на животни, на растения и на скъпоценни камъни. Той е направил това сравнение доста сполучливо, защото между всичко това, което Бог е създал, има известно отношение, известна връзка. Той е написал по анатомия една хубава книга. Всички неща, които Бог е създал, са разумни. Ти минаваш покрай едно дърво и мислиш, че то не е разумно. Това е относително така. Когато аз спра да се движа, и моят крак е неразумен. Когато спя, кракът ми не може да ви говори нищо. Но когато съм в будно съзнание, достатъчно е най-малкото бутване на крака ми, за да ви запита веднага: "Какво обичате?" Кракът направо не може да говори, но като бутнете крака ми, той казва: "Първо говори с господаря ми, а после с мене." Сега вие сте от онези, които казвате, че можете да говорите с всекиго. Вие не можете да говорите с всекиго. Най-първо ще говорите с онова, с което направо сте свързани. И после това, разумното, ще ти отговори. Това са отношения. Същото се прави и в обществото. За пример някой човек ви се разсърдил. Какво трябва да направите? Не отивайте направо с него да говорите, но бутнете крака му някъде. И този крак ще ви отговори. Това значи: бутни някой друг, който е умен, и той да отиде да говори вместо вас. По този начин работата ще се оправи. Хиляди примери има за това.

Един богат търговец изгонил един от слугите си. Но така се случило, че този слуга спасил дъщерята на търговеца, която се давела в реката. След това търговецът отново приема слугата си. По този начин нелюбимият му слуга отново му става любим. Защо? Защото спасил живота на дъщеря му. Къде и защо е станала тази промяна с господаря му? Ако слугата беше си казал: "Нека се удави дъщерята на моя търговец", промяната нямаше да стане. А като я спаси, той спечели отново любовта на своя господар. Така се оправи цялото положение. Може би това да е било едно съвпадение. Може би слугата да не е знаел, че това момиче, което се дави, е дъщерята на неговия господар. Важно е, че се случва да се

дави дъщерята на този господар, който изпъди слугата си. Не считайте, следователно, че хората няма да ви бъдат полезни. Може някой човек в даден случай или в едно отношение да не е полезен на тебе, но в друг случай, в друго отношение той може да бъде полезен на някой от твоите близки.

"Свърши се виното." Какво означава този стих? Този стих означава, че вашите стари привички и навици почти са се свършили и сега се чудите какво да правите в бъдеще. Сегашните хора се плашат от религията. Имат право да се плашат. Като влязат в една църква, свещениците веднага им налагат епитимия: ще се кръстиш, ще се молиш, поклони ще правиш и т.н., икони ще целуваш. После, на този светия ще запалиш една свещ, на онзи ще запалиш една свещ и т.н. Аз взимам тия неща като форми, които съществуват в обществото. Навсякъде съществуват тия форми. И в най-възвишените работи са турени толкова препятствия, че ти не можеш да залюбиш Господа. Първо ще излезе един свещеник, който ще ти каже: "Ти трябва да постиш, няма да ядеш. После, ще правиш по 200 поклона на ден. Еди-кое си време ще ставаш сутрин да се молиш." Хубави работи са и тия, но те не могат да имат постоянно добри резултати. Ако аз съм свещеник и дойде при мене някой човек да се изповяда, ето какво бих му казал: "Ти си земеделец, затова ще си купиш един чифт хубави волове, ще ги впрегнеш в една кола и ще отидеш да ореш на нивата." По този начин той ще направи всички тия поклони. Тази работа вече има смисъл. Това е истинска работа.

Та, сега вие трябва да се пазите от старите навици. Всички имате попски навици, които проявявате във вашето сегашно верую. Не е лошо да има човек попски навици, но какво ще ви ползува един остарял навик? Ти искаш да си поставиш една граница на нещата, която няма да те ползува. Ще започнеш да си казваш: "Това не прави, онова не прави, поклони прави." Поклоните са резултат на нещо последно. Първо ти трябва да се научиш да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш както трябва в най-малките си работи. А другите работи отпосле ще дойдат, както първоначално е започнало човечеството.

Вие трябва да се интересувате от много неща. Не трябва да изпадате в еднообразие. Някои от вас не се интересувате от много неща, интересувате се само от обличането. Хубаво нещо е и модата, но само с мода не трябва да се занимава човек. Вие си мислите какъв цвят костюм или шапка ви трябват, според вкуса ви или според това дали сте черноок, рус, дали сте тънък или дебел. Важна роля играят тия неща при обличането.

Едно трябва да знаете: никога не си шийте дрехи при шивач, когото не обичате. Не търсете и евтини шивачи. Намерете един такъв шивач, когото обичате и който е в състояние да ви ушие едни хубави дрехи. Когато Господ направи тялото на човека, Той му тури един съответен костюм. Всички костюми, които носите, трябва да съответствуват на тялото ви. Вижте какви правилни черти имат някои човешки лица. Изящни черти имат. Като разглеждате костюма на мъжете, виждате каква мода имат техните дрехи, техните костюми. При раменете дрехите им са широки, а при бедрата – тесни. Дрехата им отговаря на техния строеж на тялото. Дойдете ли до женските дрехи, раменете им са легнали, а в бедрата са широки. Това дава една естествена линия на движение. Ако на мъжете поставите широки бедра, тази мода ще бъде безполезна за тях. Мъжете няма да раждат деца, те не се нуждаят от тази широчина при бедрата. И ако турите на жените широки рамене, те не се нуждаят от тази широчина, те нямат да дигат тежки работи. На жената □ трябва една крива линия, за да бъде подвижна. В най-малките работи тя трябва да бъде подвижна: това ще вземе, онова ще вземе.

Сега тези работи няма да поправят положението, но това е една стара форма, която е внесена в живота. Сега иде една нова, една идеална форма в света. Вземете, както днес е устроена човешката глава, няма съответствие между лицето, главата и ръката на човека. Тук няма една правилна геометрическа форма. Лицето е продълговато, ръката е къса. Няма съответствие между тия три неща: между главата, ръката и лицето. Напречният диаметър на главата трябва да съответствува на дължината на ръката. Значи дължината на китката

на ръката трябва да съответствува на широчината на главата. Също така и лицето изисква известно съответствие. Продълговатото лице изисква продълговата ръка. Човек, който има добре устроена продълговата ръка с дълги пръсти, той се впуща в научни работи. Той не е човек, който се занимава със странични работи. Когато пръстите на човека са къси, този човек става историк. Като дойдете до математиците, техните пръсти са съвсем другояче устроени. Като разглеждате учените, които се занимават с физиология, с анатомия, със социални или с морални науки, ще видите, че всички тия хора се различават по пръстите си, по лицето и по главата. Като срещнете един човек, вие ще познаете по ръката, по лицето и по главата му каква наука изучава, изобщо коя област от науката го интересува. Всеки човек представя тип, образ на една идея, която съществува. Това е частично разбиране. Значи нещата са строго разпределени. Още отвън можете да познаете от какво се интересува даден човек.

За да се направи животът приятен, трябва да се създаде едно общество, дето да се работи за пресъздаване на старите форми. Сега, за пример, хората искат да възпитат човека, но за това няма никакво поощрение. Казват: "Да повдигнем нашия народ." Как ще се повдигне един народ? Някой иска да направи една къща. За тази цел той трябва да разбира от много науки, от ред системи, за да може да построи едно добро жилище. Ако отидете в Америка или в Англия, или във Франция, никъде още няма истински модел за едно добре построено жилище. Някои модели са близо до истинските, но някои отстоят далеч от правилния модел на къщи. Сегашните модели на къщи са все преходни. И казват: "Какви ще бъдат къщите в бъдещето?" Бъдещите къщи ще бъдат такива, че нечист въздух у тях няма да се задържа. Прах в тях няма да има. Счупените линии също няма да ги има. Като влиза светлината в тях, пречупванията ще стават правилно.

Този салон, както е съграден, всичката му красота е отвън. Вътрешно не е добре построен. Светлината не се пречупва правилно. Съвсем друг трябва да бъде този салон. Като

дойдат някои хора, те харесват прозорците на салона. То е защото светлината влиза другояче, по-другояче се пречупва. Всеки казва, че отвътре може да се направи нещо. Отвън е добре направен, но и отвътре може да се направи нещо, да се преустрои.

Същото може да се каже и за човешкия характер. Понякога човек отвън е много добре построен, но отвътре не е построен както трябва. Отвътре нещо куца. Тия ъгли в него, тия пречупвания на светлината не стават правилно. За тази цел човек трябва да разбира малко от геометрия, да може да пресъздаде себе си. Гредите на този салон показват, че той не може да издържи голям товар. Значи ако съградиш тялото си като този салон и натрупаш главата си с много материални работи, ти ще рухнеш надолу. Главата е таванът, който не може да издържи големи тежести. Това значи: ако имаш такива греди на тавана си и станеш религиозен човек, т.е. натрупаш много материални работи на тавана си, той няма да издържи. Това показва, че таванът трябва да бъде свободен, да има много малко тежести върху него. Когато човек дойде [до] културния живот, той трябва по възможност да носи по-малко работи в главата си. Ако има материални работи повече, отколкото трябва, той трябва да ги тури някъде близо до основата, да освободи главата си от тях.

Мнозина казват: "Какво ще стане със света? Какво ще стане с нас?" Какво ще стане с вас? Ти, който ме питаш това, след 10 000 години ще бъдеш на планетата Венера. Друг пък ще бъде на Месечината. Ще кажете, че ще се преродите. Така е, ще се преродите, но дали ще се преродите на Земята, това е въпрос. Големи са възможностите за човека в света. Казвате: "Като дойдем втори път на Земята, какви ще бъдем?" Някой от вас ще бъде слуга при някой добър господар. Това е определено на някои, но като не разбират какво значи да бъде човек слуга, те се плашат от това положение. След това, като дойдеш пак на Земята, ще те направят учител. Всяко положение, което човек заема, не е произволно.

Не желайте ония неща, които Бог не ви е определил. Бог строго е определил нещата. Ти можеш да ги измениш,

т.е. можеш да не се подчиниш, но ще видиш последствията на твоята наредба. Ще видиш отношението между твоята и Божията наредба. Срещал съм мъже, които искат да се облекат в рокля, да станат жени, да седят вкъщи, да им е мирна главата. Виждал съм и жени, които, понеже са потиснати от мъжа, искат да станат мъже, да се облекат в мъжки дрехи. Не се смущавайте от положението си. Колкото за това, подайте си заявлението до Бога, че като дойдете пак на Земята, да ви пратят в такава форма, каквато желаете. Обаче има 3 теории по този въпрос. Първата теория поддържа, че който веднъж се е родил жена, все жена ще се ражда. Втората теория поддържа, че който се е родил веднъж мъж, все мъж ще се ражда. Третата теория пък поддържа, че човек ще се ражда ту жена, ту мъж – ще се сменява формата. Това са различни разбирания, които се поддържат от различни учени. Като се провиниш като жена, ще се преродиш като мъж. Като се провиниш като мъж, ще се преродиш като жена. Жена си, имаш един мъж, който те изтезава, зле се обхожда с тебе. Ти казваш: "Нека в другия живот да се преродя като мъж, аз ще го науча тогава." Той пък ще стане жена и т.н.

Това са теории. Жената не е нищо друго, освен човекът, изразен в своите чувства. Целият човек не е нито в жената, нито в мъжа. Половината човек е в жената и половината – в мъжа. Като съберете тези две половини, ще имате целия човек. Така ще разрешите въпроса. Във физическия свят има едно събиране, в духовния свят – друго събиране, в умствения свят – трето събиране и в причинния свят има четвърто събиране. Тези събирания се различават едно от друго. Когато двама души се съединяват в мисловния свят чрез правата мисъл, когато единият мисли и другият мисли, тогава те са като мъж и жена. Когато в духовния свят двама души чувстват еднакво, те се съединяват в едно, като мъж и жена. Когато двама души работят заедно на физическото поле, те се съединяват пак в едно. И най-после, когато двама души мислят, чувстват и действуват еднакво, те са в най-високото поле, в причинния свят. Те едновременно желаят да помогнат на човечеството и да се жертвуват за него. Това е вътрешно. А тъй, дойдат двама души, на физическото поле

се срещнат, те веднага започват да мислят да се съединят, да образуват една щастлива двойка. Особено ако те са млади.

За да бъде животът на двама млади хора щастлив, те трябва, ако първия ден са били на Земята, втория ден да се качат в духовния свят. Третия ден да се качат още по-високо – в умствения свят. Четвъртия ден да се качат в причинния свят. И след 4 деня, като обиколят четирите свята, те трябва отново да слязат на физическото поле. Ако не могат да се качват, тогава ще има плач, въздишки, неодобрения. Този живот е един затворнически живот – нищо повече. Ако така не се разбира животът, който и да е, бил той философ или цар, животът му непременно ще бъде затворнически. Защото, с какво ще ограничите една душа, която има такъв голям простор?

Сега наскоро, четох един светски автор, дето една жена е писала върху любовта, каква трябва да бъде идеалната любов. Това е разбиране. В тази книга се разправя за един проповедник, който искал да помага на човечеството, работил за неговото повдигане. Имало и една красива мома. По едно време така се стекли обстоятелствата, че той искал да я привлече към себе си, заедно да работят за хората. Но трябвало да отидат в една затънтена област, дето тя по никой начин не се съгласила. Той отишъл сам да работи. След дълги години, като се блъскала натук-натам и не могла да намери подобър от него, тя се решила да отиде при него, макар и в най-затънтеното място. Но в това място, като се съберат заедно, нито проповедникът ще бъде щастлив, нито момата. Защо? Защото, като се влюбят един в друг, те почват да линеят. Или ако единият се поправи, другият се изтощава. Това се дължи на някакво несъответствие.

За да се избегнат тия нещастия, и двамата – и мъжът, и жената, трябва да разполагат с една наука, която да им обясни нещата. Това е едно училище, в което могат да ви се дадат такива лекции, от които да учите, да започнете да мислите. Такива лекции могат да се държат само на хора от едно разбрано общество, което да не изопачава нещата.

Вие трябва да се освободите от идеята, която сега имате

за жената. Вярно е донякъде вашето разбиране. Но жената няма само едно предназначение. Тя не е предназначена само да ражда деца. Жената трябва да ражда и чувства. Не само чувства трябва да ражда, но тя трябва да ражда и мисли. Жената трябва да роди разумното в света. Това се изисква от жената. Ако една жена в дома си не може да ражда деца, не може да ражда чувства, не може да ражда мисли и не може да ражда разумното, вие не можете да бъдете щастливи с такава жена. Каква жена е тази? По цял ден се занимава с дребни работи и нито мисли, нито чувствува, нито върши нещо разумно. И мъжът трябва да ражда. Той казва на жена си: "Ти трябва да раждаш." Много мъже искат да се въодушевяват от жена си. Тя да го обича, да мисли добре за него, да работи, а той да седи по цял ден вкъщи като икона. Това е неразбиране на живота. Изменете тази теория. Ти искаш от жена си да ражда деца, да ражда чувства, мисли и разумното в света, без да се запиташ какво ще правиш в бъдеще, когато ти се родиш като жена и не си учил тази наука да раждаш.

Сега целта ми не е да вярвате в тия работи, но от всяка геометрическа форма трябва да се извади онова, което може да ви бъде полезно. Една греда е полезна за мене в такъв случай, когато аз трябва да мина през реката. Ще туря тази греда като мост и ще мина по нея. Една греда е важна за мене само в такъв случай, когато може да ми послужи като пособие за съграждане на една къща. Камъните за мене са важни дотолкова, доколкото могат да ми послужат при съграждане на една къща. Всички неща в живота ни са важни дотолкова, доколкото имат отношение към нас. Тъй щото, отношенията, в които Бог ви е поставил, не трябва да ги презирате. Казвате за някой човек, че е много прост. Не че вашето мнение в случая е криво, но вие не виждате в него онези дарби и способности, които след време ще се развият. Щом е така, не си давайте мнението за човека, да казвате, че той е прост. После, не казвайте за някой човек, че е сприхав. Не си давайте мнението предварително. Вие не знаете какво може този човек да направи.

"Свърши се виното." Не си давайте мнението никъде. Понеже се свърши виното. Старите начини се свършиха.

“Свърши се виното.” Не си давайте мнението. Свърши се виното. Ако някой ви пита какво мислите за него, кажи: “Много добре мисля. Аз те намирам много добър, много учен човек.” Тъй щото, когато помисля за някого, че е голям простак, веднага ще си кажа в себе си, че е много учен човек, че е голям психолог. Сега вие се чудите, че говоря толкова пресилено, толкова пресилено разсъждавам.

Ще ви приведа един пример. Като правих своите изследвания в България, срещнах един гимназиален учител, който ме покани у дома си да ми покаже своето дете, което било много гениално. Той казва: “Да видиш само колко много разбира това дете, колко хубаво говори. Като го погледна само, и то ме разбира.” Като отидохме у дома му, виждам едно обикновено дете. Бащата вижда това, което се крие в душата на детето. Казвам на бащата тогава: “Това дете е доста даровито, но трябва да му се дадат добри условия да се развие.” А виждам, че това дете ще стане даровито и ще развие дарбите си едва след десет прераждания. – “Я му виж очите, как гледа само?” Като всяко дете. Бащата се ръководи от други чувства към детето си и затова вижда онова, което другите хора днес още не виждат. Казвам: Човек не трябва да пресилва нещата. Не че бащата е крив, но той другояче вижда нещата. Ако му кажа така, както разбирам нещата, той няма да ме разбере право. И затова казвам на бащата: “За това дете се изискват особено благоприятни условия. Затова го пазете, да не развалите дарбите му. Това, което днес виждам, е че трябва да му се създадат добри условия. Вие, бащата и майката, трябва да се отнасяте много внимателно и деликатно с него. Никакви грубости, никакви наказания няма да му налагате. Като направи някаква погрешка, не го бийте, за да си изповяда само погрешката.” Като му давам този начин как да го пазят, по този път могат да се развият някои дарби в това дете.

“Свърши се виното.” – Свърши се старият начин на разбиране. Досега те са били потребни, но и хиляди години още ще бъдат потребни. Ние скоро няма да се освободим от тях. Но новото трябва да се вземе и да се заинтересуват всички хора от него. Всички трябва да се интересуват от науката,

от научни книги. За пример, като четете различни романи, виждате, че някои от писателите изхождат от различни гледища. Някои автори поставят героите си пред големи опитности. Някои автори подлагат само героинята на смърт, а някои – героя. Все един от тях остава жив. Други автори излагат на смърт и героя, и героинята. Защо? Имат някаква психологическа идея. Някъде някой автор ще състави една драма, ще постави героите при условия да се оженят и да си живеят добре. Вие четете главното от целия роман или само в началото, не се спирате върху подробности.

Казвате някога: "Какво беше едно време!" Вие започнахте едно време много добре, имахте отлична наука. Но отпосле се върнахте пак към старата наука. Казвате: "Не си струва човек да люби." Знаете ли колко форми има любовта на Земята? Любовта на Земята се изявява чрез 25 милиона форми. Всички тия форми се различават една от друга. И като дойдете до последната форма, тогава ще минете в духовния свят – и там любовта се изявява в 25 милиони форми. Като влезете в умствения свят, и там любовта има 25 милиони форми. И най-после, и в причинния свят любовта се изявява в 25 милиона форми. Това са 100 милиона форми в любовта, които вие трябва да проучите. Пък като минете в друга слънчева система, там ще имате единицата. Там ще имате още 100 милиона форми на любовта. Като влезете в друга слънчева система, ще имате още 100 милиона форми. Трябва да минете през повече от един милион слънца. Като ги изчислите, ще видите колко форми на любовта има. Тогава само ще разберете колко малко сте изучили от великата любов, която се проявява във великия космос, в живота.

Казвате: "Господ ме е създал такъв." Господ те е създал не да бъдеш роб на Земята. Земята е доста умна. Като идат страданията, те имат за цел да ви помогнат. Те казват: "Не бъдете толкова глупави. С този ум, който сега имате, никъде не можете да отидете." Съвременните хора са много лениви, мързи ги да учат. И за да ви накарат да учите, ще ви създадат ред болести, ред притеснения. Като се създадоха болестите между хората, разви се и медицината. Като се създадоха големите нужди, яви се земеделието. Като се създаде нужда от

добра храна, разви се готвачеството и т.н. Нуждата от ядене създаде готвачеството. После се събраха хора на едно място, заедно да живеят. Тогава се създадоха социални грижи. Явиха се социалните науки. Когато хората почнаха да грешат, създаде се съдопроизводството. Най-после се създаде религията, да се молят хората на Господа.

Днес са дошли много учители, Господ да ги наспори, да учат хората. Един православен свещеник ме пита: "Колко поклони правиш?" – Това е моя работа. Това е моя тайна. – "Как разбираш Посланията?" – И това е моя тайна. Както виждаш, и аз не те питам. Това е велика тайна. Ако искаш да знаеш как разбирам Писанието, ела да живееш с мен една година. Ако пък искаш да знаеш по колко поклони правя на ден, ела при мене да прекараш цяла година. И тогава ще видиш, че не правя само по десетина поклона на ден, но много повече. През течение на годината правя няколко хиляди и милиони поклони. Като започнеш от десет хиляди и свършиш средно с до сто хиляди поклони през годината. Броят на поклоните зависи от различните обстоятелства. Какви ли поклони не правя? При разбирането на Писанието какви ли не грандиозни разбирания съществуват. – "Дай си мнението!" – Аз не мога да си дам мнението за неща, които още не са се определили. Това е моя тайна. Аз зачитам тайните на природата. Когато искам нещо от нея, аз не я питам да ми каже мнението си, но вървя след нея и гледам какво прави. По цели дни вървя след нея като след една добра майка, и от това, което прави, заключавам какъв е нейният характер.

"Свърши се виното." Като се свърши виното на хората, тогава ще се яви този, който може да направи новото вино. Под думата "ново" вино се разбират условията на новия живот, който може да дойде в света.

Казвам: Ако вие посетите света без пари, ще имате едно понятие. Ако посетите света с пари, ще имате друго понятие. Ако посетите света с пълни джобове, с кредит в банките, ще намерите най-хубавото място. Ако при същото положение посетите един хотел, той ще бъде най-хубавият. Ще кажете: "Култура е това." С пари в джоба си ще посетите концерти, театри, какви [ли] не места. Ще отидете и на онзи край на

света и пак ще се върнете. Ако посетите Европа без пари в джоба си, веднага ще се върнете и ще си кажете: "Да те пази Господ от такова крайно користолюбие." Това са два възгледа, които в основата си не са прави. Най-първо, като посетиш един народ, ти трябва да знаеш неговия език. Вие можете да посетите един народ и без пари, но поне езика му трябва да знаете. После, трябва да владеете някакво изкуство – да бъдете добър майстор. Ако си някой добър медик, то като отидеш някъде без пари, ще имаш възможност да намериш болни, които ще излекуваш и те ще ти [се] отблагодарят по различни начини. Хиляди хора има болни, които чакат да дойде някой да ги излекува. Ако си художник, ще намериш един човек, когото ще рисуваш.

При сегашното положение на нещата и [ако] не знаеш език, опасна е работата ти. Същото нещо е и в природата. Ако ти разбираш езика на природата, ще живееш в нейните апартаменти. Ако не разбираш езика □, тя ще те тури на съвсем друго място. Това още не е разбиране на природата. Природата трябва да я обичате. Като я обичаш, ти ще бъдеш в положението и на богатия, и на сиромаха. Обичта, любовта примирява крайните противоречия в живота.

Като тези хора днес – според този възглед, те едва ли ще могат да си обяснят всичко. "Трябва да бъдем културни." Не е въпрос във външната култура. Ако е въпрос за знание, днес ние знаем много повече, отколкото трябва. Знанието, което имаме на Земята, е достатъчно за нас. За пример, аз съм медик, зная целия човешки организъм, изучил съм го както трябва. Познавам черния дроб, зная какви са неговите функции при храносмилането. Важно е какво значение има черният дроб в друго отношение. Като се качите на небето, и там ще намерите черния дроб. В духовния свят черният дроб представя онези материали, от които са направени чувствата. [Кой] е черният дроб? Черният дроб е онази материя, която е създала света. Господ е създал света чрез черния дроб. Какво ще кажете на това отгоре? Знаете ли какви киселини, какви сили са действували при създаването на черния дроб? Той ще ги отдели. След това ще каже на другите: "Аз свърших своята работа."

Помнете едно нещо: Каквото можете да направите, направете го сега. Като се каже някому, че първоначално Бог създаде света чрез черния дроб и после създаде човека, ще му се види неразбрано и невъзможно. Понеже черният дроб е бил способен да създава, Господ го е турил пак на същата служба. Господ му казва: "Като тебе няма друг орган, който може да свърши тази служба, да служи при храносмилането и да поддържа живота." Какви са научните доводи, с които може да се докаже тази голяма служба на черния дроб? Мога да ви докажа това. Като погледнете един човек, на когото черният дроб е разстроен, какво виждате? Този човек е цял пожълтял. Ако се ожените за една жена, на която черният дроб е разстроен, вие ще видите и ще патите. Най-добрите хора в света са хора със здрав черен дроб.

Всеки орган в света си има свое предназначение. Най-малкото, всеки орган е отражение на онези сили, които действуват в известна област, в която и самият орган действува. Сегашната наука е на прав път. Те изучават каква служба извършват нервите, кръвоносните съдове, вените и артериите, какво участие взима сърцето в кръвообращението и т.н. Но те не могат да направят аналогия каква служба извършва сърцето, кръвоносните съдове, мозъкът и други органи в духовния свят.

Много книги можете да четете – хубаво е това, но най-после можете да дойдете до едно противоречие. Противоречието показва, че черният дроб е разстроен. Защо? Защото не го обичат. Най-после той се е разсърдил и започнал да руши. Какво трябва да направите? Обикнете черния дроб, и той ще се поправи. Най-хубавата панацея за черния дроб е да го обикнеш. И като го обикнеш, като съзнаеш важността му, черният дроб ще се поправи. Сега ще ви дават какви ли не методи. Понякога препоръчват да се ядат лимони. Хората са яли и лимони, но черният дроб все не се е оправял. Ще кажете: "Какво ще обичам черния си дроб?" На всички казвам: Обикнете черния си дроб! Обичайте противоречията в света! Аз считам, че Бог е създал противоречията. Обичате ли противоречията, вие ще държите черния си дроб в пълна

нормалност. Щом намирате, че светът не функционира както трябва, вие разстройвате черния си дроб. По този начин вие сами на себе си пакостите. В черния дроб всичко е добро. Но онова, което е направило пакости на човека, е че той не мисли добре за черния си дроб. Мисл□ добре за черния си дроб! Мислите ли добре за черния си дроб, вие ще бъдете полезни и за себе си, и за другите.

Сега това, което ви казвам, няма да го разгласявате навън, но трябва да направите опит, да видите, че е така. Онези от вас, които ме слушате, направете един опит, да видите дали е вярно това, което ви говоря. Не ходете да питате другите хора дали е вярно това. Дали е вярно или не, и те сами не знаят. Те са невежи, не знаят тази работа. Аз съм я проверявал много пъти и ви казвам сега какво трябва да правите. Щом я проверите, тогава ще знаете дали е вярно това или не. Проверявайте нещата. Казвам: Обичайте всички противоречия!

"Свърши се виното." Сега това е новото вино, с което можете да проповядвате. Докато дойде новото вино, пийте от старото. Не казвам, че не трябва да пиете. Пийте от старото вино колкото искате.

"Добрата молитва"

2-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.X.1936 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

АЛИЛУЯ

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще ви прочета 150-и псалом. Той е краят на Псалмите, краят на това, което Давид е знаел. Този псалом е във връзка с новата епоха, във връзка със съвременното християнство и във връзка с бъдещата култура, която сега иде. Той е написан според неговите разбирания. Не взимайте думите му буквално. Ако се направи един превод на този псалом, ще видите, че Давид е имал доста добри разбирания.

"Алилуя" – тази дума не може да се преведе. "Хвалете Бога в светилищата Му". Тук не се говори за този бог, който вие сте си създали. Светът е пълен с такива богове. В Индия има такива около 150 000 богове.

"Духът Божи"

Сега аз ще взема само думата "Алилуя". Аз няма да обяснявам филологическия корен на тази дума, т.е. произхода □. "Алилуя" съществува и в природата. Хората казват "хвалата". Хвалата е нещо широко. Тъй, както е написана тази дума, от каквито букви е съставена, тя има свой превод. Българите произнасят тази дума по един начин. Англичаните – по друг. Всички народи я произнасят по свой начин. Изобщо, тази дума се произнася по най-различни начини.

Сега ще говоря върху това, което не се знае. Обикновено се излиза от неразбраното и се върви към разбраното. Значи от неразбраното излиза разбраното. За пример съставът на хляба може да не ти е известен, може да не знаеш откъде иде, не знаеш и какъв е елементът, който влиза в него, но след като се нахраниш с него, ти чувствуваш вече силата му, виждаш какво може да ти предаде. Ти не знаеш какво значи "Алилуя", но след като ти кажат тази дума, ти я чувствуваш.

Това, което чувствуваш, това е силата, която иде от "Алилуя".

Нещастията в света идат повече от разбраните работи, а не от неразбраните. Ти искаш да опиташ виното, да разбереш силата и съдържанието му. Ти гледаш една пиеса, но след това те боли глава. Ти искаш да опиташ хубавите дрехи, но след като ги опиташ, заборчляваш. Това е неразбраното. Ти искаш да учиш, да станеш учен човек, но като не знаеш как да учиш, нервната ти система съвсем се разстройва, казваш: "Не струва човек да бъде учен." Не че не струва човек да бъде учен, но като си учил, ти си искал да разбереш това, което остава неразбрано. Оставете някои неща да бъдат неразбрани.

Понякога вие искате да бъдете това, което в даден случай не можете да бъдете. Радвайте се на придобивките на всички хора. Какво ви препятствува да се радвате? Ти можеш да се радваш на придобивките на един кон или на придобивките на едно дърво – това нищо не значи. Ти не считай, че това е едно обикновено дърво. Като седи пред тебе, то повидимому се показва, че е нищо – едно просто дърво. Вие не знаете какво нещо е дървото. Какво е дървото, и това няма да ви обяснявам. То е незнайно. Казвате: "Това е животно." Вие не знаете какво нещо е животното. Думата "животно" не е нито българска, нито славянска, нито санскритска, тя е ватанска дума. Няма да ви обяснявам какво нещо е ватански език. Индусите имат един Бог, когото наричат Сива или Шива.

Та казвам: Незнайните работи в света произтичат от невежеството. Какво означава невежеството? Невежеството показва, че човек е много учен, но под формата на невежеството той скрива някои свои слабости. Скритото в човека може да му причини нещо. Когато ще се гради едно здание, тези, които го градят, имат един план, даден им от архитекта, и по него градят. Обаче те скриват този план. Ако са го съградили зле, зло ли са мислели? Не, невежеството ги е накарало така да го съградят. Като не са знаели как да го направят, че някои неща в него не са направили както трябва.

Какво означава склонността на някои хора да се женят

рано? Оженват го рано, че да се нареди добре. Дъщерята няма още 19 години и те я оженват. В Индия пък ги женят и по на 12 години. Казват, че това учреждение е от Бога наредено. Да, институт е от Бога, но така, както функционира, то не е от Бога. Това са вече човешки порядки. Институт е Божествен, а порядките са човешки.

Когато е бил съграден този Божествен институт, на човека се е казало така: "Ти ще имаш само един Бог и Него ще обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." А като създал жената, Бог □ казал: "Ще обичаш този свой баща като себе си." Тази заповед дал Бог на Ева по отношение на Адама: "Ще го обичаш като себе си." И на Адама казал: "Ти ще обичаш Ева, понеже Аз я създадох."

И затова, когато мъжът дойде да се жени, той не казва истината на момата. Той □ се представя като някакво божество и казва: "Ела да живееш при мене. Ти ще бъдеш като царица; ще имаш файтони на разположение, копринени дрехи, хубави шапки и обуща, ще имаш всякога отлично ядене" – с една дума, "ще имаш всичко първокласно". Като се оженят, не излиза така: нито файтоните, нито коприненитe дрехи, нито хубавите шапки и обуща, нито слугите, нито хубавото ядене. И после започват да се гледат. Тя му казва: "Излъга ме ти." Какво трябваше да □ каже той? Той трябваше да □ каже: "Слушай, ти няма да бъдеш при мене щастлива, защото и аз сам не съм щастлив. Аз няма да се оженя за тебе, но понеже съм нещастен, ще търся едно успокоение. Ако можеш донякъде да ми услужиш, да бъдеш сътрудница в моя живот, тогава ще можем да живеем така, както Господ е дал." Така трябваше той да □ каже.

Сега къде седи погрешката? Къде е измамата? В бързането. Хората бързат да се оженят. Импулсът да се женят хората е прав, но бързането е една слабост у хората. Какви качества ще придадат на онова поколение, което ще създадат? Синът, който родиш, няма да мяза на баща си. Дъщерята не мяза на майка си. Какви синове и дъщери са тези, които не мязат на родителите си? И тогава мъжът казва на жена си: "Ти си недоволна от мене, намираш ме малко невъзпитан,

недорасъл, но ти ще родиш едно дете от мене, че ще видиш колко можеш да уповаваш на него.” Като се роди това дете, то създава на майка си два пъти по-големи мъчнотии, отколкото мъжът създава. Мъжът си намери една избраница, дано го спаси някак. Днес всички хора чакат на някого да ги спаси.

Преди всичко онзи, който иска да стане баща, той трябва да има такива качества в себе си, че да стане проводник на Божественото. Та, като им се роди един син, да може да направи майка си щастлива. Синът може да направи майка си щастлива и дъщерята може да направи баща си щастлив.

В една фамилия не трябва повече от две деца. Онези, които имат повече от две деца, казват: “Какво да правим ние, които имаме по 3, по 4, по 5 деца?” Е, вас Господ ви е благословил. Ето, и Яков имаше 12 деца. В това отношение, няма друг народ по-благословен от евреите. Това са все поколения от 12-те сина на Якова. И главата на Якова трябваше да пати от тези 12 деца, които бяха упорити. Те се родиха от две жени. Едната от тях беше възлюбената на Якова, а другата не беше възлюбена. Той трябваше да служи на вуйчо си Лавана цели 14 години, за да си купи тези две жени.

Сега ние трябва да вземем поучителната страна на тази история. Яков не е бил прост човек. Той разбирал от окултните науки, бил голям окултист и естественик. Когато вуйчо му Лаван го изигра и го остави да му работи цели 14 години за двете жени, той беше по-хитър от вуйча си. Вуйчо му казваше: “Ти трябва да станеш овчар при мене”, но затова не му даде никаква заплата. Той искаше и тук да го изиграе. Той каза на Якова: “Като заплата за своята работа, ти ще вземеш за себе си онези овци, които се раждат пръчкави*.” С това той искаше да му даде по-малко овце, защото пръчкавите се раждаха по-малко. Но Яков приложи тук своето окултно знание. Той направи така, че когато зачеваха овцете, да гледат в коритото, дето пиеха вода, такива пръчки. И наистина, раждаха се повече пръчкавите овце, които взимаше Яков. Яков излезе по-умен от вуйча си Лавана. Раждаха се повече пръчкави овце. Лаван няколко пъти изменяше обещанието

* пръчкав – на ивици, шарен. Вж. Битие, гл. 30.

си, но най-после Яков стана богат. След 14 години той разбогатя. Лаван не излезе честен човек. Това не е честност.

Питам: Как може човек да живее честно при един нечестен човек? Когато един човек живее при нечестен, какво трябва да прави? Ако мъжът или жената е такъв, какво трябва да прави другият от тях? Ти си направил вече една глупост, че си се оженил, какво трябва да правиш по-нататък? Не че в женитбата ти е погрешката, но навреме не си се оженил. Изборът ти не е прав. Направил си вече погрешката. Какво трябва да направиш сега? Ти се развеждаш и после се оженваш за втори, за трети, за четвърти и т.н. Не, въпросът не се разрешава така. Този въпрос е вътрешен. Има едно вътрешно разрешаване на въпроса. Семейният живот е една необходимост за развитието на самия човек и за прогреса на човечеството. В тази фаза, както е поставен семейният живот, той е един институт в своето проявление, за да прогресира човечеството.

Рибите разбираха въпроса за семейството. В техните книги беше писано: всяка една жена през годината трябва да роди 300□000 деца. Като живее тази риба 10 години и всяка година ражда по толкова много деца, можете да си представите колко деца ще роди през това време. Като изучавате естествените науки, ще проверите това. След тях дойдоха птиците и млекопитаещите, и те бяха на същия ум. Те казаха: за да се по-добри семейството, за да живеят помежду си по-добре, брат за сестра трябва да се женят. Тогава птиците снасяха по 6 яйца, значи все по двойки: едно мъжко и едно женско. У тях не се раждат две мъжки и едно женско или едно мъжко и две женски. Така разбраха те семейството. След тях дойдоха млекопитаещите, които нарушиха този ред на нещата. Отвън дойдоха причини, които създадоха по-големи животни. Тези мъчнотии нарушиха дотогава съществуващия ред. В семейството на птиците имаше сътрудничество: и бащата, и майката работеха. Те отиваха заедно на работа. Те не прибягваха до такива големи работи, да пращат децата си в университет, да следват там с години. Съществуваше един птичи университет, който сам се издържаше. Там женската ще мъти яйцата си около 21 ден, най-много един месец.

И след два месеца всичко се свършва. През това време те дават на детето си програма, като му казват: "Ти ще ходиш с нас, с баща си и с майка си, и каквото правим ние, това ще правиш и ти. И ти ще работиш с нас заедно." Добре е това, но представете си, че като се оженят брат и сестра орел, случи се, че орлицата умре. Какво ще прави орелът тогава? Ако са други птици, те могат да [се] женят и втори, и трети, и четвърти път, обаче у орлите не е така. Някои птици живеят 20 години и 20 пъти могат да се женят, всяка година се женят. Орлите водят еднобрачен живот. Като умре орлицата, орелът втори път не се жени, но и тя гледа да не умира. Орлицата не умира, понеже тя е силна, няма кой да я изяде. Орелът е цар на птиците. Орлицата може да умре в краен случай.

Сега аз ви навеждам тази история, но учените хора не се спират на нея. Те взимат човека, както е сега, но така, както живее, човек повтаря всички методи, които се прилагат в растителното, в животинското царство. Човек минава и в по-съвършени форми и начини от тези, по които досега са живели. Сега ние имаме електрическо осветление, имаме и радио. Рибите са имали радио, и насекомите са имали радио. Дългите мустаци, които имат рибите и насекомите, те не са нищо друго, освен радио. Естествениците са наблюдавали, че когато до мустаците на някоя риба се докосне някоя по-малка рибка, те веднага възприемат това и се обръщат и я поглъщат. Не, тези мустаци показват от кое ято иде тази рибка, и [тя] чака. Тази риба положително знае, че ще дойде някоя друга при нея, ще я бутне по мустаците и тя ще я глътне. Радио си има тази риба. Не само рибите, но някои от насекомите, особено от твърдокрилите, и те имат пипала, които им служат като радио. И пчелите също така имат радио, с което възприемат. Те си имат език, с който се разбират. Онези, които се занимават с пчелите, разбират тия неща много добре.

Като дойдете до човека, забелязвате същото нещо. Мустаците у човека не са нищо друго, освен тяхното радио. Тия косми са радиални жици от разни светове. Те идат от Венера, от Юпитер, от Сатурн, от Меркурий – от разни светове. Те

идат и от Земята, от Месечината, от Слънцето. Като дойде такова съобщение до мъжа, той цял се преобразява. Англосаксонската раса, за да се освободи от тия непостижими идеи, които идат от разните светове, започнаха да се бръснат. Те казват: "Тези работи са непостижими. Няма защо да имаме съобщения с Венера, с Меркурий и с всички останали светове." Като се бръснат, по този начин те искат да прекъснат съобщенията си с тези светове. Космите на човека, следователно, представят тяхното радио. Сега жената е станала по-умна, тя е измислила някакво лекарство, с което да спре растенето на космите, да не възприема радиото □. Каквото тя възприеме, само в него вярва. Но сега на някои жени започнаха да растат бради. Тази брада аз я наричам "инсталиране на възприемателни проводници". Като дойдете до космите на главата, това са пак възприемателни, радиални жички, чрез които се възприема външната енергия. Ако вие не знаете как да възприемате [с] тези радиални жички, главата ви съвършено ще оголее.

Сега аз ви говоря на един понятен език, да знаете, че това са съществени работи, с които човек трябва да се занимава. В главата се намира един велик свят – мозъкът, който тепърва трябва да се развива. Човешкият мозък още не е развит. Той едва сега е започнал да се развива. Той е в началото на своето развитие. Един съвременен учен прави едно сравнение за голямата възможност, която седи в човешката глава, специално в мозъка. Той казва: ако всичкото съвременно знание може да се напечата в 90 книги, големи като Библията, в мозъка ще остане място за напечатването на още 900 такива големи книги като Библията. Такова нещо представя човешкият мозък. Човек още не е дошъл до половината на това развитие.

Значи, грамадни възможности се крият в мозъка на човека. Всеки косъм на човешката глава, от двете полушария, от дясното и от лявото, имат противоположни качества. Радиото от космите на лявото полушарие на мозъка внасят мекота в човека. Те произлизат от света на любовта. Космите от дясното полушарие на мозъка произлизат от света на

мъдростта. И едните и другите, и любовта, и мъдростта, се събират на едно място и работят заедно през целия живот на човека.

Сега това, което ви говоря, е толкова отвлечено, че вие не можете да видите връзката, отде именно идат тия неща. Казвате: "Отде иде тази енергия?" Тя иде от природата. Вие още не сте проучавали какво нещо е космическият човек. Човек не е такъв, какъвто се е родил на Земята. В сегашната вселена, вън от Бога, няма друго същество по-високо от човека. Не говоря за дребнавия човек. Всичко това, което виждате на Земята, това са още малки, дребнави същества. Един ден те трябва да приличат на баща си, на космическия човек.

Сега и тази идея е "Алилуя". Ще кажете: "Докаж□ всичко това!" Как мислите вие? Доказателствата много нещо ли представят? Ти не можеш да докажеш нещата. Какво ще ги доказваш? Как ще ми докажете, че един предмет или едно тяло е сладко? Аз не искам доказателства за това. След като анализирате захарта и видите от какви елементи е съставена, това можете да ми докажете, но същественото не можете да докажете – че е сладка. Същественото на захарта не е нейният състав.

В съвременната наука има едно противоречие. Казва се, че водата е създадена от водород и кислород. Не, водата не е създадена от водород и от кислород – нищо повече. Ако е вярно, че водата е съставена от водород и от кислород, как е възможно тогава едно дете да се роди от своята майка и от баща си и да не прилича на тях? Детето трябва да прилича на родителите си, а то не мяза. Водородът и кислородът са създадени за нещо, за едно "алилуя". И водата е създадена за нещо. Водата носи живота в себе си. Тя е така наречената жива вода. И сега хората търсят онзи еликсир, който обновява живота. Това е водата. На сегашната вода □ липсва нещо. Още един елемент има, който трябва да влезе във водата. Това е вечният живот. Щом вечният живот влезе във водата, вие ще имате това, което наричат "еликсир" – за обновяване на живота. Колкото водата е по-чиста, толкова и храносмилането става по-правилно. Умът на човека става по-свеж.

Съвременните хора седят сега, обезсмислят живота си

и се чудят как ще се поправи светът. Те казват, че светът трябва да се реформира. Хубава е идеята им, но по какъв начин може светът да се реформира? За да се реформира, трябва да се даде нещо на света. Да се напише един закон, това ни най-малко не е реформиране. Да се напише една книга върху възпитанието, това ни най-малко не е реформиране. Онзи начин, чрез който това възпитание може да стане, е онзи елемент, който може да стане достъпен за умовете на хората, че те да го възприемат. Само тогава това възпитание може да дойде.

Откъде ще започне това възпитание? – От Земята ще започне, от мъжете и от жените. Само мъжете и жените са в състояние да пресъздадат света. Само те са в състояние да възпитат света. Само на тях е достояние възпитанието. Само братята и сестрите са в състояние да внесат доброто в света. Ако майките не раждат деца, каквито трябва, и ако синовете и дъщерите не се проявят такива, каквито трябва, светът не може да се поправи. Между братя и сестри трябва да се тури начало. Братът трябва да гледа с най-голямо уважение и почитание към сестрата си. Като погледне сестра си, той трябва да има един свещен трепет към нея, едно свещено чувство. Никакво гневно чувство, никакъв гневен поглед не трябва да отправя към нея. И сестрата трябва да има същите чувства към брата си. Ще кажете, че братът може да си намери някоя възлюбена. Не, по-възлюбено същество за брата от сестрата няма. Сестрата е възлюбената на брата. Както братът живее със сестра си, така ще живее и със своята избраница. Иначе няма живот.

Хората търсят лъжливото и по този начин излизат от своето семейство. Защо излизат хората от семейството си? Защото порядъкът и разбиранията им са съвсем други. Те имат съвсем други идеи за семейния живот, за любовта. Вие имате съвсем повърхностни понятия за живота. Вие очаквате от живота това, което той не може да ви даде. Вие очаквате от любовта това, което тя не може да ви даде. То не е нейно. Ти страдаш, но това не е любов. Ти мислиш, че губиш нещо, а всъщност нищо не си изгубил. Жена ти е жива, децата ти са живи, а въпреки това ти страдаш. Защо? Защото подози-

раш, че жена ти ходи с чужди мъже и не можеш да спиш. Ти подозираш сина си, ти подозираш дъщеря си. Че какво ти липсва? Този човек е крайно алчен, той подозира даже и себе си. Питам този човек: "Ти, умният човек, защо се ожени за тази жена, която днес толкова много подозираш?" После питам жената: "Ти защо роди този син?" – "Че кой го роди?" Че, синът ти и дъщеря ти не се излюпиха от само себе си.

И след всичко това вие търсите страданията отвън. Вие сами си създадохте страдания. Вие сами създадохте парите – те не са дошли отвън някъде. Дойдеш най-после и до положението на рибата, която има 300□000 малки. Ти пък имаш 300□000 златни лева. Това са твоите деца. Ако един ден ти вземат тези пари, ти се считаш нещастен.

Грехът да има човек пари не е в желанието му да ги има. Те са резултат на твоя ум. Но грехът седи в това да мисли човек, че щастието му седи в парите, или пък нещастието му – в безпаричието. Ако ти не употребиш парите както трябва, от тях можеш да си създадеш хиляди нещастия. С парите ти можеш да си ушиеш най-хубавата дреха, но ако тази дреха е шита от шивач, който има проказа, той ще внесе проказата в дрехите ти и ти ще станеш нещастен човек. В дадения случай по-добре е човек да няма такава дреха, но да бъде здрав.

Казвам: При голямата любов и желание към парите, кой ги създаде? Вие създадохте парите като ваши деца. Вие направите една, две, три къщи – това са пак ваши деца. Воловете, говедата, конете също са ваши деца. Вие треперите над тях. Питам: Това разбиране правилно ли е? Конете не ги родихте вие. Говедата, кравите, овцете, вие не ги родихте. Парите вие не ги направихте. Те са дадени. Всичко това са приведени, осиновени деца.

Уповавайте само на онова, което е излязло от тебе – от твоя ум, от твоето сърце, от твоята душа и от твоя дух. Само на него можете да уповавате. Но на онова, на което не познаваш нито свойствата, не можеш да уповаваш.

На мнозина, на които съм казвал, че може без пари, те казват, че това е невъзможно. Не е въпрос, че може без пари,

но важно е как трябва да се употребяват тия пари. Ти ще оставиш парите някъде и ако те тръгнат подир тебе, ти ще можеш да свършиш с тях някаква работа. Ако не тръгнат подир тебе, остави тези пари, нищо няма да свършиш с тях. Ще кажете, че това е глупава работа. А това, в което ти вярваш, е два пъти по-глупаво. Аз мога да направя парите да тръгнат подир мене, но няма да ви кажа това изкуство. Защото, ако ви кажа това изкуство или ако направя един опит, всички държави ще се заинтересуват.

Сега ще ви приведа един пример, който е бил направен като опит. Във Вашингтон имало две големи оръдия, които са останали още от тяхната гражданска война. Те взели тези оръдия и прикрепили към тях два големи магнита и ги поставили в един от главните входове на града. Които отивали да посетят това място, каквото желязно имали по себе си, се привличало от тези два магнита: обуща, на които имало гвоздеи, бастони, часовници, и т.н. Сила е това нещо. Следователно златото ще тръгне след всеки човек, който има такава магнитна сила в себе си.

Сега аз ще ви дам едно практическо правило, което можете да вземете и като закон: първо човек трябва да започне да мисли. Никакво подобрение не може да стане в света, ако човек не започне да мисли. Това е навсякъде. Било в растителното, било в животинското царство и в царството на човека – навсякъде трябва да има мисъл. Дето има мисъл, там има прогрес. Дето мисълта е престанала, там има израждане. Законът на израждането показва, че мисълта е престанала. А законът на еволюцията, на растенето, е закон на човешката мисъл. Когато мислиш, ти вече еволюираш. И хората остаряват по единствената причина, че престават да мислят. Хората осиромашават по единствената причина, че престават да мислят. Хората заболяват по единствената причина, че престават да мислят. Хората изгубват паметта си, защото престават да мислят. Човек изгубва силата си по единствената причина, че е престанал да мисли. Всичко, каквото човек губи, това се дължи на факта, че е престанал да мисли. Мисъл трябва да има у човека. Докато мислиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Мисълта е Божествена сила.

Всички дяволи могат да се съберат около тебе, но само като ги погледнеш и започнеш да мислиш, ти ще ги разгониш. Те ще се увият около тебе със своята мисъл, но твоята мисъл ще може да ги прогони.

Сега, при възпитанието вие трябва да събудите мисълта в детето. Не е въпрос детето да мисли като дядо си, да стане стар като него, но в детето трябва да се събуди една основна мисъл, една основна идея. Ще го наведете на някаква основна мисъл. Това дете трябва да мисли. На това дете трябва да дадете един идеал. Като му говорите за някое растение или за някое животно, вие трябва да му покажете една основна черта в растението или в животното, да разбере, че те не са глупави. Вие трябва да покажете една такава основна черта в растението и в животното, каквато и у вас има, та като минава детето покрай тях, да гледа вече другояче. Хората трябва да съсредоточават мисълта си и към растенията, и към животните, да схващат у тях хубавото, което ги отличава като растения и животни. И у тях има някакви знания. Аз съм против криминалните и патологическите науки. Медицината трябва да изучава първо здравия човек. Тя трябва да изследва кръвта на здравия човек и оттам да вади своите заключения за всяко отклоняване от нормалното. Като знае състоянието на здравия човек, лекарят ще може да препоръча с каква храна да се храни. И по този начин той ще дойде до положение да лекува болните с определена храна. Храната може да лекува човека. Ако разгледате положението на семействата сега, ще видите, че у тях има нещо старо, от което те трябва да се освободят.

Казвам: Това, което сега ви говоря, могат да го приложат един лекар или един свещеник, или един търговец, или един учител, една майка, един баща – всички могат да го приложат. Когато лекарят посети един болен, той първо ще събуди в него мисълта. Болният може да е обезсърчен, но лекарят първо ще му даде една насока на мисълта и ще му каже, че болестта ще мине. Лекарствата, които лекарят дава на болния, не са нищо друго, освен една магия, която връща мисълта, освен магия, която възстановява човешката мисъл. Обикновено лекарството се дава по три пъти на ден – сутрин, на

обяд и вечер, по една лъжичка. Като пие по три пъти на ден, болният придобива вяра. Когато нещата не стават, тогава се ражда суеверие. Когато лекувам един болен, няма да му кажа, че изведнъж ще оздравее, но ще му кажа: "Тъй, както те лекувам, ти след една година ще имаш микроскопическо подобрение. Оттам насетне това подобрение ще почне да се усилва." Това е лекуване.

Природата винаги започва с най-малкото. Лекуването от страна на един лекар или на един свещеник не е нищо друго, освен възвръщане на човека към Божествения порядък на нещата. Всеки човек трябва да се върне към Божественото. Накарайте болния да мисли правилно, и той ще се излекува. Ще му кажете кои са причините за неговата болест. Ще му кажете как е живял в миналото, вследствие на което е дезорганизиран. Вие сте семейни хора, работите ви са объркани.

Какво ще кажете на себе си? Как ще оправите работите си? С правата мисъл. Правата мисъл ще оправи света. Талантливите, гениалните хора насочват човешката мисъл в права посока. Те написват една книга, но светът пак не се оправя. Защо не се оправя? Защото те изнасят недъзите на хората. Докато изнасяте недъзите на хората, светът никога няма да се поправи. Вие трябва да пишете положителното от живота. Когато талантливите и гениалните хора изнасят положителните, добрите страни на хората, светът може да се поправи.

В света трябва да влезе водата. Тя е, която чисти. Вода трябва за чистене сега. Когато дойде водата, този еликсир на живота, всички хора [ще] имат анасия за своите болки. Трябва да знаете как да се чистите. Ще дойде тази жива вода в света.

Сега всички науки, във всички области, се стремят да намерят подходящи форми, за да се услужи на живота, на хората. Препоръчва се хигиена в храната, в обличането, в чистенето на дрехите, на обущата – навсякъде. Днешните хора имат най-добри условия за прогрес. Те имат с какво да се занимават. Днес всеки човек чете, занимава се с ред външни неща, но със себе си най-малко се занимава. Ако започне-

те да се занимавате със себе си, вие ще се изплашите. За да не се изплашите, започнете да изучавате мустаците си, брадата си, космите по главата си и т. н. Когато лицето на жената, което обикновено е гладко, почне да се покрива с косми, това показва, че в бъдещото прераждане тя ще се роди мъж. Всички жени, на които е започнала да израства брада, в бъдеще ще станат мъже.

Дали вярвате в това или не, това не е важно за мене. Вашето вярване или невярване за мене не е важно. Това са факти, които се срещат и в природата. И аз имам свое верую. Фактите в природата са една истина, която не се доказва. Тя не се и оспорва. Ще кажете, че това е в противоречие със сегашното знание. Възможно е, но в природата няма противоречия. То може да бъде противоречие в знанието, което сега имаме. Онези жени, на които са почнали да израстват косми, в бъдеще ще станат мъже. А онези мъже, на които космите са почнали да окапват, в бъдеще ще станат жени. Не само това, но има и други факти, констатирани в медицината – жени се превръщат в мъже. Ще кажете: "Как е възможно жена да стане мъж?" Има такива случаи: една млада мома след време станала мъж. Тя едновременно е имала и двата елемента в себе си: и на момъка, и на момата. Ако елементът на момъка взима надмощие, тогава момата се превръща в момък. Това показва, че числото 12 има надмощие в нея. Числото 12 е преобладаващо влияние на мъжкия принцип. Числото 21 е преобладаващо влияние на женския принцип.

Единицата е преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Двойката – преобладаващото влияние на женския принцип. Тройката пък е резултат от двете числа – от единицата и от двойката. Четири-те е мъжкият принцип. Петорката – женският принцип. Шесторката е резултат на влиянието на числата 4 и 5. Седморката е мъжкият принцип, осморката – женският, а деветорката – резултат на тия две числа.

С десеторката започва нова епоха в света. Тук единицата се развива при нулата. Тя означава един нов закон. Вие трябва да знаете как се е развила единицата, първичната причина или първичният елемент, в който са били условията.

Нулата, кръгът показва, че там е била скрита тайната. Той показва как се е развила единицата. Като разгледате микроскопическите животни, виждате, че те имат овална форма. Те се делят на две. Най-първо клетката се дели на две. После пак се дели на две. По този начин тя се размножава.

Следователно, ако у вас става деление, това показва, че вие се намирате в едно низше състояние на животинското царство. Ако растете само, вие сте в растителното царство. Ако мислите и чувствата ви са разхвърляни, вие сте в животинското царство. А човек се намира в света, в който нещата не се делят, не стават чрез деление. Там става въпрос за самозараждане на нещата. Само у човека става зараждане. Дотогава, докато у вас нещата не се зараждат, вие сте на по-ниско стъпало на развитие. Самозараждането е по-висока култура, в която човечеството ще дойде. Сега е време на зараждане. У вас трябва да се зароди такава мисъл, такова чувство, такава постъпка, на които вие да разчитате. Това, което се заражда, е силно. Там вие можете да постигнете всичко в един ограничен кръг.

Сега ще ви приведа какво значи зараждане на една мисъл. Една американка боледувала 12 години от неврастения. Обърнала се към всички видни американски лекари, психолози, но никой от тях не е могъл да □ помогне. Най-после тя започнала да се моли на Бога. Един ден тя прочела една книга, в която един виден учен писал за влиянието на човешката мисъл, за силата на внушението. Като прочела книгата, тя толкова силно повярвала в писаното, че веднага станала от леглото си и се почувствувала съвършено здрава.

Това е една мисъл на зараждане. Както лежиш болен в леглото си, веднага да станеш и да бъдеш здрав. Ако си бил парализиран, веднага парализата ще мине. Каквато тревога, каквато мисъл и да имаш, като станеш от леглото си, моментално можеш да се освободиш от нея. Когато нещата не могат да се зародят по такъв разумен начин, често стават самоубийства.

Единственият изходен път в живота, това е зараждането на новите мисли, на новите чувства, на новите идеи в живота.

Това е изходният път за човека, който е изгубил насоката в живота си. Като се обезсърчи, той казва: "Не ми трябва вече да живея." И той започва да мисли да се самоубие, да се отрови или да се хвърли от някоя висока канара. Това не е разрешение на въпросите. Какво трябва да правят, ако останат да живеят тези хора? Ако пък всички хора се самоубиваха, какво щеше да стане с човечеството?

Самоубийството е процес на израждане. Този, който се е самоубил, той се превръща в животно, деградира в животинското царство. Ако не е вярно, можете да го проверите. Самоубиецът се повръща в животинското царство. След това му трябват хиляди години да пъпли като животно, докато дойде до това положение, в което се е намирал преди да се самоубие. Той е паднал вече, както един човек, който е паднал от една висока канара и е пречупил крака си. Тъй щото, като се самоубие един човек, той слиза в животинското царство, става животно – нищо повече. При всичките мъчнотии, които е имал, той вече не може да мисли и започва да изживява своето минало. Когато Господ иска да освободи човека от страданията, които той не може да ги носи, Той го поставя в положението на животно. И тогава, като го впрягат, той не трябва да съжалява.

Сега заключението. Вие можете да кажете: "Какво е било тогава положението на всички животни, които днес съществуват на Земята? Може ли да се каже, че те са били някога хора, които са се самоубивали?" На това вие сами ще си отговорите.

Бог направи животните помощници на хората. Едно време, когато животът се развиваше при естествени условия, тогава животните и хората си говореха помежду си. Едно време, от сутринта още волът запитваше господаря си какво има да правят днес. Господарят казваше: "Днес трябва да орем на нивата." Тогава волът сам се впрягаше и отиваше с господаря си да орат на нивата. В това време те си говорят помежду си. Като свършат работата си, връщат се заедно [от] нивата и си казват: "Добра работа свършихме. Разорахме земята." Така било едно време, но после, когато човек е съгрешил, той е изгубил Божественото в себе си и влязъл в

животинското положение, възприел езика на животното, а животното е слязло още по-долу.

Та, сега хората се намират в един паднал свят. Сега животните казват на хората да ги извадят от това положение и да ги поставят в онази култура, в която някога са живели и са се разбирали. Сега хората казват: "Това не е свят, това не е култура." И това е полезно, но не е още истинската култура, към която хората се стремят.

И сега, добро е желанието у някои хора да станат вегетарианци, но у тях трябва да се зароди мисълта никога да не ядат месо – нищо повече. Не е въпрос само да не колят, но те не трябва да ядат месо. Всички хора трябва да се убедят в правотата на тази мисъл. Те могат да колят животни, но трябва да се докаже на хората, че ако ядат месо, нищо няма да постигнат. Когато някоя котка дойде при мене, тя започва да обикаля наоколо, да мърка, да се гладі и чисти. Тази котка е изпратена на Земята да възпитава хората. Това е половината истина. Има неща, за които аз не мога да ви говоря, но котката, която е дошла при мене, е изпратена да се възпита. Тя ще помърка малко, ще иска малко хляб. После се качи на стола ми и казва: "И аз мога да бъда такава, да седя на такъв стол."

Сега се проповядват какви ли не религиозни проповеди, че трябва да се молим на Бога, че трябва да учим – добре, нека се моли човек на Бога. После ще кажат, че трябва да се изучават различните езици. Като се изучава например френски език и знаете няколко фрази, това френски език ли е? – "Е, да знаем толкова, колкото да си изпросим малко хляб." Не, като се изучава един език, той трябва да се изучава основно. Всеки език придава особени качества на човека. Като изучаваш английски език, придобиваш едни качества; като изучаваш френски, придобиваш други качества. Като изучаваш български език, придобиваш трети вид качества. Това, което българският език дава на човека, другите езици не могат да му дадат. Всеки език има свои специфични качества. Какъвто език изучаваш, такива качества ще придобиеш. Ако изучаваш санскритски или гръцки, или друг някакъв език, такива качества ще придобиеш. Латински език е правов

език. Гръцки език е език на скулптурата. Гърците в скулптурата са превъзхождали другите народи.

Сега всички се запитват: "Какво трябва да допринесе християнството за света?" Какво е допринесъл Христос, това е друг въпрос, но какво могат да допринесат християните на всички народи? Християните трябва да създадат един нов тип. Християнството е наука за безкористието. Християнството още не е наука за любовта. То е наука за безкористието. Безкористие се иска в света, за да могат хората да живеят сносно. Значи християнството е наука за сносния живот, който още не са го постигнали. Сега се говори за някаква любов, за спасение на човечеството, но това се отнася за бъдещата програма. Сега главната задача за тях е безкористието. От хората се иска един сносен живот на безкористие, или любов към ближния. От всички се иска една добра обноска.

Сега казвате, че трябва да се обичате. Знаете ли какво носи любовта? Щом влезете в новата култура, у вас трябва да се зароди една нова мисъл, една права мисъл. В какво седи правата мисъл? Това, което подмладява човека, това е новото. Това, което застарява човека, то е старото – нищо повече. Що е новото? Това, в което хората се подмладяват. Аз взимам подмладяването в широк смисъл. – "Ама може ли?" Това е друг въпрос. Това учение, което носи подмладяване в най-слабата степен, то е правото учение. А това, което носи остаряване, ограничаване на свободата, то е старото учение. Това, което навсякъде носи мир и радост в сърцата на хората, то е новото. Това, което нарушава мира, радостта и спокойствието на хората, то е старото. Това, което обеднява и изтощава хората, то е старото. Това, в което хората забогатяват, стават щастливи и си помагат, то е новото. Това е казал някога Христос: "Аз дойдох да им дам живот и да го имат изобилно. И който пие от тази вода, няма да умре, той ще се подмлади." Христос е проповядвал закона за подмладяването.

Ние сме оставили този процес – за подмладяването, за бъдещето, след хиляди години. И мислим, че като отидем на небето, ще ни посрещнат тържествено. Ти днес трябва да се подмладиш. – "Ами бялата коса?" Остави бялата коса

настрана, не ми говори за нея. Ти си на сцената и си се престорил, че имаш бяла коса. Че, всинца вие сте хипнотизирани. Казвате: "Побеля косата ми." Аз виждам, че на никого косата не е побеляла, така, както аз разбирам, да стане хас бяла боя. Защо побелява косата на човека? Да се научи да дава от касата си, нищо да не задържа за себе си. И след като се научиш на това, тогава ще почервенееш. Почервеняването е признак на здравето в живота. Хубавата червена краска е признак на здраве.

Това може да се докаже с ред примери. Може да се вземат няколко деца и едни от тях да се възпитат по новите условия, а другите – по старите условия и после да се направи сравнение, да се види какви са резултатите на едното възпитание и какви – на другото. И ако харесват новия начин, нека така възпитават децата.

Но вие трябва да възпитавате себе си. Ако главата ви побелява, вие учите безкористието. Като започне да се изменя, бялата коса трябва да стане червена, но не бяла. Белият цвят е контраст на черния и обратно. Черният цвят показва, че човек поглъща всичко за себе си. Който има бяла коса, с него всеки може да живее. А с човек, който има черна коса, всеки не може да живее. Мнозина обичат моми с черни коси и с черни очи. Има защо да ги обичат. Те ги обичат, понеже имат много парички. Хора с бели коси са раздали всичко и затова казвате: "Какво ще обичам този човек? Той няма какво да даде, всичко е раздал." Така седи въпросът. Оставете човека с черната коса и с черните очи без пари и вижте след това можете ли да живеете с него. Лесно се живее с човек с бяла, а не с руса коса. Някой човек може да бъде с малко чело и да му побелее лесно главата. Толкова знае човекът. Хората с белите коси са правилните типове, с тях може да се живее.

Вие трябва да имате ясна представа какъв трябва да бъде един нормален тип. Сега аз не искам да ви представям какъв трябва да бъде нормалният човек, понеже наместо да се насърчите, вие ще се обезсърчите.

Един млад цигулар слушал един виден виртуоз да свири на цигулка. Като го слушал колко хубаво свири, той се обез-

сърчил, отчаял се. Отишъл у дома си и се самоубил. Това било в Одеса. Той казал: "Аз няма да стана като него. Не мога да свиря така хубаво." Това е неразбиране на закона.

Зад всички ви седи едно велико бъдеще, но трябва да учите, от всичко да се интересувате. Всички науки трябва да ви интересуват. Каквото учите, добре трябва да го изучавате. Всичко, каквото учите, е добро. Ще различавате същественото от несъщественото. Не изучавайте черупката на нещата, но същината, която е в тази черупка.

"Алилуя!"

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

3-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.X.1936 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

И ВИДЯХ НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ

"И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преидоха; и море нямаше вече."

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще взема само един стих от 21-а глава от Откровението, 1-ви стих: "И видях ново небе и нова земя."

"Духът Божи"

Евангелистът казва, че е видял ново небе и нова земя, защото първото небе и първата земя преидоха.

Всички страдания в живота на хората произтичат все от стари работи. Но и старото е потребно. Аз не употребявам думата "стар" в тесен смисъл, защото ако я взема в широк смисъл, тази дума има съвсем друго значение. Под думата "стар" аз разбирам неща, които стават вехти, които се изтощават, които изнемощяват. Така се разбира тази дума в обикновения смисъл. В това отношение тази дума има двояко значение.

[При] сегашните условия, при които хората живеят, те са се разделили в своите възгледи. Всички хора са родени от един човек, от един човек са излезли, но ако ги питате, те не знаят това, те са се разделили на разни народи. Ако срещнете един англичанин, той ще гледа на нещата съвършено различно от един българин. Ако отидете в Америка или в Англия, там ще чуете всеки да казва: "Аз съм англичанин", "Аз съм американец." Те се считат много по-културни от българите. Ако отидете в Индия и срещнете един индуски брамин, и той ще погледне към другите хора малко отвисоко. Всеки народ, всяка държава, която се счита носител на известна култура, все поглеждат отгоре на другите народи и държави.

Това е повърхностно гледане на нещата. Това същото става и с растенията и с животните. Минавате покрай едно дърво, погледнете го отвисоко и казвате: "Дърво е това." Вие даже и не помисляте, че имате голяма нужда от дърветата. Ако растенията не съществуваха, не зная как хората биха живели на Земята. Хората считат, че житото е невежо, няма тези знания, каквито имат хората, но при това те придобиват всичките сили от житото. Те считат, че овцата е много глупава, а при това се нуждаят от нейната вълна, от нейното месо и мляко. Лекарите, учените хора при това ни препоръчват да се храним с някои растения специално, като доставчици на хранителни материали.

Та казвам: Хората сега се намират на големи противоречия. Те не са намерили един път, по който да вървят. Що се отнася до хигиената, истинската хигиена едва сега започва. Науката едва сега е започнала да синтезира нещата, да ги сглобява, да ги приспособява. Науката трябва да остане като ръководство на човека. Тя не е измислица на човешкия ум. Всички изобретения на великите хора показват, че всички велики хора работят за благото на човечеството. Това е във всички области. Ако има нещо погрешно, то се отнася до разбиранията на техните ученици. Сегашните разбирания на учениците на учения свят, на великите хора, могат да се уподобят на разбиранията на учениците на един виден жрец, за когото се говори в един митически разказ от времето на християнската епоха. Един светия, един жрец имал двама ученици, много способни. Той ги изпратил да проповядват някъде вън в света. По пътя си те срещнали един езически жрец. Спрели го и му казали: "Сине дяволски, къде отиваш?" Жрецът бил снажен човек, понеже живял по морални правила, та могъл да ги събори на земята и да ги наложи добре. Той им казал: "Така се разправя един дяволски син." След малко техният учител срещнал същия жрец и му казал: "Добър ден, братко, къде отиваш? Много ми е приятно, че те срещам." – "Как така да ти е приятно? Преди малко аз наложих твои двама ученици." – "Много добре си направил, дал си им добър урок."

Та казвам: Ние трябва да излезем от рамките на онези ограничени схващания, които не допринасят нищо за хигиената. В едно криво разбиране няма никаква хигиена. Дали това схващане е религиозно, научно или обществено, безразлично е. Щом то е криво схващане, нищо не допринася за хигиената. В каквото отношение и да е, ограниченото схващане всякога спъва човека.

Ние имаме ред спънки, но и микроорганизмите са спънати. Защо? Защото, когато дойдоха на Земята, те мислиха, че по-учени същества от тях няма. Обаче това нещо съвременната наука не го признава. Има си причини за това. Наистина, че тези микроорганизми бяха много учени, но те се разделиха на две категории. Едните от тях почнаха да прогресират и образуваха по-сложните форми. От тях се образуваха растенията, а после и животните. Другата категория, по-консервативните, си останаха в същата форма, в сегашните типове, каквито днес ги виждаме. И тогава ние четем в Библията, дето се казва, че Бог рече да направи това и то стана. Рече Бог да направи много неща, много същества в света, но Той не създаде микроорганизмите. Някои от разумните същества създадоха формите на микроорганизмите. Съвременната наука приема тяхното съществуване, а кой ги е създал, защо ги е създал, това не е тяхна работа. Те са прави. Ако почнат да работят в тази посока, те ще се отклонят от своето истинско предназначение и направление.

Ти казваш, че някой човек е много добър, но преди да кажеш, че е добър, ти трябва да видиш как е устроен той, как е устроено тялото му. Като видиш един човек, ти трябва да разгледаш дали стомахът му е здрав, какво е положението на черния му дроб, на белия му дроб, на мускулите, на жлезите в него и т.н. След това ще видиш дали мозъкът му функционира правилно. После ще видите дали предната част на мозъка, в която се помещават умствените способности, функционира правилно или не. После ще видите добре ли са развити или не в този човек домашните и обществените чувства.

Човек, у когото домашните чувства не са добре развити, той е като циганите чергари. Днес ще го видите на едно място, утре – на друго място. Те нямат в себе си това чувство

да седят на едно място. Има хора пък, които постоянно се губят. Даже и 20 пъти да е минал през една местност, той пак ще се изгуби. Има хора, които, достатъчно е един път само да минат през една местност, и като ги пуснеш сами, ще могат да се ориентират, да намерят същото място. Ако разгледате главите на тези хора, които се губят, ще видите, че в главата им липсва нещо, има някой център, който не е добре развит. А на главата на тези, които лесно се ориентират, този център е добре развит. Те лесно намират пътя си.

Ако разгледате главата на един гениален и на един обикновен човек, които се занимават с музика, ще видите, че главата на гениалния е добре развита в музикално отношение, когато главата на обикновения не е така добре развита. Те се различават и по челата си, и по главите си. Главата на гениалния човек е съвсем другояче създадена, той има други центрове в себе си развити, каквито обикновеният човек ги няма.

Следователно новото е у човека, който твори, който създава. Животните нямат такива чела, заради което те нищо не могат да създадат. Те имат някои унаследени неща, които са взели отнякъде, но са останали с него само, със старото си. Такива хора има много и те се водят по инстинкт, като животните. Много животни се водят според своя инстинкт. За пример паякът знае кога ще вали дъжд и взима мерки да заякчи своята паяжина. И пчелата може да познае същото нещо. Затова пчелите взимат мерки, когато усетят, че ще вали дъжд.

У хората, понеже умът се е развил, до известна степен те се ръководят от своя инстинкт, а не напълно, както у животните. Инстинктът е едно вътрешно самочувствие, което подтиква човека да върши това или онова. Силен е инстинктът у животните. На едно животно ти не можеш да дадеш два пъти една лоша, развалена храна. Щом веднъж яде от тази храна и пострада от нея, втори път то по никой начин няма да приеме същата храна. Обаче това с човека не е така. Ти лесно можеш да излъжеш човека с лоша храна, която веднъж е ял, достатъчно е да измениш формата на храната, и той може да се излъже да я приеме пак. Не само с храната,

но с всички работи може да се излъже. Лъжат се хората. Те мислят, че втори път може би нещата да са се изменили.

Сега евангелистът казва, че видял "ново небе и нова земя". Ако и аз ви кажа, че всичко, каквото имате, може да се измени, вие ще кажете: "Ами къде ще отиде нашият сегашен живот? Какво ще стане с нас, с нашите стари разбирания?" – Ами, сегашното ви разбиране е основа на бъдещото ви разбиране. Ако вие нямате сегашни разбирания, и за бъдеще няма да имате. В детето се крие малка сила, която в големия може да се развие. Тогава именно вие ще бъдете това, което сте сега, и плюс нещо. Този плюс именно представя новото. Но новото, което ще дойде у вас, трябва да видоизмени естеството ви. Евангелистът е видял голямата промяна, която става сега в света. И умственият, и духовният, и общественият, и органическият – целият свят се е видоизменил. И този свят постоянно се изменя. И казва се, че в този, новия свят, в новото небе и в новата земя нямало море. Щом нямало морета, и реки нямало там. Е, какво имало тогава? Реките и моретата са символ на нещо. Морето е образ на страдания. В него стават всички катастрофи. Като казва, че там нямало морета, това значи, че там нямало страдания.

Казвам: Иде време, когато всичко ще се измени. Ако остане на нас да видоизменяме нещата, нищо няма да излезе. Светът е така устроен, че всички промени ще стават постепенно, според законите, които го управляват. Науката допуща, че всичко в света еволюира – и растения, и животни, и хора, но те не обясняват как става тази еволюция. Те казват, че до човека светът се е развивал, но какво ще стане след човека, и те не знаят.

Човек едва е почнал да се развива. По разбиране човек е едно малко дете и за в бъдеще неговият ум, неговото сърце, неговата воля, неговата душа и неговият дух ще се изменят. Защото съществените неща у човека, това са неговата душа и неговият дух. Най-реалното нещо, което се знае, което е създало всичкото знание, това е човешката душа. Тази душа, която някои отричат, други твърдят, че душата е някакъв сбор. Не, душата съдържа всички сборове, които съществуват в света, но тя самата е независима от всякакви сборове. Тя е сбор, но същевременно тя е

единственият вечен принцип, който свързва човека с Бога. Това, което свързва човека с Бога, това е душата. Щом отричаш душата си, ти отричаш връзката си с Бога. Щом признаваш душата си, ти по принцип вече възприемаш, че имаш връзка, и тази връзка трябва да я развиваш и подобряваш.

Христос казва на едно място: "Ако ви казвам земните работи и не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа по-отвлечени работи", т.е. небесните? За небесните работи се изисква едно съвсем друго разбиране. Право е това. Как ще мислиш ти за небето, за ангелите, когато имаш жена, деца, които те спъват? Ти имаш къща, деца, жена, а отвън има студ 25 градуса и ти мислиш за въглища, за отопление. Какво ще мислиш за живота на ангелите? Ти казваш: "Тук зъзна." Не е да умреш и да се свърши всичко.

Да, с умиране, със смърт въпросите не се разрешават. Смъртта разрешава съвсем други неща. За да се разрешат трудните въпроси, не е нужно да умрете. Само животът разрешава трудните въпроси. И трябва да се признае, че в "новото небе" се подразбира новият живот, който иде органически в света и който трябва да възприемем. Първо ще се приеме като присаждане, а после – и по същество.

Сега вие знаете, че тези, които присаждат, правят чудеса. Чудеса стават с растенията. И човек може да се присади, но и присаждането е опасно. И в присаждането има опасност. Каква е тази опасност? – Че и присадката може да падне. И тогава човек ще се прояви такъв, какъвто си е. Турете и най-добрия, най-възпитания, най-образования човек при лоши условия, и той може да се измени. В някои случаи някои хора се изменят, а други остават такива, каквито са си. Някои американци са правили опит да култивират някои индуси, които са живели в Америка. Те са им давали възможност да следват висша наука, но един ден, когато се връщат в своя си народ, те се проявяват пак такива, каквито са били в първото си положение, като забравят всичко, което са получили. Виждате един човек, който поддържа, че има Господ, има Провидение, но щом го поставят при лоши условия, той забравя своето верую, докато най-после съвършено се усъмнява в своя си народ, във веруюто, което е поддържал. Такова

нещо представят за някои хора нещастията, които ги сполетяват. Не е въпрос само да кажете, че има Бог в света, че съществува Промисъл в света, но трябва да се докаже, че наистина има Промисъл в света, че Бог промишлява за всички. Тези хора трябва да постъпват като английския проповедник Спърджен, който проповядвал в една от големите баптистки църкви в Лондон. На едно от събранията се свикали всички богати членове на тази църква да се помолят на Господа да им помогне по някакъв начин да основат един фонд за някакви благотворителни цели. Като ги изслушал, най-после проповедникът Спърджен казал: "Слушайте, братя, нека да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Не можем ли сами да свършим тази работа? Ето, аз давам 1000 английски стерлинги." Друг се обадил: "Аз давам 2000 английски стерлинги." Трети казал: "Аз давам 3000 английски стерлинги." И така се събрала нужната сума.

Така трябва да се постъпва. А тъй, вие вярвате в Господа, а не искате да платите нищо. Ти мислиш, че си далеч от Господа. Щом проповядвате за Господа, вие трябва да бъдете носители на Божественото. Ако всички хора така вярваха в Бога, тогава, когато един беден изпадне, другите могат да му помогнат, без да изкушават Господа. Всички говорят, че има Господ в света, а когато дойде да докажат това, те се скриват.

Сега ще ви приведа друг един пример. Един благочестив американски проповедник имал обичай след всяка своя неделна беседа да взима по едно бедно дете от улицата и заедно с него да седне пред трапезата и да се нахрани. Така правил той в продължение на десет години. При това, той имал обичай, като дойде бедното дете в дома му, заедно с него да коленичи и да четат на глас "Отче наш". След молитвата започвали да ядат. Един ден той намерил едно бедно дете и го завел у дома си да го нахрани. Преди да започнат да ядат, проповедникът му казал: "Хайде сега, да коленичим и заедно да четем "Отче наш". Проповедникът започнал да чете и детето повтаряло след него. "Отче наш." Детето повторило: "Отче наш." – "Който си на небето." Детето мълчи, нищо не казва. Проповедникът му казал:

“Чети по-нататък: “Който си на небето. Да се свети името Твое.” Чети!” Детето не иска да чете. – “Слушай, ако не прочетеш “Отче наш” с мене заедно, няма да ти дам да ядеш.” Детето тогава се обърнало към проповедника с думите: “Бог наш Баща ли е?” – “Разбира се, че е наш Баща.” – “Значи ти си мой брат и си ме оставил досега аз да се скитам.” Детето вече мисли. “Твоят брат се връща.” Тогава проповедникът разбрал, че не е само да се даде един обяд на детето. И друго нещо се иска. Лесно е да се нахрани един човек и да го изпратиш да си върви.

И Христос дава един пример. Когато блудният син се връща у дома си, бащата заповядал на слугите си да заколят за него най-угоеното теле, да се съберат всички заедно и да ядат и да пият, че син му се е върнал. Сам бащата прегърнал, целунал сина си и пръстен му турил на ръката. Всички трябвало да се веселят, че блудният му син се върнал. Бащата казал на слугите си: “Този беше моят мъртъв син, но сега се върна.” По-големият брат се ядоса на баща си, защо трябва да покаже любовта си към блудния син по този начин, след като той изяде и изпи всичко, каквото баща му беше дал.

Всички хора, които са на Земята, трябва да покажат любовта си именно към своя блуден син. Те още не са показали своята любов. Малко хора на Земята са показали своята любов. С това аз не искам да хвърлям упрек на никого, но всеки е опитал това. Опитът от тази любов, която хората са показали на Земята, е налице. Колцина са онези, които са показали Божествената любов, че сами те да са доволни от себе си? Като се говори за Божествената любов, вие казвате: “Де ще му отиде краят? На мене ли остана да оправям света? Нека Бог оправя света.” Но има един велик закон на кооперираме между хората. Когато ти решиш да направиш едно добро, с тебе заедно се кооперира и цялото човечество, които мислят като тебе. С тебе заедно се кооперират всички разумни хора, които мислят като тебе. Не мисли, че си сам. Някой път ние се обезсърчаваме. Не само обикновените хора се обезсърчават, но и просветените се обезсърчават.

Един израилски пророк се намерил в стълкновение с еврейските духовници и като се почувствувал сам, той се уплашил много. Той се обърнал към Господа с думите: “Гос-

поди, аз останах сам.” Господ му отговорил: “Не бой се, в Израил има още 7000 като тебе, които мислят по същия начин, както и ти мислиш.”

Сега ми разправяше един приятел, че в Англия се образувало едно малко дружество от двама члена: мъж и жена. Те предприемат едно ново начинание, за което издават ред брошурки. С тях те правят позив към всички хора в света, от каквото верую и да са, да започнат обща работа. Те казват: “Ние сами нищо не можем да направим. Всеки не може да бъде като Христа. Ако речем да Го чакаме да дойде втори път на Земята, дълго време ще мине. Затова нека всички се съединим, да направим един Христос. Нека всички братя от целия свят, от Франция, от Германия, от Англия, от Америка, от Турция, от България, се съединим и направим един общ Христос.” Тези двама души, мъж и жена, са тръгнали из цяла Европа да пропагандират идеята си. Права е тяхната идея.

Сега един френски писател, който се занимава с изучаване на шестото чувство в човека, е писал един много хубав трактат по този въпрос. “Сега мнозина могат да ме обвиняват защо не проповядвам за онзи свят. В това отношение аз съм профан. Аз искам да установя има ли в човека шесто чувство, за което се говори, и като го установя, тогава ще говоря за другия свят.” Така казва този писател. Той е правил ред опити в това отношение. Той е критикувал всички хора, критикувал е и себе си, докато най-после е признал, че в човека има шесто чувство.

Някои считат шестото чувство като интуиция, като прозиране в далечното бъдеще. Ако имаш шесто чувство, ти ще можеш да видиш какво става в съседната къща, ще можеш да проникнеш в миналото, в бъдещето на човека. С шестото чувство можеш да отидеш навсякъде. Тръгваш на път, и с шестото си чувство ще видиш има ли разбойници по този път, или няма. Започваш една търговска сделка. С шестото си чувство пак ще можеш да провериш ще ти върви ли работата добре или няма да ти върви. Ако имаш шестото чувство, ще ти върви търговията. Ако нямаш шестото чувство, няма да ти върви в търговията. Шестото чувство ще ти покаже да се свържеш ли с някои

братя или не. То ще ти покаже дали са разбрани тия хора или не. То е една крачка напред. С шестото чувство човек може да има големи практически придобивки в живота си.

Като нямате шестото чувство, често вие влизате в известно стълкновение помежду си. Това, което се бълника в човека, показва, че като не може да вижда нещата, човек често се блъска ту в един, ту в друг предмет. Какво е положението на слепите? Има слепци, които с пръчка пипат, за да се ориентират. Други пък пипат с ръцете. Като се ударят в някой предмет, те веднага се оттеглят. Тази е причината, поради която и вие постоянно се блъскате ту в един, ту в друг предмет. Речеш да направиш нещо – блъснеш се. Постоянно страдания ни сполетяват едно след друго, и то поради тази голяма слепота. Ослепял е човек. Дали сляп се е родил или отпосле е станал сляп, то е друг въпрос. Има слепородени, но има и отпосле слепи станали. И когато запитаха Христа за слепородения, на когото Христос отвори очите, дали той е съгрешил сам, или родителите му са съгрешили, Христос им отговори: "Не е съгрешил той, но се роди сляп, за да се види славата Божия." Значи Христос имаше възможност да отваря очи и на слепи, за да се прояви славата Божия.

Та казвам: Всяко усилие, което правите, ще даде добри резултати. Не мислете, че за развиване на шестото чувство не трябва да се правят никакви усилия. Във войната през 1914 година шестото чувство се разви, вследствие на което те станаха ясновидци. Тази война допринесе това, че хората станаха крайно чувствителни от голямо напрежение. И сега казват, че всички хора са станали много нервни. Тази [нервност] се дължи на новата енергия, която е влязла в човека и иска да го изкара от старото му положение. Като влезе в новото положение, човек започва да се безпокои. И наистина, всякога, когато влизате в една нова къща, вие започвате да се безпокоите. Това се дължи на обстоятелството, че вие излизате от установения ред на нещата. Защо детето, когато излиза от утробата на майка си, плаче? Защото излиза от старите условия. И майката трябва да го утешава, да му казва да не се безпокои, защото тя ще се грижи за него и т.н. То се поутеши малко и после пак

започва да плаче. Това се дължи на онзи вътрешен страх, който заставя детето да плаче. Това е едно вътрешно психологическо състояние, което се изразява чрез плача. Има деца, които не плачат, като погледне към майка си, то се засмее и не плаче. А някое се ококори, писне и след това трябва да дойде майка му да магнетизира отгоре, да не плаче повече.

Някои от вас сте пискливите деца, които по десет пъти на ден плачете, след което трябва да ви успокояват. Прави сте, не е лесна работа да се справяте с новите условия на живота. Как ще се справиш, ако се намериш между лъвовете като Данаила? Ти трябва да имаш вярата на Данаила. – "Ама ако я нямам?" Ако я нямаш, кюркът* ти ще отиде.

Сега се създава ново небе и нова земя. Това мислят всички учени хора. Казвам: Всички хора в света работят и казват, че искат да чуят нещо ново, нещо повече. Ние не можем да ви кажем повече. Ако искате нещо повече, вие сами трябва да търсите. Допуснете, че някой пита какво има на Витоша. Вие живеете в София, а не знаете нищо за Витоша. Затова ви казвам: Ето я Витоша, аз няма какво да ви разправям. Нямам време да ви разправям. Качете се на Витоша и сами ще я разгледате. Хубава ли е Витоша или лоша, вие сами ще я разгледате. Качете се горе и всичко ще видите.

Та казвам: Всеки от вас трябва да бъде един екскурзиант, да бъде готов да тръгне за новия свят. Представете си, че вие искате да разберете нещо от новата философия. За тази цел вие трябва да четете книги от видни философи. Или пък искате да научите нещо от естествените науки. За тази цел вие трябва да четете книги на видни учени-естественици. Ако искате да научите нещо по музика, вие трябва да четете книги по музика и да слушате видни певци и певици или видни музиканти да пеят, да ви разкажат нещо по теорията на музиката. Хубавата страна в слушането на някой добър музикант или певец седи в това, че ако имате една малка

* кюрк (тур.) – дълга горна дреха, подплатена с кожи; шуба, кожух.

дарбица, вие ще можете по този начин да я развиете. Защото казано е: С каквито хора дружиш, такъв и ще станеш. Това трябва да знаете, това трябва да имате пред вид, ако искате да прогресирате.

Ако вие отричате умните хора и кажете, че те не ви интересуват, вие ще изгубите и онова най-малко хубаво, което съдържате в себе си. Ако мислиш обикновени работи, обикновен човек ще станеш. Ако мислиш за същината на нещата, даровит човек ще станеш. Обаче малко време ти остава да мислиш за тия високи работи. Да кажем, че ти си богат човек, който си уредил всичките си работи: жена ти не ти препятствува, децата не ти препятствуват, общественото ти положение не е добро. За какво трябва да мислиш при това положение? Какво трябва да правиш тогава? Започни да учиш. Посети всички бедни, след това да ги поучаваш. По този начин ти ще научиш нещо от тях.

Страдащите души, това са онези напреднали души, които не мърморят, но с радост носят своите страдания, своето бреме. Посетете тези души, и вие ще добиете една отлична черта, ще видите какви хубави възгледи имат те за живота.

И тъй, ще започнете с новото. Новото небе иска нови хора. От сегашните хора нито един няма да влезе в новото небе и в новата земя. Разбирайте сега правилно нещата. Колко души депутати могат да влязат в камарата? Едно време, когато имаше камара в България, колко българи влизаха като депутати? – Само определен брой. Хайде, понеже сега в България няма камара, нека вземем английската камара или в Америка – колко души могат да присъствуват в техните камари? Целият народ може ли да присъствува? Могат ли всички хора да присъствуват в конгреса? Не, само избраните могат да влязат там. Те са новите хора, избраниците, а останалите са старите хора.

Следователно всеки в себе си ще избере представители, които ще изпрати в камарата, в конгреса на своята душа. От този конгрес ще изберете само ония членове, които ще изпратите в конгреса на вашия дух. И каквото решат там, тези закони ще ги изпратят във вашето сър-

це, във вашия ум и във вашата воля. И тогава всички ще почнат правилно да функционират. Или другояче казано: в един нов строй се изискват хора със съвсем други разбирания за правото. В новия живот не може да влезе един човек с отживели разбирания за правото и когато той мисли изключително за себе си. Защото, ако е въпрос за правото, тогава Бог има най-голямо право. Какво ще кажете на това? Аз ще кажа, че преди тебе Господ беше. Ако е въпрос за "аз", само Господ може да каже за Себе Си "Аз". Той няма съперник на Себе Си. Когато кажеш "аз", ти мислиш, че ти имаш право. Кой ти даде това право? Когато един министър дойде да управлява един народ, от само себе си ли управлява? Не, той е поставен от своя народ. Всеки министър е поставен от царя, от народа си и след това той почва да функционира. Ако постъпва правилно, държат го като министър. Ако не постъпва правилно, изпъждат го.

И когато дойдем до живота, и там е същият закон. Ако вие още не разбирате този закон, ще го разберете. Вие сте пратени на Земята да живеете като колонисти и да се учите. Мислите ли тогава, че вие можете да живеете както искате? Могат ли депутатите да злоупотребяват? Щом хванат един депутат в злоупотребление, с него всичко се свършва.

Ето защо у всинца ви трябва да се развива онова съзнание на отговорност, но не на безпокойствие. Вие трябва да вложите в душата си едно голямо спокойствие и да кажете, че в света съществува едно велико Същество. Това Същество царува в света. После трябва да си кажете, че имате един велик Баща, Когото сте забравили. Вие сте родени някъде на Земята, но сте забравили вашия Баща. Вие трябва да съзнавате, че у вас се крие нещо хубаво, оставено от Баща ви, и като Го намерите, ще видите, че Той все таки е оставил нещо и заради вас. Той не е като земния ви баща.

Такива опитности мога да ви приведа много. И в България има много такива опитности. Понякога човек се намира в едно изключително състояние. Той е болен и лекарите му казват, че няма да оздравее, че ще замине за другия свят. Но вътре в него нещо му казва, че ще оздравее. И наистина,

той оздравява. Тогава лекарите го питат как е оздравял. – "Не зная. Нещо ми казваше отвътре, че ще оздравея, и оздравях."

И силата сега е в новото, което иде в света. Новото небе и новата земя сега се творят от Твореца, Който всичко създава. "Какво ще стане със съвременния свят?" Съвременният свят в някои отношения ще се преобрази и в умствено, и в сърдечно отношение. Всички добри хора трябва да се обединят и да се радват на новото без страх. И от смъртта, и от беднотията, и от болестите – от нищо да не ги е страх.

Казвате, че криза има. Действително, страшно нещо е кризата. Представете си, че искат да ви изпитат, че се намирате пред изпитания. Има окултни общества, които поставят своите членове на изпит за храброст. Когато искат да изпитат един от новодошлите членове в храброст, те го поставят на следния изпит. Десетина души от същото общество се обличат с лъвски кожи, престорват се на лъвове и пресрещат своя другар в някое уединено място, в някоя гора и излизат срещу него. Ако той се уплаши и започне да вика за помощ, те разбират вече, че той не е човек за тяхното общество. Обаче ако се справи и започне в себе си да размишлява, че е поставен на изпит, и не се страхува, че ще бъде нападнат и изяден от тия лъвове, той се приема за член в това общество. Тогава лъвовете постепенно се отдалечават, прибират се в домовете си и събличат лъвските кожи.

Че, ако покрай видимите мъчнотии, които ви заобикалят, нямате и някои вътрешни, вие още не сте ученици. При това, трябва да се справите със своите мъчнотии. Болестта е една мъчнотия, беднотията е друга мъчнотия, смъртта е трета мъчнотия. И ако вие нададете вик, не се справите с тия мъчнотии, вие не сте за това общество.

Вие не трябва да се страхувате от никакви мъчнотии. Човекът на новите убеждения не трябва да парадира външно, но той трябва да бъде смел и винаги да съзнава в себе си, че Онзи, Който го е пратил на Земята, е с него. Има много примери за такива смели хора. Смелост е нужна на човека. И тази смелост се обуславя от вярата на човека. Човек трябва да има едно вътрешно спокойствие. Срещат един човек и

му казват, че баща му е убит, майка му е умряла, брат му е болен и т.н. И този човек трябва да приеме всичко това с най-голямо спокойствие и самообладание. Случват се такива неща в живота. Но човек трябва да бъде смел, да носи страданията си.

В едно семейство, някъде в България, бащата бил касапин. Той клал много агнета и волове, с цел да забогатее. Един ден двете му деца си играли заедно. По-голямото братче, което виждало как баща му коли говедата, казало на по-малкото: "Сега ще ти покажа как татко коли агнетата." То взело ножа, с който бащата си служил при клане, и го забил в гърлото на братчето си. Като видяло какво направило, то хукнало да бяга, но в бързината си стъпило на ножа, паднало и се проболо в гърдите. Като чула писъка на децата си, тя, майката, която в това време къпала малкото си детенце, веднага се притекла на мястото, да види какво правят. Като видяла тази страшна картина, тя се ужасила и се отдръпнала назад. Но докато се върне да извади малкото детенце от коритото, тя го заварила удавено. В един час майката се лишила и от трите си деца. Стават такива нещастия в света. Този касапин е клал овце без разрешението им, вследствие на което е заплатил с всичкото си богатство, като се лишил от трите си деца.

Казвам: Има един вътрешен закон, който действува в света. Това ви казвам не да се страхувате за греховете си, но да имате любов, всинца да спазвате Божия закон. Вие трябва да имате съзнание за всичко, което правите. Аз виждам какви са вашите възгледи. Вие имате гениални възгледи, но като дойде да ги реализирате, затворите листа на книгата и казвате: "Не му е времето сега." После пак ви дойде една гениална мисъл, отворите книгата, искате да я реализирате и казвате: "Не му е времето сега." Пак затваряте книгата. Колко пъти мъжът обижда жена си и тя веднага се сърди.

Ще ви приведа един пример из живота на един наш брат, евангелист, който сега е на онзи свят. Той разправяше сам една своя опитност. Преди да стане евангелист, той бил голям побойник, често биел жена си. Един ден, преди да отиде на нивата, взел остена си и с него добре наложил жена си.

След малко той почувствувал голяма тъга в себе си, струвало му се, че главата му ще се пукне. Иска да отиде на нивата да работи, нещо го притиска вътрешно, не може да излезе навън. Така се мъчил почти цял ден. Най-после си казал: "Ще постъпя по християнски, ще искам от жена си извинение." Той се приближил към нея и казал: "Слушай, жена, моля те да ме простиш. Направих голяма грешка, не мога да се успокоя, не мога да намеря мир в душата си. Ето, вземи сега ти остена и ме набий, наложи ме както намираш за добре. Искам да видя какво нещо е остенът." Жена му го простила. В момента нещо се дигнало от сърцето му и той почувствувал голямо облекчение. Той закачил остена на стената и си казал: "Повече няма да оперирам с него."

Аз ви приведох този пример, защото братът е вече на онзи свят. Човек трябва да бъде доблестен. Тъй щото, за да не правите погрешки, не отлагайте да реализирате една своя хубава мисъл или едно хубаво чувство, колкото и да са микроскопически. Виждате, че едно малко дете е паднало на земята. Каквато работа и да имате, спрете се и го дигнете. Това е една малка работа, която няма да ви отнеме и две минути даже, но тя действува освежително и благородно. След като помогнете на такова едно дете, и вашата работа ще се нареди.

Има ред примери из живота, които показват, че децата носят щастие за родителите си. В София имало един беден чиновник, който едва свързвал двата края. По едно време му се родило мъжко дете. Като вървял из улицата, той намерил една турска златна лира от 20 лева. Той се навел, взел парите и като отишъл у дома си, могъл да купи храна, пеленки на детето си. От този момент работите му тръгнали добре, веднага го повишили на службата му. И бързо след това той започнал да прогресира. След 10 години той е сбъркал някъде, вследствие на което детето му умира. С умирането на детето, и работите му тръгват назад. Той започнал да деградира, докато дошъл до същото положение, в което се намирал, когато нямал това дете. Законът е такъв.

Не скъсвайте връзките си с един свой добър приятел.

Не скъсвайте връзките си нито с баща си, нито с майка си. Казвате: "Нали Христос е казал, че човек трябва да се отрече от баща си и от майка си?" Вие трябва правилно да разбирате. Да се отрече човек е едно нещо, а да скъса връзките си с някого е друго нещо. Да се отречеш от баща си, това значи да го признаеш като брат и да му кажеш: "Татко, тука си ми баща, но горе ти си мой брат. Следователно ние имаме един и същ Баща. Когато отидем на небето, ти ще се отречеш от мене, ще кажеш, че си ми брат, а не баща."

Това значи да се отрече човек от баща си и от майка си. Човек трябва да се отрече за онова, великото в света, за един следващ, по-велик порядък. Но казвам: Никога не късай онези свещени връзки, които Бог е поставил между твоята душа и другите души. Остави тези връзки, нека Бог функционира чрез тях. И тогава работите ще ти вървят напред. Такива са принципите в новия свят, който сега се създава. Аз не говоря само за религиозните хора, но всички хора в света, от каквото вярвам да са, каквото и да знаят, те трябва да спазват тези свещени връзки. Когото и да срещнете, да считате, че сте негов брат. И той от своя страна да има същите отношения. Само тогава ние можем да бъдем свободни.

И в света не трябват външни закони, външно разбиране, но едно вътрешно разбиране на законите. След като учат, всички хора трябва да проповядват онова вътрешно разбиране на нещата. Това е потребно за всички, а най-много сега. Всички религии, които съществуват в света, те трябва да насочат своята деятелност към вътрешните връзки, да се създаде едно братство и единство между всички религии. В това отношение и в Англия, и в Америка правят ред опити. Това трябва да става навсякъде.

Казва евангелистът: "Видях ново небе и нова земя." Само при новите разбирания ние ще можем да оценим това ново небе и новата земя. В новото небе и в новата земя любовта между хората трябва да бъде велик идеал, велик закон. Тя ще стопли сърцата им и ще им бъде светлина. Тя ще им бъде ежедневна храна и ще осмисли живота им. И тогава цялата вселена, онова, което е създадено, ще видят онези

бъдещи възможности, които се крият тук, на Земята. Много блага ви очакват в бъдеще. Като напуснете Земята и отидете в онзи свят, и там ви очакват известни блага. На това вие можете да направите едно малко възражение: "Отде да знаем това?" Когато опитате всичко това, ще си спомните. Не казвам да вярвате, но един ден, когато опитате всичко това, тогава ще си спомните. Като го проверите, ще кажете, че така е било казано преди много години. Тогава ще проверите доколко е вярно това.

Сега пожелавам ви доброто бъдеще, което е пред вас.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.X.1936 г., 10 ч. сутринта,
*София □ Изгрев.**

* От 23.X., петък, 1936 г. до 31.XII.1936 г. няма беседи поради скандала със семейство Белеви (Бел. на координатора Вергилий Кръстев).

И ДОВЕДИ ТУКА СИРОМАСИТЕ, И КЛОСНИТЕ, И ХРОМИТЕ, И СЛЕПИТЕ!

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Лука, от 12-и стих нататък.

"Духът Божи"

Ще взема част от 21-ви стих на прочетената глава. "Излез скоро по улиците и пътищата на града и доведи тука сиромасите, и клосните, и хромите, и слепите!"

Животът в едно отношение е изкуство. Понякога хората искат да кажат, че живеят. Те говорят за онова вътрешно съдържание – за щастието. Те търсят щастието. Има едно противоречие в техния живот, вследствие на което те казват: "Ние не живеем добре." Когато човек казва за себе си, че не живее добре, това значи, че той не е щастлив. А щастието подразбира един идеален живот, при който всички условия са хармонични, няма никакви нужди. Всичко, каквото човек иска, ще го намери в този живот. Обаче животът на Земята не е такъв. Даже и онези, които имат най-много, и царете, все пак им липсва нещо. Може би външни работи да не им липсват, но вътрешни, органически – все им липсва нещо. И царят има свои разстройства, и той боледува като обикновените хора.

Сега казвате: "Какво е говорил Христос? Каква е била Неговата мисия? Какво е донесъл на света?" Когато хората съгрешиха, това бяха децата – те съгрешиха. Умът не беше още дошъл в света, нямаше го още. Този ум, който сега хората имат, Адам го нямаше на времето си. Тогава Адам нямаше този ум, това съзнание, за да може да различи кое е приятно и кое – не, кое е право и кое – не. И сега хората, като говорят,

като философствуват, понякога тяхната философия мяза на декламиране – като когато декламират чужди стихотворения. Те вземат едно чуждо стихотворение и го декламират хубаво. Обаче философията, истинският живот, няма нищо общо с декламацията. Това не е още живот. За пример, някой казва: "Аз искам да живея добре." Това е декламиране. "Аз искам да имам хубава жена." Това е декламиране. "Аз искам да бъда учен човек." Това е декламиране. "Аз искам да бъда силен." Това е декламиране. Това е искане само, но то не представя още живота.

Сега, за пример вземете семейния живот. Не считайте, че засягам семейството ви, но казвам: Сега семейството не съществува. Ще ме извините, че се произнасям така, но ето какъв е моят критерий. Под думата "семейство" аз разбирам мястото, дето любовта царува, дето мъдростта учи хората, а истината ги осветява. И тогава, според мене, любовта е майката, мъдростта е бащата, а истината представя първия син или първата дъщеря на Бога. Всички, съединени в едно, съставят човека. Дъщерята и синът, съединени в едно, представят истината. Истината представя единственият Син на Бога, роден преди самата вечност.

Това разбирам аз под "семейство". А така, семейство, дето всичко умира, всичко изчезва, всичко се забравя и остават от него само кости, надгробни плочи, не разбирам какво семейство е това. Кокошките не могат да имат семейство, овцете също не могат да имат семейство. И човек днес няма семейство. Казвате: "Тази дъщеря е моя." Каква твоя дъщеря е тя? Утре тази дъщеря ще ти я вземат. Значи тя не е била твоя дъщеря. Кой ще я вземе? – Някой вълк. Ще дойде някой вълк във форма на красив момък и ще вземе дъщерята на овцата. Овцата ще пита: "Какво стана с моята дъщеря?" – Този момък я произвел в един висок чин, поставил я в един хубав апартамент и □ дал добри условия да готви – той да принася отвън, а тя да готви. Неговата възлюбена овца живее вътре, а той отвън принася.

Това е само един възглед. Но ние трябва да имаме една наука, с която да постигнем своите желания. Обаче ние трябва и можем да постигнем желанията си само по онзи път,

който съществува в природата. Защо? Понеже природата от памти века е правила ред опити и е дошла до положителни резултати. Всичко онова, което ние желаем и което се стремим да постигнем, природата е изработила за това своите подходящи форми. Следователно ние трябва да вземем тези модели на природата, както сега се взимат модели за мода на дрехи от Париж; от Германия пък взимаме модели в техническо отношение, от Англия взимаме модели в друго отношение и т.н. Ако ние изнесем нашия живот извън природата, ще се намерим в голямо противоречие.

Човек е дошъл на Земята да живее, но на онзи, който иска да живее, природата е поставила две условия: да учи и да работи. Така му казва природата: "Да учиш и да работиш!" Така се казва на човека в сегашния век. Едно време Провидението е казвало на човека чрез природата: "Ще учиш и ще се мъчиш!" След това му е казало: "Ще учиш и ще се трудиш!" Сега сме пред третото положение, според което природата казва на човека: "Ще учиш и ще работиш!" По-хубаво нещо от това не може да дойде. Това е най-хубавото, което може да ви се даде.

Първо е било мъчението. Мъчението представя инволюция на човешкия дух. Трудът представя зенитът на слизането, т.е. най-долната точка на слизането. Трудът е най-долната точка, в която духът може да слезе, а мъчението е най-долният процес, до който човек може да достигне. Като се мъчи, човек мисли за онова, хубавото, до което може да достигне. Какво ще бъде по-нататък, той не знае, но трудът е крайният предел, додето човек може да стигне. По-долу от труда човек не може да стигне. Първо човек ще работи, а след работата ще дойде и до служенето. Ако ти не знаеш как да работиш, не ще знаеш и как да слугуваш. Да служиш на Бога, това е вече зенитът на живота. По-висока точка от служенето няма. Следователно трудът е зенитът на слизането – в по-долна точка от труда не може да се слезе. Служенето пък е най-високата точка, до която човек може да се качи горе.

И тъй, човек започва първо с процеса на мъчението. Той изучава сега мъчението. Съществата, които живеят в ада, се мъчат. Като говоря за мъчението, някои хора знаят защо

се мъчат, а други не знаят. Човек може да се мъчи да извади отнякъде богатство, или да обере някого, или за други някои работи – за много работи може човек да се мъчи. И, след като се измъчи колкото трябва, най-после човек казва: "Разбрах какво нещо е мъчението." Преди да роди, и майката се мъчи. Докога ще се мъчи? Докато роди. Щом роди, започва трудът. Наистина, докато майката роди детето, тя се мъчи. Щом го роди, тя започва да се труди за него. Аз обяснявам този процес така, както съществува в природата. Другояче ние не можем още да говорим за служене. Докато носиш детето в утробата си, ти ще се мъчиш. Докато носиш една идея или едно желание в утробата си, ти ще се мъчиш. Защо? Ти не знаеш дали ще го родиш и къде ще го родиш. Аз взимам термина "раждане" в смисъл на "труд". Кой ще служи после? Само синът може да служи на майка си и на баща си. Служенето е най-високото положение. Следователно, щом един син се труди, той е взел известно положение. Сега и синовете се трудят, но щом един син се труди, аз зная вече, че той се е оженил. Щом една жена се мъчи, аз зная, че тя е бременна, а щом мине мъчението, тя е родила вече и започва да се труди за детето.

По този начин обяснени, нещата стават естествени. Така се вижда съвпадението, което съществува между явленията в природата и тия в живота. Казвате: "Защо трябва човек да се мъчи?" Защото е забременял. "Не искам да се мъча." – Искаш–не искаш, ще бъдеш бременен и ще се мъчиш. И земята не иска да се мъчи, но като дойде орачът, вземе оралото, нахвърля семето, и, ще–не ще, ще се мъчи и тя. Тя не иска семето в себе си, но после му казва: "Хайде, развивай се по-скоро." След време семето израства нагоре, ожънат го и земята се освобождава.

Казвам: Не се стремете да се освободите така лесно. Вие искате да избегнете мъчението. При сегашните условия нито мъчението може да се избегне, нито трудът може да се избегне, нито служенето може да се избегне. Това са неща необходими. Помнете това. Това трябва да се забие в ума ви с по 9 гвоздея, по един метър дълги, че никой да не може да ги извади. Ще се мъчиш, а след мъчението ще се трудиш. Идея

трябва да има човек. И най-после ще се научиш да служиш. Само така нещата ще се осмислят. Идея трябва да има в тях. Значи мъчението е майката, трудът – бащата, а служенето – синът.

Сега аз ви привеждам една нова терминология, как аз разбирам нещата. За мене нещата са живи. Мъчението е почтената майка, която носи нещо. Трудът е бащата, а синът, това е служенето. Синът казва: "Аз искам да бъда онзи достоен син заради онази майка, която се е мъчила за мене, за онзи баща, който се е трудил за мене." Тъй щото, щом се мъчите, майка сте, щом се трудите, баща сте и щом служите, син сте. "Ама аз не искам да се мъча." Не ставай майка тогава. "Ама аз не искам да се трудя." Не ставай тогава баща. "Ама аз не искам да слугувам." Не ставай тогава син.

Питам тогава: Ако не си майка, ако не си баща, или ако не си син, какъв ще бъдеш тогава? Едно магаре ще бъдеш. Англичаните казват: ас* – магаре. Те го пишат с буквата "а" и с две "s" накрая. Значи според англичаните магарето е живяло в две вечности, които не е разбрало. Буквата "s" на латински език означава "вечност". Англичаните са си послужили с тези букви много на място. Буквата "а" пък са я взели от египетските йероглифи. Тази буква означава "бременност". Значи "аз"-ът означава бременност, човек, който носи дете в утробата си. Всички хора си служат с думата "аз", само животните не си служат с тази дума. Те нямат това съзнание в себе си за своята личност.

Христос казва: "Излез скоро по улиците и пътищата на града!" Какво означава пътят във физическия живот? Това означава метода на любовта, с който трябва да се работи. Да ходиш в пътя означава да ходиш в пътя на любовта и на мъдростта. Затова и Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." В този път се проявява истината и животът. В думата "път" е скрита любовта. Любовта е скрита зад пътя. Оттам трябва да започнем сега. И оттам, всички осакатени, хроми, клосни и слепи хора, това са всички хора с неразбрани идеи. Повикайте всички тия хора на онази любовна вечеря,

* ass (англ.) – магаре.

дето всичко се осмисля. С какво ги е угощавал господарят? Господарят ги е угощавал с плодовете на мъчението, с плодовете на труда и с плодовете на служението. Вие яли ли сте от плода на мъчението? Ако сте яли, блажени сте. Яли ли сте от плода на труда? Ако сте яли, блажени сте. Яли ли сте от плода на служенето? Ако сте яли, блажени сте. Според някои български песни се казва: "Замъчи се Божа майка от Игнажден до Коледа." Колко дни има от Игнажден до Коледа?

Съвременното човечество е направило едно отклоняване от правия път и време е вече да излезе от това отклоняване, да се върне назад. Ние не сме виновни за това отклоняване, някой е направил това отклоняване. Онези, които имаха грижа за нашето ръководство, те направиха това отклоняване, вследствие на което днес всички хора се намират в една задънена улица. Важното е, че нашият параход е взел едно криво направление и не може да излезе на пристанището. Не сме виновни ние, че капитанът на парахода се е заблудил в пътя си. Както и да е, но както виждате, работите не вървят днес добре. Тази е причината, задето не сме пристигнали на Земята навреме, не сме започнали навреме ученето си, не сме проявили навреме любовта си, не сме възпитани както трябва и т.н., вследствие на което нещата не са добре организирани.

Времето е първият господар, но времето трябва да работи в съзнанието. Следователно всяка минута, всяка секунда, всяко нещо трябва да се постави на своето място, и което мислиш, и което чувствуваш. Англичаните казват: "Времето е пари." Какво означава това? Времето е господар, който учи хората. Когато този господар те учи, само тогава ти ще мериш времето. И като го мериш, само тогава, като кръчмаря, ще пълниш касата си. Ако даваш без мярка, скоро ще фалираш, но ако даваш с мярка, по 10, 20, 50, 100 и повече грама, всичко онова, което даваш, ще го записваш и ще знаеш какво имаш да взимаш.

Но знайте, че вие сте само чираци на кръчмаря, не сте още кръчмари. Кръчмарят на света е дяволът, а вие сте неговите чираци. Следователно вие функционирате с един капи-

тал, който е в ръцете още на дявола, той е чужд капитал, не е ваш.

Тук аз взимам думата "дявол" в много добър смисъл. Той е търговец, богат човек, милиардер, дошъл на Земята да търгува. Той дава на хората пари назаем, да ядат и да пият, но всичко дава със закон. Той работи със закон. Не е прост човек. Той взима всичко в предплата.

Та, сега и вие мерите, но се самоизлъгвате, мислите, че това, което имате, е ваше. Не е ваше, всичко е на дявола. Не мислете, че като дойде дяволът при вас, ще можете да го излъжете.

Аз разглеждам дявола в съвсем друг смисъл. Той е същество, което работи според законите на природата. Той спазва точно законите на природата. Той е толкова умен, че каквото и да прави, не могат да го хванат в никаква погрешка. Единствената погрешка, в която са го хванали досега, е тази с осъждането на Христа. И затова, когато Христос слезе в ада, дяволът предвиждаше, че тук ще го уловят, и каза: "Защо ми доведохте този тука?" С разпъването на Христа евреите направиха една погрешка, която и до днес още се разчепква, гледа се колко неправди са направили в това отношение. В този смисъл Христос създаде една беля на хората. Като дойде в света, дяволът пита хората: "Вие на кого сте последователи? На Христа ли сте последователи? Значи сте християни? Значи, вие сте последователи на Онзи, Който ми донесе такава голяма беля на главата." И продължава по-нататък: "Пазете се от този, който ще създаде и създава големи бели."

Това всеки може да го провери. Дяволът се интересува от всеки, който минава за християнин. Като кажеш, че си християнин, дяволът тръгва подир тебе като някой любовник и по няколко пъти на ден ти пише писма. Щом някой стане християнин и реши да върви по Бога, дяволът веднага дохожда при него и започва да му говори: "Ти си много умен човек, гениален, като тебе друг няма. Ти си способен да строиш машини, фабрики, да пишеш хубави философски и научни книги. Ти си голям поет, като тебе втори няма. Ти можеш да постигнеш всичко, но едно не разбирам: защо се ограничa-

ваш с тези вярвания? Отпусни се малко, поживей по-нашироко, да разбереш и да научиш още работи. Пък като дойдеш до хората, не мери точно, не преливай, можеш и малко ексик* да продаваш. Поне един драм можеш да намалиш. Като си учен човек, можеш да оставиш този драм в касичката си.” Дяволът ги учи как да пишат своите любовни писма. Така дяволът учи хората, но утре като ги хване, като одере кожата им и започнат да викат, той казва: “Такова говедо, такова магаре като тебе, което не знае как трябва да се живее по Бога, така трябва да му се одере кожата.”

Сега, като ви говоря така за дявола, внимавайте да не отидете да му разправите какво говоря за него. Аз говоря в интимен кръг. И това, което говоря, не трябва да излиза от салона. Дяволът не трябва да чува какво лошо се говори за него. Едно само може да му се каже, а именно, че съм казал за него, че дава малко ексик. Само това позволявам да се каже за него, но не и другите работи.

Един ден аз играх роля на апаш. Това беше преди години, когато пътувах в един американски параход. По едно време виждам, един голям майстор апаш се приближава към едно младо момиче, на около 20–21 година, иска да я обере. Той забелязал, че тя има нещо в джобовете си и през всичкото време я следеше. Тя беше в голяма компания, около 100–150 души се разговаряха и апашът я дебнеше. Като разбрах намеренията му, аз започнах също така да го следя. Щом се приближи до нея, аз го погледна и му махна с пръст. Той ме погледне и започне да мисли: “Навярно и този е някакъв апаш, който също мисли да я обере.” Пак се приближи към момичето, аз пак му махна с пръст. [Той] се отдалечи. Като направи и трети опит и видя, че аз непрекъснато го следя, най-после той се убеди, че и аз съм апаш, но по-голям майстор от него и отстъпи. [Така] аз минах в неговите очи като голям апаш учител. Всъщност аз се явих като ангел-хранител на това младо момиче и го запазих от преследванията на апаша.

Сега приведете този случай и към себе си. Всеки човек представя един параход, в който се явяват такива апаши, с

---

* ексик (тур.) – *разг.* по-малко от теглото, недостатъчно.

цел да го оберат. Какво трябва да направите? Като видите един от тези апаши, достатъчно е да му махнете с пръста си, за да го отстраните и да го заставите да мисли. В първо време той ще си каже: "Този е по-голям майстор и от мене."

Закон е: злото в света трябва да се изучава. Злото е едно течение без закон. Значи всеки, който иска да върши престъпления, той живее без закон. По-хубаво е да живее човек без закон, защото и праведните хора казват, че законът е бил преди Христа и до Негово време. Днес всички апаши искат да живеят без закон. Ако е въпрос да се живее без закон, всички хора трябва да живеят без закон. Щом има насилие, трябва да има и закон. Има един закон, който преследва насилието. Ако бях детектив, аз веднага щях да дам разпореждане на моите служители и този апаш в парахода щеше да се намери в затвора. Но той ме взе за по-голям майстор от себе си и се отдалечи. Той си мислеше, че аз му казвам: "Ти остави тази работа на мене, аз ще я свърша по-майсторски." Така си тълкува човекът.

Сега вие искате достойнството ви да не се накърни в нищо. В какво седи достойнството на човека? Какво правят хората днес? Като сгрешат нещо, те искат да скрият погрешката си. Не, не крийте погрешките си. Изнесете погрешката пред себе си и след това гледайте да я изправите. Щом покрие- те една погрешка в себе си, вие се съюзявате със закони- те на злото. След това вие нищо не можете да очаквате добро. Отде дойде на ума на Адама, като направи първата погреш- ка, да се скрие? Той се скри зад един храст и когато Господ го извика, той мълча, излъга. Със скриването си той иска да излъже, да прикрие своята грешка.

Сега ще ви приведа един окултен разказ, който не трябва да изнасяте навън. Нека си остане за вас. Когато черният агент, черният дявол, влязъл при Адам и Ева в рая, той им казал: "Ако ядете от забранения плод, ще ви се дадат такива дрехи, каквито никога не сте виждали. Когато се облечете с тези дрехи, тогава само ще излезете пред Господа. Докато не се облечете в тях, няма да излизате пред Него." Затова, именно, Адам и Ева се скрили зад храстите и когато Господ ги викал, те не се обаждали, чакали да им се донесат тези дрехи, да се облекат с тях и тогава да се явят пред Господа.

Тази приказка за Адам и Ева съответствува на онзи мистичен разказ за един цар, който бил облечен с дрехи, непипани от човешка ръка. Един тъкач се явил пред този цар и му казал, че може да му изтъче такива дрехи, които през цялото време на тъкането да не ги пипне с ръка. Царят се съгласил. Тъкачът искал само да му се даде един стан, на който ще тъче това платно. Царят заповядал да дадат на тъкача стан, целия сребърен, за да започне работата си. Седнал тъкачът в този стан и започнал да тъче плат, непипнат с ръка. Дошъл първият министър да види как се тъче платното. Поглежда, че тъкачът е в стана, и го пита: "Как върви работата? – "Отлично." – "Да, отлично" – казал министърът и си отишъл. След него дошъл вторият министър, погледнал какво се тъче и си отишъл. И той казал, че платното е отлично. Дошъл трети, четвърти министър. Така се изредили всички министри, най-после дошъл и царят. И той казал, че платното е отлично. Като приготвил платното, тъкачът го скроил, ушил от него дрехи на царя и ги занесъл да се облече с тях. Царят съблякъл старите си дрехи и облякъл новите, нехванати с човешка ръка. Като се облякъл с тези дрехи, той започнал да се обръща на една и на друга страна, и всички се възхищавали от хубавите дрехи на царя. Така облечен, царят излязъл из града да се разходи. Който го видял с тези дрехи, все си казвал: "Колко хубави дрехи има царят." Едно дете, обаче, като видяло царя така облечен, казало: "Царят е гол!" Какво детето казало? – Истината.

Нас ни е страх да говорим истината, вследствие на което изпадаме в заблуждения. И като направим някаква погрешка, не казваме даже пред себе си, че сме направили една погрешка. Търсим начин как да я прикрием. И за да я прикриете, вие си служите с лъжата. По никой начин не употребявайте лъжата. Годината 1937 е добра. Числото 7 е добро, но тя се отличава с едно качество, а именно: бащата е взел тоягата – единицата, и на всеки, който се осмели да си служи с лъжа, той ще приложи тази тояга. Бащата ще си послужи с тупаница. В 1937 година дървото е отпред. И това дърво се отнася главно за лъжата. Каквото престъпление или каквато

погрешка и да направи човек, както и да е, все може да мине безнаказано, но що се отнася до лъжата, била тя бялата или черната, няма да се прости.

Лъжата е най-малкото престъпление в света, но тя носи най-големи последствия. Лъжата е най-малкото престъпление, но и най-опасното. Тя създава всички нещастия на хората.

Ще дойде някой и ще ви каже, че ви обича много. Това е преувеличаване на нещата. Това е една лъжа. Не обичаш толкова много. Ще дойде друг да ти казва, че не те обича никак. Това е друга лъжа. Друг пък ще ти каже, че миришеш на благоухание. На какво благоухание ще мирише? Този човек се намазал с нещо и затова мирише. "Какъв си гигант, като планина си станал." Каква ти планина? Едва е два метра висок. Или: "Колко си силен, като Крали Марко." Каква ти сила? Този човек едва може да дигне стотина килограма тежест. "Колко си гениален. Всичко можеш да направиш." Нищо не може да направи този човек. Както виждате, това са все преувеличения, все лъжи. Каквото и да говорите на човека, както и да го подкупвате, вие не можете да заставите човека да ви обича насила, бил той светия или даже и гениален човек. Днес има хора, които вярват, че могат да се обърнат за съвет към врачки или магьосници, които с магиите си могат да заставят някого да ги обича. Такива магии всеки може да направи. Турете един юлар на един лъв и вие ще го заставите да върви след вас. Но това вече не е любов, не е никаква обич. Това е по задължение. Така и волът върви след вас. Отпред има юлар, а отзад – остен. И след това ще кажете, че този човек ви обича. Не се лъжете.

Единственото нещо, което можете да направите, то е да бъдете носители на любовта. В това седи силата на човека. Силата на човека се изявява в момента, когато любовта започва да се проявява в неговото съзнание. Този момент е свещен. Той не трябва да се изявява навън. Плодът на любовта може да се изявява, но не говорете нищо за самата любов. Аз не говоря още за любовта, но за плода на любовта. Самата любов е нещо свещено. Щом любовта дойде у човека, той трябва да мълчи. За любовта нищо не трябва и не може

да се говори. От светлината на твоята любов нека се ползуват хората, но никога не давай самата свещ на хората. – "Че как да не я дам? Човещина е да услужа на хората." – Не, в действителния свят свещта никога не се дава. Окото, това е една свещ, която не може да се даде на никого. Светлината от тази свещ може да се дава в услуга на хората, но самата свещ – никога.

Лесно може да се образува светлина и без да има някаква свещ. Вие знаете, например, как може да се образува светлина в електрическите лампи. Там имаме комплицирана светлина. Щом знаете законите, лесно ще привлечете трептенията на светлината и ще образувате желаната светлина. Както можете да получите светлина от мазнините на свещите, които се прекарват през фитила на свещта, така можете да имате светлина и без масти, и без всякакъв фитил.

Този опит можете да направите и със себе си. Ако човек може да дойде до вътрешна абсолютна хармония между своя ум, своето сърце и своята воля, той вечер може да отделя от себе си светлина, с която да си служи като със свещ. Обаче за това се изисква живот без никакви противоречия. Ако се оставите на такава хармонична мисъл, вие ще можете да пътувате вечер, в най-тъмната нощ, като че сте със свещ. Такава светлина ще имате пред себе си.

Вие сте имали ред опитности в това отношение. Ученик решава една задача, но не може да я реши и казва: "Тъмно ми е в съзнанието, тъмно ми е в ума, не мога да реша задачата." Като мисли известно време върху нея, изведнъж някаква светлина блесне в ума му, и той веднага решава задачата си. Значи в умствения му свят е блеснала някаква светлина. В живота си човек се мъчи, докато дойде някаква светлина. Щом известна светлина блесне в ума му, и той решава въпросите, които по-рано са били за него тъмни.

Знанието е светлина. Дето има знание, там има и светлина. Всички трябва да бъдете проводници на знанието. Всички трябва да имате това знание, тази светлина. Тогава животът ви ще се уреди лесно. Тогава вие можете да отидете при най-големия скъперник и да отворите сърцето му. Вие го мислите за скъперник по единствената причина, че сърцето

му е заложено. Мъчите се, мъчите се, но не можете да отворите сърцето му. Обаче ако отидете с малко масло и намажете ключа му, сърцето му веднага ще се отвори и той ще бъде готов да ви даде колкото искате или от колкото се нуждаете. Защо? Защото сте отворили касата му.

"Излез на улиците и пътищата и покани хромите, клосните, слепите." Та, сега всеки от вас трябва да излезе на пътя и да покани хромите, клосните, слепите, и още място ще има. Идете и по къщите, извикайте всички хора, нека дойдат да напълнят дома.

Сега вие искате нещо съвършено. В какво седи съвършената култура? Съвършената култура вече се ползува от онези опити, които са правили в миналото. Много култури са минали, хиляди и милиарди хора са живели на Земята и от техните блага днес се ползувате. Ако река да ви разправям как се е създала Земята, небето, Слънцето, това ще бъде цяла история, цял роман. Има много описания по това, но онези, които са създали Земята и небето, с всички светила по него, те сами знаят каква е била идеята им за създаване на Слънцето, за пример. Те сами знаят каква идея са имали, за да заставят Земята да се върти около себе си и около Слънцето. Слънцето върви по свой начертан път и около друго едно слънце. За да обиколи своя път, около своя център, на Слънцето са нужни около [20] милиона години. На това основание казваме, че 100 милиона години се равняват на 5 слънчеви години. Значи когато човек живее 100 милиона години на Земята, той е едва петгодишно дете на Слънцето. Човек може да бъде на Земята 100 милиона години, а на Слънцето е едва едно петгодишно дете.

Сега светът се намира в едно преходно положение. Тази е основната мисъл, която сега, при противоречията, които хората преживяват, трябва да залегне в умовете им. Съвременното човечество се намира в четвъртия период. То се намира в тъй наречената духовна зима на човечеството, която ще трае 3 месеца. За тази зима вие трябва да имате дебели дрехи. През тази зима ще има голям студ – 10, 20, 30, [50], 100, а някъде – близо 270 градуса под нулата. Учените казват,

че под студ 270 градуса никакъв живот не може да функционира. При този студ всички микроби спират своя живот, а остават само ония микроби, които могат да съществуват при 25 милиона градуса топлина. Това е твърдение, което не е доказано. То може да се докаже математически. При 25 милиона градуса топлина може да има отличен живот.

Това е невероятно, но същото се констатира и по отношение на електрическите вълни. Доказано е във физиката, че ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 2000 волта, човек умира. Защо? Защото частите на този ток са толкова едри, че като минават през тъканите на човешкия организъм, те коренно го разрушават и той умира. Обаче ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 20–30, 50–100 хиляди волта, той не само че не разрушава тъканите, но дори подмладява целия организъм. И в края на краищата, вместо да умре, човек се напълно преражда, подмладява. Даже и най-заразителните болести изчезват от този силен ток. Изобщо, тялото се съвършено пречиства. Причината на това въздействие на силния ток се дължи на това, че частиците му са извънредно малки, вследствие на което не разрушават тъканите на организма.

За в бъдеще хората ще се подмладяват с помощта на електричество. Човекът, който иска да се подмлади, ще седне на една площ, през която ще прекарват силен волтаж: до 10 милиона, и когато стане от площта, той ще бъде като малко дете. Пълно ретуширане ще стане. Тогава няма да има умрели. Като поставят един умрял на такава площ, той веднага ще се възстанови. Обаче само праведните ще се ползуват от привилегията да ги турят на такъв диск. Само онези от вас, които са издържали изпита си като ученици, ще имат право да седнат на този диск. Който не е издържал изпита си, не може да се повърти на този диск.

Сега някои от вас, по стар навик, казват: "Всичко това вярно ли е?" Ами това, което вие поддържате, вярно ли е? Така, както сега мислите, вярно ли е това? Така, както сега вие живеете, право ли е това? Аз да отговоря вместо вас: не е вярно. Да ви кажа защо не е вярно. Вие казвате: "Аз ще умра." Защо ще умреш? Защото грешиш. Само онзи умира,

който греши. Каква наука има в умирането? Никаква наука няма в смъртта. Ако в смъртта подразбирате, че като умрете, ще възкръснете, тогава сте прави. Но ако дяволът ви накара да се самоубиете, за да възкръснете, тогава не сте прави. Ще се убиете, но какво ще правите, ако не възкръснете? Знаете ли колко хиляди години са нужни на самоубилия се, за да дойде отново на Земята? Той трябва с години да се върти около Земята, докато намери врата, през която да мине. И най-после той ще намери някоя майка от низко развитие, която ще го подеме нагоре, която ще го извади от дълбочините на ада.

Адът е място на изостанали в развитието си души, които не могат да се въплътят на Земята. Адът е място на безработица. Там юрганы, удобства нямат. И там им дават по малко работа, за която на 10 деня едва се пада по едно малко парче хляб. Там всички живеят спартански. Като се откопчае някой от ада и дойде на Земята, казва: "Това е рай. Тук има хляб, има работа – това е цял рай." И ако някой се опита да застави този човек да греши, той веднага казва: "Ти бивал ли си в ада, да знаеш какво нещо е животът там? Там едва на 10 деня дават по малко хляб. Там няма ядене, няма дрехи, нищо няма."

Сега, като ви описвам какво представя адът, не е нужно да ви го описвам много, защото достатъчно е да ви заведа в Лондон или в Чикаго, в някои квартали, там да видите същинския ад. Адът съществува на Земята. И всеки може да види този ад и да има ясна представа за него.

Сега да се върнем към красивата страна на живота. Според мене злото, грехът в света, това са неща случайни, неща вметнати. То е както някои търговци продават фалшива стока за истинска. Един търговец разправяше една своя опитност, която му струвала 20□000 лева. Идва при него един арменец и му предлага една торба, пълна с някакви диаманти, и му казва: "Видиш ли, тази торба е пълна с диаманти. Продавам ти я само за 20□000 лева." Търговецът погледнал в торбата и си помислил, че това е някакъв особен оказион, от който не трябва да се отказва. Веднага дава на арменеца исканите 20□000 лева. Като си отишъл арменецът, търговецът започ-

нал да ги разглежда внимателно и с голяма скръб констатирал, че тия диаманти не били нищо друго освен обикновени стъкълца.

Всеки от вас носи по една такава торба, мисли, че е пълна с диаманти, а се оказва, че това са обикновени стъкълца. Същественото на живота не е в стъкълцата, но в истинските диаманти, които рядко се срещат. И като не могат да Го намерят, всички питат къде е Господ. Господ не е нещо физическо, което може да се намери по физически начин. Когато у човека изчезнат всякакви смущения, всякакви болести, страдания, сиромашия, нещастия, това показва, че любовта го е посетила. Този човек е дошъл вече до любовта. Като дойде любовта, човек непременно ще я почувствува. Като мине токът на любовта през човека, в него няма да остане нищо болезнено. "Как така?" Това може да се докаже. Без любовта човек се намира на едно високо планинско място, на един чукар. Там няма храна, нищо няма, човек ходи гладен. С любовта той се намира в една долина, дето има води, ручейчета, плодове и разни видове храни, там и храните, и водите, и светлината се събират. Всичко се събира в долината.

Следователно, когато в християнството се говори за смирение, това подразбира да слезете от високите чукари на вашия егоизъм, от вашата гордост, и да отидете в долината на любовта, дето се намират всички райски плодове, всички извори на живота, дето е пълното изобилие. На чукарите горе никой не може да ви види, но като слезете в долината на любовта, дето живеят всички хора, там всички ще ви видят и отдето минете, все целувки ще ви дадат.

Мнозина мислят, че е грешно да целунат някого. Има целувки и целувки, разлика трябва да прави човек. Един негър в Америка срещнал една богата американка и в тъмнината той си позволил да я целуне. Като не знаела, че този е негър, тя си помислила, че някой красавец бил се осмелил да я целуне и доволна от него, тя се хванала под ръка и започнали да се разхождат из тъмните алеи. Като дошли до една електрическа лампа, тя видяла, че въображаемият красавец бил негър. Веднага тя извикала стражар, оплакала се за наг-

лостта му и този негър бил осъден да плати глоба от 10□000 долара, сума, равна на около 1 милион наши пари. Тази е една от най-скъпите целувки, които е могъл човек да даде. Ще кажете: "Как може този негър да се осмели да целуне една американка?" Ами, когато дяволът понякога ви застави да извършите едно престъпление, това не е ли целувката му? Как приемате дяволът да ви целува?

Когато в човека се зароди едно низше желание, това не е нищо друго освен целувката на дявола. Когато в човека се зароди едно възвишено желание, това не е нищо друго освен целувката на ангела. Тъй щото, при всяка добра мисъл, при всяко добро чувство или добра постъпка от страна на човека казваме, че някой ангел го е целунал. А всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство или всяко лошо действие, това не е нищо друго освен целувката на дявола. Когато казвам, че дяволът е целунал човека, той ще каже, че не го е видял. Може да не го е видял. Но е получил целувката му. Всяко престъпление се дължи на целувката на дявола. И всяко добро дело се дължи на целувката на ангела.

"Иди да повикаш всички сакати, клосни, хроми, слепи", които дяволът е целунал, за да приемат Божието благословение – благословението на любовта – и да станат хора. Та, когато поканите някой свой брат на угощение у дома си, не трябва само да му дадете да яде, но ще го прегърнете, ще го целунете, та като излезе от дома ви, да помни, че сте го целунали, че сте му дали нещо от благословението на любовта. Той не трябва да се оплаква, че никой досега не го е целунал. Така трябва да правите и вие през тази година. Ще дадете едно угощение на хроми, на клосни, на сакати, на слепи, но ще ги прегърнете и целунете, та като излязат от дома ви, да кажат: "Целунаха ме."

И тъй, пожелавам доброто на новата година и на Онзи Баща, Който иде с нея заедно. Бащата говори на своите синове и дъщери: "Нека всички опитат Моето благословение, Моята целувка, а не Моята тояга, защото всички сте достатъчно бити."

И тъй, желая ви да имате Божественото целуване на ангелите, на добрите хора, а не тоягата на лошите хора. Тоя-

гата не може да донесе нищо, а целувката всичко може да донесе. Целувката е вратата, пътят на любовта, през която може да се влезе. В това седи спасението. Всинца трябва да минем през тази врата.

"Благословен Господ Бог наш"

(*Допълнителни обяснения от Учителя за смисъла на целувката*:)

Под думата "целувка" аз разбирам да обгърнете човека със своята светла мисъл. Както Слънцето всяка сутрин обгръща човека със своята светлина, така и човек може да обгърне човека със своята светла мисъл. Това е истинската целувка. А не е въпрос до физическа целувка, както мнозина я разбират. Целувката трябва да се разбира в широк смисъл, да не изпадне човек в съблазън. Ако ти можеш да обгърнеш човека със своята възвишена светла мисъл, както Слънцето го обгръща със своята светлина и топлина, по-добра целувка от тази не може да съществува.

"Добрата молитва"

5-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

СВЕТЪТ НА ДУХА, НА ДУШАТА, НА УМА И НА СЪРЦЕТО

"В начало бе Словото"

Ще прочета част от 11-а глава от Евангелието на Иоана.

"Духът Божи"

Сега ще бъда кратък, понеже времето е студено. Мнозина казват, че отрицателната страна на живота няма смисъл. И затова те казват: "Аз не искам да бъда виден, не искам да бъда невежа, не искам да бъда болен" и т.н. При това болните хора са условие да могат лекарите да се прославят. Ако Лазар не беше умрял и Христос нямаше да се прослави. От 2000 години насам още се говори за това, което Христос е направил с Лазара. И Христос познава този факт, затова казва: "Добре, че не бях при Лазара, за да може Бог да се прослави. Това е за славата Божия." Това е за слава Божия, за онези, които могат да направят нещо, които могат да превърнат лошите условия в добри. Ако имаш знания, това е едно условие вече. Но човек мъчно може да познае при какви условия живее. Човек винаги крие своите недостатъци, своите погрешки. Той крие недостатъците си съзнателно и изнася своите добри черти. Това е свойство на всички органически същества. И за да се яви някакъв недъг у човека, за това се изискват специални условия, извънредни условия.

Сега ще ви приведа един анекдот, който е станал някъде, дали в България, в Англия, в Америка, или другаде някъде не е важно, все е станал някъде. Един млад момък, който имал черни очи, се оженва за една млада мома със сини очи. Те живеели много добре, без да си знаят недостатъците. Една вечер били на представление и след това се отбили в един локал да пийнат нещо разхладително, някакво питие. Върнали се у дома си доста уморени. Загасват лампата и

лягат да спят. Но за учудване, като стават сутринта, той вижда, че окото на неговата възлюбена станало черно. Едното било синьо, а другото станало черно. И тя видяла, че едното око на възлюбения станало синьо, а другото черно, както си било. Той се почудил на това и запитал възлюбената си да не би да се е ударила някъде. И тя го запитала да не би да се е ударил някъде, че окото му да се е изменило. А то какво станало: всеки от тях имал по едно изкуствено око и на сутринта, в бързането си, всеки гледал да тури по-скоро изкуственото си око, да не го забележи другия, но в бързината си те разменили очите си и по този начин недостатъците им се открили.

И тъй, когато една наша погрешка или един наш недостатък се пренесе в другите хора, само тогава ние го виждаме. Само когато синьото око отиде на мястото на черното, и черното – на мястото на синьото, само тогава ние виждаме погрешките си. Сега, като видят, че са разменили очите си, хората ще кажат: "Не е трябвало толкова да бързаме." Не, не е въпросът там. Важно е, че човек не трябва да има изкуствено око. Аз не се спирам върху факта, че единият по погрешка турил синьото око вместо черно, а другият – черното око вместо синьо. Важно е, че човек не трябва да носи изкуствено око. Човек не трябва да изважда естественото си око – нищо повече.

Следователно [при] сегашните условия, при които хората живеят, всеки носи по едно чуждо око; всеки носи по едно чуждо ухо; всеки носи по една чужда ръка; всеки носи по един чужд крак. Какви са тези хора, които носят по един чужд крак или една чужда ръка? Ще ги наречете ли герои? Можете ли да изпратите тези хора на бойното поле? Или можете ли да ги изпратите да инспектират нещо с чуждото око? Не можете. Такива хора не стават за никаква работа.

Сега желая ви да прегледате краката си, да видите дали са чужди или не. Желая ви да прегледате ръцете си, очите си, ушите си, да видите дали са чужди или не. Това е същественото за човека. А другите работи ще ги оставим настрана. Ако можете да направите това, вие ще станете един виден човек. И тогава, всеки един човек, който може да намери

една своя погрешка или един свой недостатък и може да го признае от сърцето си, от душата си, от ума си и от силата си, в него се зараждат възможности, както в морските звезди, на мястото на изкуствения крак да дойде вашият, на мястото на изкуствената ръка да дойде вашата, на мястото на изкуственото око или ухо да дойде вашето естествено. На такъв човек и самата природа ще съдействува. Това значи да има човек знание. Това знание ще дойде. Но кога?

Някой казва: "Защо трябва да се разкайвам?" Или: "Защо трябва да се изповядвам?" Според мен истинска изповед не е онази, която нищо не придава на човека. При такава изповед и 20 пъти на ден да се изповяда човек, той нищо няма да придобие. Истинска изповед е онази, при която, като се изповяда човек, окото му да се върне на място, ръката му да се върне на място, [ухото] му да се върне на място, [кракът] му да се върне на място. Всичко да му тръгне напред. Това значи да се изповяда човек. Такава изповед е на мястото си. Следователно всяка изповед, която не възвръща на човека онова, което той е изгубил, е една самоизмама, едно замаскиране, което нищо не допринася, нищо не ползува човека.

Казвам: Нещата в света трябва да се осмислят. Ние трябва да изучаваме света, в който живеем. Едни искат да докажат, че светът е много красив; други искат да докажат, че светът е много лош. Ние се спираме върху едно, а именно: съществата, които живеят в този свят, прогресират много бавно. Изобщо, животът прогресира с големи мъчнотии. Знаете ли, за пример, че една птица, докато се е научила да хвърка, докато се е превърнала в птица, през какви ли не изпитания, мъчнотии и борби е минала през хилядите поколения? Първоначално тя не е била птица. Тя е била риба и от големи мъчнотии, от големи страдания най-после тя се е превърнала на птица и започнала да хвърка. Като риба тя е минала през такива мъчнотии, през каквито човечеството не може да си представи. После, и конят, за да се научи да бяга, и той е минал през големи мъчнотии, през големи изпитания. Той не е добил това изкуство изведнъж. От голям зор е научил той бягането. Никой не му е плащал за това

изкуство. Днес на хората се плаща за изкуствата, които притежават, и за това правят ред упражнения. За пример на боксьорите се плаща. Един боксьор, като се боксира, за една вечер може да получи 10–20□000 долара. Това са 2 милиона лева български пари. Не струва ли човек да разбие носа на някого, или той да разбие неговия нос, за да получи на една вечер 20□000 долара или 2 милиона български левове? Струва си. Обаче на коня никой не плаща за неговото изкуство да бяга. Като се е видял в зор, той си казал: "Трябва да се бяга." И така е научил науката на бягането. И сега този кон минава за атлет. Като го вземат, казват: "Добър кон, добър беглец е този кон." И човек също се е научил да мисли от голям зор. Някой баща казва на сина си: "Ти трябва да мислиш." Според мене майката трябва да каже на сина си: "Синко, желая ти да те гонят, да се научиш да мислиш." Така да ви гонят, че никой да не може да ви избави от това, което ще ви дойде до главата. Тогава само ще се научите да мислите както трябва.

Сега аз ще направя едно малко възражение, защото вие искате да ви избавят от онова, от което няма нужда да ви избавят. За пример вас ви е страх да умрете, а това ще ви дойде до главата. Ето, като проследим човешката история от времето на Адама досега, колкото много години да е живял човек на Земята, в края на краищата, все е умрял. И Адам, който живя 900 години, пак умря. След като съгреши човек, смъртта неизбежно ще дойде. От времето на Адама годините на живота постепенно се намалявали, докато днес човек може да умре още в първата година след раждането или във втората, третата, четвъртата и т. н. Аз не вярвам, че [сред] онези от вас, които днес ме слушате, може да се намери един, който да преживее над 120 години. На когото и да е от вас, давам най-много 120 години живот. И след това той непременно ще умре.

Къде ще отидете след смъртта си? Сега ред философи ще доказват, че има онзи свят. Къде е онзи свят? Ще доказват, че онзи свят се намирал на еди-кое си място. Те доказват, че след смъртта си човек няма да има физическо сърце, няма да има физически дробове, физически очи, уши, и при това

положение, той пак трябва да живее. И при всички тези отрицания, той пак трябва да живее някъде в другия свят. Те доказват, че има друг свят, в който живеят разумни същества.

Такъв пример имаме във времето на Христа. Учениците Христови видяха как Христос се възнесе някъде пред очите им, възнесе се някъде горе. Те Го видяха, как Той се възнесе някъде перпендикулярно, нагоре. Така хората си представят онзи свят някъде нагоре. Но досега никой не е открил къде е този свят. Те казват, че съществува онзи свят, но къде е, не знаят. Между този свят и онзи свят горе има известно отношение. Този свят е на болните хора, а онзи свят е на здравите.

И тогава аз правя паралел между двата свята. Понякога ме питат къде е онзи свят. Казвам: Хващат те разбойници, връзват те с въже и те обират – това е този свят. Дохождат после твоите приятели, развързват те, освобождават те, връщат ти парите – това е онзи свят. Следователно онзи свят, това са онези наши приятели, които ни освобождават. Онзи свят са приятелите ни, които ни носят свобода. Те носят свобода на хората. Този свят е свят на ограничения, а онзи свят – свят на свобода. Докато живеете на Земята, в този свят, вие ще претърпите хиляди промени: косите ви ще побелеят, зъбите ви ще окапят, ще остареете, ще се прегърбите и в края на краищата ще умрете. В онзи свят като влезете, там ще намерите вашите приятели, които ще ви освободят от всички ограничения.

Кой е първият приятел, когото познавате? Първият приятел, когото познавате, това е вашият дух. Вторият ваш приятел, когото познавате, това е вашият ум. Третият ваш приятел, когото познавате, това е вашата душа. И четвъртият ваш приятел, когото познавате, е вашето сърце. Следователно когато тези ваши четири мощни приятели дойдат и ви освободят, вие сте влезли вече в онзи свят. Това е онзи свят, на който вие трябва да разчитате. В света на вашия дух, в света на вашия ум, в света на вашата душа живее това, което хората наричат "безсмъртието", т.е. това което не умира. Там живее Бог и всички живеят в Бога. А какво представя този свят? Този свят, т.е. тукашният свят, е свят на

отрицания. Мислиш лошо – ти си в този свят. Започваш да мислиш добро – ти си в онзи свят. Разболееш се – ти си в този свят. Оздравееш ли, ти си в онзи свят. Физическият свят ние го наричаме "греховния" свят. Физическият свят е този, в който стават и ще стават ред промени. Докато имаш това физическо тяло, ти си изложен на най-големи опасности. За да избегнеш тия опасности, ти трябва да бъдеш много умен. Като говоря на някой човек, който живее в този свят, ще му кажа: Слушай, приятелю, така както живееш, ти ще изгубиш очите си, ушите си, ръцете си, краката си – трябва да бъдеш внимателен. Отиваш на разходка, качваш се на планината – трябва да бъдеш внимателен, защото всичко може да стане с тебе. Пази се. Отиваш при някой прокажен – ако не си внимателен и не знаеш как да се пазиш, проказата може да дойде у тебе. Всички болести, физически и духовни, се предават от човек на човек, понеже сме скачени съдове. Болестите минават в хората по един магически начин.

В Америка, в една област, имало един виден евангелски епископ, който имал в областта си, в своя район, около 400 души проповедници. Този епископ имал обичай да държи главата си малко наклонена наляво. Всички проповедници от тази област подражавали на епископа, всички държали главата си наклонена наляво. Че някой човек може да е смахнат. Коя е причината за това? Трябва ли всички хора да му подражават? Някой човек накуцва малко и другите около него накуцват. Някой е болен и другите около него са болни. Без да подозира даже, без да съзнава, човек подражава понякога на своите ближни. Ще кажете, че той е епископ, голям човек. И без да е голям, човек може да предаде своите пороци на други хора. Пороците на майката и на бащата се предават на децата им чрез кръвта.

Следователно докато живеете в този свят, има ред условия да се предадат недъзите на този свят и вие да ги приемете. Щом живеете на онзи свят, ще има възможност да приемете дарбите и добродетелите на онзи свят. Две мнения по този въпрос няма. И няма какво да ме убеждавате. По това аз имам една голяма статистика. В това направление нито един

учен на XIX век не е направил такива подробни изследвания, каквито аз съм направил. Аз съм първият учен през този век, който е изследвал този въпрос подробно. Колкото и да са подробни моите изследвания, те пак не са нещо особено и те остават за мене. Обаче аз съм дошъл до верни заключения и казвам: Ако бутнеш един кон, кон ще станеш; ако бутнеш един бръмбар, бръмбар ще станеш. Ако бутнеш един музикант, музикант ще станеш. Ако бутнеш само един [светия], [светия] ще станеш. И затова казвам: Всичко в света става само от пипане, от докосване до него. Ако бутнеш пари, пари ще станеш; ако бутнеш водата, вода ще станеш; ако бутнеш земята, земя ще станеш; ако бутнеш дървото, дърво ще станеш. Каквото бутнеш, това ще станеш. Значи опасна работа е да буташ.

Сега вие ще ме питате фигуративно ли говоря. Както и да го вземете, все е вярно. Не бутайте! Ако бутате огън, бутайте го с дълъг дилаф, дилафът да го бута, а вие да не го бутате. Понякога хората постъпват много хитро. Двама американци, пострадали още от междуособиците в американските области, останали сакати, единият имал крака, нямал ръце; другият имал ръце, нямал крака. Решили двамата да отидат да крадат. Къщата, в която живеели, имала хубави ябълки. Дощяло им се да си хапнат, но поради нямане на пари да си купят, те решили да откраднат от ябълката, която била в техния двор. Те решили да си откраднат ябълки, но какво да направят? Най-после им дошло наум да направят следното: този, който няма ръце, а има само крака, да носи на гърба си онзи, който има ръце, а няма крака. В това положение те дошли до ябълката и си набрали колкото искали. В това време полицията ги хваща и ги завежда в участъка. Както навсякъде, така и тук, американците са щедри – завело се дело. Съдията извиква обвиняемите и ги пита как са направили кражбата. Онзи, който нямал крака, казал: "Аз не съм крал, защото както виждате, не мога да отида до ябълката." Другият, който нямал ръце, казал: "И аз не съм крал, защото не мога да късам ябълки." Тогава съдията казал: "Поставете ги един върху друг: който няма крака, турете го върху онзи, който има крака и вижте, че при това положение те могат взаимно да извършат кражбата." След това той ги запитал

защо не са искали от господаря на градината да им откъсне няколко ябълки, но трябвало да отиват сами да крадат. След това той се обърнал към господаря на градината и му казал: "Ако ти си човек, а не магаре, прости на тия двама хора, които са отишли без твое позволение да си откъснат няколко ябълки." Това значи: "Ако имаш човещина, прости на тия хора; ако не им простиш, магаре си." След това господарят на градината искал извинение от двамата души и им казал: "Братя, ще ме извините, че ви дадох под съд. Вие от зор сте отишли до ябълката. Тези ябълки, за които ви дадох под съд, не са мои. Аз влизам в положението ви и искам извинение." От този момент той всяка година изпращал слугата си при тях от време на време да им донася ябълки и круши от [неговата] градина. По този начин те станали приятели.

Така трябва да постъпват и съвременните хора помежду си. Като дойдат до съдията, той трябва да реши право, но после трябва да каже на обвинителя: "Ако си човек, прости им. Ако си магаре, няма да им простиш." И като се простят, той ще им каже: "Хайде сега да си вървите."

Ще кажете: "Аз магаре ли съм?" Понякога е за предпочитане да бъдеш магаре, отколкото човек. Ако вземете първичната форма на магарето, тя не е била такава, каквато е днешната. Слабостта на магарето е добре представена в една от приказките. След грехопадането един мъдър цар извикал всички животни при себе си да им даде известни наставления как да живеят, за да не грешат, да не спрат своята еволюция и да не се лишат от възможността да развиват своя език. Събрали се всички животни. Конят, със своята порода, и магарето тръгнали заедно. По пътя конят казал на магарето: "Слушай, ти имаш една слабост. Гледай да не проявиш тази слабост пред царя, че да ме засрамиш. Като останеш насаме, можеш да я проявиш, но пред царя пази се да не се изложиш, да не изложиш и целия наш род." – "Бъди спокоен, аз си зная работата." Като стигнало пред царя, магарето отворило устата си и започнало с всичка сила да реве. Царят се усмихнал и казал: "Ти ще бъдеш добър образец за всички ония, които ще проповядват новите учения в света." Конят дошъл после при магарето и му казал: "Какво направи? Нали ти казах да не проявяваш своята слабост." – "Че ако аз на царя,

на такъв умен човек, не покажа изкуството си, да го оцени, на тебе ли ще го покажа? Ти си кон, нищо не разбираш от това изкуство."

Сега аз давам друго тълкуване на приказката. Не е лошо, че магарето реве. Слабата страна на магарето не е в рева му, но в неговото ядене. Що се отнася до пиенето на вода, магарето пие всякога най-чиста, най-хубава вода. Дойде ли до яденето, то не прави избор, не обръща внимание – каквото му попадне, всичко яде. Друга една слаба страна на магарето е, че то всякога обича да води. Дето и да го турите, то иска да бъде на първо място, да води: камили ли ще води, овце ли ще води, все то да бъде на първо място. В това отношение то представя образец на самосъзнание. То иска всякога и всички да води. То не пуща нито една овца, нито една камила да върви пред него. Това са отрицателните страни на магарето.

Всякога отрицателните страни, било на животните, било на хората, са по-силни от положителните. Лошите навици, които човек има, са по-силни от добрите. В това отношение можете да направите един опит. Винаги силата да теглиш към себе си е по-голяма, отколкото когато тласкаш някого. Когато човек дяла нещо, ръката му е по-силна, когато прави движение навътре. Но когато движението е навън, ръката му е по-слаба. Когато човек иска да раздава нещо, той всякога ще раздава по начина, по който е взел. Някой иска да бъде по-щедър в раздаването, отколкото във взимането. Никой не може да бъде толкова щедър в раздаването. Всякога във взимането е по-щедър. Законът е такъв. Все таки вие трябва да се научите да давате. Ако не си давал, не можеш и да взимаш. Ако не си взимал, не можеш и да даваш. Не е лошо, че взимаш и даваш.

Доброто не е в даването и злото не е във взимането. Доброто седи в правилната обмяна. И злото седи в неправилната обмяна. Когато постоянно взимаш, а нищо не даваш, това е зло. Когато постоянно даваш, а нищо не взимаш, това е добро. Тогава човек е съвършено чист. Ако в тебе от една страна се влива и ти постоянно даваш, твоето даване ще бъде чисто. Но ако постоянно взимаш, а нищо не даваш, това не е Божествено. И тогава ти не можеш

да бъдеш чист. Значи изправянето на света стои в правилното даване.

Вие още не сте се научили съзнателно да давате. Как се учат хората да дават? Само чрез голямо насилие природата учи хората да дават. Казвате, че свободно трябва да давате. В природата няма никаква свобода. Ако мислите, че в природата има свобода, вие се лъжете. В природата има такъв гнет, такова насилие, каквото вие даже не сте сънували. Често съм наблюдавал как някой поет седне всред зелената, росна трева, и започва да пише своите стихове. Той се възхищава от тревата, от росата, от мушиците и растенията около себе си, а не вижда това голямо насилие, което съществува на всяка крачка около него. Той не вижда как насекомите се изтребват едни други. Той не вижда как паразитни растения живеят на гърба и на труда на други. Всичко това минава и заминава покрай него, той не го вижда, а възпява това, което почти не съществува. Той пише: "Хубав е този свят. Божествен е светът."

Наистина, съществува един Божествен свят, но той не е тук. Божественото не се заключава във взимането, но в даването. Срещам един човек, който носи тази кокошка. За да го позная, аз го питам: "Къде носиш тази хубава кокошка? Тя е добра порода." – "Нося я у дома си, ще я пусна в курника." Щом ми каже това, аз зная вече какъв е този човек и какво мисли да прави. Срещам друг човек, който пак носи кокошка в ръцете си. – "Къде носиш тази кокошка?" – "Нося я у нас. Извън двора си имаме една хубава полянка, ще я пусна там да се разхожда." За този човек аз имам вече особено мнение. Той има добри отношения към животните.

Докато човек поддържа културата на курника, от него нищо не може да излезе. Който поддържа културата на свободата, да поддържа животните и да дава, от него може да излезе нещо. Когато ти вземеш една кокошка и я пуснеш на полянката свободно да се разхожда, ти служиш на Божественото. Това е истинска култура. Всякога, когато даваме възможност на малките същества да се развиват, това е Божественото. Всякога, когато поддържаме едно животно за себе си, това е човешкото.

Казваме, че Бог е направил света така. Не, този свят,

който виждаме днес така направен, това са наши нововъведения. Нима тези дрехи, които аз и вие носим, са Божествени? Не, те са човешки. Нима вашите обуща са Божествени? Нима лицето, което носите, е Божествено? Нима очите, които носите, са Божествени? Нима ушите, които носите, са Божествени? Материята е Божествена, но формата, която носите, не е Божествена. Сега аз няма да кажа нищо за вас, но един ден, като умрете, ако ми дадат вашия череп, аз мога напълно да се произнеса за вас, да кажа какви сте били. Каквото ви кажа тогава, вие ще ме слушате много добре, а сега сте заинтересувани. Сега не искам да спъна еволюцията ви.

Има една малка приказка за Настрадин Ходжа, който, като живял известно време между източните народи, които минават за философи, научил много нещо за хората. Главно той научил, че хората не обичат да плащат. Един ден той взел една голяма пила и отишъл пред къщата на един богаташ, спрял се пред кофара на вратата му и започнал усилено да пили. Минава един познат и го запитал: "Какво правиш тук, Настрадин Ходжа?" – "Свиря на кемане́*." – "Ами защо не се чува гласа на кемането?" – "Утре ще се чуе." Тъй щото, когато Настрадин Ходжа дойде със своята пила да свири на вашия ключ като с кемане́, вие трябва да бъдете там и при това, трябва да бъдете толкова благородни, да турите нещо в джоба на Настрадин Ходжа, за да не излезе гласът на онова, на което той е свирил.

Сега мнозина се запитват: "Какво е говорил Христос?" Тия неща е говорил Христос: "Научете се да мислите право, както Бог мисли. Научете се да чувствувате и да обичате, както Бог обича. И научете се да работите така, както Бог работи." Това значи: Научете се да упражнявате вашата воля, както Бог упражнява Своята воля за добро. Това е ядката на Христовото учение.

Сега всеки от вас може да развие тази тема. Обаче всеки се спира и казва: "Да имам силата на Христа, да повдигам мъртви." За да дойдете до това положение, всеки от вас тряб-

---

* кемане́ (от пер.-тур.) – *остар*. цигулка.

ва да направи primo един опит със себе си. Ако сам не може да направи този опит, нека каже на Господа така: "Господи, нека умра като Лазар. Ти ела после да ме съживиш."

В тоба отношение ние имаме много примери из целия свят. В миналия век в Германия се е случило следното нещо. Едно младо момиче, на около 16–17 години, се разболяло и умряло. В маземестност имало по тоба време един човек, който имал сила да съживява умрели хора. Извикали го в тоба семейство. Той влязъл в стаята на умрялото момиче и тоба последна кръм него, казал: "Ксно сте ме повикали." Тръгнал да си отиде, но никакъв вътрешен глас, някакво внушение му подсказало да се върне. Той се върнал при момичето, което след полобин час се съживило. Влизките на тоба момиче останали крайно изненадени за тоба съживяване.

Казвам: Всяка новa идея, която влиза в човешката душа, или Божественото в човека, е в сила да възкреси умрели. Ще кажете: "Как стаява тоба нещо? Как се природява тоба цъкуство или мазе граба?" Понеже аз имам желание да се просъединя, а вие имате желание да се проспавите, сега ще ви кажа как може да направите тоба нещо. Когато видите, че някой умирает се зомби да замине за онзи свят, постарайте се да му внушите една Божественa идея. Ако той възприеме идея като една Божественa идея, той непременно трябва да умре, да замине за онзи свят.

За да помознат на някой болен, който е определен да замине за онзи свят, сеславшите лекари са се домознали до един нов начин, който се състои във въвеждане на кръв в артериите на моят болен. Тази кръв се взима от някой здрав, силен човек. Тази кръв е в състояние да съживи болния. Обаче ако лекарите получат някаква малка подръжка по отношение на моят, на когото правят опитите, той непременно ще умре.

Казвам: Цъкуство е да се внесе кръв във физическото тяло на човека. Цъкуство е да се внесе едно Божественo

чувство в сърцето или в душата на човека. Изкуство е да се внесе една Божествена мисъл в ума на човека. Аз съм наблюдавал причината за смъртта на хората и съм дошъл до едно заключение, в което няма никакво изключение. Отнемете на човека любовта, и той непременно ще умре. Мнозина казват, че обичат хората, а други питат какво нещо е да обичат.

Сега ще ви приведа един пример от българския живот, за верността на който отговарям. Една майка имала едно дете, което много обичала. По едно време това дете се разболяло много тежко. Викала един, втори лекар, но никой не могъл да му помогне, детето трябвало да си отиде. Викала свещеници, но и те не могли да му помогнат. Тогава майката се обърнала към Господа с думите: "Господи, аз обичам детето си и не го давам, не искам по никой начин да умре. На Тебе не Ти трябва моето дете, не го давам. Аз искам то да живее." И наистина, за учудване на всички, детето оздравяло.

В подобни случаи някои майки казват: "Господ иска да вземе детето ми." И така се примиряват. Не, това, което човек обича, не може да умре. Умира само онова, което човек не обича. Защо умря Христос? Защото не Го обичаха всички. Които не Го обичаха, насила Му извадиха душата. Заковаха Го на кръста с гвоздеи на ръцете и на краката. По онова време, когато разпъваха някого на кръст, пробиваха и коленете му – това беше според тогавашните римски обичаи. Христос, като знаеше това, каза: "За да не пробият коленете Ми, ще умра."

Тъй щото, когато някои ме питат защо хората умират, казвам: Хората умират от безлюбие. Защо страдат хората? Хората страдат от безлюбие. Не че хората нямат любов. Напротив, хората имат голяма любов, но главно към себе си. Ако хората имаха и към ближните си такава любов, каквато имат към себе си, светът не би очаквал никакво друго спасение отникъде. Светът би бил спасен. Ако всеки човек обича другите както себе си и ако всеки дом обича другите домове както себе си, ето, светът би бил спасен.

Лазар беше болен и после умря, но Христос отиде в този дом, защото обичаше Марта и Мария и брат им Лазара. Вие

се смеете на Марта, която Христос обичаше. Тя беше спретната. Заради Марта Христос обичаше и Мария, и брат им Лазара. Затова отиде Христос при умрелия Лазар, за да го върне от онзи свят. Но и Марта, и Мария, и Лазар обичаха Христа. Като се разболя Лазар, Марта отиде при Христа и каза: "Брат ми Лазар умря." Отиде Христос в дома им и върна техния брат.

Сега и на вас казвам: Ако обичате, вашият брат Лазар ще се върне. Пък и Христос ще дойде във вашия дом. Докато е болен още вашият брат, пратете да викат Христос да дойде при него.

Сега вие ще кажете: "В прям или в преносен смисъл да вземем тези думи?" Вие трябва да разглеждате този процес като духовен процес. Гледате ли на него така, само по този начин ще можете да се подигнете. Вие ще опитате нещата и ще видите, че няма какво да се съмнявате в тях. Много мъчно се проповядва на хора, които се съмняват. Като проповядвате на такъв човек, той казва: "Аз съм опитал всичко, на мене няма какво да ми проповядваш. Няма какво да ми разправяш." Това не е никаква философия. Какво е опитал той? Ще дойде някой да ме пита: "Ти знаеш ли френски?" – Еднадве думи зная само. – "Ами немски?" – Пак толкова. – "Ами италиански?" – Толкова, по една-две думи. – "Ами английски?" – Английски зная като едно малко дете. – "Ами български?" – Български език сега изучавам. – "Ами какво знаеш?" – Зная езика на природата и отлично го зная. Когато говоря на хората, те не ме разбират. Но когато говоря на природата, тя добре ме разбира. При това, макар и да не зная човешките езици, пак се интересувам от тях.

Интересуват ме езиците, защото, за да се запозная с англичаните, за да изуча техния характер, аз трябва да познавам езика им. Ако искам да изуча французите или немците, аз трябва да изуча езика им, да вляза във връзка с тях. Аз съм изучавал много езици, но не с цел да ги говоря, а да познавам хората. Всеки език след 200–300 години ще претърпи голямо изменение във формите си и в произношенията си. Днес германците имат гърлено произношение, но след 100 или 200 години това гърлено произношение ще се измени.

Едно време буквата “р” у англичаните е била много силна, но сега се е изменила, смекчила се е – според условията. У българите пък този силен звук “у”, когато, за пример, хукат на заека, един ден ще се измени. Те казват: “Ху!” Това “ху” означава, че трябва да бягаш. Англичаните казват: “Ху итс ду?*” Те искат да знаят защо трябва да бягаш и кой е онзи, който трябва да бяга?

Казвам: Всичко в природата си има свой смисъл. Малките неща са толкова важни, колкото и големите. Един човек е толкова важен, колкото и една слънчева система. Той е важен пред законите. Всеки човек има толкова право, колкото и цялата Слънчева система. Разликата е само в това, че Слънчевата система може да даде много повече блага, отколкото един човек може да даде. Това показва, че в бъдещето човек ще има големи възможности, каквито възможности има и Слънчевата система. Според както живеете, според както познавате природата, толкова тя ще ви даде.

Сега, като ме слушате днес, от тази беседа аз нищо не печеля, защото и вие нищо не ми плащате. Ако дойде някой да ми плаща, аз не искам да ми даде един лев. Защо ми е един лев? Ако ще ми плаща, да ми даде поне 5 или 10 хиляди лева. При това, в тези пари той трябва да вложи любов или доверие, пълна вяра. Знаете ли за какво ще употребя аз тези пари? Като взема тези пари, аз ги държа, докато при мене дойде един беден човек и ми целуне ръката. В това време, когато той се ръкува с мене и ми целува ръка, аз му дам парите, които съм получил от богатия. Тъй щото, богатият дава на мене, а аз давам на бедния. Обаче по никой начин не позволявам двама бедни души да ми целуват ръка един след друг. Аз позволявам да се редуват един богат и един беден: от богатия взимам, а на бедния давам. В това време другия беден, който иска да ми целуне ръка, аз го изпращам някъде на работа, като същевременно му казвам: “Ела довечера при мене.” Това е правилна обмяна.

Дойде някой при мене и ми казва: “Искам да се запозная с Вас.” – Нямам време сега. – “Защо?” – Нямам време да ти услужа. Тъй щото, когато казвам на някой човек, че нямам

* Who it’s do? (англ.) – Кой прави това?

време да го приема, това значи, че нямам време да му услужа. Това е закон, който и вие трябва да спазвате.

Съвременните хора вярват в Бога или в живата природа. Но това са обикновени вярвания. Не е достатъчно само да вярвате. Аз вярвам в един Господ, на Когото съм посветил своята любов. Не е въпрос да вярвам в един светия. Що се отнася до светиите, аз съм изпратил всички светии на работа. Идва един приятел при мене и ме пита: "Де са иконите ти?" – Аз ги изпратих на работа, да проповядват. – "Де са светиите? Ти вярваш ли в свети Никола?" – Вярвам във всички светии. – "Де са твоите светии?" – Аз вярвам и в свети Никола, и в свети Иван, и в свети Георги, но всички съм ги изпратил да проповядват. Сега и аз се готвя да проповядвам. Сега и аз се готвя да отида да проповядвам.

Та сега, посветете вашата любов на Божията любов. Посветете вашия ум на онази велика мъдрост, в която сте влезли да живеете. Това е новото учение. Като мислите по този начин, вие ще станете здрави хора. Първото нещо, което ще придобиете е, че ще станете здрави. Ако сега сте болни, радвайте се, че сте болни. Ако нямате въглища, това е лесна работа. Ако аз съм беден и нямам въглища, от никого няма да искам, но ще се помоля да се стопли времето. И тогава ще стане топло, стаята ми ще се отопли, както днес салонът е топъл. Слънцето ще влиза в стаята ми, както в този салон днес влиза. Аз имам горе една стая малка, в която нямам печка. Когато искам да прекарам известно време там, помоля се, и времето се стопли. Щом стане студено, слизам долу.

Отвън може да има студ около 25–30 градуса, но ако имате в себе си една идея на любовта, трептенията на тази идея са в състояние да уравновесят външната температура с вътрешната и вие да не усетите никакъв студ. От тези високи трептения в кръвта ви ще стане такова напрежение, че вие няма да усетите никакъв студ. Сега хората треперят от нищо и никакъв студ. Дойдат ли до 5 градуса студ, те започват да треперят.

Сега пожелавам ви тази нова година да се впрегнете на работа. Не ви заповядвам, но ви пожелавам. Този е пътят.

Само по този начин аз можах да се избавя, да снема юларите си. Щом възприех любовта, каквито несгоди имах, каквито бука□ имах, всичко това падна от мене и ми олекна. Така беше и с апостол Петър, когато беше в затвора. Като влезе при него ангел Господен и му каза да стане, веригите паднаха от краката и от ръцете му и той беше свободен, намери се вън.

Ако не възприемете идеята за любовта в себе си, хиляди години можете да чакате, но бука□те няма да паднат от краката ви. Ако възприемете тази любов в себе си, ангел Господен ще дойде от небето и ще ви извади вън от затвора. Ако сте служители на Бога, Той ще изпрати ангел от небето, да отвори всичките врати, да ви изведе навън и да ви каже: "Вървете си сега, свободни сте." Ако не възприемете любовта, пак ще дойде ангел Господен, но вече няма да ви изведе вън от затвора, а ще ви закове в ковчег, ще те тури в един кабриолет или във файтон, ще прати да те опеят, но в никакъв свят няма да те заведе. Съвсем друго беше положението на Лазара. Като дойде Христос при него, Той отвали плочата от гроба му и каза: "Лазаре, излез вън!" Как стана това нещо, вие не знаете. Христос каза на Лазара да излезе вън, и Лазар излезе. Това е философия. Знае се, че Христос обичаше Марта и Мария и брат им Лазар, но и те Го обичаха. Следователно и да дойде смъртта в този дом, тя пак ще си замине.

Та казвам: Сега това е новото за тази година. Приложете го. Ще кажете: "Ние знаем това нещо." Това, което не сте опитали, вие не го знаете. Доколко е сладка захарта, вие знаете само след като сте я опитали. Преди това нищо не знаете за нея. Вие познавате само онази любов, която сте опитали. Вие познавате само онова благородно чувство, което сте опитали. Вие познавате само онази възвишена и светла мисъл, която сте опитали. Само онзи астроном знае какво е движението на звездите и планетите, който ги е наблюдавал и изучавал със своя далекоглед.

Казвам: Докато у човека не дойде неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце, той завинаги ще остане в този свят.

---

* бука□ (от тур.) – *остар.* окови.

Сега аз искам всички вие да не останете сегашните сирачета, но у вас да дойде вашият дух, вашата душа, вашият ум и вашето сърце!

В заключение ще кажа: Две неща трябва да познавате: в език – буквите, а в музиката – нотите.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

6-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София Изгрев.

ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 5-а глава от Евангелието на Матея.

"Духът Божи"

Ще взема само част от трети стих на прочетената глава. Ще говоря само върху думите: "Царството небесно". Царството небесно представя организираното, разумното в света. То представя великото, неизследимото. Царството небесно е това, за което, когато се говори, всякога на човека става приятно, защото има какво да вземе.

Всичко иде от Царството небесно. И това, от което всичко иде, хората не го признават. Учените хора се спъват от много учения, а религиозните хора се спъват от много чувствувания. Когато чувствуванията на човека се събудят, той мисли, че е станал много религиозен. Такъв религиозен човек аз наричам онзи човек, у когото се е събрала много пара, която няма накъде да излезе. Той търси начин да се отпуши и като намери някого и ще започне с него да говори, да разисква за религия, за право, за криво, докато се отпуши котелът и парата излезе навън. Та, когато някой каже, че е много религиозен, аз казвам, че той има много събрана пара в себе си. Някой е много учен. Аз наричам учения човек гладен човек. Понеже гладът го мъчи, той е започнал да мисли, чуди се какво да измисли. Учените хора са гладни, затова са станали учени. Ако ти не станеш гладен, учен не можеш да станеш.

Но има нещо у вас, на което вие трябва да разчитате. На външните условия вие не можете да разчитате. Някой човек може да изгуби религията си по единствената причина, че вън е студено, има 30–40–50 градуса студ. Вследствие на

това той казва: “Няма религиозни хора в света.” Той счита, че няма кой да му помогне. Единственият най-добър човек в света, това си ти сам. По-добър човек от тебе няма. Следователно, ако ти в студа не можеш да си помогнеш, това показва, че не си добър. Това показва, че не си бил умен. По-добър и по-умен човек от тебе няма.

Българите все разправят онази приказка за Настрадин Ходжа. Той се занимавал само с врачуване. Един ден жена му казала: “Докога ще се занимаваш с врачуване? Я иди на гората да донесеш малко дърва, да сварим боба.” Той взел триона, качил се на едно дърво и започнал да търка. Търкал дървото и си казвал: “Това значи да имаш жена.” По едно време минал един човек и му казал: “Настрадин Ходжа, какво правиш горе на дървото? Знаеш ли, че ще паднеш?” – “Това и аз зная.” Настрадин Ходжа си мислил, че той му казал някаква притча. Като отрязал клона, той паднал от дървото. Като се намерил на земята заедно с клона, той си казал: “Чудно нещо, отде знае този човек, че и аз, и клонът заедно ще паднем?” След това той настигнал човека, който му предсказал, че ще падне, и му казал: “Слушай, в твоето лице видях човек, който може да предскаже, че ще падна от дървото. Като знаеш толкова, ти ще знаеш и кога ще умра. Я ми кажи кога ще умра?” – “След 3 деня.”

Като се върнал дома си, Настрадин Ходжа казал на жена си: “Така е то, като ме пращаш за дърва. Качих се на едно дърво да режа, но като отрязах клона, паднах заедно с него на земята. Срещнах един човек, който ми предсказа, че ще падна. Тогава го запитах кога ще умра и той ми каза, че ще умра след 3 деня.” Той се разплакал и жена му поплакала. Той казал: “Няма какво, жена, ще се мре, но досега цял живот се занимавах с врачуване, не съм помислил за Господа. Как ще се явя при Него така неподготвен? Сега ще трябва да отида някъде да прекарам в уединение тези 3 деня, да размишлявам за Господа.”

Простил се с жена си и излязъл от своя дом. Отишъл накрая на селото и легнал под една круша. Започнал да размишлява за онзи свят, за Господа, но в това време една узряла круша паднала от дървото. Той взел крушата, изял я и пак

легнал на гърба си и продължил да размишлява за онзи свят. След малко пак паднала една круша. Той взел и нея, изял я и продължавал размишленията си. Мислил за Господа, за всичко онова, което е създал.

След известно време той чул някакъв голям шум, чул, че нещо се приближава към него. Врявата се увеличавала. Той си помислил, че от онзи свят идат вече да го вземат и решил да се подигне да види какво става около него, коя е причината за този шум. Като [се] надигнал да види какво става, видял, че камили пристигат. Те били натоварени с празни стомни и празни грънци, които камиларят карал за продан. Като видели главата на Настрадин Ходжа, камилите се уплашили и хукнали да бягат. В бързината си те изпотрошили стомните и грънците. Тогава камиларят дошъл при Настрадин Ходжа, набил го добре и продължил пътя си.

Настрадин Ходжа станал, изправил се и си казал: "Както се вижда, аз още не съм готов за онзи свят. Не ме искат там. Трябва да се върна дома си." Но понеже се срамувал, не знаел какво да каже на жена си, намислил да □ каже, че се върнал от онзи свят, понеже не го искали още. Като го видяла, жена му го запитала: "Какво има на онзи свят?" – "Там има много хубави круши, но ако посмееш да уплашиш камилите, голям бой ще падне."

Казвам: Когато някои хора говорят за своите нещастия, аз считам, че те са подплашили камилите и камиларят ги набил добре. Има нещо ценно у човека – това е Царството небесно. Царството небесно е организираното в него, в което човек никога не трябва да губи своята вяра. Никога не губете своята вяра в това, в което Бог ви се изявява. Нека всички неща отвън бъдат условия, пособия, чрез които твоята вяра да се развива.

Докато даваш коз на Божественото в себе си, животът тече приятно. Щом Божественото в тебе се наруши, животът губи своята приятност. Никога не опетнявай пособията, с които твоят ум оперира. Или никога не опетнявай сърцето си. Душата работи чрез сърцето. Не опетнявай сърцето си, понеже чрез него работи твоята душа. Чрез ума ти работи твоят дух. Понякога ние ставаме еднообразни.

Можем да говорим и за онзи свят, но онзи свят е нещо, което не може да се опише. Досега не се е намерил човек, който може да опише онзи свят. Ани Безант е писала една книга за онзи свят, но така, както го е описала, това ни най-малко не е онзи свят. Това е само едно формиране. Човек функционира в 7 тела – така предполагат окултистите. Но според нас не само 7 тела, но човек има 12 тела. Днес обаче той не функционира даже и в своите 7 тела. Днес човек функционира само в своите 4 тела. Тези 4 тела представят 4 условия, в които човек може правилно да се развива.

Какви са тези 4 тела? Как могат да функционират едновременно? Те функционират едновременно в човека и пак остава място за още тела. Как е възможно това? Много просто. Представете си, че имате една празна тенекия, в която туряте едри куршуми, с които едно време българите пълнеха своите пушки. Като я напълните с тези куршуми, в тенекията има още място. В празното пространство ще можете да турите от ситните сачми, но пак ще остане празно пространство. В това пространство ще можете да турите ситен пясък. И пак ще остане място. В това пространство можете да сипете известно количество вода. И при това положение ще остане още празно пространство, в което можете да турите около 10–15 грама спирт. Трябва ли да се питате как се събират всички тия неща в тенекията? Както в тенекията могат да се съберат няколко тела и пак да остане още празно пространство, така и в човешкото физическо тяло могат да се вместят още няколко тела, които да изпълняват своя самостоятелна функция.

Значи и в нашето тяло има доста празно пространство, което ние трябва да завладеем. В нашия ум има доста празно пространство, което не е заето от нашите мисли. И в сърцето ни има доста празно пространство, което не е заето от нашите чувства.

Един познат дойде един ден при мене и ме пита: "Ти си учен, учен човек, голям философ си, кажи ми къде е моята погрешка. Докато не вярвах в Бога, работите ми не вървяха. Като повярвах в Бога и започнах да чета Евангелие, работите ми пак не вървят. Как ще ми обясниш сега тази работа?"

Да ти кажа. Ти си един много богат човек, искаш изведнъж да изкараш много работи. Ти искаш да започнеш с големи работи. Насял си 500 декара земя с жито, които искаш изведнъж да обработиш. При сегашните условия на живота ти си един бедняк, можеш да изкараш, да разореш само един декар земя, а искаш изведнъж да разореш 500 декара земя. Казваш: "Кой ще си губи времето да се занимава с този един декар земя?" Според мене, ако човек иска да бъде щастлив, то той трябва да разоре единия декар земя, а да мисли за 500-те декара. После в ума си можеш да градиш къщи, да правиш всичко, каквото пожелаеш, но единия декар земя трябва да разореш.

Мнозина са идвали при мене и са ми казвали: "Не съм даровит човек. Да бях поне някой писател, някой философ, поет или с някакъв талант, все бих направил нещо. А като обикновен човек, нищо не мога да направя." Ти много се лъжеш. Както те гледам, ти страдаш от много ум в главата си. Ти си изгубил връзката с твоето Царство небесно, вследствие на което не вярваш в Бога. Ти търсиш един свят вън от себе си. Ти търсиш добрите хора вън от себе си. Ти търсиш умните хора вън от себе си. Не, ти първо ще считаш себе си за един от най-умните хора. Кой е най-умният човек в света? Най-умен човек е този, който никога не прави погрешки. Кой е най-добър човек? Най-добър човек е този, който никога не се отказва да прави добро. Да правиш добро, това не е мъчна работа.

Този човек после ми разправяше, че не бил добър. Той въздъхва и ми разправя един свой сън. Сънувал една вечер, че пял пред една голяма публика, но така хубаво пял, че всички му ръкопляскали. Като се събудил сутринта, нито публиката останала, нито песента му. Сън било това. Казвам му: Без да знаеш, ти си бил певец. От невидимия свят искат да ти покажат, че ти си даровит човек, но трябва да работиш, за да развиеш дарбите си. Ти имаш този глад в себе си, но има нещо замръзнало в тебе, което ти пречи да се проявиш. Той продължи: "Лошото ми е, че когото срещна в света, все ще му намеря някакъв недостатък. Мъж, жена или дете ли срещна, на този устата му била крива, на онзи

носът му бил гърбав, на трети ушите му били лоши. Досега не съм срещнал един човек, който да ми харесва." Казвам му: Започни сега по обратния път. Започни да виждаш доброто и красивото у човека. Не му гледай кривия нос, или кривата уста, или грозните уши. Отивам при един банкер, който има правилен, красив нос, красива уста, добре сложени уши, искам му да ми даде пари назаем, но той не ми дава. Отивам после при друг един банкер, на когото носът е крив, устата неправилна, ушите лошо поставени. Искам му пари назаем и той ми дава. Кой от двамата е по-добър за мене? В дадения случай за мене е по-добър онзи, който може да ми помогне. Това е практичната страна на живота. Онзи човек, на когото носът е крив, по този начин той ви изпитва дали вие разбирате нещата или не. На този човек се е случило някакво нещастие в живота, поради което носът му е крив.

Има един анекдот за един американски милиардер, който по някакво нещастие пострадал така, че изгубил носа си, заради което трябвало да си направи изкуствен нос. Един ден той извикал един от видните американски художници да го нарисува, като му казал, че ще му плати скъпо, ако може да го нарисува добре. Художникът започнал да рисува и схванал добре чертите му. Трябвало да идва още няколко деня наред, за да довърши добре портрета. Като дошъл на втория ден, останал зачуден, че носът не бил така, както го нарисувал предишния ден. Той поправил носа и си отишъл. На другия ден пак дошъл, но носът не бил както вчера. Коригирал го и този път и си отишъл.

Така идвал той десетина деня наред, всичко било добре, но носът му създавал голяма мъка. Чудил се защо не може да го нарисува точно, а трябвало всеки ден да го коригира. Най-после, когато останалата част на портрета била добре схваната, той видял, че носът не е точно нарисуван. Тогава казал на милиардера: "Господине, отказвам се по-нататък да Ви рисувам. Не зная защо, но носа Ви не мога да поставя както трябва." Милиардерът го погледнал, усмихнал се и спокойно му казал: "Господине, моят нос е изкуствен."

Той искал да направи една шега с художника и затова при всяко идване у дома му той помръдвал малко носа си.

Но по това той разбрал, че художникът е голям майстор. И най-малкото мърдане на носа не оставало незабелязано от него.

Казвам: Изкуствените работи в света не могат да се рисуват. Умрелите работи в света не могат да се обичат. Казвате, че някой е умрял и не трябва да се мисли за него. Това, което обичате, не е умряло. Оставете умрелите да мислят за своите умрели. Тъй, както вие разбирате смъртта, няма умрели хора, няма смърт.

Знаете ли какво правят умрелите хора? Когато умните, добрите хора умират, знаете ли какво правят? Знаете ли къде отиват те? Те не отиват направо на небето. Те казват: "Ние имаме много работа, която не сме свършили на Земята. Ние още не сме живели за Господа, затова сега трябва да свършим тази работа." Тогава 100–200 души се събират около един беден, закъсал човек, на когото работите са много объркани, и започват всички да работят за него, докато го подигнат. Щом го подигнат, те го оставят свободен и му казват: "Хайде сега, служи на Бога. Иди да работиш за Господа." Като му направят това добро, те фотографират този беден какъвто е бил отначало и какъв е станал сега и с тази фотография те тръгват на небето, да покажат как 100–200 добри и умни хора са могли да подигнат един беден човек.

И вие, като отидете на онзи свят, ще се постараете да се групирате по няколко заедно и ще започнете да помагате на някой беден, докато го подигнете. Ако някой музикант закъса, стотина музиканти от онзи свят ще се съберат около него и ще му помогнат, ще го направят виден музикант. Ако днес вие не можете да успявате, причината за това е, че няма добри, умни хора умрели. Те трябва да бъдат ваши близки, за да могат да ви помогнат. А сега около вас са се събрали все невежи хора, които не могат да ви помогнат. Невежите, наместо да подобрят работите, те ги развалят. Сега ние искаме да умират добри, умни хора, които да подобрят живота, да подобрят работите ви.

"Царството небесно" е онова, на което вие разчитате, и което можете да проверите. В него няма никакво изключе-

ние. Когато отидете в Царството Божие, при Господа, ще искате най-малкото, което Той може да ви даде. Ще кажеш: "Господи, не искам много. Дай ми само една трошица, както на всички, които са идвали досега при Тебе." Ако искаш много, нищо няма да получиш. Някой, като отиде при Господа, иска да му даде цяла една планета, да я управлява. Господ е употребил милиони години, докато създаде една планета, а ти искаш веднага да я получиш и да се наемеш с нейното управляване. Господ ще ти каже: "Много време ще чакаш, докато получиш това нещо." Една мома иска да се ожени за един красив, млад, добър момък. Тя отива при Господа и казва какво желание има. Този момък още не се е родил, а тя иска да се ожени за него. Тя трябва да чака, докато този момък се роди и порасне. Тогава тя отива при някой астролог да го пита какво ще □ каже за женитбата. Той □ казва, че този живот не □ е определено да се жени. Определено □ е да се жени, но следния живот. В този живот не ти е определено да се жениш. Ако искаш на всяка цена, тогава ще отидеш, като Настрадин Ходжа, да режеш клона на дървото, на което седиш. А след това камиларят ще те бие.

Сега, като говоря така, онези от вас, които имат разправии и недоразумения в дома си, казват: "Учителят има предвид нас." Никого нямам предвид. Женитбата е едно нещо, а това, което аз говоря, е друго.

Бог направи първите хора, но кой ги ожени? Бог създаде Адама, но видя, че той не може да живее сам. Господ искаше да му изпрати една много хубава жена, но преди това Той искаше да го изпита колко знае. Един ден Бог даде задача на Адама да даде имена на всички животни. Учен човек беше Адам. Когато тури имена на животните, всички те се изредиха пред него две по две, мъжко и женско.

До това време Адам се чудеше на знанието и на мъдростта Божия, но [в] този момент той покритикува Бога в себе си и каза: "Чудно нещо. Аз сам турих имена на животните, зная много повече от тях, но въпреки това Господ ги е създал две по две, мъжко и женско, а мене остави сам да живея. На всички животни даде по една другарка, а мене

остави сам. Измъчих се вече, как ще живея сам? Как ще свърша тази работа самичък?”

Адам прибърза в своето желание да има другарка. Като видя ума на Адама, Господ го приспа, извади две от ребрата му и създаде от тях неговата другарка. Някога човек е имал 13 ребра, но от долното, от тринадесетото, Господ направи жената. Числото 13 е силно число. И така и на Адама дошла другарка, от която той много се нуждаеше. Когато тури имена на животните, Господ каза на Адама, че всичко това, което вижда около себе си, е негово. В животинското царство, в което влязъл Адам, се породило желанието му да има другарка, която да му помага. И така се създала жената.

Питам: жената на Адама помагала ли му? Помогна му някой, но кой всъщност му помогна? Дотогава първите хора не знаеха какво нещо е страхът. Страхът беше най-силната, основната черта в животинското царство. Всички животни се страхуваха от Адама. Те минаваха със страх и трепет пред него. Той пишеше имената им и им определяше службата. Голям човек беше Адам, не беше това, което се говори в Библията. Обаче животинското у човека се събуди. Адам не знаеше какво нещо е страх. Запитаха Адама: “Знаеш ли защо тези животни ти се подчиняват? От страх.” – “Какво нещо е страхът?” – “Ще го научиш.”

Ева дойде, за да научи Адама какво нещо е страхът. Като сгреши пред Бога, Адам се уплаши и се скри. Като го викаше Господ, той отговори: “Чувам гласа Ти, Господи, но се убоях от Твоя глас. Убоях се от лицето Ти.” – “Защо се убоя?” – “Онази другарка, която ми даде, даде ми един съвет и аз съвсем закъсах.” В ума на Адама седеше идеята, че Господ е крив. – “Аз мислех, че ще имам една добра другарка, а Ти ми даде такава другарка, която ме накара да сгреша.” После Господ се обръща към жената и тя казва: “Онези животни, на които Адам даде имена, едно от тях, змията, дойде в рая и ме излъга. Моят другар □ даде името и аз □ повярвах, но тя ме излъга.”

Това са разни легенди, разни митове. Какви ли легенди и митове няма по този въпрос. Но трябва едно разбиране за противоречията, които съществуват в живота. Ти обичаш

един човек, но после се ражда едно противоречие. Имаш любов към Бога, но един ден се ражда едно противоречие в душата ти. Ти мислиш вече, че Господ не мисли за тебе. Ти се молиш на Господа, но не получаваш отговор и казваш: "Господ ме е забравил, не ми отговаря на молитвата." Защо се месиш в Божиите работи? Когато хората се раждат, по наше желание ли става това? Не, хората са раждат по желанието на Бога. Хората умират, обаче, по свое желание. Бог казва на първите хора: "В който ден ядете от забраненото дърво, ще умрете. Ще станете недоволни от живота си. И всичко онова, което имате, няма да бъде ваше, няма да разполагате с него."

Но има един начин, по който човек може да не умира. Ако съзнанието на майката никога не се раздвоява и ако съзнанието на бащата никога не се раздвоява, ако те живеят помежду си в любов, а с всички съседи са в мир и съгласие, децата им никога няма да умират. Те могат да доживеят и до 100 или 120 години. Кога умира човек? Когато никой не го обича. Някой казва: "Защо ще живея на този свят, когато никой не ме обича? Другарите ми заминаха, никой не ме разбира, никой не ме обича." Щом се намери човек в такова положение, той не може повече да живее. Ето, в Испания за 6 месеца само са избити повече от един милион хора. Това е цяла чума. Това са хора, които се избиват помежду си с онези средства, които те сами са измислили. Испанците днес се бият братя помежду си и като хванат роб, не го държат като такъв, но го прекарват под нож.

Учените хора държат статистика за всичките промени, за всичките изтребления, които стават днес, за да покажат един ден на хората какви големи разрушения са ставали. Една тревога, една лоша мисъл е в състояние да умъртви в човека около 1–2–3 милиона клетки в неговия организъм. И след това тези клетки трябва отново да се пресъздадат. Погледнете един човек, вижте, че е отслабнал. Става нещо в неговия организъм. Дали това произтича от външни или от вътрешни причини, то е друг въпрос. Важно е, че всяка скръб, всяко страдание, всяко неестествено положение ще постави човек в някаква промяна.

Казвам: Когато ви говоря за Бога, аз имам предвид следното. Само любовта към Бога е в сила да подигне човека, да направи ума, сърцето и тялото му съвършено здрави. "Защо трябва да обичам Бога?" За да бъдеш здрав. Като имаш здраво тяло, ще имаш здрав ум, здраво сърце, крепък дух. Ако не обичаш Бога, няма да имаш тези неща, а каквото имаш, всичко ще изгубиш. Всички хора искат да бъдат здрави. Всички хора имат какво да ядат, но всички трябва да имат едно тяло, един подслон. Всички трябва да имат нещо, в което да вярват. Но това, в което вярвате, не трябва да бъде външно, нещо физическо. Тялото, това са 9-те блаженства, 9-те метода, в които можете да добиете всичко онова, което е потребно за сърцето, за ума, за душата и за духа ви в този свят, в който живеете.

Като ви говоря така, вие казвате: "В какво да вярваме ние?" Вярвайте в това, което [духът] ви е дал, вярвайте в това, което душата ви е дала; вярвайте в това, което умът ви е дал; вярвайте в това, което сърцето ви е дало. Вярвайте най-после и в това, което тялото ви е дало, което имате в себе си. Като пипнеш главата си, вярвай в Онзи, Който я създал. Несметни богатства се крият в човешката глава. Ако някой умен пипне главата ви, веднага ще потекат положителни, възходящи енергии в нея. Обаче ако някой глупав пипне главата ви, течението на тия енергии ще спре.

Какво може да проповядва днес един проповедник? За да проповядва някой, той трябва да отиде в другия свят, там да изучава Божественото. И като дойде отново на Земята, тогава ще може да проповядва това, което горе е учил. Всичко друго не представя някаква проповед или някаква реч. Има неща за развлечения – и те са на мястото си. Другояче не може. Не мислете, че така, както се проповядва, това е проповед. Има проповедници, които разправят на хората за вечния огън, за вечното мъчение. Съществуват тия неща, но отде са ги взели хората? Ето, Земята и досега гори. В Земята има около 10□000 накладени огньове. Комините на тези огньове се виждат отвън и те постоянно пушат. Ако кажем, че Земята е нещо хубаво, ще влезем в разрез с разбирането на Божията благост.

В какво седи Божията благост? Когато бедният Лазар умрял, той отишъл в рая, а богатият отишъл в ада. И след това Христос ни разправя за разговора, който се е водил между Авраама и богатия. Богатият казал: "Отче Аврааме, изпрати Лазара да ми накваси гърлото." Авраам му отговорил: "Голяма пропаст има между вас."

Вземете един човек, който страда от проказа или от сифилис в гърлото. Кой може да му помогне? Пропаст има между него и другите хора. Може да се даде храна на този човек, но храната няма да го ползува. Какво трябва да се направи? Болестите са живи същества и който иска да помогне на болния, той трябва да разбира тия същества, да знае как да се разговаря с тях. Чели ли сте медицинските книги, да видите как са описани болестите, от които страда човек? В силни краски са отбелязани болестите на човешкия организъм. Тези болести показват анормалните състояния, в които се намира човек.

Има един лек, който лекува всички болести. То е панацея – то е Божията любов. Любовта Божия лекува всички болести в света. Ако ти вярваш, няма болест, която да не се лекува от любовта. Обаче, ако не вярвате, тогава болестите няма да се лекуват и ще трябва да дойдат хората да ви лекуват.

И това не е лошо, но хората ще ни лекуват като хора. След 3 месеца вие пак ще имате нужда от лекар. След 5 месеца пак ще имате нужда от лекари. Наскоро на една млада жена от новото учение лекарите □ правили операция, но пропуснали да направят нещо и затова □ казали да мине малко време, докато оздравее малко, а след това ще □ направят втора операция, да довършат започнатата. Казали □ да излезе от болницата и след няколко месеца пак да се върне, да довършат операцията. Човешка работа е това! Може би лекарите да имат известни съображения, но важно е, че след няколко месеца пак ще трябва да се върне. Може би се опасяват, че не може организмът да издържи. Дойдеш ли до операция, трябва да бъдеш готов на всички изненади в света.

Трябва да се правят операции, но как? И Христос казва:

“Ако дясната ти ръка те съблазни, отсечи я и я хвърли навън.” Ще ви дам едно ново тълкуване на този стих. Христос подразбира, че всяка ръка, която може да се отсече, е изкуствена ръка или присадена към тялото. Човек не се нуждае от присадени неща. Това, което е присадено в него, той трябва да го отсече и да го тури настрана от себе си. Някой има дървена, изкуствена ръка и у него се зараждa желание да открадне нещо и да си постави една хубава ръка. Ръката на човека може да се върне. Ако той има Божията любов в себе си, ръката му ще дойде и ще се настани на мястото си. Христос казва: “По-добре е да влезеш в Царството Божие с една ръка, отколкото с две, но да се съблазняваш.” Ако едната ръка на човека е изкуствена, той не може да влезе в Царството Божие с две ръце. Мислите ли, че с вашите изкуствени крака ще можете да влезете в Царството Божие? Изкуствените крака и ръце не ги искат в онзи свят. Изкуствените крака и ръце, това са човешките кости. Всички вие мислите, че имате крака.

Същинските крака на човека, това са неговите добродетели. Същинските ръце на човека, това е правдата. Същинските очи на човека, това е истината. Същинските уши на човека, това е мъдростта, а същинската уста на човека, това е любовта. Човешкият език, човешката уста, това е любовта. Ако устата на човека е изкуствена, това се дължи на дявола. Все дявола ще обвиняваме. Всички изкуствени крака и ръце на човека все дяволът ги е направил.

Има един мит, в който се разправя, че в желанието си да бъде самостоятелен, дяволът решил да направи един човек. Той физически го направил, но не могъл да му вдъхне живот. Затова той се обърнал към Господа с думите: “Господи, направих един човек, но не мога да му дам живот. Ти му вдъхни живот, че да станем с Тебе ортаци.” Затова Господ е станал съдружник с дявола, т.е. дяволът е станал съдружник с Господа. Човек има изкуствени крака, направени от дявола, поради което не може да служи на Господа. Онова, което Бог е направил в човека, с него именно той служи на Господа. Затова Христос казва: “Ако се не

родите изново, няма да влезете в Царството Божие. Роденият от Бога грях не прави.” Това е първото положение.

Сега, да оставим настрана въпроса дали това е така или не. Това е един мит, на който можете да турите каквито искате добри страни, или лоши, но важно е, че в живота има нещо, от което ние трябва да се освободим.

Представете си, че вие отивате през една студена зимна утрин при един богат човек и започвате да му разправяте своето положение. Казвате му, че сте беден, че нямате дърва, въглища, дрехи, но той ви поглежда под вежди и ви казва, че трябва да работите, да си изкарате прехраната. Вие просите нещо от богатия, но какво трябва да направите, за да ви даде нещо? Защо богатият не ви дава нищо? Защо не се отваря сърцето му? Богатият има изкуствени крака, ръце, уста, език и изпъжда бедния навън.

След време при същия богат човек идва друг един беден, който слиза от планината и влиза в дома на богатия. Той нищо не му иска, но го пита какво ново има в техния дом. – “Остави се, дъщеря ми е зле болна. Викахме няколко лекари, и сега се събраха на консулт, но положението е много сериозно, не могат да □ помогнат.” – Какво да се прави? Бедният казва: “Откажете се от всички лекари.” След това влиза в стаята на дъщерята и пита домашните: “Вярвате ли в Бога?” – “Досега вярвахме, но ето че лекарите не могат да помогнат на дъщеря ни.” – “Ако вярвате в Бога, дъщеря ви ще се върне, ще оздравее.” След това той се приближи към дъщерята, отвори очите □ и духна вътре. После пипна ръцете □, краката □, отвори устата □ и дъщерята на богатия започна да се съживява и оздравя. Тогава богатият се разположи към този беден човек и му каза: “Останете, моля Ви се, в нашия дом.” Питам: Защо единия беден не приемат в дома си, а другия го приемат? Вторият беден носи Царството небесно в себе си. Той е външно беден, а вътрешно богат. А вие отивате при богатия човек и си мислите, че сте беден.

В това отношение вие имате крива идея за богатството и за сиромашията. Когато отивате при някой богат, вие ще отидете при него като богат човек, няма да мислите, че сте

сиромах. И като богат, вие нищо няма да искате от него. Ако ти си роден от богат баща, как ще отидеш при него и ще му разправяш, че си беден, че нямаш ум, нямаш сърце развити? Как ще му разправяш, че умът и сърцето ти не достигат? Не, така не се говори. Ако отидеш при богатия, ще го посетиш като негов брат. Ще гледате на богатия като на човек, който се е подигнал в известно отношение и ще му кажете: "Братко, аз дойдох при тебе, със своята работна риза, да те поздравя за подигането ти." Ще се извиниш на брата си и ще го поздравиш, ще му изкажеш радостта си. Като те чуе да говориш така, той ще се заинтересува от тебе и ще те приеме в своя дом.

Следователно не се спирайте върху онова, което хората досега са ви внушавали. Казвате: "Щом човек се е родил веднъж, той непременно ще умре." Съгласен съм, че роденият трябва да умре. [По] начина, по който сега хората се раждат, смъртта е една промяна, неизбежна промяна. Ако гъсеницата не се промени и не стане пеперуда, тя няма да се развива. Тя трябва да умре, за да стане пеперуда.

Ако отидете в Америка или в Англия и влезете в някое религиозно общество, което се отнася към известна община, ще чуете там да се разправят чудни и интересни духовни опитности. Рядко се случват някои опитности, но все таки се случват. Разправят за един случай с един сляп, който прогледал. Доколко е верен този случай, не се знае. Един богат американски милионер ослепял. Трябвало да му се направи операция. Явил се един лекар, който казал, че може да направи операция, от която слепият да прогледа. Богатият човек започнал да се колебае да се съгласи ли на тази операция. Той обещавал един милион долари на доктора, но с условие да го излекува. В това време един беден работник, също така сляп, се явил при милионера и му казал: "Вместо да правят опита с твоите очи, вместо на тебе първо да направят операцията, нека я направят на мене. И ако излезе сполучлива, тогава да я направят на тебе." Милионерът се съгласил. И в този ден, когато направили операцията на бедния, от която той прогледал, богатият умрял. Защо? Защото не може човек да приеме едно Божествено благо, ако не е страдал.

Благото е вливане в езерото, а изтичането от езерото е страдание. Ако нищо не си дал от себе си, ако нищо не е изтекло от тебе, ти не можеш да приемеш Божественото благо. Страданията в света идат по причина на това, че Бог иска да изтече нещо от нас. Сиромашията не е изтичане. Вие имате криво разбиране за нещата. Ако от гишето на един касиер цял ден изтичат милиони левове, осиромашал ли е този човек? Не, на другия ден той пак ще има пари. Следователно, ако ти вършиш волята Божия, в твоето гише постоянно ще има пари на разположение. Ако не вършиш волята Божия, ти ще излезеш вън от гишето.

Ако съвременните религиозни и учени хора се запитат какво са направили за Господа, какво ще си отговорят? Наскоро един познат искаше да знае моето мнение по въпроса трябва ли да се целува ръка на владиката. Защо да не целува ръката на владиката? Как целува ръката на една млада мома? – "Но тя е млада мома, има нещо вдъхновено в нея." – По този въпрос аз имам една особена теория. Според мене първо богатите трябва да целуват ръката на владиката, а после – бедните. Когато богатият целуне ръка на владиката, всяко целуване струва една банкнота от 1000 лева. Значи той туря в ръката на владиката една банкнота от 1000 лева. След богатия ще дойде беден да целува ръка на владиката. Какво ще направи владиката? Той веднага ще даде на бедния банкнотата от 1000 лева, която е взел от богатия. Тъй щото, богатият ще дава, а бедният ще взима. Когато бедният получи 1000 лева от владиката, той ще каже: "Струва си човек да целува ръка на владиката."

Питам себе си: Ти дошъл ли си до това? Аз още не съм дошъл до това положение. Пък и нямам такива богати, които, като ми целуват ръка, да ми дадат по 1000 лева. При мене идват все бедни хора. Казвам: Аз няма какво да дам на тия бедни хора. И затова им казвам да не ми целуват ръка. Като ми целуне ръка, сиромахът ме пита мислено: "Какво ще ми дадеш?"

Казвам: У всинца ни трябва да се зароди онова силно желание да оценяваме талантите. Видите ли един музикант или един певец, оценете го. Ако не оцените него, оценете

поне благото, което той носи в себе си. Когато певецът пее или музикантът свири, той дава от себе си хиляди. Това, което той носи в себе си, струва хиляди. А тъй, някой дал 100 лева за билет – това нищо не струва в сравнение с хилядите, които музикантът дава от себе си. От музиканта или от певеца излиза една енергия, която струва хиляди. Когато излизате от един концерт, вие излизате с голямо разположение. Това разположение не може да се купи с никакви пари. От него излиза нещо хубаво, нещо Божествено. Всички, които слушат концерта, са участвували в него. И дали даден човек приема нещо или не, това не важи за музиканта. Той дава от себе си и който е готов, приема. Достатъчно е човек да има уши да чува и да възприема. Ти четеш една поезия и тази поезия те вдъхнови. Тези стихове за тебе са като светиня. Четете една статия, вдъхновявате се.

Та, вие трябва да четете всичко онова, което е Божествено, от каквато област да е: наука, религия, изкуство. Това са придобивки, това е благословение от великия свят. Това именно търсят хората.

Между вас има много талантливи хора, но вие трябва да минете през големи скърби, за да намерите мястото си. Много астрономи, музиканти, учени не знаят своето място. Дълго време работят в известна област, а след време стават например актьори и се изявяват в тази област като големи таланти. Други пък напущат музиката и стават астрономи, в която област се изявяват много добре. Аз зная за един от великите проповедници в Америка, че първоначално е бил обущар. Като такъв му се смели, но впоследствие той е станал виден проповедник. Той е ходил в Англия, в Америка да проповядва. Там са го слушали по 20–30□000 души. В първо време, като е отивал на църква, са го следели да не открадне нещо. Той не е знаел да чете, но с голямо постоянство и настояване, най-после достигнал да стане виден проповедник.

Много хора днес очакват баща им да умре, да получат голямо наследство, да оправят работите си. Казвам: Не очаквайте на имотите на вашия баща и на вашата майка, нито на вашия богат чичо, че тогава да се уредят работите ви. Ти

имаш един талант да долавяш нещата. Развий този талант в себе си.

Ще ви приведа примера за българския герой Дан Колов. Той има успех, защото вярва в своята сила. Той днес разполага с милиони, но през какви големи мъчнотии е минал, той си знае. Ушите му са обрулени. Освен това, понякога така го хващат за врата, че докато се освободи, той си знае. За да стигне до това положение, за да направи тия милиони, той знае какъв труд е употребил. Той е минал през големи мъчнотии и страдания.

"Ама аз не искам да бъда Дан Колов." Ако не искаш да бъдеш като него, бъди друг някой. Но работи, постоянствувай в известно направление. Един Дан Колов е постоянствувал и постоянствува на своя занаят, а срещате някой религиозен човек, който казва: "Не искам повече да се моля." Без упражнения нищо не се постига. Ще се упражнявате година, две, три, десет, докато опитат силата ви. Един негър излезе да се бори с Дан Колов, но не можа да го победи. Той му даде един добър урок. Дан Колов е опечен човек, не може лесно да се излезе срещу него. После е излязъл един друг българин да се бори с този негър, но негърът му даде добър урок. Веднъж той е ял попарата на Дан Колов, знае как да се бори. Този българин е още ученик, лесно може да се справят с него.

Съвременните хора често правят грешката, която са направили двама ученици от старо време още. Един от техните християнски учители [ги] изпратил да проповядват. Те срещнали един езически жрец, който отивал да проповядва. Учениците го спрели и го запитали: "Сине дяволски, къде си тръгнал да проповядваш?" Той взима тоягата си, удря единия от тях и го повалява на земята. След това удря и втория, и него повалява на земята. – "Вие сте дяволски синове." След това жрецът срещнал учителя на тия двама ученици. Учителят го поздравил и му казал: "Добър ден, братко." – "Какъв брат ме наричаш ти? Преди малко аз наложих твоите ученици както трябва." – "Много хубаво си направил, ти си им дал един добър урок."

"Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството не-

бесно.” Сега и на вас казвам: Не се обезсърчавайте. Светът иска герои. В света има една премия за геройство. Във войните се изпитва геройството на човека.

Един полковник ми разправяше една своя опитност. По едно време, във всеобщата война, когато нашите войски били към Солун, сражението било страшно. Като започнали да гърмят онези оръдия, онези гранати да летят във въздуха, просто ужас обхващал човека. Генералът се приближил към него и го запитал: “Как сте, господин полковник?” – “Много добре съм.” – “Ами вие как сте?” – “И аз съм много добре.” Полковникът казваше: “После се чудих на себе си, на своето честолюбие. Аз умирах от страх, а трябваше да казвам, че съм добре, че не ме е страх. И генералът се намираше в същото положение, но и той не искаше да се издаде. И двамата минавахме за герои, за храбри хора.” – Е, какво научи от войната? – “Едно научих: че пред гранатите не можеш да бъдеш герой. Те никого не щадят. Под тях може да попадне и полковникът, и генералът. Най-после ние с генерала се скрихме в един окоп. Иначе гранатите щяха да ни пометат.”

Да, човек все трябва да има един окоп, в който да се скрие. Окопът, това е човешкият ум. Окопът, това е човешкото сърце. Крепостта, това е човешката душа. Силната защита, това е човешкият дух. Ако нямаш тези съоръжения, ти ще бъдеш бит от неприятеля си, който те напада. В подкрепата на твоя ум, в подкрепата на твоето сърце, там е Бог, Който действува.

Значи човек трябва да положи вярата си в Царството небесно, което е в него. Вярвай, че Онзи, Който те е изпратил на Земята, е в тебе и с тебе. Той те е изпратил да вършиш Неговата работа. Ако вършиш Неговата работа, ти си под защитата на Неговата мощна сила. Следователно Бог, Който ни е изпратил в света, Разумното Начало, Което ни е изпратило в света да се учим, ще дигне всички препятствия, които имаме в живота си. Всички препятствия пред вас ще се дигнат, но за това се иска вяра. Човек трябва да има вяра.

По който и да е начин, светът ще се оправи. Как? Бог иде да оправи света, но Той ще го оправи не по нашему, а по

своему. Днес всички висши същества съдействуват на Бога в оправянето на света. Когато някой ваш брат закъса и се отчае от нещо, вие трябва да му се притечете на помощ, да му помогнете.

Сега ще ви приведа един пример за един млад момък, който се отчаял по нямане на пари, на средства да живее. В това време той обичал една мома. В отчаянието си той решил да се самоубие. Като се научила момата за това, тя го извикала и тихо пошепнала нещо на ухото му. Тя му пошепнала само една дума, и той се отказал от намерението си да се самоубива. Каква дума била тя? Тя му казала: "Не се убивай. Знай, че това, което аз имам, е и твое, то е на твое разположение." Той се изправил.

Не е въпрос само да се говори, но нещата трябва да се изявяват на дела. От всички се иска дела, а не само думи. Така и вие трябва да кажете на Господа: "Господи, всичко, каквото имам, е на Твое разположение."

Тайна молитва
"Благословен Господ Бог наш"

7-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 17.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ТАКА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИЗДИГНАТ СИН ЧЕЛОВЕЧЕСКИ!

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета само 14-и стих от 3-та глава от Евангелието на Иоана. "И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син Человечески!"

"Духът Божи"

За да стане всичко ясно на човека, той трябва да има условия – външни и вътрешни. Или той трябва да има пътища, проводници, през които да може да намери това, което търси. За пример какво би се ползувал човек, ако нямаше своите пет сетива? Какво би се ползувал, ако зрението му липсваше? Или ако слухът, или обонянието, или вкусът, или осезанието му липсваше? За него физическият свят щеше да бъде затворен. Та казвам: Като живеем на Земята, ние трябва да използуваме онези условия, онова, което съществува около нас.

Ние намираме, че някои неща в света са хармонични, а някои не са хармонични. За пример вземете двама цигулари. Единият от тях свири по-хубаво, по-изразително, по-приятно, а другият има в себе си нещо металическо, нещо сухо, нещо механическо. Този, който свири по-сухо, има по-добре развита мозъчната си нервна система. В него симпатичната нервна система е по-слабо развита, вследствие на което той няма мекота в свиренето си. По това именно се различават тия двама цигулари. Хубавото, мекото, приятното в единия цигулар, в неговата музика, се дължи на симпатичната нервна система, която е силно развита в него. За да свири един цигулар добре, това зависи още и от публиката, която го слуша. Публиката може да стане такъв добър проводник, че да вдъх-

нови цигуларя и той да свири вдъхновено, а същата публика може да се постави спрямо цигуларя така, че той съвършено да изстине. Този цигулар казва: "Не съм вдъхновен, не мога да свиря."

"Както Моисей издигна змията в пустинята." Коя е причината, че Моисей издигна змията, от която хората се страхуват и която стана причина за човешкото нещастие? Според хората падналата змия била причина за човешкото грехопадане. Тя влезе в рая и изкуси жената. Така се създаде един лъжлив донос, че змията е причина за човешкото нещастие. На друго място виждаме, че същата тази змия, Моисей я издигнал в пустинята, за да могат хората да се лекуват. В този смисъл змията представя знанието. А знанието е благодатта за човечеството. Неразбраното знание носи всички нещастия, а разбраното носи всичкото щастие. И тогава Христос казва: "Така трябва да бъде издигнат Син Човешки."

Моисей стигна до там, да издигне змията, да се лекуват хората. Но невидимият свят видя, че този емблем не е толкова правдоподобен, заради което изпрати вече не змията, но изпрати един човек, Син Човешки, който да донесе на хората истинското знание, което лекува. Така трябва да бъде издигнат Син Човешки. Той е знанието, което трябва да бъде разбрано. Като погледнете живота, виждате, че всичките нещастия произтичат от неразбраното знание. Онези, които не разбираха знанието, направиха пушките и топовете. Онези, които не разбираха знанието, направиха отровите. И в животинското царство е същото. Същото е и в човешкото царство. Онези пък, които разбираха смисъла на знанието, създадоха, направиха плодните дървета.

Сега на пръв поглед се вижда, че между растенията, животните и човека няма голяма близост. Между тях няма никаква близост, понеже човек не беше в началото, когато светът се създаваше. Знанието, това е резултат на всички онези наслоявания на земните пластове, всички онези геологически промени, през които Земята е минала. Но всичко това са среди, пластове, наслоявания, които показват разните състояния на онзи мисловен свят, през който Земята е минала.

Това е така за онзи, който разбира. Но за онзи, който не

разбира, той ще каже: "Какво отношение има между Земята и мисловния свят?" То е все едно да питате какво отношение има между ума, мислите на човека и неговите чувства. На пръв поглед като че няма никакво отношение. Например човек може да ви обича, но може да ви остави и да умрете. Човекът може да ви обича, но в едно бедствие не може да ви спаси. А някога човек може да не ви обича, а в едно бедствие може да ви спаси. Знание има човекът, може да ви помогне.

Преди няколко деня един познат ми разправяше как човек може да се лекува от ухапване на змия. Той ми изнесе цяла формула, цяла процедура. Ако се лекува по тази формула, ще оздравее; ако не се лекува по нея, може да умре. Сега аз няма да ви разправям тази формула, защото тя няма да ви послужи за нещо. В краен случай може да ви помогне, но ще ви разправя тази формула, когато ви потрябва. Ако ви ухапе змията, тогава ще ви разправя. Все таки една змия ще ви ухапе, не можете да избегнете от нея. Това е неизбежно.

Наскоро четох в един вестник за един учен човек, който ходил някъде из дълбините на Африка да търси от тези, скъпоценните цветя, наречени орхидеи. Много мъчно се пренасяли тези цветя в Европа. Той дава една статистика, че от 27□000 образци от тези образци само два излезли здрави. Един ден, като се взирал към земята да търси тези цветя, той видял, че нещо леко се движи и помислил, че това е една орхидея. Оказало се, че е змия, със същия цвят като орхидеята. Орхидеите са много подвижни цветя, но същевременно много скъпи. Едно от тези цветя струвало 220□000 лева, а най-скъпото от тях се продало за 250□000 лева. То имало особени нюанси. Тъй щото, в търсене на това цвете, този учен се натъкнал на змия, която напълно наподобявала цветето по цветовете си. Той без малко щял да плати с живота си. Едва се избавил.

Сега, като ви навеждам този пример, питам: Какво ще се ползувате от това, че някой си учен тръгнал да търси орхидеи? Ще кажете: "Кажи ни нещо съществено." От съществените неща всички сте задоволени, всички ги имате. Слава Богу, очите ви са здрави, имате достатъчно светлина. Дробо-

вете ви са на място, имате достатъчно въздух. Както виждам, и стомахът ви е на място, приемате достатъчно храна и ядете сладко. Не само това, но имате и още съществени работи. Вие имате мозък в главата си, имате нервна и симпатична нервна система, имате възможност да проявявате вашите силови енергии, вашата деятелност на Земята. Но въпреки това все ви липсва нещо.

Да, липсва ви само една буква. Ако махнете само една буква на някоя дума, тази дума остава вече неразбрана. Една буква липсва на човека. Вие сами ще си намерите тази буква. Като намерите тази буква, вие ще придобиете всичко. Ако четете окултните книги, ще видите, че в Индия от хиляди години насам различни общества с духовен характер учат, работят, но досега още не са намерили онази дума, която им липсва. Те знаят много неща, само тази дума още не са я намерили. А на вас не ви липсва една дума, но само една буква ви липсва. И вие знаете много работи, но само тази буква не знаете. Като дойдете до някоя дума, в която се пише тази буква, вие не можете да прочетете и думата не знаете каква е тя.

Сега можете да ми зададете въпроса защо е така. Да ме питате това, то е все едно да ме питате защо даден цигулар свири така, а не иначе. Така се е учил човекът. Така се е учил, така свири. "Ами защо този човек говори така?" – Така е учил, така говори. – "Ама той трябва да ни обясни това нещо." Той не го намира за съществено. Дойде някой и ме пита: "Ти какво мислиш за Христа? Син Божий ли е Той?" – Ами ти за какъв Го мислиш? – "За Син Божий." – Тогава аз ще те попитам: Ти живееш ли като Него? Тогава казвам му: Ние с тебе се различаваме по две неща – ти вярваш, че Христос е Син Божий, но не живееш като Него. Аз пък живея като Него и тогава искам да Го разбера. Аз искам първо да вляза в огъня и да се нагорещя, а не да се нагорещя и тогава да вляза в него. Да се мисли така, това е повърхностна мисъл. Следователно ти не можеш да знаеш дали Христос е Син Божий, докато не живееш като Него. Без любов ти не можеш да познаеш Син Божий ли е или не. Докато не обичате един човек, вие не можете да го познаете. До това време вие ще

имате само механическо познаване.

Сега да се върнем към предмета. Съвременната култура се нуждае от знание. Съвременният свят е достигнал до най-високата точка на развитие. Тъй, както днес науката се развива, тя е повече разрушителна, отколкото творческа. Във философията си, в религията, в техниката, тя е повече разрушителна, отколкото съграждаща. Във възпитанието си тя е повече разрушителна, отколкото съграждаща. Тя е наука на змията. След като дълго време учителят е проповядвал, че трябва да се отнасяме добре с децата, че трябва да имаме добри отношения с тях, най-после казва: "Не може без дърво. Все трябва дървото да се приложи към децата, за да се вразумят и възпитат. Като ги удряш от време на време, тогава те слушат." Много учители са били бити от учениците си. Понякога децата са доволни от боя на своя учител, защото ги е ударил на място, но някога не са доволни – учителят им не ги е ударил както трябва. И вместо да ги възпита, той ги осакатил.

Един учител ударил едно от своите деца по главата, по ушите, но така лошо, че то оглушало. Като пораснало, като станал голям момък, той срещнал един ден учителя си. Той спрял учителя си и го запитал: "Ти помниш ли, че едно време ме учи?" – "Помня те." – "Помниш ли, че един път ме удари и аз оглушах с едното си ухо?" Веднага ученикът се засилва и удря две плесници на учителя си. Учителят си тръгва недоволен и си казва: "Така е то, учи деца, че после да те бият." С двете плесници ученикът иска да каже на учителя си: "Ти ме учи много добре, но ми даде лош пример."

Какво заключение може да се извади от този пример? Че вие не знаете кога какво да направите и как да го направите. Това е една погрешка, която се среща в цялата съвременна култура. Като проследите всичките методи в живота, ще видите, че и научните и религиозните, и философските – навсякъде хората започват добре, а свършват зле. Любовта между двама братя всякога започва добре, а свършва зле. Докато са при майка си, докато не са [се] оженили, те живеят много добре помежду си. Щом се оженят, те се скарват. Като дойдат двете жени, те насъскват братята помежду им и те

започват да се карат, да делят имането на баща си. Питам: Тези две жени на място ли дойдоха? Те представят знанието на змията. Първата жена казва на мъжа си: "Не бъди толкова прост, толкова отстъпчив. Брат ти те играе, той иска да задигне имането на баща ти. Ти ще станеш просяк. Как гледаш това нещо! Отвори очите си и не ставай толкова глупав. Дай отпор на брата си, покажи му, че и ти знаеш как седят работите. Стресни му се малко, да не мисли, че може да те играе както иска."

Смешни са хората, когато искат да се стреснат един на друг. Те искат да покажат, че са герои. Много герои са най-големите страхливци. Колко герои са бягали от една кобра! Те знаят, че тяхното геройство не струва пара пред кобрата. И като я видят, те плюят на краката си и бягат колкото сили имат. Колко герои има, които бягат от мечки, от тигри, от лъвове. Какво геройство е това да не можеш да се справиш с една кобра?

Какво нещо е кобрата? Омразата е една ужасна кобра. Достатъчно е да те клъвне веднъж, за да умреш. И мнозина след това казват, че като умре човек, всичко с него се свършва. Аз виждам много умрели хора на Земята. Казва някой: "Едно време аз обичах, но видях, че това е празна работа." Според него любовта е празна работа, в нея няма нищо. Казвам: Този човек е един от умрелите. Ухапала го е кобрата, и той е вече погребан. Той се намира вече в астралния свят и казва, че няма любов в света. Жена, деца, всичко това е празна работа. Той е в онзи свят. За него всичко е илюзия. Умрял е човекът.

Това е вярно за този човек, но питам: ако ние отречем всичко в света и кажем, че всичко е илюзия, че нищо в света не съществува, кое е реалното тогава? Илюзиите са сянка на реалността. Как е възможно сянката да съществува без реалността? Може ли сянката да се прояви без обект? Вие имате една сянка, но тази сянка е сянка на някаква реалност. Вън от реалността никаква сянка не може да съществува. Казвате, че сенките съществуват. Не, съществува реалността, обектът, а сянката не съществува. Да се мисли, че сянката съществува, а реалността не съществува, в това няма никаква

логика.

Та казвам: Първото учение е учението на Моисея, което господствува във всички хора. Всички хора са издигнали змията в пустинята, както Моисей я издигна. Който е ухапан от змия, със змия ще се лекува. Но сега иде Христос и казва: "Така трябва да бъде издигнат Син Человечески, за да не погине всеки, който погледне към Него, който вярва в Него."

Та казвам: До идването на Христа беше старата култура, а от идването на Христа насам е новата култура. От идването на Христа започва културата на Син Человечески, т.е. културата на Божественото знание в света. Христос донесе новото знание. Това, че Христос умря, това показва, че заедно с Христа умря и старата култура. Старата култура я разпнаха с Христа заедно на четири гвоздея, а новата култура представя главата на Христа, която остана незакована. До времето на Христа Моисей беше издигнал змията в пустинята, но с разпъването на Христа на кръста, заедно с Него се разпъна и старата култура.

В какво трябва да вярват хората сега: в умиращия Христос или в Христос, Който е възкръснал? В умрялата майка ли трябва да вярваме или в живата майка? В умрялата любов ли трябва да вярваме или в живата любов? В умрялата сила, в умрялата мъдрост ли трябва хората да вярват или в живата сила, в живата мъдрост?

Казвам: Новата култура, това е знанието на Сина Человечески. Това е новото разбиране, новите пътища на Провидението, новите пътища на природата. Ако всеки вникне в себе си и чете някаква книга, ще види, че този автор е писал за старата култура. И така той трябва да различава кой автор е писал за новата култура и кой – за старата. Искаш да си отмъстиш някому – това е старата култура. Не вярваш в нищо – това е старата култура. Тщеславен си – това е старата култура. Всички стари работи представят старата култура – културата на змията.

Не е въпрос, че в старата култура няма нищо важно. Много важни работи има в старата култура, но в старата култура човек непременно ще стане жертва на онова, което му проповядват. И Христос беше разпнат от евреите, но те

Го разпнаха по единствената причина, че те вярваха, [че] новото знание, което Христос носеше, ще разруши Моисеевото учение, ще разруши всичко старо. И те Му казаха: "Ти трябва да заминеш, за да остане старото в света." Те не знаеха обаче, че с Христа заедно заковаха и старото. Не се мина много време, Христос се измъкна от гроба, т.е. новото излезе от гроба. След това дадоха пари на стражата, за да кажат, че дойдоха учениците Христови и откраднаха тялото Му.

Кое се краде в света: старата, грозната мома или младата, красивата мома? Младата, красивата мома се краде, а не старата. Кое се краде: онова, което не струва пет пари, или скъпоценното, златото? Значи, ако учениците откраднаха Христа, те откраднаха ценното в Него. Само ценното се краде. "След това дойдоха учениците Му и Го задигнаха." Това е едно схоластическо разбиране, но въпросът съдържа една практическа основа.

Христос се яви на учениците Си, но те не Го познаха, понеже имаха знания на старата култура. Те искаха да видят Христа след разпятието. След разпятието Си Христос имаше съвсем нови, съвсем други разбирания. Като Го видяха двама от учениците Му, те не Го познаха. И Христос ги запита: "За какво говорите?" – "Говорим за нашия Учител." Христос започна да им говори, но те не Го познаха. Те Му казаха: "Господине, много хубаво ни говориш. Не можеш ли да останеш с нас да ни проповядваш?" Едва след като ги благослови, те познаха, че Той е Христос. Едва тогава умовете им се отвориха да Го познаят, но Той изчезна.

Какво означава изчезването? Всеки човек, когото ние обичаме, като ни се яви, ще изчезне. Когато разбере любовта, снегът се стопява. Когато водата изгуби любовта си, тя замръзва. Когато видя, че снеговете и ледовете се топят, казвам, че любовта е дошла и всичко става нормално. И съвременният свят сега се топи. Защо? – Любовта иде в света.

Едно време ние бяхме така сцепени, както леда, но сега всичко това се стопи. Като си турях крака върху леда, можах да опитам каква любов има в леда. Ние не искаме това единство на леда, каквото хората търсят. Хората са свързани по-

между си по друг начин, а не както частиците на леда помежду си. Има едно единство на човешката мисъл. Когато една велика мисъл свързва умовете на хората, това е истинското свързване. Ти може да си на другия край на Земята и пак да си свързан с всички хора по лицето на Земята, които имат връзка с великата мисъл. Сега не казвам, че това знание, което вие имате, не е никакво знание. Вие имате знание, което е ценно, но аз правя следното сравнение. Когато туряте дърва на огъня си и го стъкмите, за да го запалите, вие имате всичко на разположение, но ви липсва само едно нещо. Какво ви трябва? Дървата са на място, пирустията е на място, тенджерата е на място, но ви липсва само едно нещо. Всичко имате, но работата ви не върви.

Едно време българите са си служили с кремък, с огниво, с прахан. Извадят праханта от една малка кесийка, доближат я до кремъка и огнивото и тя се запали. Днес хората си служат с нови средства, те употребяват кибрит. Като приготвят огъня, тенджерата, трябва им само една клечка кибрит. Драсват клечката и тя се запалва. Доближат я до дървата и огънят се запали. В 2–3 часа яденето е готово. След това майката, бащата и децата ще се наредят около трапезата, всички ще бъдат радостни. Ако огънят не беше се запалил, ако яденето не беше готово, всички щяха да се съберат в дома си, но ще бъдат неразположени духом, недоволни. Значи всичко е в огъня.

Огън липсва на съвременното знание. Кибрит липсва на съвременното знание. Питат как ще се оправи светът? Светът се нуждае само от една кибритена клечка – нищо повече. Щом цъкнете тази клечка, въпросът ще се разреши. Щом цъкнете тази клечка кибрит и новата култура ще дойде. Казвате: "Какво разбираш от това?" Аз ще ви кажа какво разбирам и вие ще го разберете като мене – не можете да не го разберете. Да цъкнете кибритената клечка, това значи да се запали вашият ум, да се запали и вашето сърце и да почнете да горите. Това е всичкото.

Като ви гледам, когото срещна, виждам, че сте много добри хора. Вие сте запалени вече и сте започнали да димите.

Казвате, че някой човек дими. Казвам: Щом дими, той е на спасителния бряг, на спасителна точка. Ако някой никак не дими, аз го съжалявам. Аз не облажавам хора, които никак не димят. Като вляза в един дом и видя, че вътре дими, казвам: Добре е това, огънят се е запалил, не гори още добре, правилно, но горението ще се усили. – "Не може ли без дим?" – И без дим може, но при сегашните условия по-добре е да има дим, защото ще има и силен огън след време, отколкото да няма никакъв дим. Дето няма никакъв дим, няма и условия за пълно горение.

Няколко наши приятели направиха тук една нова кухня, но като влезеш вътре, цялата кухня е пълна с пари – няма отдушник. Казвам: На тази кухня липсва нещо. Какво □ липсва, вие сами ще видите. На кухнята липсва един отдушник. Като се направи този отдушник, като □ се направи една дупка, парата ще излиза навън и няма да пълни кухнята. Трябва да □ се направи нещо като българските комини. В това отношение българите са добри инженери. Като направят един голям комин, една голяма дупка, парата ще излиза навън през комина и няма да се събира дим, нито водни пари в кухнята. Но и да има дим и пара, и това не е лошо. Ще отваряте прозорците. Някои дават съвет как да се отвори една дупка, през която парата да излиза навън, да не се събира в кухнята.

Казвам: И вашата кухня не е построена както трябва, че се събира много пара, която не може да си намери път да излезе навън. Вашето огнище е направено така, че дими малко. И моето огнище, и моят комин не е направен както трябва, че като дойде някой вятър, наместо да излиза димът през комина, той влиза в стаята ми. За това този дим ме е изкарвал няколко пъти вън. Казвам: Днес печката няма да се пали, докато посоката на вятъра не се измени. Коминът протестира, че не му е дадена нужната височина. Като направиха един комин, дълъг 3–4 метра, като на фабрика, нямаше повече дим. Коя е погрешката, за да има дим? – Височината на комина, не беше достатъчно висок.

Казвам: Във вашето разбиране се изисква ново знание. Вие седите в една стара система и мислите, че разбирате

Бога, че разбирате Неговите закони. Вярно е, че разбирате законите, но не знаете как да ги приложите. И в приложението се раждат много изключения. Дохождали са някои да ме питат как да постъпят, ако някой извади срещу тях револвер. "Представи си – казва някой, – аз изповядвам едно учение на мир, а дохожда някой при мене и ми вади насреща револвер. Не трябва ли да се защитавам?" Този човек ми представя един случай от старата култура.

Сега аз ще ви представя друг един пример. Представете си, че аз имам да давам около 50□000 лева на един човек, който същевременно е изпаднал много, беден човек е сега. Понеже иска парите си от мене, той ми казва: "Ще платиш ли дълга си, или ей сега ще извадя куршум, сега ще ти тегля куршум." Какво трябва да направя? Преди да дойде това положение, аз взимам 50□000 лева, които дължа, и отивам при този човек да му ги върна. При това положение, ще стане ли нужда този човек да вади куршум срещу мене или да ме плаши с куршум? Следователно старото учение отива да взима дълговете си, а новото учение носи благодатта. При новото учение невъзможно е човек да ви убива. Ако мислите другояче, това показва, че нямате разбиране.

Сега ще ви приведа друг един пример. В едно от западните планински места в Америка, един американски мисионер ходил да събира пари за някакво благотворително дело. Хората били щедри и давали големи суми. Като събрал една крупна сума, той тръгнал да си отива за мястото си, дето била нужна тази сума. За тази цел той трябвало да мине през един планински проход. В това време един разбойник го проследил и се скрил зад едно голямо дърво да го причака и да го убие. Разбойникът си казал: "Защо са тези пари на мисионера? Те са нужни на мене, а не на него." Като наближил към дървото, мисионерът, който бил на кон, почувствувал нещо, разбрал, като че нещо лошо има да му се случи. Той слязъл от коня си и отправил към Бога една гореща, искрена молитва: "Господи, запази ме." След това, успокоен, той се качил на коня си и продължил своя път. Като стигнал до дървото, зад което бил скрит разбойникът, той видял един човек с пушка в ръка, но го отминал, без да му каже нещо.

След 2 години един умираещ от епархията на този мисионер вика мисионера у дома си, иска да се изповяда. Разбойникът запитал мисионера: "Ти знаеш ли кой съм аз?" – "Не зная." – "Аз съм онзи разбойник, именно, който те причаквах в гората да те убия. Ти имаше в себе си много пари и аз се бях скрил зад едно дърво, въоръжен с пушка, готов всеки момент да те убия. По едно време ти слезе от коня, спря се нещо, и когато отново се качи на коня, с тебе заедно вървеше друг един човек на бял кон, добре въоръжен. Аз се уплаших и не посмях да тегля куршума."

Следователно, когато човек отива да работи за Бога, той никога не е сам. С него заедно ще върви и друг някой, добре въоръжен, който всякога ще го пази.

Казвате: "Виждал ли е някой онзи свят?" Вие сте чудни. Нашият свят е в онзи свят. Ние сме като Иона в утробата на кита. Ние сме в утробата на онзи свят. Онзи свят, това са всички благоприятни условия. Другият свят, в който искате да влезете, това е този свят. Вие сте в него, без да го познавате. Тази радост, това веселие, което имате на Земята, се дължи на онзи свят. Светлината, която възприемате, се дължи на онзи свят; въздухът, който дишате, се дължи на онзи свят; водата, която пиете, се дължи на онзи свят; земята, на която стоите, се дължи на онзи свят. Та, [в] кой свят живеете вие? – На онзи свят.

Казвате: "Разправи ни нещо за онзи свят." – Че, онзи свят е този свят. Този свят, разбран, е онзи свят, а онзи свят, неразбран, е този свят. Онзи свят е неразбран, докато този свят е неразбран. Щом този свят разберем, той ще стане онзи свят – онзи свят на благата, в който иде доброто. Под "онзи свят" ние разбираме широкия свят – светът на свободата. В този свят човек е свободен да мисли, свободен е да чувствува, свободен е да прави добро, свободен е да се занимава с всичко, каквото иска – да пее, да свири. Бог е оставил човека абсолютно свободен, в нищо не го е ограничил.

Разбирайте правилно какво нещо е свободата. Човек е свободен само в една много малка област, той не може да носи цялото човечество на гърба си. Ти можеш като баща

да се грижиш за жена си и за 4–5 деца, но не за целия свят. Като слуга ти можеш да се грижиш за десетина души в едно семейство, но повече нямаш възможности. Друг някой може да има грижа за прехраната на няколко хиляди души, но вън от тази възможност той пак е ограничен – не може да се грижи за целия свят.

Като говорим, че трябва да се обичаме, ние имаме предвид това, че човешката любов е ограничена. Ти можеш да обичаш само баща си и майка си, или само брата и сестра си. Днес толкова са възможностите ти. Ти не можеш да обичаш ония твои братя, които са ти правили хиляди добрини. Ти още не ги познаваш. Това са ангелите на доброто. Благодарение на тях ти днес си това, което се виждаш. Ти познаваш само сянката на тези братя. Когато дойдат тези истински братя при тебе, ти ще видиш, че с тях не можеш нито да се караш, нито да спориш. В тяхно присъствие ти не можеш да мислиш криво. Като те види, този брат ще ти каже: "Братко, всичко, каквото имам, твое е. Разполагай с него, каквото искаш. Аз имам пълно доверие в тебе."

Направил си някаква погрешка. Това е обикновено нещо. Някой път си нервен. Това показва, че си наклал повече огън, имаш повече енергия в себе си. Ти си в положението на котел, който има много пара в себе си. Какво трябва да направиш? – Да извадиш малко пара, да намалиш огъня. И тогава всички работи ще се уредят.

Ние, съвременните хора, искаме да уредим всички работи изведнъж. Това е привилегия само за Бога. И Бог даже, за да създаде свят, Той е мислил цяла вечност. Сега сме в друга една вечност, в която Той пак мисли за онова, което впоследствие ще създаде. И при това положение, ние искаме да Му дадем съвет. Ние искаме да дадем своя проект. Затова аз казвам и съм казал на мнозина: Дайте вашия проект, по който светът трябва да бъде създаден, и аз ще го изпратя на Господа. Вие казвате, че светът не създаден както трябва. Всички вие сте недоволни от това, което не знаете. Всички вие вода газите, жадни ходите.

Двама съседи имали по няколко слуги. Единият господар се отнасял много добре със слугите си, хранил ги добре, впос-

ледствие на което те били доволни от него. Вторият господар винаги се оплаквал на съседа си от своите слуги. Той му казвал: "Много добри са твоите слуги. Моите не ме слушат, обичат да крадат – много съм недоволен от тях. Не зная какво да правя и как да се спогаждам с тях. Не можеш ли да ми дадеш един-двама от твоите слуги, а аз да ти дам от моите?" – "Може." Разменили слугите си. След една година лошите слуги се поправили и господарят им бил толкова доволен от тях, колкото и от първите си слуги. Той веднага разбрал къде е грешката на съседа му. Той не хранел добре слугите си, не се отнасял добре с тях, а понякога даже ги излъгвал. Като видял съседа си, той го запитал: "Как се спогаждаш с моите слуги?" – "Много добре. Те са добри слуги." – "Как така?" – "Че, ти не знаеш как да се отнасяш със слугите си, затова са лоши. Ти трябва да им даваш от своето ядене. Както се храниш ти, така трябва да се хранят и те, да видят, че наистина си справедлив. Каквито плодове ядеш, и на тях ще даваш. Ще им даваш пари да си купуват хубави дрехи. Така те ще разберат, че ги зачиташ като себе си, че ги обичаш. Тогава и те ще ти отговорят със същото."

Докато сме при Господа, ние всички сме добри, но като дойдем на Земята, ставаме лоши. Защо? Нашият господар е лош, държи ни гладни, не ни облича добре. И най-после изгубваш търпението си и казваш: "Не може да се живее така." И ставаш като господаря си. Това е старата култура. Ние още мислим, че с лъжи и с хитрини може да се живее на този свят. Казвате: "Трябва да се вярва в Христа." Но вие не сте готови, не се вярва така. Ние държим Христа някъде вън от нас. Докато държим Христа вън от себе си, ние няма да имаме никаква култура.

Ето как свързвам аз нещата. Ако моята градина не е изложена на слънце и плодовете не се греят, от нея нищо няма да излезе. Ако върху плодовете туря една дебела покривка, да не ги грее слънцето, те няма да узреят и нищо няма да дадат. Същото сме направили и ние. Ние сме турили такава една дебела покривка между Христа и нас, запалили сме една лампа и сме оставили плодовете да зреят на нея. Нашата лампа не може да застави плодовете да зреят. Те

могат да узреят само ако тази лампа бъде във връзка със Слънцето. Ако Слънцето изгасне, нито една лампа не можеш да запалиш. Когато една лампа се запали, казваме, че Слънцето още не е изгаснало. Щом видим, че една лампа или един огън гори, казваме, че Слънцето още грее. Когато виждам, че някой пуши тютюн, или че тялото му е още топло, казвам, че има живот в този човек. Казвам тогава, че Слънцето още гори, макар и да не го виждаме.

Щом възприемем Божественото знание в себе си, ние ще създадем една нова култура. Старата култура може да служи още дълго време, но новата култура – културата на Син Человечески, ще я замести. В това отношение ние трябва да знаем какви са теченията в природата, от какви посоки идат. Теченията идат от [6] посоки: отпред, отзад, отляво, отдясно, отгоре и отдолу. Значи, 6 посоки има, отдето идат теченията на Земята. Вие трябва да знаете тези течения. Всяко течение има свои специфични прояви. Освен тях, във вашата симпатична нервна система също така има няколко течения. Ако не разбирате тези вътрешни течения, вие не бихте могли да си обясните състоянията, през които минавате. Някога сте притеснени, усещате че нещо ви е мъчно, криво, не знаете причината за това. Причината се дължи на неправилните течения, които стават у вас. Ако разбирате Божиите закони, веднага ще можете да смените едно състояние с друго.

Преди няколко време аз се лекувах сам по един нов начин. По невнимание бях се простудил и кръвта се беше събрала в гърлото. Яви се голямо възпаление. Една млада сестра ме видя и се чуди какво ще правя сега. Казвам □: "Лесна работа." Взимам тогава чайник, възварявам вода, а настрана приготвям няколко пласта дебел памук. Потапям памука във врялата вода, а отдолу турям парче гутаперча*. Така горещ и намокрен във вода памука, турям го на гърлото ту от едната, ту от другата страна и го държа, не като съгреваещ компрес, а само по 2–3 минути и пак натопявам памука във врялата вода. Така правя няколко пъти. След няколко деня възпалението мина. Младата сестра седи като асистентка и наблюдава.

---

* гутаперча (нем.) – подобен на каучук продукт.

Казвам: Болното място се нуждаеше от движуща се вода, която можах да туря чрез топлите компреси. Като проникна на болното място, тази вода стана проводник на магнетизма, който подобри кръвообращението. Ако не бях направил тези
компреси, трябваше да ми правят инжекции, да предотвратят задушаването. Никакви превръзки нямаше нужда да се правят. Но важно е човек да знае, да умее как да направи тази работа. Онези, които си служат с медицина, те имат правила, които са прилагали от дълго време. Тези правила дават много по-добри резултати, отколкото ония, които сега изнамират. Всяко проверено и изпитано нещо има по-добър резултат, отколкото новите, непроверени методи. Когато се говори за силата на някое лекарство, аз казвам: Ако едно лекарство лекува 5 на сто, то още не е лекарство. Ако лекува 10 на сто, пак не е лекарство. Ако лекува 50 на сто, така и природата лекува. Истинско и полезно лекарство е онова, което лекува поне 75 на сто.

Казвам: В новата култура, която сега иде, всеки трябва да вярва на любовта. Някой вярва в Бога. Казвам: Помоли се на Господа и виж дали Господ ще те послуша. Ако не те послуша, значи има някакво препятствие. Тогава ще се помолиш още един път. Сега аз това говоря за вярващите, но не да кажат, че нямат нужда от лекари. Лекарите са на мястото си. Ако лекарите изчезнат, в света ще дойде най-голямото зло. Засега лекарите са една предпазителна клапа в света. Тази клапа е на мястото си. Но казвам: Какво ще правите, ако попаднете на място, дето няма лекари? Ако сте някъде далеч в планината, дето няма лекари, какво ще правите? Вие трябва да имате едно познание, чрез което да се свържете с невидимия свят. Вие трябва да имате една връзка и като по радио, както сегашните параходи, във време на опасност по моретата или океаните се съобщават, викат за помощ. Ако параходите не дават никакъв сигнал, те могат да потънат. Същият закон се отнася и до невидимия свят.

Казвате: "Господ не знае ли?" Господ знае всичко, но Той е наредил нещата така, че като се намерите в голяма опасност, да дадете сигнал. Щом не дадеш никакъв сигнал,

ти сам ще носиш отговорността. И като дадеш сигнал, ще вярваш, че ще ти се помогне. Ти дадеш сигнал, а после казваш: "Господ я ми помогне, я не." Че ти обезличаваш твоята вяра. Не е въпрос какъв си, но ти поставяш своята вяра на изпитание.

Казано е в Писанието: "Потърси Ме в ден скърбен, и Аз ще ти помогна." "Тогава ще Ме познаете и ще тръгнете в новата култура."

Та казвам: Необходимо е сега да имате тази вяра. Вие можете да приложите вярата си навсякъде. Някои ме питат как да учат, как да засилят паметта си. Слабата памет се дължи на човешките чувства. Когато става сблъскване между мислите и чувствата на човека, паметта му отслабва. Когато по-гъстата материя се намести в по-рядка, паметта на човека отслабва. Следователно, за да усилите паметта си, трябва да намалите интензивността на своите чувства. – "Не мога да помня." – Ти си внушаваш. Вярвай, че можеш да помниш. Ти не помниш, понеже си излязъл от Закона на Любовта. Всички хора, които са изгубили любовта си, не помнят. Онези пък, които имат любов, помнят. Вижте като обичате нещо, как помните. В правата любов е силата на любовта.

Паметта е склад на миналото, на настоящето и на бъдещето. Всичко се складира в човешката памет. Важно е, че чувствата не трябва да управляват ума, но само да влязат като подбудителна причина.

Ти се безпокоиш какво ще стане утрешния ден. Ти се безпокоиш да не умреш. Няма защо да се безпокоиш. Кой е определил, че ще умреш? Ако не пазиш Божиите закони, ти сам си приготвяш смъртта. Ако пазиш Божиите закони, ти никога няма да умреш. Ти ще заминеш като свети Илия, тържествено с огнена колесница, без да те погребва някой. Ако нямаш любов, други хора ще те погребват, и то на общински разноски. Слушам един вярващ да се оплаква, че няма кой да го погребе. Това е стара култура. Не мислете за погребението си, но мислете за вашето възкресение – възкресението на новия живот.

Казвате: "Това не може да се постигне на Земята, но

като отидем на онзи свят, тогава ще го постигнем.” Онзи свят е този свят. Като разберем този свят, той ще стане онзи свят.

Ти живееш с една жена, която не можеш да разбираш, и казваш: “Дотегна ми тази жена.” Българите много вярват в късмета. В това отношение аз съм правил няколко опита. Познавах един българин, който не можеше да търпи жена си. Казвам му един ден: “Ти знаеш ли, че жена ти е много късметлийка? Всичкият късмет на дома ти зависи от нея.” – “Не думай!” – “Истина ти казвам. Каквото каже тя, всичко ще стане.” – “Ами, аз съм я бил няколко пъти. – “Не я бий, ако искаш да ти върви. Гледай я като писано яйце. Ако я гледаш добре, на целия дом ще върви добре. Ако не я гледаш добре, и Господ няма да ти помага.” – “Право ли говориш?” – “Право говоря. Тя е царска дъщеря.” – “Че как е дошла до този хал тази царска дъщеря?” След една година той ме срещна и ми каза: “Много ти благодаря, както ми каза, така излезе. Тя наистина била много късметлийка.” И наистина, той я обикна, измени погледа си към нея. Срещам и нея, и тя ми благодари: “Много ти благодаря, дето даде този съвет на мъжа ми. Дано Господ го задържи в този път.”

Така трябва да мислите всички. Вие имате една жена, която Господ ви е изпратил. Като отидете в онзи свят, там ще я видите като ангел, който, за да дойде на Земята, се е въплътил в човешка форма. Без нея вие не можете да живеете. – “Как така?” – Така е.

В случая пак ще обвиним Адама. Той направи една погрешка. Като видя жената, която Бог създаде, Адам не каза, че тя е ангел, изпратен от Бога, но каза, че тя е “кост от костта ми и плът от плътта ми”. Тази беше неговата погрешка. Оттам насетне всичко му тръгна назад.

Тъй щото, ще вярвате, че жената, която имате, е изпратена от небето. Ще вярвате, че жената е едно благословение от Бога. Ще вярвате, че и мъжът е едно благословение от Бога. Пък, ако имате син или дъщеря, пак ще гледате на тях като на благословения, изпратени от Бога. Това е новата култура, това е новото вярване. Така гледам аз на нещата. Вярвайте абсолютно в онова, което Бог е наредил. Учете с

любов всичко! Каквото и да вършите, най-малката работа, вършете всичко с подтика на любовта. В най-малката работа, която вършите, нека любовта ви бъде като основа. Когото и да срещнете, виждайте в този човек хубавото.

Казвам: Това е новата вяра. Ако очаквате всичко на Христа, вие нищо няма да постигнете. Я ми кажете, как ще ви учи Христос, когато дойде на Земята? Той ще ви учи, че трябва да обичате Бога, да имате абсолютна вяра в Него, да бъдете готови на всички жертви заради Него, да не казвате, че това или онова не можете да направите. Всичко можете да направите заради Господа.

Щом влезете в Божествената Любов, всички ще обичате. Разногласието не седи в пълната любов. Ти обичаш едного повече, а другиго по-малко. Някои привеждат примера, че Христос обичал Иоана повече. Какво разбирате от това? Казва се, че Иоан обичал Христа повече, а другите Го обичали по-малко. Това значи: който има по-големи прозорци, повече светлина влиза през тях; който има по-малки прозорци, по-малко светлина влиза през тях. Къде е причината: вън или вътре в човека? В самия човек е причината. Ако отвориш душата си, и хората ще станат добри; ако затвориш душата си, и хората ще станат лоши. Под "душата" аз разбирам съзнателното у човека.

Христос казва: "Не мислете, че Господ и от тези камъни не може да направи да оживеят." Ние нямаме разбирания. Ние мислим, че нещата стават механически. Според някои теории тези камъни представят спящи духове, спящи хора. Един ден това нещо ще бъде като в "Хиляда и една нощ".

В приказките от "Хиляда и една нощ" има една приказка, в която се разправя за една царска дъщеря, която се казвала Пилял Кази. Като отивали при нея царски синове, казвали: "Да излезе царската дъщеря вън, да я видим." Тя казвала: "На камък да станеш." Като повтаряла тези думи три пъти, царският син се превръщал на камък. Хиляди царски синове се превърнали на камък. Останал последният царски син. Той отишъл при царската дъщеря и извикал да излезе вън, да я види. Понеже бил с кон, той казал на коня си: "Когато се обърна към царската дъщеря с думите да излезе вън, ти

ще изцвилиш три пъти.” Конят послушал господаря си, изцвилил три пъти. Като чула това цвилене, царската дъщеря забравила да каже думите, с които превръщала царските синове в камъни, така необикновено се видяло цвиленето на коня. Тя излязла да види какво става вън. Царският син веднага я хванал и я турил на коня си. Тогава отишъл към превърнатите царски синове в камъни и казал: “Ставайте, царски синове, царската дъщеря излезе вън.”

И тъй, конят, това е вашият ум. Докато вашият кон не изцвили, работите ви никога няма да се оправят. Докато човек не почне правилно да живее, право да говори, да мисли и да чувствува, той няма да оправи работите си. Човек трябва да се научи да говори истината. Казвате: “Ние знаем голата истина.” Не, не е въпрос да се говори голата истина, но облечената истина. Голата истина, това е Адамовата истина. Вие трябва да говорите облечената истина, с бели дрехи. – “Кажи ни голата истина.” – Не, аз не говоря голата истина. Аз не се занимавам нито с голи деца, нито с голи хора. Аз не се занимавам със старата култура, но с новата култура, с облечената култура.

Сега казвам на всинца ви: Облечете се с новата любов, с Божията любов, с Божията вяра, с Божията надежда. Тогава вашият живот ще се промени издъно. Тогава ще познаете, че вашите братя и сестри са ангели, изпратени от небето. Те са слезли на Земята да ви помагат, но вие не сте ги разбрали и досега.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

8-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.I.1937 г., 10 ч. сутринта,
София Изгрев.

ДА СТОРЯ

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще прочета само няколко стиха от 6-а глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 4-ти стих.

"Духът Божи"

Сега ще се спра само върху две думи, които вие ще намерите някъде из Писанието: "Да сторя!" Англичаните имат една дума, която също така се произнася – story. Тя означава "приказка". Българите пък казват: "Е, стори го вече." Англичаните казват: "стори" [story], което означава "приказка", "разказ".

Като наблюдавам съвременния свят, виждам, че светът никога не е бил така удобен за наблюдение, както сега. Като се вземе предвид миналото на Земята, миналото на Слънчевата система, вижда се, че никога не е имало по-удобен момент за наблюдение, както сега. Сегашните хора правят големи погрешки, че не наблюдават. Те наблюдават дребните работи. Не трябва да се наблюдават дребните работи, но работите на природата. Това, което природата е направила, е ценно.

Всичко има в природата. Всичкото богатство, всичкото знание, което търсите, всичко ще намерите в нейните библиотеки. Нейните библиотеки са пълни с най-хубавите книги на видни поети, философи, учени, скулптори, музиканти, художници, алхимици. Каквото пожелаете, всичко ще намерите в библиотеките на природата. Там алхимиците превръщат желязото в злато. Там учени, лекари търсят начини как да се справят с различните болести. Всичко има в библиотеките на природата. Но там има следните надписи: "Човек, на когото краката не са чисти, да не влиза в библиотеката на природата. Онзи, на когото сърцето не е топло, да не влиза

в библиотеката на природата. Който има някаква мрежа на очите си, да не влиза в библиотеката на природата." Той трябва да има съвършено здрави очи. Ушите, ръцете, всичко трябва да бъде здраво на човека, който иска да влезе в библиотеката на природата да чете. Иначе, ако човек има най-малък някакъв недъг, не му се позволява да влезе в библиотеката на природата. Докога? Докато не се освободи от този дефект. Там пише още така: "На любители не се позволява да влизат в тази библиотека." Отвън могат да седят, но вътре не им се позволява да влизат. Онези, които търсят своето лично щастие, могат да седят отвън, там да наблюдават и да гледат, но вътре не им е позволено да влизат.

Идеята седи в това. Човек търси своето лично щастие, но то не може да бъде негов идеал. И да го търси, той никога няма да го намери. Личното щастие не прави човека щастлив. Защо? Понеже щастието не зависи от човека. Ако си дете, щастието ти зависи от твоята майка и от твоя баща. Ако си женен, щастието ти зависи от твоята жена. Ако си чиновник, щастието ти зависи от твоя господар, от твоя началник. Ако си министър, щастието ти зависи от царя. Ако си военачалник, щастието ти зависи от по-горния от тебе. Каквото и да направиш, ти не можеш да направиш това, което искаш. Щастието ти не зависи от тебе.

Понякога ние мислим, че сме свободни. Свободата е нещо относително. Свободата, която хората търсят, е нещо относително. Има една свобода в света, която изисква спазване на известни закони. По-свободно нещо от природата няма. Какво ли не е правила тя? Какви ли опити не е правила? Следователно, ако искате да бъдете свободни, ще отидете при нея, тя ще ви покаже как можете да бъдете свободни. По отношение на нея често ние постъпваме като малките деца. Като кряскаме, като се сърдим, като искаме това-онова, ние мислим, че тя ще отстъпи. Не, природата никога не отстъпва. Повидимому нам се струва, че природата ще отстъпи и ние ще възтържествуваме. Не, природата никога не отстъпва.

Влизат разбойници в къщата на един маг, искат да го

оберат. Те влизат със своите оръжия, готови за обир. Магът веднага ги поканва и им казва: "Заповядайте, господа. Всичко, което имам, е на ваше разположение." Той излиза вън, а тях оставя в същата си свободно да се разпореждат. Щом влиза в стаята си, той бутва едно копче и стаята се напълва с вода. Разбойниците се виждат залени до гуша с вода. Тогава той ги запитва отвън: "Ще се опитвате ли втори път да обирате един маг? Ако ми дадете честна дума, че втори път няма да си позволявате това нещо, ще ви пусна. Ако не, ще ви оставя в това положение." Питам: ако се намерите в това положение в стая, в затвор, пълен до гуша с вода, какво ще правите?

Съвременните хора се намират именно в това положение. Те са затънали до гуша във вода и не знаят какво да правят. Те са влезли като разбойници в Божествения свят и мислят, че могат да правят каквото искат. Обаче положението им е опасно, те са затънали до гуша във вода. – "Какво трябва да правим?" – Трябва да бъдете послушни деца, да учите. Бог е направил света заради нас, да учим.

Ако искате да знаете какво представя светът, в който вие живеете, ще ви дам следното изяснение. Светът, в който ние живеем, е свят за забавление на ангелите. Когато ангелите се уморят от голямата работа, която имат, тогава те слизат на Земята да се занимават с нас. Те се занимават с нас като с малки деца. По този начин те си почиват. Като им разправяте за своите нещастия, за своите несгоди, те веднага уреждат работите ви и си заминават за другия свят. Те знаят всичко.

Сега във вашите умове ще мине друга една мисъл: "Какво представя другият свят?" Наистина аз ви говоря за онзи свят, но вие не сте го виждали. Някога можем да ви представим някои екземпляри от невидимия свят. Ако искате да видите някое рядко животно или птица, каквато е, за пример, райската птица, вие трябва да отидете в тропическите страни и там да я видите. Струва ми се, че в нашата зоологическа градина няма райска птица. Ако речете да пренесете една райска птица от тропическите страни у нас, тя тук не може да живее. Тя е облечена като царска дъщеря, с хубава премяна. Сега, това ще ни отдалечи от онова, което искам да кажа.

“Да сторя!” Какво иска да стори човек? Всичко е сторено заради него. Само едно нещо му остава – да учи. Да прави крака – той ги има; да прави ръце – той ги има; да прави пръсти – той ги има; да прави очи, уши – и тях има. Какво трябва да прави? Ако рече да си направи стомашна система – и нея има. Ако му трябва въздух – и него има; ако му трябва вода – и вода има; ако му трябва светлина – и светлина има; ако му трябва храна – и храна има. Човек има всичко, но само едно нещо не му е дадено – знание не му е дадено. Всичко си има човек, само знание няма.

Знание, работа ви трябва! Това знание вие сами ще го придобиете. Учение е нужно на човека. И за това знание, за това учение ние сме принудени да служим. И цар да си, и княз да си, и патриарх да си, и владика да си, и какъвто големец да си, ще свалиш своята царска, патриарска, владишка дреха и ще започнеш да учиш. Ще се учиш, за да добиеш смирение. Иначе ще четеш надписа: “Онзи, на когото краката са нечисти, да не влиза в библиотеката на природата.”

Сега нас ни казват, че като умрем, ще научим това, което ни е нужно. Други пък казват, че като умре човек, всичко с него се свършва. Вие ще се намерите в противоречието, което изживял един англичанин от Лондон, богат човек, който отишъл един ден в една от катедралните църкви да послуша какво ще се проповядва и да се успокои малко, понеже единственият му възлюбен син наскоро бил умрял. Той слуша проповедника, който говори за онзи свят, че душите на всички умрели отивали при Бога. Като се свършила проповедта, богатият господин се приближил при проповедника и го запитал: “Какво има на онзи свят? Къде е моят син сега?” – “Той е при Бога.” До богатия господин седял един господин и казва: “Твоят син е при тебе.” – “Откъде знаеш?” – “Виждам го.” Богатият човек се видял в чудо: проповедникът казва, че син му е при Бога, а този скромен човек казва, че син му е при него. Питам: Кой от двамата е по-прав? Външният господин започва да говори на богатия: “Ако искате, да ви опиша сина.” И започва: “Той на ръст е такъв и такъв, облечен е с еди-какви си дрехи, очите му са кестеняви, веждите – тънки” и т.н. “При това, синът ви говори с Вас и Ви казва да

не се безпокоите за него. Тук той се учи. Сега разбира нещата по-добре, отколкото по-рано. Той казва на баща си: "Тамко, твоята педагогия не я разбирах така добре, както сега разбирам." Питам: Кой от двамата е по-прав – проповедникът, който е на амвона, и казва, че синът на богаташа е при Бога, или външният господин, който казва, че синът на богатия е при него и се разговаря с него?

Ако ние разбираме, че Бог е на небето, това не е право. Бог е навсякъде. Бог е Същество, Което живее навсякъде. Апостол Павел казва: "Ние живеем и се движим в Бога." Въпреки това ние Го търсим някъде. Това е физическо схващане на въпроса. Но според духовното схващане Бог наистина е небето, но под думата "небе" ние разбираме образ, символ, идеал на един възвишен, уреден живот – живот на възвишена разумност. Небето е центърът на напреднали същества, които живеят в самата вечност, които творят, които са създали материалния свят. Това представя небето – един уреден свят, който се грижи за всички същества около себе си. Всички звезди, които виждате на небето, това са все техни творби.

Цялата човешка раса живее разпръсната върху всички планети и звезди. Човек минава от една планета в друга, според степента на своето развитие. Красиви са планетите, през които ние минаваме своето образование, за да дойдем до една по-висока наука. Те представят светове, резултат на разумна деятелност. Всяка планета представя един университет. Детето първоначално постъпва в забавачница, после в първоначално училище, в прогимназия, в гимназия, в университет. Като свърши университет, човек се специализира и след специализацията си той влиза в свят, дето жъне плодовете на своя труд. Сега някои от вас са в забавачница, други – в първоначално училище, трети – в прогимназия, в гимназия, в университет, след което ще се приготвят за широкия свят.

Един учен на миналото е правил ред изчисления по въпроса колко хора могат да населяват Земята, и по този въпрос прави известна статистика. Как се казва този учен, вие сами ще намерите името му. Той твърди, че в света съществуват около 100 милиона земи и ако на всяка от тия земи живеят

по 300 милиона хора, то след като се размножават тия хора, след 6000 години, те пак няма да могат да попълнят Земята. Обаче, на всеки човек той определя по 30 сантиметра. Той казва: "Всеки човек се нуждае от една къща от 30 сантиметра, на която може да живее." Значи, като се съберат всички тия хора на Земята, те ще могат да живеят още 6000 години. Някои хора казват, че ако хората се размножават така, както днес се размножават, те ще изпълнят Земята. Не, този учен твърди, че подигането на човечеството седи в размножаването му. Подигането на човешкия ум седи в размножаването. В Божествения свят, дето има размножаване, там става подобряване на нещата; дето няма размножаване, там става влошаване. Според него, според този учен, щом се размножаваш, ти се умножаваш и подобряваш. Щом се влошаваш, ти не се умножаваш.

Та, на онези хора, които се страхуват, че когато хората се размножават, ще изпълнят света, ние възразяваме: вечността с нищо не може да се изпълни. Това, което е вечно, което е безпределно, никога не може да се изпълни. Размножаването е един разумен, духовен живот, от който не трябва да се страхувате. Ако ние мислим обратното, погрешката е в нашето схващане.

Един ден срещам един учен, който се занимава с болестите – лекар е той. Като ме видя, веднага започва да ме гледа отгоре до долу, да нямам някаква болест в себе си. Понеже той се занимава с болестите, когото срещне, все го поглежда да не би да има някаква болест. Аз пък го гледам де не му достига умът. Аз не му търся болести, но гледам какво не му достига. После му казвам: Според мене всяка болест е отклоняване от здравословното състояние на организма. След като някой е работил дълго време и се е уморил, найпосле от невидимия свят му дават отпуск, да си почине. Той трябва да се подчини на неговите закони. Щом се подчини, той ще трябва да легне на леглото си и да не се мърда. След това милосърдни сестри ще дойдат около него и ще го наглеждат, няма да му позволят да се мърда – абсолютно спокойствие ще му се наложи. На всички болни хора се препо-

ръчва да не мърдат от мястото си, да не се скъса някоя нишка, някой кръвоносен съд у тях, да не стане някакво кръвоизлияние. Щом си почине, щом оздравее, той ще дойде до едно здравословно състояние. Здравословното състояние иде само по себе си.

Та казвам: Това, което невидимият свят счита за почивка, ние го считаме за болест. Какво значи думата "болест"? "Бол" означава "изобилие"*; "ест" – русите казват: "има"**. Значи, в болестта има голямо изобилие, а хората не разбират това и казват, че са болни. Филологически ни най-малко болестта не е това, което хората я считат. Болестта подразбира едно голямо изобилие на нещата. Тъй щото, в думата "болест" се съдържа съвсем друго нещо от това, което се съдържа според разбиранията на хората. Болестта е почивка. Когато някой човек заболее, той казва: "Досега мислех, че съм много твърд, че нищо не може да ме събори, но сега виждам, че не съм бил толкова твърд. Сега започвам да разбирам хората, да им съчувствувам и да моля Бога да им помага, да ги спаси. Сега започвам да виждам, че имам какво да дам на хората. Досега нищо не съм давал и съм живял само за себе си."

Запитали един свещеник: "Накъде да се моля – на изток, на запад, на юг или на север?" – "Ами като те бият, накъде ще се молиш? Представи си, че така те бият, че турят главата ти на север, а краката ти на юг. В каква посока ще се молиш?" – "В каквото положение ме поставят, така ще се моля." – "Ами като те бесят, накъде ще се молиш?" – "Накъдето ми падне, няма да избирам никаква посока."

Човек трябва да се моли при всяко едно условие, безразлично дали е изложен на изток, на запад, на север или на юг. При каквито условия и да се намираш, отправи ума си в тази посока, дето е Бог. Де е мястото на Бога? Аз съм го определял така: там, дето всички хора отправят ума си, там е Бог. Следователно отправи и ти своя ум в посоката, дето всички хора отправят ума си към Бога. Това място е центърът на живота.

Сега да се върнем към по-приятна мисъл. Вие сте много богати хора, но вашият капитал не е в обращение. Краката

---

* бол (тур.) – изобилие.

** есть (рус.) – има.

на вашите банки се клатят малко. Защо? Защото капиталът ви не е в обращение. Щом капиталът се вложи някъде, той трябва да бъде в обращение. На същото основание казвам: Човешката мисъл трябва да бъде производителна. Ако всяка сутрин, като ставаш, не можеш да направиш едно добро на себе си или едно добро на своя ближен и ако не можеш да изпратиш едно благодарително писмо на Господа, ти не си турил своя капитал в обращение. Ако аз съм в едно училище и слушам лекциите на своя учител, аз трябва да му благодаря за светлината, която той е внесъл в моя ум. Когато учителят ви говори за аритметическите и за геометрическите прогресии, ако знаете законите, как се създават тия прогресии, вие ще можете да уредите вашия живот.

Представете си, че имате два конуса, които се срещат с върховете си. Тези два конуса представят две различни движения. Ако започвате да се движите от първия конус към втория, т.е. отдолу нагоре, първо ще минете през широката част на конуса. Колкото по-нагоре се качвате, толкова конусът повече се свива. В това положение вие се намирате в състояние на взимане – взимате само. Щом дойдете до най-тясната част на конуса, вие започвате вече да давате, влизате в обратното движение на конуса. Значи в първо време вие сте в закона на взимането, от другите взимате, а после влизате в закона на даването, от вас взимат.

Иосиф седя 2 години в затвор, в тъмница, за да научи закона на конусите. Как влезе в затвора, няма да ви разправям – важното е, че той трябваше да научи смисъла на конуса. Той влезе в затвора по единствената причина, че не искаше да се окаля. На Иосифа дадоха една висока служба, но същевременно му дадоха много хубави обуща и му казаха, че трябва да мине през една кална улица, без да се окаля. Той се отказа от тази си служба. Заради отказа му трябвало да лежи в затвор.

Като влезе в затвора, Иосиф срещна там други двама души от двореца на фараона – единият бил виночерпецът на фараона, а другият – неговият хлебар. Те сънували една вечер по един сън и се обърнали към Иосифа с желание да

им ги разтълкува. Виночерпецът сънувал, че пак давал вино на фараона да пие. Иосиф му казал, че Фараон ще го върне пак на старото място. Хлебарят сънувал, че носи хляб на главата си, но птиците небесни се доближавали до хляба, който носел на главата си, и го кълвали. Тогава Иосиф му казал, че наскоро ще бъде обесен и птиците небесни ще кълват тялото му. След това Иосиф се обърнал към виночерпеца с думите: "Като излезеш от затвора, спомни си и за мене, защото аз съм затворен по причина на това, че не исках да се калям."

Както изтълкувал сънищата, така се случило. Виночерпецът бил пуснат на свобода, а хлебарят – обесен. Обаче невидимият свят си спомнил за Иосифа. По това време Фараон сънувал в една нощ два съня. Той сънувал, че от реката излизали 7 големи, тлъсти крави. След тях излезли други 7, но мършави. Мършавите крави изяли тлъстите. Фараон извикал всички свои сънотълкуватели, но никой не могъл да разтълкува съня му. Тогава виночерпецът си спомнил за Иосифа и казал на фараона: "В затвора с мене заедно имаше един млад човек, който знае да тълкува сънища." Иосиф знаел какво означават седемте тлъсти и седемте мършави крави. Седемте тлъсти крави, това е конусът, който дава, а седемте мършави – конусът, който взима. Иосиф изтълкува съня на фараона. Той каза на Иосифа: "По-учен човек от тебе не съм виждал." И затова постави го на високо място, даде му висока служба. Фараонът му каза: "Оставям на тебе да събереш храна, колкото може повече, според твоите разбирания, че когато дойдат седемте гладни години, да има храна в запас, да можеш да спасиш от бедствие целия еврейски народ."

Мислите ли, че Иосиф беше прост човек, невежа? Не, той беше човек с големи познания. Той имаше достатъчно познания по окултните науки – с една дума, той беше човек в пълния смисъл на думата учен, който познаваше законите на природата.

Обаче съвременните хора, които считат, че светът е реален, той представя всъщност проекция на друг един реален свят. В реалния свят има перспективна и дескриптивна геометрия. В перспективната геометрия вие ще видите как са

поставени нещата, а в дескриптивната геометрия според мене се изнасят седемте гладни крави, които ще изядат тлъстите. Според перспективната геометрия нещата са представени така, както са. Там има даване, а в дескриптивната геометрия има взимане. Докато виждаш един свой приятел, тебе ти е приятно, но един ден, когато започнат да ти описват какво е правил този твой приятел, тогава идва вече дескриптивната геометрия, тогава идват мършавите крави и ти започваш да вадиш от себе си това, което имаш.

Та, в геометрията има известни правила, проекции, как да се изчисляват нещата, как да работиш в перспективната и дескриптивната геометрия, в смисъл как да се приложат те в самия живот. Това не е лесна работа. Отвън е лесно да се пише, но да се разбере тази геометрия в умствения, в духовния свят и да можеш да я вложиш в себе си, това не е лесна работа.

Всеки човек трябва да бъде геометрик, да знае всяка дума къде да я постави – точно на своето място. Всяка дума представя едно тяло, следователно тя има своя форма и съдържание. Всяка дума, проектирана в пространството, съставя цял един свят. Тя трябва да бъде поставена на своето място и след това да □ се начертае път, по който тази дума трябва да се движи. Същото се отнася и до мислите на човека. Който не знае законите и хвърля само нещата в пространството, без определен ред и място, той ще се натъкне на ред противоречия. Турците казват: "На всяко нещо трябва да се намери чарето* му" – това значи да се намери мястото му.

Следователно човек трябва да се учи от законите, които съществуват в света. Ще видите, че Бог, който е създал човека, поставил го е на [неговото] място. Той е поставил на [тяхното] място и жената, и мъжа, и ангелите, звездите, Слънцето, Луната, всички планети и звезди – на всяко нещо е определил мястото и времето на [неговото] движение из пространството. Всеки човек иска да знае къде е неговото място. Може лесно да се определи мястото на всеки човек.

Ако един вол дойде при мене, аз веднага мога да му определя къде е неговото място и каква е съдбата му. Ще

започна да му врачувам: “На тебе ти е определено от съдбата

---

* чаре́ (пер.-тур.) – *остар.* цяр, лек.

да бъдеш вол, да те впрягат в кола, да имаш хомот на шията си и с остен подир тебе да те мушкат и карат да вървиш напред. По 7–8 часа ще ореш на нивата, а след това ще ядеш слама в обора. Защо ти е така определено, не зная.”

След това дойде едно славейче при мене и на него казвам: “Ти няма да ореш на нивата, остен след тебе няма да има, нито хомот ще имаш на врата си, но ти ще бъдеш поставено в едно кафезче и там ще пееш. Ще бъдеш поставено в една малка къщичка, дето ще живееш през целия си живот.”

След това свинята иде при мене и ми казва: “Ти си гадател, кажи нещо и на мене.” – “Ти ще бъдеш поставена в кочината, дето господарят ти ще дохожда по четири-пет пъти на ден да те храни, добре да те угои. Когато наближи българската Коледа, ще дойде същият този твой господар, но вече с нож в ръка, ще те заколи и след това от месото ти ще направят хубави работи. Маста ти ще стопят и ще си служат при готвене.” Българите не мислят добре за свинята, но като дойде до месото □, там са на друго мнение. Свинската мас е много хубава за омекване на кожа. Когато кожата на някои обуща е твърда, намазват ги със свинска мас, за да омекнат. “Това ти е писано – казвам на свинята. – Защо ти е това определено, не зная. Съдбата ти е такава.”

Ако дойде някой човек при мене, и на него ще предскажа какво е писано. Първото нещо, което ще му кажа, е следното: пази се от безразборното ядене, да не ядеш какво и да е. Това е храната за човека, а всичко останало е храна за свинете, за говедата. Защо са малките семенца? За славейчетата. Не бутай тяхната храна. Яж онази храна, която е за тебе. Така е писано. Не се занимавай с онези мисли, с които животните се занимават. Не се занимавай с онези чувства, с които животните се занимават. Не се занимавай и с онова разположение, което животните имат.

Отде произлиза думата “свиня”? Аз взимам свинята като

емблем на същество, което оценява живота. Тя толкова много обича живота, че когато предчувствува, че ще я колят, тя започва да вика толкова силно, че събира хората около себе си. Тя има силно желание за живот. Ако искате да създадете една приятност на свинята, идете при нея и започнете да я чешете по гърба. Тя веднага ляга на корема си и започва да се върти. Хубаво е това за нея, но свинята е закъсала в своето развитие. Тя е останала много назад в развитието си. Първоначално тя не е живяла така, но тъй както днес живее, тя е дошла в едно противоречие със своите по-раншни разбирания. Тя е дошла в противоречие със себе си. Следователно след няколко хиляди години свинята ще се употребява главно за маслото си. Всичкото предназначение ще се свежда само към това – да я гоят и да я колят. Какво друго предназначение може да има свинята? Значи тя е една форма, която е останала извън общата форма на живота.

Ще кажете, че Бог е създал свинята. Не, времето, когато Бог създал свинята, тя не е била такава, каквато днес я виждаме. Формите на вола, на овцата и на всички останали животни едно време не са били такива, каквито днес ги виждаме. Първоначално животните са имали съвсем друго предназначение от това, което днес им се дава. И човек не мяза на онзи човек, който някога е бил създаден по образ и подобие Божие. Сега, дали вие ще приемете това нещо или не, то е друг въпрос.

Сега вие можете да зададете въпроса: "Какво трябва да се стори?" Човек все е сторил нещо и за това, което някога е сторил, той носи днес последствията му. Значи в първия конус вие сте взимали, а сега трябва да давате. Казва се сега, че от съвременните хора нищо няма да остане, от тях ще се вземе. Сега всички искат да бъдат щастливи в живота си. Че как можете при тези условия да бъдете щастливи? Утре майка ви умира – вие не можете да бъдете щастливи; баща ви умира – вие пак не можете да бъдете щастливи; брат ви или сестра ви умира – вие не можете да бъдете щастливи. Всички съвременни хора боледуват. Това показва, че сте изгубили нещо. От друга страна, къщата ви изгоряла, земе-

тресение станало, болести дошли. Как мислите при един такъв свят да бъдете щастливи?

В този свят щастието е изключено. Не че и това не може, не че целият свят е болезнен, но важно е, че днес щастието много трудно се придобива. При тези условия, така, както ние живеем, така, както ние мислим, не можем да бъдем щастливи.

Трябва да се проповядва на хората. Те казват: "Кажете ни истината." Като им се каже истината, те намират, че истината била горчива. Горчива ли е истината? Не, истината е най-сладкото нещо в света, стига да знае човек как да я каже. Чудни са хората! Като кажеш на човека една сладка дума, тя лекува.

Дойде някой при мене, пита ме как лекувам. Ако е болен, аз му казвам една сладка дума, казвам му, че ще оздравее. Той се оплаква, че има хрема. Казвам му: "Това е едно пречистване за Коледа." – "Ама, треска имам." – Това е едно пречистване за Великден. Докато те хваща хрема или треска, ти си за облажаване. При треската ще имаш огън, който ще изгори всички нечистотии. Като изгорят нечистотиите, ти се освобождаваш от тях. Хремата показва, че ти трябва вода. Носът постоянно капе, нещо постоянно изтича вън от него. Всички нечистотии, събрани в канала, излизат навън. Като мине това състояние, ти чувствуваш вече гласа си по-ясен.

Та казвам: Болестите в света съществуват като една предпазителна клапа, да не дойде нещо по-зло. Болестта е една предпазителна клапа, а здравето е нормалното състояние на човешкия организъм. Здравият човек всякога може да учи. Той трябва да учи и да слугува.

Мога да ви приведа много примери, но те са излишни. Има някои хора болни, но много малко се изисква от тях, за да оздравеят. Тук имаше един книжар, който е заминал за другия свят. Той ми разправяше една приказка. Той бил родом от едно село в Македония. Баща му имал воденица. Един ден го нападнали разбойници и го убили. Той видял всичко това и толкова силно го преживял, че цели 3 години го тресло. Цели 3 години го лекували и не могли да го излекуват. Един ден майка му решила да го даде в църква, да служи там, за

да може по някакъв начин да се излекува. Един ден клисарят в църквата, заедно с един свой другар, и двамата млади, намислили да се пошегуват с детето. Те взели една кутия, вързали я с връв за една от иконите и от време на време дърпали връвта. Като дърпали връвта, иконите започнали да се движат. Те направили тази шега във времето, когато детето било в църква. Както седяло, то видяло, че някои от иконите започнали да се движат. То се уплашило толкова много, че припаднало от страх. Като го свестили, всички останали зачудени, понеже от този момент треската му вече не се повторила. Значи в него станали две движения: едното движение му докарало треската, а другото движение я излекувало.

Това е закон. Понякога едно нещастие освобождава, избавя човека от друго нещастие. Значи едно нещастие може да избави от друго нещастие. Една радост може да ти даде условия за друга радост. Това е закон. Така се проявява Божественото.

"Какво трябва да се стори?" Създай първо в себе си условия, вяра в бъдещето. Веднъж си дошъл на Земята – ти трябва да знаеш, че някой те е изпратил. Ти трябва да се запознаеш с Този, Който те е изпратил. Той не само че те е изпратил, но Той е помислил за тебе. Той ти е дал светлина, въздух, вода, храна, заобиколил те е с баща и с майка, които те обичат, които те милват. Заинтересувай се от този добър човек, който те е изпратил на Земята, който ти е сторил всичко това. Заинтересувай се от адреса на този човек, да му напишеш едно благодарително писмо.

Сега аз мога да ви приведа много примери, но понякога примерите не дават нужното обяснение. Има един пример, който често съм привеждал, но малцина са го разбрали. Една кметица, жена на един български чорбаджия от старо време още, което се случило някъде из България. Докато бил жив кметът, тя имала на разположение много слуги, които вършели всичката □ работа. Не се минало много време, кметът – чорбаджията – умрял, и работите му се така оплели, че кметицата се видяла в чудо, не могла с нищо да си помогне. Пък и ненаучена сама да работи, тя се затруднила много. Един ден отишла при един от своите съседи и го помолила

да отиде в гората да донесе малко дърва. Тогава съседът казал: “Иди сама в гората, набери си дърва, вържи ги на един вързоп и започни тогава да викаш към Благата съдба. Тя е една много добра жена, която веднага се притичва на помощ.”

Кметицата отишла в гората, събрала си дърва, направила си един вързоп и когато трябвало да го дигне и да го занесе в село, тя започнала да вика Благата съдба. Викала един, два, три пъти, но Благата съдба не дошла. Слънцето залязло вече и започнало да се мръква. Тогава кметицата си казала: “То се вижда, че Благата съдба няма да дойде, ами аз да си взема сама вързопа и да го занеса на село.” Тя дигнала вързопа дърва на гърба си и поела пътя към селото.

Благата съдба, това си ти сам. Дигни товара си, да видиш колко е тежък, да заместиш тези, които са ти слугували. Ти се оплакваш, че Бог взел мъжа ти. Защо Господ взе мъжа ти? За да те научи да учиш и да слугуваш. Мъжът пита: “Защо Господ взе жена ми?” – За да се научиш да слугуваш и да учиш. Ти не обичаше жена си. При тебе тя беше цяла слугиня: готвеше ти, чистеше къщата, оправяше леглото ти и в края на краищата никаква любезност не отправяше към нея. Сутрин му държеше палтото да се облече. Мисли ли мъжът, че жена му е негова робиня? Ни най-малко тя не му е робиня. Затова именно Господ я прибра при себе си.

Днес навсякъде виждаме, че мъжът и жената спорят помежду си кой от двамата има по-голямо право. Казвам: И двамата имате право, но имате право да учите, имате право да слугувате – никакво друго право нямате. Тъй щото, дойде ли въпрос до правото на човека, казвам: Човек има само едно право – да учи и да слугува. И мъжът, и жената имат само това право, никакво друго право нямат. За другите работи нямат никакво право. – “Ами нямам ли право да обичам жена си?” – Нямаш право да я обичаш, понеже Господ я обича. – “Как така?” – Така е.

Ако питате мене, аз не искам любовта на хората, защото щом те ме обичат, аз трябва да платя за тяхната любов. Досега аз не съм срещал нито един човек, който, след като ме е обичал, да не съм платил за неговата любов. – “Че, аз

от толкова време те обичам." – Да, обичал си ме, и аз трябва да платя за тази любов. Аз ви говоря искрено. Като дойде някой при мене и ми каже, че иска да ме обича или ме обича, аз му казвам: "Ти трябва да знаеш, че аз съм сиромах, нямам какво да платя за твоята любов." Така е, щом един човек ме обича, аз трябва да платя за неговата любов. Трябва да плащам, а аз нямам пари за това.

Сега, като ви говоря за любовта, искам да ме разбирате правилно. Аз не съм против любовта, но казвам, че такава любов, каквато повечето от съвременните хора имат, това е неразбрана любов. Ако аз обичам някого и после му кажа, че съм го обичал и той трябва да знае това, каква любов е тази? В какво съм показал своята любов?

Да обичам някого, това значи, ако този човек е бил сакат, от моята любов той се излекува. Ако ръцете или краката му са били схванати, от моята любов и ръцете, и краката му се освобождават. Това значи любов. И след като освободя човека от всички негови недъзи и болести, той започва да учи и да слугува, това значи любов. А тъй, и след като съм обичал човека, той си остава пак сляп и глух, какво ще му разправям за своята любов? Какъв смисъл има тази любов? Какво ще разправям на този слепия и на глухия човек, че го обичам? Нищо няма да разправям на този човек за своята любов. Кой от вас е чул досега от Господа, че Той го обича? Слънцето ми говори, че Господ ме обича; въздухът ми говори, че Господ ме обича; водата ми говори, че Господ ме обича и храната ми говори, че Господ ме обича. Всичко наоколо ми говори, че Господ ме обича, само Господ мълчи по този въпрос.

Когато човек направи една погрешка, нека се вгледа в лицето на Господа, да види какво ще прочете. Той непременно ще види, че по лицето на Господа като че минава една мрежа, което показва, че е недоволен от него. Този, който е сгрешил, като види Божието лице недоволно, той веднага ще почувствува в себе си едно голямо неспокойствие, отсъствие на вътрешен мир. Всичко ще му се вижда криво, хората около него – изопачени, всичко в него се разбърква. Като съзнае погрешката си, да се обърне вътрешно с молба към

Господа да го прости, защото той е готов да изправи погрешката си. Щом съзнае и изправи погрешката си, мирът му ще се възстанови. Свободен бях, направих погрешката, но свободен съм и да я изправя.

Преди няколко деня получавам едно писмо, адресирано: "До добрия господин Дънов." Досега не бях получавал такова писмо. Мисля си: "Какво ли ще има в това писмо?" Отварям писмото и вътре намирам два билета за някакво кино, което щяло да се дава. Билетите са на стойност от по 100 лева. Погледнах датата, когато се дава този филм – виждам, че за да отида на него, трябва да напусна беседата. Разбрах, че тези хора, които ми изпращат билетите, имат нужда от пари. Тогава турих в един плик 200 лева и им ги изпратих. Казвам си: Понеже те са ги изпратили за "добрия господин Дънов", трябва да им дам 200 лева. Билетите дадох на други, те да ги използват. Понеже тези хора се нуждаят от пари, казах си: "Дайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу." Ако не бях дал тия 200 лева, трябваше да си създам голяма неприятност. Трябваше да им кажа, че нямам пари. Че нямам пари, така е, аз взех пари назаем. Трябваше след това да работя, да спечеля тия пари.

Аз държа като правило следното положение: всеки ден работя и каквото спечеля, тогава ям. Аз не ям без да съм работил. Сега наскоро седя в стаята си и мия своята паница и лъжица. Някой тропа на вратата ми, иска да му отворя. Аз пък съм зает с миенето на чинията си, гледам дали съм я измил хубаво. Понеже се тропа силно, тогава излязох насреща с чинията в ръка и му казах: "Ще ме извините, аз мия чинията си, зает съм, а вие мислите, че не ви отдавам нужното уважение и почитание. Господарят ми иска да измия тази чиния хубаво." Той се усмихна.

Казвам: Ние трябва да имаме едно понятие за себе си. Седя в къщи и мия чинията си – това е една длъжност, трябва добре да измия чинията си. А някой тропа вън. Нека потропа, нека почака малко, докато измия чинията си. Отгоре ме наблюдават как ще измия чинията. – "Ама друг някой да я измие." – Не е така. От мене искат да я измия, и то много хубаво, да не оставям никакви нечистотии. – "Това не е важна

работа.” – Как да не е важна? Отгоре ме гледат как ще я измия. След това ще им отворя и ще им кажа: “Ще ме извините, че съм занят.”

Питам: Знаете ли какво ще бъде, ако всички вършехме работата си сами, с най-голямо разположение? Аз сам върша работата си, никой не ми заповядва и на никого не заповядвам. Няма какво да проповядвам на другите как да я мият. Аз сам взимам чинията, измивам я добре и след това внимателно я преглеждам, да не е останала и най-малката нечистотия. Също правя и с метенето. Аз взимам метла и лопата и измитам добре, да няма никакви прашинки. Като измета, оставам и метлата, и лопатата на място. Въпреки че мета толкова внимателно, пак остават малки прашинки. Чудя се отде се взимат тези нечистотии. Толкова чисто държа и пак се събрат нечистотии. И най-после се утешавам по следния начин. Казвам си: “Ако мета по три пъти на ден, пак се събират прашинки; какво ще бъде, ако метях само по един път на ден, или ако никак не метях?”

Оттук аз правя следната аналогия: ако след като учим и слугуваме, пак имаме мъчнотии, какво щеше да бъде, ако никак не учехме и не слугувахме? Тогава щеше да има много повече мъчнотии.

И тъй, човек трябва да има разположение да стори нещо във всеки даден случай. Като вляза в стаята си и започна да мия чинията си или да мета стаята си, веднага ще ми дойде на ума колко слуги и слугини са бити само заради това, че не са изпълнили длъжността си както трябва. Някои от тях са бити, а други не са. И тогава си казвам, че има хиляди и милиони хора по света, които вършат тази работа. Тогава аз се свързвам с тях и разбирам положението им.

Не мислете, че само простите хора вършат тази работа. Един японски принц пожелал да изучи характера на американците и затова помолил един свой приятел да му намери място за слуга при някое американско семейство, без да казва, че е принц. Приятелят му го препоръчал на едно американско семейство, дето той останал за известно време като слуга. Той миел чинии, метял, вършел всичко, каквото го карали. Семейството било много доволно от него. Те казва-

ли: "Много добър е нашият слуга, много добре си гледа работата. При това, във всяко свободно време чете някаква книга, учи нещо."

След 3 месеца този слуга изчезнал някъде. Тогава американското семейство намерили приятеля, който им препоръчал този слуга, и го запитали: "Къде отиде твоят приятел? Ние искаме да му платим. Той ни работи много добре." – "Той не иска никаква заплата. Той е японски принц, който беше дошъл в Америка с желание да изучи американския живот. Той е доволен, че можа да научи нещо от живота на американците."

Всички вие сте японски принцове, които сте изпратени на Земята да служите. И след като служите 3 месеца, след като учите 3 месеца, можете да отидете където искате. Но 3 месеца сте дошли да учите. Онова, което научите, научете го добре.

Сега от всички се иска смирение. Някой заболее или се намери в някакво трудно положение и се смущава. Не се смущавайте, но си спомнете, че всички ония същества, които създадоха света, не са болни, но са здрави. Онези, които създадоха света, не са сиромаси. При това, те са толкова чувствителни, че предвиждат всички ваши нужди. Това, което вас ви смущава, на тях е известно. Те искат да знаят до каква степен на развитие сте дошли и какво разбиране имате за реда и порядъка, който съществува в природата. Вие сте една книга и не сте прочели тази книга, не сте прочели себе си. Цялата история на вашия живот, историята на вашите деди и прадеди, историята на целия български народ, на цялото човечество е написана върху вас. Вие можете да си създадете една голяма история от "Хиляда и една нощ". Вие не сте чели още това, което е написано върху вас. Какви ли не разкази, какви ли не поетически книги има написани върху вас, но вие още не сте влезли във вашата библиотека да четете.

Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Това значи: "Аз съм вратата за живота. Аз съм пътят, истината за знанието на онази велика библиотека, в която можете да влезете и да учите." Ще влезете, ще излезете и паша ще

намерите. Жалко е, ако при това положение вие нямате знание и мъдрост. Вие трябва да имате знание и приложение на това знание в себе си. Знание в приложение на любовта, на онова, което си научил. Това, което човек е научил, той трябва да го приложи.

Ние виждаме примери. Не беше ли Христос, Който казваше: "Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, който Ме е пратил." На друго място Той казва: "Син Човешки няма де глава да подслони". Много знания имаше Той, но важно беше онова съзнание в Него, че е дошъл да извърши волята Божия, да лекува, да утешава. Когато при Христа беше дошъл един богат еврейски равин, той видя, че при Христа седеше една голяма грешница и през всичкото време Му целуваше краката и плачеше. Тогава равинът си помисли: "Този човек навярно не ще да е някой знатен учен, нито виден пророк, защото иначе би знаел каква ще е тази жена, която се докосва до него." Като разбра мисълта му, Христос му отговори: "Тази жена, откак съм дошъл, не е престанала да целува нозете Ми, а ти никакво целование не Ми даде. Затова за нейните грехове ще □ се отвори път. Нов живот ще □ се даде." На тази жена, която целуваше краката на Христа, Христос □ каза нещо много важно, което не е писано в Евангелието. То е писано на нея. Ако искате да знаете какво □ е казал Христос, намерете я, тя ще ви каже.

"Да сторя." Това значи на английски "стори" [story] – една повест, която е писана за живота. Тя е писана у нас. Да сторим, да проучим онова, което Бог е вложил у нас в много широк смисъл. Това се отнася до всички, безразлично дали сте българин, англичанин, французин, германец, японец или китаец. Но японците и китайците, като от по-ниска култура, от по-ниска раса, те трябва да прогресират. И българите също трябва да прогресират. Бялата раса трябва да мине в една по-висока стадия на развитие. Това положение, в което тя сега се намира, ни най-малко не е последното.

Лицето на бялата раса, в сравнение с лицата на другите раси, е доста добре устроено, но далеч още не е тъй симетрично и хармонично, както на бъдещите хора, които

идат. Тези, новите хора аз ги наричам хора на любовта, хора на висшето съзнание, които искат да оправят света чрез любовта. Те казват, че благото на всички хора трябва да бъде благо и на отделния човек. Трябва да се намери за това един начин.

В някои отношения аз съм се насърчавал от българина. Когато се намери някъде, дето няма нито кибрит, нито огън, той веднага вади от джоба си една кожена торбичка, в която има кремък, огниво от стомана и парче прахан. Веднага драсва кремъка в огнивото и се вижда искра. Приближава праханта до искрата и веднага тя се запалва. Така на бърза ръка той си приготвя огън. Ето една хубава черта на българина. Ако някой ме пита каква добра черта зная на българина, ще кажа: Българинът знае как да цъка. В това цъкане той ще изкорени своите слабости. Като цъка, искри излизат от кремъка. Някога искрите не попадат точно на праханта, но той повтаря и потретва цъкането, докато най-после праханта се запали. Знание е това. Има някои, които са толкова големи майстори, че още при първото цъкане, праханта се запалва. Други трябва да цъкнат няколко пъти.

Та, понякога нашият живот върви така, че каквото помислим, става. Понякога, като помислим веднъж, работите веднага стават. Някога за едно и също нещо трябва да помислиш два, три, четири и повече пъти, за да стане нещо. Като помислим няколко пъти, работите стават добре.

"Да сторя!" Какво трябва да стори човек? Аз да ви кажа какво трябва да стори човек. Да стори да има широки обуща на краката си, да не му образуват мазоли. Обущата му да са направени така, че да не го притесняват. После, той трябва да си направи ръкавици и дрехи свободни, никак да не го притесняват. После, да не си туря очила за украшения. Без очила да е. Едно време хората си туряха очила за украшение. Ако днес носи очила, те трябва да бъдат много хубави. Ако носи шапка, трябва да бъде с много хубава форма. Ако яде, да яде най-хубавата храна; ако пие, да пие най-хубавата вода; ако диша, да диша най-чистия въздух; ако възприема светлина, да бъде от най хубавата; ако чете книги, да бъдат най-хубави; ако се занимава с някои въпроси, да бъдат най-възви-

шени и идеални и да ги разбира добре. Това е задачата на целия свят.

Ще кажете, че това са дребнави работи. Не, аз не ви препоръчвам дребнави работи. Дребните работи са за комарите; дребните работи са за жабите; дребните работи са за рибите; дребните работи са за птиците; дребните работи са за воловете, за конете, за говедата. За човека се изисква сериозна работа: да учи и да слугува на Бога, на ближния си, на себе си и на всички други.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

9-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.I.1937 г.,10 ч. сутринта,
София Изгрев.

РАЗУМНИЯТ ЧОВЕК

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета само няколко стиха от 7-а глава от Евангелието [на Матея] от 24-ти стих надолу.

"Духът Божи"

Ще взема само думата "разумният" човек. По какво се отличава разумният човек? Разумният човек се отличава по това, че всякога ходи прав. Той не е гърбав, не е огънат като стария човек. Умът на разумния човек е свързан със Слънцето, а краката му са свързани със Земята. Следователно той живее между Слънцето и Земята. Следователно разумният човек е свързан с два центъра. Каквото Слънцето учи човека отгоре, каквито заповеди му дава, това той изпълнява на Земята. [За] разумния човек Земята е една обширна лаборатория.

Сега във вашите умове може да влезе мисълта: "Ние не сме ли от разумните хора?" Понякога заставят човека, иска–не иска, да мисли. Той казва: "Няма какво много да му мисля." Някой път природата може да те застави да мислиш. Как го заставя? Хване го някаква болест и той започва да мисли как да се освободи от нея. Човек трябва да бъде разумен. Как ще излезе от това положение, как ще се освободи от болестта, не е важно. Разумният човек всякога може да излезе от едно мъчение.

Английски стражари хващат един апаш. Апашът е човек, който, като се намери в трудно положение, оттук-оттам все ще вземе нещо без позволение. Стражарите хванали този апаш и го закарали в участъка. Те го затворили в една стая в третия етаж. Вързали краката и ръцете му с едно въже и го оставили на кревата да лежи. Стражарят бил человеколюбив. Той оставил на апаша една свещ да му гори и си

отишъл. Апашът бил от умните хора. Той започнал да мисли и си казал: "Защо ми е тази свещ?" В това време му дошло на ума да използува по някакъв начин тази свещ. Той дигнал краката си към свещта, да може да изгори въжето, дето бил вързан. После приближил ръцете си към свещта, да изгори въжето, с което били вързани. Макар че малко поизгорил ръцете си, но се освободил от въжетата на краката и на ръцете. Не само това, но като видял чаршафа на леглото, той го накъсал на парчета, които вързал едно за друго и направил от тях едно въже, с което се спуснал от прозореца и избягал. По едно време стражарят влязъл в стаята при апаша и какво било учудването му, когато видял свещта, че гори, стаята празна, а апашът го нямало. Не само това, но той задигнал също и чаршафа. Питам: този апаш глупав човек ли е бил или умен? Умен е бил.

Сега ще дойде критиката. Ще кажете: "Такъв пример не трябва да се дава, защото ще насърчава апашите да ходят да крадат." Ако разсъждавате по този начин, тогава можете да дойдете при Христа, при Когото доведоха една блудница и Го запитаха: "Учителю, Ти какво ще кажеш? В Моисеевия закон е писано, че такива трябва да се убиват с камъни. Ти как ще разрешиш този социален въпрос според новото учение?" Христос ги погледна и почна да пише с пръст на земята. Той смяташе нещо, правеше някаква сметка и започна да смята: 2 по 2 прави 4. И 4, делено на 2, прави пак 2. Две по 3 прави 6, а 6, делено на 3, прави пак 2. Той смяташе: С два крака ли трябва да ходи човек или с един крак? Да се убие ли трябва човек или да се изправи? Тогава Христос им казал: "Много добре е писал Моисей, но за да се изправи тази жена, всички вие трябва да бъдете светии. Ако сте светии, хвърлете всички отгоре □ по един камък, но ако сте грешници, като хвърлите отгоре □ по един камък, вие ще убиете тази душа. Следователно, за да се изправи, хвърлете отгоре □ по един камък." И пак почнал да пише на земята. В това време един по един почнали да излизат навън.

Кое е по-хубаво: да умре един човек или да се изправи? Да се изправи е по-хубаво, отколкото да умре. В българския език думата "изправяне" има два смисъла. Да се изправи

един човек, това значи да се изправи гърбицата му. Или, да се изправи един човек, на когото краката са схванати от ревматизъм. Думата "изправяне" може да се употреби и в морално отношение. Един човек, на когото волята по някакъв начин е отслабнала, може да се изправи, отколкото да се убие.

Питам сега: защо евангелистите са писали този пример в Евангелието? Какво ще допринесат на хората с този пример? Ще излезе от него, че така се насърчават всички грешни хора. Христос обърна внимание на тия хора, че нямат право да убиват грешниците. Само праведните хора имат право да убиват грешниците. Грешникът грешник не трябва и не може да убива. Защо? – Защото те са еснафи. Само праведният има право да убива грешниците. Защо? – Защото той не е като тях. Праведният само може да убива грешния. Подобното подобно не убива. Законът е такъв.

Сега вие трябва да се освободите от привременните работи. Има много работи, които човек ги разбира по съвсем опак начин. Представете си, че извършвате едно престъпление – обирате един банкер. Какво наказание трябва да ви се наложи? Представете си, че това е насън, обрали сте няколко милиона, но като се събуждате, виждате, че нямате пет пари в джоба си. Изтрезнели сте от това престъпление, но все таки направили сте го насън. Представете си друг сън. Вие сте вегетарианец, обаче насън ядете печена кокошка. Като се събудите, виждате, че това е било сън, но все пак сте яли кокошка. Какво наказание трябва да си наложите?

Това, което човек може да направи насън, и наяве може да го направи. Сънищата не са нищо друго освен една възможност да направи същите неща човек и в действителния, в будния си живот. Понякога сънищата са предпазителни мерки, да не направи в будния си живот човек нещо, което може да му напакости. Чрез сънищата човек се предупреждава да не извърши нещо лошо.

Понякога човек сънува, че е богат, и в действителния си живот става богат. Понякога сънува, че е осиромашал, че е оголял, и в действителния живот осиромашава. Насън сънува, че учи, и в действителния живот учи. Малко изключения има да не се случи на човека това, което той е сънувал. В

това отношение сънищата не са празна работа.

Ако знаете да тълкувате сънищата си, много нещо ще можете да предвидите и да избегнете. В свещените книги се предават много сънища. Фараон, за пример, е сънувал, че от една река излезли 7 тлъсти крави, които пасли трева. След тях излезли други 7 крави, но мършави. Те изяли тлъстите крави. Който не разбира от сънища, той не може да разбере какво означават тия крави. Който разбира, обаче, той може да каже, че на Земята ще настанат 7 плодородни и 7 гладни години, които ще изядат всичко онова, което плодородните години са дали. Фараон извиква всички мъдреци, всички учени хора в Египет да разтълкуват съня му, но никой не може да го разтълкува. Тогава трябваше да извикат Иосифа от затвора, той да изтълкува съня на фараона. Иосиф каза, че ще настанат в Египет 7 години на голямо изобилие, а след тях – 7 години глад. Ако не се вземат мерки, ще пострада целият Египет. Като видя голямата разумност на Иосифа, Фараон го направи главен везир, главен управител на цял Египет.

Значи всичко, каквото човек има да преживее, той го предвижда чрез сънищата си. Нещата не само се предвиждат, но се и предчувствуват. Сънищата, това са един подтик от невидимия свят. Обаче вследствие на своето голямо неверие, хората често не обръщат внимание на тези предупреждения, вследствие на което се натъкват на големи противоречия в живота си.

Един мой познат ми разправяше следното: "Чудно нещо, аз съм човек с висше образование, свършил съм университет, но въпреки това има в мене нещо, което вярва и на най-глупавите работи. Толкова положителен човек съм, но като ми проиграе дясното или лявото око, дясната или лявата вежда, винаги ми се случва нещо приятно или неприятно. При това, забелязал съм, че като ми проиграе лявото око или лявата вежда, винаги ми се случва нещо неприятно. Като ми проиграе дясното око или дясната вежда, работите ми се уреждат добре. Когато съм в добро разположение на духа и случайно ми проиграе лявото око или лявата вежда, казвам, че ще ми се развалят работите. Не се минава дълго време и наистина работите ми се развалят." Пита се този човек

какво отношение има между неговите работи и проиграването на вежди или на очите му. Но човекът проверява, вижда, че има известно съотношение. "При това, забелязал съм, че когато намисля да посетя някой свой приятел и ми проиграе в това време лявото око, няма да го намеря в дома му. Това съм проверявал повече от сто пъти и в стоте едва ли ще има един случай на изключение." Питам го: "Как си обясняваш това нещо?" – "Не мога да го обясня, но вярвам в него. Както вярвам, така става."

Сега да се върнем към същественото – към разумния човек. Сега, това, което ще ви кажа, не го прилагайте в момента, но приложете го, когато съвсем закъсате в живота си, когато, след като сте чели ред философи и никъде не намирате утеха, тогава само приложете това, което ще ви кажа. Щом го приложите, ще видите резултата му. Толкова глупави работи сте правили и вършили, направете и това, което сега ще ви кажа. Чуйте и моите думи, които сега ще ви кажа: Дълбоко в себе си признайте, че всичко онова, което ви се случва в живота, е добро. Благодарете на Господа и кажете: "Господи, аз не искам нищо повече от това, което си ми дал." Поблагодарете дълбоко в душата си и останете с идеята, че Онзи, Който е създал вселената, не може да направи някаква погрешка. В Него няма никаква несправедливост – нищо повече. Той е абсолютно справедлив. Признайте това нещо дълбоко в душата си и почакайте половин час, за да видите какво ще стане с вас. Това някога може да стане изведнъж, но някога и в продължение на повече време. Ще почакате само година и половина най-много и ще видите как всичко ще се измени.

Разправят за Емил Зола, голям реалист, че имал една торбичка с номера, в която бръквал всякога, когато ще дава под печат някой роман или когато започва да го пише. И от числото, което изваждал, той правел заключение ще му върви ли добре работата или не. И той сам казвал: "Не зная мога ли да се освободя от този атавизъм. Виждам, че е някакъв атавизъм, но въпреки това го правя. Вярвам или не вярвам, но все таки, става." Атавизмът е нещо, което човек е наследил от деди и прадеди и постоянно се преповтаря.

Има неща в света, които няма да станат, но има неща, които стават.

Някога в сънищата си човек може да вижда неща, които ще станат за него; някога може да вижда неща, които ще станат с другите хора; някога може да вижда неща, които ще станат с обществото, с неговия народ или най-после и с цялото човечество. Пророците на миналото са виждали неща, които ще станат за цялото човечество, и са ги предсказвали.

И тъй, разумният човек се отличава по своите възгледи. Разумният човек не е триизмерен, той има съвсем други схващания за нещата в сравнение с тия на обикновените хора. Той съди за нещата от причините към последствията. Разумният човек не обръща внимание на големите работи. Той обръща внимание на най-малките работи в света.

Разумният човек, като отива на далечно пътешествие, той взима със себе си една кобра. Като излезе някой тигър насреща му, веднага изважда кобрата. Достатъчно е да подигне главата си нагоре, за да не смее тигърът да се доближи до кобрата. Тигърът остава на мястото си. Кобрата е оръжието на разумния човек. Той казва: "Ако смееш да се приближиш, опитай се само." Кобрата респектира не само тигъра, но всички животни, които са опитвали нейната отрова. Те всички я познават.

По какво още се отличава разумният човек? Разумният човек не знае какво нещо е обезсърчение, какво нещо е безверие, какво нещо е безлюбие. Той не знае какво нещо е тъмнината. Ако поставите разумния човек в някоя изба, в най-голямата тъмнина, той ще извади своята лампа и ще освети пространството около себе си. Той си носи светлината навсякъде. Като го извадите от тази изба, ще разберете, че той и тук е бил на светло. Дето и да го турите, в каквато тъмнина да го поставите, той веднага ще си направи инсталация, ще си извади лампата и свободно ще се разхожда – навсякъде му е светло. Разумния човек не можеш да го затвориш, не можеш да го излъжеш, не можеш да го вържеш, не можеш и да го подкупиш. Този човек с нищо не се подкупва. Защо? Защото всички съкровища на Земята са негови. Когато му

потрябват пари, той не ходи в някоя голяма банка, "Гирдап" например, да вади оттам пари, но знае всичките големи банки в Земята и от тях си услужва.

Това, което ви говоря, няма да го вземете като една истина, 101 на сто, но ще го вземете като една древна приказка, от приказките на "Хиляда и една нощ". В Земята има големи банки, всяка от които има хиляди тонове злато. Там има парчета злато, големи, около 10–20–30–50 и повече килограма тежки. В тези подземни пещери има и скъпоценни камъни, големи като кокоши яйца; някъде има такива камъни, големи и като пачи яйца.

И това не го взимайте като истина. Аз не искам да вярвате в това. Вие можете да вярвате, а можете и да не вярвате – свободни сте. Мислите ли, че диамантите не могат да бъдат големи като пачите и като камилските яйца? Има в Земята толкова големи диаманти, но още не са ги намерили. Първите, разумните хора, които бяха на Земята, те извадиха ония диаманти, които бяха големи като камилски яйца. След тях хората извадиха диамантите, които бяха големи като пачи яйца. После извадиха диамантите, големи като кокоши яйца, а сега за нас останаха да намираме диаманти, големи най-много като гълъбови яйца. Големите диаманти са складирани някъде.

Както и да вярвате в тия неща, това още не е знание. Възможно е да има такива диаманти, но това е само вярване. Разумният човек сам си прави диамантите. Той може да си направи диамант, два пъти по-голям от камилското яйце. Щом пожелае, той може да си го направи сам. Той е майстор.

Съвременните хора мислят, че са много умни, че имат голям прогрес. Ако посетите фабриките, ще видите какъв прогрес имат. Ако се обърнете към онези разумни същества, които изпращат своята енергия от Слънцето, ще видите какво представя тяхната разумност, какво представя техният прогрес. Можете ли да кажете по какъв начин изпращат те слънчевата енергия от разстояние 92 сибометла [милиона мили] към Земята, и по този начин я отоплават? Казвате: "Нима разумни същества изпращат тази енергия чрез Слън-

цето, за да отопляват Земята?" Има една научна теория, според която Земята представя едно огнено разтопено тяло – възможно е да е така, но възможно е и по друг начин да става отопляването на Земята.

Един от турските султани давал една голяма награда на онзи, който могъл да му каже една такава лъжа, така добре скроена, че да може да □ повярва. Дошъл един човек при султана и му донесъл един много дълъг косъм, като казал: "Този косъм е от брадата на баща ми. Едно време баща ми простря този косъм през широчината на Дунава, направи от него един голям мост, през който можаха да минат всички войски на целия свят." – "Възможно е" – казал султанът. След това дохожда друг един при султана и му показва едно паче яйце. "Едно време – казва той – майка ми насади това паче яйце на една квачка и тя лежа върху него цели 21 деня. След това време от яйцето се измъти една камила." – "И това е възможно." Най-после дохожда трети човек, като води двама хамали със себе си, които носят един голям кюп, който съдържа около 500–600 килограма. Тогава той започнал да разправя на султана: "Султан ефенди, преди години твоят баща отвори война с московците, но понеже войната трая много години, баща ти нямаше вече пари да продължава войната. Тогава моят баща му услужи с пари. Той му даде толкова пари, че трябваше да ги пренесе с този кюп." – "Виж, това вече не е възможно" – казал султанът. Ако султанът каже, че това е възможно, ще трябва да върне тия пари на сина. Той разбра, че това е лъжа. Докато двамата разправяха на султана работи, които никога не са ставали и не могат да станат, като далечни от живота, султанът казваше, че е възможно да са станали, но когато третият му разказа един случай, който е близо до живота, султанът го отрече. Ако го беше признал, трябваше да му даде тия пари, които бащата е взел назаем.

Казвам: Разумният човек е онзи, на когото ние трябва да подражаваме. Всичко в природата е предметно учение. Ако искате да ви върви, вие трябва всичко около себе си да изучавате, да наблюдавате. Често хората се смеят на египтяните, които обожавали Аписа*. Този Апис, именно,

смекчаваше характера на египтяните, които бяха един много реалистичен народ. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, в Аписа те считаха, че живее някое божество, на което се кланяха. Египтяните одухотворяваха животните и казваха, че и у тях има нещо Божествено. Те мислеха, че във всяко животно се вселяваше някое божество, вследствие на което почитаха и уважаваха животните. Така гледаха те на Аписа, на котката, като на свещено животно. Там никой нямаше право да убива животните. Те бяха на голямо почитание. Ще кажете, че това е едно заблуждение.

След хиляди години хората ще се чудят на заблуждението на съвременните хора, че уповават толкова много на парите. Те казват, че без пари не може. И наистина, като турят няколко стотици хиляди лева в банката, те веднага имат упование, имат надежда, имат вяра, имат достойнство. Които имат пари, започват да ходят изправени, добре облечени и обути, със скъпи дрехи и обуща. Дето ходят, все за банката си мислят, в нея са вложени всичките им надежди. И след всичко това ще дойде някой проповедник да ви разправя, че може да се живее в света и без пари. Той ще проповядва на вас това нещо, а сам ще проповядва и работи за пари. Той сам се намира в противоречие, а също така и вас поставя в противоречие. Казват, че пари не трябват на света, а те сами проповядват за пари. Казвате, че и без пари може, а същевременно градите къща. Казвате: "Хляб трябва!" Казвате, че трябва да се създаде нов социален живот. Може да се живее и без пари, но парите трябва да се заместят с друго нещо. Все трябва да има някаква разменна монета. Защото цената на нещата не седи в самото злато, но в друго нещо.

Сега, като наблюдаваме всичко онова, което става в света, виждаме, че злото не седи в парите, нито вън от нас, но злото седи в самия човек. В човека има нещо неразумно. Той не разчита на своята разумност. Човек всякога трябва да разчита на първата мисъл, която идва в ума му. Тази ми-

---

* Апис – египетски бог на плодородието, в образа на бик.

сън се развива като едно зрънце. Щом тази мисъл узрее, тя постоянно се оформява. Ти имаш вече една идея, имаш поле да действуваш. Отхвърлиш ли първата мисъл и вземеш втората или друга някоя, тя непременно ще те постави на крив път.

Следователно в какво и къде седи злото? – Злото седи в това, ако човек отдели злото от доброто. При сегашните условия доброто, отделено от злото, няма никакво приложение. Ако злото е вън от вас, то има своето велико предназначение. Вземете злото в неговата научна страна. За пример знаем, че вътрешно Земята има висока температура, голяма топлина, вследствие на което се намира в разтопено състояние. Въпреки това, ние живеем на повърхността . Защо? Благодарение на външната атмосфера. Тя, именно, изстудява, смразява Земята и дава възможност ние да живеем върху нея като върху твърда повърхност.

Злото смразява, а доброто разтопява. Злото и доброто, съединени в едно, чрез тях може да се работи, както златарят топи и обработва златото, дето трябва – повече топлина, дето трябва – повече студ. Дето трябва – доброто, дето трябва – злото, ще ги съединиш в едно. Ти трябва да работиш чрез тях, но не те чрез тебе.

Ако ги оставиш те да работят чрез тебе, животът ти ще се обърне с главата надолу. Вие ще се намирате в положението на човек, който мисли, че като отиде в една кръчма и си пийне малко винце, че ще му дойде умът в главата. Мислите ли, че такъв един човек е умен? Мислите ли, че той може да мисли право? Той ще извади от една табакера тютюн първо или второ качество, ще го завие в една тънка книжка, ще си направи една цигара и ще запуши. Мислите ли, че такъв човек ще стане умен? И след това този човек ще мисли, че тютюнът ще оправи работите му.

Една баба казала на внука си: "Синко, да ти бая да не те среща мечка, да не те яде мечка." Той казал: "Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка, а не да не ме яде. Аз още не съм дошъл дотам, че като срещна мечка, да мога да се справя с нея. По-добре е мечка да не ме среща." Прав е човекът, той не е толкова смел, да се справя с мечка. И

със своя талисман, който има в себе си, като види мечка, пак ще се качи на дървото.

Един индус, който приел християнството, разправя една своя опитност. В едно от своите пътешествия трябвало да влезе в една пещера, там да се скрие, и пред едно дърво на пещерата той видял една кобра, която го гледала право в очите. Той се уплашил, не знаел какво да прави, още повече, че кобрата била така близо до него. Като нямал никакво оръжие в себе си, той не се решавал да излезе от пещерата вън. Тогава му дошло на ум да се помоли. Веднага се обърнал мислено към своя Учител, да заповяда на кобрата да не го хапе. Докато се молил усилено, кобрата слязла от дървото, минала край него, без да му причини някакво зло. Ако той беше минал покрай кобрата, без да се моли, какво щеше да му направи тя? Значи човек всякога може да се обърне към Онзи, Който може да го освободи от злото.

Веднъж една малка пчела била хваната в паяжината на един паяк. Тя започнала да бръмчи и в това време видяла един човек и му казала: "Моля ти се, освободи ме от този нехранимайка, осакати ме, не мога да работя. Все някога ще ти бъда с нещо полезна." Той си помислил да я освободи или не. Най-после си казал: "Какво ми коства да я освободя?" Бутнал с бастона си и развалил паяжината на паяка. Така пчелата се освободила и продължила своята работа. Един ден същият човек отишъл на лов, той бил ловец. В това време един негов неприятел го дебнел да го убие. Той насочил пушката си към него, но в това време пчелата излязла отнякъде и като видяла това, веднага отишла към неприятеля, жилнала го силно по ръката. От ужилването пушката мръднала настрана и спасителят на пчелата бил освободен. По този начин пчелата го освободила. Тя казала: "Ти ми направи едно добро, спаси живота ми, и аз ти отблагодарих за това." Оттук се вижда, че и пчелата е в състояние да направи едно добро.

Казвам: Ние търсим своето щастие извън разумния живот. Обаче извън разумната човешка мисъл животът няма никаква реалност. Само чрез мисълта си вие можете да познаете дали даден човек е справедлив или не. Само чрез

своята мисъл вие можете да определите какво нещо е човекът.

За да се пробуди съзнанието на човека, той трябва да провери нещата, и то чрез своята мисъл, а не чрез своите чувствувания. Без мисъл ти не можеш да провериш нещата. Мисълта е проверка. Ти не можеш да обичаш някого, без да си мислил за него. Щом мислиш за някого, ти можеш вече да го обичаш. В цялата човешка история ние нямаме нито един пример, дето някой да е обикнал някого, без да е мислил заради него. Все трябва да има някаква форма, която да го привлича.

Следователно не е право, когато някои казват, че човек не трябва много да му мисли. Не, на съвременните хора им трябва трезва мисъл. Думата "трезва" не е толкова добра, защото подразбира човек, който не е пиян. За да няма трезва мисъл, човек подразбира, че е пиян. Важно е човек да има една чиста мисъл, без никакви сенки, без никакви оттенъци. Сама по себе си мисълта е красива.

За да почнеш да мислиш, това показва, че ти си влязъл в един разумен свят. В разумния свят всички хора са щастливи по единствената причина, че мислят един за друг. Като се говори за небето, някои мислят, че е подобно на Земята. Не, съществата на небето мислят един за друг, затова са щастливи. Като мислят един за друг, те са щастливи и се обичат. На Земята не е така. Минаваш покрай един човек, не мислиш нищо за него. По едно време поглеждаш в очите му и ти веднага виждаш неговата душа. Като погледнеш в ушите му, в тях трябва да видиш човешкия ум, в носа му – човешката интелигентност, а в човешката уста трябва да видиш неговото сърце. Ако не видите всичко това в човека, вие нямате представа какво нещо е човекът. Виждали ли сте какво нещо е окото на един разумен човек? Достатъчно е да ви погледне това око, за да се вдъхновите. Тогава вие сте готови на всички услуги, даже и на всички жертви за този човек. Тогава човек се освобождава от дребнавостите в живота и в него се заражда една свещена идея.

Днес търсят много хора в света, търсят ги по фамилия, по име. По име има много велики хора в света, но разумни хора трябват в света. Разумните хора почти

нямат история. Какво ще описваш историята, или живота, на един разумен човек? Какво ще разправяш, че се родил преди 60 години? Преди тези 60 години, които сега живее на Земята, той е живял милиони години още.

Разумният човек има една история, която датира отпреди 250 милиона години. Той е живял и на Слънцето, и на Венера, и на Юпитер, и на Сатурн – къде ли не е живял? Разумният човек се разхожда из цялата вселена. Ако днес е в България, утре ще бъде на друго място.

Ще кажете, че разумният човек е странен. Не, той е разумен човек, той разбира онзи велик Божествен път. Като погледне на света, той вижда, че няма от какво да се обезсърчава. Вие, като сте дошли на Земята, обезсърчавате се, че няма кой да ви обича.

Разумният човек първо мисли за хората и после ги обича. Като срещне някого, той го наблюдава и изучава. Като влезе в дома ви, първо ще ви пита за жена ви, за децата ви, за къщата ви, за лозето, за нивите ви, за овощните ви дървета. Ще гледа как сте облечени, какви дрехи носите и т. н. Той няма да ви пита защо обущата ви не са добри, но той се интересува от всичко. След всичко това ще видите, че в него не се ражда никакво противоречие. Ако му турите една печена кокошка, той няма да се откаже от нея. Той ще я погледне и привидно само ще яде, както и вие ядете. Ако вие ядете с трите пръста, и той ще яде така. Ако вие ядете с вилица и нож, и той ще яде като вас. Ще видите, че по нищо не се различава от вас. Той е господар на живота си, а вие сте роби на условията. Той всичко върши, но е господар на условията. Като си замине, той оставя една голяма торба със злато при вас и вие ще се чудите кой е оставил това злато. Той няма да каже, че е оставил тази торба, но ще я остави мълчаливо и ще си замине. Такава торба може да има най-малко 20 килограма злато. От тези пари вашият син и вашата дъщеря ще могат да отидат в странство да свършат известна наука. Какво ще кажете за този човек: разточителен ли е или не? Не, той прилага правилото: Даром сте взели, даром давайте.

Казвам: Сегашните хора имат една идея, че не трябва да се молят. Религиозните хора казват, че трябва да се молим

на Бога. Светските хора пък поддържат идеята, че трябва да се вярва в парите, понеже те уреждат живота. Както и да се говори, хората още не са дошли до онова стабилно положение, на което да разчитат. Представете си, че уредиш работите си, но смъртта дойде. Какво ще правиш тогава? Разумният човек знае къде отива, а ти нищо не знаеш, ти предполагаш само.

В Америка един параход спира на пристанището. Слиза един беден човек на пристанището и се обръща към хората наоколо, които се посрещат едни други. Никой не му обърнал внимание, никой не дошъл да го посрещне. Тогава той извикал: "Няма ли някой брат на Христа и мене да посрещне?" Тогава се намерили много хора, които го посрещнали.

Все трябва да се намери някой човек в света, който да ви посрещне. Ние считаме Бога нещо извън нас. Защо? – Защото нямаме една свещена идея в себе си какво нещо е Бог в Своята същина.

В известна степен разумният човек е приблизителен образ на Бога. Който познава разумния човек, той ще има една идея за Бога. Ти търсиш този човек някъде, но нямаш никаква връзка с него. Погледни всичко, което виждаш: Земята, Слънцето, звездите, плодовете, растенията и животните – всичко това е създадено от Бога. При това всичко е така наредено, че си върви без никакви противоречия. И след това Той дълго време е мислил как да устрои човека на Земята. Той се интересува от него и урежда работите му.

Ако вие бихте живели във времето на цар Харун Ал Рашид, така щеше да се грижи той за вас, че всичките ви работи щяха да бъдат добре наредени. Добре щяхте да бъдете, ако той ви беше приятел. Или ако имате за приятел един голям банкер, в която и да е държава работите ви пак щяха да бъдат добре наредени. Или ако сте в някоя планета, и сте силен там, всички същества щяха да ви бъдат на разположение. Но вие трябва да знаете как да помагате на тия хора.

Сега вие се спирате на сегашното си тяло, обаче то не е пълен модел. Тялото, което сега носите, още не е съвършено идеално. Един ден, искаме или не искаме, ние трябва да напуснем това тяло. Засега то може да ни служи 10, 20, 40, 50, 120 години най-много, но един ден трябва да

напуснем това тяло и да вземем друго, по-добре устроено. И в природата става същото. Постоянно се мени планът на живота. Природата мисли да съгради един нов план, който трябва да мине през вашата къща. Ето, и сега Мусман създава един нов план, който ще засегне много къщи и квартали. Той предвижда нов план на града. Имат или нямат средства, той не иска да знае. Казва: "Съборете тази къща – нов план минава. Тук няма да останете, ще отидете на друго място."

Сега да оставим това нещо. Аз не искам да ви представям тъмната страна на живота. Когато разумният човек дойде във вашия дом, той ни най-малко не иска да му разправяте за вашите нещастия. Той ще ви пита от какво се интересувате: имате ли някакво изкуство, обичате ли някаква наука или музика, художество, изобщо, какъв интерес, какъв стремеж имате към нещо. Това интересува разумния човек.

Ако му разправяте, че страдате от ревматизъм, достатъчно е само да чукне с пръчицата си, и ревматизмът изчезва. Ако му се оплаквате, че очите ви са възпалени или че нищо не виждате, той с едно чукване само ви излекува. Той ви казва, че някъде сте сгрешили, но това не е важно за него. Той иска да знае какъв е вашият стремеж.

После ще ви попита имате ли някаква идея, вярвате ли в Бога. Вие ще започнете да му разправяте последните научни теории, които сте писали. Той ще ви каже, че всеки човек, който няма ум, Господ не съществува за него. За онзи, който има ум, и Господ съществува. За всеки мъртъв човек няма Господ. За всеки фалирал човек също няма Господ. За всеки човек, който забогатява, има Господ. Богатият навсякъде търси парите.

Тогава разумният човек ще ви даде едно голямо угощение в един салон, като нашия, ще ви представи един филм и вие ще разглеждате как се е създал светът. След това на друг филм ще ви представи създаването на Слънчевата система, създаването на другите светове, как живеят жителите там и т.н. Тогава вие ще го питате вярно ли е всичко това или не. Той ще ви каже, че тези картини ги е фотографирал през своето дълго пътешествие. Той ще ви покаже картини от Юпитер. Всичко това той сам е

фотографирал. Колко време е мислил той, докато е намерил начин да снеме тези картини и да ги покаже на хората! Иначе, колкото и както да мислят, хората си представят другите светове като Земята.

Слънчевите хора коренно се различават от хората на Земята. Колко години живее едно Слънчево същество? За да се завърти Слънцето около своя център, нужни му са 20 милиона години. Тъй щото, когато казваме, че някой човек от Слънцето е на 10 години, това число от 20 милиона трябва да се умножи на 10, за да се получат истинските му години. Значи този човек се равнява на наши 200 милиони години. Тогава каква разлика има между един човек, който е живял на Земята 10 години, и друг, който е живял на Слънцето 10 години? Слънчевите 10 години се равняват на нашите 200 милиона години. Грамадна разлика ще има. Такъв човек се коренно различава от човека на Земята. Земният човек ще мълчи пред Слънчевия като камък.

Сега аз ви разказвам една приказка от "Хиляда и една нощ", за насърчение. Някой от вас ще попита кога ще достигне това нещо? Вие всички сте кандидати за Слънцето. Ако вярвате, вие сте кандидати да отидете при тези разумни хора и да се освободите от ограничителните условия на Земята. Ако днес не вярвате в това, един ден ще го проверите.

Сега аз не искам да вярвате. Ще го проверите някога. Сега аз не мога всичко да ви докажа. Даже и филм да ви поставя, пак можете да кажете, че е измислен. Ще гледате филма и ще кажете, че е много хубаво направен, но е измислен. Дали е така или не, пак можете да се усъмните.

Само разумният човек може да разбере разумния. Само любещият човек може да разбере любещия. Само праведният човек може да разбере праведния. Само милостивият човек може да разбере милостивия. Такъв е законът в света.

И тогава мога да ви питам: Всинца вие не се ли намирате под хипноза? Уверени ли сте 101 на сто, че сте хора, на които съзнанието е свободно? Вие не сте ли в хипнотическо състояние?

Разумният човек е напълно събуден, той не е под юрганя. Неговото съзнание постоянно работи. Докато човек се страхува, той още не е събуден, той още не разбира Божия закон.

Щом мислиш само за себе си, ти още не си събуден; щом не разбираш нещата, ти още не си събуден; щом не мислиш, ти още не си събуден; щом не си справедлив, ти още не си събуден. Това се отнася за цялото човечество. Ти чувствуваш пулса на човешката душа. Не е изложен човек само на страдания. Той може да страда, но има същества, които му помагат.

Аз съм правил ред опити, които и вие можете да правите. Преди години направих следния опит. Седя в стаята си и чувам, че една муха силно бръмчи, дава зов за помощ. Поглеждам в едно кюше на стаята си, в една паяжина се оплела тази муха и остават още една-две минути, паякът ще я удуши. Обръщам се тогава мислено към паяка и казвам: "Ще знаеш, че в моята стая, в мое присъствие, не позволявам да нападаш тази муха. И тя има право да живее, както и ти. Ти си влязъл в стаята ми без позволение, без да ме питаш имаш ли право за това или не. Затова ще пуснеш мухата още сега." Той прие мисълта ми и се нахохори, остана недоволен. – "Ще ме слушаш или не? Защото имам бастон за тебе. Сега още ще се намериш вън." И какво направи този паяк? Току взе да къса паяжината. Мухата се освободи и хвръкна вън. Паякът си каза: "Белята си намерих с тази муха."

Сега аз не искам да ми вярвате. Направете опит, съсредоточете мисълта си и ще видите, че можете да помагате. Ако при сегашните условия на живота разумните, добрите хора не помагаха, светът щеше да бъде в ада. Сега е лошо, както казвате вие, но ако не бяха разумните хора да помагат, светът щеше да бъде 101 на сто по-лош, отколкото е сега. И като работят, хората пак си създават толкова много неприятности.

Разумните хора работят. На тях се дължи преобразованието на днешните общества. Те им влияят със своите мисли. Те казват на хората: "Така не трябва да живеете." Те влизат между хората и ги вкарват в новите общества. Те им казват: "Така трябва да живеете, такива закони трябва да имате, така трябва да се отнасяте" и т.н. И благодарение на тях ние виждаме един голям прогрес на човечеството.

Така беше и във времето на Моисея. Той беше един от

разумните хора на времето си. Ако четете неговите закони, виждате, че те са много хубави. Ако евреите биха приложили законите на Моисея, съвсем други резултати щяха да имат. И ако дойдем до новите времена, и ако хората биха приложили Христовото учение, което има едно социално приложение, друго щеше да бъде положението на съвременното човечество.

Христовото учение има социално приложение, а не така, както хората го изучават. То си има своето приложение. Христовата любов е приложима. Какво коства на човека да приложи това учение, да приложи любовта? Какво коства на една държава от 10–15–20 милиона жители да направи къщи за всички хора? Сега Англия харчи около 13 милиарда английски лири за своето ново въоръжение. Ако тези пари биха се употребили за нещо разумно, каква голяма полза щяха да имат! И сегашните народи, които се въоръжават, и те не знаят защо правят това. И това е хубаво, създава се работа на хората, но ако Англия би употребила тия 13 милиарда английски лири за направата на къщички от по две стаи и кухня за хората, нямаше да има такава мизерия, каквато днес съществува. Сега там хората се поощряват да се женят, да раждат деца. Няма нужда от много деца. Едно-две деца сега са достатъчни. Казват, че на Земята трябвало 10 милиарда хора. При толкова много хора на Земята, това ще бъде цял ад. При това индустриално положение, в което се намира Германия, за пример, къде ще изкарва тази стока, която изработва? Ако нейното население се увеличи двойно, как и къде ще изкарва прехраната си? Ние още не мислим по това.

В Писанието е казано, че една държава трябва да се насели с разумни хора. Ние трябва да ограничаваме женитбите. Болните хора не трябва да се женят. Глупавите хора не трябва да се женят. Днес само здравите хора трябва да се женят, а другите да останат за други времена. "Трябва ли да се оженя?" Ако си здрав, ожени се. Ако си умен, ожени се. Ако не си здрав и не си умен, не се жени.

Та казвам: Само умните, само разумните хора имат право да се женят. За в бъдеще само разумните хора имат право

да раждат деца. Глупавите хора нямат право нито да се женят, нито деца да раждат. Че сега глупавите хора раждат деца, това е друг въпрос.

Не мислете, че аз искам да ви обиждам, но казвам, че светът така не може да се оправи. Ако аз имам един син, който не ме обича, защо ми е този син? Ако имам една дъщеря, която не ме обича, защо ми е тази дъщеря? Да имам една дъщеря, която може да ме обича така, както аз я обичам, разбирам. Или да имам един син, който може да ме обича така, както аз го обичам, разбирам.

Какво ще обичам едно верую, в което хората днес вярват, а утре се съмняват? – "Ама, той вярва в Бога." – Че, и аз съм дошъл дотам, по-далеч не съм отишъл. Ако имам един хляб и дойде при мене някой, аз му давам половината от хляба, а другата половина задържам за себе си. Като дойде втори, и на него давам половината от половината си хляб, а другата половинка задържам за себе си. Като дойде трети някой, и на него давам половинката и т.н. След това ще ме критикуват, че на някого съм дал една голяма половина, а на другиго – едно малко парче. Важно е, че от своето парче хляб аз давам на всички половинката и за себе си оставям другата половинка. И тогава, ако ме съдят, махна с ръката си, хлябовете се увеличават и на всички давам равни половинки. Тогава вече не могат да ме обвинят в несправедливост. Тогава и малки, и големи имат все по равна половинка. После и за себе си задържам една половинка.

"Че как стана това? Отде се взеха толкова много хлябове?" – Лесна работа. Брашно имам и меся. После, ще кажа на някои от тях, че хлябът се пренася през въздуха по един изкуствен начин. Тогава имаме не само един хляб, но много хлябове. Като им се каже така, това става достъпно за тях.

Сега аз говоря за живия хляб, който расте и се умножава моментално, като житното зърно. Всеки житен клас дава от 30–100–120 житни зрънца. Някои класове могат да дадат и повече зрънца.

Сега да се върнем към разумния човек, към същественото. Сега ще ви кажа нещо, което трябва да опитате. Приложете го само когато загазите в нещо. Когато напълно зага-

зите, когато четете всички философи и никой не може да ви помогне, тогава приложете това, което сега ще ви кажа. Толкова глупави работи сте слушали, послушайте сега и мене. Дълбоко в душата си признайте, че всичко онова, което ви се е случило в живота ви, е добро. Благодарете на Господа и кажете: "Господи, повече от това добро, което си ми дал, не искам." Благодари Му за всичко и остани в душата си с идеята, че Онзи, Който е създал вселената, не може да направи никаква погрешка. В Него няма никаква несправедливост. Той е абсолютно справедлив – нищо повече. Признай това нещо в душата си и почакай най-много една година и половина, да видиш какво ще стане с тебе.

Не казвам повече от една и половина година, за да не се обезсърчавате, но трябва да признаете това дълбоко в душата си и ще видите, че положението ви ще се измени. Но вие трябва да бъдете чистосърдечни. Няма да играете на въже, но в душата си ще съзнаете това. В душата си ще съзнаете, че Онзи, Който ви е дал светлина, Който ви е дал живот, и вие сте Му длъжни. Всички вие сте длъжни на Господа.

Сега, като ви проповядвам, аз си казвам: Аз трябва да бъда носител на Божественото. Какво ще остане в умовете на хората, ако не им проповядвам Божественото или ако им кажа някаква лъжа? Най-много в продължение на 100 години всякаква лъжа ще бъде открита. Каквато неправда и да извърши човек, най-малко в продължение на десетина години или най-много в продължение на 100 години, тя ще бъде разкрита.

Сега ще ви кажа следната истина: За човека трябва да мислите, а после да го обичате. За Бога е точно обратно: Бога трябва първо да Го любиш, а после да мислиш за Него. Значи, в това отношение в света има само едно изключение и то се отнася до Бога. За Бога, първо трябва да Го обичате, а после да мислите за Него. За човека е обратно: първо трябва да мислите за него, а после да го обичате. Бог първо е помислил за човека и тогава го е създал. След като е помислил за човека, Бог казал: "Да направим човека по образ и подобие Свое". Значи, Той първо е помислил за човека. Така трябва и ние да правим: първо да мислим за

човека, а после да го обичаме. Дойде ли до Бога, първо трябва да Го обичаме, а после да мислим за Него. Любовта е Божествено нещо. Дойдете ли до Божествената любов, първо трябва да внесете любовта, а после мисълта. Дойдете ли до човешката любов, първо трябва да внесете мисълта, а после любовта.

Вие трябва да имате предвид това разграничение и навсякъде да го прилагате. Ако не го пазите, вие няма да имате никакви резултати. Опитът ви ще излезе несполучлив. Ако го пазите и прилагате, всичко ще ви върви добре. Само Един има в света, Който заслужава да Го обичаме без да мислим. Това значи: първо ще Го обичаме, а после ще мислим за Него. Ако и за човека приложим същия закон, какъвто е за Бога, ние ще влезем в едно противоречие.

Сега, понеже няма нито един от вас, който да не е играл ролята на любовта, който да не е обичал, кажете ми: как бихте определили вашата любов? Опишете ми какво е останало от вашата любов. Аз бих желал да ми дадете едно малко парченце, което е останало от вашата любов. Ако ми донесете едно малко парченце от вашата любов, аз бих ви платил за него колкото искате. Сега за една стара английска лира се плащат хиляди английски стерлинги.

Любовта не е нещо, което не се плаща. Тя минава от един живот в друг. Човек може да заспи, но като се пробуди, любовта пак действува в него. Любовта действува и в сънния живот, и в будния. Любовта действува и на Земята, и в другия свят. Дето и във вселената отидеш, все ще разбереш един закон, а именно: любовта действува навсякъде, но хората се различават само по степента на своята любов. Навсякъде ще видите такива чудесии, каквито не сте предполагали.

Ако отидете на Слънцето, ще ви водят от едно място на друго, на гости ще ви водят. Ако прекарате 3–4 години там, нищо няма да харчите. Дето и да отидете, ще ви обсипват с подаръци. Ще се чудите после как ще ги донесете от Слънцето на Земята. Ако направят един такъв опит с вас, ще ви се стори, че това е една приказка от "Хиляда и една нощ". Могат да ви заведат на Слънцето, но как ще донесете на Земята подаръците, които ще ви

дадат там? Ще кажете: "Който ни е завел, той ще има грижа за нашите подаръци, той ще ни ги донесе." Ако аз ви заведа, това не мога да направя, защото едва ще заплатя за билета ви. Пътят от Земята до Слънцето е 92 милиона километра. Ако на всеки километър се плаща по един лев, значи ще платя всичко 92 милиона лева за всеки едного. Значи един билет струва 92 милиона лева, и то в звонкови, а не книжни пари. Там книжни пари не се приемат. При това, за да ви заведа на Слънцето, вие трябва да тежите само един грам. При това, трябва да ви простра на такава ширина, толкова да олекнете, че да се привлечете от Слънцето. При това, като ви обсипят с толкова много подаръци, те струват милиарди левове. Нещата, които ще ви дадат на Слънцето, не бихте могли да ги използвате на Земята, защото не са пригодени за нейните условия. На Земята вие не можете да ги използвате.

Светлината, която иде от Слънцето, трябва да мине през ред реформатори и като стигне на Земята, тя слиза на дъното на Земята, дето пак минава през ред процеси, реформира се. Следователно светлината от Слънцето не може да стигне на Земята такава, каквато иде от Слънцето направо. После, когато светлината минава през мозъка, също така претърпява ред трансформирания, ред процеси. И там има ред трансформатори, които изменят светлината.

Това, което виждате отвън, това е един свят, който вие сами сте създали в себе си. Като дойдат до реалния свят, тогава те ще видят каква е разликата между това, което те са създали в себе си и това, което съществува вън от тях. Представете си, че разумните хора, разумните същества изпращат своята мисъл из целия свят.

Каква е мисълта на разумния човек? Какво мисли разумният човек? Когато дойде при един умрял човек, у разумния веднага се явява желание да го събуди, да го съживи. Ще дойде при него, ще тропне с крака си и ще каже: "Стани!" – и той ще стане. Той ни най-малко няма да пролива сълзи за умрелия човек, защото той не е от слабите хора. И след това ще му каже: "Ти умря по единствената причина, че не вярваше. Ти умря поради своето неверие. Не бъди неверен,

но верен. Ти умря по единствената причина, че не беше от любещите хора. Ти умря от безлюбие. Затова люби в бъдеще. Напусни безлюбието. Ти беше човек, който живееше в тъмнина и не възприе Божията мисъл. Напусни безлюбието и винаги работи с Божествената мисъл в себе си. Впрегни ума си на работа." Тури ръката си на главата и иди между другите хора да проповядваш новото учение.

В това отношение ние имаме един отличен образ в лицето на Христа. След като Го заковаха на кръста, Той каза: "В Твоето име предавам Духа Си. В Твоите ръце предавам Духа Си. Ти, Господи, знаеш как седи тази работа. Не им вменявай в грях. Толкова разбират те, но един ден всичко ще научат." Христос повидимому умря, за да слезе при умрелите. И като слезе при умрелите, Той ги извади оттам. Казва се в Писанието, че тогава много телеса са възкръснали. След това Христос се яви на учениците Си, за да им покаже, че има един живот на любовта, в който хората не умират.

Който има вярата на Христа, който люби Бога, той никога не умира. Пророците са казали, че Бог няма да остави преподобния Си да види изтление. Ти, който обичаш Бога, ти, който обичаш ближния си, и в гроба да слезеш, и на кръста да си прикован, каквото и да стане с тебе, един ден ти ще бъдеш избавен от лошите условия на живота.

Казвам: Такава е волята Божия, понеже ние се намираме в една епоха, когато има най-много страдания в света. Днес в Америка има повече от два милиона хора без подслон. Повече от 10–12 000 хора са издавени. Как и с какво ще им помогнем ние от България? Вие не можете да си представите какво значи два милиона хора без подслон. Каква тъга, каква скръб се изживява! Всичко пред тях е опропастено и разрушено. Вестниците съобщават, че приблизително има загуби за 600 милиона долара. Ако биха поискали от американците 100 милиона долара за нещо полезно, надали биха дали, но сега плащат глоба от 600 милиона долара.

Днес Господ глобява всички народи, както и цялото човечество, за непослушанието им. Те плащат данъка за непослушанието си. Разумният, разумното в света, изобщо, никога не може да се надхитри. Земята е много умна. Това, с

което ти си работил, в края на краищата тя ще си го вземе, даже с лихвите му. Да знаем, че ще дойдем до последната митница. Вие трябва да знаете, че всичко, което сте придобили контрабанда, ще ви се вземе на последната митница.

Сега аз не искам да ви оставя с тази мисъл. Ти си вярвал в един човек, който е бил много богат, който разполагал със 100 милиона лева. Обаче един ден той осиромашава, изгубва тези 100 милиона и ти изгубваш разположението към него. Според мене човек, който е имал на разположение 100 милиона лева и в един ден ги изгубва, той не е разумен. Разумният човек никога не губи. Онзи, който може днес да печели, а утре да губи, той не е разумен.

Разумният човек може да се уподоби на човек, който е съградил къщата си на здрава основа, на камък. И затова всичко, каквото дойде в природата, бури, ветрове, стихии, няма да съборят къщата му. Неговото знание, неговата вяра, неговата къща ще устоят на външните влияния. А глупавият, който е построил къщата си на пясък, още при първите стихии, бури и ветрове ще изчезне, ще се събори неговата къща. Стихиите ще завлекат къщата му.

Това не показва, че природата е жестока, но тя ни дава един урок. Утре може да дойде такова наводнение и у вас вътре. Природата не се шегува. Като дойде, тя на общо основание действува. Пред нищо не се спира, но ние трябва да бъдем разумни, да мислим какво правим.

Сега ще се спра върху една мисъл, с която искам да приключа. Разумният човек има голямо самообладание. Той знае, че на Земята само един човек не е фактор. Много фактори има на Земята, но разумният човек е в съгласие с всички разумни хора по Земята. Той вижда как стават работите в природата и работи съобразно с тях. Всички разумни хора имат само една велика цел и тази велика цел, това е Божественото в света.

Достатъчно е да се свържете само с един разумен човек в света, за да се оправят всичките ви работи. Същото се отнася и до физическия ви живот. Ако вие излизате на чист въздух, и работите ви ще се оправят. Ако не проветрявате къщите си, работите ви няма да се оправят. Ако дишате чист

въздух и пиете чиста вода, работите ще ви се оправят. Но ако въздухът ви не е чист, ако водата ви не е чиста, и ако светлината, която приемате, не е силна, работите ви няма да се оправят. Тогава вие сте осъдени на страдания. Ако влезете в стаята на разумния човек, първо ще усетите, че въздухът му е много чист. Светлината му е много мека и приятна и ако крушките на електричеството или на светлината, с която си служи, са горели 10 и повече години, в тях няма да намерите никакви нечистотии. Водата, която пие, също е много чиста и съставена само от водород и кислород.

Водата съдържа нещо повече от другите води – жизнена прана, според както индусите я наричат. Ако отидете на Хималаите, там има от тази вода, но индусите я крият. Който пие от тази вода, той коренно се преобразява. И Христос загатва за тази вода. Той казва: "Аз съм живата вода, аз съм живият хляб." Вие трябва да разбирате къде е тази вода. Тя може да бъде в самия човек, като извор, отдето ще извира.

Христос не отива по-далеч от човека, нито аз мога да ви кажа къде е тази вода. Като станете разумни, вие ще видите къде се намира тази вода. Нали знаете как Христос изцери слепия? Той го бутна тук-там, намаза очите му и го попита: "Какво виждаш?" – "Виждам хората като дървета." После пак го бутна. – "Какво виждаш?" – "Виждам, че хората се движат." И като го бутна трети път, пак го запита какво вижда. – "Виждам хората в тяхното естествено положение."

Сега ние не вярваме на хората, че ни обичат, нито вярваме на тяхната честност. Като дойде някой в дома ви, вие гледате да не би да е взел нещо. Ние сме хора на съмнението. Където и да отидете, ще те погледнат от краката до главата.

Има нещо, което ние познаваме в човека. Отива един човек при един банкер и го запитва: "За колко оценяваш лицето ми? Колко пари можеш да ми дадеш назаем?" – "1000 лева мога да ти дам." Толкова доверие му внушил. Отива друг при банкера и го запитва за колко може да оцени лицето му. – "На тебе мога да дам 5000 лева." Значи на него има доверие за 5000 лева. Отива трети: "За колко оценяваш лицето ми?" – За 25□000 лева." Питам: Как познава банкерът на

кого колко да даде? Има нещо, на което той се основава, което той познава вътре в човека.

Ще ви разкажа един анекдот. При хаджи Калчо отива един габровчанин да му иска пари назаем. Това било в турско време. Той му поискал 250 турски лири. Хаджи Калчо му дал тези пари, но някак си не му внушил особено доверие. Той си направил известни заключения и затова тръгнал подир своя длъжник да види какво ще прави. Длъжникът, като излязъл от дома на хаджи Калчо, взел посоката към рибарите и отишъл да си купи един килограм черен хайвер. Като купил хайвера, хаджи Калчо веднага се приближил до него и му казал: "Почакай малко, направил съм една погрешка, дал съм ти по-малко пари, отколкото трябва. Дай да ги проверя." Взел парите, преброил ги, и му казал: "Човек, който взима пари назаем и отива да купува черен хайвер, той нито може да ги върне назад, нито мисли да ги плаща." Взел парите и си отишъл дома. Длъжникът останал само с черния хайвер в ръцете си. Значи хаджи Калчо отишъл след него да види за какво ще харчи парите.

Същото прави и природата. Когато ти даде известно благо, тя тръгва подир тебе да види дали ще се спреш пред рибарите да си купиш черен хайвер. И като види, че се спреш пред някой рибар, ще се спре пред вас и ще каже: "Господине, имаш грешка." Ще вземе благото от ръцете ти и ще каже: "Ти трябваше да употребиш това благо за целта, за която ти е дадено, а не да купуваш с него черен хайвер."

И тъй, не си играйте в живота, защото хаджи Калчо върви след вас. Ако се спрете пред рибаря да си купувате черен хайвер, и тя ще спре при вас и ще вземе назад благото, което ви е дала.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

10-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.II.1937 г.,10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета само един стих от 1-ва глава от Евангелието на Иоана: "В начало бе Словото, и Словото бе у Бога".

"Духът Божи"

Разумното в света, това е разумният акт, който твори. Под думата "Слово" разбираме пробуждане на разумния акт в света, който създава цялата вселена. За да се разбере този процес, човек трябва да съпостави срещу него контрасти. Контрастите се заключават в противоположностите. Противоположностите съдържат някои неща, а някои не съдържат.

За пример, предназначението на рибата е да плава в морето, на птицата – да хвърка във въздуха, на коня, на млекопитаещото – да бяга, а на човека – да мисли. Обаче човек знае и да плава. Той е направил парахода, с който може да плава повече и от рибата. Той е направил аероплана, с който днес хвърчи повече и от птицата. Човек може да бяга повече, отколкото коням бяга. Най-после, човек мисли повече и от рибата, и от птицата, и от коня. По какво се отличава един човек от друг? По своята разумност. Той може да има качествата на рибата, той може да има качествата на птицата, той може да има качествата и на коня, но щом дойдем до човек, ние влизаме вече в друго едно царство.

Съвременните хора са дошли до едно положение, отдето животът им трябва да се обновява. Обновата е потребна, понеже половината от човечеството остаряват и умират. Какво да се прави с тези хора, които умират? Виждаме човек със знание и с мъдрост, но един ден умира и ние не можем да се ползуваме от неговото знание и мъдрост. И след тях

идват онези, които сега трябва да се учат. Колко труд, колко време трябва да се иждиви за тях.

Какво виждаме в света? Че от дълги векове и досега хората още нямат ясна представа за себе си. Те сега едва се учат как да живеят. Рибите не знаеха как да живеят и вследствие на това, че животът им в морето стана непоносим, една част от тях, по-напредналите, изхвръкнаха от водата и станаха птици. Големите страдания ги накараха да си направят пера и да станат птици. Птиците пък, от големите преследвания и страдания и гонения във въздуха, принудиха се да станат коне, да бягат и така да се спасяват от неприятелите си. И конете, като се ритаха, като страдаха, станаха най-после хора.

Казват учените, че всичко става по еволюционен път. Еволюцията върви по насилствен път. За да еволюира човек, трябва да се употреби голямо насилие. Насилието е творчески акт в природата. Природата твори по този начин. Земята едно време не е била в такова състояние, в каквото е днес. Преди милиони години хората не са били такива, каквито са днес.

Ние отчасти имаме детински възгледи и това, което не е съгласно с нашите възгледи, ни съблазнява. Някога ние се възмущаваме и намираме, че природата не е справедлива. В какво ще я съдим? В какво природата е несправедлива? Ако природата не ми е дала много да ям, каква неправда има в това? Ако в една воденица има малко брашно или малко жито □ даваме да мели, де е неправдата тук? Някой се оплаква, че природата не го е надарила или че богатство не му е дала и т.н. – защо му е това богатство? Ще кажете, че природата е направила човека много дребен. Тя си прави ред опити. Тя е направила слона голям, но ако този голям слон се яви пред онези предпотопни животни, той ще изглежда като малко бебенце. Но ако едно от предпотопните животни се яви сега на Земята, в 3–4 месеца надали биха му стигнали горите в една държава. То скоро би я опропастило.

От опитите, които природата е правила, тя е видяла, че силата и величието на човека не седи в грамадната форма. Тя е разумна, добре обмисля нещата. Тя е направила рибите

и след това казва: "С рибите светът не може да се оправи." После е създала птиците, но и за тях е казала същото. След птиците е създала коня, млекопитаещите, но и за тях е казала същото. Най-после е създала и човека. И за човека е казала: "И с него няма да се свърши работата."

Сега природата се е заела със създаването на нещо ново. Новото за рибите са птиците; новото за птиците е конят; новото за коня е човекът. Какво е новото за човека? Това вие ще го намерите. То е нещо неизвестно. Сега ви задавам една математическа задача с едно неизвестно, която сами трябва да решите. Ще кажете, че тези задачи лесно се разрешават. Не се разрешават лесно.

Сега, за пример, се развива цяла теория за хормоните. Какво разбирате под думата "хормони"? Хормоните са особен род елементи, с които учените искат да подмладяват старите хора. Чрез хормоните старият човек, който е изгубил смисъла на живота си, който е изгубил радостта си, може да се подмлади, да стане радостен и весел, очите му да светнат и бръчките на лицето му да изчезнат, да се подмлади поне с 10–15–20 години. Учените не са постигнали още това нещо, но се занимават с този въпрос. И са дошли по този случай до щитовидната жлеза като едно от условията за подмладяването.

Четете във физиологията за функцията на щитовидната жлеза и ще видите, че тя играе голяма роля между мъже и жени, в любовните им отношения. Онзи, у когото щитовидната жлеза е силно развита, се влюбва повече от този, у когото щитовидната жлеза е слабо развита. Тази жлеза бива женска и мъжка. Женската жлеза образува известни елементи, известни клетки, които, като се съединяват, според новата теория, образуват една нова физиологическа клетка, от която организмът постепенно се подмладява. Ако се интересувате повече от този въпрос, намерете в някоя книга писано и прочетете нещо по тази нова теория.

От гледището на окултизма теорията за подмладяването е стара. Умът, за пример, произвежда хормони. Думата "хормон" е гръцка и означава нещо, което има начало, един подтик в себе си, който може да произвежда. Това, което има

подтик отвътре, е оформено и отвън. Намерете точно произхода на думата "хормон" в гръцки език.

Сега ще направя идеята за хормона малко по-ясна. Ще знаете, че умът и сърцето произвеждат по един хормон. Хормонът на мисълта и хормонът на чувствата, като се съединят в щитовидната жлеза, образуват една нова клетка. Ако знаете как и къде да поставите тази клетка, вие ще се подмладите.

Учените са дошли до заключение, че за да знае човек как да се подмлади, той трябва да знае начина, по който може да вкарва в мозъка си повече кръв. Хората остаряват преждевременно, защото не знаят как да хранят мозъка си с повече кръв. Хората остаряват, понеже не хранят достатъчно своя мозък. Хората не мислят достатъчно, защото, ако те мислеха, щяха да внесат повече кръв в мозъка си. Като влезе тази кръв в мозъка, тя ще почне да го обработва. Понеже мисълта на хората е много еднообразна, в мозъка не може да нахлува много кръв, вследствие на което те остаряват.

Някой казва: "Какво ще се прави? Къща нямам, това нямам, онова нямам." Това не е мисъл. – "Ето, след 20 години ще умра, ще ме заровят в черната земя." И това не е мисъл. Някой казва: "Да хванем няколко риби, да ги опечем, да минем някак живота си." И това не е мисъл. Трети казва: "Дърва нямам, въглища нямам, нямам работа – не зная какво да се прави." И това не е мисъл. Това са празни работи. Тези мисли именно карат хората да остаряват. Като не мисли правилно, кръвта отива на друго място, а не в мозъка.

Човек чувствува нещата със своята симпатична нервна система, вследствие на което се развива неговият стомашен мозък. Но не е все едно дали се развива главният или стомашният мозък.

Казано е в Писанието, че онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови. Или, онези, които вярват в Господа и Го обичат, ще се подмладят и ще възкръснат. Учените хора доказват това нещо научно. Те правят опити и донякъде подмладяват хората. Те могат да ги подмладят за 10–20 години.

Допреди няколко години учените хора не можаха да

определят функцията на сляпото черво и затова те поддържаха, че сляпото черво, като остатък на миналото, може да се отреже и да се хвърли. В Америка бяха въвели в мода да отрязват сляпото черво на децата, но забелязаха, че в резултат на това се явяваше запичане, храносмилането не ставаше правилно. С това те отравяха децата. Сегашните физиолози намират, че сляпото черво помага на тънките и на дебелите черва да отделят полесно нечистотиите. Обаче отрежат ли сляпото черво на човека, той е осъден вече на нови страдания.

Съвременните лекари са съгласни вече, че няма орган в човешкото тяло, който да не е нужен. Всички органи имат своето велико предназначение. Много от миналите и сегашните страдания на хората се дължат на това, че хората не са турили на работа органите, които Бог им е дал.

Сега вие трябва да си зададете въпроса защо трябва да любите. Ако не люби, човек никъде не може да си намери място. След като е мислил дълго време, най-после Господ създаде света заради любовта. Човек трябва да люби.

Следователно, за да живее, човек трябва да изучава законите на Божията любов. "Защо трябва да любя една жена?" За да се подмлади твоят живот. Жената пита: "Защо трябва да обичам мъжа?" За да се подмлади твоят живот – нищо повече. Ако дъщерята иска да продължи своя живот, тя трябва да обича баща си, а не майка си. Синът пък трябва да обича майка си. Така върви законът. Братът и сестрата пък отделно ще се обичат. Най-първо братът ще обича майката, сестрата ще обича бащата и тогава ще родят онази мощна сила.

Ако в дома така се кръстосат енергиите, такъв дом ще бъде здрав и физиологически, и духовно, и умствено. В такъв дом никакви болести не могат да се явят. И да се явят някакви болести, те лесно ще заминат. Там всяка болест е добре дошла. Обаче в този дом никога не може да се яви такава болест, която да задигне един от членовете. Те живеят дълго време. Дълго време могат да останат на Земята. Те могат да живеят колкото искат. Ако намират за разумно, могат да живеят 100–120 години. Ако не им се живее, могат да си

вземат паспорт и да заминат за другия свят. Нали когато един човек заминава за странство, продава всичкия си имот и със себе си взима само звонковите монети? Тъй щото, когато човек напуща Земята, той продава всичките си ниви, всичките си земи и със себе си взима само онова, което е най-ценно.

Сега вие се смущавате от онзи свят, но аз още не искам да ви направя екскурзианти, вие още не сте за изследователи. За да отиде човек на Северния полюс или на Хималаите, той трябва да бъде герой. Казва се, че човек може да отиде до Месечината. Той може да отиде, но за това се изисква гениалност, той трябва да бъде гений, човек, който е разрешил въпроса за смъртта и е дошъл в безсмъртието. Който иска да бъде гений, той трябва да е разрешил въпроса за безсмъртието. Смъртен ли е той, нищо не може да направи. Безсмъртен ли е, всичко може да направи.

Някои предполагат, че може да се направят такива гранати, с които човек може да стигне до Месечината. Добре е това, може да падне на Месечината, но там пространството е много рядко, а неговите дробове не са приспособени към тази атмосфера. Какво ще прави той там? Хайде, за една година може да има въздух, но после какво ще прави? Там няма никакви ниви, не може да се сее. При това, температурата е около 100–150 градуса студ. Какво ще прави тогава? Ще кажете: "Ти ходил ли си на Месечината?" Не съм ходил, но научните ми изследвания са такива. Според моите данни на Месечината има не по-малко от 120 градуса студ.

Сега да се върнем към това, което е сега. Това, което говорим, са [неща] за бъдещето, които не принадлежат на настоящето. Казвате: "Какъв смисъл има животът?" Смисълът на живота не се отнася само до Земята. За нас Земята представя едно яйце, в което ние сме затворени. Засега можем още да прекараме в това яйце, но когато се излюпим, ще можем ли да живеем? Един ден Земята ще ни стане тясна и ние няма да намираме смисъл да живеем на нея. Какво ще правим тогава? Представете си, че свършвате всичките факултети на един университет. Каквото ви попитат, всичко знаете. Какво ще правите след това? Обаче искаш още да

учиш. Тогава ще минете в някой по-специален факултет на някой университет. За пример, колцина от вас имат знанието, с което да превръщат желязото в сребро и среброто в злато? Колко души в България имат това знание? Или колко души в Англия, в Америка, или в другите страни на света знаят това изкуство?

Едва сега се явяват хора, които започват да говорят за подмладяването. Сега учените говорят за някакви хормони, причина за подмладяването, които се отделят от щитовидната жлеза. Засега тази жлеза упражнява известно влияние върху малкия мозък. Тази е причината, дето у хората се явяват някакви неестествени страсти и желания, някакви анормални състояния. За да се тури тази жлеза в правилно действие, от нея непременно трябва да се отделят два хормона, мъжки и женски, които да се съединят и да образуват една нова форма. Тази нова форма ще даде повече подтик на организма да отпрати повече кръв към мозъка.

Човек трябва да се научи да мисли. В човешкия мозък има цели области, които са празни, не са разработени. Те са като пустини. Защо са пусти тия места? – Вода няма в тях. Водата е потънала дълбоко някъде, на около 2–3000 метра дълбочина. Защо е станало това, и то си има своите причини. Сега Сахара е едно от лошите места за живеене, но един ден тя може да се наводни от Средиземно море и да стане добро място за живеене. Тогава европейците ще могат да живеят в покрайнините на Африка.

Казвам: Съвременните хора имат по една такава Сахара в своя мозък. Както в света съществуват 5 континента, така и в човешката глава има 5 чела. Днес едва предната част на единия лоб се разработва, а трябва всички тия 5 чела да се разработят добре. Първоначално се е развивала страничната част на човешкия мозък, както това и до днес виждаме в животните, главно в хищните животни – тигри, лъвове и др. Тревопасните пък развиват друга част на своя мозък. Едва човек е започнал по-съзнателно да работи, да развива и други части от своя мозък.

На човека са дадени главно две области от мозъка да развие. Той трябва да завлада тия две области от мозъка си.

Тези области са моралната и умствената. Тях трябва той да развие. За да ги развие правилно, той трябва да разбира законите на природата. Ако той се развива правилно, тогава в горната част на мозъка ще се родят женските хормони, а в предната част на мозъка ще се родят мъжките хормони. Като се съединят тия два вида хормони, те ще родят една нова форма, която ще предизвика подмладяването.

Като не знаете как да се подмладите, един ден вие ще кажете: "Сега вече аз не намирам смисъл в живота." Защо? Защото сте остарели в живота си. Ще дойде някой да ми разправя, че се е обезсърчил, че животът му се е обезсмислил. Чудно нещо! Питам този човек: научил ли е всичко, което трябва за този живот, та да се обезсмисли неговият? – "Нищо не съм още научил, но не ми се живее." – Като не ти се живее, къде ще отидеш да живееш? – "Искам да се освободя." – Че, ако те извадят от един затвор и те поставят в друг, по-лош, по-добре си остани в първия затвор.

Вярно е, че Земята е затвор, но като умре, човек отива в един карцер, дето ще бъде поставен на големи изпитания. Не, по-добре не желай да умираш. Достатъчно е, че си умирал един път. Втори път не желай да умираш. Като си дошъл на Земята, искай да живееш, да придобиеш нещо. Ако разбираш законите на природата и черпиш от нея, тя може да те гарантира, да ти даде голям кредит. Тя винаги е внимателна към всички онези, които разбират законите и които ги изучават. Тя е открила своите тайни на тях.

Сега хората казват, че трябва да служат на Бога. Как ще служат на Бога, ако не зачитат Неговите закони? Зачитането на човешките закони не е зачитане на Божиите закони. За да зачиташ един Божий закон, ти трябва да се подмладиш.

Почнете ли да страдате, това показва, че вие не зачитате Божиите закони. Страданието е признак на незачитане на Божиите закони в себе си. А това незачитане спъва човека в неговото развитие. Някой казва, че се обезверил. Няма защо да се обезверява. Обезверяването показва, че ти нямаш ясна представа за величието в природата. Ти никога не си срещал същество по-деликатно, по-внимателно, по-разумно от при-

родата. Ако човек разбираше природата, той лесно би се справил със своите страдания. И тогава, когато не я разбират, щом види, че страданията на човека станат непоносими, тя веднага се намесва. Човек тогава изгубва съзнанието си, не чувствува вече своите страдания. Природата го изважда от физическата област на страданията и го поставя в област, дето нищо не чувствува. Като минат страданията, тя пак го поставя при същите условия. Като лекува хората, природата ги приспива. Приспиването на човека, изгубването на съзнанието е метод, чрез който природата поставя човека при условие да си почине от страданията.

Сега, като ви говорих малко за щитовидната жлеза, можете да прочетете и вие нещо за нея. Освен тази жлеза, в организма има много още важни жлези. Една от тях е тази, която се намира между веждите, в мозъка някъде. Тези жлези индусите ги наричат "чакри". Чакрите са особен род жлези, свързани със специални функции. От всяка жлеза се създават особен род енергии, специфични енергии. Ако човек не може да произведе в себе си умствени, духовни енергии, това показва, че съответните органи в него не са събудени. Човек трябва да работи върху себе си, да дойде до положение да отделя фина енергия, с която да извърши някаква по-висока работа. Той трябва да се разбира в това отношение.

За пример, дойде ли до любовта, знае се, че любовта има 3 полюса, свързани с 3 различни центъра: любов към Бога, който център се намира в горната част на главата; любов към ближния, който център се намира в средата на главата; и най-после, любов към себе си, чийто център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба, поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят специфично с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си.

Най-важна любов е любовта към Бога. Този център е от най-голямо значение у човека. И ако българите са страдали досега толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на любов към Бога е слабо развит. У славяните, обаче, този център – любов към Бога – е най силно развит. Затова именно на тях е дадено толкова много

земя. Защото те обичат Бога. Няма народ, на който Бог да е дал толкова много земя, както на славяните. Докато славяните обичат Бога, всичко ще имат. Щом изгубят любовта си към Бога, всичко ще изгубят. На какво се дължи силата на човека? Силата на човека се дължи именно на тази жлеза у него, на любовта му към Бога.

Мнозина казват, че любовта е празна работа. Не, любовта не е празна работа. При това, когато в дома ви влезе човек, който има любов към Бога, от този момент в дома ви протича Божието благословение. Щом дойде в дома ви човек, който има любов към Бога, всичко протича – вие ставате по-здрави, по-интелигентни. Дето Божественото минава, всичко се развива, а дето Божественото отсъствува, там всичко се губи.

Питам: трябва ли да държите в ума си такава идея, която обръща всичко наопаки? Трябва ли да държите тази идея в ума си? Казвам: Разрешете идеята има ли Господ или няма. Вие я разрешавате, но нищо не можете да разрешите. Вие разрешавате идеята ще бъдете ли щастливи или ще бъдете нещастни. Ако мислиш и любиш, щастлив ще бъдеш. Ако не мислиш и не любиш, няма да бъдеш щастлив.

Мнозина ме питат и са ме питали как виждам нещата. Сега ще ви представя как аз виждам нещата, за да ме разберете. Дойде някой при мене, иска да му кажа нещо. Аз веднага поставям пред себе си едно платно, един екран. Този екран е много чувствителен, като светочувствителната пластинка на фотографията. И ако искам да зная дали даден човек обича парите или не, веднага прекарвам светлината през този човек и ако той обича парите, на екрана веднага се очертават големи купове от злато. Веднага разбирам, че този човек обича парите. Ако искам да зная дали този човек е учен, аз пак прекарвам светлината през него и на екрана се очертават книги отворени и той чете, пише. Казвам: Учен човек е този. Няма ли нищо на екрана, той не е учен. Ако искам да зная дали даден човек ще бъде щастлив, и това може да се познае. Ако искам да проверя неговото милосърдие, правя същия опит. Веднага на екрана се очертава този човек с торби брашно, хляб в ръцете си и ходи да разнася на бедни вдовици,

на сиромаси. Дойде някоя млада мома при мене, иска да знае ще бъде ли щастлива, ще се ожени ли. Като поставя екрана пред очите си, виждам, че тя има работа с четирима момци. Казвам: "Докато прилагаш многоженството, главата ти много ще пати." Виждам, че единият от тях има продълговата глава. Другият – широка, дебели вежди. Казвам: "С този човек трябва да се готвиш да опъваш каиша." Също така разглеждам и останалите двама. Но тя не знае кого да избере.

Тъй щото, каквото и да прави човек, той не може да се скрие от мислите си. Неговите мисли се четат. Нашите мисли не са създадени от сега. Те са образувани от хиляди години насам. Каквото човек мисли, не се губи. То се напечатва върху нашата глава, главно в нашия мозък. Когато някой не обича някого, образът на този човек се напечатва на очите му. Мозъкът е като фотографията, всичко се снема върху него. И човека, когото обичате, също се отпечатва неговият образ в очите [ви]. Ако някой мисли да извърши някакво убийство, и това се отпечатва в очите му. Ако образът на любимия ви човек се изгуби от очите ви, или вие преставате да го обичате, или той престава да ви обича.

Един ден, когато отидете на онзи свят, няма да ви питат как сте живели, но ще прекарат светлината през вас и всичко ще се очертае на екрана. Ще ви кажат: "Гледайте сега, сами да видите какъв живот сте прекарали на Земята." Вие ще видите живота си в картини, отначало докрая. Вие ще видите как сте родени, в какъв дом, кой е бил баща ви и коя майка ви, през какви перипетии сте минали и ще ви питат: "Харесвате ли всичко това?" Вие ще се ужасите от това, което виждате, но красиво е да видите своите животи и да се изправите. На този екран вие ще видите и добрите работи, които сте правили, и лошите, и по този начин ще можете да се оправите. Като видите погрешките си, ще разберете, че много неща не са били така, както вие сте ги мислили. Тия картини ще ги видите в един по-висок свят от физическия.

Сега да се върнем към Словото. За да разберете Словото Божие, вие трябва да вярвате в онова, което е вложено у вас. Вярата е един закон, който образува един хормон у вас. Вярата има свой специфичен орган. Ако вашата вяра не може

да привлече кръвта в мозъка, тя е слаба вяра. И надеждата в човека има своя специална жлеза. Ако надеждата ти не може да привлече кръв в мозъка, и тя е слаба. Ако твоят разсъдък не може да привлече кръв в мозъка ти, и той е слабо развит. Ако и в музикално отношение вашата музика не може да привлече кръв в мозъка, слаба е вашата музика. Музиката на човека трябва да привлече кръвта към музикалния център.

Всички центрове на човешкия мозък трябва изобилно да се напояват с кръв, да могат да се развиват. Така само те могат да се обновяват. И след това трябва да се образуват хормоните на човешката мисъл, на човешките чувства, на Божествената любов, на милосърдието, на съзнанието, на съвестта у човека. Като се развият или събудят всички тия центрове у човека, създава се тогава новият човек. Всички тия центрове ще създадат новия човек. Той няма да се създаде така, както мнозина си мислят.

Религиозните хора лесно решават въпроса за подмладяването, за новия човек. Обаче учените, светските хора ми харесват в едно отношение – че те се трудят, много работят. Религиозните хора много знаят, но малко разбират, а светските хора малко знаят, но каквото знаят, добре го разбират. Религиозният казва: "Господ е създал света, но как, не знаем." Светският казва: "Дали съществува Господ или не, ние не сме се занимавали с този въпрос, но донякъде поне знаем как е създаден светът."

Сега, в какво се заключава Словото у нас? Говорите за Словото Божие, но какво сте разбрали от Него? Всичко зависи от степента на развитието. Много религии има в света, но те не са на еднаква степен на развитие. Вземете само в Индия колко религии има, но всички са различни в степента на своите прояви. Религиите още не са разрешили най-важния въпрос. Те не са разрешили любовта към Бога. Те не са разрешили още и любовта към ближния, нито са разрешили въпроса любовта към себе си. Значи те не са разрешили трите главни въпроса. Каква религия, каква наука е тази, която не е разрешила трите главни въпроса?

Казват тогава, че трябва да се живее и да се служи на

Бога. За какъв Господ говорят те? За въображаемия Господ ли говорят? Щом става въпрос за Господа, човек трябва да влезе в Него, да Го опита така, както опитва слънчевите лъчи. Човек трябва да влезе в общение с Неговия ум, да го опита. Защо е даден умът на човека?

Ще опитате Господа с любовта си, без да Му давате някакви наставления. Ще кажете: "Господи, помогни ми както искаш и чрез когото искаш – чрез камъче, чрез някоя птичка, чрез някое дете, както намираш за добре, готов съм всичко да приема от Тебе." Той не трябва да очаква Господ да изпрати Своите ангели да му помагат, но да каже: "Господи, готов съм да заема и най-долното положение, но помогни ми само. Голям простак съм. Откак съм дошъл на Земята, така съм се объркал, така съм се оплел, че не мога да се освободя." Ако чрез Божественото в себе си човек не може да възстанови своя първоначален живот и не може да задържи Божественото в себе си, какво знание има той?

Казват някои, че е светотатство да опитват Господа. Да, но сам Господ е казал: "Опитайте Ме, да видите, че съм благ." Ще Го опитате разумно, а не по човешки. Съвременните учени, които се занимават с хормоните, на които са посветили цели години, виждат, че в тях седи подмладяването, те дават подтик на човешкия организъм. Докато религиозните хора говорят, че Бог е направил това, онова, учените хора се домогват до хормоните, които се отделят от различни жлези, и виждат, че в тях седи безсмъртието на човека.

Значи безсмъртието е вложено у човека, но той не знае как да го бутне. Щастието е вложено у човека, но той не знае как да го намери. Разумността е у нас, в челото ни, но не знаем как да я използуваме; смелостта е у нас, но не знаем как да я изразим. Всички дарби са у човека, но той не знае как да ги развива. И после, когато дойде някой да ни разправя нещо, ние питаме това, което ни се говори, вярно ли е, или не.

Това, което сега ви говоря, е опитано. Ако искам да ви покажа мога ли да пея или не, аз няма защо да аргументирам това нещо на думи, но ще започна да пея и вие ще видите мога ли да пея или не. Мога да ви разправям, че съм свършил

музика, но това се доказва на опит. Следователно има неща, които ние моментално можем да докажем верни ли са или не. И щом ги проверим, ние трябва да вярваме в тях. Щом аз имам чувството на любов развито в себе си, с него аз мога да проверя любовта и на другите хора. Ако имам милосърдие, ако имам смелост и ако мога да мисля, по този начин аз ще мога да проверя милосърдието, смелостта и на другите хора.

Сега аз искам да ви освободя от мисълта да мислите, че аз оспорвам вашето знание. Вашето знание е на място, но в това положение вие играете роля на риби, на птици, на коне и на съвременните хора. Аз нямам нищо против това, но ако рибите можаха да разрешат въпросите, нямаше защо да се създават птици. Но и птиците не ги разрешиха, и млекопитаещите не ги разрешиха, нито хората са ги разрешили. В Писанието е казано, че трябва да се създаде един нов човек.

Съвременните хора, мъже и жени, които искат да разрешат социалните въпроси, това е невъзможно днес, при сегашните условия на живот, при сегашната им любов. Невъзможно е днес да разрешат тия въпроси. И днес е възможно, но ум се изисква за това. Може да се направи опит в това отношение. Възможно е, но само при следното условие: младата мома да види само един момък и в него да няма никакво съмнение. Каквото и да направи той, в нея да не се яви никаква отрицателна мисъл. Същото се иска и от него. Тя трябва да го вижда в екрана, да знае какво прави и каквото после и да □ говорят за него, тя да казва: "Аз зная всичко, каквото той върши, и не се съмнявам в неговите постъпки." Тя извади екрана си, прекарва светлината си през него и всичко, което □ трябва, вижда. Тя вижда, че той отива да помага на бедни. Защо трябва да мисли, че той е лош човек? Екранът всичко □ показва; на екрана се вижда човек такъв, какъвто е в действителност.

И вашите вярвания за Бога не са лоши, и те са добри. Така, както се молите, и това е добро. Ако е въпрос да говоря френски, и аз мога да кажа: "Знаете ли да говорите френски?" Или: "Добър ден, господине." На английски пък мога да кажа: "Какво правите?" Дотук съм дошъл. По-надалеч не мога

да отида. Когато и да е, ще уча френски, няма да остана само с думите "Парле ву франсе"*, но освен това има и други философски работи от идеалния живот, които трябва да се изучават. – "Аз вярвам в Бога." – Това е френското "Парле ву франсе?" Или на английски: "[Ду ю] спийк инглиш?"** Ако ме турят да държа реч на английски език, ще се поставя в трудно положение. Не е въпрос да вземеш една книга и оттам да четеш, но трябва да се научиш сам да говориш и то да бъде за всички разбрано. Трудно нещо е езикът. Всеки език си има своите особености.

Казвам: Има един начин за изучаване на езиците. Това е да се учат езиците с любов. Аз мога да изуча един език за един месец, за два, за три, за четири или за повече месеца, а мога да го изуча за една година или за повече – от любовта ми зависи това. Аз мога да уча някой език 25 години и пак да остане ненаучен. Това зависи от любовта, която имам към езика. За да изучите един език, вие първо трябва да обичате самия народ, в който се говори този език. Ако искате да научите френски, влюбете се в една французойка; ако искате да научите английски, влюбете се в една англичанка и т.н. Ако искаш да научиш езика на природата, ще се влюбиш в природата. Само така можеш да научиш нейния език.

Отлична е граматиката на езика на природата. Отличен израз има тя. Казвате: "Какво ще се види в природата?" Вие още не сте видели онази красота, онова величие, което тя е скрила от човешките очи. Какви ли не инструменти, пиана крие тя в себе си! Какви ли не картини, какво художество крие в себе си. Като влезеш в природата, ти като че се намираш в приказките от "Хиляда и една нощ". Никой няма да ви вярва на това, което виждате. Вие ще се намирате в положението на учения, който гледа под микроскоп и вижда различните хормони. За простия човек това не са никакви хормони, той даже не знае какво нещо е хормон. Ученият вижда в подробности как се развива тази клетка, как се движи, дали е женска или мъжка и т.н. Те се различават по форма една от друга, но за да се видят, трябва да се увеличат няколко

* Parlez-vous français? (фр.) – Говорите ли френски?

** Do you speak english? (англ.) – Говорите ли английски?

хиляди пъти и тогава може да се разбере кои от тях са по-активни. Като нацъркате един от тези хормони в човешката кръв, той веднага ще се подмлади. Ако вие можете да възприемете идеите, те ще окажат върху вас такова влияние, каквото и хормоните – ще се подмладите. Живи са хормоните.

Тъй щото, ако повярвате в Словото, аз мога да нацъркам в кръвта ви от Него, мога да ви направя една инжекция, с която да изменя живота ви. Но законът е такъв, че ако аз ви направя инжекцията, а вие не искате, нищо няма да придобиете. После, ако се усъмните, най-малкото съмнение ще ви причини някаква вреда. Ще кажете: "Какво ни направи този човек? Той ни омагьоса." Ако имате пълна вяра, ще може да ви се тури един хормон в кръвта. Но какво ще правите после с този хормон?

Представете си, че ви туря един такъв хормон в кръвта и с това продължа живота ви на 200–300 години. Но, като не разбирате живота, вие ще кажете: "Какво направи този човек, че ми продължи толкова живота и ми създаде толкова много нещастия?" Какво ще правите, ако останете да живеете на Земята цели 300 години? Вашите другари са измрели, нямате близки, с никого не се разбирате, а не можете да се освободите от тялото си, да заминете за онзи свят. Какво ще правите тогава на Земята? Какво ще правите, ако сте разсилен цели 500 години и трябва да седите през всичкото време пред вратата на някой министър? Какво ще правите при това положение?

Ако сте разсилен в природата, има смисъл. Там разсилният трябва да е свършил 6 факултета. Той разполага със знания. Ако отидете при главата на природата да я питате за нещо, тя ще ви каже: "Идете при разсилния, той е много добре запознат с тази работа, ще ви ориентира по всичко." Вие ще отидете при разсилния и той ще ви разправи всичко онова, което искате да знаете.

Разсилният, това са вашите крака. Щом краката на вашия разсилен започнат да изстиват, вие трябва да знаете, че положението не ви е добро вече. Разсилният ви трябва да

бъде здрав. Вие веднага ще му изпратите кръвчица, ще му направите една баня, да подобрите неговото положение, ще го разтриете малко. Няма да го измъчвате, но ще се интересувате за неговото здравословно положение. Щом краката на вашия разсилен се стоплят, той ще ви благодари. Мислите ли, че вашите крака не мислят? Вие имате една повърхностна идея за вашите клетки. Клетките на тялото ви са много интелигентни. Знаете ли колко неща зависят от краката и от ръцете ви?

Сега това са само твърдения, не е още научен въпрос. Сега учените подемат въпроса за хормоните, за мъжките и за женските хормони, които подмладяват хората. Чрез тях те искат да усилят здравословно слабите деца.

"В начало бе Словото, и Словото бе у Бога." Питам: Къде ще търсите вие Бога? Кажете ми. В центъра на човешкия мозък, там е началото. Там е малката вселена, която си има едно слънце. Следователно от видимото слънце вие ще се пренесете във вашето слънце и от вашето слънце ще се пренесете към Бога. Човек трябва да намери своето слънце, за да може в неговия екран да се отрази неговата идея. В тази идея пък ще се отрази неговата мисъл. За пример, някой е болен, моли се, вглъби се в мисълта си и несъзнателно изпадне в безсъзнание. После се събуди и в него се яви мисълта, че след 3 деня ще оздравее. Така се случва – след 3 деня той оздравява.

Зависи как ще схванете това. Но ако човек има правилни отношения към Бога, и Бог ще има правилни отношения към него. Ако неговите отношения към Бога не са правилни, и Бог няма да има правилни отношения към човека. Ние сами предизвикваме Бога да има към нас такива отношения, каквито и ние имаме към Него. Ако някой човек намокри струните на цигулката си с вода и не взима това нещо в съображение, какъв тон ще издаде неговата цигулка? Ако музикантът не пази инструмента си, какво ще излезе от неговото свирене? Струните на цигулката трябва да бъдат сухи, а лъкът – намазан. Ако има пиано, той също така трябва да го пази.

Следователно, ако ние не пазим тялото си, което Бог ни

е дал, като инструмент, какво струва това тяло? Вие не знаете какво богатство представя тялото ви. Върху това тяло милиарди същества разумни са работили с милиарди години и като са мислили много, те са разбрали, че това тяло е необходимо на човека. В това тяло се крият всички възможности за постигане на човешките идеали.

Човек не разбира тялото си. Ако ти търсиш живота вън от тялото си, ти не си го разбрал. Тялото включва всичко в себе си. С тялото си, с този капитал, човек всичко може да постигне. "Ама, аз нямам ум." Защото го търсиш вън от тялото си. Твоят ум може да се прояви само чрез мозъка на твоето тяло. Ако си умен човек, ти трябва да вземеш всички грижи за мозъка си, да не го смущаваш, но да вярваш в него. Какво трябва да правиш? Не можеш да мислиш – ще се помолиш да отиде малко кръв към мозъка ти и ще започнеш да мислиш. Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да учиш, ако не можеш да вярваш, ако си безсилен, помоли се да отиде малко кръв към тия специални центрове на мозъка ти и ще започнеш да се проявяваш.

Но мозъкът трябва да се пази в нормално състояние. Съвременните хора са мозъчно изтощени. Защо? Те се тревожат за нищо и за никакво. Всички хора чертаят нови планове и проекти за Господа. Всички проекти, които хората отправят към Бога, ще отидат в архивите на забравата. Преди това Господ преглежда всеки човешки проект, всяко негово недоволство и после го отправя в архивата. Оттам го изпращат назад на Земята.

Аз съм питал мнозина, които искат пари, могат ли да носят 500□000 лева. Те ги искат в злато, но и в книжни пари не могат да ги носят. Колко тежи един грам злато? Медните пари тежат още повече. Ако имаш комерчески характер и отидеш при Господа да искаш пари, Той ще ти даде пари, но не в злато, а в мед. При това, Той ще го натовари с тия пари, ще ги тури на гърба му, че няма да може да се движи.

Ти търсиш една красива жена, но тази красива жена има разноски: тя иска да се разхожда с автомобил, да носи скъпи, хубави дрехи, хубави обуща, да живее разкошно. Всичко това струва 2–3 милиона на годината, а ти имаш всичко 2–3000

лева годишен приход. Как ще се справиш с такава жена? И тя си има мястото, но е жена за някой княз, който има големи приходи. Аз разисквам сериозно този въпрос. Ти се радваш на тази красива жена, но тя не е за тебе. Ти не знаеш още как да се обхождаш с нея. Като дойде при тебе и види положението ти, след една седмица най-много тя ще те напусне. И след това ще се оплаква, че жена му го напуснала.

Привеждал съм ви друг път примера, който и сега ще ви приведа. Един млад българин свършил науките си в Америка и като се върнал в България, отишъл при княз Батенберг да иска служба. Князът бил готов да го назначи на висока служба, министър в България, но го попитал: "С какво мога да Ви услужа?" – "Искам служба." – "Каква служба искате?" – "Да ме назначите директор в една от софийските гимназии." – "Щом искате да бъдете директор, идете при министъра на просветата. Той се занимава с тези служби." Така е – ако искате високи служби, трябва да отидете при царя. Повечето хора днес искат да бъдат директори на гимназии.

Аз привеждам този пример, за да покажа, че хората искат от Бога неща, които не са на мястото си. Те искат да заставят Бога да направи неща, които не се отнасят до Него. Който иска да стане директор, той трябва да отиде при министъра на просветата, той да го назначи. Царят може да подпише заповедта, но той назначава хората на по-високи служби. Всичко става по надлежен ред.

И тъй, вие трябва да изучавате себе си. Знайте, че всички възможности зависят от вашето тяло. От вашия мозък се определя стойността на вашия ум. От вашата симпатична нервна система се определя стойността на вашето сърце. А от функциите на цялото ви тяло се определя стойността на вашата воля. Когато се разглеждат удовете на човека, от тях може да се определи отпреди хиляди години през какви форми е минало едно същество, как е живяло през миналите поколения и т.н.

Това са отвлечени въпроси, но важното за вас е да не пренебрегвате тялото си. В това отношение вие можете да правите ред опити. Ако можете да направите една промяна

във вашия мозък с една десета от милиметъра, това е едно голямо постижение. Ако наблюдавате кожата на разните части на тялото си, например на краката, на ръцете, на лицето, ще видите, че навсякъде тя не е еднакво гладка. На краката кожата е по-груба, а на раменете – по-гладка. И съществата, които са работили върху нея, са от различна интелигентност. Та, ако можете да измените малко поне кожата на тялото си, вие сте постигнали много нещо. Кожата трябва да бъде чувствителна, да възприема. Тези клетки, хормони, трябва да работят, да бъдат майстори.

Вярата в Бога е творческа сила. Тя трябва да събуди човешкия ум, човешкото сърце и да даде подтик на човешката душа. Този век изисква хора на работата, не да бягат от живота, но да работят. По този начин животът може да се изправи, да се премахнат мъчнотиите. Тази е задачата на цялото човечество. Иначе как ще се създадат условия за новия живот? Как ще се внесе новият порядък на живота? Ето, сега в Испания се бият братя помежду си. Всички европейски народи се събират, търсят разрешение. Пет-шест месеца как воюват и държавите не могат да намерят метод как да постъпят. Те не могат да се намесят в тази война, да спрат избиването. Интересите на държавите са така намесени, че трябва разумно да действуват. Много време се иска, докато се успокоят хората.

Вземете колко време трябва да работи човек върху себе си, за да се справи със своята упоритост. Някой обидил някого и той не може да се примири с него, не може да му прости, защото неговото достойнство било засегнато. Ако ти паднеш в един кладенец и този, който те е обидил, дойде и ти подаде ръка и те извади от водата, ти няма ли да се помириш с него, няма ли да му простиш? Ако този човек, който ти е бил враг, сега дойде и ти подаде ръката си за примирение, няма ли да му простиш? Пак ли ще останеш със същото разположение? Сладките думи са сладки, но приятелят се познава във време на мъчнотия. Любовта към Бога се познава във време на мъчнотия. Вярата, надеждата се познават във време на мъчнотия.

Та, онова, което ви е нужно, е да напуснете вашите стари

методи, донякъде поне. Българите минаха досега през няколко метода на възпитание. Първо учителите си служиха с фалагите*, така наказваха учениците си и ги възпитаваха. Двама ученици взимаха две дървета, между тях поставяха ученика и учителят го биеше по краката.

Вторият възпитателен метод беше следният: двама от по-снажните ученици хващаха онзи, който трябваше да се накаже. Един от тях го туряше на гърба си, а другият държеше краката му. Тогава учителят взимаше една пръчка и го биеше по задницата.

Третият метод е днешният. Учителят взима една пръчка или една линия и казваше на ученика: "Дай си ръката." Щом подаде ръката си, учителят започваше да го удря. Ученикът тъкмо подаде ръката си, и веднага я скрива. Пръчицата често биваше дрянова. Сега това биене е заместено от някои учители с дърпане на ушите или с шамари, с плесници. Този метод мнозина го прилагат. Той още не е сменен.

Нямам нищо против тези методи, защото онези, които са много бити, те стават много учени. Турците имат една поговорка: "Който е много страдал, той много знае." Едно само трябва да желаете: като ви бие някой, да бъде той учен, че и вие да станете учени. Ако ви бие някой, да бъде той добър, че и вие да станете добри. Ако ви бие някой, да е богат човек, че като го глобят, да има какво да плати. Да ви не бие някой, който нищо няма, че после да ви моли да не го давате под съд. Богатият, като има какво да плати, ще ти каже: "Не ме давай под съд, но вземи тези 100□000 лева." Какво ще ти костват тези две плесници? Ще получиш поне 100□000 лева.

Някой казва, че Господ го е наказал. Аз бих желал Господ да ме накаже, защото това е едно благословение за мене. "Когото Господ обича, него наказва." Че, ако ти си болен и Господ ти удари две плесници, за да оздравееш, има ли нещо лошо в тия плесници? Ако ти си загазил материално и Господ ти удари две плесници, а сиромашията ти хвръкне настрана, какво лошо има в това? Когато Господ те наказва,

---

* фала̀га (от ар.-тур.) – *остар*. дървен уред, с който стягали краката

на наказания и го бие с пръчка.
това е добро, но ако не те наказва и те остави да си вървиш по своя път, това е лошо.

Та, когато страдате, не съжалявайте, макар че в страданието има една негативна любов. Не е за препоръчване страданието. Радостта е позитивната любов, а страданието – негативната. Страданието е майката, а радостта – бащата. Като се съединят, ще видите, че ще се роди нещо. При страданието вие виждате, че майка ви страда заради вас. Майката носи вашите грехове. Когато я питате защо страда, тя не казва, че носи греховете ви, че страда заради вас, но си мълчи. Само по себе си страданието не е страдание. Живите хора създават страданията на другите, но те създават и радостите им. Те създават и едното, и другото.

Сега да се върнем към същественото. Няма защо да се говори дълго време. Определете всеки ден по 10 минути, не повече, сутрин, на обед или вечер, когато имате свободно време, и си направете един отчет в себе си, какво ви трябва. Мислете за най-същественото, а не за друго нещо. Турете същественото в ума си.

И тогава ще бъдете в положението на онова малко бедно дете, което писало писмо на Бога. Това малко дете останало без майка и без баща и като нямало нищо, решило да напише едно писмо до Господа. То написало писмото, изказало своите нужди и го адресирало: "До Господа Исуса Христа в онзи свят." Пуснало писмото в пощата и се върнало в дома си, да чака отговор от Бога. Като получили това писмо на пощата, чиновниците се събрали да го прочетат заедно. Като видели тази чиста детска вяра, те решили да му помогнат. Наистина, като събрали една голяма сума, могли да задоволят всичките му нужди. Значи то получило отговор на своето писмо до Господа. Вяра има в това дете. То не разбира порядъка на нещата, но вярва, че Господ ще му отговори. И наистина, Господ му отговорил чрез чиновниците в пощата.

Нека станем и ние като малките деца. Нека имаме тяхната вяра. Като не разбираш някой въпрос, пиши едно писмо до невидимия свят, да ти отговорят. Съвременните хора се срамуват да се молят. Да се молиш, това значи да учиш езика

на природата. Това е единственият най-добър начин за изучаване езика на природата. Не е въпрос да седнеш на колене и да се смиряваш, но така трябва да се молиш, че да научиш нещо. Ще пращаш писмата си до Господа, ще кореспондираш, докато научиш техния език.

Ние сме закъснели в духовното. Ако евреите страдат от 2000 години насам, то е по единствената причина, че те избиваха пророците си. Колкото пророци дохождаха да ги учат на Божествения език и им говореха това, което Бог им казваше, те не вярваха на думите им и ги избиваха. Няма пророк, когото те да не са убили, но затова от толкова години насам са тласкани по Земята. И като дойде Христос, те пак не Го приеха.

Вие сте българи и затова вземете пример от евреите, бъдете по-умни от тях. Човек, който се обезверява в Божественото, за него ще дойде дървото, той ще мине през големи страдания и изпитания. "Всичко изпитвайте и доброто дръжте", казано е в Писанието.

Та казвам: Размишлявайте всеки ден по 10 минути, да станете по-милостиви, да имате повече любов към Бога, повече любов към ближните си, да обичате повече бедните, децата, растенията, животните, да обикнете въздуха, светлината, водата – цялата природа. Обикнете всичко в природата. Прекарайте всичко през ума си за 10 минути и се свържете с живата, разумна природа.

Вие можете да четете много религиозни книги, но ако не можете по този начин да размишлявате и да се свържете с всичко възвишено и благородно в света, вие и себе си не можете да облагородите. Всяка книга е важна дотолкова, доколкото ние можем да възприемем същественото от нея. Най-малкото съмнение е един червей, който изяжда човешкото сърце.

Каквото четете, мислете върху него. Във всяка книга има нещо вярно, което трябва да разглеждате внимателно и да проучавате. Спирайте се върху вярното и дръжте в ума си идеята, че другите хора не стоят по-ниско от вас. Хората нито са по-низко от тебе, нито са по-високо от тебе. Като видите едно животно, и за него не мислете, че седи по-долу

от вас. И то е на своето място. Щом Господ се е занимавал и се занимава с тия животни, вие не питайте защо ги е създал. Всяко растение, всяко животно – всичко, което Бог е създал, е на мястото си. Както виждате, от една женска хормона зависи подмладяването на човека. Ако имаш хормони, ще се подмладиш. Ако хормоните изчезнат, ти ще остареш, а след това и ще умреш. Ако хормоните изчезнат, ти ще изгубиш смисъла на живота си, всичко ще изчезне пред тебе. Ако хормоните дойдат в човека, той ще се подмлади. Това е факт. В който дом хората имат повече хормони, и жената, и децата, и мъжът – целият дом ще се обнови и подмлади. Зачитайте вашите мъжки и женски хормони, които Бог е изпратил да работят за вашето подмладяване.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

11-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.II.1937 г., 10 ч. сутринта,
София Изгрев.

ЗАЩО ПЛАЧЕШ И КОГО ТЪРСИШ?

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета няколко стиха от 20-а глава от Евангелие на Иоана, от 12-и стих надолу.

"Духът Божи"

Казва Исус: "Жено, защо плачеш? Кого търсиш?"

"Жено, защо плачеш и кого търсиш?" И двамата ангели зададоха въпроса на Мария "Защо плачеш", без да я разбират. Но Христос я разбираше и затова я запита: "Защо плачеш? Кого търсиш"?

Плачът е състояние, което се отнася повече за децата. Плачът е едно състояние, общо за цялото човечество. Всички хора днес плачат. Всеки се оплаква, всеки плаче – в тесен и в широк смисъл. Плачът показва, че на човека му липсва нещо. Плачът е една от подбудителните причини. Детето плаче, защото или му липсва нещо, или го безпокои нещо. Недоволството у човека се отнася към същата категория. Човек е недоволен от нещо – има за какво да е недоволен. Противоположната страна на плача е доволството и радостта. Понякога и радостния човек плаче, но от радост.

Често хората пренебрегват най-важните работи в живота и считат, че плачът е нещо детинско, че човек не трябва да плаче. В старите окултни школи се казваше, че за да стане човек ученик, сълзите му трябва да [пресъхнат]. И християните са казвали, че християнинът трябва да престане да плаче. Какво трябва да прави? Не трябва да плаче. Обаче да не плаче човек, това е цяла наука, цяло изкуство. Ако може да придобие това изкуство, добре.

Може да не плаче човек, но той трябва да измени условията на своя [живот]. Много от съвременните окултни уче-

ници са дали криво обяснение на думите "сълзите на човека трябва да пресъхнат". Да пресъхнат сълзите на човека, това е криво учение. Тези думи могат да се изтълкуват по друг начин, да им се даде съвсем друго значение. Някои казват, че така е писано в Моисеевия закон. Така е писано, но буквата умъртвява нещата, тя убива всяка мисъл.

Следователно сълзите на човека не трябва да пресъхнат, но трябва да се канализират. Ако водата не е канализирана, тя ще образува мокри места, мочурлуци. Думата "мочур" е турска, на български се казва "кално място" или "тресавище". Водата не е виновна, но тя трябва да се канализира, да се тури на работа. Каквото и да се говори за сълзите, те имат благотворно влияние върху човека. Като излязат от очите, те ги пречистват. Първоначално природата е създала жлезите на очите, за да се чистят. Човек всякога трябва да чисти очите си. Затова именно е създаден плачът, за да пречиства очите на човека, да вижда ясно. А после е дошла службата на плача, то е второстепенна служба.

Ето, първоначално устата на човека е била създадена, за да яде той с нея. Но после, след като природата е мислила дълго време, решила е най-после да тури на устата и друга една служба. Същата уста е създадена за поемане на въздух.

В устата също е турен езикът, да вкусва и да опитва храната. Езикът пък е създаден не само да вкусва, не само да разказва какво е видял и чул, но и разумно да говори. Значи човешкият език има 3 функции: да се научи правилно да яде, правилно да разпознава вкуса и правилно и разумно да говори. При това езикът има задача не само правилно да пише, да се изразява като поет, но и правилно да пее. Всичката тази работа се върши все с устата.

Казвате: "Каква е службата на човека?" – Да мисли. – "Това е много проста работа." Какво нещо представя човешката мисъл? Какво нещо е устата? Като приеме нещо в себе си, тя го чувствува като приятно и неприятно. Чувствуванията на човека представят един обширен свят. Чрез тях той разпознава положителните и отрицателните сили в природата, приятните и неприятните състояния. Чрез тях той разпознава две същини на нещата, които съществуват в света.

В нашия век хората са достигнали до положението да се учат. В миналите векове, преди нас още, хората не са имали тези условия, защото от невидимия свят идваха големи войнства със своите оръжия, с цел да завладеят Земята. Сега хората трябва да напишат една книга, че няма вече какво да завладяват.

Първата война, първото слизане на съществата на Земята се наричаше "инволюция", а сега – "еволюция". Това са две чужди думи, които трябва точно да се определят. Някои учени точно са определили какво нещо е еволюция и какво – инволюция. Инволюцията представя слизане от голямото към малкото, а еволюцията е възлизане от малкото към голямото. Това са прости думи, но за да се разбере този път от малкото към голямото и от голямото към малкото, човек трябва да образува един цял кръг.

Един ден запитах няколко млади студенти, които се интересуват от науката, какво нещо представя правата линия. Какво представя нейната дължина? Те казаха, че най-малкото разстояние между две точки, това е права линия. Какво нещо е кривата линия? – Сбор от прави линии.

Ние се различаваме малко в разбиранията си. Кривата линия е съществувала преди правата. Значи кривата линия е права. Като се съберат много прави линии, не знаят накъде да вървят, ще ги турите в пътя на кривите линии. Само така те могат да се оправят. Следователно пътят на правата линия е кривата линия. Що е крива линия? – Пътят на правите линии.

Отде са измислили хората кривата линия? Те казват за някого: "Пътят на този човек е кривъ." Това е неразбиране на нещата. Никой човек в света не върви право. Наблюдавайте го как върви. Като наблюдавате човека, ще видите, че той върви накриво. Къде е тогава неговата права линия? – "Ама, много праведен човек съм." – Не, никой човек не върви в права посока, в прав път.

Ако вземете тия думи в буквален смисъл, вие ще изпаднете в противоречие. Ето, вземете, хората гледат на плача като на слабост на човека. Те казват: "Не е мъжествено да се плаче." Те казват, че бабите плачат. Не, бабите най-малко

плачат. Бабата плаче за нейния дядо, ако е умрял. Ако дядото е жив, бабата никак не плаче. Тя си го потупва от време на време по гърба и казва: "Да си ми жив!" Бабите разсъждават много правилно. В това отношение те мязат на Настрадин Ходжа. Запитали един ден Настрадин Ходжа какъв е смисълът на живота. Той отговорил: "Докато жена ми е жива, аз разбирам половината свят. Докато аз съм жив, разбирам целия свят. Ако жена ми умре, аз изгубвам половината свят. Ако аз умра, тогава изгубвам целия свят."

Значи, в плача се крие нещо възвишено и благородно. Човек търси онова силното, мощното, възвишеното, благородното, отдето той е изгубил пътя си. Той се е отклонил от него и изгубил пътя си. Пътя си търси човек в света. Понякога му потичат няколко сълзи. Той сам не си харесва пътя, по който върви. Каквото и да направи, той чувствува, че нещо му липсва. В това отношение сълзите му представят един зов към онова, което някога е изгубил.

Кой оценява сълзите най-добре? – Растенията. Всяко растение използува сълзите много разумно. Вие правили ли сте опит да видите как действуват сълзите на растенията? Когато плачете, наместо да оставите сълзите ви да капят на земята, вземете едно малко цветенце в саксийка и оставете сълзите да капят върху него. Като направите опита, ще видите каква магическа сила имат сълзите. Но вие трябва да бъдете много учени, да намерите тази магическа сила.

Някой казва: "Омагьосаха ме." Те не разбират какво нещо е магията. Да омагьосаш един човек, това не значи, че ще го омотаеш, но ще приложиш някакво знание по отношение към него. Магията представя знание. Магията подразбира знание на онези велики закони, които функционират в природата. Според законите на природата всички неща стават много правилно. Който знае тия закони, за него всичко става; за онзи, който не познава законите на природата, за него нищо не става.

Когато видят човек, който знае много неща, хората казват, че този човек е голям магьосник. Под думата "магьосник" те разбират човек, който те е замотал. Днес обаче дума-

та "магьосник" ни най-малко няма това значение, каквото първоначално е имала. Вземете думата "йезуитин". Какво представя йезуитинът? Той е християнин, човек, който вярва в Христа. Значи на хората, които вярват в Христа, им е дадено най-лошото име. Казват за някого: "Той е цял йезуитин." Значи той е цял християнин. Следователно всички християни са все йезуити. Какво лошо има в това? Има причини, поради които тези християни са наречени "йезуити". Важно е днес как ще се поправи тази работа. Понеже ние не искаме да я оправяме, тя сама по себе си ще се оправи. Няма какво ние да оправяме света. Един ден от човешките възгледи нищо няма да остане. Всичко това ще се утаи. Тази дума "йезуитин", в смисъл на "християнин", един ден ще се измени, ще се даде друг смисъл.

И думите се изменят. За това има ред примери. В английския език, за пример, има една дума, която преди 200 години е означавала едно, а след 200 години тя означава съвсем друго нещо. Това е думата "привент"*. Преди 200 години думата "привент" е означавала: "Помогни ми, Господи, да направя нещо." А след 200 години тя означава: "Забрани ми, Господи, да направя това нещо." Как се е изменил толкова много смисълът на тази дума? Тя е претърпяла цяла еволюция. Същото може да се каже и за думата "йезуитин", която някога е означавала "християнин". Можете ли и вие сега да откажете, че не сте йезуити? Щом си християнин, ти си йезуитин. Значи в думата "християнин" се е вмъкнало едно такова значение, каквото тази дума не съдържа. – "Как? Аз да съм йезуитин?" – Какъв си тогава? – "Християнин съм." – Че, то е едно и също.

Сега аз изнасям тези странични въпроси само за изяснение. Често в ума ни, в сърцето ни влизат такива понятия, които имат точно обратен смисъл на това, което те днес съдържат, или на това, което природата първоначално е вложила в тях. Всичките погрешки на нашия живот седят в това, че сме изопачили нещата. Ние сме изопачили значението на нещата, на тяхното вътрешно съдържание, което природата първоначално им е вложила. Природата им е вложила

* prevent (англ.) – предотвратявам, не допускам.

едно, а ние разбираме друго. Ето защо често със своите разбирания хората са в противоречие с окръжаващата среда.

Често мнозина говорят за условията в живота, които определят развитието на човека. Други казват, че условията не са важни, но важен е човекът. Да, важен е човекът, който мисли. Условията са само средства, чрез които мисълта може да се прояви. Човекът е онзи, който обмисля нещата, какво може да постигне, ако има благоприятни условия.

За пример каква е била целта или намерението на природата, когато е създавала жената и когато я направила красива? Още не се знае смисълът на красотата, но чрез нея природата имала предвид да постави човека при условия да може от едно грубо състояние да премине в едно благородно, възвишено състояние. Красотата е един подтик, който природата е вложила с цел да помогне на човека да излезе от своето грубо състояние. Всички неща, които не са красиви, съдържат тъмнина, а всички красиви неща съдържат светлина, знание и мъдрост в себе си.

Красотата е сбор на всички велики добродетели, които съществуват в битието. Това е общо и за външната, и за сърдечната, и за умствената красота. И духът е красив, и душата е красива. Значи красота има навсякъде. Тъй щото, външната красота на тялото се обуславя от вътрешната красота на човешката душа и на човешкия дух.

Случва се, че и духът, и душата, и умът, и сърцето и тялото понякога биват грозни. Тяхната грозота се дължи на грубостта. Дето съществува грубост, там има грозота.

Казвате: "Как да разберем това нещо?" Вие го разбирате много добре. Кажете ли, че не го разбирате, аз съм уверен, че го разбирате повече, отколкото трябва. Съвременният свят страда от много знания. Ще дойде някой да ме пита зная ли какви са последните теории за светлината. Казвам: Старите теории ги зная, но новите още не съм научил. И тях един ден ще ги науча. Много теории има за светлината. "Ами знаеш ли теорията за произхода на живота?" – Не зная. – "Животът е произлязъл от една малка клетка." – Възможно е. Чудно ми е как е могло от такова едно малко същество да

произлезе такава мощна сила – животът, в който хората сами не вярват. Те сами не вярват в това, което учат. Има едно противоречие. Животът не е произлязъл от такова малко същество. Вярно е, че животът е произлязъл от нещо малко, но какво е това малкото? То е работникът, то строи, то е демократът. Малките работници са все демократи, които работят, които строят, но всъщност животът е произлязъл от великото.

Животът произтича от безграничността, която няма начало, няма и край. Сам по себе си животът произтича от една същина, но не от малкото, а от голямото. За нас се показва, като че животът е произлязъл от една малка клетка, а всъщност тази клетка е само проводник на живота, както е проводник на водата чучурът на чешмата. Самият чучур, обаче, не дава водата. Водата изтича от съвсем друг източник, а чучурът служи като проводник на тази вода. Тъй щото, когато казваме, че животът е произлязъл от една малка клетка, ние се заблуждаваме в това. Клетката е само проводник на живота.

Клетката сама по себе си не е толкова проста, както мнозина си я представят. Те имат много сложен живот. Те имат особени специалности, каквито ние не можем да си представим. Тези малки клетчици съставят целия човешки организъм. Едни от тях устройват мозъка, други – стомаха, трети – белите дробове, четвърти – нервната система и т.н. Клетките са разпределили помежду си работата. Те са отлични химици, знаят как да работят, как да съединяват елементите. Ако разгледате работата на клетките, които са в човешкия мозък, ще се учудите на това, което те вършат и ще видите, че по отношение на знанията си те са по-учени и от самия човек, в когото се намират.

Човек се мисли за господар на тялото си, но всъщност някои от слугите му знаят повече от своя господар. Човек е господар, но прост господар. Един ден той трябва да се обърне към Господа с думите: "Господи, бих желал да зная поне толкова, колкото знаят моите слуги в главата ми." Мозъчните клетки са много учени.

Смирение се иска от човека. Той трябва да знае, че не знае много. Който не признава това, той си мисли, че много неща знае, а в същото време се чуди защо животът му не върви добре. Малко кръв имаш. – "Ами, много ям." – Много ядеш, но кръвта не [от] яденето образува живота. Кръвта е водата на живота. Който няма достатъчно кръв в организма си и при това чиста кръв, работите му не вървят добре.

Ако разсъждавате по човешки, вие ще дойдете в стълкновение със сегашните биологически и физиологически разбирания. Аз не съм против хората, но съм за онези природни процеси, които всеки момент се извършват правилно. Тези процеси трябва да се изучават. Христос казва: "Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си". Значи "ако ядете плътта Ми и пиете кръвта Ми, ще имате живот в себе си." Ако не разберете дълбокия смисъл на тия думи, вие ще изпаднете в друга крайност, в каквато изпаднаха много от последователите на Христа. Ако им дадете криво тълкуване, ще дойдете до онова разбиране и онова мнение, според което се казва, че евреите имали обичай да пият кръвта на християните.

Вие трябва правилно да разбирате нещата. И във времето на Христа мнозина казваха: "Не знаем дали този е Син Божий." Ако те Го признават за Син Божий, трябва да разберат какво нещо е Синът Божий.

Много християни и до днес още се заблуждават, че са християни, само защото са пили от Христовата кръв. И те мислят, че като отидат на онзи свят, ще се препоръчат за християни, като кажат, че са пили от кръвта Христова и са яли от Неговата плът. Това според тях означава вярване в Христа.

Това са заблуждения, спорове, които стават не само между християните, но и между всички вярващи. Едни други се обвиняват, че еди-кой си не вярвал в иконите или че не вярвал в църквата, не посещавал църквата. Чудно нещо. Те поставят въпрос дали някой вярва в Христа, но се застъпват за иконите, за църквата. Църквата и иконите са второстепенни неща, те отпосле са дошли.

Ние се застъпваме за съществените неща, в които трябва

да се вярва. Като вярваш в човека и като го обичаш, ще обичаш и неговото тяло, ще обичаш и неговата дреха. Ако в човека вие не обичате онова, което мисли, всички останали работи не са съществени, не са важни. Това, което кара хората да се обичат, е душата. Ти можеш да обичаш само едно същество, което мисли и живее. Човек може да обича само живите същества, които се проявяват и които мислят. Само тия неща са достъпни за нас. Вие не можете да обичате мъртвите неща.

Казвате: "Това е камък." Камъкът е жив, и растенията, и въздухът, и водата, и светлината – всичко е живо. В природата няма мъртви неща. Всичко в природата е живо. – "Ама, еди-кой си човек е мъртъв." – Не, не е мъртъв той, но клетките, които са работили в него, напущат работата си и отиват на почивка. Когато умира, човек се прощава с всички свои клетки, ръкува се с тях, извинява им се и казва: "Ще ме извините, че докато бяхте у мене, аз не знаех как да се справя с вас, не знаех как да ви управлявам. Сега отивам при Господа да се уча, че като дойда втори път, да зная как да ви управлявам."

Ние, съвременните хора, не знаем как да се справяме със себе си, със своите клетки, а искаме да оправим света. Човек не може да оправи своя вътрешен свят, че ще оправи хората и света.

Защо плаче човек? Човек не плаче, но плачат неговите слуги, които са изгубили свободата си. Когато умре майката, детето плаче и казва: "Майка ми беше, която ми даваше живот." Че как така? Ти не можеш ли да живееш без майка? И без майка може да се живее. Аз бих желал да дойде някой при мене, да ми каже, че може да живее и без майка. Щом напусне майка си, младият момък веднага започва да търси някоя млада майка. Защо? – Не може да живее без майка. Младите момци търсят младите си майки, а младите моми търсят младите си бащи.

Бащата и майката са важни. Това трябва да го разбирате. Те съставят дома. Ако вие имахте тази идея, плачът щеше да престане. Който иска да знае как може да престане плачът, той трябва да разбира какво нещо е майката и какво –

бащата и да ги цени. Като намерите майка си и баща си, и плачът ще престане. Като намерите майка си, ще я виждате и в младата мома, и в цветята – навсякъде ще я виждате. Ако се разболееш, майка ти ще дойде и ще каже: "Не бой се, синко, ще оздравееш." Ако осиромашееш, майка ти пак ще дойде и ще каже: "Не бой се, синко, сиромашията ще те напусне скоро." При всички случаи на живота ти твоята майка ще дойде и ще те утеши. Една е Майката. И при този зов ние плачем.

Христос я запита: "Жено, защо плачеш и кого търсиш?" – "Взели Господа моего." Думата "Господ" в еврейски език е в женска форма. Това значи: "Майка ми са взели", т.е. "Майка ми е умряла". Сега аз не искам да обяснявам тия неща, защото от едно заблуждение ще влезете в друго заблуждение. Който не знае какво нещо е майката и не я разбира, той нищо не знае. – "Е, майката е една жена." – Не е жена Майката.

"Ами какво е това, което омагьосва света?" Мъдрецът е магьосник. Значи човек е станал магьосник, след като е придобил голяма мъдрост, след като е станал мъдрец. Това пък, което индусите наричат "мая", това е силното, мощното, великото, което е създало света.

Когато говорите за заблужденията в света, вие трябва да знаете, че те се дължат на неразбиране на реалността. Тази е единствената причина за заблужденията в света. Заблужденията съществуват само в ума на човека, но не и вън от него. В природата няма заблуждения. Значи Майката съставя великото в света, великото в човека. Като разбереш нещата, тогава ще разбереш и Майка си.

От Духа излиза Любовта. Значи плодът на Духа е Любовта. Първият плод на Духа е Любовта. И тогава, според новите разбирания, Духът представя Майката. Като намериш Майка си, ти си намерил онази топлина в живота си, която може да те съживи, да те стопли. Духът, това е Майката, това е топлината на живота. Такава идея трябва да имате за майката. Майката може да бъде и една обикновена жена, но ако нямаш едно свещено понятие за майка ти, тя нищо не може да ти помогне. Имаш ли свещено понятие за

майката, каквато и да е тя, ще може да ти помогне.

Сега, както ви виждам, вие не сте от онези, които искате да се заблуждавате. Като ви срещне някой, веднага ви пита защо сте тръгнали в този път да се заблуждавате, защо не държите християнството. Вие поддържате християнството, но какво всъщност е християнството днес? Християните не са нищо друго освен йезуитите в миналите векове. Какво са поддържали християните? Какво е било тяхното учение? Те са подържали идеята, че целта оправдава средствата. Всъщност целта никога не оправдава средствата. Значи, според йезуитското учение ти можеш да убиеш един човек, за да спасиш своя живот. Да, но като убиеш едного, после и тебе ще убият. Но какво се ползува човек, ако убие едного или другиго? Ако ти убиеш едного, и тебе ще убият. Де е тогава спасението? Как си се спасил? Къде остава тогава девизът на йезуитите, че целта оправдава средствата?

Казано е обаче в закона: "Не убий!" Не убивай онова, което Майката е създала. Не разрушавай онова, което Майката е създала. Съвременните хора оправдават убийството поради това, че като се защитават, могат и да убият. В самозащитата се позволявало убийството. Когато някой убива някого, той има криво понятие за него, той го мисли за [свой] враг. Ами ако този човек после разбере, че този, когото е мислил да убива, му е бил най-добър приятел? Ако го убие, той ще си причини най-голямото нещастие.

Когато отрязват крака на някой човек, с това му причиняват най-голямо нещастие. Лекарите обаче казват, че ако не му ампутират крака, ще се зарази всичката му кръв. Не вярвайте в това. Ако не вярвате в ампутирането на крака, ти ще оздравееш. Който изпълнява волята Божия, той всякога може да оздравее.

Заболява един добър, благочестив човек от крак и толкова се влошило положението му, че лекарите го посъветвали да отрежат крака му. Той им отговорил: "Не, не давам крака си. Щом съм дошъл на Земята, аз съм дошъл да живея и да работя за Бога с всичките си удове. Не разбирам защо Господ ще се нуждае от единия ми крак само. Ако е въпрос да пожертвувам нещо за Господа, аз цял ще се пожертвувам,

цял ще Му се предам, но по никой начин не давам крака си. Готов съм на всякаква жертва, но не частично, а изцяло." Той веднага излязъл от болницата и започнал да се лекува по обикновен начин и наскоро кракът му се излекувал.

Та казвам: Такова нещо е йезуитското учение. То иска да жертвува крака или ръката, някакъв уд. Не, не жертвувай крака си. Според Христа жертвата се разбира другояче. Той казва: "Представете телата си в жертва жива и благоугодна на Бога". Той не казва, че трябва да пожертвувате крака или ръката си, но цялото си тяло, т.е. каквото имаш. Не мисли, че Бог ще злоупотреби с тебе. Ако служиш на Бога, Той ще ти бъде господар, а ти – Негов слуга. По-добър господар от Бога не можете да намерите. Ако се посветите в служене на Духа, ще знаете, че по-добра майка от Духа не можете да намерите. Някой път ние се спъваме от мисълта, че това, което пожертвуваме, няма да отиде към своята цел.

Често хората разглеждат нещата повърхностно, занимават се с дребнави работи. Като видят, че някой изучава нещо или се подвизава в духовния живот, казват: "Този човек 20 години се занимава с духовни работи, трябва да е станал светия." За друг казват: "Този е постил 20–30 деня, станал е светия." Христос е постил 40 деня. Той е бил силен човек.

Наскоро преглеждах една статистика кой колко време може да пости. Птиците могат да издържат пост от 10–12 деня. След 12-дневен пост те умират. Обикновеният човек може да пости 20 деня, след което умира. Костната жаба* пости 500 деня. Змията – 800 деня. Има риби, които могат да прекарват пост, да седят гладни и до 1000 деня. Учените хора са намерили, че когато едно тяло изгуби половината от своята тежест, то умира, т.е. разрушава се. Следователно, дойде ли до това положение, да изгуби половината от теглото си, човек е осъден вече на смърт. Такъв е законът за поста.

Или, когато човек изгуби равновесието на своя живот, смъртта иде като естествено последствие. Значи животът представя едно равновесие между силите на сърцето и на ума. Следователно, щом се наруши равновесието между силите на сърцето и силите на ума, т.е. силите на живота, тогава идва вече смъртта.

---

* костна жаба – *диал.* костенурка.

Нови методи трябва за възпитание на младото поколение. Сегашните хора вървят към голямо размножаване, а с размножаването заедно се увеличават и страданията. При това положение животът става още по-несносен. Във времето на римската империя, когато е царувал Юстиниан, тогава хората са били много по-малко. Сега има голямо увеличаване на хората по Земята.

Хората трябва да се увеличават пропорционално на тяхната разумност. А днес, като се увеличават хората, не се увеличава тяхната разумност, а се увеличава тяхната вътрешна борба. Всеки иска да живее. Колко години най-много може човек да живее на Земята? Средно човек днес може да живее най-много около 50–60 години, при това туй са години на тревоги. Ако пък приеме едно верую, постоянно ще мисли дали ще бъде спасен или не. Ако имаш богатство, постоянно ще се безпокоиш да не изгубиш това богатство по някакъв начин. Ако си здрав, ще се безпокоиш да не изгубиш по някакъв начин здравето си. Ако си чиновник, ще се безпокоиш да не те уволнят. Навсякъде в живота си човек все ще има условия за безпокойствия. Днес някой те обича, но утре ще се безпокоиш да не те разлюби. Ако те обича, ще те срещне, ще ти се усмихне, но ако не те обича, ще те срещне и нищо няма да ти даде. Отде иде безлюбието в света? Има едно коренно крайно вътрешно обезверяване между хората. Хората не вярват в това, което проповядват.

При един голям банкер в Ню Йорк дохожда един млад господин и му казва: "Господине, знаеш ли на колко хора ти дължиш? Знаеш ли, че твоето голямо богатство се дължи на труда на милиони хора?" – "Зная. Знам, че съм длъжен на около 500 милиона хора. Като разпределя справедливо богатството си между всички тия хора, на всеки се пада по един лев. Тъй щото, ето, вземи и ти своя лев и бъди свободен. Това мое богатство от 500 милиона е един голям дълг, който трябва да разпределя между всички хора."

Който има богатство, той трябва да знае разумно да се справя с него. Иначе той ще мине за безчестен човек. Природата държи точна сметка за всички неща. Казвате: "Да сме богати." Можете да бъдете богати, но трябва да

знаете, че като ви направи богати, природата ще иска от вас първо да изплатите дълговете си. По този начин тя ще види кой колко е умен. Ако изплатите дълговете си, тя ще ви даде нова служба. Ако не изплатиш дълговете си, тя ще разбере колко си умен и ще те направи сиромах. Тогава няма да имаш на никого нищо да даваш, но няма и какво да взимаш. Тя казва: "Ти сега ще работиш." – "Дотегна ми да работя." Едно време те бяха направили богат човек, за да изплащаш дълговете си, но ти не искаше да направиш това. [Сега] те турят на работа, но ти не искаш да работиш. Природата казва: "Още едно знание имам." – "Какво е това знание?" – Да умреш. Това е последната инстанция, чрез която можеш да се освободиш от всички мъчнотии. Това е смъртта. И тогава никой няма да те търси: нито сиромаси, нито богати. Тогава всички ще се дезинтересират от тебе. Тогава никой няма да дойде при тебе. Ти ще останеш сам.

Да остане човек сам, това е едно философско окултно учение. И ще те остави Господ сам в пространството, в един остров. И след като седиш стотина години сам, без да похлопа на вратата ти нито една мухичка даже, тогава само ще разбереш какво нещо е самотията в живота.

Красотата на живота седи в това, когато онзи, който те обича, идва при тебе. Красотата на живота седи и в това и ти да отидеш при онзи, когото обичаш. В това седи смисълът на живота. Хората се страхуват от Бога, страх ги е да отидат при Него. Защо хората се страхуват? Много примери има, които показват как хората се страхуват. Те се страхуват от вампири, от много неща. Какво нещо са вампирите?

Един богат човек ял сливи, но една от кокичките на сливите влязла в кривото му гърло и той се задавил и умрял. Погребали го с всички почести, с всички церемонии. Като богат човек, турили на пръста му един скъп пръстен с хубав голям диамант. Един от присъствуващите на погребението, беден човек, видял този пръстен и турил в себе си мисълта да го открадне. За тази цел той отишъл на гробищата и като заровили умрелия, той останал там да чака всички хора да се разотидат. Като се разпръснали всички близки и познати

на покойния, той отишъл до гроба, разровил го и посегнал да вземе пръстена на богаташа. За да се добере по-лесно до пръстена, той стъпил на гърдите му. В това време кокичката, която била заседнала в кривото гърло на богаташа, отскочила и той поел въздух и оживял. Бедният, който дошъл да краде пръстена, веднага избягал. Богатият обаче скочил от гроба и тръгнал да си отива у дома си. Като се върнал и похлопал на вратата, всички негови домашни се силно изплашили и разбягали, понеже помислили, че е вампирясал.

Това представя едно комично положение, каквито англичаните често сами си създават. В това отношение те много обичат хумора. Когато някого не го приемат никъде, за такъв човек се казва, че е вампирясал. Такъв човек, дето и да отиде, никой не гледа с доверие на него, никой няма вяра в него. Всички гледат на него с подозрение. Това е особено положение, в което всеки човек може да изпадне.

Христос я запита: "Жено, защо плачеш и кого търсиш?" – "Господа моего взели." Всички търсим Господа, нашата Майка, Духа Божий, Разумното в света. Като дойде Разумното у човека, То отвътре ще ни научи на всичко. Като дойде Майката у човека, Тя ще го научи.

Седиш ти и въртиш ръцете си, като някоя млада мома. Ще ме извините, че взимам за пример все младата мома, но такъв е днешният живот. Седи една млада мома, свършила гимназия, и си мечтае: "Да намеря някой млад, красив момък, с хубави мустачки, да се оженя за него, че да си поживеем добре. Да си вземем един апартамент с 3 стаи и кухня, с баня, че да си поживеем." Така си мечтае момата, но майка □ казва: "Слушай, я остави твоя възлюбен настрана. Зная ги аз тия възлюбени. Ти си се заблудила в него, но утре ще плачеш от него. Я стани, облечи се, та иди накрая на квартала. Там има една бедна вдовица, с няколко малки деца, която от няколко деня не е яла нищо. Вземи кошницата и тури в нея 1–2 хляба, малко кашкавал, сиренце, захар, да си хапнат малко и да се порадват. След това поговори с нея, кажи □ няколко сладки думи. А така, да мислиш за своя възлюбен, нищо няма да спечелиш. Ти няма да живееш с него добре. Не мисли, че той ще дойде при тебе."

Ти можеш да живееш само с онзи, когото ти намериш. Той може да ти бъде възлюбен. А този, който тебе те намери, с него не можеш да живееш. Той не може да ти бъде възлюбен. Когато жената намери своя възлюбен, тя ще може да живее с него. И когато мъжът намери своята възлюбена, той ще може да живее с нея. Но ако възлюбената го намери, той не може да живее с нея. И ако той намери своята възлюбена, тя не може да живее с него. Когато момата намери своя възлюбен, тя трябва да му каже: "Слушай, иди да намериш своята майка. Аз не мога да живея без нея. Тя трябва да дойде при мене." И когато момъкът намери своята възлюбена, и той трябва да □ каже: "Иди да намериш майка си. Без нея аз не мога да живея." Мъжът трябва да каже на жена си: "Ти намери ли баща си?" – "Не съм го намерила." – "Иди да го намериш и тогава дойди при мене. Тогава ще живеем добре."

Сега аз ви казвам какво трябва да правите. Вие възразявате, че вярвате в Бога. Съгласен съм с вас. Вие сте намерили своя възлюбен, но едно не ви достига – не можете да го задържите. Кажете ми кой от вас, като е намерил своя възлюбен, е могъл да го задържи, или своята възлюбена? Днес я намерите, но утре ще дойде смъртта и ще ви я вземе. Щом смъртта може да го задигне, той не е вашият възлюбен. След това ще кажете: "Взеха ми мъжа или жената." Че как могат да задигнат цял мъж или цяла жена? Аз не вярвам в това. – "Ама, изгори ме еди-коя си мома." Аз и в това не вярвам. Той сам се е запалил и изгорял.

Аз ви привеждам тия примери из живота, за да видите какви криви схващания имате за живота. Само така вие можете да видите какви криви възгледи имате за любовта, за добродетелта, за управлението, за отношенията между хората и т.н. Това са все заблуждения, това са неверни положения. Ние трябва да дойдем до онова положение, в което живеем. Когато Духът дойде у нас, когато реалността се прояви, тогава само целият ни живот може да се измени. Тогава вече няма да бъдем в положението на малките невръстни деца. Какво казва апостол Павел в 13-а глава на своето Послание? Той казва: "Като бях дете, мислих по детински, но щом ста-

нах възрастен, започнах да мисля като възрастен и напуснах детинските работи.” За децата е казано, че на такива принадлежи Царството Божие. В думите “като бях дете, мислих по детски, но като станах мъж, започнах да мисля умно”, Апостол Павел е вложил друга идея. Той искал да каже, че като мъж, когато дошла в него истинската мисъл, той напуснал вече онзи тесен кръг, в който по-рано се движил. Значи като дете той се движи в тесен кръг, но като стане мъж, той напуща тесния кръг и започва да се движи в широк кръг. Та, всинца ние се нуждаем от онзи широк кръг, от широк свят, който стои пред нас.

Съвременните хора се страхуват да изучават бъдещия живот и затова казват: “Нека първо уредим физическия, сегашния си живот, че тогава ще мислим за бъдещия.” Как ще уредите този си живот, когато след 10–30–40–60 години ще ви извикат за онзи свят? Това не е никакво уреждане на живота. – “Е, като ме изпъдят от една къща, ще отида в друга.” – Това не е разрешаване на въпросите. Аз влизам в положението на онези, които, като влязат в една къща, поживеят няколко месеца и след това ги изпъждат. Все ще се местите от една къща в друга, но това не разрешава въпросите на живота. Живеете в една къща известно време и след това започват да ви увеличават наема, но като нямате средства, вие се измъчвате, не можете да платите колкото ви искат и се принуждавате да излезете от тази къща, да намерите някоя по-евтина. При това положение вие започвате да залагате, да продавате това-онова, да се освободите от трудните условия. Но това не прави живота ви щастлив.

Че кой не е бил изпъждан? Дойдат, хванат те и ти казват: “Ще излезеш вън от тялото си.” Вие се молите, искате да ви почакат малко, но не ви слушат, казват ви: “Не, ще излезете навън.” И като излезе човек от тялото си, близките му се успокояват, казват, че техният любим брат, сестра мъж, жена или дете е умряло. Това е примиряване само. Никаква смърт не е това, не е умрял този човек. Да се мисли, че е умрял, това говори за вашите криви разбирания. Казано е в Писанието: “Бог не благоволява в смъртта на грешника.” Като

греши още човек умира, а не умира когато и както вие разбирате, че е умрял. Вие трябва да имате съвсем друго понятие за смъртта. Когато някой брат или сестра умира, той не трябва да губи съзнание, но да повика своите близки и приятели и да им каже: "Ето, аз вече заминавам за другия свят. Искам да си кажа с вас сбогом и да видя на кого ще изпратите много здраве за другия свят." След това се ръкува с близките си и заминава.

Христос казва: "Какво търсите вие живите между мъртвите?" Следователно има едно положение, което ние трябва да напуснем. Това положение именно в сегашния живот ни смущава. Мнозина казват, че това положение именно демагнетизирва човека. Закон е: Докато ти не обичаш хората, никой не може да те обича. Който мисли, че първо хората трябва да го обичат, а после той да ги обича, той е попаднал на крив път. Закон е: Ти първо възлюби ближния си, а после и той ще те възлюби. Инициативата трябва да бъде у всеки едного и тогава, като залюби пръв ближния си, после и ближният му ще го залюби.

Какви са резултатите днес? Точно обратни. Защо? Защото всеки иска първо другите да го обичат, а после той тях да обича. Никога майките и бащите не могат да имат добри синове и добри дъщери, ако като основа на своя дом не са положили любовта. Много моми и момци са ме питали да се оженят ли, но аз съм им отговарял: Ако Бог ви е съчетал, можете да се ожените. Но ако Бог не ви е съчетал, тогава чакайте, не бързайте да се жените. Ако се ожените и Бог може да влезе във вашия дом и да живее с вас, тогава вашата женитба е намясто. Ако се ожените и Бог не може да живее между вас, по-добре да не сте се женили.

Как ще стане това съчетание? В никой дом не трябва да съчетавате противоречиви мисли и чувства между братята и сестрите на този дом. Щом такива мисли и чувства се съчетават между братя и сестри, непременно между тях ще има големи разправии, недоразумения. Христос казва: "Идете и кажете на Моите братя, че Аз отивам при Отца Моего, при Бога Моего." Това значи: "Идете и кажете на вашите братя как трябва да живеят в бъдеще." Как трябва да живеят? – В

любовта. Христос казва: "Всичко онова, което Аз направих в света, е за благото на Моите братя и сестри." Всички вие трябва да вървите по този път. "Жено, защо плачеш и кого търсиш?" – "Взели Господа моего."

И тъй, под думата "любов" аз разбирам Майката в света, а под думата "мъдрост", това е Бащата. Под думата "Бог" разбирам Бащата. А под думата "Дух" разбирам Майката, Която съгражда нещата. Под думата "Дух" аз не разбирам ония обикновени духове, но Духа Божий, Който ободрява човешкия ум и човешкото сърце и оправя всичко в живота. Когато Духът, т.е. Майката, дойде у човека, неговият живот тръгва в нормалния си път. Когато Майката – Духът, присъствува в един дом, той изцяло се благославя.

Досега хората са живели без Майка си и без Баща си. Отсега нататък те трябва да живеят със своята Майка и със своя Баща. Досега вие сте търсили Майка си и Баща си в лицето на човека, но не сте Ги намерили. И това не е лошо, но не се придобива много. Добре е понякога човек да има някаква картина, но в тази картина не е вложен същинският живот. Днес рисуват образа на Христа, на светиите, но по-добре е човек да има живия образ на Христа и на светиите, отколкото техните нарисувани образи.

И тъй, докога ще плачат хората? Докато намерят Майка си и Баща си. Щом ги намерят, у тях ще дойде онова истинско радостно състояние. У тях ще дойде новото верую, което сега иде в света. Новата религия ще бъде религия на любовта между майката и бащата, на любовта между братята и сестрите в дома.

Жено, защо плачеш? Братко, защо плачеш? Сестро, защо плачеш? – "Взели Господа Бога моего." Ще плачат хората, докато намерят Майка си. Майка им още Я няма.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

12-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.II.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ТИ СИ ХРИСТОС, СИН НА БОГА ЖИВАГО

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета няколко стиха от 16-а глава от Евангелието на Иоана от 5-и до 18-и стих.

"Духът Божи"

"И отговори Симон-Петър и рече: "Ти си Христос, Син на Бога живаго." [16-и стих]. Сега ще се спра само върху няколко думи от прочетената глава, които не са толкова важни. "Христос запита учениците Си: Ами вие кого Ме мислите, че съм?"

Човек все трябва да има нещо, на което да се обосновава, тил трябва да има, или той трябва да има някаква цел пред себе си, към която да се стреми. Тил трябва да има човек, т.е. място, от което е излязъл, и към което се стреми. Същото се отнася и до нашата Земя. Ако Земята нямаше цел, към която да се стреми, нищо нямаше да излезе от нея. Слънцето е целта, към която Земята се стреми.

Отговори Симон-Петър и рече: "Ти си Син на Бога живаго." Тези думи имат значение само за онзи, който разбира нещата. Ако ви говорят нещо по астрономия, вие трябва да разбирате какво нещо е астрономията. В сегашния век не [е] както едно време е било. Днес знанието е проникнало навсякъде. Следователно днес не е както едно време, да вярваш във всичко, каквото ти кажат. Днес вече хората искат за всичко доказателства и при това не само от едно гледище, но от много гледища. Каквото им се каже, те казват: "Докажи това."

Ние можем да докажем нещата не само по един начин, но по много начини можем да ги докажем. Дали съществуват нещата, ние можем да ги докажем чрез зрението си, чрез

слуха си, чрез обонянието си, чрез вкуса и чрез устата си. Това са петте естествени мерки, с които ние мерим нещата, но не са само те. Много начини още има, с които ние можем да доказваме нещата. Нещата могат да се доказват и чрез интуицията. Интуицията е особено чувство, чрез което човек схваща нещата непосредствено. С интуицията ти можеш да видиш неща, които ще станат в далечното бъдеще. С интуицията ти можеш да знаеш как ще започнеш и как ще свършиш.

Понеже засега интуицията не е развита у хората, като се интересуват за себе си, те обичат да ходят по различни гадатели, да им предсказват какво има да им се случи, какъв е късметът им. Всеки ученик, който учи, добър късмет има. Който не учи, той е кутсуз човек. Като не учи, при който гадател и да отиде, всички ще му кажат, че така, както върви, никакъв късмет няма да има. Ако учиш, късметлия си.

Късметът на човека, това е неговият положителен ум и неговото положително сърце. Според мене късметът на човека седи и в друго нещо. Късметлия е онзи човек, от когото са заинтересувани много разумни хора. Не един, не двама, не трима, но хиляди хора трябва да бъдат заинтересувани от някого, за да бъде този човек късметлия.

Когато Христос дойде на Земята, от Него се заинтересуваха трима мъдреци, но от най-великите мъдреци в тогавашния свят. Той беше малко дете още, когато от изток дойдоха тези трима мъдреци, да Го видят и да Го поздравят. Те казваха: "Този човек е късметлия, той носи нещо велико в света." Те Му донесоха подаръци: един подарък за Неговия ум, един подарък за Неговото сърце и един – за Неговата добра воля. Какви подаръци Му донесоха, това не е писано в Писанието, но аз казвам, че Му донесоха хубави подаръци.

Тъй щото, ако и вие искате да бъдете късметлия, от вас трябва да се заинтересуват умни хора, а не глупави. Ако от тебе се заинтересуват глупави хора, и ти глупав ще станеш. Ако се заинтересуват лоши хора, и ти лош ще станеш. Късметът на човека се заключава в това какви хора ще се заинтересуват от него.

Както виждате, и аз вярвам в късмета. За мене късметът,

т.е. щастието, седи в разумните хора. Благословение е да имаш един умен приятел; благословение е да имаш един умен баща; благословение е да имаш една умна майка; благословение е да имаш един умен брат; благословение е да имаш една умна сестра; благословение е да имаш един умен слуга; благословение е да имаш един умен ученик; благословение е да имаш един умен учител.

Казвам: Сега се отваря една нова страница в живота. Като четете Откровението, ще видите, че Иоан се е намерил в трудно положение. Той извадил една книга от небето, която била запечатана с печати. Тогава не се е намерил нито един учен човек, който да може да я разпечата, да види какво има в нея. Тази книга трябва да се отвори. Този, който плака, е бил Иоан. "Не плачи" – казва се. Най-после се намери един смел човек, който отвори тези 7 печата. Той е бил Иоан. Той показа какво е било написано в тази книга.

Ще питате коя е тази книга. Тази книга е вашата душа. Вашата душа е книга, запечатана със 7 печата. Вие сте човекът, който сте повикан да отпечатате тази книга и да видите какво има в нея. Вие можете да търсите вашето щастие отвън, но се изискват ред условия, докато го намерите. Ако семето търси своето щастие отвън, право е то – ние не отричаме това. Но ако това семе не се посее в някоя нива и ако то няма онези вътрешни сили, за да използва почвата, в която е поставено, това семе никога няма да разбере какво нещо е външният свят.

Та, сега всички говорят за добрите условия на нивата. Добрите условия съществуват. Никой не може да отнеме добрите условия. Единствената спънка на човека в сегашния живот, това са вътрешните условия. Човек сам е една голяма спънка за своето развитие. Той сам е една голяма спънка за своето щастие. Той сам е една голяма спънка за своето умствено развитие. Той сам е една голяма спънка за обходата на хората спрямо него. Мъчно нещо е да се справи човек с лошите условия.

Знаете ли от какво произтичат страданията и мъчнотиите на Христа на Земята? Понеже Той даде голямо доверие към хората, Той вярваше, че ще излезе нещо от тях. Когато

човек се е създавал, казва се: “Да създадем човека по образ и подобие Божие”; казва се, че е гарантирано за него, защото ще излезе нещо от този човек. Обаче, когато се създаде човекът, той не беше доволен от себе си. Адам не беше доволен от себе си. Той не разбра какво се крие в неговата душа.

Казват, че Господ създал един човек в света. Какво може да направи сам човек? Че, той не беше сам. В света тогава имаше и ангели. Какво ли нямаше тогава? Адам не се занимаваше с това, което Господ беше създал. Той не се заинтересува от всичко това. Но като видя, че животните си имат по една другарка, той каза: “Хубаво е и човек да си има една такава другарка. Животът му тогава ще се осмисли. Горните същества са много учени, трябва да ги слушам, да им се подчинявам.” В Адама се криеше една черта на гордост. “А като имам една жена, тя ще ме слуша. Каквото кажа, всичко ще прави.” Така си мислеше Адам, но скри това нещо от себе си.

Когато Господ мина покрай Адама, Той видя неговото недоволство. Така и вие виждате по лицето недоволството на някой човек от вас. Един ден Адам срещнал Господа в рая и Го запитал: “Господи, какво ще бъде моето бъдеще?” – “И много щастлив ще бъдеш, и много нещастен ще бъдеш.” – “Какво значи това?” – “Ще започнеш с щастието и ще свършиш с нещастието. Ще спечелиш много и всичко, каквото спечелиш, ще го изгубиш. Но след време твоята съдба ще се измени.”

Господ го остави свободно да се проявява. Тогава Адам си каза: “Така е то, така ще му пати главата на човека, докато е сам. Ако имах една другарка, нямаше да се случи това нещо.” И тогава Господ го приспа един ден. И току погледнеш, виждаш, че не си сам. Така и Адам, като се събудил, видял пред себе си красивата Ева, модерно облечена, на съвременен език казано, с много хубави дрехи, каквито тогава съществували. Казва тогава Адам: “Господ ми каза, че ще се измени моята съдба. И наистина, отсега нататък аз ще бъда щастлив. Като дойде тя, всичко ще ми върви.”

Сега аз ви представям всичко това като един възглед, който и сегашните хора имат. Те мислят, че докато са сами,

нищо не могат да направят. Те искат да разберат онези велики закони, които съществуват в природата. Те трябва да знаят, че не са сами в природата. Вие трябва да разберете и да изучавате законите в природата, която ви обикаля. За тази цел вие трябва да изучавате нейния език. Всичката погрешка на хората седи в това, че те искат някои неща преждевременно. Вие трябва да чакате да дойдат Божествените блага според определеното за тях време, според определените закони. Всяко нещо си има своето време.

Христос запита учениците Си: "За кого Ме мислите, че съм?" И отговори Му Симон-Петър и рече Му: "Ти си Христос. Син на Бога живаго". Христос знаеше за какво беше дошъл. Той дойде на Земята, за да изправи всички погрешки на хората. Една от погрешките на първите хора се заключаваше в това, че те си казваха, че тази работа няма да се поправи с любов, но живот трябва. Те се заблуждаваха с живота. Вторите хора казваха, че животът няма да оправи света, но знанието. После си казаха, че и истината няма да оправи живота, но свободата. А пък свободата без истината представя армия, която няма нито цел, нито тил, нито прегради, нито оръжия. Това е една армия от голтаци, които отиват като абисинците да се бият.

Всеки човек, който не разбира нещата, казва: "Аз вярвам в Господа и като се помоля, всичко ще стане." Ето един глупак. Той си мисли, че като си дигне ръцете нагоре и се помоли, всичко ще стане. Хубави са тези приказки, но те не са толкова верни.

Разправят за един руски владика един интересен случай. Той минал един ден покрай един овчар и го запитал: "Синко, какво правиш?" – "Паса овцете." – "Пасеш овцете, но учил ли си се да се молиш?" – "Не зная как да се моля." – "Как се молиш?" – "Ето как. Турям си кривака пред мене и го прескачам ту на едната, ту на другата страна. Като го прескачам, казвам: "Господи, заради Тебе ще се помоля." – "Не, синко, така не се моли човек. Ти трябва да научиш "Отче наш." Заел се владиката да го учи и като го научил, казал му: "Ето, така ще се молиш, а няма да прескачаш кривака." Владиката

си заминал с параход. Като започнал овчарят да се моли, видял, че забравил молитвата на едно място и решил да тръгне да гони владиката. Казал си: "Забравих молитвата. Какво да правя? Отиде новият начин на молене." Веднага туря кожуха си на водата, сяда върху него и тръгва по морето да гони владиката, който се е качил вече на парахода. По едно време владиката вижда, че някой тича след парахода. Вглежда се и вижда същия овчар, когото учил да чете "Отче наш". – "Какво искаш, синко?" – "Владико свети, забравих молитвата, която ме учеше." – "Моли се както знаеш. Карай си по старому."

"Отче наш" без любов е владиката на парахода. "Отче наш" с любов е овчарят, който гони по морето владиката. Хората мислят, че може и без любов. Не, една молитва, една реч, една дума, една мисъл, едно чувство или една постъпка, продиктувани от любов, те са мощни сили. Или, една молитва, една мисъл, една дума, едно чувство или една постъпка, които не са продиктувани от любов, те остават безсъдържателни.

Това нещо съвременните хора не го схващат така. Те мислят, че ако един човек се влюби, е първокласен глупак. Те казват: "С любов работите не стават." Или: "Много философия не се изисква." Знание трябва на човека, да си оплете работите. Всички се опитват да оплетат работите си, но в края на краищата всички умни хора са все в затвора. Вие не сте влизали в затворите, да видите каква философия има там. Там всеки си разправя своята философия. Всеки разправя защо е влязъл в затвора. Затворът не е нищо друго освен един университет. Най-учените хора в света се събират все по затворите.

В един затвор се събрали около 20 души, все убийци. Те започнали един на друг да си разправят своите престъпления. Един от тях разправял, че убил един човек. Вторият – че убил двама. Третият – трима и т. н. Най-после запитали един новодошъл между тях: "Ами тебе защо те туриха в този университет? Какво престъпление си свършил?" Или, с други думи: "Какъв изпит си държал?" – "Откраднах една кокошка." – "Ти не си кандидат за този университет." Всички стана-

ли от местата си и го набили добре. “Докато не убиеш един човек, ти не можеш да бъдеш в затвора. Срамота е за една кокошка само да бъдеш между толкова учени хора.” Наистина, всички хора, които не могат да убият една кокошка, минават за глупаци, а всеки, който може да убие 10–20 кокошки, той минава за доста голям герой. Той минава и за смел човек.

Сега ние можем да пренесем тия неща и в себе си. Светът има свое предназначение. Защо е създадено Слънцето? Защо е създадена Земята? Защо са създадени всички планети, всички слънца в света? Те си имат своето предназначение. Те имат свой смисъл. За тези неща вие не се интересувате, но се интересувате само за земни неща, само за земния живот. Вие сте дошли до пристанището на тази Земя, но защо сте дошли там, това малко хора знаят. Много хора не знаят още защо са дошли. И като пътници на Земята, те искат да бъдат щастливи.

Щастието е само подтик, и то за човека, който мисли. Щастието е достояние само за онзи човек, който добре мисли, който добре чувствува и който добре постъпва. Тези 3 неща обуславят щастието. Щастието е само за онези хора, които разбират нещата. Вие не можете да бъдете щастливи по единствената причина, че главата ви е много малка и тялото ви е много малко. Ние, които имаме тяло, които имаме мозък, още не разбираме това богатство, което е вложено у нас. Много ни е дал Господ, но много малко още знаем.

За пример, съвременните хора постоянно се гневят, но още не знаят отде произтича гневът. Един германец, още в миналия век, като е правил своите изследвания, казва, че гневът се дължи на два мозъчни центъра, които се намират около ушите, в задната част на ушите. Когато тези два центъра са силно развити, хората са много гневливи. Според този германец центровете, които са в задната част на главата, около ушите, ако са силно развити, правят човека много гневлив. И затова в Писанието още отнапред е казано, че страхливите няма да наследят Царството Божие. Тогава кои ще наследят Царството Божие?

Страхлив е онзи човек, който не мисли. Всички хора,

които мислят, не са страхливи. Всеки човек, който мисли, който има закономерност, не е страхлив. Следователно всеки човек, който не мисли, той не може да наследи Царството Божие. А кой ще го наследи? Всеки човек, който мисли, той ще наследи Царството Божие. Мнозина искат да бъдат безстрашни, но те трябва да знаят, че човек може да бъде безстрашен, смел, само докато мисли. Щом изгубят онази основа, върху която животът им почива, те стават страхливи. Когато богатият изгуби богатството си, той става страхлив. Когато ученият изгуби знанието си, той става страхлив. Когато музикантът изгуби способността си да свири, той става страхлив. Когато младата мома изгуби своята красота и своето здраве, тя става страхлива. Когато юнакът изгуби своята сила, и той става страхлив. Изобщо, когато всички хора изгубят същественото, върху което поставят живота си, и те стават страхливи. Следователно страхът е отричане на онзи разумен елемент, който ни води към постигане на нашето щастие.

Сега, ако съвременните хора си позволят да кажат на някого, че вярват в Бога или че Бог им е говорил, веднага ще бъдат осмени и подиграни. Сега в Румъния двама селяни разправяли на хората своите опитности. Единият от тях казвал, че Господ му се явил. Веднага започнали да се събират хора около него и да дават пари за построяване на една църква. Другият пък казал, че Господ му говорил да ходи между хората и да им говори да се обърнат към Него и да започнат един нов, добър живот. Той трябвало да ги учи как да живеят добре.

Не е достатъчно човек да вярва в Бога, но той трябва да се научи да живее добре. Сега хората се делят помежду си на различни религии и става въпрос дали даден човек е православен, католик, евангелист, окултист и т.н. Това не е никакво религиозно чувство. Това е криво разбиране. Православният трябва да представя един метод за любовта. Католикът трябва да е един метод за любовта. Евангелистът трябва да е един метод за любовта. Окултистът също трябва да е един метод за любовта. Всички религии трябва да представят методи, степени на любовта.

Така трябва да се разбира любовта. Не може да има любов там, дето няма разсъждение, дето няма ум. Любовта изключва страха. И тогава, като дойде страхът отвън, ние търсим хората, към тях прибягваме.

Така постъпваме и по отношение към Бога. Нас ни е страх от Господа и казваме, че не трябва да отиваме при Него. Чудна работа! Детето, което е родено от майка си, към кого трябва да отиде: при слугинята, тя да го заведе при майка му, или то само, направо трябва да отиде при майка си? Много естествено е, че то само, направо трябва да отиде при майка си. Когато детето направи някакво прегрешение, то се нуждае от слугинята, тя да отиде при майка му, да измоли прошка и тогава детето отива при майка си. Обаче, ако положението е естествено, детето само отива при майка си и си свършва работата, така, както си е.

Следователно когато Христос говорил за своя Отец, Той искал да каже, че Отец Му е по-умен от Него, и следователно Христос е дошъл на Земята да стори Неговата воля, а не Своята. Неговият Отец представя онова велико общество на разумни същества. Значи, около Бога живеят много разумни същества. И тогава, ние не можем да съществуваме, ако отричаме Божественото в себе си.

Аз разбирам отде е произлязло безбожието. Безбожието в света е произлязло от една лъжа. Когато излъжат човека 1–2 пъти в нещо, че няма никаква реалност, той започва вече да вярва в лъжата. И тогава казвате, че няма любов в света. Каква е тази вяра без любов? Или какво е това приятелство без любов? Не, в света, в който живеете, вие трябва да поставите за основа любовта. Като говоря за любовта, аз не я взимам в тази форма, каквато днес хората я разбират. Това, което хората наричат "любов", това са известни интереси.

Сега аз не искам да ви убеждавам да вярвате в нещо ново. Вие сте напуснали това ново. То е вашето право. Аз искам да ви убедя да вярвате, че не сте сиромаси. Вие не трябва да мислите, че нямате дрехи, че нямате обуща, ходите със скъсани дрехи и обуща, или че нямате пари, нямате майка и баща, нямате приятели. Казвам: Всеки от вас има едно съкровище, оставено от баща му, но трябва да си намерите

документите, с които да го освободите. Аз ви давам сведения за това и вие трябва да се освободите от вашата сиромашия. Казват ви някои, че нямате пари, че нямате баща, че нямате приятели, че сте глупав. Оставете всички тия лъжи настрана. Не слушай приказките на хората. Иди сам провери тия неща. Провери ги с очите си, с ушите си, с вкуса си, с обонянието си и с осезанието си. И след това ще провериш с интуицията си, със своето вътрешно чувство.

Сега всички вие сте дошли до положението да разберете Бога. Но за всички вярващи има едно място, дето като дойдат, започват да се отклоняват. Дойде някой и ти казва: "Ти не вярваш в Бога както трябва." Кажи си: "За да вярвам в Бога, аз трябва да имам съвсем друга любов. Сегашната ми любов е създала моето неверие." Кажете на този човек да ви покаже друг такъв, който да има любов каквато трябва. И като не може да ви покаже , кажете си: "И ти не си по-умен от мене." Тури този човек на опит. Кажи му: "Можеш ли да ме заведеш на Слънцето? И при това, можеш ли да ми платиш билета? Ако можеш да направиш това, аз ще дойда с тебе." – "Как ще те заведа?" – "Щом не можеш да ме заведеш, тогава аз не приемам твоето учение."

Съвременните хора вярват, че като умре човек, всичко се свършва с него и започват да го опяват, да му държат надгробни речи и с тарга го занасят на гробищата, дето го опяват и погребват в земята. Обаче един от еврейските пророци се възнесе на небето, той не остана на Земята, между другите умрели. Когато трябваше да се възнесе на небето, той каза на слугата си: "Ти ще останеш тук и ще ме чакаш." Илия не искаше да го види слугата му, но последният каза: "Дето отиваш ти, и аз ще дойда, не искам да остана сам. Ти няма да се освободиш от мене." Другите пророци казаха на слугата му: "Пази господаря си, че ще го вземат." Тогава слугата каза на пророк Илия: "Аз виждам, че ти ще си отидеш, но остави на мене поне кожуха си." По едно време той вижда, че една огнена колесница слиза от небето. С колко коня е била тази колесница, не се знае точно. Едни казват, че била с два коня, други – с 4, трети – с 6. Приемете колкото

искате коне, то е ваша работа. Важно е, че слугата на пророк Илия видя, че една огнена колесница дойде и взе Илия, който остави на земята само кожуха си. Както и да е, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Накъде отиде, не се знае. Навярно отиде на Слънцето, защото огнена колесница може да дойде само от Слънцето.

Този въпрос в научно отношение е много голям и дълъг. Вие не трябва да се плашите от огъня. Огънят е едно благо за хората. Ако и ние един ден можем да се возим с огнена колесница, никога няма да се простудим. И към най-студените облаци можем да пътуваме съвсем безопасно. Тази светлина и топлина, на която ще се натъкнем, е приятна и не причинява никакви пакости, никакви простуди. Мнозина считат огъня за нещо неприятно. Тази колесница, която взе Илия, беше колесницата на живота. Всички хора, които са придобили вечния живот, са влезли именно в такава огнена колесница.

Казвам: Христос най-после умря по човешки, но след това възкръсна. Казано е, че Илия отиде на небето с огнена колесница, а Христос – без такава. Какво ще кажете: кой е по-голям от двамата – Христос или Илия? Ако гледате на външната страна на нещата, ще кажете, че Илия е отишъл на небето с по-големи почести. Какво представя огнената колесница? Огънят, огнената колесница представя условие за пречистване. Илия отиде с огнена колесница, защото трябваше да се пречисти. Тъй щото, всеки човек, който се качва на огнена колесница, това показва, че още не е пречистен, трябва да се пречиства, да мине през огън. Обаче, след като остави благословението си на хората, Христос почна да се въздига нагоре със своята мисъл и си замина. Мнозина питат как се е възнесъл Христос, с кое тяло се е възнесъл. За да се възнесе човек, ние нямаме предвид това смъртни тяло, в което сега живеем. Душата на човека си има особено тяло, с което може да се възнесе. Това тяло е толкова пластично и така добре направено, че може да става и малко, и голямо. Това тяло именно строи и физическото, и всички останали тела на човека.

Сега аз не искам да вярвате в това, защото, според мене,

за да вярвате в нещата, вие трябва да имате любов, да ги проверите. Ако днес нямате нужната любов, ще чакате, докато я придобиете. Като я придобиете, тогава ще проверите нещата. Това, което днес ви говоря, един ден ще го проверите, ще видите, че е било вярно.

Сега може да не ви е потребно, но един ден, когато огладнеете, ще влезете в една гостилница да ядете. И ще бъдете доволни от това, което ще ви се даде. Вие може да влезете в колкото гостилници искате, но друго нещо ще изпитате, ако влезете в гостилница, в която яденето е хубаво. Ако влезеш в една човешка гостилница и се наядеш по човешки, ще умреш. Ако влезеш в една Божествена гостилница и се наядеш, ще станеш безсмъртен и никога няма да умираш. Ако се наядеш в една Божествена гостилница и умреш, веднага след това ще дойде ангел от небето и ще дигне камъка от гроба и ти ще бъдеш свободен. Божественото ядене всякога освобождава човека. Тогава вие всякога можете да управлявате Божествените закони.

Ние не отричаме сегашната деятелност. Защо? Защото всичко онова, което съвременният човек е измислил, е потребно. Няма нещо, което човек да е измислил и да е непотребно. Това са милиони методи и начини. Милионите хора, които са заети със съвременната наука, това са хора, които са минали към Божественото. Някой може да каже, че не се нуждае от астрономия или от други някакви науки. Не, трябва ти и астрономия, и биология, и физика, и химия – всички науки ти трябват. – "Не ми трябва химия." – Не, и химия ти трябва, понеже в стомаха се извършват всички химически процеси. – "Тогава психология не ми трябва." – Не, и психология ти трябва. – "Ама аз не искам да се занимавам с електричеството и с магнетизма." – Не, трябват ти, защото това са сили, които функционират в организма.

Вие няма да ставате калугери. Мнозина стават калугери, за да разрешат някой въпрос. Те мислят, че като отидат в монастир и се скрият там, че ще разрешат въпроса с жената; те мислят, че ще се освободят от жените. Всички калугери бягат от жените.

У Адам имаше една хубава черта, за която заслужава

уважение. Той беше доблестен. Той казваше за Ева: "Добра или лоша, аз я изисках от Господа, и затова не я напущам. Аз ще отида с нея и каквато е нейната съдба, такава ще бъде и моята. Аз съм готов да споделя с нея съдбата си." В който ден Адам беше готов да се пожертвува за жена си, в този ден Господ каза: "Понеже ти се пожертвува за жена си, и Аз ще се пожертвувам за тебе и за нея."

Наистина, ако човек не е готов да се пожертвува за онзи, когото обича, тогава и Господ няма да се пожертвува за него. Ако е готов да се пожертвува, и Господ ще бъде готов да се пожертвува за него. Ако ти се откажеш от този, когото обичаш, и Господ ще се откаже от тебе. Ако ти мислиш за ближния си, и Господ ще мисли за ближния ти и за тебе. Ако ти се откажеш от ближния си, и Господ ще се откаже от тебе. Законът е такъв. Това не са измислици.

Днес хората един други се преследват и гонят. Не, любовта е нещо велико и свето. Не спъвайте хората в любовта, понеже, като ги спъвате, вие създавате злото. Какво лошо има в това, че двама души се обикнали? Най-после Бог живее между тях. Ако мислите, че като се обичат, Бог се проявява между тях, вие сте на прав път. Но ако мислите, че като се обичат, те проявяват своята любов, вие сте на крив път. За да се обичат двама души, Бог трябва да е между тях. Христос казва: "Дето са двама или трима души, там съм и Аз посред тях." Дето са двама или трима души, които се обичат, там е и Бог между тях. Къде е лошото тогава?

Та казвам: Ние трябва да освободим душата си от онези вътрешни терзания. Вие искате да знаете кой е на правия път. Правото всякога е там, дето Бог присъствува. Дето Бог не присъствува, там никакво право няма. Дето е любовта, там е Духът. И обратно: дето е Духът, там е любовта. Дето е любовта, там е вярата; дето е вярата, там е надеждата. Дето е надеждата, там е животът. Дето е животът, там е човекът. Човек[ът] е крайният резултат на живота. Зад човека нищо друго не съществува. Човек е последното, в което животът се изразява. Сам по себе си животът се изразява във формата на разумния човек.

Сега вие искате да угодите на хората. Аз виждам, че всич-

ки се стремите към това. Добре, ще угодите на един човек. Какво ще кажат другите, на които не сте угодили? Добре ли е да се стремите да угодите само на един пръст на ръката си? Само него миете, само за него се грижите. Какво ще бъде положението на другите пръсти, които ще изоставите? Умно ли е, ако само този пръст милвате, гладите, мажите? Не, ще миеш цялата си ръка, цялото си лице. Ще миеш и двете си очи, и двете си уши, и носа си, и устата си – към всички свои удове ще бъдеш внимателен.

Всички хора в света съставят части, удове от Божествения организъм. Срещате един човек, виждате, че е облечен с някакви дрехи, но в него има една душа, един ум и едно сърце. Всичко това вие трябва да намерите в човека. Ако обърнете внимание само на външността на човека, на неговата къща, на неговата дреха, вие пренебрегвате всичко онова, което се крие в тази дреха, в тази къща. Това, което се крие вътре, то е Божественото. Тялото на човека представя една малка кутийка, в която се крият скъпоценности. Какви ли скъпоценности не се крият в човека?

И запита Христос учениците Си: "Мене за кого Ме имат да съм?" Те отговориха: "Едни мислят, че си пророк Иеремия, други – пророк Илия, или друг някой от пророците." После се обърна Христос към Петра и го запита: "Ти за кого Ме мислиш, че съм?" – "Ти си Христос, Син на Бога живаго." Христос му каза: "Това не си го открил от себе си, нито някой отвън ти го е открил, но открил ти го е Отец твой отвътре."

Следователно всякога, когато Бог ни открива нещо, ние сме на правата страна. Сегашните хора казват, че те са открили някои работи. Какво са открили те? – "Ама аз виждам нещата." Очите, които Бог ги е дал, той вижда чрез тях. – "Ама аз чувам." И ушите, които Бог ти е дал, той пак чува чрез тях. Всички чувства, всички сетива, които имаме, чрез тях пак Бог действува. Той иска да ни постави в правата посока, в правия път. Когато правите погрешки, вие ще чуете Неговия благ глас: "Не ходи в този път. Този път не е за теб." – "Ами кой път да взема?" – "Вземи другия път." И Господ ще ти посочи точно кой път да поемеш. "Ама хората

ми казваха, че този път е лош.” Не, който път Бог ви посочи, него дръжте. – “Ама какво ще кажат хората?” Щом държиш за думите на хората, следвай тогава пътя, който те ще ти посочат. Всички хора страдат, понеже вървят по пътища, които хората им определят. Слушал съм бащи, които казват на синовете си: “Синко, какво ще кажат хората за тебе?” Ако това, което хората казват, е на място, разбирам. Но ако думите им не са на място, няма защо да се вслушваш в тях. – “Какво ще кажат съседите?” – Същото се отнася и до съседите. Ако думите на съседите са прави, вслушвайте се в тях, но ако не са прави, не трябва да ги слушате.

Срещам един православен свещеник, учен човек, който ми се оплакваше от сина си, недоволен бил нещо от него. Разправя този свещеник: “Чудно нещо, какво е станало сега младото поколение. Моят син, едва 15-годишно момче, ученик в шести клас, дошла му някаква идея, някакъв бръмбар в главата – да стане вегетарианец. Казвам му един ден: “Иванчо, иди да заколиш една кокошка.” – “Не, тате, кокошка не коля.” Отказа и нищо повече. Майка му сготвила кокошка, вика го да си хапне, но той □ казва: “Мамо, не ям кокошка. Аз съм вегетарианец.” – “Ти турчин ли си?” – “Не съм турчин, но не ям кокошка. Ако искаш да знаеш, турците ядат кокошка, те не са вегетарианци. Турчинът е турчин само защото не яде свинско месо.” – “Добре, не ядеш кокошка, не колиш кокошка, иди поне в избата да ми наточиш малко вино.” – “Не, татко, и вино не точа.” Видиш ли го този мой син! И вино не точи. Казвам му един ден: “Щом не точиш вино, иди поне да ми купиш една кутия цигари.” – “Не, татко, и цигари не купувам. Ако и да ти донеса чиста изворна вода, готов съм да отида на десетина километра разстояние, но да ти донеса хубава вода. Обаче нито вино точа, нито цигари купувам.” Какъв син е този, който нито кокошка може да заколи, нито кокошка яде, нито вино точи, нито цигари купува?”

Питам тогава свещеника: “Ти какво мислиш за сина си? Прав ли е той?” – “По Евангелието е прав. Той е тръгнал в добър път, но важното е, че иска и мен да обърне. Пък ще

иска да ме прави и вегетарианец. Какво ще правя при това положение, като ще трябва да опявам курбаните?" Свещеникът ме пита след това: "Ти какво ще кажеш за тази работа?" Казвам му: "Бог е влязъл в сина ти и чрез него ти проповядва. Така Той иска да те изпита вярваш ли в Него или не. Ако не вярваш в сина си, тогава ще излезе, че ти си един лъжец, понеже ти го създаде. Какво трябва да прави този син? Той трябва да слуша Бога в себе си. Когато Бог създаде Адама, накара ли го да коли кокошки или да яде кокошки, или да точи вино и да Му купува цигари? А ти, като заставяш сина си да прави всичко това, не се ли питаш какъв баща си?" – "Е, много има да пати главата ми" – въздъхна си свещеникът и престана да говори за сина си, да се оплаква от него.

Сега и на вас казвам: Вие трябва да слушате онова, което може да ви подигне, което може да ви освободи от ограниченията. Това е онази вътрешна дълбока мисъл. Дръжте тази мисъл в себе си. Дръжте в себе си онази Божествена мисъл, онази Божествена любов, която действува постоянно у вас. Дръжте в себе си онази любов, която носи знание, която носи свобода. Това е истината. И тогава всички ще вярваме така, както Христос е вярвал. Това значи да съзнава човек целта, към която се стреми. Това значи да чувствува човек, че има зад себе си тил.

Ако някои неща, към които се стремите, не станат в този живот, нищо от това, не се обезсърчавайте. Онова, което Христос искаше да постигне, да направи, стана ли? В Негово време стана ли това, което Той желаеше? Това беше един голям изпит за Христа. Ако Христос дойде днес на Земята, ще види, че работите са се обърнали. Той и днес вижда как работите се постигат. Едва след 2000 години работите Му се нареждат. Ако минат още 100 или 200 години, работите съвсем другояче ще се обърнат.

Сега вие се обезсърчавате и казвате, че светът не върви добре. Няма нищо лошо в света. Работите в света вървят много добре. Като казвам, че светът върви много добре, разбирам, че той върви към онази цел, с която може да се обясни истината. Всичко в света се развива така, че това, което днес противоречи на истината, както и всички ония хора, които

днес не приемат истината, един ден Бог ще ги повика при себе си. Той ще каже: "Повикайте тези хора тук!" Какво представят сегашните войни? Когато хората не вървят в Бога, Той казва: "Направете една война, според вашите разбирания, както вие си представяте нещата, и вижте тогава кой е на правата страна." И като се свърши войната, като видят колко хора са се осакатили, колко са избити, колко разрушения са станали, тогава едва могат да се доберат донякъде поне до истината. И след това всички народи искат да имат много войници. Те искат да имат много войници, но кой ще им ги достави? Кой създава децата в света? Ще кажете, че Бог ги създава. Те искат хората повече да се размножават, да се раждат повече деца. Но въпреки това ние виждаме, че днес хората се израждат.

Сега, като говоря по този начин, аз не отричам войната, но казвам, че човек трябва да воюва за истината, за Божествената правда, за идване на Божественото изобщо. Към това трябва да се съсредоточат нашите мисли. Това трябва да бъде нашата цел в живота ни. Ето, вземете сега какво прави Англия, която днес се въоръжава. Тя има за цел да поддържа мира в света. Тя ще даде гласа си само за онези, които искат да поддържат мира.

Царството Божие е само на страната на онези, които работят за мира в света. Аз не разбирам онзи пасивен, пацифистически мир, но [говоря] за онзи активен мир, който подига хората. Царството Божие е на страната на онези, които искат да се реализира Божественият план, който носи благото на всички хора, на всички народи по лицето на Земята. Когато всички хора почнат да живеят разумно, няма по-лесна работа от това.

Даже и при днешните условия, ако всеки човек би отделял по един лев всеки ден, въпросът би се разрешил добре. Тогава нямаше да има бедни хора на Земята, нямаше да има нещастни. Тогава нямаше да има бедни по света. Представете си, ако всеки българин би отделял на ден по един лев, а те са всичко 6 милиона българи. Значи на ден ще има 6 милиона лева. Ако те отделят по един лев в продължение на 100 деня, направете изчисление колко милиона лева щеше да има за

това време. Ако пък това се направи в продължение на една година, много средства щеше да има за в полза на бедните хора на Земята. Този закон обаче не работи, защото всеки иска да вземе, а не и да даде. Ако у всички хора имаше желание всеки да даде по нещо, и богати, и бедни, и стари, и млади, тогава работите щяха да тръгнат напред. Не е въпросът както сега, да се проси само.

Ето каква трябва да бъде бъдещата система на даване. Върви някой и си мисли да има една ябълка, яде му се такава. Минава покрай него някой и незабелязано туря в джоба му една ябълка. Подир малко бръкваш в джоба си и намираш ябълката. Хапваш си и благодариш на този, който ти я поставил. Ти пък туряш друго нещо в джоба на някой минувач. Ако всички хора постъпваха по този начин, нямаше да има сиромашия в света. Кой каквото пожелаеше, щеше да го има.

Сега аз мога цели часове да говоря върху сиромашията и начините за справяне с нея, но които ме слушат, ще кажат: "Ако ние постъпваме по този начин, къде ще му отиде краят? Ако постоянно даваме, какво ще остане за нас?" Не се безпокойте, Божиите блага са неизчерпаеми. Ето, тук, в София, срещу няколко милиона лева, се прекара от рилската вода. И днес всички софиянци са задоволени, имат достатъчно вода на разположение. Божиите блага са много, но не са разпределени правилно.

Сега всички имате една обща идея, мислите, че като дойде Христос, ще оправи всички работи. Добре, преди 2000 години Христос дойде на Земята, но не оправи всички работи. Той не постигна всичко онова, което желаеше. Понеже евреите не Го приеха, Той им разруши града Ерусалим, разруши и техния храм, който оттогава не може да се въздигне. Какво остана от великата Римска империя, която взе участие в разпъването на Христа? И тя се разруши. И от нея нищо не остана.

Следователно всички сегашни държави, които не вземат участие в живота на любовта, които не я приемат, и те ще се разрушат. Това ще го опитате. Така само ще разберете, че Бог е господар на света, а не хората. Казано е в Писанието,

че всяка власт е от Бога дадена. Затова всички онези, които упражняват тази власт, трябва да имат това нещо предвид и да прилагат Божията правда. Властта трябва да бъде справедлива.

Сега да се върнем към въпроса. "Ти си Син на Бога живаго". Какво е Христос? Христос е разбиране на Божествения Дух и послушание към Божията воля. Той казва: "Аз не дойдох да изпълня Своята воля, т.е. това, което като човек желая, но дойдох да изпълня волята на Онзи, който Ме е пратил. Дойдох да изявя онова, което Отец Ме е научил." Отец пък е емблем на разумната любов, на разумната мъдрост. "Аз дойдох да покажа на света, че само чрез една любов, която може да се приспособи към всички сърца, към всички умове, към всички души и към всички духове, светът ще може да се спаси." Това се разбира под думите "Син на Бога живаго". Христос казваше: "Според старите учения слабите слугували на силните, а според ученето, което Аз нося, силните трябва да слугуват на слабите."

В бъдеще, за да бъде някой слуга, за да слугува, той трябва да е свършил 4 факултета. Господарят може да е свършил само един факултет, но от слугата си иска повече. Това е само за сравнение, да се види колко важна е службата на слугата. Всъщност и господарят трябва да е свършил най-малко 4 факултета. За в бъдеще слугите трябва да бъдат най-учените, най-способните хора.

В Царството Божие не се приемат невежи хора. Там и слугите, и господарите трябва да са свършили поне 4 факултета. Там и едните, и другите трябва да бъдат на еднаква степен на развитие. Там и господарят трябва да зачита достойнството на слугата си и слугата трябва да зачита достойнството на господаря си. Там има вътрешно равенство. Там има един вътрешен, духовен процес, съзнаване на правото на човека не по закон, но по любов.

И запита ги Христос: "Вие за кого Ме мислите?" – "Ти си Син на Бога живаго." – Щом е така, живейте и вие по този закон. Изпълнявайте волята Божия.

Следователно в сегашната култура всички хора трябва да станат Синове Божии. И онова, което Бог е създал, ние

не трябва да разваляме. Казано е в Писанието: “Не разваляйте онова, което Бог е създал.” Значи да не разваляме законите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа, на нашия дух в живота. И тогава, като спазваме тези закони, ще видим, че не само в този свят, но и всички останали светове съдържат условия, възможности за нашето развитие.

И тогава, в бъдещето, хората ще учат не както сега, от състезание, но от любов. Днес професори, съдии, учени, всички се състезават, всеки иска да излезе над другия. Добро нещо е състезанието, но при състезанието се иска силни хора, както на физическото поле. Който иска да се състезава, ще му дадат един голям, тежък товар да го дигне. Който пръв го дигне, той е най-силен. Всеки трябва да има желание да дигне тежкия чувал. Всеки трябва да съзнава силата на другия. Като види, че може да дига тежкия чувал, да признае неговата сила.

Та, във физическо, в умствено или в сърдечно отношение, в различните тези светове ние трябва да отдаваме правото на онзи, който може да дигне тежкия чувал. Обаче дигането на тежките чували не разрешава всички въпроси. Всичко в света трябва да бъде за благото на всички. Като работите в тази посока, всички ще бъдете силни в живота.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

13-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.II.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

В НАЧАЛО БОГ СЪЗДАДЕ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета само един стих от Битието: "В начало Бог създаде небето и земята, и земята бе неустроена и пуста."

"Духът Божи"

В съвременния век хората говорят за неща реални и съществени. И в миналото хората са говорили за реални неща, и сега говорят за реални неща. Но малцина са разбирали това, което говорят. Само посветените хора са разбирали това, което говорят. За обикновените хора, за народа, всичко е било иносказателно. Те никога не са знаели какво нещо е истината. Посветените хора са били еднобожници, а непосветените – многобожници. Посветените са били учени хора, а непосветените – невежи. Това са два процеса.

Често ние казваме, че нещата са създадени. Да създадеш нещо, това още не показва, че това нещо е устроено. Казва се в Битието, че Бог създаде небето и Земята, и Земята бе неустроена и пуста. Значи, първият процес – създаването, е процес, който се грижи за великото в света. Създаването не се грижи за малките работи. Това е обща скица на вселената. Когато вселената е започнала да се създава, тогава Божият Дух, Който се грижил за това, се е занимавал с най-малките работи, с детайлностите. Сега ние сме във втория процес. И цялото човечество да изчезне, това нищо не значи за Бога. Казва Христос: "Бог може да издигне човеци и от тези камъни." Ако едни изчезнат, други ще дойдат на тяхно място.

Сега ние искаме от Първия Принцип онова, което не е в Него. Ние искаме човешки неща. Понеже ти си заинтересуван от твоето здраве, например, искаш здраве. Ти искаш тогава и Първият Принцип да се интересува от твоето здраве, а Той не се интересува. Ти искаш после да бъдеш учен човек,

но Първият Принцип не се интересува и от твоето учение. Ти се интересуваш от богатството, но Той и от това не се интересува.

Този принцип е изразен в следното: "Не се противи в нищо." С други думи: Не влизай в стълкновение с природата – нищо повече. Щом влезеш в стълкновение с природата, ти ще станеш на прах и пепел – нищо повече. Защо е така, никой не говори. Така е – нищо повече. Когато хората отварят войни помежду си и се бият, това се дължи на Първия Принцип. Като се избиват, хората си мислят, че така поне светът ще се уреди. Дали ще се уреди светът по този начин, то е друг въпрос. Първият Принцип в света не може да уреди нещата. Когато човек се гневи, това е Първият Принцип. Когато се гневи, човек губи вярата в нещата. Всичко отрицателно в света, това е Първият Принцип. Защо се гневи човек? Човек се гневи, за да покаже, че силният в него не иска да се занимава с пигмеи. Каква вяра може да има един силен човек в комара? За него комарът не съществува. Комарът може да има голямо мнение за себе си, обаче този комар за човека не съществува. Често по отношение на Първия Принцип и човек иска да играе голяма роля, но за Него човекът не съществува.

Човек понякога казва: "Защо светът е създаден така?" Как трябва да бъде създаден? Преди всичко, когато светът се е създавал, човек не е бил там, той не е играл никаква роля. Светът е създаден мимо нашата воля. Пък и безпорядъкът в света съществува мимо нашата воля. Ти съзнаваш, че войната не е на място, а въпреки това тя става. Ти не искаш да боледуваш, а при това боледуваш; ти не искаш да умираш, а въпреки това умираш; ти не искаш да се раждаш, а въпреки това се раждаш; ти не искаш да се родиш от един беден баща, а въпреки това ти го налагат. Това, което не желае човек, него му налагат.

Често хората искат да разрешат в дома си онези въпроси, които не се разрешават. За пример можете ли обикновеното желязо да го направите да не ръждясва? Можете ли да направите така, че позлатеният предмет никога да не се изтърква? Сега ще ви дам едно обяснение. Представете си, че двама млади, мома и момък, се обичат и казват: "Ние не можем

да живеем един без друг.” Оженват се, но след 2 години и двамата казват: “Ние не можем да живеем един с друг.” – Защо? – “Не се обичаме вече.” От това аз вадя следното заключение: Тези двама души бяха позлатени. В продължение на двегодишен съвместен живот, от търкането, което ставаше между тях, златото се изтри и остана медта, бакърът, който постоянно ги трови. Че не се обичат вече, това показва, че те започват един друг да се тровят.

Щом нямате едно положително убеждение, вие сте позлатени. Ако сте слаб човек, вие сте позлатени; ако сте безверник, вие също сте позлатени. Навсякъде се срещат все позлатени хора. Казвате за някого: “Чудно нещо. Този човек беше вярващ, вярваше в Бога. Какво стана с него, че изгуби вярата си?” – Той е бил позлатен. – “Учен човек беше еди-кой си, но сега изгуби учеността си.” – Той е бил позлатен само. – “Тази жена беше много красива, но нищо не остана от нейната красота.” – И тя е била само позлатена.

Природата не обича позлатени неща. Ние сами се позлатяваме. Щом се позлатим, природата веднага ни изпраща на пазара да ни изпитат. И тя има специален камък, специални киселини, с които изпитва хората доколко са чисто злато или само позлатени. Щом види някой позлатен човек, тя му казва: “Твоето щастие може да трае още само един, два, три месеца, или най-много година-две, и след това ще изчезне.” Щастието на съвременния човек продължава само докато трае златото, което е наслоено отгоре. Щом златото се изтрие, щастието му се изгубва. Истинското злато подразбира онова, съществеността в човека, което при никакви условия не може да се изгуби. Такова нещо представят и природните закони. Един природен закон при никакви условия не може да се изопачи.

Щастието на съвременните хора не почива на нищо. Ние виждаме днес някой човек, който живее добре, здрав е, яде, диша, спи добре, но въпреки това все му липсва нещо. И съвременните хора, особено учените, констатират това, но още не са дошли до убеждението какво липсва на човека. Те казват, че човек се нуждае от магнетизъм. И ако той няма този магнетизъм в себе си, той не може да живее добре, не

може да бъде доволен. Днес цели томове, цели трактати се пишат върху магнетизма. Магнетизмът е сила, която съдействува за развитието във вселената, за развитието на всички живи същества. Те казват, че движението на всички най-малки частици около един център, движението на Луната около Земята, на Земята около Слънцето, на Слънцето около други слънца, всичко това се дължи на магнетизма. Магнетизмът поддържа хармонията в живота, в цялата вселена. Ако магнетизмът изчезне, животът не може да се проявява.

Първото нещо, когато човек изгуби магнетизма си, това се познава по недоволството, което настава в него. Когато изгуби магнетизма си, човек става мрачен, песимист, недоволен от живота. Някой казва: "Не зная какво ми е. Добре ям, спя добре, мисля добре, но нещо ми е криво." – Нямаш достатъчно магнетизъм в себе си. Който има малко магнетизъм, и на топло да стои, пак трепери, все му е студено. Като не знае какво да прави, виждаш го взел тамбура, свири. "Зная да свиря" – казва той. Какво ще свири? Вземе тамбурата и дрънка една песен. На втория ден – пак същата песен. На третия ден – същата песен. И след като свири 20 години, той казва: "Аз зная да свиря вече на 4 струни."

Наистина, съвременните хора дрънкат на тамбура. Току слушаш някой: "Дрън!" – свири на ума си. "Дрън!" – свири на сърцето си. "Дрън!" – свири на душата си. "Дрън!" – свири на духа си. "Дрън-дрън", докато умре. И като умре, казват, че душата на човека е дошла отнякъде и отива някъде. "Аз бих желал да взема един билет за онзи свят и да отида с онзи, който разправя, че душата отивала някъде. Искам да ме заведе на онзи свят, да го видя." Такова е схващането на сегашните учени за онзи свят.

Според мене онзи свят е този свят. Онзи свят, за който вие се готвите, е този свят. Вие трябва да мислите право. Ако вземете една микроба, вие не можете да я видите с просто око. За да я видите, за да знаете нещо за нея, вие трябва да я поставите под микроскоп, който увеличава няколко хиляди пъти и тогава да я видите. Същата тази микроба, която едва с микроскоп може да се види, живее, влиза в човека,

без да знае нещо за човека, за човешкия живот. Същото може да се каже и за човека. Същият този човек влиза и излиза от онзи свят, движи се между ангелите, между серафимите и херувимите, отива понякога и при Бога, без да знае това нещо. Остава нещо у вас, като че сте чели някаква приказка, нищо друго не помните. Същественото се заличава от съзнанието ви.

Вашето положение е подобно на приказката за пъховете, дето се разправя за един мъжки и за един женски пъх, госпожа и господин Пъхови, които имали една красива дъщеря, пъхица, която искали да оженят за някой много силен момък. Тръгнали те да търсят някой силен зет. Отишли първо при Слънцето и му казали, че идат при него, като при много силно същество. Слънцето им казало: "Идете при облаците, аз не съм най-силен в света. Често облаците ме засенчват." Отишли при облаците, но облакът им казал: "И аз не съм най-силен. Често излизат такива ветрове, че нищо не остава от мене. Идете при вятъра." Те отишли при вятъра. Вятърът им казал: "И аз не съм най-силен. Като духам, аз срещам на пътя си такива силни стени, че не мога да ги съборя. Те ми се противопоставят. Идете при една от тези стени." Те отишли при стената, и тя им казала: "И аз не съм най-силна. От мене има по-силни – това са пъховете, които така подронват основите ми, че могат да ме съборят." Тогава господин и госпожа Пъхови отишли при своя род и там си потърсили зет за своята красива дъщеря.

Аз разглеждам пъха като символ на малкото знание, с което хората разполагат. Като не знаят колко е това знание, хората често мислят, че знаят много. Добре е човек да мисли, че знае, но това знание той трябва да го използува в живота си. Дойде ли ви една болест, трябва да знаете, че тя представя едно любовно писмо, изпратено ви от невидимия свят. Някой изгубва богатството си – това е едно писмо от невидимия свят. Умрял някой – това е един тържествен прием в невидимия свят. Там ще ти направят хубава баница, ще те угостят добре. "Отде да зная дали ще ме приемат добре или не?" Който не знае как ще го приемат, той представя една от малките микроби, които често влизат и излизат от

Царството Божие, без да съзнават това нещо.

"В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху бездната." Духът Божий, Който влиза в нас, създава една непрестанна борба. Тази борба произтича от Първия Принцип. Божественото пък почва да сформирува нещата. То тика човешкия ум към ново разбиране, към създаване на вътрешна връзка. Ако не се образува връзка с нещата, те не могат да бъдат разбрани. За пример, ако един предмет не се освети, човек не може да го види. Ако човек няма връзка с един предмет, той не може и да го чувствува. Щом не може да го види, нито може да го почувствува, той не може да разбере какви са неговите качества.

Мнозина казват, че науката е доказала всичко. Щом всичко е доказала, нека докаже какво нещо е магнетизмът, нека докаже неговите свойства и въздействие върху човека. Методите и начините, с които науката си служи, са верни, но всички неща не са доказани. За пример, ако разгледате една микроба с микроскоп, който увеличава няколко хиляди пъти, вие ще видите прости работи, ще кажете, че виждате нещо, което се движи, и толкова. Обаче ако истинският учен погледне през този микроскоп, той ще каже небивали работи: как тази микроба се размножава, как живее, с какво се храни и т.н. Такова е отношението и на обикновените учени, както и на истинските учени към науката.

Тъй щото, мнозина имат добри методи за работа в науката, но не знаят и не могат да използват онова, което тези методи им дават. Ако един обикновен човек погледне с телескоп към небето, той ще види много неща: ще види звездите, разните планети, но нищо повече не ще може да каже. Обаче ако един виден астроном погледне през телескопа, той ще каже много работи. Той ще каже какво е разстоянието на всяка една планета от Земята, какви елементи я съставят, има ли живи същества има там или няма и т.н. За него планетите представят съвсем друго нещо от това, което обикновените хора виждат и знаят. Обаче те не казват мнението си на другите хора, те го задържат за себе си. Ако в една плодна градина вкарате няколко малки деца, те веднага ще се нах-

вървят върху плодовете и ще ги ядат, макар и недозрели. Те обичат киселите плодове.

Следователно, когато учените хора се въздържат да изказват мнението си, това се дължи на факта, че всяко тяхно мнение е един плод, узрял вече, но обикновените хора не са готови да го разберат още. Обикновените хора не са готови да възприемат новите идеи. Като малките деца, те обичат повече киселите плодове, недозрелите плодове, отколкото зрелите.

Ако дойде при вас някой виден учен, по какво ще го познаете и как ще го оцените? Ако дойде някой велик музикант, как ще го разберете? Двама души слушат един велик музикант, но единият е доволен от него, а другият е недоволен, не харесва музиката му. Този път, когато дохожда Пшихода, някои казваха, че сега не им харесал толкова много. Когато първия път го слушали, харесал им повече. Имал техника, но по-рано свирил по-добре. Други пък се произнесоха, че сега им харесал повече, много по-добре свирил. Кои са на правата страна? Чие мнение е по-вярно?

Мина покрай един човек, усмихна му се, поздравя го. Той казва: "Благороден човек е този." Мина покрай друг, не го погледна, замина си. Той казва: "Този човек не е толкова благороден, не е внимателен." Не, животът не трябва да се разглежда така. Усмивката не е всякога безкористна. Усмивката не е признак на благородство. Влизате, за пример, в един магазин. Господарят на магазина ви посреща любезно, учтиво, започва да ви предлага едни или други дрехи, убеждава ви любезно, но като си вземете дрехата, платите колкото струва, и той ви казва: "Благодаря, заповядайте и друг път." Всичкото ви отношение е дотук. Щом платите, вие си излизате и любезността на дрехаря се свършва.

Това положение е естествено, защото ние в сегашния си живот се намираме още при неблагоприятни условия. Ако един музикант не може да свири добре, за това има ред причини. И гений да е, как ще свири този музикант, когато вечерта жена му го е била? Той не може да свири, защото е бит. Тя го е ударила някъде по ръката и магнетизмът му не може да се прояви. Такъв музикант не може да даде никакъв

концерт. С дърво ли го е ударила? Не, тя може да не го е била с дърво, но достатъчно е, ако му е казала само една експлозивна дума.

Една експлозивна дума може да предизвика цяла война. Сега американското правителство се извинява пред германското, че кметът на града Ню Йорк е казал няколко обидни, няколко непристойни думи по адрес на Хитлера. Американското правителство се обяснява по следния начин: "Ние съжаляваме за тези думи, казани по адрес на Хитлера, виждаме, че [кметът] не е постъпил добре, но в Америка всеки гражданин е свободен да се изказва, да има свое мнение. Следователно ние не сме отговорни за неговите думи." Ако гражданите в Америка не се ползуваха с такава свобода, тогава кметът щеше да намери затвора. Същият закон съществува и в природата. Ако ти си позволиш да кажеш нещо непристойно по отношение на природата, както този кмет е постъпил спрямо Хитлера, веднага ще ти искат извинение. И Америка е съгласна с това.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от здрава мисъл. Човек може да се опълчва против човешките работи, против всичко човешко в света, но дойде ли до великото, до Божественото, Което твори в него, там той трябва да има един отличен, дипломатически език. Нищо обидно не се позволява по отношение на Божественото, нито в ума, нито в сърцето, нито във волята. Нито една обидна мисъл, нито едно обидно чувство или обидно действие не се позволява от човека към Божественото в себе си или в другите хора.

Такъв пример имаме от времето на пророците. Бог изпраща един от еврейските пророци, Иона, да отиде в Ниневия и да каже на хората там, че ако продължават да живеят така разпуснато, Той ще разруши града им и от тях нищо няма да остане. Обаче в ума на Иона съществувала мисълта, че Бог не държи на думата си. Той казва, че ще ги погуби, но ще се смили над тях и ще вземе думата Си назад, а Ион ще остане изложен. Ще мислят, че той ги е излъгал. И тогава Ион казал: "Не се наемам с такава работа. Не искам да се излагам." Той взел торбата си, турил в нея каквото имал и се качил на един кораб, който отивал за Испания. Той

мислеше да започне някаква търговия, като евреин, разбира се, но не му се позволи. По пътя се яви голяма буря, морето се развълнува силно. Пътниците взеха да се запитват кой между тях е причина за това нещастие. Ион им каза, че той е причина за тази буря и каза да го хвърлят в морето. Хвърлиха го в морето и бурята утихна. Като го хвърлиха в морето, казва се, че един голям кит го глътнал. Като се видял в утробата [на кита], Ион започнал усърдно да се моли и казал: "Господи, извади ме от този гроб. Щом изляза, ще изпълня волята Ти, ще отида не само в Ниневия, но и зад Ниневия и никога няма да си позволявам да говоря против Тебе." Щом преседял 3 дни в утробата на кита, Ион веднага тръгнал за Ниневия и си казал: "Лошо е да не изпълниш волята Божия, но още по-лошо е да прекараш в утробата на кита."

Ако Ион беше отишъл да каже на Ниневия това, което Господ му каза, той нямаше да пострада повече, отколкото пострада в утробата на кита. Ион обаче си каза: "Я стане това, което Господ казва, я не стане." Кое е по-хубаво: да бъде човек в кита, или да се посмеят хората върху него? По-добре нека хората да се посмеят, отколкото да бъде в утробата на кита.

Като наблюдавате живота на съвременните религиозни, които минават за набожни хора, за хора с будно съзнание, ще видите, че и те нямат това свещено чувство, това благородство, тази готовност да изпълнят волята Божия на всяка цена. Ако някой не вярва като тях, без да изследват работите, без да мислят много, те веднага ще кажат, че си безверник, еретик, какво ли не. Щом вярваш като тях, тогава си добър.

Те мязат на онзи турски кадия, съдия. В турско време съдиите са разрешавали самостоятелно и по-големи дела, а днес у нас самостоятелно решават съдиите само ония дела, които се отнасят най-много до 1000 лева. Та, при един такъв турски кадия отиват двама души да се оплачат, да им реши спора, който възникнал помежду им. Първият от тях отива при съдията и му казва: "Господин съдия, моят съсед се е заял нещо с мене, не иска да отстъпи. Но правото е на моя страна. Ето, аз ти давам сега една турска лира и като ти кажа да погледнеш на лицето ми, да помниш, че съм ти дал

тези пари.” Съдията турил парите в джоба си. След малко пристига и вторият и казва: “Господин съдия, моят противник не иска да се разберем. Той се настроил против мене, не може да ме търпи. Ето, аз ще ти дам две турски лири, да решиш делото в моя полза.” Когато съдията ги извикал и двамата, да разправят причината за спора между тях, първият се обърнал към него и му казал: “Господин съдия, гледай на лицето ми.” Съдията му казал: “Добре, синко, но какво да правя с онзи, който има две лица?”

Като наблюдавам хората, виждам как те не се спират пред нищо. Всеки момент са готови да обидят този или онзи, да се нахвърлят върху него с най-обидни думи. Видят някого, казват: “Този човек принадлежи към еди-какво си общество, той не е от нашите. Той е еретик, безверник” и т.н. Какво ще кажете за рибата, която живее между риби? Тя сега ли е станала риба? Тя е родена риба. Птицата, която се движи между птиците, сега ли е станала такава? Не, тя е родена птица. Конят, който се движи между конете, сега ли е станал такъв? Не, той от хиляди години си е кон и сега е роден кон. И човекът, който се движи между хората, сега ли е станал такъв? Не, и той е роден човек. От хиляди години насам той все човек се е раждал.

И след всичко това ще турят на някой човек име, че е православен, или католик, или евангелист. В какво се заключава православието? Православието седи в това да вярваш в икони, в църквата, в светиите ли? Да вярваш в църквата, в иконите в светиите, в пророците, това е второстепенно нещо. То е дошло отпосле. Православният казва, че човек трябва да вярва в иконите, които са нарисувани по стените на църквите. Евангелистът пък ще каже, че човек трябва да вярва в това, което е напечатано в Свещената книга. Каква свещена книга е тази, която е напечатана с оловни букви? Ако това, което казали Христос и пророците, е стенографирано и останало още от онези времена, разбирам да е свещено, но какво свещено е останало от тази книга? Или, ако това свещеното в книгата е приложено в живота на хората и пуснало дълбоки корени, разбирам. То може да се нарече вече свещено. Но ако не е пуснало корени в живота на хората и само се чете и

препрочита като един роман, какво свещено е останало от него? Ако иконата може да внесе една свещена идея в човека, разбирам, но ако нищо не дава, какво свещено има в нея? И след всичко това искат да ни убедят, че Библията, че иконите били свещени. Нямам нищо против това.

Има нещо по-свещено и от иконите, и от Библията. Това са хората, които са писали Библията. Това е Христос, Който е говорил Словото. Те представят основата на живота. Ще кажете, че някой е измислил нещо. Никой нищо не е измислил. Какво ще измисли един човек като човек? Ще дойде някой човек да говори за създаването на света. Че, света не го е създал човек. Бог е създал света. Друг пък ще говори за създаването на човека. Че, той не е създал човека. Трети ще говори за човешката мисъл. Преди всичко, човек не е бил във времето, когато се е създавал светът, нито във времето, когато се е създавал човекът и неговата мисъл.

Всички хора трябва да съзнаваме онази сила, която туря основа на живота. Щом съзнаваме тази сила, ние всички ще се разберем. Бог има един общ план в проявлението Си по отношение нареждането на Втория Принцип – Принципа на Любовта. Той иска да се образува една нова, съзнателна връзка между всички хора. За това могат да отидат цели 1000 години, но за Бога това не е важно. В края на краищата Бог ще застави всички хора да признаят този принцип.

Някой казва: "Аз не искам да вървя по този път." – Много добре, свободен си. Обаче ще знаеш, че ако днес не тръгнеш в този път, кога и да е, ти ще тръгнеш. И щом трябва да тръгнеш кога и да е, по-добре тръгни с първия трен, отколкото с последния. Кое е по-добре: да отидеш на лозето, когато гроздето е узряло, или да отидеш, когато е вече обрано и е останало само баберки и ягорида? Разбира се, че е по-добре, когато гроздето още не е обрано, а е хубаво узряло. Винаги в началото е по-добре, отколкото в края. Всякога в края нещата са по-лоши. Ако очакваш края на нещата, ти ще бъдеш един стар човек с бяла коса и с бяла брада, с очи потъмнели и премрежени, с крака отслабнали. И тогава ти ще бъдеш на 100–120 години, а всички твои внучета и правнучета ще си дадат единодушно подписа и ще

кажат: “Всички ние сме съгласни нашият дядо да дойде при вас, да направи една разходка. С нищо ние не го задържаме на Земята при нас.” Щом всички твои близки подпишат и дадат съгласието си за твоето заминаване, ти не можеш вече да останеш на Земята. Докато има един човек, който те обича, ти можеш да останеш на Земята; няма ли нито един, който да те обича, ти непременно трябва да заминеш. Престане ли и този, последният, да те обича, ти непременно ще умреш. Искаш или не искаш, ти непременно ще умреш.

Сега искам да ви наведа на тази сила, която работи в света. Разбиране се изисква за това. Не е въпрос да изоставим една идея. Важно е да се спрем върху Божественото, Великото Начало. Аз имам пред вид всички хора, според степента на тяхното развитие, като започнем от най-ниското стъпало и стигнем до най-високото. Във всички хора аз виждам една възможност. Човек е създаден, но дълго време трябва да работи Бог върху него, за да го устрои както трябва. Той ще мине по своя път според степента на своето развитие, но дълго време ще седи на тази градация, на която днес се намира. Обаче всеки за себе си не трябва да се спъва от ония хора, които още не са готови за този път. Всеки ще дойде на времето си.

Онова, което спъва човека в днешния живот, това се дължи на факта, че той не е запознат с онази магнетическа сила, която работи в света. Хиляди имена са дадени на тази сила. В Евангелието я наричат “любов”, “мъдрост” и “истина”. Това е онази сила, чрез която Бог спасява хората. Учените хора я наричат “животворен магнетизъм”, който съществува като силна връзка между ума, сърцето, волята на човека; тази връзка съществува и между членовете на семействата, на обществата, както и между цялото човечество. Учените хора я наричат и с други имена, но казват, че за да бъде човек здрав, той трябва да работи по различни начини върху себе си, за да добие тази магнетична сила. За да придобива тази сила, човек трябва да яде, но това още не е достатъчно. Той трябва да знае как да яде, с какво да се храни; той трябва да знае как да ходи, как да се движи. Ако човек се клатушка

като някоя гемия, той ще изгуби и онази сила, която има, без да придобие нещо.

По-магнетични същества от малките деца няма. Малките деца са крайно магнетични, но те разпръсват тази сила, това богатство, което природата им е дала. Като остаряват, хората казват: "Имах в себе си голямо богатство, много магнетизъм, но сега го изгубих. И ако сега някой ме духне, ще падна на земята."

Има методи, по които и старите могат да придобиват своя магнетизъм. – Как? – Има усул* за това. Знаете ли какво значи "усул"? Като правих своите научни изследвания, срещнах един учен човек, който ме попита: "Кажи ми, как познаваш хората?" – Не мога да ти кажа. За това се изисква усул. – "Но тъй, вкратце ми разправи." – Не мога да ти кажа. Ако ти кажа нещата тъй, както аз ги разбирам, ти ще злоупотребиш с тях. Ти ще познаеш техните слабости и ще почнеш да ги лъжеш, да ги заблуждаваш. Ако знаеш нещата, ти трябва да мълчиш. Един ден, когато почнеш да служиш на човечеството, ще ти се дадат принципите.

Сега, за пример, всички вие искате да следвате Бога, да вървите в Неговия път. Бог изисква от вас всички да бъдете магнетични и така да се обичате, [да съзнавате] достойнството си. Слугата трябва да съзнава достойнството на господаря си; господарят трябва да съзнава достойнството на слугата си. Мъжът трябва да съзнава достойнството на жена си, а жената трябва да съзнава достойнството на мъжа си. Братът трябва да съзнава достойнството на сестра си, а сестрата – на брата си. Такива трябва да бъдат отношенията на всички хора помежду им. Това е едно магнетично състояние.

Ние трябва да съзнаваме онези заложби, които са внесени у нас. Щом не ги съзнаваме, ние [сме] хора демагнетизирани, ние сме вредни едни за други. Всички хора не искат да бъдат сиромаси, не искат да бъдат болни. Какъв е лекът против беднотията? Какъв е лекът против болестите? За всичко това има лек, но човек трябва да го знае и да го приложи. Когато видиш един здрав човек, не съжалявай за това, но радвай се, че той е здрав. Ти трябва да изпитваш приятност при неговия вид и да благодариш на Бога, че имаш възмож-

---

* усул (ар.-тур.) – *диал.* леснина, метод, способ, начин.

ност да го срещнеш. Като видиш един човек с широка душа, любящ, радвай се, че си видял такъв човек, който ти е дал възможност да видиш как се люби. А ние, като видим такъв човек, веднага душата ни се свива. Ако господарят почувствува, че слугата му обича друг някой господар повече, сърцето му веднага се свива и той го намразява. Ако църквата, към която се числиш, разбере, че ти предпочиташ друга някоя църква, веднага ще ти даде пътя. Този е начинът, по който днешните хора живеят. Това е кривият път.

Бог еднакво обича всички хора на Земята. Не ме разбирайте криво. Бог познава стремежите на всяка една душа и познава до какви постижения е стигнала. Колкото по-големи са стремежите на една душа, толкова по-големи възможности има тази душа. Бог слуша молитвите и на светията, и на грешника. Обаче от хилядата молитви на грешника Бог ще изпълни само една. А от 1000 молитви на светията Бог няма да изпълни само 10. Не мислете, че Бог ще изпълни всички молитви на светията. Той няма да изпълни само 10. Обаче светията никога няма да пита защо Господ не е отговорил на всичките му молитви.

Казвам: Всеки от вас може да бъде здрав, всеки от вас може да води един сносен живот, всеки от вас може да обича и да го обичат и да бъде напълно свободен. Защо хората подигат въпроса за ревността? Отде е дошла ревността в света? Сама по себе си ревността не е нещо лошо. Тя е творчески принцип и спада към Първия Принцип. Ако не знаете как да се справяте с нея, ще се яви омраза, завист, злоба и т.н. Който не знае как да се справи с ревността, тя ще събуди в него ред отрицателни състояния. Ревността е голямо богатство.

Казват: "Бог е ревнив. Колко е наказвал Той хората и народите." Бог е възлюбил еврейския народ, но като не изпълнявали Неговата воля, Той ги е пращал да се скитат цели 40 години в пустинята, дето ги е възпитавал по различен начин. Как ще си обясните това нещо? Бог не обича привидните неща. Когато човек казва, че обича, той трябва да отговаря на две условия: да даде, без да очаква да вземе

нещо. Когато някой дава, а другият взима, и двамата трябва да изпитват свещено чувство. Любовта, обичта, е едно свещено чувство. В това състояние човек не може да страда. Той се намира в едно магнетическо състояние. Някой казва: "Аз го обичам." Но един ден го намрази. Ти нямаш разбиране. Ако паднете в магнетично състояние, вие не можете да страдате.

Казва някой: "Утре Земята може да се разруши." При сегашните условия Земята не може да се разруши. Защото Земята е магнетически свързана със Слънцето и между тях има такава гореща любов, че Слънцето всеки ден обикаля около нея. Всеки ден гледа във всяко кьоше, да не се е вмъкнал някой. И по всички направления той я задоволява. Как няма да го обича Земята? Няма желание, което Слънцето да не задоволи на Земята.

Аз говоря за Слънцето от гледище на висшата наука. От това гледище Слънцето не е само груба материя. От това гледище Земята има душа, която живее и на която материалната Земя представя тялото. И в Слънцето живее един велик дух. Външната страна на Слънцето е това, което ние виждаме. Духът пък, това е разумното начало в Слънцето. Той е, който изпраща всичко на Земята.

По това има много теории. Ако четете тези теории, един ден ще видите дали всичко това е вярно. Дали е вярно или не, аз ви казвам: Не се бъхтете. Има лесен начин за проверка. Качете се на една колесница, която минава 300□000 километра в минута, и ще имате ясна представа за Слънцето. Оттам като го гледате, ще имате ясна представа за Слънцето, каква е неговата външна и вътрешна страна. Там ще видите какво има и какво няма. Като се върнете на Земята, вие пак можете да слушате теориите на учените и от онова, което вие сте видели, ще намерите грамадна разлика. Ония възгледи за Бога, които аз имам, това, което аз съм добил, реалното, аз държа на него. Могат на парчета да ме насекат, но аз няма да ги изменя.

Често аз слушам какво хората мислят за Господа и се усмихвам. Казвате: "Защо се усмихваш?" Господ е накичен с толкова човешки работи, с толкова джунджурии, че за да

Го видя, трябва да отделя настрана всички тия джунджурии. Той е като някоя дама, която си е турила 10 була. За да видиш лицето □, ти трябва да махнеш първото, второто, третото и т.н. була. Като слезе от планината Моисей, израилският народ не можа да го гледа и той се принуди да си тури було на лицето и дълго време трябваше да ходи с това було. Съзнанието на тогавашните евреи не беше готово да го разберат.

Сега вие казвате така: "Както говориш, ти рушиш нашите възгледи." Ако моят камък изтърква вашето позлатяване, не нося никаква отговорност. Казвам: Това е позлатено. Нямам нищо против, но трябва да се знае, че не е злато. Което намеря, че е злато, казвам: това е златно. Всеки от вас трябва да си зададе въпроса златен ли е или е позлатен.

Някои от вас очакват Христос да дойде от небето. Какво ще Му кажете, като дойде Христос на Земята? Най-първо някоя сестра ще каже: "Господи, освободи ме от мъжа ми, не мога да живея с него. Освободи ме от тия деца. Те ми дотегнаха вече." Слугата казва: "Господи, освободи ме от този господар." Господарят ще каже: "Господи, освободи ме от този слуга." Не, като дойде Христос, вие трябва да сте разрешили вече тези въпроси. Преди още да е дошъл, ти трябва да се примириш с жена си. Господари и слуги трябва да се примирят. Всички трябва да се примирят. Когато дойде Той, както Го описват, тогава ще има такъв дим, такъв огън, че всичко това ще се стопи. Казва апостол Петър: всичко ще се разтопи, цялата култура, и къщи, и железници. Всичко ще стане каша. И господари ще изчезнат, и слуги, и мъже, и жени. Все ще остане нещо, но какво ще остане, не зная. Писанието казва: Като не остане нищо, ние ще бъдем грабнати на въздуха да видим и да посрещнем Господа, а ония ще оставим на земята. Къде ще отидете, кажете ми?

Сега аз разглеждам нещата в техния широк смисъл, не давам една конкретна идея. Това е просто схващане. То е един образ. Това, за което ви говоря, представя един по-фин свят. Телата са облечени в една дреха по-фина, по-хубава. Значи не само вечер човек ще се разхожда във време на сън добре облечен, със златен колан и скъпа огърлица. С физи-

ческото си тяло ли си се разхождал? Не, друго нещо има в [съня]. В съня нещата са съвсем други от тези на физическия свят. Някой сънувал нещо. Казвам: С кое тяло си бил? Де беше? Като се събуди, няма никаква мантия, никакъв венец на главата си – всичко е изчезнало. Не че е изчезнало, но е някъде другаде. Ти си бил в един свят със своето духовно тяло. Значи човек не живее само на Земята. Като някой матрос е той, който влиза в морето с водолаз. Той има специална дреха за водолаза.

Та казвам: Като тълкувате думите на Писанието, че човек се облича с духовно тяло, това значи, че той ще хвръкне като пеперуда, ще остави тялото си и ще прослави Господа. И тогава ще говорим Неговия език, ще говорим Неговата истина. И като дойдоха ангелите, казаха: "Слава во вишних Богу." Търсете слава не от хората, но от Бога. Славата, това е външната страна на Божествената любов. Значи външният свят, със своята хубава, привлекателна страна, с всички свои форми, това е славата Божия. Срещате един красив човек – радвайте се. Срещате [един] учен – радвайте се. Аз говоря за положителната страна. Говоря за един добър, за един справедлив, милосърден човек – това са качества, за които трябва да се радвате.

Сега учените хора казват, че магнетизмът е разпръснат. Казват, че прави дифузия. Той дифузирал в цялата природа, разпръснал се навсякъде. Едно растение не може да го използува така, както хората го използуват. И в човека тази дифузирана енергия се събира, кондензира в едно и се изразява навън. Тя се изразява в тъй наречения възвишен човешки магнетизъм. Такъв човек има достойнство, една самоувереност в човека. Който има тази магнетическа сила в себе си, той никога не се колебае в своите постъпки, никога не съжалява за нищо. Всяко нещо в него е отмерено, той не прави никакви погрешки. Той е богат човек.

Та, сега и големите нещастия на американците се дължат на това, че те бързат много. Тези нещастия, които сега стават, се дължат на изсичане на хилядогодишни гори. Те сега носят последствията на своите необмислени действия. Днес американците няма отде да черпят този магнетизъм. Днес

всички проповедници в Америка говорят за магнетизма. В Америка сега започват да залесяват. Те искаха да имат много ниви, да изкарват жито, да търгуват, но сега видяха, че и гори трябват.

Ние трябва да бъдем много внимателни спрямо растенията. Не можете да бъдете здрави, ако нямате правилни отношения към растенията и към дърветата. Аз съжалявам, че българите нямат правилни отношения към растителното царство. Наблюдавал съм някои българи как с брадва тук кълцат, там кълцат някое дърво, за да изсъхне и после лесно да го отсекат. Казвам: Добре е най-първо да се заемем със запазване на горите. После трябва да се учат да ги посаждат. Във всеки двор трябва да има плодни дървета, към които хората трябва да имат особено разположение, ако искат да бъдат здрави. Казвам: Като дойде новото, реалното в света, те трябва да се научат как да живеят. Ако не се научим да имаме добра обхода с растенията, хората сами между себе си ще се изпоядат. Благодарение на растенията, благодарение на житото, което е дошло да спаси света, животът е в добри условия. Ако нямаше жито в света, големи страдания щеше да има за човечеството. Ако нямаше плодни растения, ако нямаше гориво в света, хората щяха да бъдат подложени на големи страдания. Растителното царство е благо, което създаде Бог за човека.

Казвам: Човек трябва да бъде внимателен. Растителното царство е в човешкия организъм. Горите са също в човешкия организъм. Ако ти пренебрегваш растителното царство отвън, ти го разрушаваш в себе си. Щом го разрушиш и в себе си, всички болести идват около тебе. Ако ти се отнасяш така с растителното царство, същото ще стане и с тебе. Каквото съществува в голямата природа, това съществува и в малката природа – микрокосмоса. Като осакатиш всички растения в себе си, ти започваш да боледуваш.

И когато Христос дойде на Земята, Той даде много добър пример. Той каза: "Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец Ми е земеделецът." За Христа се казва, че Той е агнецът, агнето. А Христос даде друг образ за Себе си. Той казва: "Аз съм лозата, а вие – пръчките." По този начин Той показа

какво трябва да бъде нашето отношение към растителното царство. Христос приема да бъде лоза, хората – пръчки, а Отец – земеделецът, Който обрязва тия пръчки. Казвате, че едно растение е бук, друго – дъб, а трето – габър. Не, вие можете да научите много работи от растенията, защото в тях има скрит Божествен запас. Растителното царство е запас на Божествения живот, който трябва да мине през човешкия организъм. Ако ние злоупотребим с този запас, неизбежно ще страдаме. И казвам, че за бъдещото възпитание всички деца трябва да се възпитават в този дух, да не злоупотребяват с растенията. Ако българите могат да възпитат децата си да се отнасят добре с растенията, 75 на сто от техните работи ще се наредят добре.

Българите имат една лоша черта: когато някой се разгневи на приятеля си, за да му отмъсти, той отива в градината му и отрязва някое плодно дръвче или го накълцва, за да изсъхне. В това отношение те мязат на слугата на един български свещеник, който се хвалил, че може да реже лозите. Отишъл той да обреже лозите. Като се върнал, свещеникът го запитал: "Добре ли ги обряза?" – "Дядо поне, добре свърших работата." – "Плачат ли лозите?" – "Плачат, плачат. Ако ги видиш, и ти ще плачеш заедно с тях."

Ако хората не могат да се обхождат правилно с растенията, които седят на по-низко стъпало на развитие от тях, как ще могат да се обхождат помежду си? Хората, които седят на по-висока степен на развитие от растенията, са и по-взискателни от тях. Ето защо на всички ви препоръчвам да имате по едно растение, по едно цвете, което от време на време да наглеждате. Много нещо има да учите от растенията. Има неща, които са непознати за хората още. Сега ще си послужа с думите на апостол Павел, който казва: "Сега виждам мрачкаво, но един ден ще виждам ясно." Днес растенията не ги разбирате, но един ден те ще ви говорят. Тогава няма да ги сечете, няма да ги чупите, но като искате да си откъснете един плод, клонът на дървото сам ще се наведе, ще си откъснете колкото плодове искате и после пак ще се дигне. Един ден това ще стане, но вие трябва да имате непоколебима

вяра. Това не се отнася до обикновените хора, но до гениалните.

Един мой познат ми разправяше следната опитност. Пътувал той през един горещ летен ден и се почувствувал много жаден. По едно време видял една круша. Доближил се до нея, но нямало нито една круша. Казал си: "Много късно съм дошъл. Всичките круши са обрани вече." По едно време се явил един малък ветрец и разлюлял клонете на крушата. В този момент на Земята паднали десетина круши. С това крушата искала да му каже, че отдавна го очаква и съзнателно е скрила тези десетина круши горе някъде в клонете си, никой да ги не види, да не ги откъсне. С това тя искала да прояви любовта си към него.

Ще кажете, че това е някаква случайност. Не, в природата няма никакви случайности. В разбрания, в разумния живот няма случайности. Случайности има само в неразбрания, в неразумния живот. Като погледнете към небето, Слънцето, Луната, звездите – в тях е Бог. Като погледнете към камъните, към растенията, към животните, към хората, към цветята, към водите, въздуха, светлината – и в тях е Бог. Той изпълва цялата природа. Навсякъде е Бог. Ако имате силно развито ухо, вие ще чуете, че Бог навсякъде и чрез всичко говори. Хиляди начини има, чрез които Той може да се прояви и проговори. Вие трябва да знаете Неговите езици, трябва да се вслушвате в тях и да ги разбирате.

"В начало Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста." И създаде в начало Бог вашата глава и вашето тяло. И днес още Той преустройва вашата глава, вашето тяло. Един ден вие ще бъдете много по-умни, много по-учени, много по-здрави, много по-богати и ще разбирате нещата много по-добре, отколкото сега разбирате.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

14-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ДА НАПРАВИМ ЧОВЕКА ПО ОБРАЗУ И ПОДОБИЮ НАШЕМУ

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще прочета само няколко стиха от 1-ва глава на Битието.

"Духът Божи"

Ще говоря върху стиха: "Да направим човека по образу Нашему и подобию Нашему." Най-важният предмет на Земята за проучаване, това е човекът. Всички други науки, които ни занимават, се изучават в човешкото битие. Следователно, ако човек не беше се явил на Земята, нещата щяха да бъдат недовършени. Тогава и животните, макар че са имали култура, но тяхната култура не е била такава, каквато хората имат. И това съзнание, което човек има, животните никога не са го имали. Този ум, това сърце и чувства, каквито се явяват у човека, животните никога не са ги имали. Има у животните нещо, което наподобява човешкото съзнание, но то коренно се отличава от него. Има нещо, което животните не са изучавали и не познават – те не са изучавали разумния ред на нещата.

Има религиозни, както и учени хора, които не са изучавали природата или повърхностно са я изучавали. Вследствие на което те често се намират в противоречия. Често те отричат това, което науката твърди. Това са частични възгледи в света. А ние изучаваме нещата както са в действителност. Нас ни интересува самата реалност на нещата, а не тяхното проявление. Нас ни интересува самият човек, а не това дали той е скръбен или радостен. Мене ме интересува как е устроен човек, а не какви са неговите състояния. Състоянията на човека са безпредметни за мене. Като срещна един човек, аз не се интересувам от това как той се обхожда с мене, нито какви думи ще ми каже, но мене ме интересува неговата

които правят упражнения на пределки*, на разни лоялки. нещо представят и научните упражнения за ума. Има хора, вят химистките за физическото развитие на човека, такова като химистката, като упражнение за ума. Каквото представя не е важно. Съвременното знание в едно отношение служи такъв, какъвто не е. Разни теории има за сравняването на човека, които можат да се приведат, но тях си остават сега настрана. В которо болшинства и да отидете, все ще намерите писани теории за сравняването на човека. Ако би интересували, може да си четете. В кои от тия теории ще вярвате, тоба е дъсстрино, едро написано е, белелствие на които можете да четете по него.

Ние искаме да изучаваме човека такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто не е. Разни теории има за сравняването на човека, които можат да се приведат, но тях си остават сега настрана. В которо болшинства и да отидете, все ще намерите не е важно. Съвременното знание в едно отношение служи като химистката, като упражнение за ума. Каквото представят химистките за физическото развитие на човека, такова вим упражнения и научните упражнения за ума. Има хора, които правят упражнения на пределки*, на разни лоялки.

Съвременните хора си служат с тези паралелки, с разни халки и люлки, но не знаят, че в някои отношения те не са много здравословни. Понякога тези упражнения стават като традиция, като религия и казват, че човек трябва да се упражнява. Трябва да се упражнява човек, но да знае как да се упражнява. Човек трябва да се учи, но да знае как да се учи. Като влезете в една гимназия или в една колегия, вие веднага можете да познаете кой ученик, кой студент ще стане учен човек. Онзи ученик, или онова дете, от което може да стане учен човек, има особена стойка, и в хода си има нещо особено. Но и онова дете, от което нищо няма да излезе, също така си има особена стойка и ход. Който не разбира законите, той казва, че така е писано на човека.

Ще ви приведа един анекдот из живота. Един умен дядо оставил в наследство една хубава книга на своя правнук, с поръчка да я чете. Книгата била голяма, имала много листа. Кой как дохождал на гости при неговия правнук, последният откъсвал по един лист на госта си, подписвал му се. Така късал той лист след лист, като оставил за себе си само един лист от цялата книга. По този начин той спечелил много приятели, но знанието, което било написано в тази книга, изгубил. Сега ние сме от тези учени, които постоянно късат листата на книгата на природата и ги раздаваме на своите близки. Така ние можем да спечелим много приятели, но знанието ще изгубим. А знанието ни е потребно. Приятелството се поддържа само чрез знание. Ако ти нямаш никакво знание, не можеш да поддържаш приятелството си. Приятелството не е само една привързаност, но то е едно чувство, което служи като основа в живота на човека.

Интересно е за човека да се запознае със своето битие. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие. Оттук ние трябва да знаем онези велики закони, които строят, които създават нещата. Създаването е началото на нещата, направянето е средата на нещата, а устрояването е краят на нещата. Ние сме вече в епохата на направата. Едва сега сме започнали онзи процес на устрояването, когато идва и разбирането на нещата.

---

* паралелки – *остар.* успоредки.

Когато се създават религиите, когато се говори за вярата на хората, и това не е нищо друго, освен създаване, поставяне основа на нещата. След като се построи една къща, за да се уреди добре или да влезе някой да живее в нея, това значи създаване на човешкия характер. Все трябва да влезе в тялото на човека, т.е. в неговата къща, някой, за да създаде неговия характер. Човек не е механическо същество, но той е живо същество, направено от безброй живи души.

Като казвам безброй души, това не значи, че нямат чет. Те могат да се изчислят, но са многобройни. Един математик е направил едно изчисление, според което в човешкия мозък се намират 3 билиона и 600 милиона малки души. Така може да се изчисли колко милиона души се намират в дробовете и в стомаха на човека.

Изчислено е, че човешкото тяло има 7 милиона прозорчета, през които минава светлината, и през които той диша. Колко слуги трябва да има на разположение човек, за да може всяка сутрин да отваря и затваря тези прозорчета? Като се върнете у дома си, направете сметка колко слуги ще ви трябват за отварянето на тия 7 милиона прозорчета, ако един слуга дневно може да отваря и затваря 1000 такива прозорчета. Значи природата е предвидила това и е наредила специални служебни клетки, които да се занимават само с отварянето и затварянето на тия прозорчета. Този учен математик не е изчислил колко такива души съставят очите, ушите, устата, както и всички останали сетива на човека.

Това съставя един интересен предмет за проучаване. Ако чувствителността, например, на човешките пръсти не е добре развита, това показва, че в човека липсва нещо. Ако вкусът на човека не е достатъчно развит, за да различава добре вкусовете, това показва, че му липсва нещо. Следователно, ако обонянието на човека не е развито, да възприема различните миризми, или ако зрението му не е развито, да може да вижда ясно нещата, или ако слухът му не е достатъчно развит, за да възприема и различава и най-тънките трептения, това показва, че на този човек липсва нещо съществено. Засега ние виждаме едва на няколко километра, а се казва, че има

хора, които виждат без тръбичка стотици и хиляди километра.

Сега аз не искам да вярвате в това, не искам да засягам вярата ви, но казвам, че това е аксиома, която трябва да се докаже. В геометрията е казано, че сборът на вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави. Но и това трябва да се докаже. Съвременната наука засяга съвсем друг род научни въпроси, като, за пример, на какво се дължи падането на телата, какво нещо е земното притегляне и т.н. Учените хора казват, че теглото на тялото зависи от неговия обем и от плътността на материята, от която е съставено. Следователно телата, които са в Слънцето, тежат повече от тия на Земята. Понеже Луната е по-малка от Земята, там пък телата тежат по-малко от тия на Земята. Според това, предполага се, че ако един човек отиде на Луната, той ще тежи там само 250 грама. Сметнете колко ще тежи човек, ако се пренесе на Юпитер, който е хиляда и двеста и петдесет пъти по-голям от Земята. Тъй щото, тежестта зависи от теглото, от обема на тялото. Колкото повърхността на тялото е по-голяма, толкова и налягането е по-голямо. Най-голямо е налягането в центъра.

В това отношение ние, живите същества, съставяме центъра на Битието. Колкото сме по-далеч от центъра, толкова и налягането е по-малко. Когато хората се запитват защо идат противоречията в света, казвам: Противоречията се дължат на налягането върху нас. За да се създаде една благородна човешка мисъл и едно благородно човешко чувство, се изисква голямо налягане. Не е достатъчно за това налягане от 1000 атмосфери, но е необходимо най-малко 250 милиона атмосферни налягания. Не се образуват лесно човешките мисли и чувства. Не мислете, че това нещо е доказано от някой съвременен учен. То е твърдение само. В бъдеще може да има още повече извънредни твърдения.

При това, колкото налягането е по-голямо, толкова и разумността е по-голяма. Камъните нямат никакви страдания, понеже наляганията върху тях са много малко. Върху човека обаче налягането е много голямо, вследствие на което и страданията му са големи.

Ако прострете капилярните съдове на човека, които взимат участие в неговото кръвообращение, на една площ, те ще заемат едно пространство най-малко от 100 километра. Знаете ли какво голямо пространство е това? Няколко пъти може да се обвие цялата Земя. Това е една идея, която, ако се схване правилно, ще се види каква голяма разумност е работила за създаване на капилярните съдове, от които зависи здравословното състояние на човека. Когато капилярните съдове се разширяват правилно, човек е радостен и весел. Когато се стесняват, тогава човек става песимист и започва да боледува. Налягането върху капилярите се предизвиква от много причини, които играят важна роля върху човешкия организъм.

Може би вие не се интересувате от това как готвачът готви, но в някои отношения религиозните хора мязат на клиенти, които се хранят в гостилниците. Те очакват на готвача, той да си даде мнението хубаво ли е сготвено или не. Това е цяла наука. Вие не сте ходили по гостилниците, да видите как готвят готвачите. Често вие се отбивате ту в една, ту в друга гостилница или сладкарница да си хапнете нещо сладко, но не знаете, че в пастите много пъти се поставят развалени яйца. Когато гостилничарят или сладкарят купи развалени яйца, по незнание, разбира се, като се окаже, че яйцето е развалено, те не го хвърлят, но го турят между другите и по този начин се отразява вредно върху организма. Че ще пострадате, това е друг въпрос. Гостилничарят може да ви сготви каквото искате, но вие още не сте сигурни дали тази храна, която сте пожелали, е здравословна.

И ученият човек е като гостилничаря. Вие казвате, че ученият човек може да напише каквато книга пожелае. Всъщност не е така. Вие можете да напишете една книга, която не допринася нищо добро за човека. Или някой може да създаде една религия, която да не допринесе нищо на човечеството.

Казано е, че всичко е за добро, но не всичко, което се прокарва, е добро. За пример, вземете, в някои училища или в някои домове при възпитанието на децата се препоръчва приложението на тояжката, като се казва, че тоягата е изляз-

ла от рая. Сега обаче се избягва пръчицата и за да успява и върви напред, на детето се обещават подаръци, възнаграждения, та по този начин да се поощрява да работи. За да стане по-добро, на детето се обещават ябълки, разни играчки, обуща нови, дрешки и т.н.

Какво се забелязва в домовете? Докато е малко, момиченцето или момченцето никого не слуша – нито майка си, нито баща си, своенравно е, упорито е, не иска да слуша. Като стане на 14–15 години, и момиченцето, и момченцето започват да се обличат добре, стават спретнати, внимателни към всички, започват да мислят, интересуват се вече от нещо. Майката казва: "Не зная какво става с нашата Петранка, интересува се от нещо, занимава се повече." Като се вслушва в разговора на майка си и на баща си, тя намира, че те говорят много обикновени работи. Защо? Защото нейният нов учител, младият момък, я занимава със съвсем други работи. Той □ казва: "Ти си ангел, слязъл от небето, не съм срещал подобен на тебе. Я погледни колко хубав нос имаш. Ако някой художник го нарисува, цял свят ще ти обърне внимание. Ами я погледни какви дълбоки очи имаш. Цялата вселена би могла да се огледа в тях. Неизмерима е дълбочината на твоите очи." И тя се чуди на своя нос, чуди се на дълбочината на своите очи, за които неща никой досега не □ е говорил така. – "Ами каква душа имаш? Цялата вселена ще се побере в нея." Като се върне дома си, тя си казва: "Добре, че поизлязох малко навън, да чуя нещо особено, дотегнаха ми обикновените приказки на баща ми и на майка ми."

Като разберат къде ходи дъщеря им, майката и бащата ще се съберат, ще търсят начин как да предотвратят това ново положение. Те намират, че дъщеря им е тръгнала по крив път, намерила едно криво учение, от което трябва да я отдалечат. Майката казва: "Какво е това учение? Ще ми говори, че носът □ бил толкова красив, че ако се нарисува, щял да създаде цяло преобразование. А очите □ били толкова дълбоки, че звездите се оглеждали в тях. Душата □ била толкова голяма, че цялата вселена могла да побере в себе си. Толкова се надигнала тази наша дъщеря, че не можеш да се

приближиш при нея.” Какво трябва да правите с тази дъщеря? Ако аз бях майка на Петранка, ето какво щях да кажа: “Я ми кажи, Петранке, какво може да стане от моя нос, за каква работа го бива? Виж после могат ли звездите да се оглеждат в очите ми. След това виж моята душа дълбока ли е, може ли в нея да се побере цялата вселена, както в твоята? В наше време нямаше такива работи. Ние с баща ти не можем да се разберем по тези въпроси. Той е станал много тесногръд. Той намира, че моята душа е много малка. Ти какво ще кажеш на това?”

Сега, това, което говоря, не е на научен език. Научният език е разбран език. Според него, каквото кажеш, може да се приложи. Това, което днес знаеш, ти трябва да го приложиш, да имаш резултат. Като насадя едно дърво и видя неговите плодове, аз имам вече основа за една наука. Този нов, млад професор, който е говорил на Петранка за нейния нос, за нейните очи, за душата , той не е казал още нито половината от истината. Човешкият нос наистина е много красив. Затова виждаме, че след като е създал човека, Бог дълго време е мислил отде да вдъхне дихание на човека и най-после е решил да вдъхне дихание през носа му. Ако сам по себе си носът не беше толкова красив, Бог не би вдъхнал дихание през него. Ако така разглеждате нещата, ще видите, че новият професор е говорил на Петранка истината. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, не е никакво заблуждение.

Когато се обезсърчите и кажете, че от вас нищо не може да излезе, хванете носа си и състоянието ви ще се смени. Хванете носа си първо при основата долу, после на средата и най-после горе и го запитайте какво ще ви каже той.

Някой ще възрази: “Толкова глупав ли трябва да бъда, че да се хващам за носа си?” Че кой е умен човек? Умен човек ли е този, който извади револвера си и го насочи срещу себе си и се убие? Умен човек ли е този, който взима едно дърво и с него набива жена си? Умен баща ли е онзи, който набива сина и дъщеря си за нищо и никакво? Ще кажете, че тоягата е излязла от рая. Това е една лъжа. Защо? – Защото в рая никога не се е позволявало да се секат дървета за бой. Може изсъхналите дървета вън от рая да са ги секли, но в

рая не се позволява да се секат никакви дървета. Това, дето се казва, че тоягата оправя всички работи, това се отнася до единицата. Единицата е създала всички други неща, тя е създала всички числа. Какво означава думата "тояга"? Тя не е българска дума. Тя означава онова силното, мощното, творческия принцип. Евреите, вместо българската тояга, вместо единицата, имат буквата "иота". Тя мяза на една малка запетая.

И това, което сега говоря, не са научни работи. Това не съставя предмет за наблюдение. Човешкият мозък е подложен на наблюдение. Който знае как да го наблюдава, той може да научи много работи. При изучаване на човешкия череп, аз съм правил много повече наблюдения върху черепи на умрели хора, отколкото на живи. На умрелите се забелязват центровете по-лесно, отколкото у живите. Като внеса една запалена свещ в черепа на човека, лесно мога да забележа как е живял. Ако този човек е мислил и разсъждавал добре, костта на това място е тънка. Ако е бил музикален, на мястото, дето е музикалното чувство, е доста тънка костта. Ако е бил религиозен, горната част на главата, дето е религиозното чувство, костта е доста тънка. Ако пък даден човек не си е давал труд да проучи нещата, на това място костта е доста дебела. Който не се е занимавал усърдно с известни области от науката или от изкуствата, тия места на черепа са доста дебели. Всички дебели места на черепа показват, че способностите, които се крият под тия места, не са били разработвани. Същото се отнася и до човешкото лице.

Когато някой иска да бъде красив, той трябва да знае, че красотата зависи от човешката мисъл. Трябва да участвуват ред способности и чувства, за да стане човек красив. Човек, който има красиво лице и отличен гениален ум, веждите му имат особен строеж. Носът на гениалните хора не е такъв, какъвто е носът на обикновените хора. Гениалният човек няма никакво пристрастие към нещата.

Природата е строго разпределила нещата. Тя е определила какви трябва да бъдат чертите на лицето на обикновения човек, на животинския човек, на талантливия, на гениалния

и на светията. Под думата "животински" човек аз не разбирам нещо лошо, но човек, който се намира в съвсем низко положение на развитие. В човек, който се намира в животинско състояние още, двете челюсти са издадени напред, като у животните. Той почти няма брада. Вместо брада има едно малко чуканче. Които изучават френологията и физиогномията на човека, измерват Камперовия ъгъл и виждат, че засега у хората от петата раса той достига до 85 градуса, не е дошъл още до 90 градуса, а трябва да стигне до правия ъгъл. Когато някой художник иска да предаде нещо хубаво на своите типове, те турят този ъгъл равен на 90 градуса.

Когато създаде човека, Бог тури в него две мощни, две силни неща.Той тури в човека един спящ дух и една спяща душа; второто нещо: един буден ум и едно будно сърце. Първите две неща, които постави в спящо състояние, аз казвам за тях, че се намират не в спящо състояние, но в почивателно. Те са в положение на хора, които почиват и очакват да дойде техният ред. Умът и сърцето трябва да бъдат будни за онзи момент, когато духът и душата се пробудят.

Та, онова, което трябва да дойде у човека и да работи, това е неговата душа. Та, новата култура, новото, което хората желаят, това е човешкият дух – мощното, силното, крепкото. Само човешката душа и човешкият дух могат да донесат силното, крепкото, мощното в човека. Сега хората със своя ум и със своето сърце приготвят пътя за новото.

Когато ви се говори за новата култура, вие питате: "Какво ще ни донесе новата култура?" Бъдещето поколение, което идва, то ще ви покаже. Вие ще участвате в работата на новото поколение. Вие ще бъдете като неразделна част от него. Мислите ли, че капката вода се губи в океана? Не, тя и в него продължава да съществува. Чудни са хората, които мислят, че като умрат, всичко с тях се свършва и се изгубват. – "Какво ще стане с нас, като умрем?" – Каквото сте били и по-рано. Капката вода и извън океана, и в океана е все едно и също нещо. Разликата седи само в това, че докато си бил в океана, ти си бил чист. Вън от океана, ти си изгубил своята чистота, опетнил си се. Та, вие трябва да вярвате, че

можете да се очистите. Ето защо човек трябва да се върне в другия свят, да се очисти. Затова иде смъртта. Смъртта е процес на очистване. Няма да се спирам повече върху смъртта, защото тя навява нещо страшно. Да, в едно отношение смъртта е нещо страшно, но в друго тя е благословение. Ако волът не умре, той човек не може да стане. Ако човек не умре, той ангел не може да стане. Под думата "ангел" не разбирайте същество с крила. Под думата "ангел" ние разбираме разумно същество, което мисли и което знае как да слугува на своите ближни, да бъде полезно на всички същества.

Сега, задайте си въпроса какво е вашето предназначение? Ако живеете на Земята 50–60–120 години, ще заминете някъде. Къде ще отидете? Ще кажете, че ще отидете на онзи свят. Какво представя онзи свят? – "Като отидем там, ще го научим." – Вярно е, че като отидете там, ще го научите, но знаете ли колко време ще ви отнеме, докато го научите? После, вие нямате ясна представа за онзи свят. Вие мислите, че онзи свят е нещо отделно от този свят. Този свят, в който живеете, представя една малка част от онзи свят.

Земята ли създаде Слънцето или Слънцето създаде Земята? Според Библията се вижда, че първо Бог създаде небето и Земята, а на четвъртия ден създаде Слънцето. Според съвременните научни теории това е малко противоречиво, защото Земята е излязла от Слънцето. Според тях някога Земята е била в Слънцето и после е излязла от него. Същото може да се каже и за другите планети. И те са излезли от Слънцето. Кои са били причините за това нещо, няма да се спирам да ви обяснявам. Ако се интересувате за причините, вие можете да изучавате астрономия. Там ще намерите причините за излизането на планетите от Слънцето.

Нас ни интересува човекът. И за него можем да кажем, че е излязъл от едно разумно начало. Следователно не е разумно от страна на човека да отрича своето начало и да вярва в нещо вън от него. Не е въпрос във веруюто. В какво трябва да вярва и какво трябва да поддържа малката капка? Тя трябва да поддържа в себе си идеята, че е излязла от големия океан. Защо? Има ред причини, които са я извадили от голе-

мия океан. След години малката капка пак ще се върне в океана. Като една разумност, и човек е излязъл от океана на разумността. Като говоря за океана, вие ще го вземете като нещо неорганизирано. Под думата "човек" аз разбирам онзи свят, който е организиран. А под думата "първичен", "физически" свят аз разбирам един свят, който не е организиран още. Той е свят, в който съзнанието още не е пробудено. Съзнанието още не е пробудено в камъка, но някои учени поддържат, че и в камъка има един живот, но в спящо състояние. След като милиони години камъните се търкалят из природата, най-после някога ще се пробудят и ще образуват жива материя. Те трябва да минат през всички фази, през които е минал и висшият живот.

Сега да се върнем към въпроса за човека. Човек е същество, съставено от общество от 3 билиона и 600 милиона клетки, които живеят в неговата глава и представят разумното в него. Какво знаете за тези същества, които живеят у вас и с които сте в съобщение? Всеки момент хиляди и милиони от тия същества минават и заминават през вашия ум, без да знаете защо става това. Ако питате човека защо има глава, и той не може да каже. Същото се отнася и до религиозните. Ако запитате един религиозен какво нещо е разумността, той ще каже, че нищо друго не знае, освен това, че Бог е създал разумното начало в човека. Всяко нещо, което мисли, което създава нещата, се нарича глава на тия неща. Началото всякога е глава, а краят какво е? Ако не знаем какво нещо е началото и какво – краят, ние няма да имаме ясна представа за реалността в живота.

Силите, които действуват в природата, са поляризирани, те имат два полюса. Следователно на Земята ние имаме два полюса – северно и южно полушарие, Северен и Южен полюс. Северният полюс е горе, а Южният – долу. Значи има две течения, които вървят от Северния полюс към Южния и обратно – от Южния към Северния. Вследствие на тези две течения в екватора се образуват най-благоприятните условия за живота, а двата полюса, това са силите, които идат от космоса, от цялото пространство и минават към екватора.

Не мислете, че тези два полюса са много далеч. Във всяка най-малка частица, била тя атом, съществуват тия два полюса. Така и във всяка частица на Земята има северен и южен полюс. Тези полюси са много близо един до друг. Ние знаем, че Бог първоначално създаде човека от земя, а после го направи мъжки и женски полюс. Мъжът, това е северният полюс, а жената – южният полюс. Значи силите на жената, силите на южния полюс, трябва да минат през северния полюс, а силите на мъжа, на северния полюс, трябва да минат през южния. Това място е екваторът, най-хубавото място. Сегашните хора не са пригодени да живеят на екватора. Хората, които живеят на екватора, не мислят. Те са повече хора на чувствата. Екваторът създава повече условия за развиване на сърцето, отколкото на ума, на човешките мисли. В умерените и студените пояси човек има по-добри условия за създаване на своя ум, за развиване на своята мисъл.

Каквото и да се говори, обаче, най-важното нещо в човека е неговата глава. Като изучавате човешката глава, ще видите, че от значение са и очите, и ушите, и носът. Важно е как са поставени ушите: дали са по-горе някъде или надолу, дали са повече отдясно или отпред, дали са широки или тесни. Много нещо зависи от устройството на ухото. Много нещо зависи и от слушането, как слуша човек. Добрият човек, като слуша вълните, които идат отвън, те образуват неговото ухо. Всеки човек, както слуша и възприема вълните, които идат отвън, така се образува и неговото ухо. Тази е причината, задето ухото на музиканта е другояче устроено от това на философа. На философа ухото е по-друго от това на търговеца и т.н. Какъвто е характерът на човека, такива тънкости има в ухото му. Като разглеждате ухото на някой умрял човек, вие можете да се произнесете за неговия характер, даже и да не сте го познавали от по-рано. Носът на болния е по един начин устроен, на учения – по друг начин и т.н. Изобщо, има хиляди форми носове. Казвате: "Нос е това." Не, носът е важен, защото по него се определят много неща. Хубавите неща не се разглеждат само отвън. Често носът схваща нещата по интуиция. Когато от ума на човека се излъчи една мисъл и се блъсне в носа на някого, той веднага може да познае

умен ли е бил този човек или не.

Също така и по челото си човек може да различава разните мисли, които като вълни се предават в пространството. Ако някои мисли се блъскат в долната част на челото, те са от физическия свят. Ако дадени мисли се блъснат в средата на челото, те идат от литературния [духовния?] свят. Ако някои вълни се блъснат в горната част на челото или в горната част на главата, ще разберете, че те идат от Божествения свят. Това значи да има човек интуиция, да различава нещата отде идат. Който има развита интуиция, той схваща нещата моментално.

Казвам: Благословение е за човека да има един хубав нос, през който Бог да е вложил Своето дихание, Своята разумност. Тази разумност, именно, постоянно устройва човешкия нос. Разумността не се заключава в дължината на носа, но в пропорцията, в съотношението му с човешката глава, както и с цялото негово тяло. Има една норма, на която нещата трябва да отговарят. Аз няма да се спирам върху тази норма, вие сами трябва да я изучавате.

Има една норма, която природата е определила точно нормата за гениалния, за талантливия човек, както и за светията. За всяко нещо тя е дала точна мярка. Ако се случи някакво отклонение от тази норма, това ни най-малко не показва, че нормата не е точна. Защо? – Защото има категории, степени от различните хора. Има талантливи хора от първа степен, от втора и от трета степен. Има гениални хора от първа, от втора и от трета степен. Има светии също от първа, от втора и от трета степен. Така се делят всички хора.

Един мъж е от първа степен, или първокласен, когато схваща всички трептения на природата. Второкласен е, когато схваща едва наполовината от онова, което става в природата. И най-после, той може да бъде и третостепенен, когато схваща само една стотна част от това, което става в природата. Същото се отнася и до жената. Всичко това зависи от деликатността, от чувствителността на организма. Казвате след това, че трябва да вярвате. Ако ти си един обикновен човек, а друг е гениален, вашите схващания ще бъдат ли еднакви?

Как ще познаете обикновения човек от талантливия и талантливия от гениалния? Дайте на тия трима души един килограм злато, един килограм барут и един килограм жито и вижте кой какво ще избере. Обикновеният човек веднага ще посегне към златото, талантливият – към барута, а гениалният – към житото. Онзи, който хваща парите, той е обикновен човек; който хваща барута, той е талантлив човек, а който хваща житото, той е гениален. Силата на човека седи в житото. Това не показва, че другите неща не са важни. Умният човек може да изкара и от златото, и от барута нещо важно, но смисълът на живота не е скрит нито в златото, нито в барута, а в житото. Гениалният човек се познава по това, че той винаги избира житото. Къде ще поставим светията? Светията пък избира мястото, дето житото ще се посади. Той знае как да го култивира. Гениалният се спира върху цената на житото, а светията се спира върху неговото обработване.

Аз взимам думата "жито" в широк смисъл. Ти можеш да обработваш една мисъл в себе си като златото, можеш да обработваш една мисъл като барута, а можеш да обработваш в себе си една мисъл като житното зърно. Тези 3 мисли ще имат 3 различни качества, но всяка мисъл все ще допринесе нещо полезно. Най-хубавото нещо, което човек може да придобие, това е тази мисъл или това чувство, които е обработвал в себе си, да мязат на житното зърно, с неговите качества.

За да се постигне всичко онова, което човешката душа желае, трябва да се изменят начините за приложение на знанието. Да допуснем, че някой от вас има слаба памет и казва, че природата не му е дала силна памет, търси причините вън от себе си. Знаете ли какви са причините за отслабване на паметта? Центърът на паметта се намира в средата на човешкото чело. Хора, които имат силно развита памет, са обикновено добри историци. Историците имат изпъкнало отпред чело. Това може лесно да се провери. Ще забележите, че историците обикновено помнят добре събитията и датите. Как са развили своя център? Те са хранили с кръв добре своя център, запазвали са неговата енергия, не са я оставяли

да изтича навън, като през някакъв канал. Ако не храниш мозъка си както трябва, ти не можеш да станеш учен човек.

Като не знаят причината за отслабване на паметта, мнозина казват, че главата им щяла да се пукне от много мисъл. Не, от много мисъл главата не се пука. "Ама боли ме главата." И от много мисъл глава не боли. Главата боли от много малко мисъл. "От много учене ме боли главата." И от [много] учене главата не може да боли. От малко учене те боли глава. Някой учи много, но се безпокои. В случая ученето не е причина за главоболието, но безпокойството, тревогата е причина за това главоболие.

Ученият човек не се безпокои. Той учи, работи и изпитва приятност, не се безпокои. Като свърши своя научен въпрос, той е доволен. "Ама какво ще кажат хората?" Това не е важно за него. Той иска да знае дали това, което каже, е вярно, истинно. Не е въпрос той да се стреми да създаде някаква теория, която не е съгласна със законите на природата. Не е въпрос ученият да създава свои теории. Той трябва да се съгласява с това дали това, което казва, е вярно. Ако е вярно, то носи благословение както за самия него, така и за окръжаващите.

Някой иска да развива ума си, да усилва своята памет, но не знае как да постигне това. Той седне да учи и започне да свива устата си, да свива ръцете си на юмруци, иска всичко да запомни. Той не знае, че по този начин още повече ще забравя. Той трябва да застане свободен, да не се напъва. Щом искаш да възприемаш това, което учиш, не напъвай мускулите си, но напъвай нервите си. Мускулната енергия е като барута. Като кажеш "ху!", и тя се свършва. Ти трябва да впрегнеш разумната енергия в себе си на работа. Тя е като Слънцето, постоянно се увеличава. Нервната енергия е разумна енергия. Тя постоянно се увеличава, както се увеличава светлината на Слънцето. Тя върви от малкото към голямото, постепенно се усилва.

Следователно, за да помни човек, той трябва да обича това, което учи. Като възлюбиш един предмет, ти ще помниш всичко, което изучаваш. Които хора обичаме, ние ги помним. Които не обичаме, не ги помним. Но в тази любов

трябва да има разумна мисъл. В любовта трябва да има мисъл. В любовта трябва да има взаимна обмяна на нещата. В какво седи обмяната? Между болния и здравия човек всякога може да става обмяна. Болният взима от състоянието и разположението на здравия, а здравият отнима нещо от болния. Болестта не е нищо друго, освен тор. Болният страда от излишен тор, а здравият, като взима част от този тор, той го употребява на ония места в своя организъм, които се нуждаят от наторяване. Който разбира законите, той все ще изкара нещо добро от този тор. Така се създава връзка между болния и здравия. Онзи, когото си излекувал, ще ти бъде благодарен за това, което си направил за него, но и ти, който си го излекувал, ще бъдеш благодарен на болния, понеже си взел нещо от него.

Знайте, че благодарността е нещо реално. Благодарността е нещо материално. Когато някой художник рисува за пари, той получава едно възнаграждение за труда си, но когато рисува някого, когото обича, той не взима от него никакво възнаграждение и пак е доволен. Той е доволен, понеже е получил един любовен поглед, една любовна мисъл от този, когото обича. След това трябва ли художникът да съжалява, че е рисувал без пари? Най-после, какво е направил художникът? Той е взел едно платно и на него е нарисувал един образ, турил е няколко бои с четката си. Истинското художество се заключава не в туряне на боите върху платното, но ако художникът рисува един интелигентен човек, да знае как и къде да постави светлината върху неговия нос. Ако рисува един истинолюбив човек, да знае да постави очите му на място и светлината да пада добре върху тях. Ако рисува един човек на правдата, да знае къде да постави ушите му и светлината да пада правилно върху тях. Ако рисува човек на любовта, той трябва да постави устата му на място.

Сега, за да обясня мисълта си, ще ви предам един малък разказ за срещата на един млад момък с една красива, интелигентна, разумна мома. Той □ казал, момъкът казал на момата: "Много съм доволен, че Ви срещнах. Като гледам очите Ви, намирам, че голяма магическа сила се крие в тях." – "Да, но не са мои, назаем ми ги дадоха. Дадоха ми очите

само за да ги отварям и да виждам къде ходя, да не се бутам." – "Ами ушите ти колко са хубави!" – "И те ми са дадени като подарък, само да слушам с тях хубавото, което се говори в света, като с радио." – "Ами колко хубав език имаш!" – "И него ми подариха, за да вкусвам с него хубавите работи в света." – "Меки, хубави ръце имаш." – "И те ми са подарък, за да пипам и работя с тях." Така се разговарят двамата. Момъкът казва: "Виждам, че всичко, което ти казах, че е хубаво, било все подарък. Кажи ми нещо, което е твое, което не ти е подарено." Момата отговорила: "Виждам, че ти искаш нещо да ти се даде." Момъкът помислил и казал: "Ами сърцето ти не е ли твое?" – "То е дадено вече." – "На кого е дадено?" – "На човешкия дух, който работи в него."

Ще кажете, че като дадем и сърцето си, ние трябва да фалираме. Не, не е така. Сърцето трябва да се обработва, а това може да направи само духът. "Кажи – казал момъкът, – кое е твое?" Момата казала: "Ще си помисля." Наистина, каквото пипне човек в себе си, все не е негово, все му е подарено. Къде е човекът тогава? Този въпрос и до днес остава неразрешен. Всички хора обръщат внимание на това колко красиви са очите им. Очите представят обширен свят. Всички намират, че или очите, или устата, или носът, или ушите са красиви на човека, обаче те трябва да се замислят кое е онова, на което трябва да се спрат. Това, на което трябва да се спрем, е човекът. Всеки казва: "аз". Българите пишат тази дума с три букви [азъ*]; англичаните – с една буква [I]; французите – с три букви [moi].

Казвам: Новото в света, това е човекът, когото Бог е създал. Сега това същество се развива, но често изпада в заблуждение от неща, които не са негови. Вие още не знаете как е устроена вселената. Едва сега изучавате физическия строеж на нещата. За Слънцето знаете, че е създадено от ред физически елементи. За светлината на Слънцето, за разстоянието му от Земята знаете поне приблизително, но за духовното Слънце нищо не знаете. Знаете нещо и за звездите, за разните планети, но това знание е частично, не е още пълно, истинско знание. Това знание е само външно.

Сега в Америка се е открила една машина за познаване

* според правописните норми до 1945 г.

на крадците и на лъжците в света. Като го турят пред тази машина, лъжецът веднага се познава. Той сяда на един електрически стол и така се познава. Но няма да се спирам върху устройството на тази машина, нито кой е американецът, който я създал. Важно е, че като поставят човека пред тази машина, веднага може да се познае говори ли той истината или лъже. И в химията има такива методи за откриване на лъжите и престъпленията. Който лъже, той образува в своята кръв известен род киселини, които лесно могат да се познаят и изследват. Ако си праведен човек, тези киселини не могат да се образуват. Ако си лъжлив, тези киселини могат да се образуват. В бъдеще това ще стане наука. Днес хората още не го разбират това, но един ден ще им стане разбрана тази нова наука. Които не разбират тия въпроси и слушат за тази машина, те ще си направят криви заключения.

"И направи Бог човека по Свой образ и подобие Свое." Значи, Той направи човека да мисли като Него и да чувствува като Него, да бъде справедлив, както Бог е справедлив. Та, сега всичкото възпитание на хората седи в това да развият в себе си съзнание за справедливост. Ние имаме съзнание, но засега нашето съзнание определя само отношенията ни към физическия свят. Ние считаме справедливи само тия неща, които законът е определил. Някой е честен, справедлив само докато има закон. Щом няма закон, той счита, че може да прави каквото иска.

Кой е законът, който определя какво е право и кое не е право? Право е това, от което никой не страда. Щом има страдания, това не е право. Някой изяде една кокошка. За кокошката [не] е право това, но за човека, който я яде, е право. Казвате, че Бог е наредил така нещата. Не, това е една теория. Какво ще спечели човек, ако изяде една кокошка? Сега аз не защищавам нито вегетарианството, нито месоядството. Било е време, когато хората са се пържили много добре. Колко мисионери са пострадали от човекоядците. Преди 20 години четох в един вестник за тези човекоядци на един остров. Често при тях идвали мисионери да им проповядват, но в края на краищата всички били изядени.

Най-после един смел и решителен мисионер посещава този остров и започва да им проповядва. Недоволни от него, те започнали да цъкат със зъбите си, искали да го нападнат и изядат. Обаче при всички случаи той си оставал все тих и спокоен, не се страхувал. В края на краищата той успял да ги обърне и направи християни. Като ги виждал как се зъбили насреща му, той спокойно им казвал: "Не забравяйте, че мина вече времето на ядене на хора." Това показва, че неговите идеи били по-силни от техните. Тогава си казали: "Какво стана с нас? Наместо ние да обърнем този човек, той нас обърна." Индусите прилагат същия закон. Следователно човек не трябва да мисли, да се страхува какво ще стане с него. Някой умира от страх. Изобщо хората се страхуват да не умрат. Който е страхлив, той умира от страх. Ако не е страхлив, ако е смел човек, той няма да умре.

Ще ви приведа един такъв пример, да видите какво може да направи смелостта. Една богата американка, женена за един търговец, се разболяла сериозно. Тя обичала мъжа си и той я обичал. Повикал 12 лекари на консулт, да се произнесат за състоянието на болната. След като се посъветвали помежду си, най-после те казали на мъжа □, че трябва да се приготви да понесе тежкия удар, че жена му не може да издържи на болестта и трябва да си замине. Той се наскърбил много, но трябвало да каже на жена си какво я чака. Като чула, че ще умре, от очите □ потекли няколко сълзи и тя казала на мъжа си: "Няма какво, ще се примиря с положението си, но ще те помоля за едно нещо и ще искам да ми отговориш, да ми обещаеш, че ще изпълниш това, което искам." – "Ако мога да ти изпълня обещанието, добре, но ако не мога да изпълня това, което желаеш, не мога да ти обещая нищо. Кажи какво искаш." – "Аз искам да ми обещаеш, че като умра, няма да се жениш за друга." – "Виж, това не мога да ти обещая. Ти знаеш, че аз имам слабост към жените. Мога да срещна някоя като тебе красива и добра и да се влюбя в нея." – "Щом е така, и аз няма да умра. Ще живея! Щом ти обичаш жените толкова много, твоята любов ще спаси и мене." Казва това и оздравява.

Казвате, че трябва да се мре. Не, ако човек иска да живее,

ще живее; ако иска да умре, ще умре. Тази американка е била примирена с положението се да умре, но понеже той може да се ожени след смъртта □, тя решава да живее. Тя не искала да я замести друга някоя жена. Това е било един стимул за нея.

Човек не трябва да раздвоява ума си. Психически силата на човека седи в неговата мисъл, в единството на неговата мисъл, а не в раздвояването □. Ако искаш да живееш повече, не внасяй две противоречиви мисли в ума си, защото те ще се стълкновят, ще влязат в борба помежду си.

Който иска да спечели, той не трябва да отдава своите недъзи на природата. Човек всякога трябва да съзнава онази велика истина в света и постоянно да я прилага в живота си.

Когато човек навежда главата си или когато я хваща, той трябва да знае защо прави това. Ако хваща носа си или коляното си, или главата си, или ухото си, човек трябва да повиква ума си, да вземе участие в това движение, да знае защо го прави. Никога не прави несъзнателни движения. Искаш някога да се почешеш. Виж защо трябва да се чешеш. – "Сърби ме нещо." – Ако има някаква причина да те сърби, потърси причината. Може да е влязъл някакъв паразит в главата ти. Почеши се, извади паразита, подложи го на смъртно наказание и толкова. Не прави никакви несъзнателни движения.

Нека остане в ума ви мисълта, че вие имате несметни богатства, които не сте използували и трябва да използувате. В мозъка си имате големи богатства, които трябва да използувате, за да изпълните онова велико бъдеще, което ви предстои, но в което не вярвате.

Вие искате още в този живот да постигнете всичко това. Това не е възможно. Вие можете да постигнете всичко, но вашата нервна система не е така устроена да издържи на тия радости. Вие даже не сте изпитали тази скръб, каквато Христос е изпитал. Кой от вас е преживял такава скръб, че кръв да излиза от порите му? Кой от вас е преживял такова голямо напрежение? Казва се за Христа, че кръвта е излизала вместо пот от порите Му, но въпреки това сърцето Му е оставало здраво. Ако на някой от съвременните хора

изтече кръвта му, сърцето му непременно ще се пукне. Казвам: Не се пука човешкото сърце от страдания. То може да издържи на страданията. Те са благословение за него. Те носят условия за радости. Радостите са узрелите плодове, а скърбите са зреещите плодове. Следователно всеки плод неизбежно ще мине през скръбта, той е бил зелен и трябва да узрее.

Сега вие трябва да имате една необикновена, непреодолима вяра, а не като обикновената, която сега имате. Нека всеки подложи вярата си на опит, да види докъде е достигнала неговата вяра. За пример някой казва: "Аз вярвам, че утре времето ще бъде добро." Стани и провери. Ставаш и виждаш, че времето е облачно. Какво показва това? Това показва, че такова е било желанието ти, да бъде времето добро, а не твоята интуиция. Това е чувствувание. Ти искаш времето да бъде добро, затова предполагаш да бъде такова. Когато времето ще бъде хубаво според твоята интуиция, ти ще имаш особен род чувства. Ако почнеш да чувствуваш, че нещо ти е скръбно, тъжно, това показва, че времето ще се развали. Ако днес времето е облачно, намусено, но въпреки това ти изпитваш една вътрешна радост, това показва, че времето ще се поправи. Времето може още да не се е оправило, но клони към оправяне. Тези сили действуват вече в тебе и ти предчувствуваш неговото поправяне. Това поправяне на времето внася в тебе едно разширение. Развалянето на времето внася едно стеснение в пространството, вследствие на което чувствата ви не могат правилно да функционират.

При сегашните условия на живота хората се влияят от времето. Ние не трябва да се поддаваме на времето. Казваме: "Лоши времена са настанали, няма честни хора на Земята." Така не се говори. Преди всичко, ние не бихме могли да съществуваме, ако в света няма едно равновесие. Ако в света 75 на сто са лоши хора, а 25 на сто – добри, светът не би съществувал, щеше да изчезне. Най-малко трябва да има 75 на сто добри, а само 25 на сто лоши хора. Според една статистика, за да съществува светът, трябва да има 49 лоши хора, а 51 добри. Щом Земята съществува, значи, 51 човека са

добри, а 49 – лоши. Измени ли се отношението, да стане обратно, тогава Земята ще престане да съществува. Така трябва да разглеждате нещата. Каква е вашата вяра в силата на природата, ако приемете, че 51 на сто са лошите хора, а 49 на сто – добрите, или ако приемете, че 75 на сто са лошите, а само 25 на сто са добрите хора в света? Вашите заключения тогава няма да бъдат верни.

Вашите заключения за лошите хора в света са подобни на заключенията, които някои пътници вадят за живота. Те пътуват в южните части на Америка или на Африка, в големите пустини, и дигат толкова голям прах, че нищо не виждат на разстояние около десетина и повече километра. От това, което виждат, те мислят, че целият свят е само прах. Това е прахът, който те вдигат с краката си. Тъй щото, когато казваме, че злото е по-голямо от доброто, това е прахът, който ние сами вдигаме с краката си и го пренасяме на големи разстояния. Те не съзнават, че лошите условия са в техния ум.

"И направи Бог човека по образ и подобие Свое." И като направи Бог човека, постоянно мислеше за него. Като не вярвате в това, вие казвате: "Какво ще стане с нас?" Вие не знаете, че Божият Дух работи във всички европейски народи, във всички държави, във всички общества, във всички семейства, както и в отделния човек.

Всички хора казват: "Защо светът не се оправи?" Кой ще го оправи? Светът, който Бог е създал, е оправен. Има нещо, което не е оправено – то е човешкият свят. Човек сам е развалил условията, при които може да бъде щастлив. Следователно един ден, когато всички хора взаимно си подадат ръка, когато всички постъпват разумно, тогава ще имате условия за един добър живот, какъвто искате. Но понеже хората не се решават на това, всеки остава на своя морал – богатите си имат един морал, сиромасите – друг, учените – трети, религиозните – четвърти, всеки остава със своите разбирания и със своя морал. Следователно страданията в света се дължат именно на този различен морал на хората. Един морал трябва да имат всички хора – да се изпълни разумната воля Божия у нас.

Какъвто малък подтик и да се яви у вас, във вид на една

благородна мисъл, или едно благородно чувство, не го спъвайте, оставете го да се прояви. Съдействувайте му. Съдействувайте на вашите най-малки мисли и чувства, не ги спъвайте и не чакайте добри условия да се проявят. Някой казва: "Аз нямам условия да правя добро." За доброто всякога имате условия.

Ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Един добър човек обичал да прави добро на хората, но в края на краищата той се натъкнал на тяхната голяма непризнателност и извадил криво заключение, че няма добри хора в света. Това го отчаяло толкова много, че той решил да се самоубие. "Наместо да ставам причина другите да страдат, като не им помагам, по-добре аз да се самоубия. Не искам вече на никого да помагам." За тази цел той се отправил един ден към морето, дето искал да се хвърли да се удави. Като се приближил към брега на морето, той видял, че една млада мома, на около 19 години, се дави. За момент той се спрял в себе си и се запитал да □ помогне ли или да я остави да се удави. – "Нека да направя и това последно добро." Хвърлил се той във водата и извадил давещото се момиче. Тъкмо извадил момичето от водата, до него се приближили двама стражари. "Скоро дай името си!" – му казали те. – "Ето, сега налетях на друга беля, това е като прави човек добро." Обаче оказало се, че това младо момиче било царската дъщеря. От този момент работите на младия човек тръгнали напред.

Казвам: Когато и вие направите последното добро, като извадите царската дъщеря от водата, и вашите работи ще се наредят, ще тръгнат напред. Ще дойде стражар при вас и ще ви иска името, да го запише. Щом името ви се запише, всичките ви работи ще се наредят.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

15-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ЛОТОВАТА ЖЕНА

"Помнете Лотовата жена!"

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава от Евангелието на Лука, от 20-и стих до края.

"Духът Божи"

Ще говоря върху един предмет, който не е толкова интересен за вас. Въпросът е за Лотовата жена. Може да не ви интересува въпросът за една жена, която играла някаква роля в миналото. Нещата стават интересни само когато се представят исторически, епохално. В живота на хората има един паралел в събитията, който е разумен. Нещата не стават случайно, произволно. За онези, които разбират живота, виждат, че има една възвишена мъдрост. Думата "мъдрост" разбира един разумен ред и порядък. Всеки, който се подчинява на този ред и порядък, за него нещата вървят по мед и масло.

Та казвам: Има неща съществени в живота, които трябва да се имат пред вид. Лотовата жена не беше лоша жена, тя беше много добра жена. В семейството на Лота преодоляваше женският принцип. Той нямаше синове. В Писанието се казва, че Лот имаше две дъщери. Те поддържаха убеждението на баща си и заедно с него напуснаха Содом и Гомор. Майката, обаче, Лотовата жена, беше много любопитна. Като излезе от Содом и Гомор, каза □ се да върви напред, без да се обръща, но тя искаше да знае какво ще стане. Ще стане нещо, каквото е станало наскоро в Нови Лондон, в Америка. На едно място били събрани 1500 деца да учат. Наблизо имало някакви мини, които избухнали, и от тази

експлозия всички деца, заедно с учителите си, се намерили във въздуха. Всички се намерили на няколко километра разстояние от училището. Ще кажете: "Защо Господ допусна това нещо?" Други пък ще кажат: "Защо тези хора трябваше да построят училището на това място?" Ето, в Америка сега става такова голямо наводнение, реката Мисисипи и друга една река са се наводнили и пострадаха хиляди хора, но американците трябваше да предвидят това нещо. Много пъти са пострадвали от тези наводнения на реките и трябваше да вземат нужните мерки да ги избегнат. Те трябваше да направят един бент, но се изискваше за това една сума от 400 милиона долара. Те трябваше да харчат много, но енергията, която иде от природата, трябва да се канализира.

Понякога ние се питаме защо работите в света вървят така. Онзи, който не иска да работи, винаги пита защо трябва да се работи. Онзи, който не иска да учи, винаги пита защо трябва да се учи. Той казва: "Не може ли без наука?" Онзи, който не иска да върви по добрия път, пита: "Защо трябва да се живее добре? Нека живеем както дойде." Та, всеки човек върви по този път, по който той желае. А човешките желания не са, които оправят света. Значи лошото е в човешките желания, когато човешките желания станат едно ръководно правило. Щом човешките желания станат едно ръководно правило в света, тогава идат най-големите нещастия. Човешките желания трябва да бъдат едно спомагателно средство на онзи велик Божествен закон, който оперира в света.

"И както в дните Ноеви, така ще бъде и в дните на Сина Человеческаго." По какво се отличаваше Ной? В Ноевото семейство преодоляваше мъжкият принцип. Той имаше трима синове. Нищо не се говореше за дъщерите на Ноя. Един от синовете му беше не толкова благочестив. Един ден, когато Ной се беше напил, той видя голотата на баща си и разправи това и на останалите си братя. Един от благочестивите синове на Ноя взе една дреха и отиде да покрие голотата на баща си. "Както във времето на Ноя". Ной, който избяга от лошите хора, не можа да избяга от своя син. В [...] всички лоши хора се удавиха във водите на потопа, но един от тия

лоши хора, именно синът на Ноя, остана в неговия ковчег. По този начин, като се дръпна потопът и Ной излезе от ковчега, заедно с него излезе и неговият син. Също така и Лот, като бягаше от Содом и Гомор, с него заедно излязоха и двете му дъщери, които направиха една погрешка. Те избягаха от Содом и Гомор, но заедно с тях излезе и злото навън. То не изгоря заедно с лошите хора, но проникна в дъщерите на Лота и излезе вън от Содом и Гомор. Ако ви интересува тази история, вие можете да я прочетете.

Понякога хората се интересуват от дребни въпроси. Понякога питат защо еди-кой си човек е краставъ. Много просто, кръвта му е нечиста. Защо има толкова болести? Защото кръвта му е нечиста. Онези хора, които имат чиста кръв, нито краста ги хваща, нито чума, нито дявол. Чистата кръв е емблем на чистите човешки мисли и чувства. Чистата кръв е извор на чистите човешки мисли и чувства.

Казват: "Какво е станало с Лотовата жена?" – Тя стана на солен стълб. Това показва, че на Лотовата жена липсваше сол. Лотовата жена представя една епоха, в която преодоляващо влияние имаше женският принцип. Първоначално, когато се създаде човекът, в тъй наречената златна епоха на човечеството, казва се, че Бог създаде човека по образ и подобие Свое. Значи, в тази златна епоха на човечеството Бог създаде първия Адам, който не е слязъл на Земята.

Сега аз не искам да вярвате в тия работи, давам ви ги като приказка. Дали ще вярвате в тях, то е ваша работа, но трябва да учите.

Вторият Адам, който слезе на Земята, на физическия свят, е направен от материалите на този свят и в него Бог вдъхна дихание на живот. Той представя мъжкият принцип. Този Адам, като седя в рая, му беше толкова приятно и той каза: "Много е приятно в рая, имам и растения, и животни около себе си, но тези растения и животни си имат другарки, имат с какво да се занимават, а аз няма с какво да се занимавам. Господ идва при мене само като Учител, предаде ми една лекция и си отиде, оставя ме сам. Всички същества, които ме заобикалят, са по-низки от мене, не влизат в положението ми." Така си разсъждаваше Адам. Бог видя в него-

вото лице недоволство. Тогава Той каза: "Не е добре за човека да бъде сам. Трябва да му създам един помощник, не както първоначално, а от елементите на света." Понеже Адам искаше една помощница, Бог взе едно от ребрата му, един чифт от ребрата му и от тях създаде жената. Той взел две ребра от Адама, а не едно, чифт ребра взе. Значи, дотогава човек е имал 13 ребра. А числото 2 е число на борба. За да вървят работите на Адама, останали му 12 чифта ребра.

Сега, като ви говоря така, вие не трябва да защищавате положението на жените или на мъжете, но трябва да разбирате това нещо в преносен смисъл. Вие трябва правилно да разбирате предназначението на мъжа и на жената. Тъй, както разглеждаме този въпрос, той седи съвсем другояче.

Във времето на Адама ние имахме съвсем друга култура от тази, която днес имаме. Адам, който съставяше втората епоха, роди трима синове: Каин, Авел и Сит. Каин уби брата си Авела, а след това се роди третият син – Сит. Историята на Адама се преповтори и във времето на Ноя. Ной обаче не преживя същото. Тримата негови синове не се убиваха, но те подиграха баща си. И в Лотовата епоха се преповтори историята на Адама в рая. Като влезе в рая, дяволът изкуси Ева да направи едно престъпление на непослушание.

И Лотовата жена не послуша. Каза □ се да не се обръща назад да гледа какво ще стане, но да си върви напред. Това е същото, което и на първите човеци в рая се каза: "Да не буташ от дървото на познаване на доброто и на злото". Тя каза, че няма да бута, но после, като излезе от Содом и Гомор, помисли си: "Какво има в това, ако се обърна да видя какво става?" Щом се обърна назад, тя се превърна на солен стълб.

Казвам: Нещастията на хората идат все от малки работи. От една ябълка, или, както казват българите, само от един поглед. Така се нареждат всички работи, примери от всички епохи. Когато настъпи епохата на Син Човешки, тогава всички епохи на миналото ще действуват едновременно. Тогава и Каин ще действува, ще убие брата си, и Лотовата жена ще престъпи заповедта и ще стане на солен стълб, и двете

му дъщери ще направят престъпление, и синовете на Ноя ще подиграят баща си. Сега е времето на епохата на Ноя, когато синовете не почитат баща си. Казвам: Така ще бъде и в епохата на Син Човечески. И онези, които не разбират тази епоха, ще кажат, че светът ще се свърши. Няма да се свърши светът. Той едва сега започва. В света има две състояния: състояние на ден и състояние на нощ. Светът на деня е ден на работа, а светът на нощта е свят на почивка. И в растителното царство почивката е една необходимост, за да могат онези материали, онези енергии да се съберат, да се организират в растенията и на другия ден те отново да събират материали или енергии за живота необходими.

Та казвам: Сега ще се поучим от Лотовата жена. Какво представя Лотовата жена? Тя представя човешкото сърце. Какво представя Лотовата жена? Тя представя и човешкия ум. Значи, сърцето не върви така хармонично с умствените разбирания на човека. И всички противоречия в човешкия живот произтичат все от човешкото сърце. Следователно желанията, които хората имат, все ще ги накарат да погледнат назад. Няма защо да се връщаме назад. Мнозина казват: "Какъв съм бил в миналото аз?" За миналото не говорете. Не бутайте миналото. Всички онези, които искат да вървят напред, трябва да гледат към бъдещето. Бъдещето е пред вас. Бъдещето днес ще се реализира.

В какво седи бъдещето? Бъдещето на човечеството седи в разумния живот, който ще се организира. Там хората ще се разбират, ще се познават. Разумните хора ще се разбират като братя, но и законите на тези хора ще бъдат написани на техните сърца. Хората от тази епоха няма да се съдят. Съдилища няма да има, гробища няма да има, затвори няма да има, болници няма да има, убийства няма да стават. Това ще бъде епохата на Царството Божие на Земята.

"Наистина ли ще стане това нещо така?" – Сега не мога да ви кажа, но като дойдете и го опитате, тогава ще повярвате, че е така. Не питайте ще го видите ли! Ще го видите, разбира се. Тогава и вие ще бъдете и ще видите, че всичко е така, както днес ви се говори. Чудни сте, когато питате дали ще бъдете живи да го видите. Всички разумни хора ще го

видят. Значи, ако излезете от един автомобил и тръгнете пеш, няма да виждате нищо. Не, разликата между движението ви с автомобил и движението ви пеш седи в това, че с автомобила ще се движите по-бързо и няма да имате възможност до различавате и наблюдавате нещата. Ако пътувате пеш, по-бавно ще се движите, но ще имате възможност да се спирате дето желаете и да разглеждате нещата по-отблизо, с по-големи подробности. Можете ли с автомобил да влезете в една къща? Не можете. Значи, за да се запознаете с хората на един дом, вие трябва да оставите автомобила си вън и така да влезете между тях. Автомобилът има отношение до външния свят.

Сега в Америка има 25 милиона автомобили. Ако автомобилите можаха да правят хората и държавите щастливи, най-първо Америка трябваше да бъде най-щастливата държава. Англичаните, французите, германците имат много по-малко автомобили от американците. Ако техните автомобили се съберат на едно място, надали ще дадат автомобилите на цяла Америка. Толкова много автомобили имат американците. В Америка се яви една класа апаши, които майсторски обираха автомобилите на богатите хора. И на тези богаташи не им оставаше нищо друго, освен да пият по една студена вода. Ако богатството на един народ може да разреши всички важни въпроси, тогава Америка трябваше да бъде най-щастлива, защото в Америка има най-много злато, но въпреки това американците не са най-щастливи. След това по богатство иде Франция. Ако след американците имаше някой щастлив народ, това трябваше да бъде Франция, но и французите не са щастливи.

Сега аз не оспорвам нещата, но ги разглеждам от историческо Божествено гледище. Всеки разумен човек има едно предназначение в света. Това трябва да се вложи в съзнанието на разумните хора. Ако мислите, че сте дошли като странници на Земята, без никакво предназначение, вие се лъжете. Човек не е странник. В едно отношение всички хора са странници, но те трябва да съзнаят защо са дошли на Земята. Къде си дошъл? – "Не зная." – Къде е онзи свят? – "Не зная." – Къде отиваш? – "Не зная." – Чудно нещо! Дошъл на

Земята, говори за велики работи, свършил университет, а не знае къде е онзи свят, не знае откъде е дошъл и къде отива. Има вярващи, които често се запитват едни други: "Ти Господ виждал ли си Го?" И след това казват, че Господ никой никога не е видял. Ако е така, тогава и човека никой никога не е видял. Вие виждали ли сте досега човешкия ум, или човешкото сърце, или човешката душа, или човешкия дух? Вие сте виждали само произведенията на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух, но не и тях самите.

Когато се казва, че никой не е виждал Бога, това подразбира Божията любов. Без любовта Бог е нещо непознато за вас. И всякога, когато се приближаваме към Бога да Го изучаваме, нас ни е страх. Бог мяза на един голям, дълбок океан. Като не знаем да плуваме, страхуваме се да не се удавим. Казвам: Рибите, които са толкова прости, не се страхуват от океана, а ние, разумните хора, се страхуваме да не се удавим.

Сега сравнението. Съвременният живот е един голям океан и в този океан на живота стават големи бури. И ние виждаме как хиляди хора, хиляди кораби потъват в този океан. Хората умират. Защо? Защото пътят, по който пътуват, не е естествен. Праведният човек в бъдеще ще вижда нещата и в този, и в онзи свят. Той ще вижда като Христа, Който излезе от гроба, но после се яви на учениците Си, благослови ги и се възнесе. – "Ама, дали това не е някаква илюзия?" Питам: Като гледате жена си пред вас, това не е ли някаква илюзия? Утре жена ви умре – къде е отишла? Докато я пипаш, тя е реално, но като умре, къде е тя? Не я ли виждаш пак? Ледът, който се стопява, не е ли илюзия, като онази дреха, която остарява и се скъсва? Докато дрехата е нова, тя не е илюзия, но колкото повече я переш, тя изтънява, скъсва се и съвсем я изгубваш. Това не е ли илюзия? Реалността на нещата седи в това, че и като се изменят, те не се изгубват.

И тъй, онази епоха, за която ви говоря, иде вече. Вие мислите, че тези хора, за които ви говоря, сега ще дойдат. Те са вече на Земята. Те ще оправят света. Казвате: "По кой начин ще стане това?" Ще го видите. Ние не можем да

изложим техния план. За пример можете ли вие да предскажете по кой начин ще стане бъдещата война? Вие знаете, че войната ще стане, въоръжават се сега хората, но отде ще започне, не знаете. Умните хора знаят отде ще започне войната, но тази война не е една фаталност. Ако хората искат, тя може да се избегне, но понеже не искат, тя ще стане.

Сега да дойдем до неща, които са близо до вас. Има известни мисли, които често ви препятствуват, вследствие на което вие не можете да разберете истината. Въпреки това искате да бъдете свободни, а свободата не може да дойде без истината. Здравият човек може да бъде свободен, но болният не може да бъде свободен. Умният човек може да стане свободен, но глупавият не може. Добрият човек може да бъде свободен, но лошият не може. Това са отношения.

Та казвам: Когато ние изгубваме вътрешната връзка на живота, ние изгубваме свободата си. Ние търсим свободата си, защото сме изгубили тази връзка. Щом я възстановим, с нея заедно ще дойде и свободата. Ние търсим здраве, ние търсим богатство, но всички тия неща зависят от човешкия дух, от човешката душа, от човешкия ум и от човешкото сърце. Ако вашият език не е много мек, не е пластичен и не знаете как да говорите, ще имате ли приятели на Земята? Сегашните хора казват, че парите създават приятели. Не, не, парите нищо не са. Златото в света, това е човешкият език. Всяка дума на място казана, това е злато.

В златото се крие друго нещо. Друго нещо подразбира златото. Златото е слънчев елемент, то е носител на много неща: на здраве, на знание, на живот. Ако вие нямате злато в кръвта си, както и във вашата мисъл, тогава тя не може да бъде устойчива. Окултното значение на златото е съвсем друго от това, което обикновено му придават.

В Писанието е казано, че ще дойде време, когато нещата ще се купуват по съвсем друг начин, а не като сегашния. Понеже вие искате да придобиете нещата без много работа, искате и Царството Божие да дойде още сега. Никой не ви препятствува. Във всеки дом Царството Божие може да дойде още сега. Ако искате, Царството Божие може да дойде още днес у вас. Никой не ви препятствува за това. Ако искате

да живеете при Бога, никой не ви препятствува за това. Вземете за пример холандците, които се борят със стихиите на морето. Те го пресушават, за да се ползуват от сушата. Цели места засипват. Какво не прави човешкият дух! Като се борят с морето, те си създават суша, места за живеене.

Сега аз говоря за всички християнски народи. Кое им препятствува да влязат в Царството Божие? Мислите ли, че англичаните са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че французите са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че германците са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че американците, или че руснаците са глупави хора? Не са глупави. Всички държави, които днес съществуват, не са [с] глупави хора. Ако влезете между тях, ще видите, че навсякъде съществува ред и порядък. Всяка държава си има свои закони, свои снаряжения, свой обществен строй, свои училища, свои църкви и т. н. Въпреки това на всяка държава липсва нещо.

Срещат се в една тясна улица в Лондон със своите автомобили един руски княз и един английски лорд и спират движението, не могат да се разминат. Явява се въпрос кой от двамата да отстъпи, да замине единият. Англичанинът изважда от джоба си вестник "Таймс" и започва да го чете. Руснакът седи и чака. По едно време той изпраща шофьора си при английския лорд и му казва: "Господине, господарят моли като свършите с вестника, да го дадете на него, и той да го прочете." Мислите ли, че тези хора са глупави? Не, те седят, търсят начин как да разрешат въпроса, че нито единият, нито другият да се върне назад. Този пример е изнесен само дотук, с което искат да кажат, че и двамата имат търпение, самостоятелни са и двамата. Четат, мислят, търсят начин за разрешение.

Ако аз бях на тяхно място, ето как бих разрешил въпроса: руският княз трябва да изпрати своя шофьор до английския лорд и да му каже: "Господине, моят господар моли Вие да се качите на неговия автомобил, а той – на Вашия, да размените автомобилите си, и тогава, ако се съгласите да се върнете назад, тогава вече ще се приеме, че не се връща

назад Вашият автомобил, но моят.” Какво лошо има в това, ако разменят автомобилите си? Иначе невъзможно е нито английският лорд да се върне назад, нито руският княз. Ще излезе, че тяхното достойнство се нарушава. Обаче разменят ли автомобилите си, въпросът се урежда без накърняване достойнството на когото и да е от тях.

Често хората се карат помежду си. Скараните хора не са нищо друго, освен задръстени улици. За да се помирят, те трябва да разменят автомобилите си. Единият ще се качи на автомобила на другия и обратно. Какво им коства да разменят автомобилите си? Този въпрос може да се разреши много лесно, когато ние гледаме само на бъдещето, без да се обръщаме назад към миналото. Миналото трябва да служи на хората като поука. Миналото е един резултат, от който трябва да извадим една поука. Настоящето е една лаборатория, а бъдещето е ровкият материал, който ние трябва да вземем и да го проучим.

Не мислете, че лесно можете да влезете в епохата на Сина Человеческаго. За да минете през тази епоха, вие трябва да минете през един голям, тежък изпит. Не е лесна работа да влезе Царството Божие в човека. Това не е много мъчна работа, но не е и много лесна работа. Защото, ако Царството Божие само влезе в човека и веднага след това излезе, въпросите не се разрешават.

Ако само влезе Царството Божие у вас и веднага излезе, вие ще се намерите в положението, в което се намирал един окултен ученик. Един ден Учителят му го изпратил в света, като му казал: “Ще внимаваш, в отношенията си с хората ще постъпваш така, че нито един човек да не обидиш и нито един човек да не се оплаче от тебе.” При това, Учителят му заповядал, като среща просяци, пари да не им дава. Щом влязъл в света, веднага след него тръгнали двама просяци. Какво да прави той? Той се намерил в чудо как да постъпи. Пари не трябва да им даде, а същевременно не трябва и да ги обиди. Не се минава много време, при ученика идва една млада мома, която го моли да даде някакъв цяр, че нейният възлюбен бил болен. И тук се намерил в чудо как да постъпи, защото Учителят му казал да не лекува болни хора. При

това не трябва и никого да обижда. Същевременно Учителят му забранил да се меси в чуждите работи, особено когато баща възпитава сина си. Но иде при него един баща и го моли да му даде някакъв съвет как да постъпи със своя син, който бил много непослушен. Въпреки това, всички тези въпроси трябва да се разрешат. Какво трябва да прави с просяците? Вие ще кажете, че трябва да ги назначи на някаква служба. Добре е, но просяците крадат. Какво трябва да прави при това положение?

Ще кажете: "Какво му коства на този ученик да излекува възлюбения на младата мома, че да се оженят?" Добре, но като се оженят, мъжът ще започне да бие жена си. Какво трябва да прави тогава? Или какво му коства да даде един съвет на бащата, който възпитава своя син?

Питам: Защо бащата е пуснал в света този лош син? Всеки баща е отговорен, когато изпраща или пуща в своя дом един лош син или лоша дъщеря. Някой е допуснал и в рая един лош човек – адепта, който изкуси Ева. Ева трябваше да бъде разумна, да му каже: "Господине, трябва да си вървиш. Къде са твоите акредитивни писма, с които си дошъл в райската градина?"

Пренесете тази мисъл и по отношение на вашите идеи. Вие пущате във вашия дом една неканена гостенка, ни в клин, ни в ръкав към вас, и след това □ давате голям прием. После страдате и се мъчите отде дойде това нещо. И не само това, но тази идея започва да ви дава ново направление в живота. Отде накъде? Значи това, което досега си мислил и както си мислил, не е право, но отсега нататък ще мислиш право, откак тази идея те посети. Това не е в реда на нещата. Добро може да стане само това, което е родено добро – нищо повече. Така седи законът. Вие може да кажете, че човек трябва да се обърне към Бога. Сам по себе си човек е добър. Злото е дошло в него отпосле. Злото е една присадка. Следователно с тази присадка Бог ще се разправи.

Бог казва, че петата на жената ще смаже главата на змията, а змията ще нарани петата □. Но понеже този въпрос не е тясно свързан с вас, той не ви интересува. Сега аз мога

всички да ви заинтересувам. Как? Виждам например, че някой от вас се интересува от пари. Като видя, че този човек не се интересува от беседата ми, но се интересува от пари, започвам да му разправям как може в един ден само да спечели много пари. Той веднага ще отвори очите си на четири. После виждам, че една мома иска да се ожени. Аз започвам да □ разправям как може в един ден само да намери най-добрия мъж. После срещам родители, които се оплакват, че синовете и дъщерите им не ги слушали. Аз започвам да им давам съвети как могат да ги накарат да слушат. Те веднага отварят очите си на четири. Ако седна да ви разправям за някой виден автор, къде и по колко пъти неговите пиеси са били играни на сцената и какви видни актьори са ги играли, ще кажете: "Какво ни интересуват видните актьори и видните писатели?" Един млад руски студент слушал в Русия как свири един европейски знаменит цигулар. Студентът се отчаял, че никога няма да го стигне и от отчаяние се самоубил.

Един англичанин отишъл в Италия и се настанил в един хотел. По едно време той видял в една от стаите на хотела един млад човек, който седял с револвер в ръка и ту го турял до челото си, ту го слагал отново на масата. Пак взимал револвера, турял го до челото си и отново го свалял, турял го пак на масата. Англичанинът се приближил към него и го запитал: "Господине, какво правиш с този револвер?" – "Искам да се самоубия. Отежня ми да живея в дългове. Имам големи задължения." – "Колко дългове имаш?" – "25□000 английски лири." – "Ето, вземи този чек!" Англичанинът му подписва чека и след това му казва: "Дай на мене револвера, да ти покажа как човек се самоубива." Туря револвера на челото си и моментално се самоубива.

Казвам: Авторът на този случай е могъл да го съчини и по друг начин. Той е трябвало да му каже: "Ето, аз ти давам 25□000 английски лири, за да платиш дълговете си. Не искаш ли да станеш мой син? Аз съм готов да те осиновя." Вместо да се самоубива, по-добре ще бъде да осинови този млад италианец, че и двамата да живеят. Обаче този който е съчинил примера, искал да изнесе смелостта на англичанина. Англичанинът е смел във всяко отношение. Когато каже нещо,

той веднага го направя. Каже и направи. Той не се колебае в своите решения. Като реши нещо, той веднага го направя, ако ще това решение да се отнася и до смъртта. Той не се страхува и от смъртта. Добра е тази черта у англичанина.

Който има силна вяра, той може да прокара своето убеждение. Който е страхлив, той всякога ще отстъпва от своите убеждения.

В цитирания стих за Лотовата жена се вижда, че в човека има желания, които трябва да се подчинят на доброто. Лотовата жена показа непослушание и понеже Бог беше предвидил това, казва, че ще отнеме на човека каменното сърце. Каменното сърце, това е Лотовата жена. Какво показва това? Това показва, че в бъдеще жената ще заема друго положение. Днес жената търси пътя.

Казвам на жените: Всяка майка, като зачене един син, трябва да му заповяда да обича жените и да им отдаде тяхното право. Майката трябва да напише този закон в сърцето на своя син. Сега идват проповедници в света и проповядват, че не трябва да се убива, не трябва да се прави зло, но да се прави само добро. Те проповядват едно, а майката проповядва друго. Тя пее на сина си в люлката войнишки песни, да стане голям войник. И това не е лошо, но друга песен трябва да пее майката на сина си.

Знаете ли каква е силата на човешката мисъл? Какво ще стане, ако всяка жена отива да се оплаква от мъжа си? Жените ни най-малко не трябва да се оплакват от мъжете си. По-добри мъже от тези, които сега имат, Господ не може да им даде. И мъжете не трябва да се оплакват от жените си. По-добри жени от тези, които сега имат, не могат да им се дадат. Ако една жена е недоволна или неразположена към мъжа си, предвид на това, че той не □ доставя нужните средства за прехрана, нека не седят с нея да се одумват, но да се съберат около 20–30 жени заедно с нея и да □ помогнат по някакъв начин. Как ще □ помогнат? Ако тази жена е бедна, нека всички нейни другарки отделят по някаква сума и да турят на нейно име една сума от стотина или двеста хиляди лева. Щом мъжът □ види, че тя има пари, веднага ще започне

да я уважава и почита. Не е мъчно да кредитирате един човек. Мислите ли, че ако една жена е царска дъщеря, мъжът може да я бие? Не може да я бие, защото веднага ще го интернират.

Сега често ние се спираме върху идеята, че сте чада Божии. Да бъдеш чадо Божие, или Син Божий, това е мощното в света. Сега ние се намираме в най-добрата епоха. В целия свят сегашната епоха е най-добра. В бъдеще ще има още по-добра епоха, но това е въпрос на време. Преди тази епоха хората са живели още по-лошо. И след всичко това, сега вие се осмелявате да кажете, че не можете да живеете добре.

Та казвам: Не може да се живее добре в света без едно ново съзнание, без нова обстановка на нещата. Нова мисъл трябва да се всади в човешкия ум. Ако тази нова мисъл се всади в човешкия ум, тогава в света ще се даде ново направление на нещата, ново направление на човешкото възпитание.

Онези, които изучават растителното царство, знаят, че по никой начин не можете да присадите на едно дърво с костилки едно дърво, което връзва семки. Вие не можете да присадите на сливата ябълка. Костилка се присажда на костилка и семка – на семка. Ето защо, когато човек се възпитава, трябва да се започне оттам, отдето трябва. А човек трябва да знае отде да започне с възпитанието на младото поколение. Възпитанието на човека трябва да започне от човешкото сърце. И тогава човешкият ум трябва да се тури като метод.

Трябва да знаем какво да се развива в човека. Когато възпитавате човека, вие трябва да знаете как да регулирате в него страха; ако е много горделив, трябва да знаете как да урегулирате неговата гордост; ако е голям фанатик, трябва да знаете как да урегулирате този фанатизъм. Фанатикът мисли, че като неговите възгледи няма подобни в света. Който се наема с възпитанието на човека, той трябва да знае как да урегулира неговите възгледи. Ако срещнете човек, у когото вярата е слабо развита, трябва да знаете как да постъпвате с него, да се развие вярата му. Ако чувството на приятелство у някой човек не е развито, трябва да му съдействувате да го развие. Не че съвсем не е развито, но трябва още да се работи, за да го развие.

Майката трябва да създаде това нещо в своето дете. Още отначало, докато е в утробата , тя трябва да внесе тези чувства в детето си. Ако желае и знае как, майката може да създаде гениален син. А същевременно тя може да създаде и един глупец. Ако в бременността си майката се тревожи много, тя не може да създаде от него никакъв гений. Докато е бременна, майката трябва да се занимава с най-хубавите работи: с музика, с изкуство, с наука, с духовен живот, с идейни работи. И когато синът се роди, той ще носи в себе си тези таланти и дарби, които майката е вложила в него.

Казва се в Писанието: "Роденият от Бога грях не прави." Бог иска да ни роди. Когато ние страдаме, кое страда у нас? Вие мислите, че вие страдате. Не страдате вие. Когато страдате, това показва, че вашата Майка е бременна, иска да ви роди. Бог иска да ви роди и чрез страданията, през които минавате, Той иска да внесе у вас нещо велико, красиво, мощно, че като се родите, да станете виден герой.

Казвам: Сега е епохата на Сина Человеческаго. Тя е епоха, през която човешкият ум не е такъв, какъвто е бил в миналото. Човешкият ум ще се употреби за благото на съвременното човечество. Той работи вече навсякъде в света. Ние виждаме как всички общества и народи работят за създаване на една братска връзка между всички хора, между мъже и жени, между младото поколение – навсякъде в цялата християнска култура. Не само между християнските народи, но и между всички раси се работи за създаване на една вътрешна връзка между хората. Значи, разумният свят вече работи и вие трябва да имате вяра, да станете членове на тези общества, без да чакате те да дойдат при вас, но вие да отидете при тях. В Писанието е казано: "Които Ме търсят, те ще Ме намерят". Какво значи това? – Онези, които търсят истината, те ще я намерят. Онези, които търсят знанието, които търсят любовта, те ще ги намерят. "А онези, които не Ме търсят, няма да Ме намерят."

Та, сега съвременният християнски свят поддържа в себе си идеята Христос да дойде при тях и Го очакват. Не, ние трябва да отидем при Христа, а не да чакаме Той да дойде

при нас. Не любовта да дойде при нас, а ние трябва да отидем при нея. Било е време, когато любовта е слизала при нас. А сега ние трябва да отидем при нея. Това е смяна. Как става това, няма да ви обяснявам, но ще ви приведа закона. С един пример ще ви обясня този закон.

Една високоинтелигентна мома от София се ожени за един македонец. Ако има македонци между вас, нека извинят, но фактът е такъв. Момата беше свършила американско училище, а той беше човек с религиозни убеждения. Той не харесва убежденията на жена си и често □ казвал: "Такава, каквато си, светска жена, не те харесвам, искам да се махнеш от мене." Но тя го обичала. Обаче тя не могла да върви по неговия път. Често той я потупвал. След десетгодишен съвместен живот, тя му казала: "Слушай, аз те мразя." Засилва се и му удря две плесници. И този пехливан трябвало след това да коленичи пред нея, да иска извинение, да □ обещае, че ще се изправи. – "Не, не те искам." Значи, каквото той правил с нея, сега тя правила с него. Това е смяна на любовта. Ако първо жената отива при мъжа си, а той не разбере закона, след това той ще отива при нея.

По този начин никакво разбирателство не може да съществува между хората. Така хората не могат да живеят добре. Хората трябва да имат взаимно уважение и почитание помежду си. Човек трябва да уважава и почита и другите хора, както уважава и почита себе си. Така и епохата на Сина Человеческаго ще се смени. Това значи: старите епохи, старите разбирания ще се сменят. Със старото трябва да се простим. Ако доброволно не се простим, ще дойде насилието в света. Още 20 години преди смъртта си Толстой чувствуваше, че ще дойде този режим в света и затова казваше на жена си: "Трябва да изпълним Христовия закон!" – "Не, от такива глупости аз не се интересувам." Обаче, като дойдоха болшевиците, Христовите идеи се приложиха, но не по убеждение, а по закон. Едно нещо е да се приложи любовта и свободата по убеждение, по свобода, а друго нещо е да се приложи по закон, или с насилие. Те дават два противоположни резултата.

Та, сега всички ние трябва да живеем за онези резултати,

които идат от Божиите блага, от Божието благословение. Това трябва да дойде по мирен начин. Тогава вие не трябва да имате слабостта на Ева, слабостта на Адама, слабостта на Лотовата жена, нито слабостта на Лотовите дъщери, нито слабостта на Ноевите синове. Ние трябва да бъдем образци на смирение, на послушание. Христос казва: "Аз съм кротък и смирен по сърце." "Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е проводил". Казвам: Благото, което Христос ни донесе, и до днес остана за пример на цялото човечество. Христос не донесе някаква философия отвлечена, но за живота, и Той казва на учениците Си: "Ако вярвате в Бога, и вие ще правите чудеса, по-големи от тези, които Аз правя." Това е бъдещето. Вие имате добри условия. Вие чакате сега да дойде Христос в света.

Сега ще дойде Син Человечески в света. И като дойде времето на Син Человечески в света, това е ликвидиране със старите обичаи, със старите убеждения. Ще дойде време, когато човек ще се съблече от старото, както змията се съблича от кожата си, както червеят излиза от своя пашкул. Вие трябва да се освободите от всички стари присадки и да влезете в Закона на Любовта. Това е новата епоха, която сега иде в света.

Сега на всички ви пожелавам да пазите свободата си, която имате. Свободата ви седи в мисълта, която имате. Ако вътрешно сте свободни, и отвън ще бъдете свободни. Ако отвътре не сте свободни, и външно няма да бъдете свободни.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

16-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ИКОНОМИЯ В ПРИРОДАТА

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще прочета само няколко стиха от 15-а глава от Евангелието на Иоана. От 4-ти до 6-и стих.

"Духът Божи"

Има две теми, върху които може да се говори: лозената пръчка и икономията в природата. Това са две теми, върху които може да се говори по нов начин. Досега ние сме имали по тези въпроси съвършено детински схващания. Добри са и тези детински схващания, но те обемат един много малък кръг на човешката деятелност. Първоначално детето е познавало само майка си и баща си, братята и сестрите си. Те са съставяли света, в който то се е движило. Че съществували други домове, други къщи, други градове и села, в които други хора живеят, или че съществували други държави, те не представяли предмет за възгледите на детето. И в човешките схващания за земния живот, за духовния живот, както и за Божествения, или за това дали има друг свят или няма, представят нещо подобно на детинските схващания. Казват някои: "Дали има друг живот след смъртта?" И си отговарят: "След смъртта няма друг живот." Тогава иде и другото твърдение: след живота няма смърт – нищо повече. – "Ама трябва да се докаже това."

Има 3 вида доказателства, които могат да се приложат: нещата могат да се доказват чрез усета на човека – по физически начин; нещата могат да се доказват чрез чувствата; и най-после нещата могат да се доказват чрез мисълта. Но тогава се повдига въпросът: каква полза има да се доказват неща, които съществуват? Това е губене на време и на енергия. Седите и мислите има ли задгробен живот или няма.

“Няма задгробен живот.” Там е всичката лъжа, именно. Човек може да умре или може да живее – това зависи от него.

Често ние наричаме “смърт” всички онези промени, които стават в природата. Ние виждаме, че в природата стават много промени. Хората говорят за смъртта, но никой не знае какво има зад смъртта. Както и да е, аз не искам да споря върху смъртта, защото считам това за губене на време. Аз не искам нито да отричам смъртта, нито да я доказвам. Не искам нито да отричам живота, нито да го доказвам. Аз не намирам никаква вина и в онези, които отричат или твърдят нещата. Според мен това е губене на енергия за нищо и никакво.

В съвременния свят има една болест, която ние нарича-ме “неврастения” или изобщо някакво болезнено състояние. Както и да е, все трябва да му се даде някакво име. Неврастенията не е нищо друго, освен нехайно разпиляване на всички онези богатства, които ние притежаваме. Неврастеникът е богаташ, който харчи наляво-надясно. Богат човек е той, няма какво да се съжалява. Като изхарчи всичко и няма повече какво да харчи, казват за него, че е станал умен човек.

Казват, че човек трябва да осиромашее, за да поумнее. Това няма да го опровергавам, но не зная дали човек може да поумнее. Ако защищавам тезата “Безграничността на пространството”, как ще я докажа? Или, ако защищавам темата “Безграничността на времето”, как ще го докажа? Аз мога да си служа с всякакви доказателства, но вие трябва да сте запознати с аргументите на моите доказателства. Вие трябва да знаете онази област, с която аз ще си служа в дадения случай. Ами ако тези доказателства не са толкова очевидни?

За пример, аз ви казвам, че ви обичам, а после ви казвам, че не ви обичам или обратното: първо кажа, че не ви обичам, а после – че ви обичам. По какво се различава онзи, който обича, от този, който не обича? От чисто физическо гледище, ето какво е доказателството. Когато някой казва, че обича, вратът му трябва да стане по-дебел. Ако не стане по-дебел, а даже изтънее, това показва, че той не обича. Разбира се, ние имаме една мярка, по която се съди доколко

най-много може да се разшири вратът на онзи, който обича. Значи според степента на разширяването на врата може да се съди доколко е силна любовта на човека. Ако вратът се е разширил, човек има любов. Ако се е смалил, няма любов. Ако някой има врат, тънък 31 сантиметра, това е доста тънък. Някои дами, които са свършили по 4 факултета, те обикновено имат тънък врат, около 31 сантиметра. Ще кажете, че вратът им изтънял от много мислене. Не, този врат е изтънял от много тревоги. По цели дни тези дами са се тревожили, вследствие на което вратът им е изтънял. Такива хора са се предали в разрешаване на мъчни въпроси. Като казвам това, не искам да си съставите едно лошо мнение за тези хора. Вратът може да се разшири, да дойде до 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 сантиметра даже. За онзи, който има врат, тънък 31 сантиметра, има опасност дробовете му да изсъхнат. Но и за онзи, който има врат, дебел 40 сантиметра, има друга опасност. Той може да се удави някъде. Той трябва да изхвърли излишната вода от организма си. Той има толкова много вода в себе си, че трябва да се пази. Ако не я изхвърли навън, току виж някъде свършил внезапно.

Сега аз не искам да остава човека пред един страх. Според мене болестта е един метод на природата за разтоварване на непотребния товар, турен върху човешкия гръб. Човек е натоварен като кон, който носи 100 килограма товар на гърба си. Ето защо болестта трябва да дойде да го разтовари и той да остане един освободен кон, без никакъв товар на гърба си. Какво лошо има в това? Той е, да кажем, човек, който тежи 120 килограма. Ако остане с този непотребен товар, може да има апоплексия. Ако го хване една болест и той изгуби 40 килограма и остане 80 килограма, какво лошо има в това? Разтоварил се е от 40 килограма.

Природата обича икономията. Ако някой носи 120 килограма товар на гърба си, какво ще спечели с него? Ще кажете, че той може да бъде един добър войник. Добре, но животът не е една постоянна борба. Борбата е едно изключително явление в живота. Истинският живот е постоянен строеж. В природата има икономия. Следователно не трябва да

се харчат силите на природата безразборно, защото, ако си ги изхарчил, няма да има после откъде да наваксаш нови сили.

Ето защо, когато старите хора умират, това не е нищо друго, освен един търговски фалимент. Този човек е изгубил капитала си и след това неговата фирма се затваря. Казват после: "Еди-коя си фирма, или еди-коя си банка е фалирала." И сега, за пример, в Америка, в голямата криза умряха 8□000 големи американски банки. Представете си, че всяка банка е имала приблизително по 100□000□000 долара. Къде отидоха тези долари? Парите не се ядат, но въпреки това казват, че тези банки умрели, т.е. фалирали. След известно число години започнаха в Америка да се явяват нови големи банки, с по 500–600 милиона долара.

Следователно при нямане на капитали хората умират, а при имане на капитали те се раждат. Всякога в природата има един излишък. Точна статистика няма на тия, които се раждат и тия, които умират, но приблизително умират годишно около 40 милиона хора, а се раждат 45 милиона. Значи с 5 милиона хора повече се раждат годишно. Ако дойде ден, когато повече ще умират, а по-малко ще се раждат, тогава ще дойдем до едно израждане. Израждането не е нищо друго, освен икономия в природата, за да се навакса онази изразходвана енергия, която е потребна. Съвременната наука разполага с много данни, с много факти в тази област. Учените идат със свои открития в различните области. Бъдещите хора трябва да се радват на тия открития, защото има за какво да мислят.

Казвам: Нужна е и икономия в природата. Трябва да се спре изтичането на нервната енергия.

Някой седи и мисли какво ще стане, като отиде в онзи свят, как ще го приемат, де ще отиде и т.н. Много малко хора има, които са отишли в онзи свят, но много хора има, които са дошли в този свят. Този свят може да се опише. Всички онези, които са описвали този свят, са го описвали много добре. Вземете за пример Данте и Милтон, които са описвали онзи свят. Те донякъде са ходили в онзи свят и добре го описват, но щом дойдат да описват възвишения

свят, който е извън човешките сетива, извън човешките чувства, там много малко нещо могат да опишат. Този свят, на който живеем, не е толкова привлекателен. Ще кажете, че съществата на онзи свят са много светли. Че, и тук имаме светлина. – "Ама, те са облечени със светли дрехи." – Че, и тук има предмети, облечени със светли дрехи. Вземете за пример печката. Докато не е нагрята, докато няма огън в нея, тя не е светла, но щом се нагорещи добре, тя може да се насветли, да се зачерви, да светне. Вземете една електрическа лампа: докато не е запалена, тя е тъмна, но щом се запали, тя започва да свети.

Хубави неща са тези, които учените пишат. Те имат за цел да обяснят какво представя онзи свят. Ние и тук можем да изучаваме онзи живот. Със своите телескопи учените хора изучават онези светове, които досега са били непознати за хората на Земята. Вземете за пример новите открития. Досега хората не знаеха много за Млечния път. Българите даже го наричаха "Кумова слама". Те си имат едно особено народно обяснение за образуването на Млечния път. Според тях някой си отишъл у кума си да краде слама. Като я натоварил, из пътя сламата попадала и от това се образувал Млечният път. Каква особена идея имали българите за Млечния път, но тя не е научна. Едновремешните изчисления за Млечния път били такива, че според тях в Млечния път имало 18 милиона слънца, а според новите изчисления в Млечния път имало 100 милиона слънца. При това те не били валчести, но кръгообразни. При това, за да се измине от единия край на Млечния път до другия, трябвало да се изминат 50□000 светлинни години, и то само от единия край на диаметъра до другия. Следователно трябва да се има предвид път, който светлината би могла да измине за една година, като се движи в секунда с 300□000 километра. Това взимат учените за единица мярка, или за една светлинна година. Значи 50□000 такива години са нужни, за да се измине само диаметърът на Млечния път. А Слънцето, за да обиколи само един път около главината на Млечния път, потребни му са 200 милиона години.

Това мяза на положението, в което се намерил един учен, като се явил при един от турските султани. Султанът му ка-

зал: “Кажи ми точно какво е разстоянието от Слънцето до Земята или от Земята до Слънцето.” Ученият донесъл на султана един дълъг конец от едно голямо кълбо и казал: “Колкото е дълго кълбото, т.е. конецът, толкова е голямо разстоянието от Земята до Слънцето. Ако не вярваш, вземи ти единия край и върви нагоре, а аз ще държа тук другия край.” Това е доказателството. Следователно, ако някой не вярва, нека хване единия край на конеца и върви нагоре, а аз ще държа другия край, на Земята.

Сега, това ни дава повод за разсъждения. Ние разискваме върху въпроса какво нещо е животът на Земята. Всичко онова, което учените мислят, е добро, защото то представя един колективен ум, един колективен дух, който работи във всички направления, който работи с онази велика жива природа и изучава нейните закони.

Мнозина ще кажат: “Какво ни интересува Млечният път?” Ще кажете, че вие не се интересувате от хората. Да, но вашата майка и вашият баща, вашите братя и сестри, целият ваш дом е в зависимост от вашите съседи, от вашите познати, от обществото, в което живеете, от държавата, към която се числите като неин член, от цялото човечество, а после и от цялата природа. С всичко това ние се намираме в тясна вътрешна зависимост и връзка. Сега, това не само че е необходимо за вашето развитие, но един ден ще съзнаете, че голяма е била ползата от всички ония богатства, които сте имали в себе си и около себе си. Без тези вътрешни и външни богатства вие не бихте могли да се развивате. Днес всички сте богати, но не знаете къде се крие вашето богатство.

Вземете, за пример, в ларинкса си вие имате една малка ципица, за направата на която са отишли най-малко 100 милиона английски лири. Материалите, които са употребени за направата на тази ципица, са взети от Слънцето, от всички планети, както и от най-далечно стоящите звезди. Цели експедиции са ходили по тия места, за да доставят нужните материали за създаване на ципицата на ларинкса. Магическа ципица е тя. Така е създадена, че каквото кажете с нея, да стане. Някои наричат това място “Адамова ябълка”. Да, там е Адамовата ябълка, но на това място е ципицата, с която

може да се пее, да се говори.

Казвате: "Защо Господ ми е дал този ларинкс?" Господ ти е дал този ларинкс да пееш и да печелиш пари с него; дал ти го е да печелиш приятели с него; дал ти го е да укротяваш зверове с него; дал ти го е, като стане бездъждие, да кажеш една дума и дъждът да дойде; като кажеш на Слънцето да изгрее, да изгрее, ако е залязло; като кажеш на умрелия да стане и да оживее, да оживее; като кажеш на някой да се роди, да се роди; ако някой се колебае и не иска да се ожени, като му кажеш да се ожени, и той да те послуша. Магическа сила се крие в тази ципица. Каквото кажеш да стане, става. Като знаете това, човек трябва да се пази какво ще каже. В това отношение турците имат един обичай, от който турските жени се пазят като от чума. Когато турчинът поиска от жена си вода и тя каже, че няма или че съдът е празен и няма вода, тогава турчинът има право да иска развод, да се разведе с жена си. Толкова страшно престъпление се счита това нещо между турците. Това е един стар обичай, но жената трябва да се пази, да не се приложи той към нея. Ето защо и вие трябва да се пазите от своя говор, от това, което можете да кажете на някого. От незнание как да говори, човек може да си създаде ред нещастия.

Знаете ли колко струва един добър глас? Един ден Аделина Пати отишла в Ню Йорк в пощата да си получи една доста крупна сума, около 25□000 долара. Обаче чиновникът казал, че не я познава, не може да □ даде парите, освен ако намери човек, който може да удостовери нейната личност. Тогава тя се спряла в средата на пощата и изпяла няколко парчета. Като я чул директорът на пощата, казал: "Друг не може да пее така, освен Аделина Пати". И веднага той разпоредил да □ се даде сумата. Значи, Аделина Пати имала глас, с който всякога могла да разполага.

Друг един пример. В един театър, някъде из Европа, Аделина Пати била ангажирана да пее. Тя се явила при директора на театъра, условила се, но забелязала, че той има намерение да я изиграе нещо, да не изплати точно сумата, за която се условили. Тогава, тя намислила да му устрои една изненада. В момента, когато трябвало да се яви на сцената,

тя не се явила. Публиката се събрала, чакала, ръкопляскала, но нея я нямало. Директорът на театъра се принудил да я търси. Отива при нея, но тя се бавила, нищо не му казала. Той □ предложил още 25□000 франка, само да се яви на сцената. Тя започнала тогава бавно да се обува. Като видял колко бавно се обува, директорът □ предложил още 25□000 франка. Тя обула и двата крака и тръгнала. Като излязла на сцената, той □ обещал още 25□000 франка. Така тя изкарала тази голяма сума от 75□000 франка, за да се съгласи да излезе на сцената. Магическа сила се крие в тази малка ципица.

Казвате за някого: "Виж как Господ е надарил този човек." Бог всички е надарил. Всеки от вас би могъл да стане Аделина Пати. Но Аделина Пати схванала онзи важен момент, когато музиката действува в природата. Музиката не идва всякога. Ще сееш житото само когато е времето му: на пролет и на есен. То всякога не става. Всяко нещо става на своето време.

Както виждате, една толкова малка ципица е вложена във вашето гърло и тя представя такова голямо богатство. Освен нея, грамадни богатства са вложени в човешката глава. Несметни богатства се крият в човешката глава. Несметни богатства се крият в човешките дробове. Несметни богатства се крият в човешкото тяло. Някои имат в себе си тази магическа сила, че достатъчно е да положат ръката си върху главата на някой болен, и той веднага оздравява. Това, че всички нямат тази сила, се дължи на голямо нервно изтощаване. Когато изгуби своята нервна енергия, човек се демагнетизира и става негативен. За пример, когато човек изпадне в мрачно състояние и казва, че не му се живее, това показва, че той се е демагнетизирал.

Вие не знаете какво нещо представя икономията в природата. Един богат човек виждал, че много харчи и решил по някакъв начин да направи икономия, да съкрати някои пера в бюджета си. Всяка година правил опит да икономисва, но все не знаел кое перо да съкрати. Една година той изгубил 3/4 от капитала си. Веднага, още същата година намерил кои пера от бюджета си да съкрати.

Да допуснем, че вие имате един приятел, в когото се

съмнявате. Или вие можете да се съмнявате в баща си, че мисли да ви изиграе. Виждате, че баща ви иска да остави по-голяма част от имането си на брата ви. Кое ви дава повод да се съмнявате? Това, че баща ви иска да даде на брата ви по-голям дял от имотите си, се дължи на това, че той намира брат ви за по-умен и не иска да се разпилява богатството, затова му оставя по-голяма част. Следователно, когато Бог обръща някъде по-голямо внимание, то е защото Той иска да направи икономия, да не се разпилява Неговата енергия. Бог наблюдава всички, кой как живее и такъв кредит му отпуща. Бог познава всички хора от хиляди години, знае какъв е техният манталитет. Той знае кой как живее. Обаче всеки казва, че малко му е дадено.

Сега аз не искам да казвам къде са вашите погрешки в живота. Сега можете да кажете, че целият свят е християнски, вярва в Христа. Обаче според мене има едно вярване в празните каци, има едно вярване в пълните каци. Ако аз вярвам в една празна каца, какво ще придобия? Всичко може да се каже за тази каца: че има хубави обръчи, добре стегнати, от хубаво дъбово дърво е направена и т.н. Обаче отивам при тази каца, но не намирам нищо в нея. Обаче, ако аз вярвам в една пълна каца с жито, или със зеле, или с пиперки и отида при нея, мойта вяра ще има вече друго отношение. Питам: Онова, в което вие вярвате, реално ли е? Има ли някакво отношение към вас? Защото нас ни интересуват само онези реалности, които имат отношение към нас и към които и ние имаме отношение. Само чрез тази реалност човек може да постигне нещо в живота.

Та, когато говорим за любовта, ние я считаме като една реална сила, която човек трябва да знае как да употреби. И разумността е една реална сила, чрез която човек може да си послужи. И тогава казваме, че животът е резултат само от Закона на Любовта. Любовта е посадена като семе. Казват, че Любовта е плод на Духа. Следователно, дето и да е посаден този плод, той винаги дава живот. Ние уподобяваме живота на растение, което започва да расте. Следователно и това растение дава такъв плод, според този, от който е излязло. След това ние взимаме знанието като плод от мъд-

ростта. Свободата пък разглеждаме като плод на истината.

Следователно така трябва да се разглеждат нещата. Мнозина обаче казват, че тия работи не ги интересуват. И тогава някои казват, че истината е горчива. Не, истината е, която дава свобода на човека. Най-хубавото нещо, с което човек може да се занимава, това е истината. Ако си болен и започнеш да се занимаваш с истината, ти ще оздравееш; ако си сиромах и започнеш да се занимаваш с истината, ти ще се освободиш от сиромашията. Каквото и да е положението, ако се занимаваш с истината, ти ще се освободиш от ограничителните условия, в които се намираш.

Същият закон се отнася и до [мъдростта], и до любовта. Ако започнеш да се занимаваш с онзи велик закон на мъдростта, ти ще се освободиш от всички несгоди на твоя живот. Тъй щото, трябва да знаете, че животът може да се прояви правилно само там, дето има свобода и знание. Там, дето няма свобода и знание, животът ще се прояви анормално. Следователно анормалността в живота произтича от отсъствието на свобода и знание между хората.

И в живота ние нямаме достатъчно светлина, за да помогнем на онези наши вътрешни стремежи. Много са стремежите на живота. Ние не трябва да оставаме в тази форма, в която досега сме се намирали. Ние още сега трябва да се примирим с лошите условия, че като отидем в онзи свят, да ни е добре. На какво разчитате, че в онзи свят ще ви бъде добре? Трябва да има нещо, на което човек може да разчита. Човек може да разчита на любовта, че тя ще му даде живот. Той може да разчита на мъдростта, че тя ще му даде светлина. И най-после той може да разчита и на истината, че тя ще му даде свобода. Аз не говоря за тази свобода, за която хората сега се борят и се избиват. Не, това не е свобода. Аз имам предвид новото разбиране, новата икономия. Без тази икономия вие ще прахосвате Божествената енергия и нищо няма да придобиете. "Бог е допуснал това." – така ще кажат хората от религиозно гледище. Дали е допуснал това нещо Бог, то е друг въпрос, но ние виждаме, че хората злоупотребяват с благата, които Бог им е дал.

Какъв може да бъде поводът за една война? Или какъв може да бъде поводът да враждуват помежду си два града или два народа? Все трябва да има някакъв материален интерес. Всякога в един дом може да има спор между братя и сестри. Когато бащата в един дом умре, ражда се спор. Коя е причината за това? Причината на това се дължи, че хората вярват, [че] бащата може да умре. Представете си, че бащата не умира. Представете си, че бащата е най-силния човек в дома. Ако е така, той ще се разправи лесно със синовете си. Но представете си, че сегашните синове могат да станат по-силни от баща си. Но в природата не съществува такъв закон. Напротив, в природата съществува следният закон: синът никога не може да стане по-силен от баща си. Ако синът може да стане по-силен от баща си, тогава този баща не му е баща. Ако дъщерята стане по-силна от майка си, тя не □ е майка. Че, ако в къщата ми дойде един вол, който е по-силен от мене, той от човешкия род ли е? Или, ако в къщата ви влезе един слон, който е по-силен от човека, той от човешкия род ли е? Той не е човек, не е от нашия род.

Сега хората искат да станат по-силни от Първата Причина, Която е създала света. Сега всички хора искат да ни докажат, че след като някой човек е вярвал в Бога, може да изгуби вярата си и да каже, че повече не вярва. Той казва: "Не искам вече да се моля." Че кой те е заставил да се молиш? Чудно нещо. Този човек не иска да се моли на Бога, а изисква от хората да му се молят. Като дойде някой да иска услуга от него, той ще му услужи, ако му се помоли. Значи, на него могат да се молят, а той не иска да се моли на Бога. Дойде някой при вас и ви казва: "Господине, моля Ви се, направете това нещо заради мене." И вие му услужвате.

И тъй, ние не пазим икономия в живота, а трябва да се пази тази икономия. Природата не обича разточителността. Когато хората са разточителни, това се дължи на някакви погрешки, които са направили. И за да покрият тези погрешки, те стават чрезмерно щедри, до разточителни. За пример един богат човек има красива, млада жена, която има особено приятна, магнетична усмивка. Обаче този мъж има един обичай да закъснява вечер. Среща се с приятели, ходи тук-там да

пийне. Като наближи да се върне, той не иска да има неприятности с жена си, не иска да се лиши от нейната хубава усмивка, съзнава, че трябва да става някаква правилна обмяна между тях и затова ще гледа непременно да купи нещо: било шапка, обуща, дреха, някакви пръстени или други скъпоценности. За да доставя тези подаръци на жена си, нужни му са пари. Един ден парите се свършват от голямата разточителност. С какво ще подкупва тогава жена си?

Това значи да искаме да заместваме любовта с материални работи. Да, докато човек има пари, все ще може някак да уреди работите си по материален начин, но какво ще прави, когато парите му се свършат? При съвременния живот, който хората водят, едва ли, ако се раздели цялото богатство в света, ще се падне на човек само по 20 лева наследство. Какво ще направите с тези 20 лева? Ако са в злато, както и да е, но щом са книжни пари, даже и 30 лева да са, или 60 лева, пак нищо не представят. Днес 600 лева е заплатата на един обикновен разсилен. Първия месец, както и да е, ще отдели нещо, но втория, третия месец нищо не може да отдели. Какво ще прави след това?

Следователно в природата има и други източници, от които ние можем да се ползуваме. Не са само тези източници, които ние виждаме. Много още източници има в природата. Засега хората изучават само материалните източници. При заболяване на съвременните хора идат на помощ лекарите. Те дават едно, второ, трето лекарство, но положението на болния не се подобрява – работите му не вървят. Обаче, ако при болния дойде човек със силна вяра в Бога и каже на болния само две думи: "Слушай, ако повярваш, ти ще оздравееш", болният може веднага да стане от леглото си. Всеки може да каже на болния, че ако вярва, ще оздравее, но всеки не може да оздравее от тия думи. Само онзи може да оздравее, който чува тези думи от човека на абсолютната вяра, без никакво колебание в своите думи. Този човек ще излекува болния без никакви лекарства. Ще кажете, че този човек го е хипнотизирал. Никаква хипноза няма тук. Щом от тези думи човек може да се излекува, тук действува вече друг

закон – Законът на Вярата. При Христа идваха много прокажени. Той им казваше една дума, и те се излекуваха. Така излекува Той няколко прокажени, но само един от тях се върна при Него. Христос го запита: "Къде останаха другите?" Христос им казва: "Идете да се измиете, и ще бъдете здрави." Значи, Той ги поставя във връзка с един свят, който им дава ред възможности да живеят.

Та казвам: Сега, като ви говоря за любовта, трябва да знаете, че любовта е един безпределен свят, от който човек може непрекъснато да черпи. Там е безсмъртието. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Да познаете Бога, това значи да познаете Любовта. Защото казано е, че Бог е Любов. Христос е казал: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Затова е слязъл Христос на Земята, да покаже на хората как да се хранят със Словото Божие. И който се храни със Словото, той ще живее, той ще бъде жив.

Ще кажете, че това трябва да се докаже. Това не може да се доказва по външен начин. Защо? Защото, ако искам да го докажа, ще ви кажа: "Изяжте ме и ще видите, че е така." Опасни работи има в любовта. Ако при любовта човек не знае как да яде, той ще си създаде най-големите неприятности. Ако ти възприемеш любовта не по този начин, по който тя действува, тя ще произведе в тебе такива резултати, каквито не си сънувал. Тя ще ти създаде най-големите страдания.

Разправят, че в реката Нил имало такива жабчета, които прояждали корема на крокодилите и излизали навън. Като види тия жабчета, крокодилът се нахвърля върху тях, но те по особен начин свивали крачката си и крокодилът лесно ги гълтал. Те се престрували на умрели. Обаче, като влизат в утробата, в корема на крокодила, те започват да прояждат стените му и полека-лека да си пробиват дупка да излязат навън. В това време крокодилът се мята на една, на друга страна, докато коремът му се пробие. Тогава влиза вода вътре и той се обръща мъртъв. Защо става така? Защото той не е приел жабчетата както трябва. Това жабче казва: "Който ме приеме в корема си без да ме е смлял, ще му пробия корема

и пак ще изляза навън.” Значи крокодилът не е постъпил с жабчето по любов.

Какво показва това? Че вие трябва да възприемете любовта по всичките правила. За Бога вие не трябва да имате такова понятие, каквото съвременните хора имат и което внася спорове, деления и недоразумения между тях. За Бога трябва да имате едно велико понятие, като за Същество, Което носи живот, Което носи свобода, Което създава домовете, братята, сестрите, обществата и т.н. Бог създава правилни отношения между господари и слуги, между учители и ученици, между мъже и жени. Това, Което носи безсмъртието в Себе Си, това е Бог. Делението на хората на различни религии, това са все човешки системи. Това, че едни хора принадлежат към една религия, а други – към друга, това са все човешки работи. И това е добро нещо, и това са спомагателни средства, но то не е никаква религия, никаква наука. Вземете за пример, сегашните християни се делят на православни, на католици, на протестанти и спорят по между си. Спорът се заключава в тяхното верую, откъде произтича Синът. Всички вярват в Христа, но все пак се различават в разбиранията си. Това е човешко разбиране. Хората не са разбрали още любовта, затова съществуват между тях много големи различия.

Сега някои от вас казват: “Аз не искам да нападам никого.” Че, какво има да нападаш? Защо трябва да нападаш хората? Да мисли някой, че може да напада хората, това значи да е заблуден. Човек носи със себе си своите заблуждения, от които трябва да се освободи. Някой ще започне да говори за своите вярвания. Няма какво да се спирате на вярванията на хората. Вярванията ограничават човека. Аз говоря за вярата. Това, което не ограничава човека, е вярата. Тя поставя правилни отношения между всички хора. Когато вляза в един дом, аз имам уважение към всички в този дом: към майката, към бащата, към децата. Аз не започвам да уча синовете и дъщерите как трябва да живеят. Това е работа на бащата и на майката. Аз няма защо да ги уча на това, на което майката и бащата не са ги научили.

Ще кажете, че Христос е казал: “Който обича баща си и

майка си повече от Мене, не е за Мене.” Това е противоречие. Как ще си обясните това противоречие? [Същевременно] се казва, че един е вашият Отец. Многото бащи не разрешават въпросите. Многото бащи в света внасят спор. Казано е: “Един е вашият Отец.”

Като проследите човешката история, виждате, че човек е минал и минава през много вярвания. Какви [ли] вярвания не е имал човек за Бога? Първоначално човек е вярвал в златния идол, на него се е кланял, после – в небесните тела и т.н. Не, той трябва да се отрече от всички ония идоли, на които досега е уповавал. И тези неща са хубави, но на времето си. Днес те не съставят никаква идея. Това, на което човек днес може да уповава, това е реалното в света. Ако влезеш в тази реалност, твоят живот напълно ще се измени. Сега аз ни най-малко не искам да оспорвам вашата любов. Аз съм от тези, които поддържат любовта, но казвам: Вашата любов трябва да се разрасте, да се прибави към нея още едно клонче. Законът на природата е следният: върху старите клончета израстват нови, а върху новите – още по-нови. Там, додето сме достигнали, трябва да израстат нови клончета, върху които да се раждат нови плодове.

Сега ние трябва да изучаваме икономията на природата. Иначе човек ще изразходва много енергия. За пример омразата не е нищо друго освен изразходване на природна енергия безразборно. Всеки гняв, всяко съмнение, всяко подозрение, както и всички отрицателни черти в човека, всичко това трябва да се тури настрана. Казвате: “Може ли това да стане?” – Може. Но за да се изкъпете, вие трябва да отидете в най-чистата вода. Ако влезете в една мътна река и мислите там да се изчистите, това ни най-малко няма да ви се удаде. Следователно, ако останете в сегашните си стари разбирания, и по 20 пъти на ден да се къпете, пак няма нищо да постигнете. Ако държите старите си вярвания, пак ще си останете същите. Ще ме питат някои: “Ти вярваш ли в Христа?” – Ами представете си, че аз съм Христос. Не казвам, че съм, но според вашите аргументи казвам: представете си, че съм Христос. Срещне ме някой и ме пита: “Ти Христос ли си?” Какво трябва да му кажа?

Христос запита учениците Си: "За кого Ме мислите, че съм? Един от тях отговори: "Едни Те мислят, за пророк, а други – че си Илия. Тогава се обърна Христос към Петър и го запита: "Ти за кого Ме мислиш, че съм?" – "Ти си Христос, Син на Бога Живаго." – "И право казваш, защото това не ти е открила плът, но Отец Мой." Един е Отец. Учениците мислеха, че Христос трябва да стане цар, да управлява света. Не, Христос е цар на любовта. Като дойде на Земята, Той казва: "Син Човечески не дойде да Му послужат, но Той да послужи."

И сега очакват Христа, да дойде на Земята с корона на глава, да съди хората. Той ще ги съди, но в Правда. На богатите ще каже: "Следвайте по Моята любов. Не изнасилвайте братята си и споделяйте с тях това, което ви е дадено." И едно време искаха да направят Христа цар, но Той се отказа от това. Днес, когато искат да направят някого цар, те имат предвид да се поддържа старият ред на нещата. Не, в света трябва да се възцари любовта, знанието и свободата. В света трябва да се възцари истината.

Като влезете в един дом, вие трябва да имате един правилен образ за истината. Какво трябва да представя мъжът в един дом? Когато влезете в един дом, може да няма такива лампи, с каквито светът днес си служи, но затова главата на мъжа трябва да свети, да се ползуват от неговата светлина всички. Всички в дома трябва да четат на светлината на бащата. Ако е зимно време, тогава няма да се палят печки, защото майката, със своята топлина, ще отоплява стаята. Следователно на светлината на бащата ще се чете, а на топлината на майката ще се греят. Бащата носи светлината, а майката – топлината.

Сега ще дойде възражението: "Какво ще правят тогава търговците?" Мислите ли, че светът, в който сега живеем, е най-разумният? Мислите ли, че той не може да се устрои по друг начин? Представете си, че навсякъде има градини, посадени с хубави овощни дървета, и търговците ходят от една градина в друга да събират плодове и да ги раздават на хората безплатно. Лошо ли ще бъде това? Който получи плодовете, ще каже на търговеца: "Благодаря." И той от своя страна

ще благодари, че е услужил. Ако гостилничарят дава ядене безплатно, пак ще му се благодари. И каквото на него се дава, пак ще благодари. Навсякъде ще се чуват само благодарности. Така ще се уредят всички работи. – Как може да стане това? Направете опит и ще видите.

При сегашното положение на работите вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който нямал пет пари в джоба си, но отишъл в една баня да се къпе. Като се окъпал, той излязъл от банята и казал на баняджията: "Благодаря за хубавата баня." – "Ами да си платиш!" – "Че, аз служа на Бога!" – "Не се приема тук това. Ти трябва да си платиш." Тогава банята струвала само 10 стотинки. – "Нямам пет пари в джоба си." – "Като нямаш никакви пари, защо си дошъл да се къпеш? Ще ти взема дрехата, да се научиш друг път да не идваш на баня без пари." Дервишът взел да се моли на Господа: "Господи, дай ми по някакъв начин 10 стотинки или направи нещо, да се събори банята, за да се освободя от този изедник." По едно време в банята се дигнал голям скандал. Баняджията отишъл да види какво става. В това време дервишът си отишъл и се освободил от баняджията. На пътя си той срещнал един турски ходжа, който се молел в себе си. Дервишът му казал: "Аз зная за какво се молиш." Той знаел, че ходжата бил много користолюбив. "Ти се молиш за пари, искаш Господ да ти даде богатство. За пари не се моли на Бога, Той пари не дава. Аз се молех за 10 стотинки и не ми даде. По-скоро събори банята, отколкото да ми даде пари." Това показва, че се намираш в крива посока на живота. Ако искаш нещо от Бога, искай живот, искай знание, искай свобода, но пари не искай. Парите са в тебе. Иди да попееш някъде, и веднага ще имаш 25□000 лева.

Сега казвам на всички ви: Възприемете Бога като любов в себе си, възприемете Бога като светлина и знание в себе си, възприемете Бога като свобода в себе си и всичко друго ще се уреди.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

17-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.III.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ЗДРАВОТО УЧЕНИЕ

"Но ти говори това, което приляга на здравото учение."

"Отче наш"
"Венир Бенир"

Ще ви прочета 9 стиха: от 1-ви до [9]-и стих от 2-ра глава на Посланието към Тита.

"Духът Божи"

Ще говоря само върху думите: "Здравото учение". В нашия век има една опасност човек да стане разсеян. Понякога в хората се зараждa голяма амбиция да знаят много. Желанието им да имат много знания, много къщи, голямо богатство, да имат много ниви, много деца, да имат хубави мъже или хубави жени не са естествени. Хубави работи са тези, но в тях има една неестественост. Това са прекалени работи, а българите в такъв случай казват: "Прекален светец и Богу не е драг."Да знаят хората много, това не е в реда на природата. Невъзможно е човек да знае всичко. Да иска човек да знае много, това е абсолютно невъзможно. Природата, която е правила всевъзможни работи, е разпределила труда равномерно. За всяко нещо има съответни органи. Всяко животно е специалист в известна област. Всичко това природата сумира на едно място. Вземете за пример слуха на човека. Човек не може да чува всичко, което се произвежда в природата. И това е толкова по-добре за човека. Знаете ли какво нещастие щеше да бъде за вас, ако вие имахте възможност да чувате всичко, което става по лицето на Земята? Ако вашето ухо би било толкова деликатно, че можехте да чуете всичко, което става в цялата природа, ако бихте могли да възприемете страданията на всички живи същества, вие бихте желали да затворите ушите си, да не чувате. Ако бихте чували всичко, вие нито за минута не бихте били свободни от всякакъв род изненади. Или какво щеше да бъде вашето положение, ако бихте имали толкова силно развито зрение,

че да виждате всичко, каквото става по лицето на Земята? Тогава щяхте да виждате всички видове насилия, които се вършат. Земята е място на насилие. Вие говорите за любов, но от единия до другия край на живота навсякъде съществува само насилие. Доброто е само по повърхността на нещата. В науката има насилие, във възпитанието на децата има насилие, в растенията, в животните, между хората – навсякъде има насилие.

Сега ние си въобразяваме, мечтаем си за неща, които не съществуват. Представяме си нещата по-идеално, отколкото всъщност са. В някои области има такъв живот, но те не са между нас, хората. Този живот, за който си въобразяваме, зависи от нашите разбирания. Сега може да си зададете въпроса защо е така. Аз пък ще ви отговоря: защото не е иначе. Аз изхождам от реалното в света. Всяко нещо, което оспорваш, трябва да бъде видимо. Значи, за да оспорвате нещата, те трябва да бъдат видими. А всяко нещо, за да го отречеш, трябва да бъде невидимо. Следователно това, което твърдите, че е така, това е, което виждате. Казвате: "Аз го видях." Или това, което схващате със своето съзнание, казвате: "Така е." За онова, което отричате, казвате че не е така, че на ум не ви е идвало за него. Следователно въпрос става само за тия неща, които ние виждаме.

За пример често става въпрос дали има бъдещ живот или няма. Други пък казват: "Има ли духове или няма?" И този въпрос е спорен. Този въпрос може да се отрича, но въпросът има ли въплътени духове, този е реален въпрос. Ето, всички вие, които сте на Земята, сте все въплътени духове, облечени в материя. Отде дойдохте? Сега аз не искам да ви доказвам това нещо, но ви давам един нов възглед, като кога сте на кинематограф и гледате някоя нова картина. Не е въпрос да защищавам една теория. Всяка теория е наполовина права и наполовина не е вярна. Една от максимите на една стара окултна школа е: "Всяка истина е наполовина истина, и всяка лъжа е наполовина лъжа." Значи в лъжата има половина истина и в истината има половина лъжа. Когато някой човек ви говори за Бога, вижте какви са съображенията му, защо ви говори. Когато някой човек ви дава пари назаем, той започва да ви говори, че има Бог, има друг свят, има ангели,

има стремежи, най-после има закони, има и държава. Той говори много добре, и то само защото се страхува да не би да му ги не върнете. По този начин иска да ви обвърже. Когато някой не ви е дал нищо, никакви пари, той не се интересува от нищо, не се интересува има ли Господ или няма.

Та казвам: Във всички вярвания хората са заинтересувани. Не е лошо това, няма нищо лошо в това, че човек е заинтересуван от нещо. Че, ако човек не е заинтересуван от нещо, какво ще прави? Казват за някого, че е заинтересуван. Добре, че е заинтересуван. Но и в заинтересуваността все има някаква норма. Ако някой е заинтересуван от мене, за да ми помага, това е един въпрос, но ако е заинтересуван, за да ме използува, да ми одере девет кожи от гърба, каква заинтересованост е тази? Има богати хора, които ходят да обикалят здравите хора, бедните, но със здрави зъби, и им предлагат да им дадат от [техните] здрави зъби, за да ги присадят вместо своите, които са изгнили или съвсем паднали. Като намери такъв човек, богатият му казва: "Ще те моля да ми дадеш един-два от твоите здрави зъби, за които скъпо ще ти платя. Какво да правя, когато имам нужда от здрави зъби?" Лекарите знаят как да присаждат зъби. И по този начин зъбът минава от здравия в болния човек. Затова хората казват, че с пари всичко става. Но природата е един банкер. В края на краищата тя хваща и богатия, който е взел зъби от бедния, от сиромаха, и тогава на него взима не само един-два зъба, но всичките му зъби. Още в турско време имали обичай, когато някой яничар отивал да яде в някой дом, за всеки зъб му взимали по един грош. Значи, за 32 зъба трябвало да плати 32 гроша.

Та, по този повод има един анекдот, доколко е верен не зная, не съм го проверявал, така са ми го разправяли. Това е станало някъде във Варненско. Един делибашия отишъл при една вдовица да се нахрани. Като тръгнал да си отива, той не платил нищо, защото бил беден. Тогава вдовицата се оплакала на валията. Той казал: "Доведете този човек при мене, аз ще ти платя вместо него." Валията заповядал да го повалят на земята, да му извадят всичките зъби и казал: "Сега вече може да ходиш да ядеш където искаш, без да се страхуваш, защото за зъбите те караха да плащаш. Сега ще

ядеш и няма за какво да плащаш, понеже нямаш зъби.”

Това е една несправедливост. Някъде несправедливостта е много явна, а някъде е много скрита, много деликатно се прокарва, не се вижда. Има една дипломация, така заобиколена, че ти не можеш да разбереш какво се крие зад нея. Аз не говоря само за хората, но даже и в животните се забелязва тази дипломация. Имам една котка, която така си държи очите и пред мене, както когато е пред мишката. Тя седи пред вратата ми със затворени очи, но така е концентриран умът □ към това да намери нещо за ядене, да □ се даде нещо, че при най-малкото движение из стаята, накъдето се подвижа, ушите □ постоянно мърдат. Същото прави и пред дупката на мишката. Седи като някоя статуя и само мърда ушите си. Мишката пък, понеже е много любопитна, като излезе от дупката си и види котката в това положение, тя мисли, че е нещо ново и веднага се качва на гърба □, иска да разбере какво е това новото. Острата муцунка на мишката показва нейното любопитство. Тя казва на котката: “Чакай да се кача на гърба ти, да видя какво е това.” Мишката обича, щом излезе от дупката, да се качи на гърба на котката. Питам: кой е научил мишката да постъпва по този начин? Кой я е научил да се качва на гърба на котката? Аз няма да разправям цялата история за това, но само констатирам един факт. Котката пък има интерес от това. Тя е придобила голямо търпение. Когато дебне мишката, тя никога не държи очите си отворени, страхува се да не придобива големи впечатления, но да бъде заета само с една идея. Тя отправя вътрешно погледа си към дупката на мишката и по този начин отправя вълните си към радиото на мишката, докато я изкара от дупката. Като приема котешките вълни, мишката излиза от дупката си и попада в обятията на котката.

Казвате: “Защо е така?” – Така е наредила природата. Това е едно действие. В това отношение котката е един актьор, а мишката е друг актьор. Онзи, който е писал драмата, писал, че котката трябва да хване мишката и да я изяде – нищо повече. Че и вие играете на сцената, а на сцената има доста сърцераздирателни моменти. Като мушнат някой актьор и кръв потече от раната му? У нас това още не става,

но в странство, когато мушнат някой актьор с нож, в дрехата му някъде е скрит един мехур с червена боя и като се мушне мехурът, кръв протича. Публиката мисли, че е в действителност. Актьорите си говорят помежду си: "Внимавай как ще мушкаш, мехура да мушнеш, да не пострадам аз." Докато видите, че актьорът е паднал на сцената, след малко го виждате станал и раната му заздравяла. Защо става това? Така е намерил авторът за целесъобразно, и така се играе на сцената.

Понеже природата е възпитателка на хората, тя им е дала много занимания. Затова ние трябва да изучаваме котките, мишките, скъпоценните камъни, водите, ветровете, горите – всичко трябва да изучаваме. Много работи, хиляди работи ни предстоят за изучаване и за занимаване. Вън от това, човек трябва да се занимава и със себе си. Сега идат човешките теории, теориите на религиите. Започват да се запитват накъде трябва да се обърнеш, когато се молиш: на изток, на запад, на север или на юг. При това, как трябва да седнеш, изобщо как да се държиш, като влизаш в черква. Това са все човешки инструкции. При възпитанието на децата има ред правила. Когато учениците пишат, някои деца се навеждат много и учителят им обръща внимание да не се навеждат много, да пишат изправени. Като пишат прави, силите на мозъчната и на симпатичната нервна система ще могат правилно да циркулират.

Сега ние сме дошли до положение, при което природата ни е дала 400□000 форми, по които човек може да действува. Това са все начини, по които човек може да действува. За пример имаме начини, по които растенията действуват; имаме начини, по които рибите действуват; имаме начини, по които птиците действуват; имаме начини, по които млекопитаещите действуват. И най-после имаме начини, по които различните раси действуват. После имаме начините, по които светлината, водата, въздухът и твърдата почва действуват. На пръв поглед ни се вижда, че светлината е нещо много обикновено, но тя е всъщност много сложно нещо. За да възприемете или придобиете едно понятие за светлината, безброй от нейните трептения трябва да влязат във вашето съзнание. След това тези трептения ще се

превърнат в звук или щом дойде пределната граница на звука, тогава ще дойде светлината. Значи, има една междина между звука и светлината. В тази междина именно са нашите чувства, нашите чувствувания. Ние не схващаме чувствата като звук. Това се дължи на нашето недостатъчно развито ухо. Дойдем ли до светлината, ние се натъкваме на нейните 7 цвята. Червеният цвят на светлината е носител на живота. Който иска да бъде здрав, той трябва да изучава червените лъчи на светлината. Те представят определен род трептения.

Човек може да се ползува от благотворното влияние на всички лъчи, ако знае как да се поставя към тях, какво положение да заема, как да посочва своите мозъчни енергии и енергиите на своята симпатична нервна система. Ще кажете, че човек трябва де се излага на действието на ранните слънчеви лъчи, когато Слънцето изгрява. Така е, но той трябва да знае накъде да бъде обърнат, когато Слънцето е перпендикулярно на зенита. За тази цел мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена към Слънцето. Когато Слънцето залязва, мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена на запад. Когато Слънцето е на юг, мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена към юг, а когато е на север, мисълта му трябва да бъде насочена на север. Следователно, за да може да се ориентира по отношение цветните лъчи, природата изисква от човека най-малко 5–6 положения. Само така вие можете да ги употребите като органически сили за вашето развитие.

В музиката, както и в речта, цветните лъчи играят много голяма роля. Ти не можеш да произнесеш една пламенна, една пълна реч, ако като човек не изобилствуваш с червения цвят. Червеният цвят е магнетичен. Такъв човек, у когото червеният цвят изобилствува, от него блика живот и сила. Красив е червеният цвят.

Аз не говоря само за първата гама на цветните 7 лъча, но и за останалите две. Направени са опити и се доказва, че светлината има 3 гами от по 7 цветни лъча. Първата гама е тази, която ние виждаме. Над виолетовия цвят идва друг червен, след който се изреждат останалите цветни лъчи. След втората гама иде и трета гама. Така се повтарят един цвят след друг, като запазват същото разположение, каквото имат в първата гама. Може да се минава от една гама в друга. За

онези, които не разбират законите на светлината, това е едно чудо. Не казвам, че трябва да вярвате в това, но онези, които са правили опити, казват каква е тяхната опитност. Като се стигне над ултравиолетовия цвят, настъпва се в една толкова тъмна зона, че сред бял ден човек може да ослепее. Който има присъствие на духа и може да държи съзнанието си будно и да знае, че не е ослепял, след 30 секунди или след 1–2 минути пред него отново ще почне да се явява светлина. След тази светлина той ще влезе в друг един свят на своето съзнание. Такова съзнание са имали светиите. Те са минавали в тази, така наречена духовна гама на светлината и са я изучавали около 20–30 години наред. Така са минавали те в духовния свят. Никой не може да бъде запознат с духовния свят, ако практически не влезе в духовната гама и светлина. Затова се изисква концентриране на ума.

Вие можете да направите този опит, но като го направите веднъж, втори път няма да пожелаете. Някои от вас са толкова страхливи, че като направят опита веднъж, ще кажат: "Достатъчно ни е това." Не е въпрос дали има друг свят или няма. Не е въпрос за вярата. Вярата се отнася до онова, което не виждаш. А ти трябва да влезеш в друг свят и да опиташ нещата. Тогава ти ще видиш, че между всички неща има нещо подобно.

Що се отнася до реалните неща, човек има право да говори. За онези неща, които не са реални, той няма какво да говори. Те са само сенки на нещата. Ако влезете в света, дето ще срещнете хора, които се разхождат натук-натам, без да говорят нещо, това не е реален свят. Там всеки върви сам за себе си, вглъбен в себе си, и колкото и каквото да му говорите, той нищо няма да ви отговори, като че не съществувате за него. Това показва, че ти не си в реален свят. Като влезеш в реален свят, ти ще видиш нещо познато. Когото срещнете, ще можете да се разговаряте, но вече не на английски, или на френски, или на немски, или на руски, или на китайски, или на японски, [но] на един съвършено нов език. Тогава вие ще разберете, че сте знаели още един нов език.

Сега аз не искам да вярвате в това, но представете си, че ви разправям една приказка от "Хиляда и една нощ". Все

едно, че ви забавлявам. Не мислете обаче, че искам да ви заблуждавам. Ако е за заблуждения, светът е пълен с хиляди заблуждения. Ето сега, през месец май ще хвърлят една ракета до Луната. Дали тази ракета ще стигне до Луната, това е въпрос, но ще направят един опит. Един американец е приготвил тази ракета. Той е направил своите изчисления и ще видим доколко са верни. Това, което днес виждаме в грамофонните плочи, да говорят, не е малко чудо. Ако това някой би ви казал преди 20–30 години, вие не бихте повярвали. Но днес това е факт: грамофонните плочи говорят и пеят. Ще кажете: "Как може една плоча да говори?" Но днес виждаме, че една игла се върти и плочата говори и пее. Ако не бяхте видели това, щяхте да кажете, че този човек, който ви говори, е излязъл малко от релсите на своя ум. Или, ако някой би ви казал, че с помощта на радиото ще можете да слушате какво се говори и пее в странство, пак не бихте повярвали, но и това е факт днес. Една кутия може да ви разправи всичко, което се върши вън от България. Не само че ще чувате, какво правят хората в отдалечените от вас краища, но в скоро време ще можете да виждате какво правят хората в далечните от вас места. По този начин светът ще стане близко до нас. Един ден ще дойдем до положение да виждаме какво се върши не само на този свят, но и на онзи свят. Не до висшите светове, но поне дотам, додето са стигнали нашите близки. Ще имаме поща, съобщение от онзи свят и ще можем да се разбираме със своите близки, заминали за онзи свят Ние ще получаваме поща от другия свят, с адрес до еди-коя си улица, еди-кой си град. И там има градове, както и на Земята.

Сега аз ви говоря за онзи свят не така, както други са ви го описвали, но вие няма да ми държите сметка за това. Онези, които са описвали духовния, невидимия свят, те са го представяли като нещо недостъпно, нещо недосегаемо. Като влезете в този свят, ще видите, че там няма затвори, няма болници, няма гробища, няма престъпления, никакви обири не се вършат там. Всяка къща е отворена. Там нямат ключове, както тук. Ако ти трябват пари, можеш да влезеш в коя и да ти са нужни. Ако вземеш една монета повече, отколкото ви трябват, тази монета непременно ще излезе

от джоба ти и ще се върне там, откъдето е взета. Ако отидеш в една библиотека и вземеш две книги, едната, която още не ти трябва, веднага ще излезе от ръцете ти и ще се върне назад. Ако отидеш в един магазин и си вземеш два чифта обуща, единият от тях ще падне от ръцете ти и ще се върне назад. Не е позволено да се взимат две неща. Всеки има право да вземе само по едно нещо от това, което му трябва. Ако се взима само по едно, това не се счита за престъпление. Обаче вземат ли се две неща, едното непременно се връща назад. Тъй щото, в онзи свят няма възможност за кражби. Там не може да се краде. В онзи свят не можете да чуете повече от една обидна дума. Кажат ли две обидни думи, езикът на човека се свързва. После трябва да кажете една добра дума, за да се развърже езикът ви. Там всичко се допуща само по един път. Ако се опитате да кажете една обидна дума, езикът ви се връзва. Ако дадете ухо на една обидна дума, ухото ви оглушава. След това трябва да кажете една добра дума, за да се възстанови слухът ви. Ще кажете, че това нещо е много добре измислено. И да е измислено, това показва, че се изисква ум, за да се измисли.

Казвам: Нищо в природата не може да се измисли, ако то не съществува. Гледате картините на някой гениален художник и казвате, че той е нарисувал хубави неща, хубава картина е измислил. Нищо не е измислил този художник. Той е нарисувал тази картина от природата. Природата първо я нарисувала и той после я копирал от нея. Той сам нищо не може да нарисува. При това, художникът не го е нарисувал толкова красиво, както природата го е нарисувала. Наскоро аз виждах една картина, която представя образа на Христа, рисувана от един италиански художник. Всъщност в действителния живот аз съм виждал много по-хубави картини, които могат да наподобяват донякъде образа на Христа, от тези, които художниците досега са рисували.

В село Чакма имаше една мома, родена красавица. Като нея друга не съм виждал. Толкова красива беше тя. Тя сега е в онзи свят. С красотата си беше запалила чергите на цялата околия. Отдето минеше, всички тръгваха подир нея. Но тя ни най-малко не съзнаваше това, вървеше си свободна.

Но хората тичаха подир нея. Но до това време не се намери нито един български художник да я нарисува. Много красива беше тази мома.

Тъй щото, всички образи, които ни са дадени за Христа, са хубави, но Христос е бил по-изразителен. Както и да са рисували Христа, досега никой не е могъл да предаде същинските Му черти. Някъде са Го рисували по-женствен, отколкото в действителност е бил. Някъде са Го рисували по-мъжествен. Другаде са Му придавали по-голяма строгост, а някъде – по-малка. Някъде са Го рисували с по-голяма мекота, отколкото всъщност трябва. Някъде са Го рисували с по-широк поглед към нещата, а някъде – с по-тесен. Някъде са Го рисували тъжен, наскърбен, а някъде – така, като че от нищо не се интересува. Това са все човешки схващания. Христос е имал скръб, но имал е и радост. Ако нямаше радост, Той не би живял на Земята. Че е бил сериозен в своята мисъл, и това е вярно, защото Той е мислил, че тази работа, която е предприел, трябва да се доведе до един край. Той не е мислил като обикновен човек, как да свърже двата края на едно въже, но е мислил за благото на Своя ближен, както и за благото на цялото човечество.

Сега да се върнем към Христа. Христос е извършил работата Си на Земята много добре. Той е бил много съобразителен, казват, че е бил вдъхновен човек. Когато е бил между земеделци, Той винаги е давал примери из земеделския живот. На тях Той е говорил за онзи земеделец, който е посял лошо семе на нивата. Когато бил между рибари, Христос говорил на техния език. Той им говорил един пример за рибар, който, като ловял риби, лошите хвърлял назад, във водата, а добрите турял в мрежата. Когато говорил за царе, Христос бил между царете. Който не разбира това нещо, той се чуди защо Христос си служил с такива примери. А всъщност Той говорил на разните среди по различен начин, за да могат да Го разбират. Между учените хора Той е говорил на научен език. Когато е бил между равините, говорил им на съответен език. Ще кажат някои, че така е бил научен Христос от невидимия свят. Как така да е научен от невидимия свят? А пък във видимия свят се казва, че мислите, с които човек си служи, не са негови. Ще

кажете, че мислите на човека са от дядо му. – Че, и мислите на дядо му не са били негови. – Тогава от прадядо му. – Мислите, с които прадядо му си служил, и те не били негови. Всички хора са проводници на онези велики живи сили, които работят в природата.

За онзи, който съзнава нещата, всичко е от Бога. Ние трябва да съзнаваме това. Всичко е от Бога, но и човек е вложил нещо. Когато водата минава през някои планински или подпочвени места, тя взима някои елементи оттам, които не са □ свойствени. Казват, че водата е безвкусна. Не, тя има много приятен вкус. Същевременно тя има много приятен цвят, макар да се казва, че е безцветна течност. Тя е емблем, представител на живота. Ако бихте пили от тази вода, от която животът се ражда, вие никога не бихте ожаднели. Пийте от тази вода! И след ако пиете от тази вода, сегашната щеше да ви се види много блудкава, много безвкусна. Все така има места на Земята, дето тази особена вода тече. От тази вода пият само просветените адепти. Тя извира само от високопланински местности. Тя извира от такива места, дето става особено кръстосване на слънчевите лъчи с центъра на Земята. На такива места водата се особено пречиства. Който пие от тази вода, той може да живее 100, 200, 500, 1000 и колкото години желае. Само 100 грама от тази вода са в състояние да внесат в човека особена сила и живот. – Къде са тези извори? – Те са запазени, недостъпни са за обикновените хора. Хубавите работи са недостъпни за обикновените хора. Но в бъдеще те ще бъдат достъпни. Ако и вие учите добре, един ден тази вода ще бъде достъпна и за вас.

В бъдеще, когато Шестата раса дойде на Земята, тогава лекарите няма да ходят със своите губерки да лекуват хората, нито със своите горчиви хапове и лекарства, но ще носят със себе си по едно шишенце от тази вода. Като отидат при някой болен, който страда от треска, достатъчно е да му дадат 1–2 грама от тази вода, за да се излекува. Оттам насетне никаква треска няма да го хваща. Даже една десета част от тази вода, от капката на тази вода, е в състояние да излекува всякаква болест – ревматизъм, главоболие, нервни болести и т.н. Така ще може човек лесно да се лекува. – Какво ще се плаща тогава

на лекарите? – Днес как се плаща на лекарите? Най-малко се плаща по 100 лева за една визита. Американците оценяват човека според както е застрахован. Най-скъпият човек в Америка бил един богаташ, който бил застрахован за 16 милиона долари. Ако отидете в Америка, ще видите, че даже и Айнщайн не струва толкова, колкото струва този богат американец, понеже се е застраховал за 16 милиона долара. Преведете тия пари на български, да видите колко струват. Тъй щото, според американците, [за] колкото повече си застрахован, толкова по-скъпо струваш.

И в природата е същото. Тези 400□000 форми, през които човек минава, това са 400□000 запалки, през които минава Божественото знание, Божествената мъдрост. Божественият живот минава също така през тия 400□000 форми. През всички тия форми минава човешкият зародиш. Следователно човешкият зародиш е последната форма. През човешката запалка влиза човешкият ум. До тази запалка всички животни нямат тези качества, каквито човешкият ум съдържа. Човек зависи от запалката, която има в себе си. Тази запалка именно го отличава от животните. Човек още не е спрял в своето развитие. Предстои му да мине през още една запалка. Христос казва: Вие сте родени като човек, но трябва ви още една нова запалка.

"Ако не се родите изново, от вода и Дух, няма да влезете в Царството Божие" – казва Христос. Ако в Шестата раса, в новия живот нямате тази запалка, вие не можете да бъдете свободни. Ето защо трябва да се проповядва на хората, че трябва да се родят изново. Каквото възпитание да дадете на една мечка, тя мечка си остава, каквото възпитание да дадете на един вълк, той вълк си остава, каквото възпитание да дадете на змията, тя все змия си остава. Човек трябва да мине през новата запалка, за да се възпита. Това е Божественото. Този е новият път. Този е пътят на спасението на хората.

Когато дойде на Земята, Христос казваше, че всички хора трябва да възприемат запалката на любовта. Той не говори за онази любов, която в няколко години изгасва, но за онази любов, която, като се запали веднъж, постепенно

се усилва. Тя всеки ден все повече и повече се разширява, докато живите неща стават обичани от всички. В тази любов и дърветата, и камъните, и изворите, и водите, и рибите, и птиците, и животните, и всички хора ти стават обични, всички неща ти стават близки до сърцето. И тогава нито болести ще има, нито ще имате желание да разправяте някому за болестите си. Ние ще бъдем такива, каквито Бог ни е създал. Сега човек може да убие някого без да му трепне сърцето. Такова желание, да се убиват хората помежду си, не съществува в Бога. Това е криво разбиране.

Хората умират по единствената причина, че не вършат волята Божия. Понякога човек трябва да умре, това му се налага. Не е лошо, че някой е умрял. Защо? – Защото животът на този човек е изопачен. Следователно, когато животът на човека се изопачи, той непременно трябва да умре. В сегашния живот в едно отношение смъртта е едно благо за човека. Човек трябва да умре, за да се обнови тялото му. Ако хората разбираха законите и ако възпитанието им беше друго, у тях не трябваше да се явява желание да се увеличават. Умножаването и увеличаването на хората трябва да става разумно. Хората не трябва да имат увеличаването на рибите, нито това на птиците, нито това на млекопитаещите. Хората трябва да се отличават по качество, а не по количество. Защо ни е едно голямо умножение, да имаме милиони хора, които ще се избиват? Защо ни са милиони хора, от които да се раждат престъпници? Защо ни са такива хора, които трябва да ги учим как да живеят? Преди всичко, тия хора нямат никаква идея за живота. И Бог не се нуждае от такива хора, но понеже е всеблаг, толкова богат, че и за най-лошите хора на Земята има какво да им даде. Ние привлякохме най-лошите хора на Земята. Нима онзи баща, който пиянствува, и като роди син, не носи отговорност за своя син, който наследява склонността на бащата към пиене?

Съвременната наука говори за наследствените качества на децата, които вървят или по линията на бащата, или по линията на майката. Понякога вървят по линията на своя дядо или прадядо. Сега аз не искам да оставям във вас мисълта, че наследствеността е нещо страшно. Наследствеността има

своите добри и лоши черти. Бащата на някого е бил музикален човек и синът наследява тази способност. Без много труд той става музикант. Майка му е била добра певица и тя е предала това качество на сина си. Ако дядо му е бил добър поет, а прадядо му – филантроп, синът или внукът придобива същите качества. Тъй щото, по каквато линия върви синът или дъщерята – по майчина или по бащина, тия качества носи в себе си. Тъй щото, законът на наследствеността има две страни: човек може да наследи добрите черти на своите родители, а може да наследи и лошите черти. Природата е допуснала и двете страни, защото са потребни за човека.

Злото в света съществува по единствената причина на съществуването на свободата. Дето има свобода, там и злото съществува. Ако нямаше зло и ако нямаше добро, и свобода нямаше да съществува. Ако съществуваше само добро, свобода нямаше да съществува. И ако съществуваше само зло, свобода пак нямаше да съществува. Свобода има само там, дето едновременно съществуват и добро, и зло. Свободата е резултат на един вътрешен избор. Всеки човек е освободен дотолкова, доколкото може да избере от двете положения доброто или злото. Доброто и злото не се налагат на човека, но той е абсолютно свободен да избере едното или другото от тях – от него зависи.

Понеже хората не вярват в свободата на човека, затова понякога те кипват, гневят се. Човек не мисли, затова се гневи. Гневът се появява преди човек да мисли. Гневът е чувство, което се зараждa под лъжичката на човека. Гневът се зараждa и в областта, която е зад ушите на човека. Щом се засегне този център в него, той веднага избухва, кипва и после, като се размисли, като му мине, казва: "Не трябваше да постъпвам по този начин." Обаче, ако човек може да разедини мисълта от гнева и я изпрати в предната част на челото или в горната част на главата, дето е моралният, Божественият свят на човека, той ще започне да мисли и ще се почувствува свободен. И тогава, колкото и да го обиждат, той ще погледне на нещата с усмивка и ще каже: "Няма нищо, тези хора не разбират, какво правят." Аз съм виждал как лесно добрия господар се

справя с работниците си. Някой работник се разярил срещу господаря си, иска да му отмъсти. Като го види в това положение, господарят му се приближава към него, потупва го по рамото и му казва: "Не се смущавай. Извини ме, ако нещо съм те обидил. Аз ни най-малко нямам желание да те обидя. Ти не си ме разбрал. Кажи какво искаш, аз ще ти помогна." Не се минава много време, слугата започва да омеква и отстъпва в исканията си.

Та казвам: Това е здравото учение – да отговаряме на всичко с любов. Какво проповядваме ние сега? Ние проповядваме как е страдал Христос на кръста. След това започват да описват страданията на Христа, как е страдал, как се е мъчил. Признавам, че Христос е страдал много. И мене да ме заковат така на кръста, ще страдам, разбира се. Не е лесно да те заковат с два гвоздея на ръцете и с два на краката и в това положение да увиснеш на кръста. И в това положение всички хора Го подигравали и оплювали. Не е лесно да се понесат тези физически и морални страдания. Той изпитвал как светът под Него се руши. А съзнава при това, че е дошъл с идеята да спаси света, да помогне на цялото човечество. В тези страдания ние виждаме как един човек, който минава за Син Божий, е бил оставен от Бога за посмешище на хората. Той извиква всред тези страдания: "Господи, защо си Ме оставил?" Но най-после Той си каза: "Такава е волята Божия." И предаде духа Си в ръцете на Господа, с думите: "Оправи тази работа, както Ти знаеш." Ако вие бяхте на кръста, какво щяхте да кажете? Щяхте да се обърнете към тези хора и да се молите: "Моля ви се, отковете ме, искам да живея. Деца имам, жена имам, искам да живея." Като се молите, щяха ли да ви снемат от кръста? Случва се понякога, че Бог освобождава човека.

Разправиха ми един пример, който се е случил някъде във Варненско. Турците осъдили един българин на обесване. Като го закачили на въжето, случва се, че въжето се скъсало. Закачили го втори път, но въжето пак се скъсало. Закачили го трети път, въжето пак се скъсало. Тогава пашата казал: "Това е вече Божие дело. Пуснете го, не бесете този човек." В това отношение турците са человеколюбиви и вярващи. Ако бяха българи, те нямаше да го пуснат, щяха да употребят

някакви железни вериги, но пак нямаше да го свалят от въжето. Те ще кажат, че законът трябва да се изпълни, трябва да се обеси този човек. Какво показва това? Това показва, че ние сами градим своята съдба много жестоко.

Миналата неделя бяха дошли двама млади свещеници на беседа и казали: "Вашият Учител се прави на Христос." Че, какво значи, че някой човек е Христос? Аз мога да кажа, че съм Син Божий, че съм дошъл да изпълня волята Божия. Аз не съм дошъл да изпълня своята воля на Земята, да стана господар, но съм дошъл на Земята като един слуга. Баща ми ме е изпратил на Земята като слуга, да изпълня волята Му и да не казвам на хората нито бяла, нито черна лъжа. Същевременно да не взема за себе си нито пет пари. Какво лошо има в това? Те мислят, че искам да стана владика или някакъв патриарх. Това са човешки работи. Аз нищо човешко не искам. Ако е въпрос да искам за себе си нещо, какво ще ми придаде положението на цар? Ако съм цар, всички ще се оплакват от мене. Ако съм владика, всички ще искат да ги благословя. Един ще дойде да го благословя, друг ще дойде да го благословя, ще ми целуват ръката.

Понякога съм се намирал в трудно положение. Като дойде някой да ми целува ръка, туря ми 100 лева в ръката. За да не го ограничa, аз взимам стоте лева. Друг пък даде повече. С това те искат нещо. Питам ги: "Братя, защо ми туряте тез пари в ръката?" – "Да ги дадеш на някои бедни хора. Ти знаеш къде има бедни хора, можеш да се разпоредиш с тях както знаеш и разбираш." По този начин те ме ангажират като слуга, да правя добро на хората вместо тях. Ако 50 души ми оставят по 500 лева, по този начин ще се съберат 50□000 лева, които аз трябва да раздавам на бедни. Като им давам пари, бедните ще си съставят мнение за мене, че съм много добър човек. Къде ще намеря тези бедни хора, като са се научили да ме лъжат? Не е въпросът там. Но всеки човек трябва да пази чисто съзнанието си. Лесно мога да се освободя от това нещо. Как? Като прекратя целуването на ръка. След това пък ще кажат, че съм се възгордял, че не искам да ми целуват ръка. Обаче, и за едното, и за другото аз имам известни съображения. Сега трябва да направя избор, да избера от двете злини по-голямата или по-малката. От двете

злини ще избера по-малката. Закон е: Малкото зло винаги има любов към голямото добро; малкото добро винаги има любов към голямото зло. Човек, който обича малкото добро, винаги ще направи най-голямото зло. А човек, който обича малкото зло, винаги ще направи най-голямото добро.

Сега аз не искам да вярвате. За мене въпросът седи така, аз съм го намерил в своята опитност, че е така. Ако разбираш нещата, предпочитай най-малкото зло, за да направиш най-голямото добро. Ако предпочетеш малкото добро, тогава ще направиш най-голямото зло. Като дойде малкото добро при мене, казвам му: "Иди да доведеш своята възлюбена при мене, че и двамата едновременно да се представите." Тогава дигам ръцете си и ги благославям. Това значи, че ги угощавам. Значи угощавам малкото зло с голямото добро и малкото добро с голямото зло. Така разрешавам въпроса. Това е Божественият закон. Казвате вие: "Да си върви малкото зло." Не, било голямо или малко злото, в него има нещо добро. В голямото зло винаги има нещо добро. Това е за онзи, който разбира Божия закон. За Бога, Който всичко е създал, всичко е възможно. Това се отнася до Бога, но не и за нас.

"Здравото учение." За да се дойде до здравото учение, от всички се изисква една вътрешна връзка. За в бъдеще ние се нуждаем от гениални хора. За в бъдеще трябва да се създадат три вида хора – талантливи, гениални и светии. Бъдещото общество трябва да се състои от талантливи, от гениални хора и от светии. Талантливите хора, това са точките в света. Гениалните хора, това са радиусите, правите линии, а светиите, това са кривите линии. Когато една неприятелска войска бомбардира някаква област, първо тя отправя своята граната нагоре във въздуха, по права линия. Като стигне до едно място, тази граната се изкривява и пада на земята във вид на крива линия. Тази крива линия е светийската линия. Значи, когато светията бомбардира злото, първо той отправя своето оръдие нагоре към Господа, в права линия; после то се изкривява и пада точно в неприятелския лагер, но по крива линия. Мислите ли, че светиите не се бият? Първо светията отправя една бомба нагоре във въздуха и като падне на земята, тя запалва хиляди хора. Бомбите на светиите са

бомби на любовта. Това показва, че има нещо, с което хората трябва да воюват. Ако бяхме воювали за любовта, ние бихме свършили много повече работа, отколкото сега вършим. По-мощна сила от любовта няма. Ако воювате с любовта, вие бихте свършили много работа. Щом дойдете да воювате изпращайте бомби от любовта навсякъде. – По кой начин? – Като дойдете в мисловния свят, вие можете да изпратите на неприятеля си една силна мисъл, с която да го поразите.

В еврейската история се разправя за един от еврейските пророци, как бил нападнат от войските на царя по това време, защото той откривал плановете на царя. Царят изпратил войските си да обсадят града. Тогава слугата на пророка казал: "Целият град е обсаден." – "Няма нищо –, казал пророкът. – Онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас." Пророкът отворил очите на слугата и той видял много войници, много конници със своите оръжия, скрити навсякъде из горите. Тогава пророкът ослепил всички войници на царя и ги праща при техния господар. Питам: Ако един пророк само можа да направи това нещо, съвременните християнски народи не могат ли да направят същото? – Могат. – Тогава, как мислите, защо не го правят? Защото те още не са решили въпроса де е Христос.

Според мене съвременното християнство не работи още за Христа. Те работят само за своите лични интереси. Те нямат още онова високо съзнание, че трябва да се работи, че един е господарят на света, един е Господ, един е царят на света. Един е Бог и Неговата правда. Това трябва да се съзнае от всички хора. Но това съзнание го няма още в хората. Ако отидеш при евангелистите, те ще те питат вярваш ли в Библията, вярваш ли в Христа, в това, което е казал? Ако отидеш при православните, и те ще те питат вярваш ли в тяхното верую. Ако отидеш между католиците, те ще те питат вярваш ли в непогрешимостта на папата. Около 200 милиона хора вярват в непогрешимостта на папата. Но ако аз кажа, че съм непогрешим, това е лошо. Тогава де е логиката на тия хора? – "Да, но папата имал някакво свидетелство от Бога." Не, хората са направили папата непогрешим, а не Бог.

Казвам: Всеки човек трябва да носи своя документ със себе си, че каквото говори, да е вярно. Не е въпрос човек да се представя такъв, какъвто не е. Хората мислят, че като наближи време да дойде Христос на Земята, Той първо ще съди хората, без да им се изявява. И като ги осъди, тогава ще слезе на Земята. Всички хора трябва да бъдат искрени. На този трябвало едно, на друг – друго нещо и всички очакват в края на краищата да ги възкреси Христос. Всички умрели ще ги възкреси и ще дойдат до едно място, едно стадо да станат. И оттам насетне смъртта няма да има власт над хората. Няма да има разводи, няма да има престъпления, няма да има омраза. Всичко това ще бъде един нов свят. Казано е в Писанието, че Бог ще създаде ново небе и нова Земя. Мнозина очакват нова Земя. Не, Земята ще бъде същата, но в нея ще станат известни промени. Тогава, дето и да мине човек, покрай дървета, покрай извори, покрай камъни, всичко ще му проговори. Тогава и дърветата, и камъните, и растенията, и животните, и птиците – всички ще ви поздравяват. Всички по братски ще живеят. Това е здравото учение, за което хората отсега трябва да се приготовляват.

Когато говорят за любовта, хората говорят за неща фантастически. Не, любовта не е фантазия, тя може да се опита. Когато страда, човек може да опита любовта. Благодарете, че страдате. Степента на страданието показва степента на развитието на човека. Колкото повече страда човек, толкова по-голяма възможност има той да се развива. Аз бих желал всички да имате страданията Христови. Според мене вие като страдате, ще можете да се подигнете. Без страдания вие ще бъдете обикновени хора. Всички светии са били хора на страданията. Но те са съзнавали смисъла на страданието и са го превърнали в благо за човечеството. Хората се страхуват от страданията. Естествен е този страх. Вие да се страхувате от сиромашията. Радвайте се на сиромашията. Страх ви е от болести. Радвайте се на болестите. Страх ви е от смъртта. Радвайте се на смъртта. От какво ли не се страхуват хората? Нека у вас остане само онзи свещен страх, че любовта може да закъснее да дойде. Човек трябва да се страхува да не би правдата да закъснее да дойде. Той трябва

София □ Мазреб.
на 4.IV.1937 г., 10 ч. сутринта,
дръжана от Учителя
18-а неделна беседа,

сеза в свята.

ре, за да може да работим за бъдещето човечество, което иде но да си направи работа. Той каквото желае, трябва да си навдигнат, за зеник или за свят. Всеки трябва свободна: за малавнмаиб, за зеник коймо за какъвто ислка да се квандидатомаадат на хората, за да се отдаде святм.

Сеза аз би желал колимо за какъвто ислка да се кандидатомаадат на хората, за да се отдаде святм.

Бъдещите малавнмаиби хора ще подемат идалото човечеството, ще зеник ще учат хората на бъдещи изкуства, на бъдещи науки. чобечеството, ще помаадат на бедни, на страдащи. Бъдещите в себе си. Бъдещите святм ще бъдат малаба, не ще лекуват тен, освободен от бъдещения страх в себе си, каквто и от зреха чобек преди един святм, но камо стане, да се почувствуба изнис- ръка. Нае благодарим за малаба святм. Има смисъл да падне несо. Той изяи бъдещомо си небъдне средиу камолическата момаоба ожесточен и озлоблен, не изяи бъдещата си зъбъ проиш сбит чобек. Обаче следъ разсобора си с падата мой изяизъ просторъ на земята със съзнанието си, не се намира преди един чобек на земята сис съзнанието на земята. Един фрейнск писателъ писа една книга проиш камолическата ръка, задъ не е още онова, което в бъдеще ще се проявъ. Вие още не сте средъа святм. Но в бъдеще, ако срединете един святм, вие ще се удавашите и ще се просторете на земята. Един фрейнск чобек. Обаче следъ разсобора си с падата мой изяизъ сбит просторъ на земята със съзнанието си, не се намира преди един чобек на земята. Той изяи бъдещомо си небъдне средиу камолическата момаоба ожесточен и озлоблен, не изяи бъдещата си зъбъ проиш ръка. Нае благодарим за малаба святм. Има смисъл да падне несо. Той изяи бъдещомо си небъдне средиу камолическата момаоба ожесточен и озлоблен, не изяи бъдещата си зъбъ проиш чобек. Обаче следъ разсобора си с падата мой изяизъ просторъ на земята със съзнанието си, не се намира преди един чобек на земята. Един фрейнск писателъ писа една книга проиш камолическата ръка, задъ не е още онова, което в бъдеще ще се проявъ. Вие още не сте средъа святм. Но в бъдеще, ако срединете един святм, вие ще се удавашите и ще се просторете на земята. Един фрейнск ще се падне на ръка за бъс. Обаче моба, което сеза удъстбуване. Тъй, камо удъстбуване нешата в градения случай, да се опитам. Тъй, каквто удъстбуване нешата в градения случай, ще кажеме, че моба не е истина. Има нещо, колимо трябба мал, ще кажеме, че моба не е истина. Защомо ако би кажа, че съм зо опи- моба?" Не съм зо опитал. Защомо ако би кажа, че съм зо опитал ли си бъсъ- не трябба да се страхуваме.

Сеза бие ще ми зададете въпроса: "Ти опитал ли си бъсъ- ръка за бъдещомо на хората, за да се отдаде святм.

Сеза аз би желал колимо за какъвто ислка да се кандидатомаадат на хората, за да се отдаде святм.

Бъдещите малавнмаиби хора ще подемат идалото човечеството, ще зеник ще учат хората на бъдещи изкуства, на бъдещи науки. чобечеството, ще помаадат на бедни, на страдащи. Бъдещите в себе си. Бъдещите святм ще бъдат малаба, не ще лекуват тен, освободен от бъдещения страх в себе си, каквто и от зреха чобек преди един святм, но камо стане, да се почувствуба изнис- ръка. Нае благодарим за малаба святм. Има смисъл да падне несо. Той изяи бъдещомо си небъдне средиу камолическата момаоба ожесточен и озлоблен, не изяи бъдещата си зъбъ проиш святм чобек. Обаче следъ разсобора си с падата мой изяизъ просторъ на земята със съзнанието си, не се намира преди един чобек на земята. Един фрейнск писателъ писа една книга проиш камолическата ръка, задъ не е още онова, което в бъдеще ще се проявъ. Вие още не сте средъа святм. Но в бъдеще, ако срединете един святм, вие ще се удавашите и ще се просторете на земята. Един фрейнск ще се падне на ръка за бъс. Обаче моба, което сеза удъстбуване. Тъй, каквто удъстбуване нешата в градения случай, да се опитам. Тъй, каквто удъстбуване нешата в градения случай, ще кажеме, че моба не е истина. Има нещо, колимо трябба мал, ще кажеме, че моба не е истина. Защомо ако би кажа, че съм зо опи- моба?" Не съм зо опитал. Защомо ако би кажа, че съм зо опи- трябба да се страхуваме.

Сеза бие ще ми зададете въпроса: "Ти опитал ли си бъсъ-

ВИДЕЛИНАТА И ТЪМНИНАТА

“Отче наш”

Ще прочета само един стих от 1-ва глава на Евангелието от Иоана, 5-и стих: “Виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе.”

“Духът Божи”

“Виделина” и “тъмнина”. Това са две думи, две условия за човека, както и за човешкия живот. Ако търсите филологическия произход на тези две думи, думата “виделина” означава: това, което има знание. Някои казват, че думата “виделина” произлиза от думата “веди”. А думата “веди” означава: да знаеш да мислиш, да говориш, да пишеш. “Ведите” е свещена книга, в която са събрани мъдростите от вековете. Щом се говори за виделина, това значи, че имаш някакъв дял, който трябва да получиш. Този слог се съдържа в самата дума “виделина” – “дял” и “веди”*. Следователно думата “виделина” е сложна дума, съставена от “да знаеш” и “да имаш дял” в това, което знаеш.

“И тъмнината я не обзе.” Тъмнината подразбира нещо гъсто, известна гъстота. Значи, искаш или не искаш, нещата стават, но не стават така, както ти ги искаш. Под думата “тъмнина”ние разбираме всички материални светове. Като се махне слогът “об” от думата “обзе”, остава само глагола “зе” [“взе”]. Значи, като дошла виделината, която носила дял и знание, дошла и тъмнината, която била много сиромахкиня, че могла да вземе нещо от виделината. Това са филологически работи, в които има доста голяма философия. Това е един особен род филологически разбор на думите. Някои филолози, които ме слушат сега, могат да преведат тия думи от филологическо гледище. Те се занимават с произхода на езиците.

---

* видылина, дыл (според правописа до 1945 г.)

Сега аз искам да ви говоря за виделината, за да можете да вземете вашия дял и да придобиете вашето знание. Значи, виделината е вътрешната страна, а светлината – външната страна. Светлината е това, което се е проявило. То съдържа друго нещо в себе си. И думата "светлина" е сложна. Светлината е изкуство, което трябва да се научи отвън, а виделината е един живот, който трябва да се научи отвътре. Тъй щото, като говорим за светлина, разбираме физическия свят. То е изкуството, което може да се научи отвън. Виделината пък се добива чрез знанието. За да стане учен, човек трябва да има виделина.

Сега аз мога да развия много философски работи. Много пъти човек намира голяма мъчнотия, докато дойде до положение какво да говори и какво да не говори. Защото, ако говори много, не струва. И ако говори малко, пак не струва. Това е наука. Значи от многото, което знае, човек пак трябва да учи какво да говори във всеки даден случай. Когато казвам, че някой знае много, аз разбирам това в един смисъл, а вие – в друг смисъл. Представете си, че отидете при курната на една чешма, която ви казва: "Знаеш ли от колко години тека тук? Знаете ли колко много работи зная? Знаете ли колко вода е изтекла от мене и какви ли работи не зная?" Който не знае, казва: "Какви ли работи ще знае тази курна?" Да, тя знае много, защото много вода е изтекла от нея. Водата е условие за живота, но тя не е самият живот. Виделината е условие за живота, но тя не е самият живот. Тъмнината пък е една дреха, необходима за материалния живот. Значи тъмнината е потребна за материалния живот, но не е потребна за вътрешния живот на човека. Тя е една необходимост, защото без нея неприятно е да ходите гол зимно време, без никаква дреха. Добре е зимно време да имате една топла, хубава дреха. Значи тъмнината е хубава топла дреха. Обаче, не взимайте думите ми криво, да мислите, че ви препоръчвам да ходите в тъмнина. Не, в тъмнината само човек си почива и спи, а във виделината той работи.

Казвам: Аз обръщам вниманието ви върху виделината, а тъмнината е само една сянка. И на художника е нужна тъмнина, като сянка, като контраст на работата му, да може

да се направят образите по-хубави, повече да изпъкнат. Сенките дават ефект на образите. При сенките добре изпъкват чертите на човека. За да изпъкне една добродетел в картината на художника, той трябва да тури сенки. Ако иска художникът да изрази, че един човек е честен, добър, умен или справедлив, той трябва да тури сенки, но не безразлично къде – точно определено е мястото на сенките. Той трябва да знае точно къде да тури сенките, да изпъкнат чертите на човека.

Когато художникът иска да нарисува човек наблюдателен, умен, той няма да му тури тънки вежди, но ще му тури дебели, масивни вежди. Така е нарисуван като тип Тарас Булба с дебели вежди, а не с тънки. Големите герои имат дебели, а не тънки вежди. Погледнете какви са вежди на Толстоя. Като го погледнете, виждате как той гледа изпод дебели вежди. Това се отнася до умните хора на Земята, но не и в духовния свят. В духовния свят тънките вежди са на мода, а на физическия свят, на Земята – дебелите вежди. На Земята, който има дебели вежди, е умен човек, а който има тънки вежди, е глупав. В духовния свят е точно обратно: който има тънки вежди, е умен, а който има дебели вежди, е глупав. Като казвам глупав човек, да не ви обижда тази дума, защото според мене в думата "глупав" се съдържа нещо хубаво. Под думата "глупав" аз разбирам един добряк човек, който вярва на всичко. Той, и като дава, и като взима, и като губи, и като печели, все се радва. За такъв човек казват че е глупав, понеже не разбира нито кога е беден, нито кога е богат, нито кога е учен, нито кога е невежа. Той за всичко се смее: И в скъсани дрехи да се облече, и в здрави дрехи да се облече, все се смее. За такъв човек казвам: Този е човек, който има особени разбирания за нещата.

Сега ще ви изнеса един анекдот из живота на Хенрих IV. Един ден той отишъл на лов в гората и се заблудил, навлязъл навътре в гората и не могъл да излезе, да намери своята свита, своите благородници. На пътя си той срещнал един селянин с кола. Той го помолил да го изведе с колата си вън от гората, да намери своите хора, които го чакали. Хенрих IV се качил на колата (или на кабриолет, не се знае точно

какво е било), но селянинът му дал почетно място и започнали да се разговарят. Хенрих IV запитал селянина: "С какво мога да Ви бъда полезен? С какво мога да Ви услужа?" – "Искам да видя краля. Ще ми бъде приятно, ако можете по някакъв начин да ми съдействувате в това." – "Много лесна работа е тази. От мене само искай." – "Как ще стане това?" – "Ето, скоро ще стигнем до едно място, дето ще видиш много хора събрани. Като видиш, че снемат шапки, един от тях ще остане с шапка на главата. Този, който остане с шапка на главата, той е Хенрих IV." Скоро те стигнали до едно място, дето благородниците чакали краля. Като слязъл от колата и се приближил до тях, всички свалили шапките си, само той останал с шапка на главата. Тогава Хенрих IV се обърнал към селянина и го запитал: "Видя ли, кой остана без да сваля шапката си? Видя ли, кой остана с шапка на глава?" – "Не зная, господине, ние двамата с вас останахме с шапки."

Сега, като ви привеждам този анекдот, намирам един смисъл в него, турен от автора, а аз му поставям друг смисъл. Казвам: Все трябва да остане един човек с шапка на главата си. Следователно не съжалявай, че си яздил на такава проста кола, защото коларят на тази кола остава с шапка на глава, когато всички останали свалят шапка на своя крал. И коларят искал да каже на краля: "Не съжалявай, че си се качил на такава проста кола, защото и мене французите ме почитат като тебе."

И тъй, най-същественото нещо, на което шапката остава, това е виделината. Единственото място, дето шапката не остава, това е тъмнината. В тъмнината всички шапки слизат, свалят се, а във виделината всички шапки остават, т.е. качват се. Следователно, щом вашата шапка е на главата ви, вие сте виделина. Щом вашата шапка не е на главата ви, вие сте тъмнина. Не ме разбирайте криво. Когато шапката ви слиза от главата, тогава вие поздравявате вашия господар. Свалете шапката си от главата и поздравете този господар. Като се обръща към селянина, кралят го запитва: "Разбра ли сега кой е кралят?" – "Не зная на кого свалят шапка, на тебе или на мене, защото и двамата сме с шапки на глава. Ако беше

само ти с шапка, както и да е, но и двамата сме с шапки."

Казвам: Ние трябва добре да разгадаваме онова, което природата е създала. Ние трябва добре да разбираме нейните работи, както и това, което е вложила в нас. Това не се отнася само за един ден, но всеки ден има задачи, които човек трябва да реши. Сега аз искам да ви поговоря вкратце върху някои работи, които могат да ви задоволят, които могат да ви бъдат полезни. За тази цел ще ви приведа още един анекдот, който се е случил в Париж, в трамваите. В трамвая влизат две дами и сядат близо до вратата. Едната от тях се пази много от течение, бои се да не се простуди, да не я хване хрема и да умре. Другата пък страда от задуха. Тя се бои да не би в затворения трамвай да умре от задуха. Едната иска да се отвори вратата, да влиза въздух в трамвая, за да не се задуши и да умре. Другата пък иска вратата на трамвая да се затвори, да не става течение, да не се простуди и умре. Викат тогава кондуктора, той да разреши въпроса. Едната госпожа се оплаква от задуха, иска да се отвори вратата на трамвая. Другата се страхува от течение и простуда, не иска да се отвори вратата. Кондукторът се намира в чудо, не знае как да разреши въпроса. Един благороден господин, който бил също в трамвая и чул тази разправия, казва на кондуктора: "Господине, отворете малко вратата за онази, която страда от задуха, а после я затворете за другата, която се страхува от течение и от простуда." Веднъж ще отворите вратата и после ще я затворите, за да задоволите и двете, да не умрат."

Казвам: Понеже и у вас има един, който страда от задуха, а друг – от хрема, затова един път отворете вратата, а после я затворете. Та, когато вратата на същата ви се отваря, това става за онзи у вас, който страда от задуха. А когато се затваря, това става за онзи, който страда от хрема и се безпокои да не се простуди и да умре. Само така могат да се примирят нещата. Затова понякога ту ще отваряме, ту ще затваряме вратата, за да не умрат и двете. И двете жени били нервни.

Виделината съставя една отлична наука за вътрешния живот на човека. Когато изучава основните закони на природата, човек се домогва до същественото знание, което е потребно за сегашния живот на човека, и за малки, и за големи,

които боледуват и които се раждат. Виделината в природата е потребна за всички. В природата и в живота не може да стане никаква промяна без законите на виделината. Тя има две прояви, две страни. Едната страна е като изгряването на Слънцето, което, като изгрява, ни дава нещо, без сами да знаем това. И всичко онова, което природата е вложила у нас, без да знаем, все внася нещо. Така внасят нещо у нас и растенията, и минералите. Всеки човек, когото срещнете, или всяка книга, която четете, все упражнява върху вас известно мощно влияние върху съграждане на човешкия характер. Това мощно влияние наричат "Божественото" в човека.

Като не разбираме този закон, понякога ние се мъчим да турим една преграда на онази обширна деятелност на природата, която работи. Често с нашите бентове, с нашите канали, които поставяме, с нашите закони, ние си създаваме ред неприятности. Всички неща, които ние считаме за анормални, се образуват от бентовете, които хората сами си поставят. Ето, някои хора, за пример, влагат в ума си мисълта, че са бедни и ще преживеят един лош живот, докато най-после умрат. Това е една мисъл, натрапена отвън. Това показва, че хората не разбират смъртта. Може да възкръсне само умрелият, живият не може да възкръсне. И може да умре само живият, умрелият не може да умре. Умрелият може да възкръсне, а може и да оживее. Две възможности има за него. А живият може да умре и може да се разложи. Това са две възможности. Защо е смъртта? – За да се родиш изново. Защо е животът? – За да оживееш изново. Човек се ражда, за да оживее. И ако човек в живота си не умре, той не може да се освободи. И ако в смъртта си не оживееш, ти нищо не можеш да придобиеш. Защото в смъртта си човек научава онова, което в живота си не може да научи. Ти в смъртта само можеш да оцениш живота и само в живота ще можеш да оцениш смъртта. Това са антитези.

Смъртта е ограничение. Човек постепенно умира. Човек постепенно се ограничава, ограничава, докато дойде най-голямото ограничаване – смъртта. Смъртта иде от неразбиране на виделината. Смъртта иде от желанието на човека,

който служи на тъмнината, да вземе виделината и да я ограничи. Всеки, който се опитва да хване светлината, виделината за себе си, той умира. Всеки човек умира, когато се опита да задържи виделината за себе си. Виделината не позволява на никого да я пипа, нито да тури тапия върху нея, като частна собственост. Тя е единствената величина в света, която е свободна от владение от когото и да е. Тя минава без позволение оттам, отдето никой не може да мине. Тя не търпи никакви препятствия, никакви ограничения, никакви коментари. И тъмнината се опитала да обземе виделината, но видяла, че това не е в нейните размери, нито в нейните сили.

Та казвам: Единствената погрешка в живота седи в това, че хората искат да бъдат щастливи. Никой не може да направи себе си щастлив. Това не е в тяхната възможност. Това не е в човешката власт. Да иска да стане щастлив, това подразбира, че човек се е родил нещастен и иска да намери щастието, да се направи щастлив. Питам: Как ще се освободиш първо от нещастието? Ти казваш, че не искаш смъртта, но как ще се освободиш от смъртта? Ти трябва да имаш знание, да можеш да използуваш живота разумно. Ако не можеш да използуваш живота както трябва, ще дойде смъртта. И ако със смъртта не можеш да се справиш както трябва, животът няма да дойде. Ако знаеш как да се справиш със смъртта, животът ще дойде. Когато ви говоря за виделината и тъмнината, вие ги считате вън от вас. За да разберете виделината и тъмнината, вие трябва да ги разглеждате като нещо вън от човешкия дух. Виделината е това, което крепи човешкия дух и му дава сила и мощ. В същото време, тъмнината е онова, което дава сила на човешкото тяло. Ако на Земята би настанала вечна виделина, нашето тяло не би било в състояние да издържи този напор на виделината, вследствие на което ще ви сполетят по-големи нещастия. Когато тъмнината, която ограничава човешкото тяло, е дошла на Земята, тя се опитала да ограничи и виделината, но видяла, че не може да я ограничи.

Сега и у хората се явява желание да ограничат своите възгледи. За пример, някой знае, че го обичате, но въпреки

това дохожда и ви пита: "Обичаш ли ме?" Щом зададе този въпрос, той вече предрешава своята съдба. Щом кажете, че го обичате, у вас, както и у него, ще настане една реакция. Защо? – Всяко постигнато желание е израз на смъртта. Това стана и с първите човеци. Те бяха недоволни от това, което Бог им даде. Какво им липсваше? Те имаха в рая всичко: и плодове, и жито, сами си сееха, разхождаха се в градината, имаха всички забавления. Но един ден у тях се яви желание да вкусят от плодовете на забраненото дърво. Но щом вкусиха от забранения плод, те изгубиха всички блага и привилегии, с които се ползуваха в рая.

Следователно, щом искате да знаете дали някой ви обича, трябва да знаете, че това е последното дърво, което опитвате и заради което ще ви изпъдят от райската градина. Питате някой човек дали е честен. Няма защо да питате. То е написано на неговото лице. Вие трябва да знаете да четете. Сами ще четете, без да го питате. Ако някой човек дойде и сам ви се изповяда, то е друг въпрос, но няма защо вие да го питате. Аз съм за свободата. Когато искате някой да се изповяда пред вас, това е насилие. Никакво насилие не се позволява. – "Ама аз искам да зная какъв е той пред Бога." Бог го знае какъв е. Този човек се е изповядал пред Бога, защото има доверие в Него. В тебе няма никакво доверие. Той ще ти каже нещо за себе си, а ти ще отидеш да го разправяш на другите хора. Къде остава тогава уважението и почитанието ти към този човек? Когато някой ти разправя нещо за себе си, това трябва да потъне в дълбочината на твоя живот.

Съвременните хора се натъкват постоянно на една и съща погрешка. Те изнасят погрешките на другите хора. Каже ли ти някой нещо за себе си, остави го да потъне дълбоко в тебе, да се утаи някъде. Какво правят хората от хиляди години насам със своите възлюбени в дома си? Те ги заравят някъде, оставят ги скрити, от никого да не се видят. Така заравят и злото, и доброто в Земята, никой да не ги види. Но работата е там, че когато добрият човек умре и върху него посадят една круша, тя дава такива вкусни плодове, каквито никъде не сте виждали. Ако посадите една круша върху някой лош човек, от тази круша излизат безвкусни, лоши плодове.

Като вкусите от едната и от другата круша, вие веднага познавате характера на човека. Като слушате да се говори така, вие казвате: "Това са особени работи. Как е възможно отпреди толкова хиляди години да се роди върху [земята] някаква круша, която да показва какъв е бил характерът на човек, който е живял преди хиляди години?" Ако турите един железен прът в силен огън, след половин час или по-малко от половин час вие ще усетите, че прътът е силно нагорещен, ще познаете, че е бил в огън. Отде знаете това? – Защото по пръта минава енергията на топлината. Ако този прът е на няколко километра разстояние и е добре нагорещен, чувствителният човек ще може да усети топлината на този прът.

Та, в природата има една вътрешна нишка, която прекарва добрите и лошите черти на цялото битие. Този закон съществува и във всеки човек. Ако погледнете човека, ще видите, че той е оплетен от нишки на тъмнината и виделината. Когато покрай вас минава една от тъмните нишки, вие ще бъдете неразположени. Ако минава някоя от светлите нишки, вие ще бъдете разположени. Преплитането на тъмните нишки със светлите постоянно създава вашите добри и лоши състояния, вашите вътрешни състояния. – Какъв е тогава изходният път? – Изходният път седи в това всеки ден да умножавате нишките на виделината. Нишките на виделината трябва да надминават тия на тъмнината, да дойдат по възможност до максимално число. Вие трябва да дойдете до положение да имате три четвърти от нишките на виделината и една четвърт от нишките на тъмнината. Това е естественото положение. По-малко от четвърт от нишките на тъмнината не можете да достигнете. Каквото и да правите, в края на краищата всеки от вас ще си замине с една четвърт от нишките на тъмнината. Но трябва да се стараете да придобиете три четвърти от нишките на виделината. Каквото и да правите, поне една четвърт от нишките на тъмнината ще остане у вас.

Та казвам: Според този закон вие не трябва да се обезсърчавате. И в единия, и в другия случай невидимият свят е поставил живота върху една оптимистическа база. Когато

имате три четвърти от нишките на тъмнината и една четвърт от нишките на виделината, вие не трябва да се обезсърчавате, защото нишките на тъмнината могат да се намаляват, а нишките на виделината – да се увеличават. Нишките на виделината във вашия мозък са много по-силни, отколкото нишките на тъмнината. Най-хубавите чувства у човека се произвеждат от нишките на виделината. Хубавите, светлите мисли са плод на нишките на виделината. Благородните, моралните чувства са също така плод на нишките на виделината. Достойнството на човека, музиката, изкуството, поезията, изобщо всички хубави и красиви неща в света са все плод на нишките на виделината. Човек не може да бъде красив, ако няма поне три четвърти от нишките на виделината в себе си. По количеството на нишките на виделината се съди за красотата на човека.

Христос носеше в Себе си три четвърти от нишките на тъмнината. Той се бореше само с една четвърт от нишките на виделината срещу три четвърти от нишките на тъмнината. Защо имаше толкова много нишки на тъмнината? Защото Той понесе греховете на хората. Вие не знаете какво значи да носите греховете на хората. Вие не знаете какво нещо е да се бориш с лошите условия на живота. А Христос имаше да се бори именно с лошите условия.

Сега да оставим този въпрос настрана. Ако речем да говорим за характера на Христа, ние ще дойдем до едно голямо противоречие. Сега аз не искам да кажа нито една дума, която да хвърли сянка върху съзнанието или образа на Христа, защото по Негов адрес и без това са казани и много добри и много лоши работи. И от едната, и от другата страна тия работи са преувеличени.

Когато един се обърна към Христа с думите "Учителю благи", Христос му каза: "Защо Ме наричаш благ? Благ е само един Бог." С това Той искаше да каже: "Ти Ми даваш една титла, която Аз не мога на земния живот да нося. Аз не мога да мина за благ, защото имам един изпит, който трябва да мина на Земята, а още не съм го минал. При това, не зная как ще го мина. Сега Ми предстои да мина едно кръщение,

да свърша една работа.” Ето, и вие мислите, че като Син Божий, Христос свършил работите Си много лесно. Историческите факти обаче показват, че работите са взели съвсем друг характер. Това, дето кръв и вода е излязла от порите на Христа, показва каква борба, какво притеснение е минал.

Сега аз искам вие да разберете Христа така, както сега Той се проявява у вас. Вие живеете с идеята за Христа такъв, какъвто се е проявил отпреди 2000 години насам. Не, вие трябва да знаете, че от 2000 години насам Христос се е променил извънредно много. Мислите ли, че Христос е останал такъв, какъвто е бил преди 2000 години? След смъртта Си Той се явил на учениците Си, но те не Го познали. Как ще Го познаете вие след 2000 години? Той е вървял по целия път и се разговарял с учениците Си, но те не Го познали. Мислите ли, че ако днес дойде Христос между хората, че те ще Го познаят? Те няма да Го познаят ни най-малко. Сега ще се яви тази мъчнотия: как ще познаете Христа? Вие ще Го познаете така, както познавате хубавата храна, както познавате чистия въздух и вода, както познавате светлината, както познавате хубавите изкуства, както познавате хубавата музика и т.н. Вие ще Го познаете така, както познавате хиляди хубави работи. Вие знаете да четете хубави книги, знаете много езици – френски, немски, английски, руски и като чуете, че някой произнася някоя дума неправилно, веднага го коригирате – знаете и произношението на езиците. Ако един човек знае толкова много неща, толкова много езици, как да не познае Христа? Аз съм виждал Христа в някои духовни събрания, седнал на последния стол, дето никой няма да седне, и оттам слуша какво проповедникът говори. Проповедникът разправя, проповядва, и после се обръща към Христос с думите: “Пътниче, ти познаваш ли Христа? Голям грешник трябва да си ти, щом си седнал там до вратата.”

Ще ви приведа един пример за един виден проповедник в град Бостън. Той проповядвал в една от аристократическите църкви, дето се събирали много хора да го слушат. Столовете в тази църква били постлани с плюш и всеки стол струвал много скъпо. Имало столове, които стрували по 100 долара, които правят 8000 лева наши пари. Една вечер този

проповедник сънувал, че държал някаква проповед за Христа и църквата била пълна с хора, все отбрани, от аристократическото общество. По едно време той видял един беден, скромен човек в църквата, който седял на последно място, но прав, нямало за него стол. Направило му силно впечатление вниманието, с което този човек слушал проповедта му. И затова той си помислил: "Като свърша проповедта си, ще отида при този човек да се запозная с него." Щом свършил проповедта си, той веднага слязъл от амвона и се отправил към посоката, дето бил този интересен за него човек. Каква била изненадата му, когато не го намерил. Попитал един от членовете на църквата: "Къде остана този господин, който седеше на последното място?" – "Той си отиде." – "Кой беше този човек?" – "Той беше Христос." След това проповедникът се събудил от сън и си казал: "Един път дойде Христос в моята църква и нямаше стол за Него, та трябваше през всичкото време да седи прав." От този момент проповедникът се разпоредил да ходят да помагат на бедни, на страдащи. От този момент той се разпоредил да се плаща на ония, които свирят в църквата. Ако на всяко пение и свирене се плаща по 10 долара, то на месец ще се събере около 32 долара. По този начин човек може да си създаде една служба.

Та казвам: Като става въпрос за вашия живот, вие си го представяте по-ограничен, отколкото е в действителност. Не си представяйте живота толкова ограничен. После, като дойде до другия свят, до небето, започвате да питате има ли друг свят или няма, има ли хора там, какви са те, как живеят и т.н. Хубави работи са и тези, но това е атавизъм. Вие искате да знаете какво представя другият свят. Ние изхождаме от едно становище, дето въпросите не се разрешават просто. Вие мислите, че като умрете, ще излезете от тялото си и ще отидете в другия свят. Обаче, дали ще отидете в другия свят, това е въпрос.

Вие имате един пример от Свещената книга, дето се казва как е умрял бедният Лазар и как – богатият, при вратата на когото живял бедният Лазар. Богатият бил погребан с

всички почести и уважения, с речи и песни, с хубава кола, а бедният – като незнаен войн, без всякакво опело, без кола, без почести и уважения. Обаче този незнаен войн отиде в лоното на Авраама, а знайният войн – в ада. Вие трябва да се освободите от ограничените възгледи на хората. Ако някой православен ме попита в какво седи православието, ще му кажа, че за да бъде православен, той трябва да вярва в догмите на православната църква, да почита иконите и църквата. Ако някой католик ме пита в какво седи католицизмът, ще му кажа, че за да бъде добър католик, той трябва да вярва във всичко онова, което католическата вяра проповядва. Ако някой евангелист ме пита в какво седи евангелизмът, ще му кажа, че за да бъде добър евангелист, той трябва да изпълни всичко онова, което Евангелието препоръчва. Ако някой будист ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че той трябва да изпълни всичко онова, което Буда е проповядвал. Ако мохамеданин ме пита какво трябва да прави, за да бъде добър мохамеданин, ще му кажа, че трябва да изпълни всичко онова, което Мохамед на времето си е казал. Обаче това са частични положения в живота. Ако някой от вас ме пита какво трябва да прави, ще му кажа: Ти не трябва да правиш нищо от това, което досега казах на другите. Защо? Защото природата не обича еднообразието, тя всеки ден иска от човека нещо ново.

Вие можете да влезете в стълкновение, но ще знаете, че аз не защищавам никакво положение. Ако една жена ме пита какво трябва да прави, ще □ кажа: Ще обичаш мъжа си, децата си, ще готвиш добре, ще чистиш, ще переш, ще се грижиш за всички в дома си. Ако една слугиня ме пита какво трябва да прави, ще □ кажа: Ти ще служиш на господарите си, ще ги слушаш, ще изпълняваш волята им. Ако един търговец ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че ще продава, за да задоволи своите клиенти. Обаче ако дойде при мене човек, който нито е женен, нито е слуга, нито е търговец, ще му кажа: Ти няма да правиш нищо от това, което казах на другите.

Ще кажете, че това е противоречие. Не, не е противоречие. Защо? – Защото това не го казвам за вас. Вие сте

женени, вие сте слуги, вие сте търговци. Това не се отнася до вас. Ако дойде някой, който е излязъл от тези положения, на него ще говоря другояче. Пита ме една млада мома какво трябва да прави, за да □ вървят работите добре. Казвам □: За да ти вървят работите, ти трябва да се обличаш добре, да се оглеждаш често в огледалото, да видиш как са вежди те ти, намазани ли са или не, намазано ли е лицето ти. При това, дето ходиш, все ще се усмихваш, ще бъдеш любезна, учтива с всички, да се харесаш на хората. Ако дойде при мене една баба на 90 години и ме пита какво трябва да прави, ще □ кажа да не прави нищо от това, което казах на младата мома.

Като ви говоря така, аз искам правилно да разсъждавате. Вие търсите новото, а живеете по стар начин. Сега аз мога да ви кажа, че тъй, както проповядва един православен свещеник, прав е той. Както проповядва един евангелски проповедник, прав е той. Както католическият проповедник проповядва, и той е прав. И будистът е прав в това, което изповядва и проповядва.

Но като дойдем до новото, там няма да се проповядва нищо от това, което православните, евангелистите, католиците, будистите или мохамеданите проповядват. Сега, като проповядвам, аз не искам да проповядвам това, което другите учат. Аз не искам да влизам в чужда територия. Аз съм човек на свободата. Обаче ако вляза в една православна църква, аз ще проповядвам така, както там проповядват. Тогава ще бъда правоверен. Тогава няма да казвам, че не трябва да вярвате в това, което свещениците учат. Онези, които дойдат да ме питат какво трябва да правят, понеже не вярват в православната църква. Ако бабата ме пита какво трябва да прави, ще □ кажа, че няма и не трябва да прави нищо от това, което момата прави, от това, което казах на младата мома. Какво трябва да върши старата баба? Ето какво трябва тя да върши. Старата баба трябва да свири много хубаво. Тя трябва да рисува много хубаво. Тя трябва да бъде красноречива. И после, всичко, каквото прави, без пари да го прави. Освен това, на старата 90-годишна баба бих препоръчал да носи вода на болни, на страдащи. Където се изискват добри

работници, все старите баби бих препоръчал. Ако млада мома дойде при мене, бих казал: Ти не трябва да ходиш много, не трябва да се занимаваш с работи, които ще ти вземат ума. Ще седиш повече у дома си и ще помагаш на майка си.

Та, на онези от вас, които са млади, казвам: Вие трябва да се обличате хубаво, да се носите чисто, да привличате момците, в най-чист и красив смисъл на думата. На старите казвам да не правят нищо от това, което казвам на младите. На старите препоръчвам да вземат стомни в ръце, четки и инструменти и да свирят. Сега е станало точно обратно. Старите са престанали да пеят и да свирят, а са оставили тази работа на младите. Те излизат на сцената и се пъчат. Как може млад човек да изрази страданията на един велик музикант? Слушате музиката на Бетховена, с онези бури, с онези гръмотевици – изразява той своите страдания. Младият не може да изрази по никой начин страданията на музиканта, който е създал тази музикална пиеса. Само старите, след като улегнат в живота, биха могли да изразят страданията, които са изнесени в едно парче. А тъкмо тогава те престават да свирят и да пеят и оставят всичко в ръцете на младия. Същото правят старите по отношение на молитвата. Докато са били млади, те са се молили повече. Като остареят, престават да се молят.

Молитвата не е нищо друго, освен една прочута реч, държана от някой красноречив говорител. Тази реч се държи пред някое възвишено същество. Като свършите речта си, то ще ви направи една добра критика. Докато им държите реч, те, възвишените същества ще ви слушат с най-голямо внимание, но после ще ви държат критика. Много безсмислени речи са държали хората на Господа. Някой се изправи на молитва и започва: "Господи, много страдам." Това не е молитва. Аз бих желал да кажете така: "Господи, Ти виждаш, че малко страдам. Дай ми повече страдания, т.е. повече богатство." Страданията са богатствата за човешката душа. А тъй, да разправяте на Господа колко сте страдали, колко молитви знаете, това не е никаква молитва. Не, според мене молитвите са за младите, а за старите нито една молитва не

е нужна. За тях трябват стомни. Стомните в ръка и на работа. Вземе старата баба стомната в ръка и ме пита: "Какво да правя с тази празна стомна?" – Ще я напълниш с вода. – "Ами, изворът е много далеч." – Ще направиш една услуга да отидеш до извора. Нека бабата се разговаря със стомната. Като се върне от вода, нека пита стомната какво да прави с тази вода. Стомната ще □ каже да я излее в кацата. Изпразва стомната. – "Ами сега?" – "Пак ще отидеш на извора да ме напълниш." Този е първият урок, който стомната може да ви даде. Старият казва: "Аз, старият философ, който съм се молил толкова години, сега трябва да ходя на извора да пълня и да празня стомните."

Като отиде няколко пъти до извора за вода и се върне дома си, старият ще каже: "Сега започвам да разбирам защо сърцето се е пълнило и изпразвало. Ако сърцето някога се напълни с кал, ще трябва да отида на извора, да го разбълникам, да излея от него калта, да сипя чиста вода, пак да го разбълникам. Така трябва да направя няколко пъти, докато се съвършено изчисти." Така пълни и изпразвай сърцето 4–5 – до 10 пъти, докато съвършено се изчисти. Стомните, това са сърцата на хората, които, като пълният и празният от водата на чистия извор, и те най-после ще се изчистят.

За да изправиш сърцето си, ти трябва да бъдеш на 90 години. Хайде, да не са 90, нека са 85, или 80, 70, до 60 години. Всички, които са до 60 години и от 60 надолу, те са все млади, а от 60 години нагоре те спадат към старите. На тези, които са на 60 години, казвам: Да свирят на пиано, да пеят на сцената, да вземат четки в ръка и да рисуват, да изнесат на изложение своите художествени картини. И най-после те трябва да държат навсякъде речи. Освен това, най-малко по 4–5 пъти на ден да ходите на извора да пълните стомните си, както и тия на своите ближни, да сипвате вода в каците им. Считам, че тази програма за старите е достатъчна. Ако сте на 50 години, вие сте още млади. Колко души от вас са стари! Повечето са още млади, само няколко души виждам на 60 и от 60 години нагоре. Всички останали са кандидати само за високите служби. Те в бъдеще могат да ги заемат.

"Виделината свети в тъмнината." Във всички хора има едно правилно разбиране на виделината. Първо трябва да внесете в ума си мисълта, че всичко онова, което Бог е направил, и досега е останало неразбрано. За пример, нашият дух, нашата душа, нашият ум и нашето сърце са неразбрани неща. Но затова туй, което не се разбира, трябва да се изучава. Това, което е разбрано, трябва да се прилага. Това е разпределението между разбраното и неразбраното в живота. Щом нещата се разберат, ще се приложат. Щом не се разбират, ще се проучават. Следователно неразбраните, незнайните, непроучените неща ще ги изучаваме. А онези, които знаем и разбираме, ще ги приложим. Младият се познава по това, че това, което знае, не го прилага. И онова, което не знае, не го проучава. Той чака нещата да му капнат отгоре някъде, наготово.

Едно трябва да знаете: Природата може всичко да ни даде, но едно нещо не може да направи заради нас – природата заради нас не може да яде, природата заради нас не може да диша, природата заради нас не може да мисли, природата заради нас не може да спи, нито да почива. Това са работи, които ние сами трябва да извършим.

Всякога недоволството в човека произтича от факта, че му липсва нещо. Всеки недоволен човек в света е крайно користолюбив. И обратно: Всички користолюбиви хора в света са крайно недоволни. Той е недоволен и користолюбив от това, че не го уважават и почитат, или че няма любов. Че какво по-голямо уважение можеш да искаш от това, че Господ е мислил върху тебе, създал те е, дал ти е отлична глава, която милиарди струва, с два хубави прозореца и две слушалки, с един нос, с една уста, с отличен ум и сърце, с отлични дробове и стомах, с два крака и с две ръце, които с нищо не се изплащат? И след всичкото това богатство ти се осмеляваш да казваш, че никой не те обича, че никой не мисли за тебе. Щом мислиш така, ти си един беден човек, който не говори истината.

Сега аз бих могъл да изнеса много още факти, но не искам, защото могат да се накърнят чувствата ви, а не желая това да става. Аз имам два възгледа за живота. Когато виж-

дам, че някои хора грешат много, си казвам на себе си: "Слушай, ти си причина за тези неща. Ти трябва да се заемеш с изправянето им." И когато виждам, че хората живеят много добре, вършат добри работи, казвам си: "Ти си причината и за доброто в света." И едното, и другото положение нося. Когато дойде въпрос за лошото в света, казвам си, че аз съм причина за него. И когато дойде въпрос за доброто, пак съм аз причина за него. Това е правилното разрешение на въпросите. Така трябва да мислите и вие. Всъщност вие мислите точно обратно: когато дойде доброто в света, вие мислите, че причината за доброто сте вие сами. А когато дойде до злото, тогава считате, че другите са виновни. Мислите ли така, вие никога няма да разрешите въпросите.

Хората са преплетени едни с други. Когато седя спокойно в стаята си, изведнъж възприемам една мисъл. Аз не оставям тази мисъл без да я изследвам. Понеже имам инструмент, с който изследвам характера на мислите, веднага го взимам и започвам да изследвам от коя станция е дошла тази мисъл, кой я изпратил, какво иска и т.н. Веднага си записвам името на станцията, часът на идването на мисълта, лицето, от което е стигнала и т.н. Веднага ми отговарят, че тази мисъл е дошла от Лондон или от Берлин. Като разбера отде иде, успокоявам се. Тъкмо затворя станцията, чувам от друга станция: "Искам да се самоубия, да се хвърля във водата." И аз отговарям от моята станция: "Почакай малко, ще ти дам един добър съвет." – "Какъв е този съвет?" – "Почакай, ти още не си дошъл до щастието си. След 4–5 месеца работите ти ще се оправят." Ако се окаже, че на станцията е била някоя млада мома, казвам □: "Не бързай да се самоубиваш, скоро ще намериш един богат млад момък, ще се ожениш за него." – "Щом е така, няма да се убивам, ще чакам." Продължавам да се занимавам. Изведнъж от друга станция чувам: "Какво да правя, детето ми умира?" – "Не бой се. Във вашия град има един виден лекар, извикайте го, той ще помогне на детето. То ще оздравее и като порасне, ще стане виден писател." Майката се зарадва и успокоява. Така се провикват едни след други, не мога да се занимавам.

Сега и на вас казвам: Ще се оправят работите ви. Сега

пътуваме през океана с един голям параход. Мисля, че след 2–3 години най-много ще ни сполети една голяма буря, от която параходът ще се пука, ще се вълнува. Пасажерите ще повръщат, ще лягат и стават, но като мине този голям параход тези изпитания, тогава ще дойде нова светлина за всички. Няма да се плашите. Този параход е много голям, той няма да потъне, но ще имате само едно малко неразположение. Обаче вие не искате да имате никакви изпитания и страдания, никакви нещастия.

Нещастията не са само заради вас. Земята е виновна за всичко. Тя има да изкупва много грехове, та, като наказват нея, заедно с нея и вие теглите. Следователно не наказват нас, но Земята наказват, а ние теглим. Какво ще кажете за това? Така е и в живота: бащата направил някакви грехове, а синът тегли заради него, той носи последствията. По закона на наследствеността синът носи греховете на баща си и страда. Тя сега, Земята, е направила много грехове, които не трябва да изнасям. Знам какви са греховете □, но трябва да мълча. На младини тя е направила някакви погрешки, които отдавна е съзнала, но сега трябва да носи последствията им, да ги изкупи. Земята е направила много малки погрешки, но те носят големи последствия. Нейните последствия днес и нас засягат. Защо? Защото ние сме дошли на нея да живеем и затова трябва да понесем част от нейните условия. Понеже тя е съзнала своите погрешки, разкаяла се е, поправила се е, тогава и Господ □ дал обещание, че ще □ направи нова рокля, нови дрехи, с букет в ръка. И след това като млада булка ще □ дадат банкет, ще я издигнат на нужната чест и почит. В бъдеще Земята ще бъде княгиня. Щом Земята е княгиня, и вие ще бъдете княжески синове и дъщери.

Сега пожелавам доброто на вашата майка!

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

19-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.IV.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

СИНАПОВОТО ЗЪРНО

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи"

"Да имате вяра колкото синаповото зърно." Вие живеете в един културен век, във век на любов към знанието. Вие живеете в един век на изкуството, дето човек трябва да работи. Сега вие се намирате в положението на богатия, който след като дълги години е живял в своето богатство, че не е намерил щастието си, като мине покрай някой овчар, започва да му завижда, че живее много спокоен, безгрижен живот. Той си казва: "Колко е щастлив и доволен този овчар. Аз, с всичкото си имане, съм нещастен." Не, този човек се самозалъгва. Овчарят пък завижда на богатия. Като мине покрай къщата на богатия, овчарят казва: "Блазе на този човек, че живее в такава къща, напълно задоволен от всичко. Той не е простак, глупак като мене, с години да пасе овцете. Ех, аз да съм на негово място! Щастлив щях да бъда, ако имах тази къща и това богатство." Богатият завижда на овчаря, а овчарят – на богатия.

Често хората си задават въпросите: мъж ли да бъдеш или жена, господар ли да бъдеш или слуга, учител ли да бъдеш или ученик. Сега мога да ви наведа на ред още контрасти. Да, но ако в света нямаше господари, думата "господар" щеше да изчезне. Ако нямаше слуги, думата "слуга" щеше да изчезне. Ако нямаше жени, думата "жена" щеше да изчезне. И ако нямаше мъже, думата "мъж" щеше да изчезне. Но ако всичко това изчезне в света, тогава какво щеше да остане? Понякога хората искат да изправят света, като кореняти всичко.

Казвате: това е жена, името □ е "жена". Обаче онези, които създадоха името на жената, те бяха мъдреци. Те не са мислили година, две или десет, но хиляди години наред са мислили, докато създадат жената. Мъдреците, възвишените същества са мислили хиляди години наред какво име да дадат на жената, как да я кръстят. Като са я кръстили, те са я пратили на Земята. И сега, след като тия същества са мислили хиляди години, докато създадат жената и я кръстят, а вие сега набързо я определяте като някаква ценност и казвате: "Аз не искам да бъда жена."

Че, ние още не знаем мъжа. Той тепърва има да се явява. Засега той е невидим, скрит е някъде. Аз бих желал, който от вас намери един мъж, да го доведе при мене. От толкова години насам аз търся мъжа, и още не съм го намерил. Аз ще ви благодаря, ако намерите един такъв мъж и ми го доведете. Сегашните мъже ние ги наричаме "мъжки жени" – нищо повече. Вие се смеете на това, защото се натъквате на един контраст. Вие се смеете за това, което не разбирате.

Вие се смеете, както се смели едно време на Франклина, когато бил малък. Един ден баща му му дал един гологан, да си купи, каквото иска. Той взел гологана и намислил да отиде в някоя сладкарница да си купи сладкиши. Но в това време той срещнал деца, които носели в ръцете си една птичка. Франклин пожелал да купи тази птичка и запитал децата колко я продават. Децата му казали: "Ще дадеш за птичката толкова, колкото пари имаш сега в джоба си. Той извадил гологана си от джоба и го дал на децата срещу птичката." Като се върнал дома си сестрите му взели да се смеят, че купил скъпо птичката. Като видял, че не е направил пазарлъка евтино, Франклин започнал да плаче.

"Вяра, колкото синапово семе." Какво означава думата "вяра"? Ако вземете еврейски език, ще видите, че там силата на думата седи в съгласните букви. Думата "Бог", за пример, на еврейски език се пише от 4 съгласни: Иехова. Евреите не произнасят името както трябва, но го сричат: "еох-вей-иотмей". Първата съгласна буква означава творческия принцип в живота, принципа, който твори. Вторият принцип е онзи, който съгражда нещата и ги обработва отвътре. Третият

принцип е пак съгласна буква – "вав" – който държи нещата в равновесие. И четвъртата буква се повтаря два пъти. Някои пишат тази дума с 3 букви, а някои – с 4. А така, както думата е в български език, тя има 3 гласни, които съединяват съгласните. Те са буквите А, О, И. Тази дума е силна. Ако в твоята вяра има буквата А, О, И, тя всичко може да направи. Щом на твоята вяра липсва едно А, или едно О, или едно И, тя е слаба вяра вече и се превръща във вярване. Тогава идат вече онези полугласни букви.

Най-голяма вяра човек има в себе си. Някой път човек се разколебава и в себе си, но главно ще изхождате от вярата в себе си. Човек вярва в себе си повече, отколкото в кого и да е друг. Понякога той преувеличава нещата. Някога човек вярва, че силата му е много голяма. И каквото вярва, така става. Някога мисли, че това, което вярва, няма да стане. И като не стане, започвате да се обезверявате. Не само вие имате основание да се обезверявате. В древността някои от видните пророци са се обезверявали. Те са проповядвали, т.е. предсказвали някои неща, и каквото са предсказали, не е станало. Такъв пример имаме с един от еврейските пророци, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората, че след 40 деня Ниневия ще пропадне. Той предсказа това на хората от града Ниневия, но Ниневия не пропадна. Така е хроникирано в Библията. Много работи, които са предсказани, са станали, но много работи не са станали.

Мнозина от вас смесват вярата с вярването, с човешкото прозрение, със знанието. Вярата е един Божествен принцип, една Божествена сила, която функционира в света. Вие трябва да разбирате качеството и времето □. Вярата не се проявява всякога. Вярата се проявява през известни епохи, епохално, но човек може всеки ден да развива вярата си. От времето на Моисея до Христа вярата се различава. Когато дойде Христос, Той написа една нова страница за вярата. Той създаде епоха на вярата. Моисей казваше: "Око за око, зъб за зъб", обаче Христос каза: "Това няма да вярвате. Сега няма да бъде око за око и зъб за зъб, но точно обратното." Моисей казва: "Човек трябва да обича своя народ повече, а другите – по-малко." И Моисей имаше дълбоки причини да пропо-

вядва своето учение. Моисей не позволяваше на евреите да се женят за чужденци. Макар че ние днес поддържаме, че в любовта няма нации, няма никакви граници.

Не, в тази любов, която съвременните хора проповядват, има нещо неразбрано. Ако един бял човек се ожени за един черен, какво ще донесе на човечеството, кажете ми? Мислите ли, че ако един бял се ожени за един негър, че ще роди някакъв гений или светия? Вземете, има ли някой черен светия? Коя църква днес познава някой черен светия? Всички светии са все бели, все светли. Значи черният човек не може да бъде светия. Какъв брак е този, който се свързва между един бял и един черен? Двама души, които се женят, трябва да имат едно верую, един Бог, в Когото да вярват. Те трябва еднакво да разбират Закона на Любовта. Трептенията на тяхната кръв не трябва да бъдат противоположни, но еднакви. Някои казват, че единият може да бъде турчин, а другият – православен, те пак ще си живеят. Турците обаче имат една поговорка, като казват: "И така да е, пак не вярвай."

Сега, аз ни най-малко не искам да засягам вашето положение. Ако засегна положението ви, ще кажете: "Ами какво да правим ние, които вече сме се оженили?" Досега вие сте правили само проба в женитбата. Никой от вас не е женен. Това, което вие наричате на Земята женитба, не е нищо друго, освен проба, освен съдружие. Сегашната женитба е само учреждение – нищо повече.

Според мене истинска женитба, т.е. женитба по любов е онази, когато, мъжът и жената, като се оженят, никога да не виждат нищо отрицателно, нищо лошо в себе си. Каквото и да направи мъжът, каквото и да се говори за него, жената никога да не вижда никакви отрицателни постъпки в него, нито пък мъжът да вижда нещо лошо в жена си. Каквото направят единият или другият, те да виждат само добро.

Кажете ми, има ли няколко души между вас такива? Ако има няколко души само помежду ви, които живеят по този начин, аз съм готов да си взема думата назад. Освен това вие нямате още и религия. Че вярвате някои от вас в Господа, аз оспорвам това. Какво ще ми кажете тогава? Докато работите ти вървят добре, ти вярваш в Господа. Щом

работите ти почнат да изостават, ти не вярваш вече в Господа и казваш: "Какъв е този Господ, Който върти света както си иска?" Щом мислиш така, ти нямаш никаква религия, за тебе не съществува никакъв Господ. И след това ще дойде някой да ми казва, че вярва в мене. Той може да вярва в когото и да иска, но това не е Закон на Вярата. Според мене вярата е отношение, връзка между души, които имат едно и също верую. Такива души са свързани със Закона на Любовта. Те работят за идване на Царството Божие на Земята. Това значи религия. Предназначението на религията е да прокара Царството Божие на Земята. Религиозните хора се отдалечиха от това разбиране и те обърнаха идеята за Царството Божие на частна собственост, да станат праведни, свети, че като отидат на небето, да вземат първото място. Това не е смисълът на небесния живот.

Сега аз засягам този въпрос от гледището на новото в света. Старото вече си отива, но онова, което ще дойде на негово място, ще хване ли новия път или пак ще тръгне по пътя на старото? Ако речете да хванете пътя на старото, вие ще имате същите резултати, каквито досега сте имали. Никой не е доволен от сегашния живот. Защо? Защото сегашните хора живеят в една полубожествена култура. Те не са още в Божествената култура. Ето, ние виждаме, че като наложи Бог една от своите заповеди на старите хора, на хората от старата култура, те не я изпълниха. Като не изпълниха заповедта на Бога, те излязоха от рая, и сегашните хора след тях влязоха в една съвсем човешка култура.

Ако разгледате вярванията на сегашните хора, ще видите, че там няма нищо Божествено. Ще чуете да се говори, че жената трябва да се подчинява на мъжа. Че, ако една жена и един мъж се бият по 3 пъти на ден, каква култура е тази? Ако не се бият по 3 пъти на ден, и по един път да се бият, това не е култура. Даже и по един път в годината да се бият, това пак не е култура. Каква култура е тази, ако учителят бие учениците си, или ако майката бие дъщеря си? И това още не е култура. И след това ще кажат, че тоягата излязла от рая. Но тогава тоягата беше сурова, а сега е суха. Да те

биият със сурова тояга, е едно, а да те бият със суха е съвсем друго. Казвате: "Какво нещо е боят?" От един бой до друг има грамадна разлика.

При един от старите светии, който имал в себе си златни монети, идвали бедни, просяци, да искат пари. Той ги запитвал: "Колко искате?" Ако някой каже, че иска 20, 30 или 40 златни монети, той му удрял толкова плесници. За всяка златна монета той удрял по една плесница. Като си отивал дома си, бедният казвал: "Биха ме, но поне ми дадоха нещо." Тъй щото, ако отивате при този светия, той ще ви даде нещо, но колкото ви даде, толкова тояги ще ви удари. Ако удряте, удряйте поне на свят. Като ударите човека, дайте му нещо. А тъй, да набиеш човека, без да му дадеш нищо, в това няма никакъв смисъл. Казвате: "Засега ние още поддържаме боя." Така е, и от него има нужда някога. Знайте, че този порядък, в който сега живеете, има смисъл, във всяко нещо има някаква ценност. За да се измени този порядък, да се замести с новия, вие трябва да го прекарате през огън. Като го прекарате, като руда, през голям огън, вие ще можете да извадите златото, което е скрито в нея. Вие трябва да извадите ценното, съдържанието от тази руда. Всички хора трябва да минат през огън. Затова и Писанието казва: "Всичко старо трябва да изгори."

Онези от вас, които не могат да тълкуват нещата, казват: "Какво ще остане тогава, като изгори светът?" Ценното ще остане. Засега в света има много неща, които не са ценни. Вие влизате в един град и се чудите на красивите му здания. Вие се чудите на големите здания, но не знаете какво представят те. Идете в Ню Йорк, да видите там 25-етажни здания, в които живеят не по-малко от 250 фамилии. И ако погледнете от кой и да е прозорец на тези здания, вие няма да видите никакъв слънчев лъч. Красиви са тези здания, но най-ценното – Слънцето, не прониква в тях. Те са цели затвори. Но ако ви се падне да отидете в някой от крайните квартали, като квартала Баури, в който живеят повече от 50□000 души жители, вие едва ще излезете оттам. Благодарете се, ако можете да излезете от този квартал здрав и читав, с дрехи на гърба си. Тъкмо сте се облекли с фрак, с цилиндър

на главата си, или с чисти, хубави дрехи, едва ще се запазите да не ви оберат. Но от калта на децата няма да се спасите. Те ще ви накалят. Тези деца ще ви накалят, ще нахвърлят кал върху вас. И дрехите, и шапката, всичко ще бъде кално, и като излезете оттам, всички ще знаят, че сте минали през този квартал.

Казвам: И сега е същото положение на Земята. Кой светия, който е дошъл на Земята, не са го оцапвали? За кого вестниците не са писали? Кой християнин на времето си не е бил преследван? Какви ли епитети не са туряни на християните по това време, пък и до днес още се преследват всички хора с нови идеи. Какви ли епитети не са туряни на жената? Цели романи има писани за нея. Когато някой писател иска да въздигне една жена, той ще окаля друга. Едната ще я представи като разумна жена, а другата – паднала жена. И по този начин, чрез този контраст, той ще въздигне едната, а другата ще понижи. След това ще представи един морален човек, с голям морал в себе си, у когото се събужда едно възвишено благородно чувство да повдигне тази паднала жена. Питам: По този начин на възпитание, от толкова хиляди години насам, колко мъже и жени са се повдигнали?

Желанието на човека да подигне света трябва да бъде лично желание. Всеки сам трябва да пожелае да се подигне. Ако в една жена няма желанието да се подигне сама, никой друг няма да я повдигне. И ако един мъж сам няма желание да се повдигне, никой друг не е в състояние да го повдигне. Ако в един мъж няма желание сам да се контролира, никой друг не може да го контролира. Ако една жена няма сама желание да се контролира, никой друг не може да я контролира. И ако едно дете само не може да се контролира, никой друг няма възможност да го контролира. Ако педагозите продължават да мислят, че с техните методи те ще могат да възпитат децата и да ги отправят в права посока, аз оспорвам това тяхно твърдение. Ако това беше възможно и лесно, защо Христос, Когото считат за божество, не може днес да оправи тия 500 милиона християни и да ги тури в правия път? Че какво ни препятствува? Защо не може това да се постигне? Защо не можете да измените човешкото естество?

Никой не може да действува против вярата на човека. Когато се казва, че можем да бъдем едно с Христа, разбирам, че и у нас трябва да действува желанието, онази воля, да изпълним волята Божия. Значи, нашата воля и волята на Христа трябва да действуват в една и съща посока. Когато волята на хората се съединява в едно, тогава те стават силни. Някой казва: "Аз оправих този свят." Не, човек може само да даде условия за нещо, но той сам не може да оправи тази работа. Аз мога да дам условия за една ябълка или за една круша да израсне, но ни най-малко не мога да вложа в нея импулса за растене. За да израсне ябълката, в услуга са □ дошли светлината, топлината, влагата и почвата. От друга страна, и аз мога да □ създам някои благоприятни условия, но по никой начин не мога да вложа в нея онзи импулс за растене, който □ е даден от самата природа, от Бога. Който мисли по друг начин, той е на погрешен път.

Днес хората са станали много умни, научили се да присаждат. Те могат да присадят на една ябълка круша, или на крушата – череша или слива, но не могат да видоизменят естеството им. Ако един ден се пречупи присадката отгоре, веднага, ако коренът на дървото е бил слива, или череша, черешата ще започне свободно да си расте. По същия начин и ние, хората, се присаждаме и мислим, че спасението на човечеството седи в присаждането. Някой казва: "Да има някой да ме присади." Обаче, щом тази присадка се пречупи, веднага пак ще се прояви първото естество на човека.

И апостол Павел, който беше израилтянин, като позна закона на противоречията, каза: "Кой ще ме избави от това противоречие?" Той само загатна това, но намери един изходен път. Той каза, че човек може да претърпи едно превръщане. Низшето естество на човека може да се превърне, може да се преобрази, но за това се изисква голяма топлина и голямо налягане. И въгленът може да стане диамант, но за това се изисква голямо налягане и голяма топлина. Вие можете да образувате какъвто искате диамант, но за това се изисква голямо налягане и висока температура.

Същото може да се каже и за човека. Най-красивите и възвишени мисли, чувства и желания на човека се създават

при най-голямата топлина и при най-голямо налягане. Казвате: "Къде да намерим тази голяма топлина?" Най-голямата топлина в света, която е в състояние да разтопи и най мъчнотопимите тела, това е любовта, т.е. тя произтича от любовта. Без любовта вие не можете да образувате тази голяма топлина. Ако вие искате да станете господари на своята съдба, непременно трябва да оперирате с огъня на любовта. Вие непременно трябва да оперирате със силата на любовта. Щом имате тази топлина, след това ще ви трябва и голямо налягане. Налягането иде от Духа. За тази цел трябва да дойде знанието у вас. Знанието не може да се добие без светлина. Дето е мъдростта, там е светлината.

Има мъдреци в света, но за да добият нужната светлина и знание, те са минали през такива тежки изпитания, каквито вие не можете да си представите. За да се даде на някого името "мъдрец", той трябва да мине през такива тежки изпитания, каквито обикновеният човек не може да си въобрази. Искате ли и вие да придобиете светлина и знание, да станете мъдреци, трябва да напуснете лесния път. Вие искате да влезете в небето, като място на забавления. Не, небето не е място за забавления. Небето е място на щастливите хора, но щастието не е забавление. Щастието е нещо велико. То представя онзи истински живот, отдето може да се види смисълът на живота. Има ли този живот, човек ще може да се справи с всички свои мъчнотии, дето и да е, при каквито условия и да се намира.

И сега, понеже сте на Земята, вие търсите вашето щастие. Имате право да го търсите, аз не съм против вашето щастие, защото и аз сам го търся. И аз искам щастието, но не е достатъчно само да се търси, но трябва да се разбира. И аз търся щастието, и аз хлопам навсякъде заради него. Само с искане нищо не можеш да намериш. Чрез искането човек може да намери пътя, по който щастието ходи. По пътя на търсенето пък ще намерите мястото, дето щастието е заровило своето богатство. По пътя на хлопането ще намерите всички приятели на щастието, от които ще научите характера на щастието. Като намерите щастието, вие трябва да се научите как да се обхождате, да се отнасяте с него. При сегаш-

ното си разбиране на нещата, макар и да минавате за религиозни и за духовни хора, вие още не сте такива. Представете си, че двама млади се обичат и след време се оженят. Те имат еднакво верую, обичат Бога. Но ако се случи в дома на тия млади [да] дойде един млад човек, по-красив от мъжа на младата жена, той веднага ще се уплаши, ще помисли, че тя ще го хареса повече. И ако те започнат да се разговарят помежду си, той ще остане недоволен. Или, ако в този дом влезе една жена, по-красива от възлюбената на мъжа, какво ще помисли тази възлюбена? Те се представят за набожни хора, но не си вярват, нямат доверие един на друг. Не само тия двама са на изпитание, но на същото изпитание се намирали и бедният Лазар, [и] богатият, при когото Лазар често се явявал. Ако сиромахът Лазар, като вижда богатия, всякога добре облечен и нахранен, а също така и целият му дом, децата и жената, и каже, че какъв е този Господ, Който е дал в изобилие всичко на богатия, а на него е дал само сухи корички хляб, този сиромах е на крив път. Той вади криви заключения. Той не мисли логически правилно. Изводите му не са прави и заключението му не е право.

Сега, като ви говоря като на ученици, аз имам пред вид, че никой от вас не е женен. И понеже не сте женени, вие искате да се ожените. Понеже сте дошли на Земята да се ожените, сега аз ви разправям как трябва да се ожените. Вие можете да ми разправяте, че сте учени, това-онова, но всичко туй трябва да го турите настрана и отново да започнете. Ако сте в света, вие можете да живеете както искате. Там аз не намирам никакви противоречия. Но разумният човек, като ходи в пътя си, той не трябва да пълни кесията си с кал, че като среща бедни и болни хора, да вади от калта и да им дава. Ако има кал в кесията си, в такъв случай той трябва да бъде един лекар, който да вземе тази кал и с нея да помогне на болните хора. С кал може да се превърже раната на някой болен, но за подаяние кал не може да се дава. Ако носиш нещо със себе си, ти трябва да носиш някакъв скъпоценен камък или някакъв предмет от най-чистото злато. Ако носиш нещо в торбата си, ти трябва да носиш най-хубавия хляб, най-чистата вода, най-хубавите дрехи и обуща. Някой

казва, че не носи какви и да е обуща или каква и да е шапка. Не, ако нося обуща, аз не бих желал да нося обуща от свинска кожа. Нося ли такива обуща, краката ми непременно ще почувстват тази свинска кожа. Аз даже не бих желал да нося обуща и от гума, защото гумата ще привлече всичкото влияние на електричеството и магнетизма от Земята. От мое гледище гумените обуща не са много хигиенични. Ще кажете, че са здрави. Те могат да бъдат здрави, но не и здравословни. Аз имам един инструмент, с който понякога си правя малки дупчици на своите обуща, за да могат през тях да проникнат силите на Земята. Сега да не би и вие да се заемете да правите такива на обущата си, защото през тях ще минава не само магнетизмът и електричеството на Земята, но и водата.

Казвам: Вие трябва да носите в ума си само една идея – да учите. Този съвет ви давам. Не взимайте нещата в тяхното статическо положение. Не взимайте работите в тяхната свършена форма. Никога не желайте да бъдете най-добрият човек, нито най-богатият, нито най-ученият. Никога не мислете за нещата в тяхната завършена форма. Освободете се от понятието на господар или на слуга. Не мислете дали сте господар или слуга, мислете, че сте свободни. Освободете се от понятието на учител или на ученик. Дръжте в себе си мисълта, че Бог ви е изпратил на Земята да бъдете в даден момент или господар, или слуга, или учител, или ученик.

Това е един практически метод, чрез който човек може да се освобождава от тежестите си. Щастието, което човек има, е само един момент през деня, то е моментно. Един човек може да ти бъде верен само в даден случай. Следователно отношението на един човек към друг може да се изменя. За себе си някой човек може да е неизменяем в отношенията си, но вие може да му искате нещо, което ни най-малко не е във ваша полза и което не говори, че този човек е изменил отношенията си към вас. Представете си, че вие сте се разгневили на някой човек и искате да му отмъстите. Дохождате при мене, искате един нож или някакво огнестрелно оръжие. Аз по никой начин няма да задоволя вашето желание – никакво огнестрелно оръжие няма да ви дам. Това

показва ли, че аз съм изменил отношенията си към вас? Или ако дойдете при мене и искате вино. Аз пак няма да ви услужа. Това не значи, че любовта ми към вас е по-малко, отколкото ако бях ви услужил.

Следователно да обичаш един човек, това не значи, че трябва да му услужваш във всички негови желания. Ако пък му дам всичко, каквото иска, тогава ще кажа: "Ще ти дам каквото искаш, но ти сам ще носиш отговорността на своите желания. Ти няма да ме държиш отговорен за своите постъпки."

И Бог е дал пълна свобода на човека, но го е оставил да носи последствията и отговорността за всички свои постъпки. Той казва на човека: "Ако вървиш по този път, ти ще носиш последствията за постъпките си." И сега хората са свободни да правят каквото искат, но като дойдат лошите последствия, те казват: "Защо Господ е направил света така?" Хората сами си създават нещастия. Ако днес в някое семейство влезе една млада жена, веднага другата става нещастна. Веднага сърцето □ се свива, тя поглежда неспокойно към другата жена. Питам: Каква връзка има между идването на тази жена и тревогата на първата? Тази жена се заблужда-ва. Силата на човека не седи във външната му красота. Човек може да бъде красив и да има сила, но той може да бъде грозен и пак да има сила. Отде предполагате, че този човек ще употреби силата си за зло? Че, ако един ангел слезе от небето, мислите ли, че той може да се влюби във вашата дъщеря? Когато ангелът погледне към дъщеря ви, той вижда, че тя не е направена от фина материя. Когато вляза в някоя дрехарница, с пипане на дрехата аз веднага познавам от каква материя е направена, какво е качеството □. Мислите ли, че ако цветът на материята е хубав, че и самата материя е хубава? Колкото и да е хубав цветът на материята, ако качеството му не е добро, той не може да радва човека. Като се разгледа материята под микроскоп, може да се види дали е вълна или памук.

Казвам: Спрете се върху онзи велик закон, който оперира в човека. Ние трябва да знаем този закон и да го изпълняваме. Що се отнася до човешките закони, човек трябва да

ги е надраснал. Има закони, които по никой начин не могат да се отменят. За пример, влизаш ли във водата, ти непременно трябва да знаеш да плуваш. Ако не знаеш да плуваш, ти ще се удавиш. Ти влизаш в света, но ако не разбираш силите на парите, ти и там можеш да се удавиш. Парите развращават човека. После ти влизаш в сиромашията. Сиромашията е място, дето човек придобива знания. В богатството човек не може да научи това, което учи в сиромашията. В сиромашията именно човек може да намери онези хора, които го обичат. Като сиромах, човек може да намери онези, които го обичат, а не като богат. Сиромашията е пробният камък, чрез който човек познава хората. Понякога Бог ни поставя в условията на сиромашията, за да ни изпита.

Вие виждали ли сте бедни хора богати и богати – бедни? Виждали ли сте някога как се отнасят жената и децата в някое семейство със своя баща? Като влезе в дома си, никой не му обръща внимание. Те го считат като будала. Като вляза в дома му, този човек ме посреща и ми казва: "Синовете ми и жена ми ме считат голям будала, но аз не съм такъв. Те не ме познават." Тогава влиза жена му и казва: "Ние трябва да угостим нашия гост. Купи нещо, защото в къщи нямаме нищо приготвено." – "Няма нищо, жена, този човек не се нуждае от никакви гозби." В това време той хлопва с пръчицата си и веднага в стаята се слага трапеза, с разни плодове, тропически, каквито никой не е виждал. Казвам: Това, което този мъж носи в себе си, жена му даже не го е сънувала. Жена му живее с човек, когото не познава. Ако тя го обичаше, той щеше да се открие, но понеже не го обича, той остава затворен за нея. И тогава тя казва: "Отде ми даде Господ този мъж, да се мъча с него?"

Къде е пробният камък сега? Изследвайте човешките души. Всяка душа е един велик свят. Когато някои казват, че Месечината е празна, ненаселена, това се отнася само за тези, които така мислят. Месечината, Венера са забулени за човешките очи. Юпитер се намира в огнено състояние. Сатурн е студен, той има обръчи около себе си. Сега той е без трите венци, защото ги е изгубил. След няколко години ние можем да видим тези венци. Те се губят и явяват периодичес-

ки. Това е едно оптическо положение, което той приема в своето движение.

И тъй, напуснете своите детински схващания за Бога. Вие придавате на Бога такива качества, каквито човек има. Силата и величието на Бога седи в това, че Той [търпи] всички наши глупости. Като мине покрай нас, Той всичко вижда. Няма нещо, за което, ако се оплачем на Бога, да не го оправи. И после като видим, че всичко се е наредило добре, съжаляваме, че сме се оплаквали. Ти се оплакваш от брата си. Господ те пита: "Какво е направил брат ти?" – "Изяде ми 100□000 лева." Той заповядва на ангелите да ти дадат 500□000 лева. Какво лошо ти е направил брат ти? Вместо 100□000 лева ти получи 500□000. Ако той не беше ти изял 100□000 лева, ти нямаше да получиш 500. Че какво зло е направил брат ти тогава? Мъжът се оплаква от жена си, че го измъчила. – "Дайте му друга жена, по-красива и по-добра от другата." Какво лошо има в това? Какво е изгубил този мъж? Нищо не е изгубил.

Когато двама души не живеят добре помежду си, Господ ги размества. Той праща единия от тях при други хора, а при втория изпраща онези, които го заместват. Бог всичко може да направи, да подобри живота на хората. Бог размества хората.

Често хора, които се обичат, се запитват дали ще се познаят един ден на онзи свят. Може да се познаете, а може и да не се познаете – зависи. Вземете примера за Лазара и за богатия. Богатият представяше един аристократ, с богато положение, който мислеше, че всичко знае. А Лазар представяше един невежа, човек несретник. Богатият казваше за Лазара: "Нека си научи урока. Затова е пратен на Земята." Там именно седи погрешката на богатия. Лазар си учеше урока много добре. Но богатият не се поучи от Лазара. Сиромахът Лазар беше благ човек. Когато богатият минаваше покрай него, той го поглеждаше мило, с мил поглед. Обаче богатият си казваше: "Нека си научи урока, да знае, че тези работи не минават пред мене. Работа, работа се иска в света. Пари, пари трябва да се печелят." Понеже богатият не се поучи от благостта на Лазара, като отиде на онзи свят, поло-

жението им се смени. Лазар взе мястото на богатия, а богатият – мястото на Лазара.

Сега ще ви приведа един пример, който, ако не можете правилно да изтълкувате, може да ви съблазни. Той е из американския живот. Двама американци се сдружават, влагат доста големи капитали и започват заедно да търгуват. По едно време те си казали: "Хайде да се оженим, да ни тръгнат работите по-добре." Оженили се, но и на двамата работите не се оправили. Единият казал: "Каква беля си наведох на главата!" И другият казал: "Като се ожених, създадох си само по-голяма беда на главата." Какво да правят? Решили да разменят жените си. Като разменили жените си, те започнали да живеят добре. Това става навсякъде в света. Като направят една погрешка с жененето си, хората поправят тази погрешка, като разменят жените си. Те я поправят по американски. Човек започне една работа, не му върви. Той прилага един, втори, трети начин, докато най-после му тръгне.

Като не могат да живеят мъжете и жените добре, те искат да се развеждат и питат: "Трябва ли да се развеждаме?" Ако става въпрос до Божественото, казвам: С Божественото в себе си не се развеждай, но с човешкото можеш да се развеждаш. Божественото дръж, а с човешкото можеш да се развеждаш. Човек едва сега е почнал да прави опити да живее с Божественото.

"Вярата на синаповото зърно." Ако вашият вътрешен живот се смущава, това показва, че вярата ви е слаба. Синаповото зърно е свързано с истината. Ти трябва да обичаш истината. Буквата И е свързана с истината. Буквата А е свързана със знанието в човека. Човек трябва да има знания. Буквата О представя онези велики Божествени условия, при които добродетелта трябва да расте.

Ако мислите, че това е теория, вие трябва да направите опит да я проверите. Понеже мъжете и жените често се спъват в живота, ще ви дам едно правило, което трябва да приложите. Дали ще имате успех в тази работа, то е друг въпрос. За пример, при вас дойде една сестра и започва да се оплаква от мъжа си, че не могат да живеят добре. Тогава другите

сестри взимат нейната страна и започват да укоряват не само нейния мъж, но всички мъже. Те казват, че мъжете са груби, не влизат в положението на жените. По техен адрес те отправят много думи. Не, това не може да оправи мъжа. Нека тези няколко сестри се съберат на едно място и помислят от какво се нуждае този мъж. Ще видят, че на този мъж му липсва любов. Тогава нека те се помолят за него, нека му изпратят своята любов. Нека всички сестри го обикнат чрез неговата жена. Ако те успеят да го обикнат, той ще започне другояче да вижда жена си, в друга светлина. Като погледне жена си, той ще каже: "Измени се нещо моята жена, станала е по-красива, очите □ са станали по-красиви" и т.н. Тогава, каквото направи жена му, всичко ще му бъде приятно. Същия закон можете да приложите и по отношение на мъжа. Когато мъжът се оплаква от жена си, нека се съберат десетина братя, десетина мъже и да се помолят за своя другар. Ако те успеят да обикнат жената на своя другар чрез него, той ще започне да вижда, че тя се е изменила, станала е по-добра и красива.

Всички вие страдате от безлюбие. Вие искате да поправите света с педагогически правила. Казва жената: "Аз трябва да готвя хубаво на мъжа си." Не само че трябва да му готвиш хубаво, но и хубаво да се обличаш и хубаво да му говориш. Хубави са тези работи, но те са второстепенни. Те сами по себе си ще дойдат. Кажете ми, как ще говорите сладко на един човек, когато нямате любов?

Аз съм правил в това отношение много опити. Дойде някой при мене, иска някаква услуга. Аз му давам 10 лева. Той казва после: "Много жесток човек си, не влизаш в положението ми. Какво може човек да направи с десетина лева? Дай повече." Дадеш му 100, пак е недоволен. Дадеш му 200, пак е недоволен. Не стига това, но отгоре казва: "Откак се запознах с тебе, всичко ми тръгна назад. Книги не мога да чета, обърках се." Какво трябва да кажа на този човек? Аз проверявам какво е моето учение. Казвам му: "Прав си." Той дойде при мене и се проявява такъв, какъвто си е. Защо трябва да искам да се проявява такъв, какъвто не е? Аз не

търся в света светии, нито търся гении или талантливи хора, но и грешници не търся. Какво търся? Аз за себе си зная какво търся. Аз търся само Едного в света. Във всички хора аз търся Бога – нищо повече. Ако срещна един грешник, в него аз търся Бога. Като видя богатия, сиромаха, животното, водата, растенията, камъка, въздуха – във всичко търся и виждам Бога. И мечката като срещна, тя престава да бъде за мене мечка. Мечката е мечка докато не съм видял Бога в нея. Щом видя Бога в мечката, тя ми става мила и приятна. Докато не видя Бога в мечката, тя не ми пада на сърце. И в светията търся Бога. Докато не Го намеря, светията не ми свети. И докато в гения не намеря Бога, за мене той не е никакъв гений. И в талантливия, докато не видя Бога, той за мене не е талантлив човек. Навсякъде търся Бога. – "Много проста работа." – Не е проста работа. Аз виждам, трудно е положението на хората, но мъчно може да им се помогне. Влизам в положението на човека, но не мога да му помогна.

Аз съм правил много опити, мъчно можеш да убедиш човека. Но все пак съм намерил един начин да убедиш човека и да му помогнеш. Срещам едного, който ми се оплаква, че някой му взел 500 лева и 3 години вече, но не му ги връща. Питам го: "Не можеш ли да му простиш, да не искаш тия пари?" – "Как да му ги простя?!" – "Добре, ако аз платя за него, ще му ги простиш ли?" – "Ама той ще ми върне ли парите?" – "Ето, аз плащам за него." – "Ама той ще си плати ли? Аз искам и той да си плати. Не, това не е метод." След това отивам при онзи, който има да дължи тия пари, и му казвам: "Слушай, този, на когото дължиш е малко сприхав човек, ще ти създаде големи бели, ще те мачка. Ето, вземи тези 600 лева и иди да си ги платиш, да се освободиш от него." – "Ама как, за 500 лева ще ме убие ли?" – "А бе, ти си плати, да се освободиш. Той и за 100 лева може да те претрепе." – "Е, тогава нека сам дойде да си ги вземе, няма да му ги нося на крака." Както виждате, първия не мога да го убедя да вземе парите от мене, иска и длъжникът му да си ги плати. Вторият пък не иска да приеме парите, или иска кредиторът му да дойде да си ги вземе. Той пита: "Защо ти трябва да ми

дадеш пари? Нека почака малко.”

Питам: какво ме интересува единият и другият човек? Интересуват ме. Хората са свързани помежду си. Не мога да кажа, че ще го оставя да прави, каквото иска. Щом левият и десният крак ме заболят, положението ми не е безразлично. И двата крака ми трябват. За мене всички хора са важни.

Аз съм намерил един метод, по който да убеждавам хората. Ще ви приведа един пример. Това беше във Варна. Дохожда при мене един господин и ми казва, че Бог не съществува, никакъв друг свят не съществува, че всички светове са празна работа, че те са само забавления за хората и т.н. “Аз не искам никой да ме убеждава в това и не може да ме убеди никой.” Виждам, че този човек е млад и му казвам: “Знаеш ли, че този Бог, в който ти не вярваш, е намислил да ти даде една много красива, 19-годишна мома?” – “Тъй ли? Ако ми даде такава мома, аз ще повярвам в Него.” – “Ще опиташ.” Тогава намери той една млада, красива мома и повярва в Бога в момата. – “Ако намеря такава красива 19-годишна мома, готов съм да повярвам в Господа.” – “Ще я намериш, не се шегувам.” Аз започвам да му описвам каква ще бъде тази мома. Описвам я точно такава, каквато е на сърцето му. И на него му става приятно. Като видя, че има възможност да намери такава мома, той казва: “Чакай, аз още не бързам, доста съм груб, че се страхувам да не би да я изгубя. От тази моя грубост тя ще започне да търси друг някой. Не искам още да се женя.”

Та казвам: Има Един, Който всякога ни обича. Все има нещо, заради което Бог ни обича. Той е вложил у нас нещо, за което ни обича. Най-малко Той е вложил Своя живот в нас. Дали ще бъдеш на Земята или в онзи свят, все ще се намери някой, който да те обича. Любовта не може да се унищожи. Никой не може да живее сам. Човек трябва да обича и да го обичат. Ако ти не можеш да видиш Бога във всички форми както действува, ти не можеш да бъдеш щастлив човек.

Казвам: При сегашните условия на живот много съблазни има в света. Съблазните не могат да не дойдат. Те неизбежно ще дойдат, но да се избегнат, човек трябва да изпълня-

ва волята Божия. Вие трябва да виждате във всички хора доброто, което се крие в сърцето им. Така, както разбирам хората, аз зная, че никой човек не мисли лошо. И за мъжа, и за жената мога да кажа същото. Дълбоко в себе си нито мъжът, нито жената имат желание да направят някакво престъпление. Престъпленията, които хората вършат, не са техни, те са съвършено чужди неща. Когато казваме, че човек може да се огреши, вярно е това. Човек може да се огреши, но това състояние е чуждо, не е негово. Когато сгреши, човек си въздъхне и казва: "Има нещо у мене, което не го харесвам. Отде е дошло, и аз сам не зная." Той започва да страда. Дълбоко в душата си той съзнава, че не е направил добре, и се измъчва. И той се чуди как не може да се освободи от него. Та, това, от което не могат да се освободят хората, от него страдат. От него страдат и мъже, и жени, и учители, и ученици, и господари, и слуги – всички страдат от това в себе си, от което не могат да се освободят. Нито в душата на слугата, който краде, има нещо от това престъпление, нито в душата на господаря има нещо против своя слуга. Това е едно подхлъзване, нещо привидно. Следователно заблужденията на хората се дължат на това, че те са направили привидните неща реални и от тях се заблуждават и започват да страдат. Трябва да се правят научни изследвания.

Сега, да ви приведа един пример из моя живот. Дохожда един ден един познат и ми оставя една полица от голяма, крупна сума, да седи при мене на съхранение, защото инак е щял да я забута някъде. "Мене могат да ме оберат, а ти всичко виждаш, тебе не могат да те оберат." Имаше доверие в мене и остави полицата си. Остана при мене полицата, но си казвам, че може да си навлека някаква беля с нея. Турих я в една кутия. Минаха се година, две, той още не дохожда. Един ден я потърсих, да видя седи ли на мястото си, но не я намирам. Мисля си: "Къде ли съм я турил?" След това взеха да ми дохождат други мисли: да не би някой да е влязъл в мое отсъствие и да е взел полицата. И след това трябва да я плащам на човека. Взех да си мисля кой може да е влизал. Седя спокойно и размишлявам. Един ден нареждам книгите си и в една кутия, забутана някъде, намирам полицата. Из-

викам всички ония, които предполагаха, че този или онзи е влизал, и им показвам полицата. После си мисля: Ако не беше се намерила тази полица, как щях да убедя човека, че наистина е изгубена? По никой начин не бих могъл да го убедя. Преди да намеря полицата, обръщам се към тия духове, които са си поиграли, и им казвам: "Ще донесете полицата тук – нищо повече." След време те донесоха полицата, туриха я в друга кутия и така се свърши работата. Аз не се рових да търся много. Казах им да не си играят с мене и да донесат полицата. Иначе щях да заведа дело против тях.

Казвам: Често вие имате пълно доверие на някои, които могат да създадат ред интриги. Не се съблазнявайте, но помнете, че всичко в света съдействува за добро. Имаш лош мъж – за добро е. Имаш лоша жена – за добро е. Имаш лош син – за добро е. Имаш лоша дъщеря – за добро е. Като дойде добрият син, за какво иде? За благословение. Лошата жена е за добро дадена, а добрата – за благословение. Значи лошите хора са за добро, а добрите – за благословение. Като държите тази философия в ума си, ще ви олекне.

Казвате: "Лесно се говори, но мъчно се прави." Лесно се говори, но и мъчно се говори. Не мислете, че сега ми е лесно да ви говоря. Знаете ли колко беля си създавам с вас, като ви говоря? Като слушате да ви говоря по някои въпроси, вие се заемате да правите опити. И колкото опити излязат неуспешни, вие казвате: "Учителят ни накара да правим тези опити." И след това ще започнат ред тълкувания, или да питат защо трябва да си губят времето. Ако е въпрос за оправяне на света, не съм аз, който заповядвам на пролетта да дойде. Не съм аз, който заповядвам на Земята да се върти около Слънцето. И без моята заповед Земята се върти около Слънцето, около своята ос; пък и Месечината се върти около Земята все без моя заповед. Хората се раждат и умират пак без моя заповед.

Някои ще кажат, че вярват в Бога. Не, аз ви говоря сега по човешки. Човешките работи са човешки, а Божествените работи са извън човешкото съзнание. Вие говорите за Слънцето, но ходили ли сте на Слънцето? Колкото и да ме убеждавате, никой от вас не е ходил на Слънцето. Ако ме питате

дали аз съм ходил на Слънцето, ще ви кажа като човек, че не съм ходил на Слънцето. Пиша романи, приказки за Слънцето. Пък мога да ви кажа, че съм ходил на Слънцето да видя дали ще ми повярвате. Не съм ходил, но ако искам, мога да отида на Слънцето. Всичко, което съм поискал, аз съм го направил. Аз поисках да дойда на Земята, и дойдох. И вие сте толкова силни, колкото съм силен и аз. И вие сте поискали, и сте дошли. Следователно, колкото съм силен аз, толкова силни можете да бъдете и вие. Де е вашата слабост тогава? Сега да кажа обратното: На Слънцето не съм ходил, но мога да отида. Първото положение можете да оспорите, но второто положение? Като казвам, че като поисках да дойда на Земята, и дойдох, така и вие поискахте да дойдете на Земята, и дойдохте. Защо първото положение повярвахте, а второто не вярвате? Защо не вярвате, че можете да отидете на Слънцето? Аз да ви кажа: защото любовта ви към Слънцето е по-малка, отколкото любовта ви към Земята. А у мене любовта ми към Слънцето е по-голяма, отколкото любовта ми към Земята. Тази е разликата само. Ако любовта ви към Слънцето е по-голяма от тази към Земята, и вие ще можете да отидете на Слънцето. Всички неща стават по Закона на Любовта. Езика, който обичате, или предмета, който обичате, всякога ще бъдете в него пръв. Онзи предмет, към който любовта ви е по-малка, и успехът ви към него ще бъде среден. Същото се отнася и към живота. Ако любовта ви към живота не е толкова силна, и животът ви няма да бъде много добър.

"Вяра като синапово зърно." Когато работите ви не вървят добре, намерете десетина или най-малко трима ваши приятели и ги помолете да съединят умовете си с вашия и да се помолят да тръгнат работите ви напред. Щом пожелаете това, работите ви ще тръгнат напред. Ако трима души се съберат на едно място и искрено пожелаят някой да оздравее, той непременно ще оздравее. Ако трима души се съберат на едно място и повярват в нещо, то ще стане. Но вярата им не трябва да бъде вярване, като това на онази баба, която имала пред къщата си една чукара и казала: "Ще се помоля сега, та като стана сутринта, да видя, че чукарата се е махнала

от пред прозореца ми.” Като станала сутринта, тя видяла, че чукарата била на мястото си. Тогава тя казала: “Стана така, както си мислих.” Значи, тя си мислила: “Тази чукара я се махне, я не се махне.” И наистина, чукарата не се махнала. В този случай аз ни най-малко няма да се моля чукарата да се махне, но аз ще се махна от къщата. Понеже аз съм, който мога да изменя закона, затова ще отида на друго място да живея. Но чукарата не може да ми представя някаква мъчнотия.

Не си създавайте излишни мъчнотии. Вие сами си казвате, че работите ви няма да вървят, и наистина не вървят. Вие сами се самоосъждате. Не, кажете си: “Бог ме е изпратил на Земята, дал [ми е] отлично сърце, отличен ум, отлична душа и дух, дал ми е сила, и тази работа, която започвам, ще върви, защото е Божествена. Тя не може да не върви.” Някой казва, че не може да живее добре с жена си. Не, нека си каже, че ще живее, ще се разбере. Не е въпрос да предприемете само една служба, но турете в ума си мисълта, че сте двама души на една работа, и ще се споразумеете. Вие сте учител и ученик – ще се споразумеете. Вие сте господар и слуга – ще се споразумеете. Според великия закон някой път е по-добре да бъдеш господар, а някога – слуга. Някой път е по-добре да бъдеш слуга, или учител, или ученик, или жена, или мъж. През всички фази на живота трябва да мине човек. Не трябва да има нещо, което да те спъва. Каквото и положение да си представиш в ума си, да си готов да го заемеш, да влезеш в това положение. Да не те е страх. Страхът и любовта действуват еднакво. Това, което най-много искаш, ще ти дойде до главата. И това, което най-малко искаш, и то ще ти дойде до главата.

Затова турете в ума си положителната мисъл: “Не сме ние, които ръководим света.” Чрез Своята любов, чрез Своята мъдрост, чрез Своята истина и сила, Бог е определил нещата. Той е предначертал пътищата на всички живи същества. Бог се грижи за вашия ум, в който вярвате. Вярвайте в ума си, той ще ви изведе на правия път. Какво друго да ви кажа? Няма да ви кажа да вярвате в мене. Няма да ви кажа и да вярвате в Христа. Вие в Христа вярвате, защото Бог е

говорил чрез Него. Вярвайте във всеки човек, чрез когото Бог говори. Всеки човек, чрез когото Бог не говори, не му вярвайте. Всеки човек, който говори от Бога, вярвайте му. Който говори от себе си, него изслушвайте и му кажете: "Ще опитам това нещо, и ако се окаже вярно, ще го направя."

Казвам: Когато стане въпрос за човешкото, ангажирайте се по отношение на него да го опитате. Що се отнася до Божественото, него прилагайте в живота си. Това значи да имате вяра колкото синапово зърно.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

20-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.IV.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ДА ИДЕМ ВЪВ ВИТЛЕЕМ

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета няколко стиха от 2-ра глава от Евангелието на Лука. Ще говоря върху 15-и стих от прочетената глава: "Да идем, прочее, във Витлеем."

"Духът Божи"

"Да идем, прочее, във Витлеем." Някой път несъдържателните думи имат смисъл. Същото може да се каже и за числата. Има някои несъдържателни числа в математиката. Най-несъдържателното число в математиката е нулата. Обаче това число има сила да увеличава и да намалява. Ако го туриш пред единицата, това число се намалява 10 пъти, ако го туриш зад единицата, тя се увеличава 10 пъти. Значи това, което е нищо, има сила да увеличава и да намалява работите. Тъй щото, тези хора, които минават за нищо, понякога намаляват и увеличават нещата. Но ако зад единицата турите друга единица, ще се получи числото 11, а числото 11 може да създаде само мъчнотии в живота на човека. За пример, двама момци за една мома ще създадат голям скандал – нищо повече. Ако турите нулата зад единицата, тя не само че няма да създаде скандал, но ще създаде най-благоприятни условия за женитбата.

Та казвам: Вие живеете в един век, когато организираната разумна човешка деятелност се проявява. Ако хвърлите един поглед на обширното поле, в което науката се развива, ще видите, че тя се развива във всички области. Днес науката се развива и в кухните, и по домовете, и в тенджерите – навсякъде. Днес има готвачи, които са свършили университет, които имат диплом за това. Има готвачи, които получават два-три пъти по-скъпо и от някои професори. Сега нямам

статистика, с която да ви доказвам това, но онези от вас, които се интересуват, могат да отидат в света, да намерят такива готвачи. Мнозина гледат на готвачеството като на проста работа. Не, сложно нещо е готвачеството. В готвачеството се крият тайни, които готвачите познават. Готвачеството е цяла тайна, която жените познават. Когато мъжът е недоволен от жена си, аз зная причината за това. Той е недоволен от нея, защото тя не знае да готви. В това съм 101 на сто убеден. Ако жената знае как да готви на мъжа си, тя ще бъде така обичана от него, както никой друг. Ако жената не знае да готви, и мъжът □ [ще] бъде недоволен от нея, тя ще се оплаква от съдбата си, от това-онова. Казвам: Никой не е виновен за нейното положение, освен това, че тя не знае да готви. Като не може да се справи с невежеството си, тя намира този или онзи виновен за положението □. Ако тя знаеше да готви, въпросът щеше другояче да се постави. В готвачеството има някаква магия.

Сега дяволът е дошъл да учи религиозния човек как трябва да готви. И дяволът си има своя кухня. Господ направи водата, а дяволът направи виното. Господ направи водата, а дяволът направи спиртните питиета, разните абсенти и коняци. Много произведения има от дявола. Сега аз говоря за дявола почтено, като за учен човек. Дяволът казва: "Не е само Господ, Който може да прави някои работи. Той създаде само водата, а аз мога да направя ред спиртни напитки. В това отношение аз съм по-голям майстор от Господа. Водата, която Господ е направил, служи само за разхлаждане на хората, а напитките, които аз правя, служат още и за веселие. Като пият от моите напитки, хората ще придобият вдъхновение. Не само Господ може да прави много работи, но и аз мога да правя. Тъй щото, имайте вяра в мене."

Казвам: Както сте дошли на Земята, вие не трябва да се ограничавате в една тясна атмосфера. В каквото отношение и да попаднете, в духовно, в религиозно, вие трябва да се разширявате, да не се спирате пред дреболиите на живота. За пример, ако мислите, че вашият дом е свят, ще знаете, че

и другите домове са свети. Ако църквата, в която ходите, е свята за вас, и другите църкви трябва да бъдат свети. Ако вашата служба е свята, нека бъдат свети и службите и на всички останали хора. Ако вашата наука е свята, гледайте така и на науките на всички останали хора, защото те са все една и съща област. В природата съществува само една биология, една физика, една химия, една математика, една музика, едно изкуство. Тъй щото, кой с каквото се занимава, всички хора в края на краищата се занимават все с наука или изкуство от тия, които влизат в природата. Всички тия науки и изкуства използват силите на природата. В това отношение вие не можете да кажете, че една наука има преимущество пред друга.

Една наука може да заема по-високи области, по-високи центрове у човека, но това още не значи, че тя е по-важна от останалите. Има известни центрове в мозъка, както и известни органи в човешкия организъм, които заемат по-високо място от останалите, но това още не значи, че останалите центрове и органи нямат никакво значение. Нима онези клетки, които живеят в краката, нямат почетно място? Ако всички органи или всички клетки на човешкия организъм биха отказали да вършат функцията на краката, какво би станало тогава с човешката глава? Като знаете това, вие трябва да се пазите да не изпаднете в заблуждението да делите нещата на важни и маловажни. Едно трябва да знаете – че всички неща, които ангажирват вашето съзнание, са еднакво важни за вас, а също така и еднакво полезни. На всяка мисъл вие трябва да отдадете съответното място, което подобава. Всяка идея трябва да се тури на своето място.

Сега аз не искам да ви говоря неща, които да ви отегчават, но искам да ви кажа как трябва да живеете, понеже вие може да живеете по-добре от мене даже. В някои отношения аз ви похвалявам. Вие си миете устата по три пъти на ден, когато аз не си мия устата и по два-три деня. Мнозина от вас по три пъти на ден си миете лицето, а аз и по два пъти на ден не си мия лицето – забравям. Вие по няколко пъти в седмицата отивате на баня, а аз и по един път на месеца не ходя.

В това отношение съм изостанал много назад. Като казвам така, не казвам, че правя добре. По-добре е човек да се мие по няколко пъти на ден, отколкото никак да не се мие.

Някой дойде при мене и ми казва, че бил излъган. Казвам: Аз те облажавам, щом някой е могъл да те излъже. Аз имам отлично мнение за онези, които могат да се лъжат. На онези пък, които не са лъгани, аз гледам малко скептически. Когато лъжат някого, аз казвам: Блазе на този човек, защото се отнася към вярващите. Затова се казва: "Блажени вярващите."

Като гледам как този го закърпили, онзи го закърпили, казвам, че това са вярващи хора, а не безверници. Когато не ме закърпи някой, аз се чудя защо не са ме закърпили. Но после си обяснявам причината. Ако не са ме закърпили или ако малко са ме закърпили, причината на това се крие във факта, че аз обикновено нося по 1–2 лева в джоба си. Понеже имам слабост, като нося повече пари в джоба си, всичко да раздам, затова обикновено нося по 2–3, най-много до 5 лева. Тъй щото, и да искам да дам повече, нямам в себе си. Понеже икономисвам енергията си, затова нося по 2–3 лева в джоба си. Из пътя срещам много просяци и всички ме познават. Защо ме познават и как, не зная, предполагам да са ясновидци. Не зная отде се явяват толкова просяци. Толкова ли съм богат, че всички излизат насреща ми? Аз не се спирам да изследвам причината защо има толкова много просяци в света, но казвам: Тия просяци в миналото си са били все пророци. Като не са знаели добре да пророчествуват, те са изпратени днес като просяци. Аз не давам днес на просяците много, защото е казано на пророк много да не се дава. Като излизам от къщи, гледам как да разпределям парите си: в единия джоб турям 10 лева, а в другия – няколко монети по 2 лева, защото не е позволено да се дават повече от 1–2 лева на просяци. Тъй щото на един пророк давам по 1 лев, а на другите – по 2 лева. Като видя някой пророк, бръкна в джоба си, мисля, че съм напипал някоя голяма монета, а се оказва, че била 1 или 2 лева. – "Нямаш ли повече от 2 лева?" – В бъдеще. Когато повече пророкувате, повече ще ви дам.

"Да идем във Витлеем!" Когато човек отива до Витлеем,

все ще намери нещо ново. Новото, това, което е родено, е във Витлеем. В света се ражда нещо и всички ние сме на стража като овчарите. Няма човек в света, който да не е овчар. Всеки седи при своите мисли и чувства у дома си и мечтае за своите идеали, когато идва ангелът при него и му казва: "Радвайте се, роди се вече Спасителят на света!"

Та, сега и вие, които пазите вашите стари идеи и старите си чувства, трябва, като овчарите, да напуснете стадото си, да отидете във Витлеем, да видите Онзи, Който се е родил. Понякога вие намирате погрешки в онези хора, които обичат промените в света. Не е лошо човек да обича промените, но в промените трябва да има едно вътрешно съгласуване, една вътрешна хармония. Всяко ново нещо, което човек избира, трябва да се съвпада със старото, което напуща. Между старото и новото трябва да има връзка. Това е един Божествен закон. Ние не можем да седим на същия уровен и да имаме едни и същи вярвания. Вярванията на хората се изменят. Ученикът от първо отделение мисли, че неговият учител знае много, че е много учен човек. Така е, това не може да се отрече. Защото един учител в първоначалното училище е свършил поне гимназия, а има учители, които са свършили даже и университет и са станали учители в първоначални училища. Те заслужават похвала, но много от тях са станали първоначални учители от зор, по нямане места в гимназии. Като няма място в гимназия или в прогимназия, за да не стоят без работа, висшистите стават първоначални учители. И това е добре, защото понякога децата задават философски въпроси. И те се нуждаят от висшисти. Един висшист може да преподаде много по-добре азбуката, отколкото един учител със средно образование. Ако аз бях учител в отделенията, за буквата А бих създал такива приказки, които детето не би забравило през целия си живот. През целия си живот то ще помни какво нещо е буквата А и който разбере какви елементи крие в себе си тази буква, той би приложил в живота си силите, които се крият в тази буква.

Казвам: Природата сега се е заела да ни преподава. Тя дойде при нас и започва да ни преподава първите си уроци. Ти седиш и си недоволен от живота. Пари имаш, недоволен

си, че са малко. Жена имаш, недоволен си и от нея. Защо? Казваш, че имало по-красиви жени от твоята. Деца имаш, и от тях си недоволен. Защо? Имало по-добри деца от твоите. Слуги имаш, и от тях си недоволен, че не били много добри. Каквото ти дадат или каквото ти кажат, все си недоволен. Тогава дойде природата, тури те на легло. Тогава, като полежиш 5–6 месеца, жена ти, децата ти, слугите ти започват да ти услужват. Ти се нуждаеш от тяхната помощ. Като ти услужват, ти започваш постепенно да ставаш доволен от тях, от живота, от всичко, което те обикаля. Кое е онова в болестта, което те е заставило да станеш доволен? Защо при здравето си беше недоволен, а при болестта си стана доволен?

Природата учи човека на това да вярва и да вижда, че щастието му зависи от нещо много малко. В даден случай човек се нуждае от малко. Представи си, че ти имаш разни сладкиши, хубав мед, пресен хляб, но отиваш на планината, дето всичко това замръзва. Там има студ около 34–40 градуса. Всичко замръзне, стане на кокал. Какво те ползуват тези сладкиши? Ти се нуждаеш само от една кибритена клечка. Тя ще разреши въпроса. Кибритената клечка, която може да внесе малко топлина в студа вътре, тя е в състояние да стопи всичко, което е замръзнало, и да направи окръжаващата среда приятна за тебе.

Та, недоволството в живота подразбира, че човек има малка топлина в себе си. Следователно вие се нуждаете само от една кибритена клечка. Аз считам, че недоволството на човека се дължи на малката температура, която има той. Другояче казано: недоволството на човека се дължи на това, че чувственият или духовният свят в този човек е слаб. Аз не говоря за обикновените хора.

Някой казва: "Аз обичам всички хора." Той обича всички хора, а при това пак е недоволен. Според мене, който обича, той всякога е доволен. Който не знае как да обича, той всякога е недоволен. Така седи въпросът. Някой казва, че вярва в Бога. Питам го: Доволен ли си? – "Не съм доволен." – Не вярваш в Бога. – "Аз съм влюбен." – Доволен ли си от този, когото обичаш? – "Не зная, аз трябва да го опитам." –

Дойдеш ли до положение да опитваш своя възлюбен и той да те опитва, работата ви няма да върви добре. Представете си, че аз имам един приятел, който е вложил 200□000 лева в банката, и аз от време на време му отпущам по една-две хиляди лева, това ни най-малко не е някакво доверие. Срещу това, което му давам, този човек има вложена много по-голяма сума, която стои като гаранция. Да имам доверие в един човек, това значи, след като той нищо не е вложил, нищо няма, да мога да му вложа доверието си. Жената или мъжът имат доверие един в друг, но защо? Защото или единият, или другият е вложил в банката една сума от 500□000 лева. Мъжът е здравеняк, свършил е четири факултета, има на какво да му се вярва. Тогава и жената му, и децата му, всички го уважават и почитат. Учен е човекът, вложил е нещо в банката. Някой казва: "Жена ми ме обича." – Защото си вложил известен капитал в банката. Дойде някой мъж и се оплаква, че жена му не го обичала. – Много естествено. Нищо не си вложил в банката, няма за какво да те обича. – "Децата не ме обичат." – Нямаш нищо в банката. – "Приятелите не ме обичат." – Нямаш нищо в банката. Наскоро един приятел ми се оплакваше от положението си. Той казва: "Жена ми не ме обича, децата ми – също, всичко крият от мене. Не ме считат за близък. Искам да направя връзка с тях, но не ми се удава. Считат ме за разбойник." Питам го: В банката нямаш ли пари? – "Нямам." – Там е всичкото. – "Да, ако имаш пари, работата щеше да върви добре. Синовете и дъщерите ми казват, че не съм бил баща, както трябва, не съм им направил апартаменти, къщи, както другите имали. Какъв баща си, ако след смъртта си оставиш ние да ти плащаме дълговете?"

Та, и вие, когато обичате Христа, има причина за това. Защо ще обичате Христа? – Защото ще плати дълговете ви. Хората обичат Христа, но в Негово име какво ли не се върши днес? Ще излезе някой да проповядва, че така казал Христос, иначе казал и на края на месеца ще му платят няколко хиляди лева. Ще отидат на гробищата, ще полеят гроба и ще им се плати. Ако нямаше това поливане, нищо нямаше да се плаща. Това ви говоря, за да бъдем искрени.

Сега аз ви говоря за вътрешния живот, който изисква голяма искреност. Често, като проповядвам на хората, и аз се запитвам: "Защо проповядваш на хората – да ги убедиш в истината или да оправиш работите си?" Ако пък съм измислил една теория, ще се запитам: "Защо разправяш на хората за своята теория – да ги научиш на нещо ново или искаш те първи да опитат твоята теория? После можете да се оплачете от мене, да кажете, че съм ви вкарал в кривъ път.

Аз не искам да направя същата погрешка, каквато направил един виден педагог. Оплакваше ми се един евангелски проповедник от един виден педагог. Един ден той прочел нещо от неговите съчинения и се спрял върху думите му, дето педагогът казвал, че човек може да направи всичко, каквото пожелае, от човека. "Въз основа на неговите думи аз се ожених за една мома, от която исках да направя нещо. Ожених се за нея, но главата ми побеля. Аз мислих, че ще мога да □ предам своето учение, но след като □ преподавах цели 20 години, тя не се мръдна нито на йота от своето. Тя излезе десет пъти по-разложена в характера си от англичанина. Огън да гори около нея, тя не се мърда. Но от всичко това научих един урок и си казах: "Втори път като се женя, няма да се женя, за да поправям хората."

Аз поставям работите другояче: никога не се качвам на кола, която коларят още не е свършил. След като я свърши, тогава мога да се кача на нея. Господ още не е завършил човека, че аз ще се заемам да го завърша. Новото в света седи в онова широко разбиране на нещата. И при това разбиране на нещата, хората все пак имат правилни разбирания.

Питам един ден един стар българин: "Така, както ме гледаш, ако ти поискам пари, с колко можеш да ме кредитираш?" Той ме погледна, усмихна се и каза: "До 1000 лева мога да ти дам." Казвам му: "Прав си." И наистина, всички българи могат да ме кредитират до 1000 лева. Каквито грешки и престъпления стават днес в България, всички ги приписват на моето учение. Те казват: "Неговото учение е виновно за това." Наскоро се извършило едно убийство, някакво престъпление, и престъпникът избягал от затвора и се скрил при някой от нашите. Той не го познавал, но му се помолил да

го приеме за една-две нощи. В това време полицията го търсила и го намерила при нас. Като го хванали, казали, че той е наш човек. С това искат да припишат неговото престъпление върху нас. Съществува един закон в света, според който всеки човек може да избегне от съдбата си с помощта на онова, което хората му кредитират.

Сега аз давам този пример само за изяснение на истината. За мене животът представя една пиеса, която е толкова красиво написана, актьорите са много разнообразни. Всеки човек, учен или прост, все трябва да вземе някаква роля, която да изпълни както трябва. Някои хора могат да заемат някои долни роли, но какво ще правят? Те трябва да изиграят ролята си, била тя важна, почетна или непочетна. Каквото и да правите, каквато роля и да ви се даде, вие все трябва да я изиграете. Какво ще правиш? Всички важни роли са заети, ще вземеш някаква роля, защото без роля е още по-лошо. Каквато роля и да играеш, тя не се отнася до твоя характер. Ти ще играеш ролята на една жена или на един мъж, без да представя твоя действителен живот.

Един българин ми разправяше следното. "Аз не ходя на любовни сцени в театъра." Защо? – Защото жена му била актриса. Той казва: "Когато жена ми играе любовни роли, аз не ходя на театъра. Да не ти дава Господ да попаднеш на такива работи." – Защо? Нали знаеш, че това е на шега, не е действителност? – "Остави се, днес на шега, утре на шега, докато видиш един ден, че станало на истина."

И тъй, в живота си ние сме принудени да играем разни роли. Всички хора са добри или лоши по отношение на техните роли. Ако ролята на някого е да представи лош човек, той ще играе ролята си така майсторски, че да покаже наистина лош човек. Ако някой играе ролята на добър човек, ще трябва добре да представи ролята си. Изобщо, всички роли трябва да се играят добре. Ако играеш ролята на сиромах, ще я играеш добре. Някой млад човек пък трябва да играе ролята на старец. Някой млад, 21-годишен момък трябва да играе ролята на 85-годишен старец. От ваше гледище право ли е това или не е? От гледището на някой моралист, това е лъжа. Моралистът ще каже: "Този човек е млад, не е стар.

Какво се почернил толкова?”

Аз вървя по улиците и виждам, че един млад човек въздиша. По-нататък виждам, че един стар въздиша. Аз изваждам инструмента си и меря, да видя какви са въздишките на младия и какви – на стария. По този начин аз искам да видя от каква болест страда младият и от каква – старият. Виждам, че и младият, и старият имат разстройство в черния дроб. Болестта и на двамата е една и съща. Какъв цяр ще им препоръчам? – Да ядат кисели лимони. Ще започнат от един лимон и всеки ден ще увеличават по един лимон, докато стигнат до 10 лимона: днес един лимон, утре два, на третия ден три и т. н. Като стигнат до 10 лимона, ще започнат да се връщат назад. Така се лекува черният дроб.

Сега аз имам съвсем друга мисъл за разстройството на черния дроб, но не искам да я изнасям на пазар. Не е полезно всичко да се изнася на пазар. Не е полезно с всичко да се прави опит. Има известни киселини, с които не може да се прави опит. Опасно е с тези киселини да се прави опит. Има някои взривни вещества, с които е опасно да се правят опити. Има известни чувства у човека, които не трябва да се засягат.

Аз засягам, за пример, [...]. Аз го разглеждам така, както е в пиесата. Някой човек е малко нечестен, обича да послъгва, но сам той не е такъв, обаче в пиесата е представен такъв. Друг някой пък е учен, философ – така е представен в пиесата. Друг пък е поет, но той сам не е такъв, обаче в пиесата е писано, че е поет. Някой разсъждава философски, без той сам да е философ. Научил е нещо наизуст и го декламира. Това е старият живот, в който ние живеем. Какво ще ходите на драма да гледате как живеят семействата? Вие имате един син и една дъщеря, които не ви слушат. Каква по-хубава пиеса искате от тази? Имате един слуга, който обича да пооткрадва. Какво ще ходите на театър да го гледате? Вие го имате в дома си. Този слуга ти задигнал няколко хиляди лева. Какво ще ходите по театрите да го гледате? Благодарете на Бога, че е пред очите ви и ще гледате как хубаво си играе ролята.

В една роля за един лев или за два, три, четири или пет лева не могат да те осъдят. И на небето не съдят хората за

пари. Там няма никакви съдилища, които да съдят човека за пари. На Земята има закон за кражбите, но на небето такъв закон не съществува. Виж, ако си направил един идол, един истукан и си коленичил пред него да се молиш, за това могат да те съдят, но да те съдят за кражба, такъв закон там няма. Ти може да си обрал десетина търговци, да си взел от един до 10 милиона лева, никой няма да те съди. Но коленичиш ли пред един идол да се кланяш и молиш на него, веднага се завежда углавно дело против тебе. Онези педагози, които познават законите на живота, препоръчват човек да не се стреми към богатство, да не краде, не толкова против кражбата въстават те, колкото против вярата на хората в парите. Като забогатеят, било по честен или по нечестен начин, грехът ги следва вече, защото започват да вярват в силата на парите. Престъплението седи не в открадването на парите, но във вярата на човека в откраднатите пари. Ако човек открадне няколко милиона и ги раздава на сиромаси, той не е извършил никакво престъпление. Но ако започне да вярва в откраднатите пари, престъплението вече го следва. Докато вие туряте най-малката мисъл в парите и почнете да разчитате на тяхната сила, а не на онази същина, която седи зад парите, вие вече подлежите на углавно дело. Тогава идат вече изпитанията в живота и богатството ви постепенно ще се вземе. Та, вложи ли човек вярата и уповението си в парите, грехът вече го следва.

Къде е погрешката в един дом? Погрешката в дома се заключава в това, че майката и бащата възлагат всичката си надежда на своята дъщеря или на своя син и мислят, че те ще ги гледат на стари години. Синовете и дъщерите ви ни най-малко не са изпратени във вашия дом да ви гледат на старини. Те са възпитаници на вашия дом. Бог ги е изпратил при вас, да види какво възпитание ще им дадете. Щом турят надеждата си в своите синове и дъщери, а не в Бога, родителите са направили вече първото престъпление, срещу което се завежда углавно дело. Родителите трябва да обичат децата си, но да не поставят надеждата си в тях. Съвременните хора очакват на синовете и на дъщерите си повече, отколкото трябва. Колко трябва да очакват от тях? Те трябва да очакват

на синовете и на дъщерите си толкова, колкото очакват от себе си. И синът очаква от баща си повече, отколкото трябва. И той трябва да очаква от баща си толкова, колкото очаква на себе си. В любовта има отношения.

Ние всички трябва да съзнаем, че Първият Принцип, Който е в нас и зад нас, представя онази същина, на която всякога трябва да разчитаме. Ние трябва да съзнаем, че нашата сила е толкова голяма, колкото имаме връзка с Бога. Съзнателна връзка трябва да бъде тя. Не мислете, че вие можете да се свържете с Бога в коя и да е църква. Не, вие можете да познаете вашата вяра само в най-големите изпитания. В най-големите изпитания вие можете да познаете докъде сте стигнали във вашето верую. Ако при големите изпитания вярата ти не се поколебае, голяма е твоята вяра. Но ако при малките изпитания вярата ти се поколебае, малка е твоята вяра. При най-големите изпитания ти трябва да кажеш като Иов: "Господ даде, Господ взе." Иов беше един мъдрец, който се изпита.

Любовта трябва да бъде за нас като вътрешен пробен камък. Ако имаме този пробен камък, ние можем да създадем един вътрешен живот в себе си. Само по този начин ние можем да създадем формите на истинския живот в себе си. Казано е в Писанието: "Когато всички пътища на човека са благоугодни на Бога, Той го примирява с враговете му." И тогава Бог ще ти съдействува на всяко място. И дето и да ходиш с тази свещена идея, нищо не трябва да говориш на хората за нея. Ти трябва да държиш тази свещена идея дълбоко в душата си.

Аз гледам как духът работи в човека. Гледам как някои учени хора посвещават цели 20–30 години за изучаване на някой научен въпрос. Някой посвещава 20–30 години за изучаването на известен род микроби. Той сам се е обърнал на микроба. По цели часове седи над микроскопа, наблюдава, изучава живота на тази микроба в най-големите подробности. Какво особено намира той в тази микроба? Изучава я. И като свърши работата си, той написва едно научно съчинение за този род микроби, да покаже на хората какво представят тия микроби, как живеят, как може да се предпазват

от тях и т. н. Този човек работи за пари. Той е посветил цели 30 години за един научен въпрос, а ти, човекът, който работиш за Бога, не си готов да посветиш 10 години за служене на Бога. Кой от двамата седи по-високо? Ти не си готов да посветиш 10 години за служене на Бога, а този учен посвещава цели 30 години за една микроба.

Някой казва: "Дотегна ми да мисля за Бога." – Това, което ти е дотегнало, това не е истината. Нас ни дотягат човешките въжделения, човешките формули, човешките символи. Само човешкото може да дотегне, а Божественото – никога. То носи живот в себе си. Христос казва: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога". Под думата "вечен" живот се разбира онзи красив живот, в който човек може да даде всичко. Това не значи, че трябва да го даде изведнъж, но през течение на цялата вечност. Все дава.

Казвам: Това са новите веяния, които трябва да имате предвид. Когато някой се препоръчва за окултист, аз го питам: С кои окултни науки си запознат? Хиромантия познаваш ли? – "Малко." – Графология? – "Малко." – Физиогномия? – "Отчасти само." – Френология? – "Също." – Ами астрология? – "Много малко." Питам: Какъв окултист си, като не познаваш тия окултни науки? – "Е, познавам линиите на ръцете." – Че си познавал линиите на ръцете, това не значи, че си окултист. Две-три линии на ръцете всеки може да познава. Да бъдеш окултист, да познаваш тайните науки, това значи, като видиш един човек, да му кажеш: "Ти ще се ожениш след една година през месец май. Жена ти ще бъде красива, напета. Ще ти се родят 3–4 деца, които ще бъдат лоши, ще те изпъдят от къщата ти." – "Ама аз не вярвам в това." – Не искам да вярваш. Ти сам ще го изпиташ. И като го изпиташ, тогава ще разбереш какво нещо е окултна наука. Ако всичко се сбъдне така, както съм го предсказал, окултист съм. Не се ли сбъдне, никакъв окултист не съм.

Това са неща, които съм изследвал и като ги зная, с тях мога да гадая както и когато искам. В природата има положителни неща. За мен не е мъчно, зная тия неща. Достатъчно е много малко да надигна пердето и да чета. Когато виждам нещата, аз съдя за възможностите, които се крият в тях. А

възможностите се определят от степента на човешкото развитие. Според светлината, която имам, аз съдя за възможностите. Като предскажа нещо, аз зная колко възможности има за сбъдването му и колко изключения. Аз зная, че в предсказанията ми има най-малко 10 на сто изключения. Някъде има 15, 20, 30, 40, 50 на сто изключения, но от 50 надолу не слизам. Има 3 възможности да се сбъдне предсказанието: при едната възможност само 1 на сто е вярно; при втората възможност – 50 на сто е вярно, а при третата – 101 на сто е вярно. Третият случай може да се сбъдне най-много 2–3 пъти в годината, рядко и до десетина пъти. Ако някой предскаже с процент 101 на сто, това предсказание е много вярно. Има такива предсказания от някои окултисти, но за да могат да направят тези предсказания, те трябва да се намират в особено повишено състояние, когато са виждали много далеч.

И тъй, използвайте тия състояния, които имате. Всички можете да бъдете пророци. Всички можете да се ползувате едни от други. Не оспорвайте пророчеството на другите хора. Дойде някой при мене, казва: "Искам да видя ръката ти." – Не, ръката ми не можеш да видиш. Виж ми лицето. – "Искам и ръката ти да видя." – Ами, не обичам да си давам ръката. – "Тогава да пипна главата ти." – Нито главата ми не обичам да пипат. Гледай лицето ми и се произнеси. Но не позволявам да пипаш нито ръката ми, нито главата. – "Хайде тогава, свари едно кафе, да ти гадая." – Нито на кафе искам да ми гадаеш. Ето, лицето ми е едно сварено кафе, гледай по него. Ако ти не можеш да четеш по лицето ми, че по кафето ще четеш.

С това аз не искам да ви настроя против онези, които гадаят, защото според мене всички хора са гадатели. Срещате един човек и казвате: "Този човек не ми харесва." Значи и вие сте гадатели. Познавате какъв е човекът и го харесвате или не. Казвате за някого: "Този човек е малко шмекер." Отде познавате? По лицето му, по очите, по устата. Значи вие четете по лицето на човека. Тънки работи са тези.

За да отгадаете съдбата на един човек, вие непременно трябва да го обичате. Ако между този, на когото гадаете, и

вас не се създаде връзка, този човек ще остане за вас затворена книга. Ако го обичаш, тогава в ума ти ще се хвърли светлина и ти ще можеш да четеш по него. Тъй щото, можете ли да хвърлите светлина в живота на човека, вие ще можете да четете по него и да гадаете нещата. Обаче, ако животът на даден човек е обвит в своята атмосфера, вие няма да можете да проникнете в него, няма да можете да му гадаете. За вас този човек ще остане непознат.

Казвате за някого: "Този човек е много скрит, много таен." – Няма скрито-покрито в света. Какви тайни може да има този човек, кажете ми? Според мене тайни няма на Земята. Доколкото зная, за мене няма тайни на Земята. Какво може да крие един човек? Ще крие, че обича парите, или че има знания, или че обича жените, или че вечер се моли. Какво лошо има в това, че някой обича жените? Да криете нещата, това са човешки работи. Този човек е художник, затова обича жените. Господ е направил жената, за да я обичат. Че този човек обича ближния си, какво лошо има в това? Той обича ближния си. Какво лошо има в това? От ваше гледище това е против вашия морал. Какво лошо има в това, ако обичам една жена?

Като я обичам, аз ни най-малко няма да □ пиша такива любовни писма, каквито хората пишат. Ако □ напиша едно любовно писмо, ще □ кажа: Господ ти е създал добри условия, дал ти е отлично сърце и отличен ум, да ходиш с тях между хората, да им влияеш. Още като те видях, зарадвах се, че Бог ти е дал хубав нос, хубави очи, хубава уста. Щом мога да оценя тези □ качества, това показва, че Бог и на мене е дал такива хубави неща. Когато срещна една такава жена, в мене се явява свещен трепет. Щом видя такава благородна жена, в мене се явяват възвишени мисли и чувства, и аз пожелавам да проявя своето благородство към хората. Аз се радвам, че мога да напиша едно такова писмо. Колкото повече жени срещам, които Бог е създал, толкова повече са и мъжете, които Бог е създал.

Сега какво правят хората? Те постоянно казват: "Пазете се от мъжете. Пазете се от жените. Пазете се от младите

моми и момци. Пазете се от старите баби" и т.н. Стари баби са онези, които правят сватовщина. Като рече да направи работа на някоя мома, тя ще срещне някой млад, добър момък и ще започне да му говори: "Синко, видях една мома, като нея няма друга." Пак го срещне, пак за нея ще му говори, докато накара момъка да пощурее. Като се ожени, момъкът вижда, че момата не била такава, каквато бабата я препоръчвала, и си казва: "Отде се намери тази баба, да ми скрои тази работа!" Не, бабата не трябва да се налага. Ако иска да хвали една мома, тя трябва да каже: "Синко, тази мома ми се вижда добра. Виж ти, ако ти се попада на сърце, вземи си я, но аз не мога много нещо да ти кажа за нея. Мене ми харесва, но за тебе ти сам ще имаш думата. Може човек да се излъже."

Сега вие сте млади. Господ ви е пратил на Земята да учите Закона на Любовта. Че, ако вие срещнете една млада мома или една жена, как да не знаете как да я обичате? Как да не знае мъжът как да обича една жена? Или може ли жената да не знае как да обича един мъж? Че, Господ е вложил закона Си в нея. Ако пуснете водата да тече, тази вода ще си избере онзи път, който □ подхожда. Водата веднага ще намери онзи път, онази почва, по която да върви.

Казвам: Всички хора имат условия в живота, но знание се изисква да могат да използват тия условия. Аз искам да ви освободя от някои наследствени черти. Вие бягате от себе си. Хубаво е това, защото всъщност вие бягате от греха, от злото в себе си. Но ако ти не влезеш в големия огън, да опиташ неговата сила и да останеш невредим, ти няма да познаваш колко си силен. Ти трябва да влезеш между жените, да те опитат, да видиш можеш ли да устоиш на този огън. Те са Божественият огън. И всяка жена трябва да влезе между мъжете, да опита техния огън. И като излезе оттам, да каже: "Аз съм минала през този огън, познавам го." Тя трябва да разчита на себе си.

Така работи Бог в света. Тези, които Бог е обичал, Той ги е оставил в света. Не ви ли се е случвало баща ви и майка ви, които ви обичат, да заминат за някъде и да ви оставят на произвола на съдбата всред света? Хората казват, че си гор-

кият. Но ти имаш една солидна опитност, има на какво да разчиташ. Казваш тогава: "Аз вярвам в Бога. Аз минах през една голяма опитност и зная вече какво нещо е Божественият огън. Няма какво хората да ме убеждават има ли Господ или няма. Аз излязох от едно страшно положение и зная вече има ли Господ или не. Аз минах през големи изпитания и вярвам вече в Бога." Онези, които не са минали през тези изпитания, те не познават Бога, те не се нуждаят от нищо още. Но онези, които са минали през големи изпитания, те познават Бога и вярват в Него. Между Бога и тях има известни отношения.

Бог иска всички ние да бъдем трудолюбиви и да се учим в Неговата любов, да няма никаква леност в [нашите] чувства. Много болести в хората се дължат на реагиране срещу своите чувства. Много жени са виновни за създаване на ред болести в мъжете. И много мъже са причина за ред болести в жените. Защо? – Те реагират срещу своите чувства и по този начин си причиняват различни болести. Ако живеят по този начин, хората ще се натъкнат на ред катастрофи. Понякога жената така наплашва мъжа си, че той не смее никъде да погледне. Днес се страхува от нея, утре се страхува, докато един ден се разстрои черният му дроб.

Питам: Къде е свободата, за която всички хора говорят? Не е въпрос жената да стане стражар за мъжа и да ходи подир него, да го пази, да го морализира. Бог е закон, а не жената. Бог ще постави и жената, и мъжа в правия път, а не те помежду си. Ако остане на мъжа да тури жената в правия път, горко му. Мъжът трябва да бъде закон сам за себе си. Всеки човек е носител на Божията любов, и той трябва да даде тази любов в пълната □ чистота, така, както е излязла от Бога – от недрата на Бога.

Аз искам да ви наведа на свободата, да бъдете свободни, но не така, както днес сте свободни; вие трябва да имате едно вътрешно верую. В какво трябва да вярваме? Всеки човек има едно вътрешно чувство, на което да разчита. Не се смущавайте. Съвременните хора се смущават повече, отколкото трябва. Каквото и да ви се случи, турете го настрана. Че някой ви обрал, взел ви 20, 30, 50, 100, 200 хиляди лева.

Какво от това? Ти човек само за толкова пари ли си? Че, вие разполагате в себе си с един грамаден капитал. Само тялото, което имате, струва повече от 250 милиарда английски лири. При това положение е срам за вас да правите въпрос за някакви 100 или 200 хиляди български лева. И един милион е нищо пред богатството, с което разполагате. Това са 250 милиарда английски лири! Ако се страхувате за някакви си 100□000 лева, питам: къде ви е вярата тогава? – "Ама вярно ли е всичко това?" – Даже и половината от истината още не съм казал. Знаете ли това? Ами ако ви кажа, че вие разполагате с една сума от 100 квадрилиона, какво ще кажете? Знаете ли какво число е 100 квадрилиона? Ако цялата Земя е от злато, пак не могат да се изплатят тези 100 квадрилиона английски лири.

Ние, дребните хора на Земята, казваме: "Какво ще правим? Ние ще умрем гладни." Какво по-голямо богатство можете да искате от онзи отличен ум и от онова отлично сърце, които Бог е вложил във вас? Какво ще кажете за онзи дух и душа, които Бог е вложил във вас? Вижте този син майчин, който има 100 квадрилиона на разположение, и след всичко това смее да каже, че гладен щял да умре! И след това дойде някоя жена при мене и се оплаква, че мъжът □ не я обичал. Много просто. Тя не знае да готви. Нека дойде при мене, аз имам една хубава кухня, ще я науча да му готви както трябва. Нека опита това и ще види, че като му наготви добре, той ще остане доволен от нея и ще си вземе думите назад. Каквито лоши думи □ каже, ще си ги вземе назад. И ако жената не обича мъжа си, нека и той се научи да готви добре. Едно време готвеха само мъжете, но сега и жените станаха готвачи, че се яви конкуренция. Не зная сега кой готви по-добре: мъжът или жената. Засега нито жените, нито мъжете още са добри готвачи. В природата най-добрите готвачи са плодните дървета. Орехът е готвач, крушата е готвач, ябълката е готвач, сливата е готвач, черешата е готвач, картофите са готвачи и т.н.

И тъй, новото верую в света седи в разбирането и в прилагането на любовта по пътя на най-малките разходи. Ние ще оставим сегашния си живот такъв, какъвто е, не трябва

да се борим с него. Никога не се борете със себе си, но се борете със своите лоши наклонности. Още по-точно ще ви кажа: Не се борете и със своите лоши наклонности, но ги канализирайте. Не се борете със себе си, защото нищо няма да придобиете. Един от видните окултисти искал да победи злото в себе си и в резултат на тази борба той съвършено изчезнал. Казано е в Писанието: "Не противи се на злото". Това значи: Не се бори със злото в себе си, за да не те отвлече. Човек трябва да бъде умен, да канализира своите мисли, чувства и постъпки, да им даде ход. Казано е в Писанието, че Бог действува в човека. Следователно оставете всичко на Бога, Той ще оправи работите ви. Всички пориви, които се зараждат в човешката душа, представят Божествени импулси, но криво разбрани, събрани някъде повече, някъде по-малко. Всички импулси са Божествени, но като са били подпушвани, те са образували един жабуняк. Първоначално всички чувства и желания са били Божествени, но отпосле са били подпушени. Сега тези бентове трябва да се отпушат, да дойде онова първоначално положение.

Какво ви коства на вас, всички, които ме слушате, да бъдете свободни? Като видите някой брат или сестра, да си кажете: "Този брат или тази сестра имат нещо Божествено в себе си. Ще стане нещо от него. От него ще излезе човек." Макар че днес го виждате такъв, но има някакви добри заложби в него. Защо да не мислите така? Ако мислите по този начин, светът лесно ще се изправи. Този е правият път на самовъзпитанието. Имайте вяра един в друг, понеже и Бог има вяра във вас. И ако Бог, Който е създал небето и Земята, при всички наши прегрешения има вяра, че от нас ще стане нещо, защо и ние да не вярваме като Него? Щом Бог има вяра в нас, че ще стане нещо от нас, и ние трябва да имаме вяра в себе си, че ще излезе нещо от нас. Аз вярвам, че ще стане нещо от вас – нищо повече. Аз вярвам, че от вас ще стане даже нещо повече, отколкото вие си въобразявате. Сега вие сте достигнали вече до областта на гениите. Вие мислите гениално. Както виждам, мислите ви са гениални, методите ви са талантливи, а постиженията ви са на обикновените хора. Още една стъпка ви остава. Сега нека поне мето-

дите ви да бъдат гениални, а постиженията ви – талантливи. След това трябва да дойдете до гениалните постижения.

И тъй, раждането на Христа подразбира онази нова идея, която се ражда у нас. Тази нова идея ще преобрази света. Така, както нещата стават отвън, това не ни ползува. Онова, което е в нашата душа и в нашия ум, това е важно за нас. Значи за вас е важно това, което се ражда у вас.

"Да идем във Витлеем!" Вашият Витлеем, това е мястото, дето се ражда новото. Това е вашият ум, вашето сърце, вашата душа и вашият дух. Идете във Витлеем да го проверите. Това е, което Бог е вложил във вас. Това е отдавна вложено, а не от сега, но сега се изявява. Вярвайте в това, което Бог е вложил във вас. Само по този начин можете да се подигнете. Реализирайте това, което по друг начин не може да се постигне.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

21-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 25.IV.1937 г. (Врънбница), 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

СТАНА НЕВИДИМ

"Отче наш"
"Светъл ден"

Ще прочета 24-та глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи"

Ще говоря само върху думите "Стана невидим."

"Стана невидим." Ние считаме, че когато нещата станат видими, са реални, а когато са невидими, са нереални. Обаче ние виждаме, че когато учениците видяха Христа и съзнаха, че това е бил Той, реалността изчезна, Христос стана невидим. За да разбира реалността, човек трябва да има знание. Реалност е това, което можеш да провериш във всички положения. Човек разбира реалността, когато може да се справи с всички мъчнотии. Когато не може да се справи с всички мъчнотии в живота си, човек отчасти познава нещата. Това, с което човек не може да се справи, птиците се справят. Това, с което човек не може да се справи, рибите се справят. Обаче това, с което рибите се справят, а човек не може да се справи, ни най-малко не показва, че човек седи по-долу от рибите. И това, с което птицата се справя, а човек не може да се справи, ни най-малко не показва, че човек седи по-долу от птицата. Сега е много мъчно да се говори на хората. Защо? – Защото всички хора имат свои определени възгледи. В каквато област и да влезеш, все ще се намериш в едно противоречие. Ако влезеш между религиозни хора и зачекнеш техните вярвания, веднага ще се намериш в едно противоречие. Ако засегнеш въпроса за Христа, и там ще се намериш в едно противоречие. Ако влезеш между учени хора и засегнеш някой въпрос, и там ще се намериш в едно противоречие. Ако не знаеш как да се справиш, и в музиката, и в изкуството да попаднеш, все ще се намериш в едно противоречие. Често

слушате хората да критикуват някоя картина, че еди-къде си имала една погрешка. – Къде е погрешката?! Казвате, че в очите някъде имало някаква погрешка. Щом е така, кажете де е погрешката, за да може така да се поправи, че да ти хареса. – Ама носът не бил добре нарисуван, или устата била лошо нарисувана. Важно е човек като критикува, да знае къде точно е погрешката и да може да я поправи. Той трябва да каже: "Ето, така трябва да се поправи." Дойде някой музикален критик и критикува пението или свиренето на някой музикант. Той трябва сам да даде модел, да покаже как трябва да се изпълни това, което критикува.

Съвременните хора са така свързани със своите стари възгледи, че не могат, пък и не искат да се освободят от тях. Но те трябва да знаят, че искат или не искат, те ще се освободят. Човек ни най-малко не иска да се освободи от своите детински възгледи, но иска или не иска, ще се освободи. Докато си дете, ти се възхищаваш от едно или от друго, всичко те въодушевява, но като пораснеш, напущаш детинското и казваш: Това е детинска работа. До едно време те интересува семейният, домашният живот, но като станеш на 120 години, казваш: "Това е детинска работа." Старият човек се интересува от много отвлечени работи.

Питам: Кой е на правата страна? Детето, възрастният или старият? Нито един от тях не е на правата страна. Защо? Защото това дете в детинството си трябва да знае всичката история на буболечиците, на всички живи същества, които са били преди него. И ако го питате нещо по това, то нищо няма да знае. То мисли, че е много нещо, а е забравило историята на онези събития, които са предшествували неговото идване на Земята. И възрастният човек намира, че положението на детето нищо не представя, а той не знае, че именно оттам е минал и той. Той мисли, че детинството е нещо глупаво. Той не знае дали старите са по-умни или малките деца; той не знае дали старите са по-глупави или малките деца. Аз приемам и двете положения. Има малки деца, които са по-умни и от стари хора. Има стари хора, които са по-умни от малките деца. Има малки деца, които са по-глупави от старите; има стари, които са по-глупави от малките деца.

Сега разсъждавайте както искате. Ще кажете: "Защо е така?" Че как трябва да бъде? Пита ме един човек защо носът на еди-кого си е много дълъг. Казвам: Защото мисли много. – Ами защо носът на еди-кого си е много широк? – Защото чувствува много. – Ами защо ръцете на еди-кого си са много груби? – Защото много работи. – Ами защо еди-кой си е болен? – Защото е седял много. [Но] отчасти само е така. В отривистата реч нещата отчасти само се изясняват. Обаче нещата могат и да се доказват. Има известни отношения, известни доказателства.

Вие сте изучавали аритметика, но ако бихте изучавали нейния вътрешен смисъл, то щяхте да знаете свойствата и качествата на числата от 1 до 10, щяхте да знаете техния произход. Щяхте да знаете онази динамическа сила, която тези числа съдържат в себе си. Външно числата представят само сенки, но от сенките на тия числа вие ще намерите онези истински реални числа. Ако вземете за пример числото 1. То представя един скъпоценен камък, едно растение, една малка буболечица, една риба, една птица, един слон, един човек, или един ангел, или един Бог. Това са все динамически сили. Числото е все единица, но ако имате единица, която представя едно божество, с това число вие можете вече съзнателно да работите. Вие не можете да извършите никаква работа в света, ако нямате сила, а всичките сили се съдържат в числото 1, в единицата. Следователно само чрез единицата светът се твори, т.е. създава. За да се създаде светът, единицата е необходима. Числото 1 е живо число. То е най-силното, най-разумното число. То е число, което разбира своята работа. Но след като светът се е създал вече, този свят не може да се устрои с числото 1. Числото 1 знае само да твори, но по никой начин не може да устройва. За да се устрои този свят, за да почне да прогресира, да еволюира, трябва да се внесе числото 2. Значи, числото 2 ще устрои света. Но за да се осмисли този свят, за да му се даде цел, смисъл, стремеж, трябва да има някакво движение. За да има някакво движение, трябва да влезе числото 3.

Сега ще се спра върху геометрията, ще говоря на геометрически език. Вие сте изучавали триъгълниците в геомет-

рията. Вие казвате: "Какво особено има в един триъгълник?" – Триъгълникът е нещо живо. Той има много значения. Когато един от ъглите на триъгълника се увеличава, човек става материалист. Значи, когато един от ъглите в триъгълника става тъп, а другите два – остри, човек става материалист. Когато двата ъгли на триъгълника се увеличават, а третият се смалява отвътре и става остър, тогава човек става философ.

Това се отнася за онзи, който разбира нещата. Основата на триъгълника показва физическата страна, физическото естество на човека. Значи, ако имате триъгълника ABC, тогава страната AB представя тялото на човека. AC представя чувствата на човека, неговото сърце, а страната BC представя ума на човека. Трите страни на триъгълника представят 3 отношения, от които се вижда дали тялото е по-добре устроено, или дали умът повече строи или сърцето повече строи в човека. Едновременно и умът и сърцето строят. Само че познава се къде умът строи и къде – сърцето.

Там, дето умът строи, там линиите са повече праволинейни, там се образуват повече прави линии. Хора, които водят повече умствен живот, всякога са по-високи, по-тънки, по-сухи. Те имат повече прави линии, а не закръглени. Там пък, дето сърцето е строило, преобладават повече закръглените линии. Тези хора не се стремят към високи идеали, те се занимават с дребнави работи. Те казват: "Да е хубаво нещо, да е кръгличко, да мяза на Месечината. Няма какво да фантазираме, да вървим нагоре, да се занимаваме с неща, които не знаем."

И тогава се подига въпросът: какъв трябва да бъде човек – нисък или висок? В това отношение турците са малко груби. На високия човек те казват, че бил дангалак, че бил малко абдал. А ниския човек го наричат "беля на Господа". Кое е по-хубаво: ако си много висок, ще те нарекат "дангалак", ако си много нисък, ще те нарекат "беля на Господа"? Обаче, така може да разсъждава само един ориенталец. Турците, изобщо източните народи, не обичат много да разсъждават. Затова турците казват: 7 ката нагоре и 7 ката надолу. Повече от това те не знаят и не искат да знаят, не искат да

разсъждават. Те разсъждават като африканци. И африканците не обичат много да разсъждават.

Един знаменит негърски проповедник в американските колонии някъде проповядвал на своите негри как Бог създал човека. Той казал: "Бог взе пръст, меси я, прави, струва, направи от нея човека. След това той тури човека на плета, дето го суши цели 3 деня и след това му вдъхна жива душа, и той стана човек." Един от слушателите го запитал: "Ами кой създаде плета?" – "Това не е твоя работа да се интересуваш." Значи, плетът е даденото. Че Господ направил човека, че го сушил, това-онова, може да се говори, но когато се задава философски въпросът кой е направил този плет, за него не трябва да се пита. След това друг от слушателите го запитал: "Ами защо беше нужен плет на Господа?" Проповедникът се замислил и после отговорил: "Плетът е нужен, защото Господ знаел, че хората ще правят погрешки, та да има пръти, с които да бие глупавите хора." Това не е никакво обяснение, никакво доказателство на нещата. На кое място, именно, бяха тези пръти? Кой ги сече? Кой ги сади? Като нямаше хора, кой сече тези пръти? Като говорим за прътите, ние излизаме от свое гледище. Преди човека къде бяха тези пръти и кой ги сечеше? Значи невъзможно е Бог да е сушил човека на плета, понеже плетът се яви отпосле.

Следователно в това проповядване за създаване на човека няма никаква логика, нито някакво доказателство. По този начин се опровергава теорията на този проповедник, че така е създал Господ човека. При това, когато се е създавал плетът, ни най-малко Бог не е имал предвид да бие хората. И след това ще разправят, че тоягите са произлезли от Божествения плет. Та не се ли свършиха досега тези тояги?

Както виждате, това са разсъждения, каквито съществуват навсякъде в света. Някой допусне нещо, и оттам нататък се гради останалото. Това донякъде само е вярно. Има относителни вероятности в света. Това са неща, които до известна степен само са вероятни. Слушам един музикант и намирам, че свири хубаво, ясен тон има, музикално свири. Казвам: Ти имаш магнетизъм в тона си. – Че как се туря магнетизмът? – От съчетанието на тоновете зависи. Ти взимаш такива то-

нове, които дават яснота на тоновете, но не знаеш още как да ги съчетаеш, да им придадеш известна мекота. На съвременните музиканти трябва да им се говори как се строят тоновете. Често в хармонията взимат терца, после кварта, квинта, секстима, септима, дохождат най-после и до октава. В тези числа има ред математически отношения. Според мене, когато някой музикант взима терци, в терците се явява мелодия. Понеже в терцата се взимат два тона, това показва, че бащата тук отсъствува, а се взима само майката и синът. Като вземете квартата, тук влиза вече и дядото. Може да влезе и старата баба. В квартата тоновете са различно построени от терцата. Там няма никаква мелодия.

Това всичко се отнася до музиката. Колкото и да ви обяснявам тия неща, не могат да се разберат. Защо някъде има мелодия, а някъде няма, за това има ред дълбоки причини. Сама за себе си хармонията съществува като една същина. И според правилата на хармонията и в миналото, и сега, и в бъдеще се създават различни произведения. Щом някъде се създаде една хармония, тя е в състояние да трансформира нещата.

Когато мъжът на някоя жена е неразположен, тя не трябва да се разправя с него, но като го види, че си иде неразположен, а знае да свири на пиано, нека седне пред пианото и да вземе няколко акорда, няколко музикални тона. Щом чуе тези тонове, той веднага ще измени настроението си. Рече ли да му дава съвети или да го морализира, той още повече ще се раздразни. Ако пък жената знае да свири на китара, нека вземе китарата и да излезе пред него като някой италианец и да му посвири малко. Какво прави днес жената? Като види мъжа си неразположен, тя счита за унижение да му посвири малко, да го развесели. Кое е по хубаво: да посрещнете мъжа си с китара и да му посвирите, или да започнете да го хокате?

Когато учителят влиза в клас и завари учениците не по местата си, той взима тояга и започва да ги налага. Не, така не се възпитават ученици. Ако аз съм на мястото на един от тези учители, когато влизам в клас и видя, че учениците дигат

шум, веднага ще седна пред пианото и ще започна да свиря. Това ще внесе особен род енергия в учениците, вниманието им ще се концентрира, и те ще се смирят. В това отношение учителят трябва да бъде истински педагог, да знае как да постъпва с учениците си. Съвременните учители говорят за душата на детето, а сами не вярват в душата. Душата си има своя къща, има си и своя врата. Който иска да проникне в душата на човека, трябва да знае нейния адрес, номера и къщата, и да почука вътре. Като ти отворят, може да се разговориш с нея.

Съвременните хора са напуснали Божествения ред на нещата – лесния път, по който могат да вървят, а са тръгнали по мъчния път. Какъв е изходният път днес, след като хората са хванали вече мъчния път? Срещам един, който ми се оплаква, че загазил, че объркал сметките си, преждевременно остарял. – Защо? – "С това пиене." – По колко лева харчиш годишно за пиене? – "Около 4–5000 лева. Какво да направя, как да оправя сметките си?" – Ето как. Престани да пиеш, и тези 4–5000 лева ще представят една печалба за тебе. Обаче, продължаваш ли още да вървиш в стария път и да пиеш, след 10 години ти съвсем ще загазиш. Щом си харчил по 4–5000 лева в годината, ти ще можеш да ги възстановиш.

Погрешката на съвременните хора седи в това, че те не взимат в съображение своите сметки и мислят, че лесно могат да изправят забърканите си работи или да се справят със своите недъзи. Те не взимат предвид, че за да се създаде един лош навик, са се иждивили години. Те не мислят, че поне толкова години още им са нужни, за да се справят с един недъг. Те мислят, че изведнъж могат да се освободят от недъзите си "але-пасе-хоп". Те мислят, че като маймунка, могат изведнъж да се качат на върлината. Не, не се качва лесно на върлината. Мъчно се изправят навиците. Изпитвали ли сте какво нещо е крастата? Като те хване онзи сърбеж, че не можеш да си намериш място? Можеш ли при това да не се почешеш? Представете си при това да сте войник. Като войник вие трябва да се държите мирно, почтено, а крастата ви мъчи, трябва да се чешете. Щом ви видят в това положение, веднага ще ви уволнят. Докато оздравее, войникът ще

излезе от казармата.

Та, когато казват, че някой има добри навици, а други – лоши, аз не съм съгласен с това. Има само лоши навици, а добри навици няма. Според мене само лошото може да бъде навик, а доброто не може. За злото има навик, но за доброто няма никакъв навик. Щом постъпвам добре, това вече не е навик, то е разумен стремеж на любовта. В любовта няма навици, в мъдростта няма навици. В любовта и в мъдростта има един вечен прилив. Обаче в отрицателната страна на любовта има навици.

Обаче, за да не се смущава човек, ние казваме, че образуваме добри навици. Щом образуваш добри навици, ще образуваш и лоши навици. Но човек трябва да има и добри навици. Защото, ако в една държава съществуват лъжливи неща, това показва, че съществуват лоши хора, които са направили позлатените монети, т.е. фалшивите неща. Как ще наречете вие държавните пари – навик ли са те? Те не са навик, те са средство за улеснение. А какво представят лъжливите пари? Средство ли са те? Не са средство. Те са една голяма спънка. Ако някога човек се е лъгал с една голяма сума фалшиви пари, той става вече много внимателен.

През време на европейската война един арменец от Цариград идва при един голям богаташ и му показва една торба със скъпоценни камъни. Той му казва: "Ето, тази торба със скъпоценни камъни можах да прекарам през границата много евтино и затова я продавам само за 10□000 лева. Богаташът, като видял толкова много скъпоценни камъни, помислил си: "Ще ги взема, за да разбогатея по един лесен начин." Той дава на арменеца 10□000 лева. Като купува торбата, започва внимателно да ги разглежда. Каква била изненадата му, когато вижда, че тези скъпоценни камъни не били нищо друго, освен обикновени стъкълца от различна големина.

Следователно, ако се спрете върху познанията си за вярата, ще видите, че вашите познания не са нищо друго освен торба с обикновени стъкълца, които продавате за скъпоценни. Та, когато някой казва, че има вяра, питам го какво може да направи със своята вяра.

Мнозина казват, че и без музика може да се мине в света. Аз често обичам да свиря на пиано за развлечение. Вечер, когато свърша работата си, слизам и свиря на пиано около десетина минути. Един брат ми казва един ден, че наблюдавал следното явление на два пъти. Една вечер имало вън силна буря и в това време аз съм започнал да свиря. Щом свиря, и бурята престанала. Същото се случило и друг път. Той вади свое заключение. Казвам му, че това може да е някаква случайност. – "Не, не е случайност това." Казвам: Вярно е, че бурята разбира от музика. Тя се е разгневила нещо и аз я укротявам с музиката. Щом посвиря малко, тя престава. Като посвирите и на най-разгневения мъж, той веднага ще млъкне. Ако пред пианото седне една красива мома и започне да свири, тя ще бъде в състояние да укроти и най разярения мъж.

Всеки, който може по този начин да свири на пиано, той е красив човек. Музикалните хора са красиви хора по душа – нищо повече. Всички музиканти са красиви хора. За музикантите аз имам високо мнение. Според мене всички немузикални хора са хора от низша култура. Аз нямам две мнения по този въпрос. В Царството Божие не приемат човек, който не знае да пее и да свири. И Питагор на времето си не е приемал ученици, които не знаят да свирят, които не познават музика. Дойде ли до музиката, порядъчно ще пееш и ще свириш. В музиката всички хора се сближават. Там има равенство. В музиката и богати, и сиромаси се примиряват. Като слушаш музика, приятно ти е и по този начин не различаваш къде си. Ако си на някое хубаво място и слушаш, ти се радваш. Следователно музиката дава онова, което другите изкуства не могат да дадат. Тя задоволява човека.

В това отношение човек трябва да пее в душата си. Аз не съм за външното пение, което е изкуствено. То отпосле ще дойде, като един резултат. Но има едно вътрешно пение. Казано е в Писанието: "Пейте и възпявайте Господа в душата си". Ама че си бил тъжен или скръбен, пей. Щом пееш, ти ще трансформираш състоянието си. Когато плачеш, това показва, че ти още не разбираш пението. Наместо да плачеш, пей. Ако бях на ваше място, досега щях да имам най-малко

100 песни за скръбта, щях да я възпея. Какво ли не бих направил от тази скръб. Ако имаш нещо изкълчено, ще пееш, ще създадеш една песен. Ако издадете всички песни, които съчинените, знаете ли колко пари ще можете да спечелите в сегашния свят? И ако ги издадете, вие ще се прочуете по целия свят: и във Франция, и в Англия, и в Германия, и в Русия, и в Япония, и в Китай – навсякъде. Не струва ли тогава човек да знае да пее и да свири, да съчинява песни?

Казвам: Ние се нуждаем от разсъждение. Сега вие разсъждавате, но отчасти само. Когато някой страда, това е неговото частично разбиране. Музиката лекува. При лекуване на каква и да е болест не се иска някакво голямо изкуство. Съвременните лекари си служат с някакви лекарства, с които притъпяват чувствителността на човека и той не усеща големи болки. Болката се намира на предната част на мозъка. Там има безброй бели нишки. Съвременният човек чувствува болките повече, отколкото човекът на миналото. Той е почувствителен. В мозъка има ред съединителни нишки, които предават съпротивлението на мозъка. Някои големи съпротивления се предават като големи препятствия, а някога тия препятствия се предават като голяма болка. И човек може така да пресече тази болка, че никак да не я чувствува. Когато трябва да се направи някаква голяма операция на човешкия организъм, лекарите упояват болното място с кокаин, да не се усеща никаква болка. И наистина, болното място става безчувствено като дърво и лекарят спокойно реже. Обаче, като се свърши операцията, болката се удвоява.

Природата не обича да се притискат нейните енергии. Това е закон. Не мислете, че вие ще можете да спестите страданията. Който избягва страданията и не иска да страда, той е скържав човек. Всички великодушни и щедри хора в света са минали през големи страдания. Който не е минал през големи страдания и скърби, той не може да бъде щедър. Скръбта, страданието създават най-хубавата храна за подигане и създаване на най-хубави мисли и чувства в човека. Като четете живота на великите, на гениалните хора, ще видите, че те са минали през такива големи изпитания и страдания, които вие тепърва ще изучавате. Това се отнася до всички

области. Вземете, същото беше и с Христа. Христос мина през такива големи скърби и изпитания, които Му дадоха такива знания и познания, каквито Той по-рано нямаше. Той знаеше тия неща теоретически, но като мина през голямата скръб, Той доби такива знания и опитности, каквито на небето не можеше да придобие. И Павел казва за Христа: "Ако и да беше Син Божий, трябваше да мине през големи изпитания, за да научи това, което другояче не може да придобие."

Ако при страданията не придобиваме нищо, те са безпредметни. Защо трябва човек да се мъчи и да страда, ако в страданията и мъчнотиите не придобива нищо? И ако в несгодите човек нищо не придобива, те нямат смисъл. Придобие ли нещо, те се осмислят.

За да може човек да издържи изпитанията и страданията, природата му дава известен запас сила. По този начин се внася едно равновесие в силите на природата. Наблюдавайте и ще видите как действува природата. Всякога, когато ще даде някакво голямо страдание или изпитание на човека, същевременно тя ще му даде и такава голяма радост, за да може да понесе страданието, което се готви да дойде. Голямата радост съдържа в себе си елементи на благословение, чрез които човек може да понесе страданията. Това е метод на природата. Природата предварително дава на човека една такава голяма радост, че да може той да издържи страданието, което ще дойде. Казвате: "Взеха ми радостта." – Не, никой не ви е взел радостта. Тя е отишла при страданието, за да можете да го понесете. Радостта не е изчезнала.

И Христос не е изчезнал за учениците Си. Докато Го видели, и Той изчезнал. Това значи: Той е влязъл в техния живот. Христос влиза във всеки човек, който така разбира истината. Това не значи, че сте изгубили Христа. Напротив, вие сте Го придобили. Това, което сте изгубили, то е спечелено. А това, което сте спечелили, то е изгубено. Това е така от мое гледище и вие ще го проверите. Това и аз съм проверил. Това, за което съм мислил, че съм го спечелил, оказва се, че е загубено, а това, което мисля, че съм загубил, излиза, че съм го спечелил.

Добродетелта, вярата, истината, любовта – всички Бо-

жествени неща не се губят, не изчезват. – "Ама, аз не мога да ги спечеля." – Аз пък не мисля така. – "Ама, аз изгубих истината." – Истината никога не се губи. Щом кажете, че сте я изгубили, вие мислите, че е била ваша собственост. Може да е станало в съзнанието ви известно помрачаване, но истината и по-рано е била толкова, колкото и сега. И любовта не се губи. И по-рано, и сега е все една и съща. Има схващания, че любовта се губи. Не, тя никога не се губи, нито се изменя. Един ден, когато хората изменят старите си схващания, те ще видят, че любовта нито се губи, нито се изменя. Тя остава една и съща. Не се смущавайте. Знаете, че любовта всякога остава неизменна. Тя не се губи. Това е философско схващане на въпроса за любовта.

Любовта не се губи, но вие трябва да пазите ума и съзнанието си да не се помрачат. И сърцето ви не трябва да става твърдо, каменисто, да не може на него нищо да расте. Всички трябва да се пазите от себе си, от личния живот. Опасността не е в Божествения живот, но в човешкия, защото не знаете как да живеете. И като не знаете да живеете, по някой път можете да си създадете големи неприятности и страдания.

Аз често привеждам различни примери, но всякога мисля, като приведа един или друг пример, как ще ви се отрази, каква полза ще ви донесе. В даден случай аз мога да приведа един пример, който да ви принесе по-голяма вреда, отколкото полза. Ето защо, за всеки пример аз мисля доста време. И ако схвана, че той ще причини някому повече вреда, отколкото полза, не го казвам. Не е достатъчно само да илюстрирам едно положение, но трябва да видя какво ще допринесе даден пример за благото на всички.

Сега да се върнем към живота на щастието. Ние търсим щастието, искаме да го намерим, без да имаме предвид, че има един свят на щастието, в който трябва да влезем. Като влезете в този свят, вие ще бъдете щастливи. Като излезете от този свят, ще бъдете нещастни. Много естествено. Ако затворя всички прозорци на къщата ви, вие ще бъдете лишени от светлината. Обаче, ако отворя всички прозорци, веднага ще стане светло. Същото може да се каже и за човека. Ако затвори всички свои прозорци, Божественото не проник-

ва през него и той се намира в тъмнина. Ако затвори всички прозорци на своята душа, той се намира в голяма тъмнина.

Откъде трябва да влиза Божествената светлина в човека, за да гради? Мнозина се страхуват от Божественото. А други, като станат набожни, започват много да постят. Обаче Божественото не се заключава нито в многото ядене, нито в многото постене. Божественото се заключава в това: човек трябва да яде първокачествена храна, а не каква и да е. При това ще яде малко, без да преяжда. И като се наяде, човек ще благодари на Бога, че му е дал една хубава храна. За всеки добър обяд той трябва да благодари на Бога. Той трябва да благодари на Бога, че между многото работи Той се е погрижил и за него.

Че как да не се благодари за всичко, което е дадено на човека? При това, той всеки ден намисля различни работи, разни идеи. Някой иска да стане пръв министър на България. България не се нуждае от министри. Някой пък иска да стане владика. България не се нуждае и от владици. Други мислят по кой начин България да си достави пари. България не се нуждае и от пари. България се нуждае само от едно нещо: тя се нуждае от любов. Хората трябва да имат повече любов едни към други. България се нуждае само от любов, от нищо друго. Всичко друго тя си има: и пари, и богатства. Много злато е заровено в земята.

Днес всички хора търсят щастието във външни неща. Българите не знаят, че нямат нужда и от вяра. Те имат вяра повече, отколкото им трябва. Те са много суеверни. Те повярваха в германския кайзер, който каза, че каквото завладее България, то ще бъде нейно. "Каквото завладеят от Сърбия и от Румъния, все ще остане на българите" – тъй казваше кайзерът и те вярваха. Питам: Господ ли е кайзерът, че толкова трябва да му се вярва? Какво излезе накрая? Каквото завладяха българите, всичко им се взе. Много естествено! Кайзерът не е Бог, да знае какво ще стане. Казвам на българите: Те трябва да имат повече любов помежду си и да знаят, че каквото Господ каже, ще се сбъдне. Тогава Той няма да праща българите нито в Сърбия, нито в Румъния. Ако им е за земя, Господ ще пренесе българите на Месечината и ще

им каже: “Ето, разполагайте се тук нашироко. Ето, тук не ви трябва нито Сърбия, нито Румъния, нито Русия, живейте по български, както намирате за добре.” Така е по Божествено. Ако живеете по кайзерски, ще отидете и в Сърбия, и в Румъния и ще се върнете назад без никакви придобивки. Отидете ли в Сърбия и в Румъния да завладявате, ще се намерите в стеснително положение.

Сега аз искам да ви помогна, понеже всички вие съставяте за мене предавателни станции, чрез които искам да предам една истина на целия свят. Чрез вас, като чрез предавателни станции, ще се предаде едно учение. Не е въпрос само да се предаде едно учение, но хората трябва да го опитат. Ако болните го приемат, ще оздравеят. Ако сиромаси и богати го приемат, между тях ще се възстанови мир и съгласие.

Разбиране трябва да имат хората. Това нещо със закон не става. Както днес мислят хората да оправят света, по никой начин не могат да го оправят. Ако кайзерът каже да отидем в Сърбия, ще отидем в Сърбия и ще се върнем. Ще отидем в Румъния и оттам ще се върнем все без нищо. България е била велика, но сега е малка. Римската империя е била велика, но сега е малка. Всички държави са били някога велики, но сега са изгубили своето величие.

Божественият закон има съвсем друго предназначение. Всички хора трябва да бъдат любещи и разумни. Всеки трябва да знае, че като е дошъл на Земята, той е дошъл не само да живее за себе си, но да изпраща навсякъде светлина. Като е дошъл на Земята, той трябва да знае, че за да бъде полезен за себе си, трябва да бъде полезен и за другите. Той е една необходима единица, която трябва да свърши нещо. Казва някой: “Какво мога да направя аз?” От вас не се иска да създадете света. Светът е създаден. От вас се изисква да не разваляте света. Едно се иска от сегашните хора: да не разваляте хубавото. Ние знаем да разваляме нещата, но не знаем да съграждаме. Ако светът можеше да се оправи със закони, Моисей създаде толкова хубави закони, но израилският народ не можа да се спаси чрез тях. Моисеевият закон не можа да спаси евреите. От толкова хиляди години те се скитат по света, възпитават ги, за да разберат великата истина. Учени-

те хора казват, че евреите са били невъзприемчиви по отношение на Божественото учение. Сам Моисей казваше за тях: "Още малко, и този народ ще ме убие." Те имаха един законодател, когото насмалко щяха да убият.

Днес всеки човек си има свои особени възгледи за живота. И затова, когато говори с някого, човек иска възгледите на този човек да бъдат в съгласие с неговите. Нима това, което човек говори и мисли, е абсолютно вярно? Нима това, което един или друг човек говори, е резултат на нещо? Кой каквото говори и мисли, това са частични схващания. Всичко онова, което крепи живота, което създава живота, което се грижи за създаване на трайни връзки, това е реалното. Има един реален живот, който ще нареди всички работи. Казвате: "Как ще се оправи светът?" След хиляди години, като дойдете на Земята, ще видите как ще се поправи света. Сега никой не може да опише как ще стане оправянето на света.

Сега един англичанин описва каква ще бъде бъдещата война. Той си я въобразява и казва: "Представете си, че над Лондон се явят 200 неприятелски аероплани. Със своите бомби те са в състояние да разрушат града. Докато се явят други аероплани да ги отстранят, те ще нахвърлят своите бомби в града и ще се отдалечат. Тези бомби имат това свойство, че първоначално не се пръскат, но като минат няколко часа, тогава се пръскат и произвеждат небивали пожари и разрушения всред града. Нищо не може да им се противопостави." И след всичко това, което този англичанин описва, хората пак продължават да се въоръжават. Защо? Защото мислят, че по друг начин не могат да си помогнат. Това е едно схващане, което няма никакво основание. Днес няма човек в света, който може да каже на хората, да ги убеди да не се въоръжават. Хората ще продължават да се въоръжават. Тъй както вървят, войната неизбежно ще дойде. След тази война доброто ще дойде в света и тогава ще видят резултатите. Какво може да допринесе една война? – Нищо не може да допринесе. Крайният смисъл не е във войната.

Според мене земният живот е само едно училище. Колко време най-много ще живея на Земята? Най-много 120 години. Какво ме интересува тогава, че след заминаването ми,

след 120 години, хората в България или другаде живеят добре? Аз се интересувам от това, като живея сега на Земята, да живея добре. Къде ще бъда след 120 години, кажете ми? Или, къде ще бъдете вие след 120 години?

Казвате, че това са далечни въпроси. Не, това са важни въпроси. Ние трябва да разрешим въпроса за живота, въпроса за човешката душа. Те са съществените въпроси. Цялата еволюция на човека се дължи именно на това разбиране. За в бъдеще хората ще почнат да мислят, че животът не е така произволен, както е сега, т.е. както сега мислят. Понеже съвременните хора имат материалистически схващания, те гледат временно да подобрят живота. Но временното подобрение не е никакво подобрение. Ако се създаде един временен кредит, това е лесно, но после трябва да се плащат лихвите на този кредит.

Във Франция изнасят един интересен случай. Френската държава останала с един дълг към някои наследници отпреди 400 години. Тя не могла да изплати дълга си на времето на наследниците, вследствие на което този дълг днес е станал толкова голям, че всичкото злато, с което разполага Франция, не би могло да го изплати. Сега тя търси начин как да се освободи от този дълг. Един от френските представители извикал един от наследниците на този дълг и му казал: "Да ви дадем 20 милиона, че така да мине." Ако рекат да го изплащат с лихвите, колкото богатство има френската държава, няма да може да го изплати.

Ето защо, не оставяйте сегашните си погрешки да се изплащат през вековете. Колкото е по-малка погрешката, още сега може да се изправи. Затова, сгрешите ли, не отлагайте с изправянето им. Сега вие не сте отговорни за онова, което става в света. Казвам: Всички хора са отговорни. За да съдим света, трябва да повикаме всички хора от началото на света, от Моисеево време и досега. Всички хора носят известна отговорност. Ако се съди света, така трябва да се съди. Всички хора трябва да отговарят по малко. Не само сегашното поколение е виновно за всичко това, което става. И предишните поколения са яли и пили, правили са погрешки. И те трябва да вземат участие в изправянето на света.

Не е право само сегашните поколения да изплащат греховете на всички минали поколения. Донякъде е право и сегашното поколение да изплаща греховете на миналите, но не всички грехове.

Казвам: Вие не трябва да се смущавате от това, че хората страдат. Няма нито един човек в света, който да мине без да плаща за дълговете си. Един ден ще ви вземат всичко и ще ви изпъдят вън от Земята. И космите даже ще ви вземат и ще останете без нищо. Сегашните хора искат да бъдат свободни, но това, което те наричат "свобода", не е никаква свобода. Това е робство, това е неразбиране на нещата. За подобрението на света има 3 начина. Едни поддържат, че светът трябва да се поправи по физически начин. Те са една трета прави. Други поддържат, че светът трябва да се поправи духовно. Това е пак една трета от истината. Те са една трета прави. Трети поддържат, че светът трябва да се поправи умствено. И те са една трета прави. Обаче, като се съберат и трите разбирания, ще имаме три трети истинско разрешение на въпроса. Това е Божественото разрешение на въпроса. Обаче, както и да се говори днес за изправяне на света, по този начин, по който се говори за изправяне, това е невъзможно.

Сега аз мога да ви говоря за братството, да ви го препоръчвам, но хората имат различни разбирания за братството. Ако си богат, ти си по-добър брат; ако си сиромах, ти си полош брат. Изобщо, в света има много бедни братя. Като дойдат да ти проповядват нещо за братството, [бедните са,] които проповядват братството. Защо? Защото искат да им се даде нещо. От богатите братя пък малцина са приели идеята за братството. Повечето не я приемат. Те казват, че още не е дошло време за братството. Защо? – Защото ако кажат, че братството е дошло, трябва да отворят касата си. Значи бедните вярват, че е дошло време за братството, а богатите вярват, че още не е дошло време за братството. Казвам: Турете сиромасите на мястото на богатите и богатите на мястото на сиромасите и тогава вижте техните възгледи.

Сега аз не искам да разрешавам въпроса за братството. Върху този въпрос мнозина учени са писали, те са се нагър-

били да го разрешават. Всички държави в света имат за задача да разрешат този въпрос. И обществото на народите имат за задача да разрешат този въпрос. Всички философи, писатели, поети, учени пишат по този въпрос и дават добри отговори. Всички, които проповядват, които и да са те, в моите очи седят високо. Техните идеи са добри. Всичко харесвам на хората, но само едно нещо им липсва. Какво е това нещо? С думата "любов" не мога да го кръстя, с "обич" – също, с "амур"* – също, със "севмек"** – също. Сега се чудя с какво име да нарека това, което липсва на хората. Ако го нарека "любов", вие ще разберете едно нещо; ако го нарека "обич", ще разберете друго нещо. Ако го нарека "симпатия", и това не определя думата. Ако го нарека "вяра", "надежда" – и тези думи не го определят. Не зная каква нова дума да намеря за него. Тази дума е така нова, както има едно ново растение, за растенето и развиването на което се изисква съвършено специална почва.

В природата съществува следното положение: когато два елемента се доближат, от тях се проявява животът. Повидимому тези два елемента могат да изглеждат мъртви, но като се съберат на едно място, от тях се явява животът. Когато два живота се съединят на едно място, от тях се явява едно чувствуване. Две чувствувания, събрани на едно място, създават една мисъл. Когато две мисли се съберат на едно място, явява се едно високо любовно чувство.

Аз не искам да вярвате в тези неща, понеже не сте ги проверили. Но аз ви изнасям тези неща, за да видите как животът се явява. Понеже досега физиците мислиха, че от мъртвото се явява живото, но се оказа, че всичко има живот в себе си. Няма мъртва материя в света. Думата "мъртва" материя е частично вярна.

"Стана невидим." Когато Христос благослови хляба, Той стана невидим. Следователно, когато изгубите всичко, вие ще намерите истината. Докато мислите, че имате знание, че имате това-онова, вие сте далеч от истината, вие не я

---

* amour (фр.) – любов.

** sevmek (тур.) – обичам; в разч. стенограма е написано sermek – обгръщам, приласкавам; но в контекста по-вероятно е sevmek.

познавате. Щом речете, че всичко сте изгубили, вие ще намерите истината. Значи, когато съзнаете, че всичко сте изгубили, вие сте близо до истината.

Ще ви приведа един пример за един голям шегобиец, който отива при един свой приятел, лекар, да му иска някакво лекарство. Той му казва: "От едно време изгубих апетита си, нямам никакъв апетит, стомахът ми е нещо разстроен. Не знаеш ли някакво лекарство?" – "Знам, но трябва да дойдеш утре." Сутринта той отива при своя приятел и му казва, че е дошъл за обещаното лекарство. Докторът му дал някакъв горчив цяр. Като го вкусил, той извикал: "Горчив е този цяр. Изглежда, че е нефт." – "Добре, щом го позна, това показва, че вкусът ти е възстановен. Я, и апетитът ти е възвърнат!"

И наистина, когато човек съзнае, че е изгубил истината, това показва, че той познава кое е същественото в живота и ще я намери. Щом съзнава това, човек е готов да възприеме истината по новия начин. Докато страда, човек е вън от всякаква опасност. Щом престане да страда, опасността го следва. Докато усеща болки в стомаха, в гърдите си или където и да е, човек може да се лекува. Престане ли болката, неговата работа вече е свършена. Такова е положението на парализираните, на които органите са атрофирани.

Значи, докато страдаме, ние сме на правия път. Има един живот у нас, който напира, иска да се изрази навън. Във всяка душа има нещо, което иска да излезе навън, да се прояви. Във всяка душа има един стремеж, който иска да излезе навън. Дайте ход на този стремеж в себе си. Дайте ход на това, което не виждате, но което се зараждa във вашата душа, във вашия дух, във вашето сърце и във вашия ум. Щом му дадете ход, тогава всичко в живота ви ще стане ясно и тогава вие ще разберете защо животът и светът се развиват по този път, а не по друг някой. Тогава вие ще видите приемуществото на този живот и ще разберете, че той не е един от най-добрите пътища, но не е и от най-лошите.

Има и по-добри пътища от сегашните, но каквото и да правим, ние сега не можем да излезем от тях. Ние трябва да

извървим тези пътища, ние трябва да бъдем умни, та като дойдем в новия път, към който наближаваме, да го използуваме както трябва. Ако изберете един път като сегашния, вие ще се намерите на същите противоречия. Вие трябва да изберете един по-добър път от този, в който сега вървите.

Та, всеки от вас трябва да си даде отчет, по какъв път върви и каква работа върши.

Та, пожелавам ви всеки от вас да осъществи своите идеи, своите добри мисли и чувства.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

22-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 2.V.1937 г. (Великден), 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

НОВО СЪРЦЕ

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще прочета 18-а глава от Иезекиил и ще се спра главно върху думите: "Направете си ново сърце."

"Духът Божи"

Съвременната култура е достигнала до едно положение – хората се нуждаят от почивка. Те трябва да знаят как да си почиват. Съвременните хора не знаят именно това – как да си почиват. Там се крие най голямата опасност. Почивката е обмяна, при която известен род почиващи енергии трябва да минат в активно състояние. А онези енергии, които са в активно състояние, трябва да минат в почиващо състояние. Човек не е създаден да работи постоянно. Казва се, че човек трябва да работи, но хората не разбират какво нещо е работата. Работата не е нещо физическо, тя е нещо вътрешно. Само човешкият дух работи. Това, което наричат "мъчение", мъчението е работа отвън, работа на краката. Трудът е в ръцете, а работата – в духа. Вие смесвате понятията "мъчение", "труд" и "работа", а те не трябва да се смесват. Работа имаме, когато духът на човека работи разумно. А трудът е по необходимост. Мъчението иде пък без да го иска човек. Във всички области на знанието не са дадени точни понятия за мъчението, за труда и за работата.

Ако се спрете върху човека, как е създаден индивидуално, и той сам няма ясна представа какво нещо е човекът. Човек говори и за семейството, но той няма ясна представа какво нещо е семейството. Семейството е образувано от индивиди. Обществото е образувано от семейства. Днес хората говорят и за общество, но и за него нямат ясна представа. Обществото е по-сложен организъм и от индивида, и от се-

мейството. Най-после дохождаме до цялото човечество. То е създадено от индивиди, от сърца и от умове, от души и духове.

Душата е онова, в което ние живеем. Духът пък твори. Умът е това, с което ние сега се запознаваме. Умът и сърцето, това са деца на духа. Умът е момченце, малко дете, което върви по мъжка линия. Дъщерята пък е момиченце – това е дъщерята на духа. Дъщерята на духа е сърцето на човека, което върви по женска линия. Това значи: умът е роден от големия баща – от духа; сърцето, то е родено от голямата майка – от душата. Та, когато пита някой какво нещо е духът или какво нещо е душата, казвам: Това, от което е роден умът, е духът; това, от което е родено сърцето, е душата. След това се задава въпросът какви трябва да бъдат отношенията на ума и на сърцето към духа и душата и обратно – какви трябва да бъдат отношенията на душата и на духа към ума и към сърцето. Отношението на ума към сърцето е такова, каквото е отношението на водата към вятъра. Водата е сестра, а вятърът е брат. Какво не прави, когато братът дойде. Когато сестрата дойде и е събрана на едно място, тя се отличава с голяма мекота. И който се разхожда покрай нея, изпитва приятност. Обаче като се разсърди, тя обръща всичко наопаки. Къде е майката? Майката е Земята. Слънцето пък е бащата. Къде е Бог? Сега се явява друга категория. Слънцето е синът на Бога, а Земята – дъщеря на Бога.

Това са сравнения, аналогии. Вземете, на Земята няма таланти, няма и гении, но има обикновени, религиозни хора, които казват, че трябва да се вярва в Господа. Когато говорим за вярата, ние разбираме онази абсолютна и непоколебима вяра. Не мислете, че ние туряме на нещата цена, каквато те нямат. Ако турите на книжните пари еднаква цена, каквато на златните монети, няма да се мине много време и цената на книжните пари ще мине, а ще остане само цената на златните монети. Златните пари винаги ще запазят своята цена. Същото се отнася и до идеите. Вие имате една идея, на която давате известна цена. Обаче, ако тази идея един ден изгуби цената си, тя се намира в положението на книжните пари, които лесно се обезценяват.

Питам: един ден, когато отивате от този за онзи свят, можете ли да вземете една колесница и с нея да се качите? Аз виждам всички хора, които днес умират, отиват в онзи свят с колесници, взети от Земята. Казват, че свети Илия заминал за небето със своята огнена колесница. Защо е заминал с огнена колесница? Казвате, че това е станало, защото той е бил светия. Че какъв е бил свети Илия? Един евреин военен, който изклал главите на 400 пророци. Той беше военен, както в наше време има войни, и казваше, че трябва да се убие този, да се заколи онзи и т. н. Той боравеше с нож и след това мина за светия. Защо тогава и ние да не минем за светии? Значи всички хора, които колят, могат да минат за светии. Свети Илия клал и минава за светия. Защо тогава и ние, които колим, да [не] минем за свети? В това няма никаква справедливост. Аз изнасям тия неща логически. Това, което е било справедливо тогава, защо да не е справедливо и днес? И сегашните хора се бият, колят все за Бога, за обществото, за отечеството. Сега, като говоря за свети Илия, аз не искам да се меся в неговите работи, не искам да отговарям за него, то е негова работа. Това не е моя работа. Той да си отговори за своите работи, какво е правил на времето си. Ние никога не трябва да се месим в чуждите работи. Какво правят сегашните хора, и в това не трябва да се месим. Ако искат да се бият, да се бият, ако искат да търгуват, да търгуват. Кой каквото иска да прави, оставете го на мира, не му се месете в работите.

Съвременните хора знаят много неща, но те трябва да научат децата си как да ядат. Сегашните майки искат да дават на децата си да ядат много, изобщо повече, отколкото трябва. Вижте какво правят кравите със своите малки. Когато теленцето иска да яде повече, отколкото трябва, майка му веднага го бутва. Когато не иска да му даде повече, отколкото трябва, вдига млякото си нагоре. Щом дигне крака си и го бутне, теленцето вече разбира, че майка му не иска да му даде. Някои телета са много деликатни, досетливи. Достатъчно е майка им малко да ги бутне, за да се оттеглят от нея. Кой учи теленцето как да иска от майка си? Щом трябва

да поиска нещо от нея, то знае вече как да иска. То само се учи как да проси от майка си, как да иска от нея. Ако останем ние сами да се учим как да ядем, ние по-скоро ще се научим, отколкото да ни преподават това изкуство в училище. Невъзможно е човек да не знае как да яде.

Сега не мислете, че искам да ви уча. Целта не ми е нито да ви уча, нито да не ви уча. Казвате: "Каква ти е целта тогава?" Целта ми е да си продам стоката на цена. Хубавата стока искам да си продам на цена и от вас да взема пак хубава стока. Аз съм търговец. Ще ви продам хубави дрехи, но и от вас искам хубава цена. Вие имате нужда да се облечете хубаво и да се покажете пред хората, пък аз имам нужда от пари. Аз искам да отида на разходка на Парижкото изложение, да видя чудесиите на съвременната култура.

Един проповедник проповядвал за онзи свят. Като го запитали дали е ходил на онзи свят, той казал, че не е ходил, но така са го описали някои. – "Ами тогава защо проповядваш неща, които не са верни?" – "Как да не са верни?" – От всичко, което казваш и проповядваш за онзи свят, само 25 на сто е вярно, а останалите 75 на сто не е вярно. Ти проповядваш, че съществата от онзи свят били наредени на родове, едни били по-близо до Христа, а други – по-далеч. Казвам: В този свят е така, но вие си представяте онзи свят подобен на този и му туряте една Божествена табела. В онзи свят онези, които много обичат, са най-далеч от Христа, а онези, които малко обичат, са близо до Христа. – "Отде знаеш това?" – Ами ти отде го знаеш? Колкото ти го знаеш, толкова и аз го зная. Близо или далеч, това са относителни човешки работи. Ние можем да чувствуваме, че сме близо до Христа, но Бог има съвсем други отношения към нас. Който взима повече, той е по-близо. Като взима по-малко, той е по-далеч. Който иска да вземе повече, той е по-близо. Следователно, щом си малък, ти си далеч; щом си голям, ти си близо. Щом си богат, ти си близо при Бога; щом си сиромах, ти си далеч от Бога. Щом си болен, щом страдаш, ти си далеч от Бога. Щом си здрав, ти си близо до Бога. Щом си умен, ти си близо до Бога; щом си глупав, ти си далеч от Бога.

Това са ред сравнения, чрез които трябва да дойдем до

новото. Другояче трябва човек да мисли. Ако Христос дойде днес на Земята, при сегашните социални отношения между хората, какво трябва да направи? Ние трябва широко да разглеждаме индивидите, семействата, обществата, държавите, народите и техния политически живот. Политическият живот представя отношения между държавите. Тъй щото, под думата "политика" се разбират отношенията, които съществуват между държавите и техните посланици, които изпращат. Чрез посланиците си те уреждат взаимните си отношения така, че да не стане някакво стълкновение между тях, да не си причинят някаква вреда.

Питам: на какво се дължат стремежите на хората? Ако водата има стремеж да тече надолу, каква е нейната цел? Аз разглеждам нещата съвсем другояче. Един философ казва, че Земята е съставена от спящи духове. Онези духове, които не са искали да служат на Бога, са станали канари, да спят. Те не са искали да работят. И впоследствие Господ е поставил най-голямата тежест върху гърбовете на тези същества. Онова, което поддържа пластовете на Земята, това са канарите, които се намират под нея. Значи канарите са спящите духове, а земята, това са спящите души. Какво представя водата? Водата, това са пробудените деца, които сега са започнали да се движат. Какво е духът? Това са събудените души. Какво е светлината? И най-после като дойдем до човека, и той представя един събуден дух. Вие не знаете, че стъпвате, че ходите върху вашите братя, които спят. Вие стъпвате върху почвата, върху душите, които спят. Като дойдете до водата, която е раздвижена, и до светлината, която също така е раздвижена, идвате най-после и до човека. Какво представя човекът? Човекът е една събудена душа, един събуден дух, един събуден ум и едно събудено сърце. Обаче за културата на човека още не можем да говорим, защото той не е напълно събуден. Хиляди години още трябва да минат, докато човек напълно се събуди. Събуждането е много интересен процес. Ти не може да видиш страданието на човека, понеже не си събуден. Ако си пробуден, ти ще разбереш неговите страдания и ще можеш да го лекуваш. Щом не чувствуваш

неговите страдания, ти нямаш знания, нямаш възможност да го лекуваш.

Какво нещо е страданието? Не мислете, че причината на страданието е голяма. Ако детето на една майка умре, тя ще плаче. Защо трябва да плаче? Та, защо трябва да плаче тази майка? Това още не е страдание. Защо ще плаче за едно дете, което е умряло? Защо малкото момиче ще плаче за една кукла, на която кракът се е счупил? Или, защо ще плачете за една къща, която изгоряла и т. н.? Това е вашето разбиране на нещата. Земята няма да бъде за вечни времена. Казвате: "За в бъдеще." [В] бъдещата култура ще дойде една раса, наречена "на кротките", които ще бъдат за дълги години наследници на Земята. Или казано другояче: Най-умните хора на света, те ще останат наследници на Земята и дълго време ще живеят.

Сега, за да не ви дам една крива идея. Не трябва да мислите, че всичките ония пориви, които са в душата на човечеството или в душата на един народ, или в едно семейство, или в един човек, че те са празна работа. Не, това са енергии на живата природа. Тя иска да създаде от нас, иска да ни застави по който и да е начин, тя употребява всичките методи – и добри и лоши. От нашето гледище имаме методи, които са добри. Онези методи, които можем да приложим и да се ползваме, наричаме добри. А ония, които не можем да приложим и да се справим, наричаме лоши методи. Понеже ние имаме едно схващане за нещата. Кои неща са добри и кои лоши? Ние имаме едно схващане.

Тук, преди няколко време, ме посети един господин. Този човек много чел, от историята привежда много примери. И казва: "От моето четене, от моето казване, да ви приведа един пример от историята, той е следният." Ако искате, аз ще ви го приведа, идеята ще предам. Когато решил Сократ да стане философ, той трябвало да се уедини, да започне да мисли за новата философия, която да проповядва на своя народ. Уединил се в себе си, нищо не го интересувало. Един ден дошъл един карагьозчия*, който играел на въже. Сократ като чул, че играе, излязъл из къщи да го гледа как играе на въжето. Неговите ученици се отчаяли и казват: "Гледай, на-

* карагьозчия (от тур.) – *остар.* актьор.

шият учител умните хора не иска да ги слуша, а пък като дойде този акробат, излезе да го гледа." Той казва на тях: "Аз уважавам този акробат. Ако вие бихте употребили толкоз време да ходите по въжето на живота, не щяхте да падате, да имате счупени глави и крака. Моите уважения. Колко време той е ходил, упражнявал се, докато да ходи по въжето. Аз се уча от него. Желая в моя път, по който вървя, да вървя. Намирам, че много добър урок ми даде." Казвам: Ние трябва да се ползуваме от един човек, който постъпил [така] – толкова време да може да ходи по едно въже. Тази работа не е лесна работа.

Ще ви приведа друг пример от новите времена. Двама души в Америка, в миналия век, опъват едно въже над Ниагарския водопад и се хващат на бас единият да мине въжето. Първия път минал по въжето сам, втория път взел един приятел и с него пак минал по въжето. И като слезли, питат кой е по сръчен: този, който го носеше, или този, който седеше на гърба? По-учен е бил този, който го носил и ходил по въжето, а онзи, който бил носен, имал по-голяма вяра. Той имал такава вяра, че ще го пренесе. Ако вие на гърба на природата нямате тази вяра като този акробат... Ако нямате тази вяра в себе, когато сте върху гърба □, какво допринася нашето невярване, което имаме във всичките си съблазнявания, във всичките си обезверявания? Най-първо искате да бъдете щастливи. Животът ни ще претърпи много големи бури.

Сега Писанието казва: Този пророк както разбира, може ли човек да се оправи? Казва: "Направете си ново сърце и нов дух." Откъде да вземем тия материали, да направим ново сърце? Той казва: "Направете си ново сърце и нов дух." Значи трябва да го закачим някъде. Къде ще го закачим? Ще дадем една патерица в природата да ни направят едно сърце и ще дадем едно украшение, да ни създаде един нов дух. Новият дух, аз го турям, това означава човешкият ум. Апарат трябва на ума. И на новото сърце трябва апарат. Този апарат го имаме вече. Човек е дал този апарат. Сърцето, което имаме, то функционира вече и този апарат на духа и него имаме – мозъкът на човека. Сега човек трябва да се учи да

разбира законите на своето сърце и да разбира законите на своя ум. Ние излизаме отвън и казваме: "Не е умът, а човешката душа." Нито за ума, нито за сърцето ние имаме ясна представа. Нито имаме ясна представа какво нещо е душата. Даже нямаме ясна представа за човешкият ум.

Не мислете, че всичко е в главата. Много малка част има в главата. Тази, обраслата глава е чувствувание. Тази част от главата, която е покрита с косми, там са чувствата. В тия чувства се крият много хубави работи, но и много лоши работи се крият. Разумното, духът, е тази, голата част на лицето. Всичката друга обраснала част е наследство от животинското царство. Космите са наследство от животинското царство. По това се отличава. Жената се отличава по това, че тя се е избавила от своята брада. Какво нещо е жената? Туй, което е без брада. Брадата представя грубото в човека. Брадата представя невъзпитаната човешка воля. Това са ония неестествени желания. Човек иска всичко да опита. Понеже жената, като отиде при дървото на живота, тя имаше брада и като съгреши, изгуби брадата си. Анекдотът е, той е: онзи, който я изкуси, казва: "Аз ще те науча да нямаш брада, за да те познава Адам." [Адам] имаше брада, той не знаеше туй изкуство. Той не знаеше да си обръсне брадата. Мъжът и днес се бръсне. Жената като тури този знак, изчезнаха космите. Или другояче казано: От познаването на доброто и злото, в нея омекнаха чувствата. Понеже Адам беше направен от пръст, от която животните бяха направени, имаше грубия елемент. Понеже жената беше направена от една област много по-деликатна, от ребрата, от една по-фина материя, в нея лицето стана гладко.

Жената е образ на ангелите. Всичките жени са без бради. Ангелите бради нямат и мустаци нямат. Един ангел като видиш, никакъв косъм няма по лицето. Затуй жените са символ на ангелите. А на какво е символ човекът? Той е символ на боговете. Всичките богове имат бради. Сега не искам да вярвате в тия работи, като говоря фигуративно. Брадата не е нещо лошо. В източните на-роди всичките божества са без бради. Ако на едно божество нямаше брада, то вече не божество, но това е понятие на западния свят, то влиза в негови-

те идеи. Ако идете в Англия или Америка, не дават голяма цена на брадата. Там като идеш, за да бъдеш почитан, трябва да си обръснеш брадата. Ако имаш брада, поне малко ще я подстрижеш, и ти ще бъдеш като някой странник, като на изложение, ще те гледат всичките. В Америка не може да си оставиш брадата [да] ти расте. Някой, ще видиш, оставил бакембарди до гушата. Някой си обръснал мустаците, обръснал си и брадата.

Казвам: При сегашния живот ние, за да се домогнем до онова същественото, Божественото у нас, онова, което при всичките условия остава неизменно... Ония чувства, ония мисли, които при всички изпитания, които минава индивидът или обществото, или семейството или целият човек, туй, което остава при всичките изпитания, то е реалното, на което може да разчитаме. Има неща, които са преходни. За пример, вие казвате, че вярвате. Мнозина от вас вярвате, че човек се прераждa, мнозина не вярвате, че се прераждa, понеже ако вярвате и мислите, че прераждането е в разрез с християнството, следователно онези, които вярват в прераждането, означава учение езическо. Прераждането не го създадоха езичниците. Прераждането съществува ли като факт? Туй, което е в природата, не принадлежи нито на езичеството, нито на християнството. – "Ама, има вярвания." – Туй, което ти вярваш, съществува ли в природата? Ако то съществува, е важно. Ако ти си го създал от себе си, то е изкуствено. Едно произведение на човешкия гений, това са второстепенни работи.

Казвам: По какво ще познаете вие, че един човек се е преродил на Земята? Най-първо, логически, възможно ли е, един човек, който в 30 години да има тия дарби – дарбите които има? Възможно ли е в 30 години да развие това, което има? То е невъзможно, немислимо. Вие виждате един малък желъд – този желъд съдържа всичките качества на милиони дъбове, които са живели хиляди и хиляди години. Желъдът, това е дъбът в една малка форма, която ще расте. Растенията, и те се прераждат. Всичко в света се прераждa, видоизменят се тия форми. Цялата цивилизация се дължи на този закон, на видоизменението. Има неща, които остават в човека. Ду-

хът в човека е това. Някои мислят, че духът се изменя. Казват: "Къде е човекът?" Човекът е онова, което расте и се развива, но не се изменя. Разумното в човека, неговата външна форма е, за която казваме, че той се е преродил в една такава форма. Някой мисли, че той се е родил някой вол. Той не разбира какво нещо е волът.

Аз веднъж минавам покрай един българин, който седи в градината, гледам задигнал мотиката на рамото и един кърт иска да излезе. Казвам: "Какво правиш?" – "Осакати градинката кортът. Каквото знае той си прави." Казвам: "Какво мислиш да го правиш?" – "Ще го претрепам." – "Слушай, този кърт е едно щастие, ако не рови, по-лошо ще бъде. Рекох, да не го изваждаш, да не го убиваш, пусни го из другите градини." Тука, преди няколко години, мисля 2–3 години има, нашият брат, който обработва градината, беше хванал един кърт и казва: "Учителю, какво да правя с този кърт?" – Кажи му на този работник: ние нямаме пари да му плащаме. Той дошъл, занеси го на Витоша, има работа, а пък тук може да иска да му платим.

Сега, при съвременното възпитание човек трябва да знае как да въздействува на своето сърце, човек трябва да знае как да въздействува на своя ум. Това са новите начини. Сега ние ще въздействуваме по начини, които не са толкова практични. Ти вземеш един билет – нали вземате лотарийни билети – и искаш да ти се паднат 100–200–500□000 или един милион. Чакате 3 месеца, дойде тегленето, но билетът няма печалба. Но лотарията е хубаво нещо, понеже развива вярата. Трябва добър математик, да знае кой билет ще спечели. В природата нещата не са произволни, те са обосновани на един закон. Ако разбирате законите, може да имате печалба. Та, аз мога да ви наведа на мисълта, мога да ви кажа и кой билет ще спечели, но не искам да ви направя една пакост. Аз мога [да кажа], че може да спечели на някой от вас, като вземете лотариен билет, че [да] направим изчисления. Но на някой от вас трябва 10 години да взема всеки път по един билет и 10 години като взема, на десетата година ще му се падне. На някой му трябват 15, на някой – 20, а на някой 1 година трябва, а на някой трябва само един месец. Хубаво

сега, мога да предскажа, не по лицеприятие, аз може да ви обичам, но не мога да ви помогна. В изчисленията тия пари са изчислени още от дълго време. Аз не мога да изменя закона. Аз може да ви предскажа, но ни най-малко не показва, че аз го правя. Мога да ви предскажа, че ще съмне, но деня не го правя аз. Петлите като пеят, не съмва заради петлите. Не престават да пеят петлите, петлите като пеят, Слънцето залязва, но ни най-малко като престанат да пеят петлите, Слънцето не изгрява или като пеят петлите, Слънцето изгрява. Хубаво е петлите да пеят, когато Слънцето изгрява, хубаво е да пеят, когато залязва.

Казвам: Не се смущавайте от фактите. По някой път вие казвате: "Защо идат тия лошите мисли?" Те са петлите, които пеят, когато Слънцето залязва. Утре ще дойде доброто във вас – то е петелът който пее, когато Слънцето изгрява. Когато дойдат във вас лошите мисли, знайте че при изгрева на Слънцето не може да дойдат те. При залеза на Слънцето не може да дойдат добрите мисли. Идете да изпращате Слънцето и всякога ще почувствувате някаква скръб, ще почувствувате, че нещо се губи. Връща се разположението, като започне изгревът на Слънцето, веднага ще се зароди една красива мисъл във вас.

Нашите вярвания, онова, което Бог е създал... Аз не вземам думата "Бог", аз не говоря за един Бог, Който хората са създали. Туй, което хората са създали, те го търсят отвън. Онова, което е в природата, ние живеем в него. Онова в мен великото, мощното, което ме кара да мисля, което образува гениите, талантите, светиите, туй, което сближава хората, което им дава живот, свобода, то е Бог в нас. Бог е, Който се бори в света против мъчнотиите. Във всичките хора Бог се бори.

И на тази основа казваме: Свободата непременно ще дойде, понеже Бог е, Който иска свобода. В нас Божественото е ограничено. [Щом] се ограничава Божественото, когато Бог се събуди за свободата, няма сила в света, която да Му препятствува, то е въпрос само на време. Не се безпокойте кога ще дойде свободата. Щом Бог се е ангажирал да търси свободата, Той ще я намери. Щом Той стане свободен, ще

бъдете и вие свободни. Ако Той не е свободен, и вие няма да бъдете. Христос, като съзнаваше този закон, казва: "Не би имал никаква власт над Мене, ако не ти е дадена отгоре." Кому е дал властта? На Пилата кой му даде властта? Някои мислят, че от Бога е дадена властта. Аз ви оставям вие да разрешите този въпрос.

Когато вие грешите, правите едно престъпление, от Бога ли е ? Когато правите някое добро, от Бога ли е? Може, то е възглед у вас. Тогава аз ще ви попитам. Ако едното е от Бога, защо като направиш престъпление, чувствуваш скръб, а като направиш добро, чувствуваш радост? При скръбта Бог показва, че онова, което ти правиш, не е за тебе. Нищо повече. Казва: "Тази работа беше за другиго, тя не е за тебе." Следователно когато човек прави туй, което не е заради него, тази работа не е нужна. Ти си се заел с една работа, която не е за тебе. За друг е тази работа. За пример, няма какво да взема един чук и да разбивам леда. Слънцето ще направи това. Аз ще оставя друг да бъде стопен. Като пекне Слънцето, като дойде Божественото, ледът ще се стопи. Пи-там: Ако мене ме съдят за едно престъпление, че съм счупил едно парче лед, престъпление ли е туй? Ами когато дойде Слънцето и счупи леда, тогава кого ще съдят?

Казвам: Сега ви трябва една философия, едно ново разсъждение във вас. Ще правите онова, което е за вашето добро и турете онова, което трябва да се съгради. Как ще си помогнете на вас? С вашето сърце. Аз много пъти съм казвал: някой се разболее – викат лекар. Аз, ако се разболея, лекарите най-после ще викам. Ако пратя за някой лекар, аз ще пратя за лекар, който е роден да бъде лекар, не който отпосле е станал. Той като дойде този лекар, който е роден, той носи своята аптека със себе си. Аз ще му кажа: "Дай си ръката" и когато лекарят вземе ръката на болния, той внася много по-голяма сила, отколкото всички предписани лекарства. Един лекар ми разправяше: "Всяко лекарство, което давам, всяко шишенце, което давам, ще го пипна с ръката си. И дето пипна, направо болният оздравява, а дето не пипна, този болен заминава за другия свят." Този закон е [и] за проповедниците. За проповедниците трябва да дойдат не хора, които

са ги направили проповедници, но те са родени. Туй, което проповядват, трябва да го знаят. Защото чрез тях Той действува, в Него трябва да се създаде нещо. Като дойде някой богат човек, богатите хора трябва да бъдат онези, които Бог ги [е] направил, не които сами [са] станали богати. Онзи, който е богат, го тикат онези, които Бог не ги е направил, те са винаги затворени.

Та казвам: Сегашните религиозни учения, ние считаме, че всяко учение, което дойде да хвърли светлина в живота, считаме за едно щастие. Казвате, съвсем ще се измени редът на нещата. Ще се измени. Ти на едно малко дете може да му кажеш, че когато се роди това сестриче, че бабата го донесла от реката. Да, бабата го донесла, от реката го извадила, и станало туй дете. Като стане туй дете по-голямо, ще види твоята лъжа, че децата не се вадят от реката, но от друго място идват. Ние проповядваме нашите идеи за богатство или за вегетарианство или някои проповядват месоядство. Някои хора застъпват известни идеи, понеже имат приход. Някои проповядват вегетарианство, понеже имат известен приход от гостилницата. Разправя, разправя, а той още не е идеен. Някой може да проповядва плодна храна или ако проповядва месна храна, трябва да има свини, овце, говеда. Той е говедар, своя добитък препоръчва. Тогава ние ще кажем, че "аз вярвам в Бога." Ще приведа един пример. Един си купил сляп кон и отишъл да проповядва. Казва: "Виждам, че конят е сляп." Някой казва "вярвам в Бога", пък е сляп. Щом казваш, че вярваш в Бога, трябва да имаш две очи. Умрял този, който проповядвал, и отишъл в другия свят. Казва: "Господи, аз за Тебе проповядвах." – Ти проповядваше, продаваше слепия си кон и казваше, че има две очи, за да вземеш повече пари. Ние проповядваме, че има Господ. Конят е с едно око, но искаме да го направим с две очи. Духовният живот, той е Божествен. Аз не съм срещал досега хора невярващи. Има хора, които са се обезверили в човечеството, но щом дойдем да говорим за Божественото, всичките вярват. Казвам: Ти в това ли вярваш?

Един безбожник ми разправяше: "Да се изповядам пред тебе. Аз съм проповядвал и досега толкоз години, че няма

бъдещ живот, като умре човек, свършва се, но нещо [в] мене ми казваше: "Ами ако има?" Като кажа: "Няма бъдещ живот", нещо ми казва: "Ами ако има?" Баща ми умря. – "Ами ако е жив баща ти?" Като ми каже така, като че ми стегне сърцето. И досега не съм решил кой е в мене, който говори. Казвам: туй е нещо наследствено, халюцинация. Баба ми, дядо ми." Казвам: Дядо ти вече умрял, баба ти, и ако те са мъртви и ти говорят, значи, дядо ти е жив. Помислиш за дядо си, той ти казва: "Не съм умрял. Аз съм жив." За баба си като помислиш, и тя казва вътре: "Не съм умряла, аз съм жива." Ти казваш: "Дядо ми умря", но отвътре някой ти казва: "Не, жив съм аз."

Та казвам сега: Да се създаде новото сърце. Всяко едно благородно желание в човека, което е в неговата душа, служи да се създаде едно по-добро сърце. То е един материал.

Мнозина от вас по някой път боледувате. Аз да ви дам едно малко наставление. Имате голяма температура, да кажем, треска имате, 40–41 градуса. Може да си турите инжекция, или може да вземете една баня, или каквото и да е, но аз казвам: Аз ако съм, ще се разтривам тук зад ушите, тия кости, ще направя най-малко 99 разтривки и ще произведе в мене по-добър резултат, отколкото ако туря 10 инжекции. Защото тук е един център, който е свързан с устойчивостта на живота. Това са токове. Това са два тока, положителен и отрицателен, събужда се животът. Ако вярваш, единият ще се изяви, ще влезе в съобщение с всичките здрави хора, ще потече всичката енергия, няма да се мине един-два деня и ще стане в тебе веднага един вътрешен преврат. Хубаво [е], у някои хора тази част е издадена; тази част, която е издадена, ред поколения са били здрави. Той не умира. Душата на косъм виси, но той живее. Онзи, на когото тук е слабо развито, умира лесно. Онзи се връща, не умира, дълго време живее. Онези хора, които живеят дълго време, устройството на брадата е другояче, [другояче е] устроена волята. Дълговечните хора устойчиви са, затуй живеят 100–120 години. Онези хора, които ще умрат скоро, брадата е друга. Когато ви гледам тук, то един няма, който да живее 100 години. Някои ще живеят 50, 60, 70, 80, 85, 95 години.

Вярата е една вътрешна връзка, връзката подразбира онзи човек да създаде в себе си сърцето. Всякога, когато станеш сутрин, поблагодари на Бога, че ти е дал сърце. Искай туй сърце да си извърши работата. По някой път виждате ритъмът на сърцето дали е равномерен. Неравномерното биене на сърцето от какво произтича? На стари години, когато се развалят зъбите на хората, понеже много хора бързат, те считат че яденето не е важно. Яденето ще бъде като религията, ще ядеш и благодариш. Яденето е Божествена обмяна. Ти вземеш най-нисшите елементи, тия елементи ще се преработят и те ще влязат в строежа на твоето тяло. Ако тази храна не е както трябва, какво тяло ще се създаде по този начин?

Религиозните хора обичат много да постят. Религиозните хора обичат да говорят преувеличено нещата. Мене ми казва един: "Аз съм постил 40 дни." Казвам: Как си постил? 40 деня вечер вземал по една закуска, по един чай и [по] един хлебец. Аз казвам: И 100 деня постя така. По закона на постенето не е. Постът трябва да става не всякога. Когато човек иска да пречисти своя организъм или има хронически болести, които с нищо не се церят, един дълъг пост може да употребиш за лекуване. Постът е за две неща: да се усили твоята воля, да се усилят твоите чувства и да се избавим от ония ненужните вещества. Затуй, ако човек [пости] ден, два, 3, 10, 15 деня, ще вземе да усеща разположение. Даже към 30-ия ден ще вземе да се балансира, [но] като дойде до 40-ия ден, трябва да се върне, защото ако пости повече, той ще замине за другия свят. Има известни болести, които сега [при] съвременните лекари, не се поддават на никакви медикаменти. След 10 деня, след 15 деня, не умират болестите. Човек трябва да има воля. Охтиката, която не се поддава на лечение, [може да се излекува], само че човек трябва да бъде волев, за да преодолее болестта. Ако го е страх, ще умре. Ти като постиш, със страх не пости. Ти като постиш, трябва да имаш вяра. Вярата е положителен елемент.

Аз да ви кажа произхода на страха. Какво разбирам под думата "страх"? Той е най-високата точка, до която животните са достигнали. Страхът е най-високият връх, който те съз-

дадоха. Най-високият планински връх е той. Понеже животните като се качиха на този връх, той беше толкоз висок, че се уплашиха да не би да паднат. Този животински връх е турен и оттам започва човешката култура.

Туй, което наричат "справедливост", се пада върху страха, върху страха отгоре се пада човешката справедливост. Ние имаме един морален свят и ние ще създадем още един висок връх отгоре. На този, най-високия връх, [на] най-високия връх на човека ще бъде любовта. Истинската любов, тя е на средата на главата отгоре, на темето. Това, което индусите наричат "хилядолистник", с 1000 листа. Когато той се събуди в човека, той е мощният господар в света. Цялата природа е на неговите услуги, на неговото разположение. Ако у тебе хилядолистникът е развит, ако се намираш в голяма нужда и изпратиш една мисъл, че имаш нужда, онези, които те обичат, на край света да са, ще дойдат да ти помогнат.

Вие, ако разбирате закона, не мислете, че сте сами. Вие се заблуждавате. Никой не е сам. Всички души в света слизат групово. Аз не искам сега да вярвате. Аз ви говоря неща, не в които вярвам, но които зная. Проверете ги! Не искам, аз не искам да се поддавате на суеверия. Но душите идват групово. Най-малката група се състои от 10□000, от 20□000, от 30□000, 40□000, 50□000, 100□000, 200□000, 1 милион, 2 милиона, 3, 4, 5 милиона, 100 милиона. Колкото групата е по-голяма, толкова е по-разумна. Колкото групата е по-малка, по-обикновена е. Ценни са големите групи. Следователно, ако вие принадлежите на една група от 10 000 души, 100□000 души, по цялата Земя вие сте свързани като един организъм. Ако вие се държите в изправно положение, ще се образува при сегашните условия една връзка, едно отношение между вас.

Злото така иска – ние да се изолираме, да мислим, че сме сами в света. Това не е вярно. Никой не е сам, никой не умира за себе си. Ако се раждаме, за себе си не се раждаме. Ако умираме, за себе си не умираме. Казва Христос: "Аз не дойдох от Себе си, но от Онзи, който Ме е изпратил. От Себе си не идвам, нито пък вие сте дошли от само себе си." Вие сте изпратени на Земята, в туй трябва да вярвате, не си изпратен сам.

Казвам: Тази вяра трябва да се развие. Сега се ражда едно противоречие между религиозните хора, които вярват в Бога. Кой вярва в Бога повече? Кой е по-правоверен? Коя църква или коя религия? Безпредметно е това. Кой е прав? В твърдата почва, или въздуха, или светлината – може да разсъждаваме. Тъй субективно може да разсъждаваме – те съставят едно цяло. Ако нямаме земя, ако нямаме вода, с какво ще поливаме? Ако имаме земя и вода и ако няма въздух, кой ще пренася влагата тогава? И ако нямаме светлина, която иде от Слънцето? Следователно тия неща съставят едно цяло.

Ние можем да кажем: човешките мисли съответствуват на светлината. Онзи волевият характер на човека съответствува на въздуха. Личните чувства съответствуват на водата. А туй, най-нисшето, съответствува на земята. Следователно земята трябва да бъде за нас почвата, върху която трябва да работим.

Някои от вас минават 50–60 години и изведнъж казват: "Ще се мре." Да умрете, че пак да се върнете. Ще умреш и ще видиш, че не е страшно. Някои хора се изпомъчиха, като умират. Най-хубавото е да умреш. Няма нищо в това. Когато знаеш, е най-приятно. Но когато не знаеш, е най-мъчно. Защото опасността е, че като излезеш извън тялото, в невидимия свят ще минеш една зона, дето има голяма буря. И като те вземе тази буря, ще започнеш да се мяташ. Туй, което плаши хората, е бурята. А пък трябва да има тихо време, когато няма буря. Философски, този път, по който душата ще мине, ще влезе в оня свят, дето има пак ливади, извори, хора, но всичко е даром. Като влезеш в другия свят, този ред на нещата съвсем ще се измени, ти си свободен гражданин. Трябва да носиш вярата. Ако не носиш вярата – онази вяра развива любов към цялото човечество, към всичко, което Бог е създал, – ти не можеш да бъдеш гражданин.

Затуй казваме по някой път: трябва да имате любов. Като вървиш по пътя, една малка буболечица настъпиш, една малка мравя настъпиш, сгазвате я. Каквато лоша черта да има, ние в своя характер не сме по-добри от мравите. Една мравя е откровена, ще открадне едно зрънце. Един чо-

век зрънце не краде, той като краде, милиони ще краде. Та, ние сме много взискателни към живота. Някой път съм оставил прозорците си отворени и някой като влязъл в стаята, донесли ми баница и котката влязла в стаята, наяла се хубаво, като вляза, погледна я и казвам: "Да ти е сладко." Защото тя като излезе, казва: "Никога не съм яла тъй сладко, но туй е изключително. Кому другиму ще занесат такава сладка баница, като на един учител." Но когато у човека се зараждат желания, едно желание [е], като видиш, че яла котката, да кажеш: "Чакай да я хвана!"

Но казвам: Ново сърце трябва, ако нашите възгледи за живота са да бъдем свободни. Аз ви говоря за свобода, няма никакъв смисъл да ви заблуждавам. Аз колкото и ясно да ви говоря, някои неща има, които могат да ви заблудят, или да се самозаблудите, или да считате, че аз съм заблуден. Невъзможно е, по никой начин. Светлината, в която аз живея, е толкоз голяма, че всичките неща се виждат.

Някой върви подир мене и гледа какво аз правя. Казвам: Не е само това, има други работи, които той не подозира. Той даже не подозира, че мене ми е неприятно, че върви подире ми. И той ме следи. Във време на войната една вечер се връщам, вървя по пътя и един детектив видя ме, тъй с брадата, и той помисли, че съм затворник, който изскача от затвора, върви, дойде до мене. "Моля – казва, – приятно ми е, че Ви срещнах". Пипа ми брадата, да не би да е изкуствена. Мисли, че някой от затвора излязъл. После казва: "Извинете, господине." Казвам му: "Съжалявам, че нищо няма да спечелиш. Откога сте започнали този занаят? Ти си попаднал на един човек, аз съм в затвора, но ти си два пъти в затвора." Туй го казах като пример. "Втори път – казвам, – няма да се излагам, да искам да ми бутат брадата."

Във време на война забранено е от 12 часа да се ходи през нощта. Аз излизам от един дом късно. Той казва: "Да дойда да те изпроводя?" Но аз тръгвам сам. Ето при мене иде едно черно куче, върви след мене, срещат ме стражари, то изтича, завърти се около стражаря и той мисли, че аз съм някой инспектор. Дойде кучето до друг пост, пак се завърти, доведе ме до къщи и туй куче беше като ескорт. Каз-

вам: “Много ти благодаря.” Какво ще кажете на туй? Аз разбирам закона. В дадения случай туй куче разбрало, че съчетание има, понеже туй куче ме придружаваше. Туй куче върви подир мене. А те мислят че съм детектив, дегизиран.

Имайте вяра в онова, което живее във вас, най-първо; след туй имайте вяра във вашите ближни; имайте вяра и в себе си. Три неща има, в които човек не трябва да се колебае. Вярата в Бога е за нашия ум. Вярата към ближните е за нашето сърце. А вярата към самите нас е за нашата воля. Ние, като обичаме себе си или като вярваме в себе си, ще усилим нашата воля. За да усилиш сърцето, трябва да имаш вяра в ближните. За да усилиш своя ум, ти не трябва да отричаш Бога.

Отричаш [ли] Бога, ти и последен човек няма да бъдеш. Ти искаш да станеш гениален, ти искаш да станеш гений, ти искаш да станеш поет – ти можеш да станеш всичко, ако имаш една непреодолима вяра. Бог за тебе да бъде едно свещено нещо, едно Същество, вътре да слушаш Неговия глас. Четеш един автор и се възхищаваш; природата, която е отворена книга за тебе; Слънцето, което изгрява за тебе; звездите, които изгряват за тебе; вятърът, който лъха; водата, която тече – всички тия неща няма ли да ми говорят? Едно Същество има в тебе, То е всесилно – да имаш свещено чувство, а ти ще идеш да питаш някой философ има ли Господ, няма ли Господ. Вие ще мязате тогава знаете ли на какво? Има един анекдот. Няколко българи, градинари, ходили 20 години и като се върнали след 20 години в къщи, питат: “Вашите мъже имаха ли бради?” Те казват: “Нямаха.” Ние – казва – не сме тогава вашите мъже, понеже имаме бради.” Ти сега ще питаш жена си дали си същият или не. Това е, когато питаш има ли Господ или няма Господ. Излязъл си на младини и се връщаш на старини и питаш дали си същият или си друг. И с брада, и без брада, ти си същият. И като си добър, и като си лош, пак не се заблуждавай – ти си същият. Добрият е отвътре, а злият – отвън. Те са две положения. Ако ти вярваш или ако ти обичаш Бога, всичко това Бог ще превърне за твое добро. Ти ще видиш, че всичко в света съдействува за добро.

Сега, това са новите идеи, това са новите тежнения, които трябва да имате. Сега има много работи, с които човек може да се занимава. Желае да има дарби, да изучава езици. Желае да предвижда нещата, които ще станат. Да може да предвиждаш, например, ти имаш някоя търговска операция, да предвидиш дали ще спечелиш; или искаш да станеш чиновник – [дали] ще те назначат; или искаш да се ожениш – дали ще се ожениш за другарката, която трябва, и да знаеш ще имаш ли деца и какви ще бъдат да предвиждаш. Още преди да [се сгодиш], да знаеш, отдалече да видиш каква ще бъде твоята другарка, отколкото да се ожениш, че тогава да я изучаваш. Децата ти трябва да ги знаеш преди да са дошли. Жена си ти трябва да знаеш преди да си се оженил. Приятелите си трябва да ги знаеш преди това, а не сега да ги търсиш. Трябваше отдавна да сме ги намерили.

Казвам: Вярвайте в оня Господ, Който вложил във вас ума ви, сърцето ви, дал ви сила и дарби, вярвайте в Него. Вярвайте във всичко онова, което Той е направил. Вярвайте във всички добри хора в света, които трябва да изпрати да работят заради Него, във всички тях вярвайте.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

23-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 9.V.1937 г., 10 ч.сутринта,
София Изгрев.

РАБСТВО И ПРИЯТЕЛСТВО

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

.

Ще прочета само 15-и стих от 15-а глава от Евангелието на Иоана: "Не ви наричам вече раби, защото робът не знае що прави господарят му, а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца Си, явих ви го."

"Аум"

Сега ще говоря върху двете думи от прочетения стих: робство и приятелство. Отличителната черта на робството седи в това, че робът не знае какво прави господарят му, а приятелят знае какво прави приятелят му. Следователно човек в живота си може да играе роля на раб, който не знае що прави господарят му. На същото основание понякога хората не знаят какво върши природата, защото са раби, а те могат да знаят какво върши тя. Такова е положението на човека в живота, а той сам е създал робството. Човек сам е станал раб, не е слугувал, но раб е станал. А робството не е нищо друго освен отдалечаване от онзи прав път на познаване. В робството влиза чувството на страха. Страхът е най-високото чувство, което е развито у животните. Робът се страхува от господаря си, а при чувството на приятелството има известна привързаност. В приятелството страхът не играе важна роля, там важна роля играе съзнанието, което човек има.

Ако се спрем върху живота на сегашните хора, ще видим, че между всички, били те учени, религиозни или светски хора, все има едно неразбиране. Всички религиозни все спорят за нещо, не се разбират. Това показва, че в религията има робство, там никой не може да мисли свободно. Ако срещнете един мюсюлманин, той ще ви каже, че има всичко 7 ката нагоре и 7 ката надолу – повече от това нищо няма.

Какво означават тези 7 като нагоре и надолу – има нещо в тях, но той нищо не казва. Знае само, че така е писано. Вие сте изучавали закона на Моисея и виждате, че там има закон на робство. Когато Моисей изведе евреите от Египет, той ги води цели 40 години из пустинята, път, който можеше да се извърви най-много за 3 месеца. Те се обезсърчиха и въстанаха против Моисея. Защо трябваше цели 40 години да пътуват из пустинята? За да се образува в тях характер. Като четете историята, ще видите, че през това време евреите постоянно третираха въпроса за яденето и пиенето. Те казваха на Моисея: "Ти ни изведе от Египет да умрем тук гладни." Египет представя света, а влизането на евреите в пустинята, това представя отиването им към Ханаанската земя. Който влиза в Ханаанската земя, той трябва да има особени разбирания върху нещата.

Сега хората казват: "Да си поживеем малко на Земята." За да си поживее човек на Земята, за това се изискват условия. Ти можеш да бъдеш богат човек, милионер, учен, но не можеш да разбереш живота. За да разбереш живота в неговата вътрешна пълнота, твоята душа трябва да бъде будна, твоят ум трябва да бъде буден, твоето сърце трябва да бъде будно и твоят дух трябва да бъде буден. Тези 4 неща в човека трябва да бъдат събудени.

Сега аз искам да ви наведа на факта: Хубавите неща се раждат на хубави места. Хубавите неща не се раждат на лоши места. За пример, ако ти се родиш при мъчни условия, не можеш да живееш лесен живот. Вземете за пример, от Стария Завет примера с Иосифа. Той представя един млад човек със силен характер. Той прояви такъв характер, защото имаше убеждение. Иосиф се роди от една майка, която беше обичана от Якова. Той трябваше да работи цели 14 години заради нея, за да му я дадат. Седем години го лъгаха и той трябваше да работи още 7 години, докато взе Рахил. При това трябва да се знае, че характер като този на Иосиф може да се роди само от такава майка. И само от една майка като Мария можа да се роди Исус. Една обикновена майка ще роди един обикновен син и една обикновена дъщеря. Една обикновена глава ще роди една обикновена мисъл. И едно

обикновено сърце ще роди едно обикновено желание. Една обикновена душа ще роди един обикновен стремеж. Един обикновен дух, който се занимава с дреболиите на живота, с това, което занимава кокошките, ще роди също такива дреболии.

Сега, понеже сме влезли в една фаза на живота, дето смъртта царува, искаме–не искаме, ще умираме. Земята е едно училище. Човек е изпратен отнякъде на Земята, като на училище, да се учи. И той трябва да свърши това училище. В Слънчевата система по-добро място от Земята няма. И по-горно място от Земята няма. Великите души, които искат да свършат нещо, слизат на Земята да се тонират.

И тогава вие запитвате: "Нима Христос, една такава велика душа, слиза на Земята да научи нещо?" На едно място Павел казва, че макар и да е знаел много нещо Христос, Той все таки е научил много работи, които не е знаел. Христос не е знаел какво нещо е страданието на Земята. Той не е знаел какво нещо е смърт на кръста, да Го прободат в ребрата, да Го бият римските войници, а след това да се подиграят с Него. Той не знаеше какво значи да Го облекат в царска мантия, а после да Му турят трънен венец на главата. Той не е знаел какво значи да Му изневери някой от учениците и после да Го продаде, и то така евтино, само за 33 сребърника – толкова евтино. Христос не знаеше всички тези неща и ги научи. Някои казват, че Христос е знаел всичко. Не, има някои работи, които Христос не е знаел. Тези неща именно Той не ги знаеше, а знание без опит не е знание. Той трябваше да преживее тези неща, които не ги знаеше, да има опитност за тях. Ако Бог всичко знае, Той всичко е преживял. Знаете ли вие това? В Него стават и добрите, и лошите работи – всички представления. И адът е в Него, и раят е в Него. И доброто е в Него, и злото е в Него. Всички противоположности са в Него. И добрите, и лошите хора са в Бога. И сега Бог трябва да се справи с тях, да ги извади от заблужденията им, в които се намират.

Сега да оставим настрана въпроса защо светът е създаден така. Когато вие ще създавате един нов свят, създайте го не така, както Бог го е създал, но така, както вие намирате

за добре. Създайте един нов свят по ваш начин. А това защо Господ е създал света така, това е Негова работа. Хората разглеждат живота, света, по човешки начин. И наистина, ние виждаме, че много религиозни хора, които искат да минават за набожни и милостиви, не издържат на това положение. Те вършат ред престъпления. За да не вършат престъпления, съвестта им трябва да бъде силно развита, обаче има религиозни хора, на които съвестта ни най-малко не е развита. Човек може да бъде религиозен, без да е справедлив. Религиозността се дължи на чувството на привързаност на човека към нещо. Като обичаш един човек много, ти вече имаш религия. И понеже сега човек обича себе си повече от всичко друго, той има една религия на егоизъм.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Човек първо трябва да има права мисъл, прави разбирания за нещата. Ще ви приведа един пример из живота на американските религиозни общества. В Америка има много съживителни събрания, в които хората ходят да се молят. Един беден християнин често ходил в едно от тия общества да се моли. Като се връщал от едно от тия събрания, той минал покрай дома на един банкер, който, като броил парите си, забравил една торба с пари на прозореца на къщата си. Като минал покрай банкерската къща, бедният погледнал нагоре към прозореца и видял торбата с парите. Той си помислил: "Ето, този банкер оставил тази торба с пари за мене." Като си казал тези думи, той взел торбата и отишъл у дома си. Като видял жена си, казал: "Жена, ето аз ходя в съживителните събрания, моля се на Бога и Той като знае положението ми, наредил така, че банкерът да забрави торбата си с парите на прозореца заради мене. Бог послуша молитвата ми." Как стана това? Банкерът оставил тази торба на прозореца на къщата си, но той има много торби с пари.

Обаче какво станало? Като започнал да се моли, торбата веднага застанала между молитвата му и Бога, вследствие на което не може да се моли. Той разсъждавал правилно, но торбата с парите непрекъснато го следяла. На втория ден пак започнал да се моли, но торбата пак застанала между

молитвата му и Бога. Той си казал: "Отде се взе този дявол да ми пречи?" На третия ден пак се моли, но торбата пак изпъква пред него. Най-после той си казал: "Не мога да търпя това положение, ще отида да занеса торбата с парите на банкера." Той забелязал, че връзката му с невидимия свят започнала да се къса. Като занесъл торбата на банкера, той казал: "Ето, вземи си торбата. Ако тя не беше застанала на пътя ми между мене и Бога, нямаше да ти я върна, щях да я задържа за себе си, но понеже тя ми се яви като препятствие в живота, връщам ти я назад."

Ще кажете, че този човек нямал съзнание. Не, невидимият свят насила го заставил да върне парите назад, с което да докаже, че парите не са една необходимост в живота. На религиозния човек не му трябват никакви пари. Той трябва да мине покрай торбата без да я забележи и торбата, "але-пасе-хоп", да тръгне подир него. Казвате: възможно ли е това? Значи, да вземете торбата и да бягате с нея, е възможно, а да бягате от торбата и да кажете "але-пасе-хоп", било невъзможно. Защо да не е възможно да кажа тези думи и торбата да тръгне след мене?

И златото си има свой език. Ако знаете езика му и говорите на него, то ще ви следва. Питат банкерите как са спечелили богатството си. Те знаят как са го спечелили. Те знаят езика на златото. Според наблюденията в психологическо отношение е доказано, че в известно отношение човек може да стане толкова богат, колкото злато има в кръвта си. Златото при златото отива. Доброто при доброто отива, злото при злото отива. Такъв е великият закон. Подобните неща се привличат.

Сега, това, което ви говоря, не го туряйте в противоречие с това, което имате в себе си. Защото, ако го турите в противоречие, вие ще мислите, че имате всичкото знание на света. Тогава, ако имате всичкото знание, няма защо да ме слушате. Седете в къщи и уредете вашия живот. Ако всички ония, които проповядват... В света има толкова проповедници, които проповядват туй, което не знаят. И аз мога да проповядвам. Мога да ви избера на всинца ви да вземете лотариен билет и да ви кажа, че ще спечелите. Ако аз сега ви предска-

жа и всинца ако вземете по един билет и ако ви предскажа колко души от вас ще спечелите? Има един закон на вероятностите. Тънки изчисления трябват, но ако направите изчисления и ви накарам да спечелите пари преждевременно, аз ще съгреша сам. Аз считам, един човек, ако го нагостя преизобилно и разстроя неговата стомашна система, аз не съм направил услуга. Аз считам, че не е уместно в човека да събудиш алчност. Всичките хора не обичат еднакво парите. Някои много ги обичат. Тези, учените хора, като изследват човешкия мозък, забелязват, че ония хора, които обичат парите, имат на главата си един център, който обича да трупа. Те намерили в катерицата, в мравята, че този център е силно развит. Мравята, дето влезе, трябва–не трябва, задигне го, носи го; и катерицата като намери каквото намери, събира го. Пък има едни земни кучета, които събират картошки, правят цели складове. Та, в обществото на животните се зараждат всичките нещастия, всичките недоразумения, всичките противоречия.

Религиозните хора са роби, не са добродетелни. Между тях едва сега започват [...]. Преди 30–40 години в Америка между евангелските църкви, между православните, баптистките не може да излезе проповедникът да проповядва от една църква в друга. В православните църкви мислят, че който е православен, той може да бъде спасен, който е езичник не може да бъде спасен, но въпросът не седи тъй. Много езичници има в света, които ще ги намерите един ден в Царството Божие. Не е въпрос до името, но до онова чувство, което човек чувствува в себе си. Има езичници, които познават Христа по-добре, отколкото християните. То е до любовта. Ти не можеш да познаеш един човек, ако нямаш любов.

Тогава, ако ние познаваме Христа... Че, икономическия въпрос Христос го разреши. Ако всичките хора бяха като Христа, икономическият въпрос щеше да бъде разрешен. На 5000 души Той даде хляб и с 5 хлебчета ги нахрани. Много добре разбираше икономическия въпрос. 500 милиона християни, ако имаха едно сърце като Христа, икономическият въпрос не щеше ли да се разреши? Ако всичките свещеници във всичките религии на християнството, ако всичките имаха

този ум на Христа, не щеше ли да се разреши икономическият въпрос? Ако всичките управляващи имаха този ум на Христа, не щеше ли да се разреши този въпрос? Значи има нещо в съвременните държави, има едно положение, което е робско. То е законът на Моисея, който господарува върху човека. За да дойде до второто положение, той трябва да има съответни качества.

Тогава аз да ви представя един пример. Един господин, който имал обичай да ходи да купува инструменти, намерил един екземпляр от Страдивариус, но не знае да свири; ходи, показва цигулката, но не иска да я продаде. Само я показва. Един ден влиза в едно богато семейство, носи цигулката. Там имало гениален музикант. Той като [я] вижда, казва: "Аз нямам такава цигулка, може ли да ми я дадеш да посвиря?" – "На радо сърце." Какво става с двамата? След като посвирил половин час, казва: "Аз ти подарявам тази цигулка, тя не е за мене, тя е за тебе." И оттам насетне този виртуоз и този, който носел цигулката, се сприятелили. Онзи говори на обществото, а пък кой свири – онзи свири. Онзи, който носил цигулката, своето богатство той подарил на онзи, който знаел да свири. Онзи, който знае да свири, днес е министър.

Днес трябват в света певци, трябват свирци в света. В света трябват мислители на новата мисъл, не да се повтарят старите мисли, че Бог е Любов. Тогава вие ще се намерите в едно противоречие [като оня човек], който като намерил Библията, взел да я чете, да направи връзка, да му се оправят работите. Станало точно обратното. Като [не] чел Библията, имал пари, но като почнал да я чете, изгубил парите, изгубил всичко, което имал, и най-после казал: "Тази книга ми донесе всичките нещастия." Взел, че я хвърлил в огъня. Изскочило едно парче и на него той прочел: "Бог е Любов." И той разбрал тази мисъл и туй парче го турил в джоба и от него ден всичко му тръгнало напред.

Ти докато не се научиш да обичаш хората, [...]. Аз това го турям правило за себе си, но и за вас. Христос казва да обичаш ближния като себе си. Аз казвам тъй на себе си: Ще обичаш другите хора тъй, както Бог ги обича. Както Бог ги

държи в ума Си, в Своето сърце, и ти ще бъдеш така внимателен, защото то е закон. И за в бъдеще, ако така не се внесе законът, няма да може да се разбираме. Христос казва така този закон: "Както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз" – значи по същия начин. Не казва: "Както Себе си ви обичам." Същия закон туря. Казва: "Както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз ви възлюбих." Следователно, ако ние не може да обичаме другите хора, нашите ближни, на които съзнанието е пробудено, онези хора, които очакват нашата помощ... В света има хора страдащи, които очакват да им се даде помощ. Тази помощ няма да бъде толкоз материална, колкото духовна, защото материалните блага, това са резултати на един духовен живот. Духовното в света е, което урежда нещата. Ако хората духовно биха уредили или ако Божествено биха уредили, светът ще се уреди. Другите неща лесно се уреждат.

Христос казва: "Не ви наричам вас раби, наричам ви приятели, понеже каквото чух, изявих ви го." Какво направи Христос? Той оправи много работи. Той казва на учениците: "В дома на Бога Моего много жилища има." Цялата Слънчева система, всичките системи, това са условия за всички, които любят Бога. Казва: "Всичките земни страдания, те са нищо. За вас този великият свят е създаден." А пък ние се самозаблуждаваме, а пък нас ни заблуждават от временните неприятности, които имаме на Земята.

Сега някой казва: да се научи човек да говори. Човек не може да говори хубаво, ако душата му няма този импулс. Не може да дадеш на другите това, което в себе си нямаш. Само великият музикант в света може да научи хората да свирят. Само великите певци могат да научат другите да пеят. Само онзи, който разбира, може да научи другите да разбират. Следователно, ако вие имате дарба, тя ви е дадена отнякъде. Ако имате дарба отнякъде, тя ви е дадена. Ще повикате Онзи, Който ви е дал тази дарба.

Всичките гениални хора, всичките талантливи хора, всичките светии на Земята, които имате, и те са имали подобни майки. И техните майки са били гениални. А за майката има съвсем друго понятие. Аз не разбирам майката [като]

една обикновена жена. Аз разбирам майката [като] една необикновена жена в света, която може да роди един необикновен човек. Аз разбирам баща[та] [като] един необикновен дух, който може да роди в света пак подобен на себе си. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие.

Ние седим и се занимаваме, мислим, че съвременните хора, със сегашните наши схващания, ние мислим, че с нашите сегашни разбирания и схващания, ние мязаме на Бога. Ами тогава как ще разберете думите на Христа: Ако човек не се роди изново, ако човек не се отрече от себе си, ако човек не се отрече от баща си и майка си и от всичко в света, той не може да бъде ученик? Не само той не може да бъде ученик, но той никога не може да извърши това, което се изисква от него. Следователно, ако ние сме ученици, ние ще извършим на Земята туй, което никой не може да извърши.

Сега някои мислят, че ако тръгнем по пътя, по който Христос [е] казал, ние ще бъдем нещастни. Не. Животът ще се подобри – 10 пъти по-добре ще бъде, отколкото е сега. Ако се приложи Христовото учение, тъй както Той е проповядвал. Болни хора няма да има. Затворници няма да има. Недоразумения няма да има. Погребения няма да има. На Земята ще живеят само толкоз хора, колкото могат да бъдат щастливи. За всеки едного от тях ще има преизобилно. Преизобилно трябва да има. Човек не трябва да седи в една къща от 300 метра. Един човек не трябва да мисли, че е щастлив. Не, най-малко 1000 декара земя трябва да има, с градини, с паркове, с ябълки, с круши, с лимони. Вселената е толкоз широка, че Бог е предвидил всичко. Някои мислят, че земята е разсадник. Тогава всичките слънчеви системи, колкото има, Бог е предвидил по една Земя за един човек. Най-после, като ти дотегне, Господ ще те прати на толкоз широка Земя, и ти, [на] който искаш отнякъде може да пратиш писмо да ти дойдат на гости. Тогава хората ще си ходят на гости. На Земята само един ще живее, а другите ще идат като гости, ще живеят и ще се връщат. Така Бог е разрешил въпроса.

Понеже ние по човешки мислим, като сме дошли, не искаме да идем по-далече. Всеки хванал по 300 метра, напра-

вил една къща и казва: "Не се мърдам." Някой път с лостове трябва да го изпъдят. И като умира, не умира, ами моли се, не иска да умре, не иска да иде в другия свят. Сега, аз мисля, че вие не сте от тези, които не искате да идете, не искате да умирате.

Ама не се самозаблуждавайте както онзи българин в Свищов. Пак ще ви приведа примера за един, който се занимавал с окултизъм. Молил се, молил се, да му покаже Бог как да забогатее. Той казва: "Беден окултист не може." Напредва времето му и като се моли, моли, една вечер иде един и му казва: "Аз ще ти кажа къде има пари." Отиват на едно място и му дава една голяма торба пари. Той хваща парите, той върви, уловил парите, но отде около него е дошла една крава и започнала да се върти наоколо. И той казва: "Тази беля отде дойде." Най-после догневяло го, че ритнал кравата, и като ритнал кравата, помислил, че кравата се обърнала с четирите крака нагоре. Той казал: "Така ти се пада." Но какво да види: това той сънувал и като се събудил, държал с ръцете си чаршафа, покривката на масата и като дръпнал покривката, на масата имало шише вода, то се разляло и паднало на земята, а пък масата я обърнал нагоре с краката. То е смешно положение. След като се събудил, видял това.

Другият свят е видим. Ще държим една покривка. Тази живата крава е масата, която е обърната с краката нагоре. Сега, може би в този пример има нещо преувеличено. Но аз вярвам, като правя своите преценки, 25% е вярно, а 75% го намирам преувеличено. Защото този, който го направил, малко го [преувеличил], да поосмее окултистите. Но вярвам, че 25% е вярно.

Мисълта, която ще ви наведа. Има едно положение, което трябва да го възприемете сега. В окултизма има една теория. Човек много пъти след като се е раждал, от много майки като се е раждал, най-после трябва да се роди сам. Онези от вас, които са дошли до положението, няма да ви раждат майките, вие сами трябва да се родите. Вие трябва да създадете един характер, такава гениална мисъл, че всичките нови мисли, нови чувства, които ще дойдат, да влязат, да образуват бъдещето ви. Сами да се родите. Човек в себе

си сам ще се зачене и ще стане в него една метаморфоза, тъй както гъсеницата може да се превърне в една пеперуда и човек ще се преобърне, ще се роди сам. Човек няма да бъде съвършен по сегашното обикновено разбиране. По сегашния път ако вървят, такива ще бъдат резултатите. Ако сега ви говоря по въпроса на самовъзраждането, отсега трябва да събирате онова богатство във вас, във вашите умове и сърца, богатство, което е потребно за новото, за създаване на новото тяло, с което вие трябва да се облечете.

Докато човек не се облече с това новото тяло, той винаги ще носи тия недъзи, които сега носи. Знаете ли какво влияние оказва стомахът? Знаете ли какво влияние оказва дихателната система? Знаете ли какво влияние оказва нервната система върху целия организъм? Ако стомашната ви система у вас не е правилна, ако правилно не се развива, както трябва, непременно ще се струпат такива вещества и ще започне да расте коремът ви, ще се натрупат вредни вещества в кръвта ви, ще станат анормалности. Ако във вас вземе надмощие вашата дихателна система, във вас може да се роди един темперамент много избухлив. Вие ще станете съвършено лековерен. Тези хора, които са лековерни, дихателната им система е много слабо развита. Ако е силно развита нервната система, те стават неврастеници.

Та казвам: Потребно е едно нормално развитие на мозъчната система, едно нормално развитие на дихателната система, понеже дихателната система е свързана с чувствата на човека. Човек не може да има едни благородни възвишени чувства, ако няма една отлична дихателна система.

Аз бих ви препоръчал да не се изтънява носът ви. Онези от вас, които сте много нервни, нетърпеливи, хващайте носа си за края и го упражнявайте, после го изтегляйте назад и малко на широчина. Природата тъй е направила, тези, които се секнат постоянно, те постоянно упражняват носа си, за да започнат да мислят.

Много пъти вие се гневите. Аз да ви кажа, лесно може да се оправи това. Щом се разгневите, направете един опит. Ти си добър, няма защо да се сърдиш, поглади носа си и ще видиш по него, че от носа излиза нещо. Когато човек се раз-

гневи, ноздрите се разширяват, трептят. Погладі го отгоре, отстрани. Ти кипнеш и направиш нещо, може година, две години да минат, за да изправиш това. Погладі малко носа си. Това е честолюбие, как да ни обидят. Той има особени понятия. Носът е отделен, някой път действува отделно.

Някой ще каже: "Ще се занимавам с носа си!?" Ако дигнеш ръка, да започнеш да налагаш другите, кое е по-хубаво: с носа си ли да се занимаваш или с другите хора? Аз съм забелязал: там, дето не сме употребили ума си, всякога има лоши последици. Дойде някой, погладі носа си. Той като види, че гладиш носа си, той ще се поусмихне, и той хване носа, мисли: "Да не прави някаква магия?" Той само се поусмихне и казва: "Дай си ръката. Защо бараш носа?" Казва: "Имам лоша хрема."

Ще кажем: има една лоша хрема в човека. Едно лошо чувство, аз го наричам "хрема". Цял час, два часа не можеш да дойдеш на себе си, изхарчиш излишна енергия. Ще бъдеш много внимателен – като дойдеш, ще пипнеш носа си много деликатно. Много деликатно ще концентрираш ума си. Ако ти го хванеш, няма да го разтриваш, но едва ще се докосваш и по този начин ще направиш връзка.

Защото двете ръце, това е законът на духа. Това са положителни сили, които действуват. Дясната ръка е положителна сила, която възприема. Лявата ръка е положителна сила, която дава в природата. По някой път ти ще употребиш ръцете. Ако цигуларят иска да свири на цигулката и някой път не може да вземе тона, като погладі няколко пъти, може да свири хубаво. С него и виртуоз може да се състезава. Като не прави туй упражнение, той е един обикновен цигулар.

В човека има нещо гениално, стига той да го знае. Туй го наричат "вдъхновение". Ти ще гледаш с духовните неща да влезеш в съприкосновение, с Божественото. Хубаво е по някой път да имаме един наш приятел. Аз бих желал... ако имам един учител по музика да ми преподава, аз какво ще направя – ще избера първокласен учител и ще искам той да ми погладі лявата ръка, по 3 пъти да си прекара към пръстите, нищо повече. А пък ако този учител преподава, тогава

бих желал да ме бутне по челото, да прекара двете си ръце. Ако някой пее хубаво, бих желал да ме бутне по челото, да излезе и да предаде от магнетическата сила.

Ти, ако дружиш с обикновени хора, обикновен ще бъдеш; ако дружиш с велики хора, велик ще станеш; ако дружиш с талантливи, талантлив ще станеш.

Та, има един закон в света. Великите хора се събират, за да помагат на другите. Те са проводници на великите блага.

Писанието казва: Божественият Дух е, Който раздава дарбите в света и затова човек трябва да мисли върху Божествения Дух, за да може да дойде онова великото в неговата душа.

Христос казва: "Аз не ви наричам вече раби." Сега ще кажете: "На стари ли години ще уча?" На стари години ти страдаш, защото не си учил досега. Аз на вас, старите хора, препоръчвам да си направите една китара, някоя цигулка или тамбура, най-малко тамбура, или окарина, или пищялка, а който не знае и на тях да свири, нека си купи един тъпан. В съвременната наука, която е постигнала толкоз велики факти, в своите наблюдения подразделят науката и материала подразделят. За пример, ако аз бях един геолог, най-първо ще има да изсвиря едно парче – като ида, ще ми върви. Ако съм някой химик или физик, пак ще изсвиря друго парче и като ида, природата ще ми отвори вратата. Сега учените хора мислят, кой каквото и да е, трябва да пее, да пее за себе си. Тогава за геология има особени парчета, за химия има особени парчета, за физика има особени парчета. Ако съм един красив и млад момък, искам да запазя здравето. За здравето има особени песни.

Сега аз не искам вие да вярвате. За мене вярата е изключена, понеже аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. В музиката аз съм правил опити, доста опити съм правил. Много пъти някои братя са ме слушали и някои са бягали. Трябва да знаете закона, ако не знаете как да мислите, хората ще започнат да мислят. Като знаете как да мислите, хората ще се приближат. Ако не знаете как да чувствувате, хората ще бягат от вас и ще се чудите защо. Ще се образува сила, която отблъсква.

Религията за какво служи? Казваме: "Да обичаме Господа." – "Че къде да Го намерим?" Мислите ли, че Господ е като човека, да Го намерим на едно място? Къде е Той? В тази грандиозна идея. Всеки един от вас в живота си има моменти, когато неговото съзнание може да бъде будно. И аз зная, за пример, дали един билет може да спечели от лотарията. Аз вземам един билет. Понеже този въпрос е неразбран, недостъпен е за вас. Ако седя до един, който има билет, ще му кажа щом дойде времето за неговия билет, неговият ум се отвлича нанякъде и няма да спечели; той седи и е уверен 101%, че ще спечели. Този човек, който ще спечели, той гледа всичките, които спечелят, той се радва на всичките, че спечелили някои 100 лева или 100□000 лева или 1 милион, все едно е за мене. 5 лева са както 5 милиона. Някой път аз бих взел 5-те лева, отколкото 5-те милиона. Петте милиона ще ми създадат много неприятности. А при 5-те лева аз съм спокоен. Ако знаят, че има 5 милиона, апашите ще се наредят, а пък при 5-те лева, аз съм свободен. При дадените условия, аз бих предпочел да нося 5 лева, отколкото 5 милиона. Сега вестниците пишат, че от [...] имало нещо откраднато. Навсякъде трябва да имаш 5 очи.

"Не ви наричам вече раби." В обществото има един вътрешен страх, една вътрешна несамоувереност, едно вътрешно подозрение. Ние сме в една епоха, когато трябва да се научим да вярваме в нещата. Не да вярваш, че вълкът може да стане една овца. Не може да стане овца. Не да вярваме, че овцата може светия да стане. Овцата светия не може да стане. Всякога да даваме на овцата туй качество, което тя в дадения случай има в себе си. За мене една овца е само това, което в даден момент е в моето съзнание. Някой път и вълкът е момент на моето съзнание. Може да минава някой път една мисъл. Един момент или едно чувство минава, което има характера на овцата, или на птицата, или на светията, или на ангела. Зависи доколко може да схвана, кой е зад тази мисъл вътре в [мене]. Минава един господин, някой млад момък, оттук иска пари, оттам иска пари, навсякъде го изпъдили. Той казва: "Няма оправия в света. Да живея както Господ писал." Един ден върви една госпожица модер-

на, паднала □ кърпата, дава □ я, доста скъпичка била, казва: "Госпожице", и подава кърпата. Тя му казва: "Дайте си името" и оттам насетне всичко тръгнало, тя му урежда работата.

Една кърпа навреме дигната, навреме ще оправи работите. Една кърпа ненавреме дигната няма да оправи работите. Ти ще пропаднеш в този живот. Една мисъл, която дошла навреме в твоята душа, в твоето сърце – ако кърпичката на твоята мисъл вдигнеш, работите ще се оправят.

Казвам: Какво ни препятствува да имаме любов? Не тази любов, от която хората стават неврастеници. Аз наричам "любов" – в присъствието на един човек ставаш спокоен, колкото и да си скръбен, мязаш на един хубав ден, като днешния. Като изгрее Слънцето, птиците пеят. Казвам само по някой път: че какво ми липсва? Другите хора са богати, че този е красив – радвай се на това. Радвай се, че този човек е здрав. На туй трябва да се радваш. Щом го имат, туй нещо от тях ще мине и до тебе. Ако един човек някой път е болен, може да направите опит. Когато лекарите казват, че вашата работа е свършена и трябва да се готвите за другия свят, тогава направете този опит. Понеже ще заминете за другия свят, свържете се с най-здравите хора в света, хванете се за тях и вижте какво ще стане с вас. Който е правил този опит, е имал сполучлив резултат.

Ще бъдеш искрен, като се обърнеш към Бога, и Той ще ти помогне. Не да играеш на въже или да играеш ролята на онова магаре, което минавало през една вода, натоварено със сол. То паднало във водата и като се вдигнало, солта се разтопила и му олекнало. Но вторият път като минавало, било натоварено с вълна и като се потопило във водата, вълната се намокрила и товарът му станал по-тежък. Ако направите този опит, вие изневерявате на вашите обещания. Всеки път не изпълнявате това, което сте обещали. Не обещавайте много. Казвате: "Утре ще стана, ще взема един хляб, ще го занеса на една вдовица." Стани навреме, иди в църквата, запали една свещ, занеси хляб на вдовицата. Или някой човек се е съблазнил, закъсал е – ти на него ще му кажеш една блага дума. Срещна един човек, казва: "Закъсал съм." Казвам: "Ще се оправят твоите работи. Ако твоите работи не се

оправят, ела при мене, аз ще ти дам. Но аз ти казвам, че ще [се] оправят 101%.” На другият ден иде този човек, казва: “Започнаха да се оправят моите работи.”

Ние сме служители на Бога. Говорете на хората, че работите се оправят, и ще се оправят. Божественият Дух казва: “Този свят Аз го създадох за вас, не грешете. Добро правете.” Казвам: Не грешете, но добро правете. Щом се запознаеш с доброто, злото иде като сянка. Щом се запознаеш с любовта, омразата идва като сянка. Щом се запознаеш с истината, лъжата идва като сянка. Да ви не смущава тази сянка. Дръжте се за тази реалност на живота, която ще даде стабилност на вашето сърце, стабилност на вашия организъм. Стабилност ще даде и на вашия ум. После, трябва да имаме един ум да схваща, не да забравя. Че, каквото сме обещали, да [не] забравим. Но всички ще помним, както Бог помни нещата. Като обещае нещо, никак не трябва да забравя нашите обещания.

Сега пожелавам на всинца ви да бъдете не добри, но при сегашните условия да бъдете приятели на доброто, което сега иде в света, и да бъдете готови, че да носите даровете и дето минете, да кажете: “Доброто иде. Правдата иде. Любовта иде. Светлината иде вече в света.” Всичките страдания ще си идат. Иде вече светлината. Всичко е на оправяне вече. Всичко се свърши вече. Повече страдания няма да има. Много гноища ще излязат. Всичкото лошо трябва да излезе навън. Тази гной, нечистотиите, отвътре всичко туй ще излезе. Че новото ядене, новото пиене, новото мислене, новото чувствувание ще създадат нещо ново в света.

Та казвам сега: Изстисквайте всички нагноясали неща, да идат навън и да остане само същественото. И тогава турете онази основа в живота си – да любим един другиго тъй, както Бог ни е любил.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

24-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 16.V.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ЕЛАТЕ ДА РАЗСЪЖДАВАМЕ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета няколко стиха от първата глава от Исаия, от 16-и стих нататък. Неща, които са казвани повече от преди 2500 години.

"Аум"

Ще се спра върху думите: "Елате сега да разискваме, говори Господ."

В сегашния век се изисква малко другояче да се разглежда животът. Не може да го разглеждаме както преди 2000–3000 години, нито даже преди 100 години. Във всичките форми, които сега съществуват, те ще останат за децата, за бъдещите деца, които прогресират. Те ще останат за забравените. Сегашното знание може да е забавление за малките деца на бъдещето. Онези от вас, които искат да разберат смисъла на живота – вече се разкрива в ново. Всичките тези нови открития, които идат, туй е сближение на цялото човечество, на хиляди и хиляди учени хора, които работят. Те не работят по свой почин, от само себе си. Всеки, който не разбира, мисли, че туй е произволно. Туй показва, че има един разумен свят, който е решил да се открие на човеците. Не е далече времето, когато някоя сутрин ще се събудите, ще видите, че виждате. Не това, което е, не което сега виждате, но нещо повече. И ще се намерите в едно противоречие, като онзи бедния американец, който бил съвсем закъсал и мислил да се самоубие, направил завещание, но сутринта като става, гледа една торба злато, турена отпреде му, и едно писмо. В писмото пише: "Няма защо да се самоубиваш, вземи торбата и не се самоубивай. Животът ти струва повече от тия пари." Той се чуди откъде е дошла тази торба. Търка очите си, да не би да е сън.

И съвременната култура мяза на този американец. Всеки иска да има, понеже не му върви както той мисли, но иска да се самоубие. Бащата е тъжен, понеже синовете му не са такива, каквито той иска. Майката е тъжна, понеже дъщерята не е такава, каквато тя иска. Учителят е тъжен, понеже учениците не са такива, каквито [той] иска. Държавниците са тъжни, понеже поданиците не са такива, каквито те искат. Навсякъде има едно разногласие. Но туй разногласие сме го произвели ние.

Та казвам: Трябва да благодарите, понеже нова светлина е влязла в света. Условията, при които вие живеете, са толкова благоприятни, понеже самата Слънчева система, самата Земя е навлязла в една нова чувствена област. Има чудни работи да се откриват за бъдеще. Ще станат промени на Земята. Има един нов план, който трябва да се изпълни. Че някоя и друга къща ще се засегне – няма нищо, на друго място ще се съградят. Нали сега, когато прокарват един план в града, нали сега в София ще прокарат Мусмановия план, някой се безпокоят, че ще засегне къщата им. Няма нищо, ще платят тази къща и ще съградите на друго място. В света иде един план, не се безпокойте, може би другите къщи ще бъдат 3–4 пъти по-добри, отколкото сегашните. За бъдеще ще имате кооперации. Най-малко един дом ще има два декара. За всичките квартиранти ще има място. Сега едва 100 метра има. Малко място има. Едни до други се трупат и не знаят какво да правят.

За да видите великия план на природата колко е умен, природата в един апартамент от 19–21 сантиметра на дължина и от 15–16 широчина и от 15–16 в дебелина е турила квартиранти от 3 билиона и 600 милиона жители. Живеят вътре, не се карат. Всеки има апартаментче, градина. Този апартамент ние го наричаме Великата човешка глава, която ражда много работи. Тия жители вътре не се карат, но оставят време да мислят заради нас. Като уреждат своите работи, и на нас, хората, уреждат работите.

Казвам: Тия ограничения, които сега съществуват, ние сами сме ги наложили сами на себе си. Неразумните желания ограничават човека. Човек има много неразумни желания,

които са го ограничили и са внесли сегашната тъмнина, която съществува. Когато човек има неразумни желания, тогава и науката не може да му помогне. Мислите ли, че в Индия, тази философия... Още в началото [Индия] имала една отлична философия, но в ума на индусите имаше [от] тази тъмната материя. И най-после индусите, като не можаха да намерят онзи Божествен път, искаха да турят табела върху човешкия живот и да узаконят както е бил създаден човек. Те узакониха четирите свои касти и казват, че така е направил Бог света. То не е така. Че е така светът, съществува като факт, но това е един общ ред и порядък, който по-нисши, други същества поставиха.

Бог признава този ред, но Той ни най-малко не иска да го узакони. Бог не е узаконил тия касти, тези разделения между хората, които съществуват. Те са разделения, които ние сме образували. Че в една къща единият [е] мъж, а другият [е] жена, а други са деца, това е един ред, който произтича от едно естество, понеже хората са паднали. Сегашният порядък произтича от едно отклонение от правата посока на човешкото развитие. Ние не сме в правия път на човешката еволюция. Туй трябва да го имаме предвид. Следователно силите, с които разполагаме, материалите, с които разполагаме, не са тъй чисти. И затуй всичките наши мисли са теории и понятия за живота. Има нещо, което е криво.

И в сегашния век иде нова епоха, която иде да изправи една погрешка, която някога е направена. Не е далече туй бъдеще. Туй може да ви подпиша. С двете ръце може да ви го подпиша. Ако не вярвате, чакайте и когато стане, ще видите, че е така. Иде един порядък в света, който всичките хора ще видите. Всичките неправди, всичките тия противоречия, индивидуални, обществени, семейни, народни, на цялото човечество, всичко туй ще се оправи. Как? – Ще го видите. Не може да разправям. Не може да разправям на един болен човек как ще оздравее. И да му казваш, пак, но като оздравее, ще види. Туй е вътрешен процес, който ще се извърши от светлината, от слънцето, от въздуха, от водата, от храната, от окръжаващите хора, но този процес е вътрешен, не може да видим по-тънкостите, които стават.

Казвам: Всички трябва да се радват. Някои философстват, имат малко познания. Ние не може да не се радваме. Тълкуванията на хората нас ни радват. Фактите на нещата мен ме радват. Една череша ме радва повече, отколкото тълкуването на черешата. Мене ме радва една слива повече, отколкото тълкуването на сливата. Фактите ме радват, които съществуват. Мене ме радва един скъпоценен камък такъв, какъвто е, повече, отколкото философията как се е образувал камъкът. Учените хора имат своите теории как са се образували камъните. Но скъпоценните камъни си остават такива. Ние нямаме скъпоценни камъни още като камилско яйце. Такива камъни нямаме. После, с всичката наша култура, нямаме 12□000 скъпоценни камъни като камилски яйца. 12□000 дребосъци, имаме ги, но като камилски яйца не зная колко има.

Та, в съвременните математически изчисления, някой път вас ви се вижда грамадно число 14□000. Мислите кой знае какво означава 14□000. В даден случай 14□000 няма тежестта на 1 килограм жито. В един килограм жито има 16□000 зърна. 14□000, трябват още 2000, за да станат 1 килограм. Във вашия ум седи 14□000 зърна. Тия зърна, за да проявят своята сила, която е скрита в тия зърна – тя е грамадна, но на тия зрънца трябва да се създадат условия, да се проявят. Един килограм жито колко струва? – 4–5 лева. Сега [едва] 2–3 лева. Какво може да направят с 14□000, което струва 3 лева? Какво може да направиш? Но ако знаеш езика на житното зърно, ако знаеш да говориш на житото както трябва, ако можеш да говориш на неговия език, ти си разрешил един от главните въпроси – икономическият въпрос е разрешен. Ти може да имаш само едно житено зрънце, не ти трябват 14□000. Като станеш сутринта, на туй житено зърно да говориш, ще го покриеш с един прах, ще му поприказваш и след туй ще видиш, че ако сте двама – ти с жена си, ще намерите цял един сомун и [тъй] вкусен, знаеш колко вкусен! Ако имате деца, като го ядете, след туй пак ще остане житното зърно. Няма да чакате от фурната да го изваждат, но хубав опечен хляб ще бъде.

Аз вземам тази форма само за да изясня тази идея. Вас

ви се вижда несъвместимо и фантастично. Така беше фантастично и за радиото. Така беше фантастично и за телефона. Сега руските учени са на полюса и съобщават по радиото, дават сведения. Туй показва какъв е мощен човешкият дух. Приготвили са храната. Трябвало да заколят 3000 кокошки, за да направят 30 оки кокоши прах. Трябвал им, за да не ги хване една болест, да имат пищна храна. Казват, че тия 22-ма души, които отиват, ще прекарат много хубаво и само ще се лишат от едно благо – няма да има топла баня, но ще се мият само с разреден спирт. Зимно време 50–70 градуса, всичката вода замръзнала, с какво ще се мият? Ще имат може би в палатките под 7–8 градуса. И тия хора ще прекарат най-малко 6 месеца в тъмнина, при тия несгоди, и пак ще се занимават с научни работи, ще изследват магнетизма, ще изследват теченията на Северния Океан, ветровете и ще дават сведения по радиото какво течение става. Казвам: Кой ги праща сега тия хора на полюса?

Според мене Северният полюс представя главата на човечеството. Южният полюс представя краката. Следователно откриха краката, сега се открива главата. Кацнаха на главата и ще видят какво ще ги научи тази глава. Показва, че главата има най-високата точка на света. Хималаите не са толкова високи; най-високата точка, това е Северният полюс. Това е добър признак. От тази глава ще дойдат нови разпореждания, туй показва, че човешкият дух се е повдигнал на една вътрешна висота, хората на Земята мислят заедно, искат да се съединят и да почнат да мислят заедно. Постигнатото благо от един народ не е важно кой го е открил. Той не се открива, Северният полюс. А на славяните – отиват първи и се дават наставления, понеже първи отиват на полюса, дават им се наставления какво трябва да правят. Ходиха англичаните – не можаха да отидат там. И французите ходиха, и италианците ходиха.

Едно време, ако четете еврейската история, когато Господ създаде света, явиха се всичките еврейски букви 22 и Господ казва на първата буква: "С тебе не може да създам света, понеже лоши имена с тебе се пишат." Явило се е М-

то, казва: “Ти си буквата на смъртта.” Всичките букви се явили и най-после останала втората буква на еврейски – Б □ и с нея Бог започнал да създава света. И казва Господ: “Бера, бераша, берахи.”

Казвам сега: Новото създание – славяните, са първата буква. Славяните са първата буква, с която ще започне новата култура. Славяните започват с буквата С. Сега някои ще кажат: “Не е така.” Всеки един народ, който може да допринесе на човечеството, който може да бъде проводник на Божественото, всеки народ може да бъде като славяните. Славяните ако не слушат, и те ще станат като другите народи. В славяните трябва да се пробуди онова Божествено Начало, първо в света да служат на Божественото, а второ да се служи на човешкото. Първо човек да урежда благото на своите ближни, а после да урежда своето благо. Сега въпросът е другояче поставен. Всеки урежда своето благо и после урежда благото на своите ближни. Това е само един принцип. Този принцип навсякъде ще засегне. Ако идете в Америка, в Англия, навсякъде в семейството раздорите са върху това кой да управлява вкъщи. Бъдещата култура носи две качества: вкъщи ако мъжът иска да бъде господар, трябва да бъде господар и слуга; и жената, която иска да господарува, и тя трябва да бъде господар и слуга. Нямат ли тия качества, нищо няма да стане. Ще заповядваш и сам ще го направиш. Жената ще заповядва и тя сама ще го направи. Синът, и той ще бъде господар и слуга; и дъщерята ще бъде господар и слуга. Всички ще бъдат господари и слуги. Най-първо ще заповядват на себе си и ще го направят. И след като го направят, тогава ще го предават на другите.

Сега казва пророкът: “Елате да разискваме – казва Господ.” Тогава трябва да се разисква. Няма да търсим Господ в будизма, в християнството, във всичките създадени форми. Аз говоря за християнството като човешка форма и за будизма като човешка форма. В Божественото трябва да има правилни отношения, както човек има отношение със Слънцето. Вечерно време може да представят Слънцето на кино. На киното може ли да зреят плодове? Може да имате една илюзия, но ако очаквате от киното да излезе нещо, 40–50 лева

ще отидат и нищо няма да дойде от киното. Вие ако очаквате от човешките системи, вие ще имате едно задоволство. Не че са безполезни, но същественото е онова, което съществува в природата. Ние вече живеем в такъв свят. Трябва да научим тия закони.

Пита някой има [ли] друг един начин на разглеждане. Представете си, че аз искам да ви опитам доколко вие сте верни. Като дойдете, вие ще кажете, че "аз ви обичам, аз съм готов да умра." Сега слугата казва: "Аз съм готов да умра." Дойде другият, казва: "Аз съм готов да умра." Десет слуги дойдат и всичките казват, все ще умрат. Аз не искам слугите да умират. Искам вие да живеете и да работите. Тези, които умират, ето аз как ги опитвам: на всичките тия мои слуги, ще им дам всичкото имане, пари, и ще ги оставя да управляват. Те не знаят, [че] като дам парите, ще ги разделя и няма да ме познават. И като ида, питат ме: "Ти кой си? Трябва да си удостовериш личността." Да имам карта. Аз съм умен човек, вземам, че си изтеглям всичките пари по един начин, който те не знаят. Отивам, касата празна. На друго място изграждам една къща, много по-хубава, те са пак сиромаси. Тия слуги аз ще ги накажа. Едни ще станат болни. На други дрехите им взели. На други децата им ще ги бият. Всичките нещастия ще опитат, какво да правят. Те няма да ме знаят. Аз ще кажа: "Вие как постъпихте – много зле. Ограбихте човека." Хората ще изчезнат, не знаят накъде отиват. "Тъй ли?" – казвам. – Ще идете да го търсите, да се разкаете за прегрешенията и като го намерите, аз ще ви кажа тогава и всичките болести ще изчезнат."

Някой път не е хубаво да се разкрие истината на хората и да ви кажа защо. Някой пред мене седи, виждам го, той ми е длъжен, той ми дължи 200□000 лева, но той не ме познава. Той казва: "Моля, господине, може ли да ми кажете кой сте?" – "Странник съм." Не искам да му кажа, понеже ще му се обърне сърцето. Ако му кажа, че съм аз, ще се смути. Искам да го държа в невежество, за неговото щастие. Не искам да подигам този въпрос, за да не подигам неговите страдания. Някои от вас искате да се запознаете с Господа. "Къде е?" Ще ви се обърне сърцето, ако ви кажа. Пред вас

ще излезе една картина, едно пространство, неизмеримо, с хиляди години ще мислите, че се е обърнал светът. Господ, Който е толкоз благ, Той се е скрил, минава за един много обикновен човек в света. Вие питате къде е Господ и казвате: "Някъде е Господ в света."

Та казвам сега: В правата мисъл, новото човечество трябва да се отличава с две качества. Първото качество го имате. Вие може да грешите. Всички от вас ви считам първокласни герои, това го знаете, туй геройство го познавам. Ако сега не дойде второто качество – да направите... Първото нещо – прегрешенията, сте ги правили, но герои на доброто още не сте станали. Щом дойдете до доброто, казвате: "Не може." Щом правиш прегрешение, казваш: "Мога да го направя." Щом дойдеш до доброто, казваш: "Условия няма, хората не са още добри. Доброто не е дошло." Казва някой, че не живее добре с жена си. Той казва: "Живял ли си с такава неразбрана жена?" Аз му давам съвет и му казвам: Търпи я. Той казва: "Изяде ме. Ти – казва, – живял ли си с лоша жена?" Казвам: Аз не съм толкоз герой, намирам, че си голям герой, понеже живееш с тази жена. Понеже не съм герой, не се завземам за такъв живот. Понеже тя е по-паднала на един герой. Герой е тази жена. Той казва: "Какво да правя?" – "Ще □ станеш слуга." – "Как?" – "Каквото ти каже, ще го изпълниш. Думата □ на две няма да правиш. Какъв ще бъде краят?" – Направ□ това за една година и ела при мене, аз ще ти кажа какъв ще бъде краят.

Само един господин дойде при мене и ми казва: "Господ живот и здраве да ти дава. Каквото ми каза, стана. Жена ми била ангел. Каквото ми каза, като те послушах, измени се цялата работа. По едно време се подчинявах, започна да ме слуша, влиза в положението ми, тръгна добре работата." Ами че този закон е верен. Ако тази жена не се подчинява, в нея Божествено възмущение има. Ти искаш да подчиниш Божественото – ти ще си строшиш главата. Ако жената мисли да подчини в мъжа Божественото, нищо няма да остане от нея.

Казвам: Не е въпрос за човечеството да се подчини мъжът. Човешкото у мъжа трябва да се подчини на Божествено-

то у жената. И човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Туй е сега процес. Тъй разбрано, вече има смисъл. Мъжът трябва да се подчини на Божественото у жената и човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Тогава имаме философия и в децата ще бъде така. Човешкото на бащата и майката ще се подчини на Божественото у сина и човешкото на сина ще се подчини на Божественото на бащата и майката. Вече имаме нов закон, който важи и за дъщерята, и за слугите, навсякъде. Като се приложи този закон, вече имаме едно истинско положение, една нова философия, едно ново разбиране. При сегашното разбиране ще имаме постоянно стълкновения, неразбиране в живота.

Казвам: Новите разсъждения кои са? Трябва да се научим да зачитаме. Всеки човек иска да бъде уважаван и почитан. Почитайте в човека Божественото. Като срещнете един човек, във вас да се роди едно чувство да зачитате туй, Божественото, да намерите Божественото в човека, да знаете, че той има нещо, което може да уважаваш. Не като минеш, да кажеш: "И този е като другите хора." Има нещо у човека, което ние още не сме проучили. Ами че всички поддържат, че Бог толкова е възлюбил света, че Бог слязъл да спаси света. Писанието казва: "Не обичайте света. Бягайте от света." Как ще приемем тези две неща? Бог е залюбил този свят. И на нас ни проповядва ние да не обичаме света, а да бягаме от света. Трябва да се даде едно тълкуване. Понеже Бог възлюбил света, не влизайте да разваляте онова, което Бог съгражда. Аз виждам често какво става. Няма да се обиждате. Нямам предвид да изнасям недъзите, но казвам къде е погрешката. Аз съм наблюдавал тия неща, имам данни отвсякъде. И в Германия [е] така, и в Америка е така, и в Русия е така.

Един от видните проповедници в Германия, няма да му кажа името, толкоз виден красноречив проповедник, прочул се е, че е дошъл императорът да го слуша. Като го чул, понеже бил беден, казал да му подобрят материалното положение, да му увеличат заплатата. И така направили. След време императорът попитал: "Какво става с нашия проповедник?

Не се чува, както по-напред, както говореше по-рано." Министърът бил духовит и казал: "Петелът, като затлъстее, не пее." Като затлъстял този петел, намерил си една тлъстичка кокошчица, оженил се за нея, родили му се деца, започнали да ходят по удоволствия и проповедта тогава останала. Всичките в света казват: "На този човек материалното положение се е подобрило." Щом се подобрява материалното положение на хората, ако те са неразумни, ще имат опитността на този германски проповедник. След време ще затлъстеят и няма да пеят.

С това не ви препоръчвам сиромашията, но сме дали на богатството по-правилно разрешение. Богатството е условие за разумните хора. Богатството в ръцете на разумните хора; да не става както сега, да минава от едно лице в друго. Аз считам богатството важно произведение. Всичките хора да имат туй произведение, те са общи блага. Всеки един човек трябва да има свой дял. Така трябва да седи идеята в ума.

Да допуснем, ти имаш една слугиня. От тебе зависи да работи 10 или 12 часа. Може да имаш съзнание, че тя да има отношение като дъщеря. Много пъти случва се, че като постъпите с една слугиня, ще се родят противоречия. Но туй още не показва, че този закон още не може да се приложи. Може да се приложи. Няма човек в света, когото ти обичаш, ако знае, че го обичаш... Когато един човек е уверен, че го обичаш, той никога няма да злоупотреби с твоята любов, понеже, ако ти изневери в дадения случай, той ще усети такава голяма болка, както никога не е чувствувал.

Вие не сте страдали, когато човек изгуби любовта. Били ли сте на Северния полюс с руските учени, където да останете 6 месеца, да бъдете в тъмнина 6 месеца, че като изгрее Слънцето, като ви светне, ще мислите, че някое божество излиза. Когато човек изгуби любовта – това слънце на душата, – настава такъв мрак и тогава да си като че в ада си. Онова, което [носи] радости на човека, то е любовта. Парите са само украшение. Имането е само украшение. Но онова, което дава трайност на нещата, то е любовта. Любовта е свързана с още други велики добродетели в света и техните сили заедно работят върху нашата душа. Помнете само едно

нещо: когато става в света едно подобрение, количеството трябва да се намали. Когато количеството се намалява, ценността се увеличава. Ето какво подразбирам. За да изкарате един килограм розово масло, трябва да сварите 3000 килограма розов цвят. От 3000 килограма вие ще изкарате един килограм; количествено имате един килограм, но цената на този килограм се повишава. Цената на един килограм розов цвят може да е 5, 6, 9 лева, но 1 килограм розово масло струва много повече, отколкото 1 килограм розов цвят.

В сегашния наш живот много от количествените неща, които ние притежаваме, от нашето знание, от ония обществени схващания, ние мислим, че сме много силни, че сме много здрави, един ден човек остарее и се чудиш къде е отишла твоята младост. Къде е отишла? Ти може да вярваш в Бога, един ден ще остареш и ще започнеш да се съмняваш.

Един български православен свещеник ми разправяше: "Аз бях голям верующ, но като станах на 85 години, почнах да остарявам и си казвам: "Я има Господ, я няма." Започнах да мисля: "Ти едно време учеше хората да вярват, а пък сега един дявол е влязъл." – Не е дявол, но това е твоята старост. Много нечиста кръв се е събрала в твоите жили, в твоята глава, че Божествената светлина не може да влезе. Казва: "Тъпак станах. Едно време четях, а пък сега не мога. Едно време имах отлична памет, сега вече една молитва 4–5 деня чета и не мога да запомня. Попска глава." Казвам: Трябва да влезе нова кръв. Човек трябва да се обновява. Кръвта трябва да се обновява. Ние като поддържаме животът да се подмлади, човек най-първо трябва да подмлади кръвта си. На един стар човек ако се внася чиста кръв – един ден ще се подмладяват хората и няма да бъде далече, когато хората ще може да се подмладяват. Ако човек рече да умира, ако се внесе тази кръв, веднага ще се подмлади, бръчките ще изчезнат и човека можем да го върнем назад 40–50 години, да му турим една възраст 25 години. Казвате: "Възможно ли е?" – Възможно е.

Когато вие започвате да остарявате, не се спирайте върху вашето минало. Когато едно религиозно общество започва

да отпада, започва да мисли едно време как живееха светиите. Остави светиите. Ако едновремешните светии дойдат да живеят сега, те за мене не са светии. Едновремешните светии трябва да бъдат сегашни светии. Сегашните светии трябва да бъдат бъдещи светии. Тъй гледам на въпроса. Ние ги туряме някъде. Ще им турим образ, ще ги търсим по гробищата.

Сегашните християни ходят да търсят Христа в Иерусалим. Целият православен свят отива там да Го търси. Ами че нали вярвате, че Той е възкръснал, че е горе на небето, че Той не е в Палестина? Че трябва да почитаме мястото – ами не е ли по-хубаво да почитаме Неговото Слово? Ако ние имаме Христовата любов, Палестина ще бъде най-малко три пъти повече почитана.

Често ме срещат и казват: "Ти вярваш ли в Христа?" Казвам: Едва сега се уча. "Че как така?" Казвам: Вяра имам, но сега се уча. Вярване имаме в Христа, но вяра няма. Много слабо ми е вярването. Даже се съмнявам дали Христос е проповядвал. – "Че как?" – Това за мене не са факти. Историческите работи са приказки, но вяра имам. Казва: "Ти вярваш ли?" Казвам: Че аз вчера с Христа приказвах. – "Где Го срещна?" – Аз с вяра ходих. Аз приказвах с Христа. Приказвам не с вярване, а с вяра. – "На какъв език се разговаряте?" – На български. – "Христос знае ли български?" – Много добре го знае. – "Ами после на какъв език?" – После на английски, на френски, много езици знае. – "Ти какво ме смяташ?" Счита, че го смятам. За мене аз ти говоря една истина, както е заради мене. Ако считаш, че те смятам, ще извиниш. Ако мислиш, че искам да те смятам, казвам: Не може да имаш туй познание, докато сам не се запознаеш с Христа. Когато дойде Христос на Земята, вие няма да Го срещнете. Нито цилиндър ще носи, нито фрак. Той ще бъде простичко, хубаво, чисто облечен, ще бъде достъпен, навсякъде ще ходи и ще изучава хората както са. Влезе някъде при бедните – Той няма да ги направи богати, но в който дом влезе, ще даде наставления как да живеят. Там, дето Христос мине, светът ще се поправи.

Христос иде сега на Земята, не както в Палестина, да

Го знаят; Той иде неизвестен. Той сега иде да оправи света. Сега някои казват, че не е време. Сега иде вече. Христос иде на Земята, понеже има власт. Не тъй, както господарите, но отдето мине, има власт да поправи света. Като мине, като стъпи кракът на Христа в някоя богата къща, ще се запали сърцето на богатия човек и той ще започне да раздава. Като светне Христос в сърцето на младата мома, тя ще иде да слугува на хората. Ще я считат глупава. Всичките хора ще станат глупави, ще ги считат за глупави, че те няма да си уреждат работите. Какво има да си уреждам работите си? Казват: "Слушай, ти ще остареш." Казвам: Едно време бях стар, сега се подмладих вече. Остаряването – в миналото. В каквото ти вярваш – може да турят под магнетически сън, че те считат, че си стар, а може и да се подмладиш.

Божественото в себе си носи вечната младост. Човешкото носи вечната старост. В небето има 24 старци, които представят човешкия порядък на Земята. Всичките други са млади. 24 старци и Господ ги е турил на почетно място. Казвате: "Какво представя?" – Епоха на човешкото вярване. Че от всяка една епоха на човешкото вярване Господ взел по един екземпляр, че като го погледнеш, той представя цяла епоха на хората, които вярват като него. Тия старци казват: "Да не вярвате, да не живеете както ние живяхме." Защото казва Евангелист Иоан, че всички се покланяли пред Господа и всички падали пред Господа и хвалили. Онези, които не разбират този закон, ще кажат: "Какво унижение, да се покланят." Те благодарят на Бога, че ги избавил от голямото заблуждение и очакват да се подмладят. Но докато ние не завършим цялата еволюция на човеците, не може да излезем от това положение.

Сега туй ще оставим, то е вярване. То спада към друга категория. Сега аз искам да ви изнеса онова, което е за вашето подобрение, което може да ви направи герои в света. То е Божественото начало. Но в туй Божествено начало вие трябва да вложите една вечна справедливост в себе си, една вечна святост да вложите в себе си. Не само да вложите, ами да възприемете тази вечната истина, която носи свобода.

Тогава Господ казва: "Елате да разсъждавате. Всичките

ви минали грехове, всичко туй ще бъде заличено." Казвам: При новите условия мъчнотиите, в които се намирате, как трябва да се разрешат? Има религиозни мъчнотии. Християните още не могат да се спогодят, нямат едно верую в Христа. Ако вземете католическата църква, тя мисли, че е най-права. Ако вземете евангелистката църква, тя мисли, че е най-права. Всичките секти мислят, че са най-прави. И право забелязва един американски писател. Той прави едно сравнение и казва: "Ние, съвременните християни, мязаме на евреите, всичките 12 племена, които носеха скинията. Всички носеха някаква част от скинията. Кого как срещнеш, казва: "Скинията носим." Не носеха цялата скиния. Отидат до едно място и се покланят. Сега всички вярват, че носят по нещо от истината.

Когато дойде цялото човечество до онова Божествено учение, което ще открие първоначалното учение, на великата Божия любов, учение на великото Божие знание, на което светът е бил създаден. Учение на великата свобода, на Божията истина, учение за любовта, което е храна на човешкия живот. Как трябва да се преобрази човешкият живот? Ние не може да се подмладим, ние не може да бъдем щастливи, докато не почнем да се храним с плодовете на любовта. Можем да остаряваме, можем да страдаме, понеже не се храним от любовта. Говорим за любовта, но тя е нещо умствено, отвън. Вие още не сте яли от плодовете на любовта. Ако вие вкусите онзи първия плод на любовта, вие ще възкръснете. Ако вие вкусите от плода на любовта, всичките ви болести ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, всичките недоразумения ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, сърцето ще светне и всичките недоразумения ще изчезнат. Ако вие вкусите от плода на любовта, ще имате любов към всичките хора. Ще обичате всеки един човек. Понеже вие като хапнете от този плод, всички, които са около вас, понеже съставят един организъм, тази кръв ще мине в другите и ще започнат да чувствуват като вас. Вие искате да обичате някого, но връзка няма между двама ви. Ако се образува вътрешна връзка, онази Божествена връзка, в която ние живеем и се движим, тогава онова,

което аз придобивам, придобиват го и другите. Каквото другите придобиват, това и аз го придобивам.

Следователно живеем не за себе си. Всеки живее и за другите. Бог живее за нас и ние живеем за Бога. Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Но за тази идея трябва едно изяснение. Ние казваме: "Ще се върнем." Къде ще идем? Тогава нашата личност, нашият дух, нашият ум, нашето сърце, ще придобият друг израз. Тогава ще се почувствуваме свободни и ще видим какво е свобода. Ние сме роби сега. Някой казва, че е свободен. Един слуга, когото тормози господарят, свободен ли е? Един верующ когато го е страх от Бога, верую ли е това? Казва: Любовта изпъжда всеки страх. Ако в нас съществува страх от Господа, туй е неразбрана идея.

Та казва сега: "Елате да разсъждаваме." Сега другата идея – казвате: може ли туй да се приложи? Може да се приложи. Давам възражение на едного. Той носи един тон лед. "През една малка дупка – казва – можеш ли да прекараш този лед?" – "Ще ми дадеш време." – "Как?" – "То е моя работа." След 3 часа той прекарва. – "Че къде е ледът? – "Стопих го." Ледът може да се прекара през една дупка.

Ние, съвременните хора, искаме да минем в другото царство. Като стопим леда. Ние искаме да влезем в Царството Божие. Ще се стопим като водата. Ние ще се разтопим под огъня. Може да влезем, но не такива, каквито сме. Сега подигат въпроса: "Какви ще възкръснем?" Ще възкръснем 4–5 пъти по-добри, отколкото сме сега. Но трябва сегашното смъртно да се погълне от безсмъртното и съвършено да се изменим.

Сега не засягам вашия живот, сегашния живот. Сегашният ваш живот е предисловие. Ония хубавите мисли, които идат някой път, ония хубавите чувства, благородните постъпки, не ги отблъсквайте от себе си. Не считайте, че е нещастие. Хубавото, което е дошло в ума ви, [не] е илюзия. Илюзия не е хубавата мисъл. Илюзия не е едно хубаво чувство. Една опечена кокошка не е илюзия. За мене една мисъл е много по-реална, отколкото една опечена кокошка. И аз ям понякога опечени кокошки. Че как не? Всяка кокошка, която ям, оживява. И риба ям. Щом като изям рибата, ще я намеря в

морето и тя е жива. Всеки приемам в дома, но го приемам не да го използувам, а да му дам живот.

Казва: "Който Ме яде, ще има живот." Като ядем Христа, ще влезе да поправи това, което по друг начин не може да се поправи. Има нещо мъчно за разбиране, понеже схващате материално, нашите ръце, нашата глава, нашата красота. Казвате: "Как тъй, аз, човека, да вляза вътре?" Ти, човекът, за когото аз говоря, ти не може да минеш през наймалката дупчица. Ти, човекът, няма кой да те спре. Ти, човекът, като излезеш из тялото, ще бъдеш толкоз учен, че може да идеш до Слънцето, може да идеш до Вселената. След като излезеш из тялото, ако не задържиш нищо материално, ще идеш до Слънцето ще влезеш. Всичките души на хората ще бъдат отворени и ти може да влезеш в тялото. Ти като искаш да изучаваш хората, ще видиш техните глави, ще видиш тайните, които се крият, и целият свят ще бъде за тебе отворена книга. Какво страшно има в такава смърт? Тогава ще живееш за всичките хора и те ще живеят за тебе. Ще живееш в който и автомобил искаш. Няма да имаш един автомобил. Който автомобил искаш, с него ще пътуваш. Сега имаш специален автомобил. Ако той се строши, работата е вече свършена.

Тази идея е малко неразбрана. Казвате: "Как да живеем в другите хора?" Че, то е красиво. Да живеем в Бога какво е? То е великото. В Бога се разширява нашето съзнание. Бог не се нуждае от нас. Той е безпределен в Своите прояви. Материалният свят сам по себе си е ограничен. Ние сме ограничени по единствената причина, понеже Божественото у нас се е прекъснало. Ако някой път ние се обичаме, то е по единствената причина, че Божественото у вас и Божественото у мене, те не се съобщават. Но Божественото в един човек не може да проникне в материалното в другия човек. Божественото в другия човек не може да проникне в материалното на другите. За бъдеще Божествената светлина ще влиза в човешкия свят и тогава нещата ще станат ясни.

Казвам: Когато дойде Божествената светлина в света, ще разкрие тайните, които сега са скрити. Един учен човек сега правил опити. Той правил опит, че може да скрие нещата

на сцената. Туря скъпоценни камъни. Поставяме един артист на сцената и като пусне тази светлина, артистът изчезва, не че го няма, но не се вижда. Сега ще дойдат учените хора. Като блесне тази светлина, веднага вие ще се видите. Сега първото вече вие сте го направили. Вие сте невидими един за друг. Ще дойде сега ученият човек, който ще ви направи видими един за друг. Всинца сте невидими, не се познавате.

Казва Господ: "Елате." Къде да идем? Казва: "Елате да разсъждаваме." То е някъде. При сегашните наши разбирания как ще Го намерим? Как ще разсъждаваме, [къде] да идем? Ще ми кажете: "Вярвай, както аз вярвам." Много добре. Дойде на друго място. Казват: "Другите каквото говорят, не вярвай." Едно Божествено учение приема всичките вярвания и счита всичките хора, в каквото вярват, е право, но то е право само заради тях. Следователно има нещо, за което вярвам. Следователно има нещо вярно само заради нас, а Божественото е право за всичките души. Ако аз имам Божественото, имам правата вяра. Говоря на един човек, схваща го. Щом не може да го схване, изменя, намеря друг начин. Дошъл съм, че човек може да го разбере.

Веднъж говорих на един голям материалист, от крайните материалисти. То беше преди 25 години. Обръща се към мене и ми казва: "Ти трябва да знаеш, че на прости хора не говориш. Аз съм свършил университет. Имам ум да разсъждавам. Чел съм много, няма да ме заблуждаваш. Говор□ като на човек." Рекох му: Аз не искам да ти говоря нещо, което не вярваш. Няма да те карам да вярваш. Аз те поздравлявам и казвам: твоето верую е отлично, много хубаво е. Казва: "Допусни, че аз вярвам в нещо. В какво вярваш ти? Ти – казва – вярваш в заблуждения." Хубаво – казвам, – да допуснем, че е така. Какви са твоите аргументи, че аз вярвам в заблуждения? Ти – рекох, – може ли да ми предскажеш моят живот след 5 години какъв ще бъде?" – "Аз съм човек в заблуждения. Тази теория за Бога е на заблуждение. Аз не поддържам такава теория – казва, – аз не мога да ти предскажа." Аз пък – рекох, – ще ти предскажа. След 5 години, в еди-коя си година, еди-кой си месец, в твоя живот ще стане

едно коренно преобразование. След като се ожениш, туй ще стане. – "Че как?" – Запиши си го.

Той сега е в другия свят. Преди една година дъщеря му идва при мене, и това стана, най-после жена му изгоря и той казваше: "Аз вече повярвах в оня свят, но тя стана жертва заради мене." Та му казвам: Хубаво, ако на тебе този Господ, Който ти проповядвам, ти даде разумна жена, която да те обича, как ще постъпваш с нея? Ще повярваш ли? Ако този Господ, за Който ти говоря, може да уреди всичките противоречия на хората, ти какво ще направиш? Ще повярваш ли в Него? Ако този Господ, за Който ти говоря, може да освободи всичките хора от робство, ще повярваш ли? Казвам: Аз проповядвам този закон. Този Господ иде, този Господ проповядвам. Аз проповядвам и друг Господ – Който може да ме освободи от всички противоречия.

В тази истина трябва еднакво да вярваме. За мене и за вас трябва да има същата цена, но аз вярвам по един начин, вие – по друг. Тази светлина не трябва да минава през много умове. Тя трябва да минава от източника направо във вас. Ако една истина мине от един ум във втори, в трети, четвърти, то не е истина. Аз, казва Исаия преди толкоз хиляди години... Аз говоря за Исаия не какво е писал, но чета откъде е взел, откъде е излязъл и казвам: от главата на Исаия ли е излязла, от главата на един евреин? Той казва: "Измийте се, очистете се." Отлична е тази идея. Значи Исаия преди туй време е бил един адепт, който учил цялата история, знаел цялата история. Не се прераждa, много пъти идва. Най-после идва като пророк, доста видно място заема. Исаия сега пак е на Земята, пак е проповедник, виден учен, където и да е. Онова, което той е черпил, той не го е измислил. И аз като ви говоря, не ги измислям тия неща. Аз говоря за една реалност, в която живея. Опитвам я, не само аз, но хиляди милиони същества има, които опитват неща, които за в бъдеще ще опитваш. Приятно ми е, че като опитате, ще кажете: "Вярно е." Всичко онова, което не е вярно, ще видите, че не е така.

Сега не считайте, че оня свят е нещо непонятно за вас. Вие като влезете в другия свят, вас ще ви падне като мед

това, което ви говоря. Ще кажете: "Това е за света, за който мислихме. Това разбираме." Вие мислите, че оня свят е като вятър, няма никакво съдържание. Какви ще бъдат къщите ви? – "Дали ще има семеен живот?" Тъй, както живеят, и мъже има, и жени има. Тогава какво ще кажете? Законът е такъв. Мъжът само криво да погледне жена си, и тя ще изчезне. И ако жената хвърли само крив поглед, мъжът ще изчезне, тя не може да го види. В този свят ти не може да се скараш, ти не може да помислиш зло. Или ти, или този, за който мислиш, изчезва. И семейство има, и възпитание има, и университети, и музика, и художество, но каква грамадна разлика има. На какво ще мяза идеята – ще мяза на "Хиляда и една нощ." Турската поговорка казва: "И така да е, пак не вярвайте." Сега как ще ми вярвате? Понеже не искам да ви говоря, аз не искам да ми повярвате. Понеже, ако ми повярвате, няма да искате да седите на Земята, ще искате да заминете от Земята. Преди години в Америка имаше една цяла треска в Аляска за злато. Много хора изпродадоха своите къщи. Няколко души забогатяха, но другите какви ли не страдания претърпяха.

Та казвам: Бъдещият свят е създаден за вас. Този свят, вие няма да идете при него, той сам ще дойде при вас. Вие със своите мисли, със своите чувства, ще идете. Този свят ще слезе при вас и ще се нагоди като външно условие. Един ден ще се на-мерите и тогава ще благодарите в себе си, че сте поддържали тия идеи на човечеството.

Казвам: Сега е необходимо да поддържате човещина. Не да мислите за своето благо. Ако река да говоря за моето благо, какво ще ви проповядвам за другия свят? Какво ще придобия, кажете ми? После, повече от 30 години мене ме считат, че малко не ми достига, че моят ум не е на място. Тези, които ме считаха така, техният ум изхвръкна. Много пъти са ми казвали: "Трябва да има английски които да те заставят да проповядваш." Казвам: Ако мене ме заставят английски да проповядвам, то съм нещастен човек. И по-нещастен човек от мене няма в света. Ако имам някаква користолюбива идея, казвам, по-ниско от това нещо няма.

Аз не искам да убеждавам хората да вярват в това, което не е. Искам да вярват в онова, което живеят, в онова, което носят в себе си. Онази човещина, онова Божественото. Казвам: Вярвайте в това. Аз казвам: От себе си нищо няма да ви дам, от себе си мога да ви дам само условия да се подигнете и да познаете Божественото.

Казва: "Елате да разсъждаваме." Тогава има един пример за Исуса Навина. Среща една вечер в лагера един въоръжен, той си изважда меча и казва: "Кой си?" Онзи, въоръженият, казва: "Аз съм от Господа." Изважда си меча, мисли, че е неприятел. Тогава Исус Навин му се покланя.

Като срещнете, ще попитате: "Ти от кои си?" Ще извадиш меча си – "От Господа съм." Мечът, това е Словото. Като извадиш твоя меч, да светне, да излезе светлина. Не светне ли твоето чело, твоята глава, твоят гръб, твоето лице, твоите очи, твоят нос, твоята уста, не светнат ли дрехите ти, нищо няма да излезе. Хората със светлина се отличават. Умовете със светлина, лицето със светлина, челото със светлина, страните, сърцето, тялото – навсякъде светлина трябва да има. То е Любовта, която трябва да познаете във всичките сърца и да не мислят хората за своите нещастия в света, защото нещастията ние може да ги поправим. Всичките нещастия идат само от материалните несгоди. Сега имаме всичките изгледи. Трябва ни голяма разумност, не само на един човек, не само на един народ. Цялата култура, всичките образовани народи, тази идея да проникне у тях: да бъдат добри. Тази борба, която става, е на място. Не е лоша борбата, но ще дойде едно споразумение. Всички имат добро желание, всички искат свобода, но тази свобода ще дойде по един закон, както в механиката – всяко нещо трябва да бъде на своето място.

Та казвам: На вас препоръчвам да напуснете старото верую и да възприемете вярата, вярата в Божественото. То да бъде ваше ръководство. Умът ви да бъде служител на онова, което вие разбирате. Не мислете, че няма да имате нужда от другите. Мене ми е приятно, когато слушам един музикант. Когато видя един художник, който рисува, един работник, който работи, навсякъде, каквото възприемам –

мравите, пчелите, дърветата, навсякъде виждам каква разумност има в природата. От туй, което виждам, аз се спирам пред едно дърво с благоговение, виждам каква разумност, каква интелигентност работи. По някой път като ви казвам, че си разговарям с тези дървета, при неблагоприятните условия ми разправят как са преминали. В туй аз не ви казвам да вярвате, не искам да ви убеждавам. Казвам какво виждам. Ако не виждам такива дървета, вие сте прави. Ако мисля, че аз се разговарям при тия дървета, които виждате, то не е вярно, за мене дърветата са вече друго нещо. И като седна при туй дърво, като седна при една череша, клонът се приближава при мене. Нещо казва: "Я ги вземете." Всички те оживяват. Тия дървета с любов вече ми дават. Като ям, [с] всяка череша, която изяждам, влиза живот. Виждам какво голямо самоотричане, каква голяма жертва правят. Те са жертва на цялото човечество. Казвам: Много благородна черта. На тях казвам: "И аз бих желал да бъда като вас. Туй значи разбиране." Те ми казват: "Ние желаем два пъти повече да бъдем като тебе." Казваме: те са дървета, растения. Но аз съм минал по този път, съзнавам това. То е Божественото. Казвам на всинца ви: Спрете се при едно животно, трябва да имате благородство. Погледнете – една душа седи, за бъдеще ще има Царството Божие. Седите при един беден човек – пред него има бъдеще. Който и да е, това е Божественото.

Елате сега да разсъждаваме. Като разсъждаваме така, ще се премахнат всичките противоречия. Но за нас още от днес може да се премахнат всички противоречия и тогава трябва да работите без противоречия.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

25-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 30.V.1937 г., 10 ч. сутринта,
*София □ Изгрев**

---

* На 23.V.1937 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа (Бел. на координатора Вергилий Кръстев).

БЯГА В ТАРСИС

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от пророк Иона, първите 3 стиха.

"Аум"

Аз ще взема само две думи: "Ниневия" и "Тарсис". Иона търси своето избавление в Тарсис, бяга в Тарсис. Господ го праща в Ниневия, а той бяга в Тарсис. Тарсис, той е подобен на Земята, а Ниневия е подобна на сегашния живот. Дето Бог изпраща хората на Земята, за да живеят добре. Трябва да изпълни Божия закон. Хората имат прави желания, всички искат да живеят добре. Те разбират един живот да бъдат щастливи, да бъдат здрави, да имат достатъчно храна, да имат жилище, да имат дом, да имат деца, да имат приятели, да имат общество, да имат народ, но това са външни условия. Ние не сме пратени на Земята да я пресъздадем. Земята е създадена, тя има всичките условия за живота. Не сме изпратени да пресъздадем живота. Не сме изпратени нито да пресъздадем любовта, за да я изявим.

Сега, за няколко време бъдете свободни. Всички имайте своите възгледи. Те са частични неща. Отчасти виждате, отчасти разбирате. Вие казвате: "Аз виждам." Това, което ти виждаш, е част, една микроскопическа част. Казваш: "Аз разбирам живота." Това разбиране е микроскопическо. Казваш: "Аз имам познание." Това познание е микроскопическо. Какво разбира човек от живота? Или даже сегашните учени хора, след като са иждивили 30–40 години, за да се създаде такава наука като геологията, да се познае как се е образувала Земята, колко хиляди хора, колко хиляди умове са работили, за да се разгадае. Ние мислим, че геологически е доказано. Геологически доказано е, както един орач, който

оре земята, поразровил малко, но какво се крие в нейните дълбочини? От 6000 километра, от повърхността до центъра на Земята – 6000 километра. Какво знаят учените хора? Предполагат както искат. Никой не е ходил в центъра на Земята. Всички мислят, че центърът на Земята е в разтопено състояние. Но центърът на Земята е по-твърд от твърдостта на нашите скали. Ами вътре има такова голямо налягане. При такова налягане може ли да има течно състояние? По-твърдо от камък е. Центърът на Земята е по-твърд от диамант. Веществата, които са там, са по-твърди от диамант.

Сега може да оспорвате. Аз твърдя върху научно основание. Който оспорва... В науката има спор. Двама души, които се спорят – двама души като теглят въжето. Коя е посоката на истината, по която вървят хората? Те като спорят в света, тогава се хваща тази диагоналната линия, по която хората ще излязат на спасителния бряг. Двама души – единият обича, другият мрази. Те теглят едно и също въже. Че, любовта е едно въже – единият на едната страна, който мрази, и другият на другата страна, който обича. Онзи, който мрази, тегли въжето към себе си и онзи, който обича, и той тегли въжето към себе си. Тогава има посока по средата. Тази посока, това е животът, който се изразява от условията на любовта и на омразата. Възражения има.

Всички казвате: "Защо е злото в света?" Аз не съм казвал: "Защо е огънят в света?" Без огън не може. Хиляди жертви стават. Колко пожари стават. Параходи се запалват, хора се изгарят, къщи горят, мъчениците с огън са ги горели. И при това зло, този огън допринася много големи злини, но зимно време, при този студ, ако нямате накладен огън, какво ще правите? Даже тия, които са на Северния полюс, са приготвили гориво, за да може да прекарат зимата.

Ние казваме в езическите времена, един езичник, който е бил преди Христа – Платон, какво е казал за музиката. Ние мислим, че християните, които носят идеите на Христа, те имат всичката истина. Той казва така: Музиката е морален закон. Тя дава душа на вселената, крила на мисълта, утеха на скръбта. Тя дава на всички неща радост и живот. Тя е основа на реда. Тя уяква човека, издига го към всичко

добро, към всичко, що е добро, хубаво и красиво. Какво е разбирал Платон? Всичките певци и свирци. Щом певецът влезе при болния човек и му изпее една песен, той трябва да стане. Влезеш в една къща, дето хората са сиромаси, дошли до отчаяние – като посвириш с цигулката, веднага щастието ще дойде. Ще потече като мед и масло. То е музика. Ние изучаваме живота от едно гледище, което не е вярно. Ние изучаваме живота от няколко пречупвания.

Под думата "пречупване" аз разбирам едно, а вие разбирате друго. Ако се пречупи човешката воля, е зло. Пречупването не поддържа друго пречупване, а се подразбира отклонение на светлината. Щом светлината се пречупи, тя се отклонява от своя път. Щом топлината се пречупи, тя се отклонява от своя път. Щом доброто се пречупи, то се отклонява от своя път. Всяко нещо, което се пречупи, се отклонява от своя път. Всяко отклонение, пречупване, не е отслабване обаче. Ако човек престане да живее добре, ако се пречупи в него доброто, последствията ще бъдат смъртта. Когато доброто се пречупва, ражда се смъртта. Когато злото се пречупва, ражда се животът. Тогава то е един контраст, една философска мисъл. Той пречупва злото в себе си, за да се роди животът. Защото в дадения случай злото и доброто са две възможности, които съществуват.

Ние не знаем всъщност какво нещо е зло. Ние знаем само проявите на злото, последствията, но и последствията не са една права мярка да покажат кое е зло и кое е добро. Да кажем, някой път може да откажете на един ваш приятел, който има слабост да пие. Може да му откажете да не пие. Той се усеща обиден, понеже вие не зачитате неговите чувства. Ако му дадете пари, ще седне в кръчмата и ще пие, докато изпие парите. Но от това добре ще го боли главата. Тогава ще мязате като онзи, който се оженил, ходил на кръчмата и се напил. Кръчмарят го бил и неговият другар го бил. Като се върнал в къщи, на сутринта става и казва на жена си" Защо ти снощи ме би? Я, месата ми навсякъде сини, дето си ме била. Защо ме би?" Питам сега: жена му ли го е била или кръчмарят го е бил? Всичките тия хора казват: "Защо Господ ме наказва така?" Те са в кръчмата. Тебе кръч-

марят те е бил. Не е твоята жена, която те е била, но кръчмарят и твоите другари, [с които си] ял и пил. Ти се връщаш и мислиш, че жена ти е крива. И каквото стане, казваш: "Защо Господ ми даде тази беля?" Но ти си ходил в Тарсис, там търсиш своето спасение на запад, на запад е Тарсис.

Сега аз не искам да ви разубедя във вашите вярвания. Каквото вярвате, е право. [Но] искам от вас да направите една малка жертва, да направите едно малко пречупване, една хилядна част от правоъгълника, в едно направление. За пример, решете, че всеки ден като станеш, да кажеш 4–5 хубави думи. Да си туриш за правило, като срещат някой човек угрижен, да му кажеш 4–5 сладки, добри думи, но когато и да е, занят–не занят. Каквато работа имаш, да си оставиш работата и да кажеш тия 4–5 сладки думи. И ако бих отишъл по този начин да изпълня този закон, ето аз как щях да го изпълня. Ако бях един чиновник, ще си туря заплатата в джоба и като ида при една бедна вдовица, ще кажа: "Добър е Господ." – "Как е добър? Три-четири деня гладувам, какъв е този Господ?" – "Добър е Господ. Ето, изпрати ме да ти кажа нещо." Ще оставя малко хляб, ще оставя малко сиренце, ако е пролетно време, ще оставя череши. Казвам: "Господ ме е изпратил." На второ място отивам, отчаял се човекът, казвам: "Ти си много способен. Много се учиш, от тебе човек ще стане." – "Какво ще стане от мене? Баща ми се кара, нямам условия, сиромашия, беднотия." Казвам: "Ето, аз нося хубави книги, давам ти, за днес да прекараш, 100 лева. Добър е Господ. Изпратен съм да ти кажа, че от тебе човек ще стане." Ако вярваш, утре друг ще изпрати, ако не вярваш, ще останеш както си бил по-напред. Четири думи, като ги кажа, ще бъркам в джоба, няма да раздам всичко, каквото имам в моя джоб.

Когато говоря аз за даването в света, разбирам: има един закон, едно вечно даване, което произтича от Бога. Даването е закон от Бога. Ти не може да даваш, ако не си свързан с онзи Вечен Принцип. Само здравият човек може да раздава, само разумният човек може да раздава. Само умният, само любещият човек, само истинолюбивият, само човекът, който

носи истината, той може да раздава. Болният човек какво ще раздава, своите болести ли? Бедният какво ще раздава, своята сиромашия ли ще раздава? Длъжникът какво ще раздава, своите дългове ли ще раздава?

Какви ли не положения има в живота за морала на хората. Във Варна един грък, след като играл на комар, един голям търговец бил, като факт ще ви го опиша. Като факт е верен; може да има малко преувеличение, възможно е. Той след като играл, заложил всичко и като нямал какво да залага, заложил и жена си, и това е станало причина жена му да го напусне. Тя като се научила, напуща мъжа си. Питам: каква е била неговата идея, като е заложил жена си? Че, ние всеки ден не залагаме ли нашето сърце, не залагаме ли нашите мисли навсякъде? Не са ли заложени? Кой от нас не е заложил? Кой е свободен? Някой се влюбил. Друг тича отподире му. Какво от това, че се е влюбил? Казва: "Аз го обичам." Че, ти като го обичаш, при него ли ще идеш? Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Ще седнеш и ще почиваш. Туй не е любов. Ако обичаш Слънцето, ще използуваш неговата енергия, ще се научиш да четеш, ще бъдеш добър, ще бъдеш трудолюбив – то значи да обичаш. Някой казва: "Вярвам в Бога." Вяра, която не внася светлина в човешкия ум, това е невежество. Вяра, която не внася добрина в човешкия ум, това е невежество. Казва: "Вярвам." В какво вярва? Вярва в туй, което не е. Ако ние всички вярваме в това, което е, и животът ни ще бъде това, което е. И понеже не вярваме в това, което е, затова във всичкия наш живот е туй, което не е.

Вземете християните. Християните вярват, че Христос е Син Божий. Те вярват в туй, което не е. Че как ще вярвам, че Христос е Син Божий? Идете при някого, идете, питайте кой и да е свещеник, проповедник, много добри хора, но ще намерите, ще опитате и ще направите един опит. Повикайте един свещеник и кажете: "Моля, заради Христа, може ли заради Христа да ме приемеш в дома си, да преспя, може ли заради Христа да ми дадеш един обед, може ли заради Христа да ми дадеш една добра препоръка", и ще видите изведнъж ще каже: "Ще ме извините, жена ми е болна." И ще започне

да те праща на друго място. Някъде ще се намерят да те приемат, не отричам. Идете при някой владика и кажете: "Заради името на Христа, може ли, дядо владика, тази вечер да остана при вас?"

Аз не искам да опитвам в какво вярват християните. Вашите вярвания и моите вярвания пет пари не струват. Да мисля, че съм добър човек, пет пари не струва. И другите да мислят, че са добри, пет пари не струва. Ако струва пет пари, това е много. Но и пет пари не струва. Дойде при мене един човек, аз го предугаждам. Казва: "Слушай, може ли да ме осигуриш?" – Казвам: Мога да те осигуря само за един ден. – "Ами за другите дни?" – За мене съществува само един ден. Вън, в пространството, колко дни има? Казва: "Кой ще ме поддържа?" – Ако си на Северния полюс, има само един ден и една нощ. Той иде с една човешка идея да го осигурявам. Какво ще те осигуря? Защо искаш да ме лъжеш? Ти идваш при мене да ме лъжеш. Светотатство е да искаш аз да уредя твоите работи. То е светотатство. Ние заедно излязохме [от Бога]. Колкото на тебе даде, толкоз и на мене. Даде ни еднакво и ни изпрати. Знаеш, толкоз и толкоз ти даде. Какво ги дяна тия пари? Какво ще те осигурявам? Какво направи с тия пари? Той започна да се извинява, че това било, онова било. Казвам: Тия извинения, аз за себе си не ги приемам и за тебе не ги приемам. Аз не може да те осигуря, но може да ти покажа своята добра воля – за една вечер може да те приема, с едно условие. За едната вечер ще ми бъдеш господар, за другата вечер ще ми бъдеш слуга. Колкото дни седиш, слуга ще ми бъдеш. Готов съм да те осигуря, но каквото ти кажа, ще изпълняваш волята ми, ако не искаш, извинявай.

Знаете защо му казах така? И аз имам един господар, и аз съм слуга. Следователно аз искам да се подчини тъй, както аз се подчинявам на моя господар. Понеже не искам да ме държат отговорен за тебе. Каквото ти кажа, ще го направиш. Като направиш това, което аз казвам, ти ще бъдеш отговорен заради [себе си]. Като дойдеш вкъщи за една вечер, ще те приема. Но втората вечер ти ще правиш аз каквото кажа. И всички ще работят за Един. Не тъй да кажеш: "Каквото Гос-

под дал.” Господ е дал нещата, тия неща, които Господ ги дал, не са вкъщи. Онова, което Господ е дал, не се намира в човешкото тяло. То е в природата. Ще го търсиш по хората, по водата, по земята, ще го търсиш по житото, хляба, въздуха, светлината. Всичките тия неща, които Бог дал, ще ги търсиш, те имат всичко отвън. Ти какво си събрал? Нищо не сме събрали. И ти си имал, но всичко си разпилял. Всичко не че си разпилял в този смисъл, всичко е поставено отвън. И тогава ние трябва да поставим една такава станция, както всички тези изследователи на Северния полюс, установили са, по 200–300 телеграми на ден от полюса пращат. От онези места телеграми пращат. Те там не могат да орат, не могат да обработват. Те там носят всичко за ядене, на тия места не могат фабрики да се образуват, но отиват с научна цел да изучават какъв е климатът на Северния полюс, какви са ветровете, каква е дълбочината на морето, магнетизма, електричеството изучават, има ли животни и т. н. И понеже вярват, че Северният полюс е, който направлява климатическите условия на Земята.

Казвам: Ние сме пратени на Земята с една цел да установим една станция. Ион установи една станция. Казва му Господ: “Иди в Ниневия.” Да идеш на Северния полюс. Ниневия е град студен. Що е Северният полюс? Земята има два полюса. Защо Земята е студена на Северния полюс? Човешкият егоизъм е Северният полюс. Двата полюса са образец на онзи ужасен егоизъм, който съществува в сърцата на хората и на всички живи същества. Ако хората решат да живеят по Бога, и двата полюса, Северният и Южният, ще се стопят и ще бъдат тропически места. Било е време, когато Северният полюс и Южният са били тропически места. Това учените хора го твърдят.

Въпросът седи малко по-другояче. Не можем ние да разглеждаме живота само от едно гледище. Имаме 3 гледища и за да бъде вярно, трябва да ги вземем предвид. Имаме физическия свят, едно физическо поле. Физическият свят, то е външната страна на физическия свят, а физическото поле е вътрешната страна на физическия свят. Имаме едно духовно поле и един свят на духа. Имаме едно духовно поле,

имаме умствен свят и умствено поле. Умственото поле, това е външната страна на умствения свят. Казвам: Сегашните учени хора още спорят. Онези, които не знаят дали има живот или не. Чудни са хората! То е толкоз очевидно. За един учен човек, за един адепт е очевидно. Като умре животното, къде ще иде? И хората като умрат, ще идат при хората, в човешкия рай. Едно животно като умре, ако не го приемат неговите, ако повярва, то ще влезе в човешкия свят на Земята и ще се прероди като човек. Тогава оня свят за животните ще бъде човешкият свят. Значи – минаването! Правилно ли е [като] едно животно да те впрегнат целия ден с хомота да ореш?! Ще кажеш, туй го вършиш от добра воля. Не е от добра воля, но насила работиш. Като влезеш от животинското царство в човешкия свят, няма да има хомот. Животът пак ще има трудности.

Казвам: Вие като умрете, къде ще идете? Вие ще идете в оня свят. Вие като умрете, трябва да идете при праведните хора. И те са на Земята и тогава ще се преродите. Праведните като умрат, ще идат при светиите. Светиите като умрат, къде ще идат? Ще идат при ангелите и т. н. Всичките са тук, на Земята.

Ама аз като говоря за Земята, още две Земи има. Вие една микроскопическа част виждате от физическата Земя, а пък за другите Земи имате такива някой път прозрения вътрешни. Земята какво нещо е в умствено отношение или какво нещо е Земята в духовно отношение? Тя е грамадна, велика е Земята в духовно отношение. Когато Христос се възнасяше, накъде отиде? Той отиде нагоре, в духовната Земя да живее. Тук беше долу, на физическото поле, излезе от физическото поле и отиде над облаците. И казва Писанието, че един ден ще Го видим по същия начин, ще дойде по същия начин. Не по същия начин ще дойде на Земята, но "по същия начин" се разбира на вашето съзнание, защото тия, които Го изпращаха, имаха туй космическо съзнание да видят, че се е възнесъл. Даже Писанието казва: които са видели, се усъмниха в тази работа и подозирали.

Казвам: На първо място във вас трябва да се събуди

съзнанието. Всички хора имат желание да се освободят от вътрешните ограничения на живота. И могат да се освободят. Как ще се освободят? Знание трябва. Рибите се научиха да плават, но те [се] ограничиха и влязоха във водата. Човек, който плава... И рибите се научиха да плават, но човек не се ограничи, направи си кораби и ходи навсякъде. И човек плава, но не плава като рибите. Птиците се научиха да хвъркат, туриха си пера, ограничиха се. Човек и той се научи да хвърка, но не като птиците. Направи си аероплан и вече достига да носи по 10 тона на един аероплан. Като влезе човек в този аероплан, може да пътува с много по-голяма бързина, отколкото птиците.

Та казвам: При сегашните условия, както сме ограничени всичките хора, има вярване, че като дойде Христос, ще оправи света. Това подразбира: Христос трябва да влезе в сърцата на хората, в техния духовен свят и да се научат тия хора да живея по любов. После Христос ще влезе в техния умствен свят, ще хвърли светлина и хората ще се научат да мислят. Ако един човек дойде при мене и ако сърцето ми е право... Ако един човек, който и да е от вас, сърцето му е право, умът му е прав, няма какво да иска от мене. Аз зная вече какво му трябва и аз ще му услужа. Аз наричам умните хора са прави. Лесно може да се услужва, а онзи, на 20–30 километра болен? Аз трябва да напусна работата, аз трябва да му занеса, наместо той да дойде. Той е болен, аз трябва да ида.

Христос какво казва: "Болен бях и не дойдохте при Мене." Тази е ограничена философия. Било е време, когато Христос, когато Господ е слязъл при болните. Сега ние трябва да отидем при Господа. Било е време, когато ние сме ходили при бедните, при болните. Сега болните ще дойдат при нас. Ние сме ги опитали, сега те трябва да дойдат при нас. Как трябва да дойде един беден човек? Да дойде бедният със запалено сърце, да дойде бедният при мене със запален светъл ум, добре дошъл е той. Този, който има запалено сърце – това са препоръчителни писма. Това е Законът на Любовта, който гори в неговото сърце. Той има свещен огън.

Този, на когото умът е запален, той има свещен огън на Божественото знание, на светлината, която излиза. Всичко, което аз имам, може да го делим братски, но ако дойде той по същия начин, както е слязъл, нали ние сме слезли, яли сме, пили сме, че всичко сме изхарчили, дошли сме на Земята, тук да търсим братски живот. Такъв живот на червеи! Обикалям градината, виждам едно дърво изсъхнало, изсъхнали клоните му. В неговата градината. Казва: "Защо е станало така това дърво?" Някои червейчета го изяли, да ги хванем. Трябва да намерим една голяма дупка, някой червей влязъл вътре. Преди години една ябълка беше нападната от червеи, изядоха я червеите и тя плати с живота си.

Казвам: По същия начин този червей като го намериш, този червей, него ще извадиш из дупката навън, за да спасим дървото. Ти си повяхнал в живота, обезсмислил се животът ти – влязъл е някой червей вътре. Бръкни в дупката, дето е влязъл, извади го навън, изхвърли го. Всяка горчива дума, всяко [горчиво] чувство, всяка горчива мисъл турете настрани. Сега много пъти вие мислите, че някой ви е обидил. Ако вас може да ви обидят хората, вие сте слаби хора. Всеки човек, който се обижда, е слаб. Но да оставим обидата. Че ви е обидил, то е друг въпрос. Но всеки, когото може да обидят, той е слаб човек. Силния човек никой не може да обиди.

Сега, един господин свършил университет и на друг казва: "Каква баба си." Онзи казва: "Баба съм?!" Хваща го за крака, вдига във въздуха. "Аз ли съм баба или ти си баба? Кой е баба?" Че, онзи, който те обижда, хвани го, вдигни го нагоре, надолу го обърни и питай: "Ти ли си баба или аз съм баба?" Аз не разбирам думата "баба" така. Тази дума ние сме я изопачили. "Баб" е източна дума. "Баба" значи "голям". Баба, набъбва. И като не знае как да набъбва...

Всеки човек, който се обижда, той е слаб човек. Трябва да станеш силен, за да се не обиждаш. Всеки човек, който може да се окаля, той е невежа човек. Умният човек никога не се окаля. Умният човек ще си направи аероплан, в кално време ще се качи на аероплана. Щом дойде вкъщи и е окалян, аз го зная, че пеш е ходил. Дойде някой, окалял се, казва: "Много се окалях." Другият идва чист. – "Че как така? Вре-

мето беше кално. Аз се окалях. Онзи защо не се е окалял?" Човекът знае да хвърка.

Сега чета във вестниците: 300 американци авиатори, които следвали в едно училище за авиаторство, всеки ден пътували по 180 километра за дома си. Качи се на машината и вечерта пак се връща. Ако би рекъл човек да ходи пеш, работата е непостижима.

Та, сегашните хора искаме без онова Божественото знание, без онази Божествена добродетел, без онази Божествена любов, без онази Божествената истина, ние искаме да постигнем нещо в света. Ние можем да постигнем само обикновени работи. Когото срещнеш, казва: "Къде отиваш?" – В Тарсис. Гледам чиновниците като тръгнали в Тарсис. Домакините излезли в Тарсис. Художникът – в Тарсис. Никой в Ниневия не отива. След като се върнат, гледам, спорят кой е християнин.

Някои ме питат: "Ти вярваш ли в Христа?" Ами ако аз съм Христос – какво ще кажеш? Той казва: "Слабият във вярата, зеле яде." – Ако аз съм Христос, какво ще кажеш? Какво разбираш? Две разбирания има за Христа. Ако разбираш Христа тъй, както един еврейски пророк, който казва на Господа: "Господи, Ти си станал като мечка на пътя ми"... Казва: "Като мечка си застанал на пътя." Ако ти мислиш за Христа, че Той е мечка на твоя път, ти не можеш да бъдеш като Него. Казвате: "Като Христа не можем ли да бъдем?" Значи Христос е застанал като мечка на пътя му. Питам тогава: Ако Христос дойде, че влезе в тебе да живее и ти казваш като апостол Павел: "Не живея аз, но Христос живее в мене"? И Христос казва: "Сега ще бъде Моята воля." Апостол Павел слезе от коня долу и му каза: "Отсега ти няма да гониш християните." Пита го: "Кого гониш?" И оттам като слезе, Христос го възседна. Казва: "Дето те пратя, ще идеш да проповядваш. В Ниневия ще идеш." И той ходеше с коня, и той търсеше Тарсис. В Тарсис отиваше.

Та казвам на този: Ако мислите, че аз съм дошъл в света, за да излъжа хората, такива преди мене са били много помайстори. Аз не съм голям майстор. Ако аз съм дошъл да лъжа света, много прост съм. Аз съм последният в тази рабо-

та. Ако съм дошъл да завладея света, дошъл съм много късно. Много големи майстори имаше преди мене. Те дойдоха, няма смисъл сега. Ние трябва да дойдем да възстановим на ново място. Под думата "ако аз съм Христос" – аз съм човекът, който съм дошъл да служа на Бога, да бъда последен слуга, както ми каже, да го направя. Това разбирам Христос. Сега аз оставям богословските теории, както те разбират, за тях ги оставям. Моето разбиране [е] да стана един слуга, да услужвам на всички ония, на които Господ иска да услужи, да услужа на всички, които се обръщат към Бога. Христос е дошъл. Той казва: "Син Човечески [не] дойде да му послужат на Земята, но да послужи на всички."

Ако дойдем ние до онази страна, която ти обичаш, в света има само една същина. Турците имат едно вярване, то е следующето. То е източната философия. Те вярват, че един ден Господ ще унищожи всички същества, целият свят, няма да остане нито един. Ангелите ще останат, архангелите, архангел Михаил, понеже беше един, сам ще си откъсне главата. Сега Господ ще каже: "Има ли някой?" Господ ще остане сам и Той ще каже: "Няма никой, Аз съм сам в света." Дяволът, всички отидоха, остана Господ сам и светът се изправи.

Ако вие така разбирате, нямам нищо против туй. Вие сте прави, но Той е сам. Един в света, Който е създал света, Който може да го унищожи, той е Бог. Когато дойдем до хората, ако един човек ми казва: "Знаеш какво мога да направя?", аз казвам: Аз съм майстор в едно нещо – да слугувам съм голям майстор, като мене слуга не може да намерите. Господаруването сега го уча. Но за слугуването съм такъв майстор. Та, втори като мене няма. Втори слуга като мене не може да има. Ако някой иска да ме подражава, да сме разумни, да бъдем будни, туй няма да го бъде. Ако мисли, че слуга като мене да бъде, не може. Хич няма да го бъде. Той, като Архангел Михаил, да си откъсне главата.

На Бога е правото да господарува в света. Моето право е аз да слугувам. Аз го съзнавам. И всички ония, които слугуват, не сме един. Ние сме много. Бих желал всеки един, който слугува, той е в мене и аз в него. И всички като слугуваме,

Бог живее в нас и се изявява. Ако вие така не разбирате, далечния живот за себе си, отвън не го изявявате. Аз на себе си го доказвам, на себе си казвам: Слушай, каквото и да правиш, ти си слуга. Бог е господар. Като тебе друг слуга няма. Няма мъчнотия, с която ти да не може да се справиш. А пък когато виждам, че хората правят погрешки, казвам: Туй е тяхно забавление, чрез своите погрешки те се учат. Това е. И от заблужденията се учат. Всичко е за тяхната наука. Но за онези, които слугуват... Който се учи, може да прави погрешки, но който слугува, никога не може да прави погрешки. Който слугува, той вече е свършил ученето и започва друго учение – на слугуването. Той не трябва да прави погрешки. Някой път може в 100 милиона години да направи една погрешка. Много микроскопическа, която само той може да види, но веднага трябва да я изправи.

Та ви казвам една истина: Решете се в себе си да бъдете верни на Онова Начало, на Онзи, Който ви е дал живота. Задайте си един въпрос. След като напуснете земният живот, къде ще бъдете? Ще бъдете при праведните. От съвременните хора при праведните ще дойдат, от праведните – при светиите. От светиите – при ангелите и от ангелите – при Бога. Туй е един път, по който постепенно ще минеш. От стъпка в стъпка. И като идеш до Бога, тогава ще се върнеш да слугуваш на Земята. Който не е ходил при Бога, той не може да слугува. Веднъж човек ще слезе да се учи на Земята и след като завърши науката, ще иде при Бога. Втори път като завърши, ще дойде пак.

Едно време Христос дойде да слугува, не Го оставиха хората. Казваха Му: "Такъв слуга не искаме." Сега Христос иде в света да покаже на хората, на мъже и жени, на учители и ученици, на професори и свещеници, на владици и на царе, на всички, как трябва да се слугува на Бога. Какво нещо е да бъдат всичките хора слуги и синове Божии.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

26-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 6.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев

ЗАПАЛЯТ СВЕЩ

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще взема само една част от 5-ата глава от Евангелието на Матея.

Ще взема само думите: "Запалят свещ." Всяка дума, в живота трябва да има точки, чрез които човек може да се ориентира. На физическия свят човек има няколко точки, с които се ориентира. Щом ги изгуби, той изгубва посоката на своето движение. Когато един кораб изгуби своето положение, той се лута. Когато някоя птица попадне в мъгла, тя се лута, изгубва своето положение. Човек често изгубва своето положение и всички ония неприятности в живота, произтичат все от изгубването на някое основно движение. Ще взема думите: "Когато се запали една свещ, не се туря под шиник, но се туря на свещник, да свети на окръжаващите." Всеки човек има по една запалена свещ в себе си. Някой път може да е неговото сърце. Други считат неговия ум. Казвам: Ако свещта е запалена, тя не трябва да се туря под шиник. По някой път на хората се проповядва едно учение, като че хората са дошли на Земята като наследници. Но сега са определени наследниците на Земята – само кротките ще наследят Земята. За бъдеще Земята на тях се пада, а пък другите са само кураджии. Тъй щото онези, които са наематели, трябва да знаят, че как и да е, все ще дойде ред те да напуснат Земята – стаята, в която живеят. Същата не е тяхна.

Онази изходна точка, която човек трябва да има, е: той трябва да знае своето начало и своя край. Ако не знае началото си, поне да знае краят какъв е. Човек знае, че е роден веднъж, ще има знания, че е роден. Той не помни кога е роден, кога се е раждал не помни. Не зная дали има някои, които помнят кога са родени. Дали някой помни, че е бил в

утробата на майка си? Това не помни. Това е затворена книга, запечатана.

Казвам: Ние сме се стремили да сведем живота. Постоянно мислим, искаме да го сведем към Земята. Казва се, че Земята е за кротките. Всеки, който иска да бъде наследник на Земята, той трябва да стане кротък. А пък за Царството Божие Писанието казва, че в Началото Бог създаде небето и земята. Небето Бог създаде за разумните, за много напредналите същества, за тях е небето. А пък за онези, ненапредналите същества, за тях е Земята. И там ги е оставил. Тъй щото кротките едва сега се сподобили. Кротките още не са за небето, те са за Земята. Затова ще бъдат наследници.

Нас ни интересува запалената свещ. Човек всякога трябва да бъде ориентиран в своя живот. Малко хора има, които са запознати със себе си. Мнозина в съвременния свят има, които се занимават със спиритизъм. Казват, че има духове. Някой им говори, но кой? Някой път минава някой ангел, или архангел Гавраил, или Михаил, или Наполеон, или Александър Велики, или някой от пророците. Някъде Исаия говори. Кой ли не говори? Те все казват, но те нямат доказателства дали Архангел Гавраил говори. Някой казва: "Господ ми говори, откровение имам." Казвам: Какво откровение? Никакво откровение не е това. Те все казват, но нямат доказателства. Казал: еди-коя си страница на Библията писано. Това не е никакво откровение. "Казва ми, че ще умра." Това не е откровение. Това го знаят и децата. "Казва ми, че ще се оженя и ще имам лоша жена." Казвам: Че това не е откровение, и хората го знаят това.

Не е лошо човек да се съобщава с духовния свят, но той трябва да разбира законите. В старо време онзи, който се е занимавал с духовния свят, Питагор, който е учил в Египет, понеже била наука достъпна за жреците, за високопоставените, да се съобщават с другия свят, простият народ не е учил нищо. Питагор, който вземал своите ученици, по някой път своите ученици поставял една, две, три, четири години на подигравките на другите. Такива подигравки, каквито не сте сънували. Ако можеш да издържиш, ще влезеш като ученик да те посветят в работите.

Казваш: "Аз не искам така." Като дойдеш на Земята, ще те турят на подигравки. Такива големи подигравки, каквито не си виждал. Най-първо, ти си философ, пратен от небето, с високи възгледи за себе си. Майка ти ще те вземе тебе, философа – туря те на една страна, на друга и след като те хвърли, започнеш да плачеш. След това ще тури в люлката и ще те тури на гърба или може да ви тури в количката, ту напред, ту назад. Този, ученият човек, седи в люлката. Тя казва: "Не се смейте, един ден той велик човек ще стане." Той ще пише книги да заблуждава хората. Ще пише книги за това, което не знае. Ще говори за небето, дето не го е сънувал.

Сега аз поставям въпроса: небето не е място, дето може да надзърнеш, да виждаш. Тия виждания не мязат на истинското виждане. Някой казва: "Да видя." Виждането не е външната страна да познаеш един човек. Ти ако искаш да познаваш един човек, онзи, когото ти познаваш, още една година преди да дойде, ти знаеш и като тръгне, ти усещаш неговите стъпки и като наближава, чувствуваш, че иде. Един, когото познаваш, имаш за него съвсем друга представа. Между хиляди да е, го познаваш. Казваш: как може да го познаеш? Веднъж минавах през планината. Един овчар пусна агънцата при овцете. То търси майка си и между тия хилядите овце, всяко агънце намира своята майка. По обонянието, по мириса познава къде е майка му.

Някои хора задават въпроса: ако едно агънце между хилядите овце намира майка си по нейното ухание, ти досега Господа, Който те е създал, как по същия начин да не може да Го намериш? Въпросът не е там. Ние намираме Бога. Дойде някой и казва: "Тя не ти е майка." Сега таман някой се ожени, казва: "Тази не е за тебе." Зная едно семейство в един български град. Жена му много добра и той добър, един гледач (не съм против гледачите, но казвам, трябва да бъдем умни) иска да го предупреди и казва: "Пази жена си, че тя има слабост към мъжете." Веднага се зароди една мисъл и този човек стана неврастеник. Създава какви ли не образи за жена си. По кой начин тя да се оправдава? Казва: "Имаш слабост." Коя жена няма слабост към мъжете и кой

мъж няма слабост към жените? Ако любовта е една слабост, благословена е тази слабост. Ако любовта е едно престъпление, благословено е. Казва: "Ти Бога не обичаш." Че, де има закон? Какъв закон има да не обичаш? Де е казано да не обичаш? Закон има да обичаш. Ако не обичаш, ще те накажат. Де има закон да не обичаш? Ние искаме друг закон – да създадем един закон против Божия закон. Престъплението седи там: когато един има обич и не обича. Няма обич – не изпълнява закона. Там е.

Та казвам: В нашия живот се изисква една вътрешна свобода. Онези от вас, които са се подигнали на една степен на развитие, искате да бъдете свободни. Да бъдеш свободен във всичките свои постъпки, никой да не те съди, ти сам да се съдиш. Как ще съди Господ света, не знаем. Че ще бъдем съдени, то е друг въпрос. Нам не ни е дадено да съдим; може да дадеш някому един приятелски съвет как да обича. За пример аз ако ида в един дом и видя, че мъжът и жената обичат, като ги погледнем ще кажем, на мъжа ще кажем: "Много добра жена имаш. Каквото ти каже тя, слушай я. Думата на две да не правиш." – "Ама, роб ще ме направи." – Не бой се, кой става роб; ами че в Писанието пророците били раби Божи, пък били най-обичаните от Бога, на тях Бог дава откровения. Мислиш, че ти ако обичаш жена си, ако я обичаш както Господ я обича... Бог я оставил да създаде едно тяло, което струва милиарди. Ти имаш една жена, за която Бог е похарчил несметни пари. По човешки говоря.

Или, мъжът като говори за жената, под думата "жена" разбирам, това е първото дете, което се роди в света. Първото дете на човека е жената, а първото дете на Бога, което се роди, това беше Адам. Понеже първото дете е Божествено и нямаше с кого да си играе, нямаше забавление, Господ дава сън на Адама и даде му и друго дете. Божието дете и детето на човечеството идват да си играят, двамата да се забавляват, значи за едно развлечение. Думата "развлечение" взимам в много хубав смисъл: да се занимава Адам. Той от Божествения свят носеше всичките свои богатства и Ева носеше всичките богатства на човешкия свят. Тя носеше своите богатства, за да могат двамата да живеят в рая добре.

Сега, разбира се, това е една далечна история, която трябва да се изправи, за да се оправят вътрешните връзки. Ние не сме дошли още до положението да разбираме какво е отношението на една майка към дъщеря , или отношението на бащата към сина. Най-първо, бащата на Земята още не ти е същински баща. Ако се приеме теорията на прераждането, ти досега най-малко си имал 20 бащи, във всяко прераждане имаш по един нов баща. Питам: кой ти е баща? Не е един, не са двама, не са трима. Там има бащи. "Баща" подразбирам: първият, от който сме излезли. Един е Бащата в света. Значи душите са излезли всички от Бога. Истинският баща е Той. Всичките ония, които са се въплотили в материята, за да образуват нашите тела, те са помощници, те са сработници на Бога, които играят ролята на бащи. Някой играе известна роля, казва, че този твой земен баща не е, трябва да намериш твоя духовен баща. Христос казва: "Всеки, който изпълнява волята на Баща Ми, той Ми е баща, той Ми е и майка."

Казвам: Хубостта на живота седи в ония богатства, които ние имаме. В духовния свят всичкото благо е любовта на Бога, която има[ме] към Него. Всичкото благо на хората на Земята, на човеците, всичкото благо на мъжете седи в Бога. Да вземем мъжа – на мъжа всичкото благо седи в любовта, която Бог има към него. Всичкото благо на жената, на хората, които са на Земята, седи в любовта, която ближните имат към Него. Това са двата велики закона, които управляват света.

Казвам: Ти искаш да бъдеш щастлив. Трябва да имаш или първия закон – Любовта на Бога, или за да бъдеш щастлив, трябва да имаш втория закон на Бога – Любов към ближния. Ако в света няма едного да обичаш, да бъдеш проводник на Божията любов... Цяла история има. Вие мислите, че любовта, която имате на Земята... Щом влезете в невидимия свят, цяла история ще има за всеки едного от вас, ще има един роман написан: каква е била любовта ви, дали е била искрена или не е била – всичко туй написано в подробности. Всички тайни един ден ще видите на кино, като герой с името му. После ще кажете: "Да видим този герой, който

играл тази роля.” Тогава ще се намерите в положението на онзи актьор, който играл в Цариград, играл една роля от Шекспира, една от неговите драми, мисля “Отело” е била, и като гледал турчинът ония работи, на другия ден казал на актьора: “Ти ли забърка ония каши снощи?”

Всякога, когато ние не разбираме нещата, създаваме своето нещастие в света. Ние търсим причината. Че причината е била в Ева. Ева създаде своето нещастие, така е. И Адам създаде сам своето нещастие. Синовете на Адама, техните деца, създадоха своето нещастие. Всеки сам създава своето нещастие. Тогава, след като създадем своите нещастия, казваме: “Как Господ нареди света!” След туй ще намерим един дявол и ще го турим той за причина. Дяволът създаде своето нещастие, но дяволът не създаде нашето нещастие. Бог създаде благото, но туй благо не можем да възприемем, ако не възприемем Божията любов. Без Божията любов се създава нещастието на човека. С Божията любов се създава щастието на човека. Без любов към Бога се създава на човека нещастие. С любов към ближния се създава щастието на човека.

Казвате: “Не си струва да обичаме ближните.” Другите може да се отнасят както искат. Другите може да кажат: “Вие не заслужавате да ви обичат.” “За какво ще ме обичат хората?” Може да ни обичат за нашите отлични мисли, може да ни обичат за нашите отлични чувства, може да ни обичат за нашите отлични постъпки, за 3 неща, които са съществени. Как може да ни обичат за нашето тяло? Понеже можем да им служим. Но 3 неща взимат съществени, за които може да ни обичат. Три неща има, за които ти може да обичаш другите. Защото, ако ти не обичаш хората, не може да стане обмяна. Ако не може да стане обмяна между твоите мисли и мислите на ближните, вие сте затворници, нищо не можете да се ползувате.

Казвам: Защо трябва да обичаме? Хубаво, ако можеше човек сам да живее, нямаше защо в света да живеят толкоз милиарди хора. Ако тия хора не се нуждаят от някои други пособия за своето развитие, светът не би бил създаден по този начин. Но всичките форми на природата са създадени, за да може Божията любов, по какъвто и да е начин, да дос-

тигне до всеки ум, до всяко сърце и до всяка душа. Всичко в природата е така нагласено, че както и да е, чрез радост или чрез страдания, по който и да е начин, Божията любов трябва да намери един път, да дойде в човешката душа, да може Божественият живот да произведе онова, което Бог е намислил. Света Бог го е създал, има си своя цел.

Целта на Бога при сегашните условия седи във втория закон – да се научим да обичаме ближните си. И ще започнеш ти тогава със закона за ближния: от баща си, от майка си, от брата, от сестра си, от слугинята и после постепенно започваш надолу към нисшите животни, към всички ти трябва да храниш едно възвишено чувство. Така е според моите разбирания.

Сега няма човек по света посветен. Само със своите чувства на една [мравя], която може да дойде вкъщи... Колективно се вземат мравите. Какво може да обичаме в една мравя? Там, дето има мрави, змиите бягат. Следователно една змия може да нагълта цяла жаба; една мравка някой път направи малка погрешка, ще вземе житното зърно, ще го пренесе от едно място на друго.

Та казвам: Това са посторонни* работи, които отвличат ума ни. Човек като живее на Земята, той трябва да владее известни закони. Засега ние казваме, че ако човек е богат, трябва да владее всичко. Отчасти е вярно това. Защото, едновременно с богатството, което създава блага, се създават други неприятности. Богатството може да го изгубиш, може да ти откраднат. С богатството може да се създадат и много приятели, и много неприятели. Това е при сегашния порядък на нещата. Ние считаме, че богатството е една необходимост, но ние схващаме само едната страна, резултатите на туй богатство. На Земята богатството е резултат на човешкия дух. От хиляди години туй злато, което е изваден от Земята, е складирано като разменна монета. При това, на туй богатство отгоре има нещо друго, което съответствува. На всеки един човек на Земята в разумния свят се пада по нещо от благата. Божествените блага са общи за всички. От въздуха

* посторонен – *книж. остар.* страничен (рус. посторонний).

всеки може да се ползува толкоз, колкото той разбира. Умният човек ще иде горе в планината, ще диша чист въздух, а който не е умен, ще седи в града, ще диша въздух, пълен с нечистота. Умният човек ще иде в планината, ще пие чиста вода, другият, който не е посветен, ще пие вода, която не е чиста. Единият може да каже: "Аз нямам време, не разполагам." Не е въпросът до време. [Посветеният човек], той събира едно богатство в себе си. Знанието е едно богатство. Аз наричам "богатство" туй, което от детство до старини, и в ранни времена, и на старини да имаш едно богатство, с което да можеш да измениш живота си. Туй е знание вече.

Туй знание човечеството го има. Колективният човешки дух има лекарства за болестите. Има известни институти за спазване, за разработване на храните. Ред и порядък е турил човешкият дух. Колективно човек се ползува, [но] още човечеството не е достигнало до тази степен на съвършенство, както е горе в Божествения свят. Туй отношение между хората го няма, но всички ние се стремим към туй съвършенство. И ние се спираме върху въпроса: Какво ни ползува нас оня свят? Питам тогава другия въпрос: Какво ни ползува нас този свят? Ако има кого да обичаш, има оня свят, ако има кой да те обича, тоя свят го има. Ако няма на този свят кого да обичаш, няма го. Ако в този свят има кой да те обича, този свят го има. Ако няма на този свят кой да те обича, няма го. Ако има на този свят кого да обичаш, има този свят. Ако няма на този свят кого да обичаш, няма го.

Земният живот е приятен, ако има кой да те обича. В духовния свят е приятно, когато има кой да те обича. И двата свята представят едно цяло в себе си. Ако разглобим само физическия свят, той не е реален. Сега няма аз да ви убеждавам, аз зная вече, че вие знаете доста за оня свят, но понеже онзи свят, той прогресира...

Как се открива светът на един учител? Най-първо учителят, който постъпва в първо отделение, най-първо децата имат едни познания в първо отделение. Детето ще има едни понятия за учителя си в първо отделение, но ако върви 10–15 години, те ще имат съвсем друго разбиране за учителя. В

началото ще видят едно, а после ще видят, че в душата на учителя се крият много тайни, които той постепенно разкрива.

Та казвам: Сега какви са нашите познания за Бога? Много елементарни. Да кажем, един момък може да опита за в бъдеще: ето как ще се женят хората. За да ви изясня една идея, сега да допуснем както е в науката. Един момък иска да се жени, той е от средна фамилия, или да кажем, беден е. Иска да знае неговата възлюблена ще го обича или няма да го обича. Да кажем, има много богати приятели, някой княз, някой лорд, някой много учен, някой ще бъде гениален, талантлив, ще каже: "Идете да я попитате, завържете малко любовни връзки, пишете малко любовни писма", но тя го зареже. Щом го зареже, ще знае, че не му трябва той да я търси. Щом си престанал да пишеш писма, няма какво да ходиш да плачеш при вратата, въпросът е свършен, няма какво да плачеш, той не е за тебе, нищо повече. Момата от другата страна иска да опита, момъкът де ще го остави. Приятелски ще му пише такива писма. Ако той престане да пише, тя ще знае.

Тогава вие ще се намерите в положението на онази китайка. Една красива китайка се оженила за един търговец пропаднал, много умен човек, философ. След като живели дълго време, той станал философ. Намерила си тя един ден един богаташ, китаец с пари, и казва на мъжа си: "Ти си мъдър човек, но дотегна ми да живея в бедността. Твоята философия не ме ползува. Освобождаваш ли ме, да живея с еди-кого си по-добре? Той казва: "Освобождавам те, радвам се." След 4–5 деня настанала криза в Китай и повикали този философ да я оправи и той станал първият човек в Китай. Тогава жена му искала да се върне при него и му казала: "Да заживеем както по-напред?" Той казал: "Добре, да заживеем." Но взел чаша с нектар, разлял я на земята и казал: "Събери това масло в чашата. Ако може да събереш този нектар в чашата, тогава и ние ще можем да заживеем."

Ако дойдат изпитанията, вие напущате идеята за Бога и казвате: "Що ми трябва да ходя да страдам за Господа!? Да идем в света, да живеем добре." Един ден, когато дойде Цар-

ството Божие, всички ще кажете: “Господи!” Този китаец изля тази чаша и каза: “Ако можеш да събереш туй масло.”

Сега да напуснем този въпрос. Казвате: Какво нещо е любовта? Какво нещо е вярата? Да ви приведа простия пример. Една млада мома, която бащата и майката родили, каквото кажат баща □ и майка □, тя критикува. Срещне я един млад момък, каже □, че я обича и тя казва: “Той казва.” Отлична вяра има. Той □ казва, че тя ще бъде царица и тя всичко туй вярва. Питам сега: Кой накара, откъде, какви доказателства има тази мома? Той само няколко думи □ казва. Кой накара тази млада мома да вярва? Кои са силните доказателства, кой автор, кой философ? Той □ казва: “Тръгни”, и тя тръгва с него. [До]сега тя живеела щастливо при баща си. Кой я накара да вярва, че при момъка ще бъде по-добре? Тя в Бога не вярва, но в него вярва. Че как ще обясните: в Бога не вярва, а в него вярва? На момъка всичко вярва.

Казвате: “Как да вярваме в Бога?” Казвам: Както онази мома вярва в момъка. Той нищо няма, един глупак, оттуко-оттам взема, и тя вярва в него. Тази мома не е глупава. Ако тази мома можеше да запази туй чувство към момъка, тия неща са дадени. Тази мома, когато се е влюбила, то е предметно учение заради мене. Похвалявам я. Тази мома, с едно срещане, трепна □ сърцето, готова е да пожертвува живота си. Казвам: Тя духовно седи в дадения случай много по-високо в своето разбиране, понеже има приложение. Тази мома не е заблудена, нито онзи момък, който се е влюбил, е заблуден. Заблуждението произтича от съвсем други съображения. Отпосле идват те.

Сега, разбира се, аз не обяснявам. Някой казва: увлякъл се е. Какво нещо е увлечението? Ако една вода влече, тя е силна. Слабата вода може ли да влече? Туй впечатление, туй обяснение не е така слаба работа. Туй впечатление, за да произведе такъв обрат в тебе, то е силно. Да кажем, видиш една млада мома, красива, и не може да се освободиш. Образът се е напечатал в ума ти, живееш с него. Казала ти е няколко думи, тия думи не може да излязат из ума ти. В света, дето ходиш, дето работиш, постоянно като някое кино се върти. Аз си обяснявам така: Влюбените хора са като гра-

мофонни плочи на любовта. Двама души, които са влюбени, не е самата реалност. Грамофонните плочи се въртят. Има всевъзможни плочи. Онзи, който обича една мома, се върти. Но не се върти така бързо, не се върти. Той ту се върти на едната страна, ту на другата. Ту от ляво на дясно, но има едно въртение, плочата е крива. Някой път много бърже се върти. Бързото въртене замотава.

Ние се лъжем, че сме опитали любовта. Извинете ме. Няма нито един човек на Земята, който да е опитал любовта. Едва сега трябва да опитаме. Любовта не може да я опиташ, докато не видиш най-големите страдания, докато не минеш най-големите страдания. И [когато] влезеш в един свят без страдания, тогава ще опиташ любовта. Докато си в света на страданията, ти не може да опиташ любовта. Страданието, то е сянката на любовта. Там, дето има страдание, няма любов.

Казвате: "Дотегна ми от любовта." Дотогава, докато ти дотяга, ти не си опитал любовта. Любовта като дойде, разрешава въпроса и на Земята. Онази, истинската любов като дойде, настава вътрешен мир. Просветление има човек. Има едно самодоволство в себе си. Един мир, който никой не може да го отнеме. И Христос казва: "Мир ви давам, Моя мир ви оставям." После казва: "Както Ме Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Идете – казва, – за да имате Моята любов, вие ще имате страдания по-рано. Но радвайте се на всичко това, защото в края на краищата, Христос рече в един момент: "Сега познах като че всичко Ми е дадено от Тебе." Това беше в момента, когато умираше. И след туй, като се яви на Мария: "Не се допирай до Мене, защото отивам при Отца Си, който Ми е дал всичката Си любов. Не се допирай до Мене, понеже излизам из човешкия свят на страданията, не се допирай, нека да ида горе при Отца Си, да се пречистя и като се върна, ще нося със Себе си онази истинска Божествена любов."

Този дух, като се различи, ще разбирате онова, което Бог изисква. Казвам: Тогава ще дойде законът. Ние търсим сега да ни обичат. Не, ще търсим онази любов. Тя ще бъде любовта на двамата, ще бъде любовта на Бога, Който живее

между хората. Писанието казва: този период ще дойде на Земята, и Господ казва: "Аз ще се вселя между тях и ще направя Своето обиталище. Те ще Ми бъдат синове и дъщери и Аз ще живея между тях." Тогава ще се образува онзи дом, онова щастие, което хората търсят. Може да четете разни автори. Всичко онова, което се е писало, е хубаво. Изисква се сега, при най-лошите условия, когато се изпитвате, да употребите Божията любов в себе си и вярата към Бога – това е запалената свещ. Докато човешкото сърце, докато човешкият ум не се запалят с тази Божествена любов, човек всякога ще се намира в едно безизходно състояние. Когато се запали светилникът, казва Христос: "Вие сте солта." Светлината всякога осветява. Прави живота сносен, понятен. Тогава противоположностите, които сега съществуват, ще изчезнат.

Ние се намираме в края на един век, на най-големите изпитания. Ние се намираме в една епоха, гдето всичкото жито, което е събрано, ще мине през решето, ще се пречисти. Ще имаме друга една нова епоха, ще дойдат нови порядки, нови разбирания. Светът ще бъде преустроен. Светът ще бъде както гъсеницата, която става пеперуда. Така коренно ще се измени светът. Пеперудата се отличава по това, че тялото ще се смали, тя ще има две крилца и няма да прави пакости по листата и на дърветата. Ще ходи и ще се храни с нектар.

Казвате: "Как ще живеем?" Да дойдем да живеем по Бога. Да живеем по Бога, то ще бъде вътрешен живот, няма да има смущения, недоразумения. Какви ли не терзания има във всяка душа. Една майка, на която умира синът или дъщерята, един слуга копае, има няколко души господари – какви ли не терзания, навсякъде написани и казват: "Животът няма смисъл." Той има смисъл за настоящия порядък. За бъдещия порядък други условия трябват. Апостол Павел казва: "Като бях дете, като дете мъдрувах, като станах мъж, напуснах детинските работи." Мнозина от вас, които сте излезли от детинството. Тази свещ трябва да бъде запалена. Всеки един от вас, като му дойде едно малко мъчение, изпитание, да бъде будно съзнанието. Ако на вашия тъпан има прах отгоре, аз вече зная, че този тъпан не е бит. Ако на вашия тъпан

няма прах, зная, че тъпанът е винаги бит. Тъпанът трябва да се бие, умът трябва да мисли, не да се тревожи. Тревогата не е мисъл. Да търкаляш един тъпан и да го биеш, това са две различни неща. Колелото се търкаля, а тъпанът се бие. Като бие тъпанът, всичките войници се събират. Та казвам: Ако при вашия тъпан хората се разбягват, той е мъртъв; ако при вашия тъпан хората се събират, той е един от живите тъпани.

Трябва да мисли човек. Питам: Когато един овчар отдели една овца и от кожата направи една гайда, тури едно врещяло, тури един пискун, на тази овца кое е по-добро – овцата да е жива или да бъде на гайда, да свири? Да страда човек, аз го наричам овца, а да мисли, аз го наричам гайда. Гайдарджията вдъхне дихание и гайдата свири. В страданието овцата не разбира, тя живот има. Трябва да имаме известни условия, много по-високи. Фигуративно се говори.

Та казвам: Ако при нашите страдания животът не може да мине, в мисловния живот... Ти се смущаваш за утрешния ден, ти си свободен човек. Но религиозният човек си, говорил си на другите хора, че Бог ще промисли и т. н., но иде и ми казва: "Как ще промисли Господ заради тебе?" Казвам: Ако човек сам не мисли, и Господ няма да мисли.

Да ви приведа един пример от американския живот: В Америка живял един работник, на когото името било Ева Ре. Това е класическо изречение, значи "Бог е промислил". Жена му била по-реалистка и му казва: "Ти със своето "Ева Ре" нищо няма да направиш. Ако ти не промислиш, ще умреш. Глупава работа е това." Но той все си мълчал. Започва една криза, уволняват всичките работници, един ден уволняват и него, и тя му казва: "Ева Ре." Един ден, когато се свършват парите, той отваря прозореца, моли се на Бога. Иде едно дете, той казва: "Йова Ре." Детето носи една умряла гарга и хвърля гаргата отгоре му. На него му станало мъчно, такава подигравка, но казва: "Няма нищо, Господ ме опитва." Хванал за врата гаргата и гледа, че нещо набъбнало в гушката на гаргата; отваря устата и гледа един наниз, и вижда една огърлица, надписана на жената на един фабрикант. Тази жена оставила си огърлицата на прозореца, чистила и гаргата

я задигнала. Нещо му казва: "Иди я продай." – "А не, не продавам." Взема огърлицата и я занася на фабриканта и му разправя как седи работата, как дошла гаргата. Този фабрикант казва в себе си: "Този е честен човек. Той можеше да продаде огърлицата."

Казвам: Господ като се грижи за тебе, и ти ще се погрижиш. Ако Господ се грижи за нас, и ние трябва да се грижим за другите. Трябва да бъдем честни като този работник. При най-малките изпитания, в най-малките работи, човек трябва да бъде честен. Трябва да наблюдаваме Божествения Дух. Бог ни гледа в малките работи, в ежедневния живот, в малките работи ние се изпитваме какво разбиране имаме. Дойде някой човек, ти искаш да го подядеш, ти си бакалин, искаш да продадеш 1–2 грама по-малко, но той е същият закон. Не подядай. По някой път някой реже хляб – на този, когото обичаме, даваме повече, по-дебела филия режем, а когото не обичаме – по-тънка филия. Не. Тури три пръста и по три пръста на всички давай. Някой път отрязваш едно парче наполовина, вижда ти се много и оставяш за себе си. Винаги по-голямото парче давай, а по-малкото оставяй. Каквото имаш – плодове или дреха или плат, по-хубавото давай. В Божествения свят всякога по-хубавото дават на другите, а за себе си оставят по-малкото. Туй е едно изпитание. Когато Господ не иска да те изпитва, той ще ти даде толкоз много ябълки, круши, но това е изпитание. Щом имаш 4–5 крушки, не е изпитание. Няма какво да се изпитваш.

Та казвам: В малките работи, владайте мислите си. Кипнеш в себе си – спри се, на тези, на които си кипнал, кажи: "Почакайте, ще ви задоволя и вас." Човек трябва да влада своята мисъл. Когато известна негова мисъл го нервира, когато известни чувства го нервират. Да престанат да ви нервират вашите мисли и чувства. Всякога, при най-лошото разположение, имайте разположение на духа, да живеете в един свят, който е независим от вашите слабости. Не оправдавайте вашите слабости.

Разправяше ми един брат. Един грък живеел в Бургас много щедро, но щом дойде някой просяк, той го изпъди навън, но той като излезе, вземе 5–10 лева, настигне [го] и му ги

мушне в джоба. Като го изпъди, ще го настигне в някоя затънтена улица и ще му мушне парите в джоба. Вие ще кажете: човекът има съзнание, вижда, че не е хубаво туй нещо. Той ще каже: "А бе, глупак, ти сега ли намери, когато съм най-неразположен духом!" Не мислиш правилно, защото ние трябва да бъдем внимателни. Ако си просяк, иди, когато този човек е разположен. Ти ще го намериш някой път в неразположение, ще искаш да уреди най-първо твоите работи.

Та, този, запаленият светилник, който е за мене, поставете го и работете съобразно със светлината в себе си, за да станете силни. Силни хора се изискват по дух. После, не съдете никого; имайте мнение за хората, но не съдете никого, понеже с каквато мярка мериш ще ти възмерят. Щом съдиш, ти образуваш една форма, непотребна за тебе. Не дръжте погрешките на хората в ума си. Ако искате да се освободите от много несгоди, не дръжте погрешките във вашето съзнание. Колкото се може дръжте всичките погрешки навън, а в ума си дръжте онова хубавото.

Ако искате да се избавите, ако искате да ви върви, това е Божественият закон. Това е солта. В солта няма гниене. В светлината няма заблуждение. Ако вашият ум е запален с Божествената любов, нека ви служи и каквото ви подари, онова чувство, интуицията, ви казва: "Постъпи право." Всякога постъпвайте право. Този е пътят, дето трябва да дадете пример. Да бъдем проводници. Бог иска да проявим своето благородство. Той сам няма да слезе, но всинца можем да бъдем проводници на Божията любов, на Божията светлина, на Божията сила, на всички Божии добродетели. Като служим на Бога, едновременно ще се подигаме, ще станем силни и мощни, ще имаме Божието благословение и доброто мнение на нашите ближни.

"Благославяй, душе моя"
"Отче наш"

27-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 13.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ВЕЛИКОТО МАЛКО И ВЕЛИКОТО ГОЛЯМО

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета само няколко стиха от 12-ата глава на [Евангелието от] Матея, от 17-и стих надолу.

"Духът Божи"

Има две неща в живота, които човек не може да си представи ясно. Те са великото голямо и великото малко. Както и да си представяме Слънцето, ако вземем Слънцето като израз на великото голямо, как бихте могли да си го представите? Както и да си го представяте, вие не можете да си го представите такова, каквото е всъщност. Колкото и голямо да си го представяте, колкото и пъти да го увеличавате, вие не може да си [го] представите такова голямо, колкото [е] в действителност. И колкото пъти да увеличавате великото малко, вие пак няма да имате ясна представа колко малко е то. Защото колкото и да увеличаваме малкото, ние изгубваме представа за дребното, за малкото и след като намаляваме малкото, ние изгубваме мярка за големината му. Но това не е спънка, понеже това са крайните полюси на битието. Полюсите на нещата, това са местата, дето растат красивите неща. Там са материалите, които се събират за работа. Там са енергиите, които се разклоняват. А топлите, умерените пояси, това са местата, дето човешкият живот се развива.

И тъй, когато говорим за злото и за доброто, от философско гледище, ние трябва да оставим настрана всички религиозни гледища за нещата, понеже всички религии са организирани от хората, от понятия, според степента на тяхното развитие в дадения случай. Значи религиите биват според степента на човешкото развитие. Който се интересува от въпроса за религиите, който ги изучава, ще види, че те не са

били такива, каквито са днес. Пък и бъдещите религии няма да бъдат като днешните. И те ще се изменят. Както всичко друго, и религиите се изменят. Няма нещо в света, което да не се изменя. Единственото нещо, което не се изменя, това е Бог. Вън от Бога всичко се изменя и променя и ще благодарите, че е така, защото ако не беше така, това щеше да бъде най-голямото нещастие за хората.

Вие казвате, че сте нещастни. Турете една запетая след частицата "не", и ще станете щастливи. Частицата "не" препятствува на щастието. Дайте на един обикновен човек богатство, и той ще стане щастлив. Отнемете му богатството, и вие ще го направите нещастен. В какво седи нещастието? Ако му дадете, той ще се зарадва. А като сте му дали богатството, ни най-малко не е придобил нещо, не е станал по-тежък, но е придобил една идея и казва: "Всичко мога да направя." Като му го вземете, казва: "Нищо не мога да направя." Тази мисъл, която влезе, че нищо не може да направи, тя го спъва, не самото богатство.

Сега богатството е едно идолопоклонство. Силата е едно идолопоклонство. Учението е едно идолопоклонство. Добротата е едно идолопоклонство. Това са все идолопоклонства в разни форми. Казвате: "Да бъдем богати, защото богатството ще ни направи щастливи." Или: "Да бъдем учени, защото учението ще ни направи щастливи." Това са само условия за живот. Животът е повече от богатство. Животът е повече от знание. Животът е повече от доброто и злото, понеже злото ако не е, тогаз нямаше защо да говорим. Защото в живота се раждат доброто и злото и трябва да функционират. И доброто, и злото се поддържат от самия живот. И доброто, и злото, както ние познаваме, за нас е добро. Злото, обаче, за живота има съвсем друго отношение. Мислите ли, че дявола, който ни мъчи толкоз, че Господ се тревожи? Той ходи по някой път при Господа на аудиенция. Защото един княз на аудиенция се явява да изкаже своите уважения и почитания. Когато той се яви при Господа, казва: "Аз управлявам света много добре. Държа в ред и порядък, наказвам, който не се подчинява." Може да кажем, че е законник. Според всичките закони живее. Най-изправно по закона живее дяво-

лът. Досега никой не може да го отрече. Да е направил някое престъпление, хората се хващат, неговите служители, но никой досега не го е изобличил. Затова властта му не пада. За да падне властта му, той трябва да се уличи, да е направил престъпление. Ако вие сте недоволни от дявола, дайте заявление, защото трябва факти да кажете. А не само, че той е лош. Всеки може да каже, но трябват факти, да се докажат.

Казвам: Ние трябва да изменим понятието за добро и зло. Имаме извратени понятия, които ни препятстват. Ние мислим за злото това, което не е. Ние мислим зло. Ние мислим за добро това, което не е добро. Има неща, които нито са добри, нито са лоши. Такова нещо е човекът. Човекът по естество нито е добър, нито е лош. Никой не го знае. Щом дойде доброто и злото, тогава е добър и лош. Тогава го познаваме в едно отношение като лош, а в друго отношение – като добър.

Сега аз не искам да ви занимавам, понеже това са понятия извън човешкото схващане, извън живота, извън сегашния наш живот. Защо съществува злото в света, то е един въпрос неразрешен. Когато попитали един адепт от древността, един от най-учените, древни адепти в Египет неговите ученици за злото, той само си стиснал устните и нищо не отговорил. Казва: "Не може да се говори за зло."

Сега да се върнем към прочетената глава. В един от стиховете се казва: "В Негово име народите ще се обединят." Следователно всеки човек трябва да има неща, на които да разчита. Кое е същественото, на което може да се разчита? Някои считат за съществено знанието, други – силата, трети – доброто, четвърти – богатството и т.н. Всички тия неща са полезни, но те още не представят онази основа, върху която животът е положен. Защо? Защото и онези, които имат знания, страдат, и онези, които нямат знания, пак страдат. И онези, които имат богатства, страдат, и онези, които нямат богатства, пак страдат. И силните страдат, и слабите страдат.

Питам: Какво тогава ще ни допринесе знанието? Все ни допринася нещо. Със знанието ние можем по-лесно да се освободим от страданията. И силата ни допринася нещо. Все

таки чрез силата си човек може по някакъв начин да скъса въжето или може да пречупи своите вериги и да избяга някъде. Но за слабия тази възможност е изключена. Тогава, кое е онова, на което човек може да уповава? Кое е онова, на което човек може да гради живота си?

Човек не дошъл на Земята за ден или за два, нито само за година или две, но той е дошъл за дълги години на Земята. Мнозина казват, че като умре човек, с него всичко се свършва. Да, за днешния ден всичко се свършва, но за утрешния ден всичко започва отново. Ето защо ние трябва да бъдем готови за всеки ден, който носи възможностите в себе си. Съвременните хора градят своето щастие върху една основа, която не издържа. Понятията, които хората имат в живота, при големите изпитания, които им дохождат, не издържат. Един християнин се оплакваше от положението си, като казваше: "Чудно нещо, докато бях светски човек и не четях Библията, работите ми вървяха напред. Откак станах християнин и започнах да чета Библията и Евангелието, работите ми тръгнаха назад." Защо работите му не вървели добре? Защото той станал християнин, [за] да тръгнат работите му още по-добре. Аз не зная при такива мисли работите му да вървят добре.

Може да върви напред на човека, но само когато той познава нещата. Той трябва да познава доброто и злото, да знае, че те се явяват периодически в света. Под думата "зло" ние подразбираме неблагоприятните условия, които понякога идват в света. Благоприятните и неблагоприятните условия в живота се редуват периодически. Ако се спрете върху нашата Слънчева система, мога предварително да ви кажа, че след всеки 9 месеца пролетта иде; след всеки 9 месеца лятото иде; след всеки 9 месеца есента иде и след всеки 9 месеца зимата иде. Вземете числата на аритметиката. Като започнете от 1, до 10 числата непрекъснато се увеличават, но от 10 нагоре, иде едно периодическо повтаряне на числата: 10, 20, 30 и т.н. Всяка система от числа означава нещо. Учените още не са обяснили какво разбират по думата "добро". Под думата "добро" ние разбираме всички добри, всички благоприятни условия, които са сумирани в едно. Но трябва

да знаете, че добрите условия винаги са свързани с неблагоприятните условия. Ако вие изпуснете онази нишка или онази връзка, с която са свързани добрите условия, вие ще влезете в една област на неблагоприятните условия на живота. Значи, в доброто или в разумното в света има нещо, на което трябва да се надяваме. Кое е това нещо? Онова, на което ние можем във всички случаи да се надяваме, това е Любовта. Но любовта още не разрешава всички въпроси. Любовта е нещо, което трябва да се възприеме. Всякога животът излиза от любовта. Значи, когато животът излиза от любовта, тогава любовта е достъпна за изучаване. Вън от живота любовта е непознаваема. Ние казваме, че Бог е Любов, но разбираме онази любов, която има отношение към живота, който Бог ни е дал, както и при условията, [с] които ние сме заобиколени. Само тогава ние познаваме любовта.

Любовта излиза от друга една същина, която ние наричаме "Дух". Като стане въпрос за Духа, ние имаме смътно понятие за Него. Писанието казва: "Дето е Духът, там е свободата." Следователно онова, на което ние можем да разчитаме, това е любовта, понеже от любовта излиза животът. Щом се яви животът, знанието е вече възможно. Щом има знание, и свободата е възможна. Без живот знанието е невъзможно. Без знание свободата е невъзможна. И без свобода животът е невъзможен. Животът сам по себе си подразбира свобода. Да живее човек, това представя най-голямата свобода, която са му дали. Защо? Защото само чрез живота се дават на човека всички възможности.

Тогава вие питате: "Защо стават престъпленията на света?" Защото животът носи всички възможности в себе си – и добри, и зли. Следователно, щом човек влезе в живота, той може да извърши всичко, каквото иска. Но и ще понесе последствията на всичко, каквото иска. От всичко онова, което е искал и направил, той ще понесе последствията.

Ще кажете: "Какво ще ни донесат всички тия познания, които имаме?" От това, което сега знаете, вие ще се намерите в една задънена улица. След това ти ще чуеш един ден, че те носят в една погребална колесница, след тебе вървят близките ти и плачат, свещеници или проповедниците те опяват

и ти държат надгробна реч. След това ще те заровят в земята и ще кажат, че си отишъл на небето. А ти сам ще чувствуваш, че си заровен в гроба. Едни ще кажат за тебе, че си в рая, други – че си на небето, трети – на Земята, а ти ще знаеш най-право, че си заровен в гроба.

Сега аз не опровергавам с това, че човек не може да отиде на небето, но с тези разбирания, които днес имате, вие не можете да отидете на небето. Вие още не сте хора за небето. Че тогава, питам ви: може ли мравката да има право на гражданство в човешкото царство? Може, донякъде само □ се позволява. Понякога мравката влиза в стаята ми и аз я хвана и я изхвърлям навън. Колкото и отвисоко да я хвърля, тя не умира, понеже е много лека. Подскочи на Земята и нищо не □ става. Вярвам, че и вие постъпвате с мравките по същия начин. Може ли една мравка или една мишка да има гражданство във вашата стая?

Чудно е, че вие сегашните хора, мислите, че с тия разбирания, които имате, можете да отидете на небето и да бъдете признати като тамошни граждани! С този характер и с тези разбирания невъзможно е да влезете в небето, в Царството Божие. Можете да влезете, но трябва да бъдете запознати с техните закони и правила. Възможно ли е да назначат за професор човек, който не познава никаква наука? Щом никъде не е учил и нищо не е свършил, той по никой начин не може да стане професор. Той трябва да е свършил някаква дисциплина. Вие не можете да хванете един адвокат, който не знае нищо за международното право. На такъв адвокат вие не можете да имате никакво доверие. На един човек, който не е изучавал химия, вие не можете да имате никакво доверие. На един физик, който не е изучавал физика, вие не можете да имате никакво доверие.

Така и религиозните лесно казват за всяко нещо: “Бог знае всичко.” Но ти какво знаеш? Това е важно. Господ е направил този свят заради тебе, но ти какво си научил? Ти не знаеш, че Господ го е направил заради тебе и като отидеш на небето, нищо няма да знаеш. – “Ами аз вярвам в Христа.” – Че, и аз вярвам в Христа. Всички хора вярват в Христа. Кой не вярва в баща си, и в майка си, и в брата си, и в сестра

си, както и в народа си, но не е въпросът само да вярвате. Той може да бъде твой баща или майката ти да бъде твоя майка, но ти трябва да имаш реални отношения към тях. В смисъл, знанието, което майка ти има, да бъде и твое знание и знанието, което баща ти има, да бъде и твое знание. Майка ти желае да бъдеш точно като нея в обходата си. И баща ти желае същото.

Сега аз говоря за умните хора в този случай. С това не хвърлям никакъв упрек върху когото и да е. Същинският баща никога не може да бъде лош. Ако той е лош, това показва, че е пастрок. И ако майката не е добра, тя не е същинска майка, тя е мащеха. И ако един брат е лош, той не може да бъде същински брат. И ако сестрата не е добра, тя не е същинска сестра. И ако слугата ти не е добър, той не е истински слуга. Същинският слуга не може да бъде лош. Аз в тия неща вярвам напълно. Аз ви казвам какви са моите вярвания. Доколкото съм ги опитал, аз не съм намерил в тях нито едно изключение. Онези качества, които бащата съдържа, той винаги ще ги предаде на сина си. И онези качества, които майката съдържа, тя винаги ще ги предаде на дъщеря си.

Ето, от толкова хиляди години Исаия е говорил на евреите, но неговото учение остана неразбрано за тях. Евреите имаха една идея, че те са първият народ и всички останали народи ще трябва да им служат. Като четете Стария Завет, виждате, че на евреите са дадени от Бога 33□000 обещания, но те и досега не се изпълниха. Те са дадени в друг смисъл. Преди всичко, под думата "евреин" не се разбира "израилтянин". Друго нещо се разбира. Под думата "евреин" се разбират избраните от цялото човечество, от хиляди години насам. Тези обещания ще се дадат и ще се изпълнят по отношение на този избран, разумен народ, който ще бъде пълен с любов, със знание, със свобода. От своята свобода те ще дадат и на другите народи. Само на този народ ще бъде дадена цялата Земя. И тези хора, този народ ще бъдат от кротките хора, за които се казва, че кротките ще наследят Земята.

Та, при сегашните си разбирания вие искате вашият живот да се подобри, но знаете ли, че с подобряването на живота, влошават се условията на живота? За пример, ако вие

бихте желали Земята да стане толкова голяма и тежка, колкото Слънцето и ви се задоволяват желанията, знаете ли какво зло щеше да ви се стовари отгоре ви? Всеки от вас би станал тежък най-малко 16□000 тона. Как щяхте да се движите с тези 16 000 тона? Мислите ли, че при едно такова голямо и тежко тяло от 16 000 тона вие щяхте да бъдете щастливи? Понякога вие искате да бъдете богати, да имате 100 милиона лева на разположение. Щом имате 100 милиона лева на разположение, тогава и теглото ви ще се увеличи. Всички хора ще съсредоточат умовете си към вас. Вие ще знаете повече от сега и ще бъдете по-нещастни, отколкото сте сега. Тогава ще почнете да подозирате и своите си към вас.

Та казвам: Ние трябва да взимаме нещата в тази форма, в каквато Бог ги е създал. Бог, Който е размишлявал през цялата вечност, Той е предвидил в продължение на 120-годишен живот на Земята какви способности, какви дарби трябва да имате, каква нервна система, какви органи трябва да имате, за да съответствуват на сегашното ви развитие. Обаче за всичко това ви трябва метод, начин, по който да можете да използувате Божествените блага, които ви са дадени. Във всички религии досега все са били давани начини. Някои религии са препоръчвали като метод вярата, други са препоръчвали обичта, любовта, но при всички тия методи и начини хората все са дохождали до някакви противоречия.

Първите хора, които Бог е създал, според описанието на Библията, са поставени в рая, при най-добрите условия на живота. Един ден Бог отишъл при Адама и му казал, че в рая има едно дърво, от плодовете на което по никой начин не трябва да ядат. Който яде от плодовете му, той непременно ще умре. "Ако ти и твоята другарка ядете от плодовете на това дърво, каквото имате, ще го изгубите и ще умрете. Всичко добро, което имате в себе си, ще го изгубите."

Можете да попитате защо Господ не е изхвърлил това дърво от [рая], но го е оставил за изкушение. Наистина, Той е можел да го изхвърли вън от рая, но кажете вие, защо пък трябвало да го изхвърли? Това дърво беше турено в рая изключително за великите гости, които идвали един път през

хилядите години. Тези велики същества се събират един път през хилядите години на конгрес. Тогава именно те си хапват от плодовете на това дърво. Само те имат право да ядат от тези плодове. Та, като се казва на първите хора да не бутат от плодовете на това дърво, то беше именно затова, че това дърво даваше плод само един път в хилядата години. Погрешката на Адама се заключаваше в това, че той си позволи да яде от плодовете на едно дърво, които бяха определени за гости, които идват един път в хилядата години. За Адама пък бяха определени дърветата на целия рай.

Кое тогава накара Адама да яде от тия плодове и да не слуша заповедта на Бога? Той не послуша, защото искаше Земята да се увеличи, да стане голяма като Слънцето, а щом се увеличи Земята, и неговата земя ще се увеличи. Със Земята заедно ще се увеличи и неговата тежина. Адам стана 16□000 тона тежък, а щом стана толкова тежък, той не можа вече да влезе в рая. Затова трябваше да го изпъдят вън от рая. Сега вие казвате: "Тежък е животът." – Да животът сега е 15□000 пъти по-тежък, отколкото е бил във времето на Адама. Понеже Адам е пожелал неговият живот да бъде по-добър, като живота на Слънцето, затова е трябвало да напусне рая и да излезе вън.

Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря, но ви навеждам на тия неща като на вярвания, които можете да проверите. Ако сте недоволни от сегашният си живот, вие нищо не можете да постигнете. Бъдете доволни от живота си и използвайте богатствата, които имате в себе си.

Преди години един български учител дойде при мене и ме попита: "Как мислите, от мене може ли да излезе музикант?" Той искаше да следва музика, но аз му казах: "Според познанията, които имам, Вие не сте за музикант. Ти не си роден за музикант, затова можеш да се научиш да свириш като обикновен музикант, но никога не можеш да станеш композитор. Затова не си губи времето. Учител можеш да станеш, търговец можеш да станеш, архитект можеш да станеш, но да станеш музикант в този живот, не ти е позволено. Ако не вярваш това, като отидеш да учиш музика, ще

провериш думите ми!”

Мислите ли, че всеки от вас може да стане певец или музикант? Вижте само какви уши, какво чело имат музикантите. Певците пък имат особено устроено гърло, ларинкс. Ципицата на гърлото им не е като [на] обикновените хора. Тяхната ципица произвежда особени трептения. И днес правят цигулки, но това, което Страдивариус е направил, никой досега не може да го достигне. Има един особен начин – това, което Страдивариус е направил, е направил. Те са изучавали всички подробности в цигулката му: от какво дърво [я] е направил, как е правил лъка, но все още не са могли да го достигнат. Той е поставял особен лък, какъвто и до днес още не могат да изнамерят. При това, той така е изрязвал дърветата, че нишките на дървото да падат успоредно със звука, с трептенията на звука. Те не трябва да вървят непрекъснати, но да бъдат успоредни. Той е разбирал много добре тази работа. В това отношение той е бил голям капацитет. Той е познавал много добре законите на отражението на звука. В цигулката на Страдивариуса има много кривини. В нея почти всички ъгли се събират в една линия. По този начин се получава една особена интензивност. А лъкът на цигулката му, който е поставен повече от два века, седи и до днес като брилянт. Неговата цигулка се цени особено по лъка [□]. Един е бил Страдивариус, а не двама. Втори Страдивариус в света няма, не се е родил още. Също така един е бил Паганини в света. Втори Паганини не се е родил. На колко години се раждат великите хора в света?

Сега аз не ви говоря това нещо за обезсърчение. Всеки човек е създаден да стане в края на краищата един гений. За всеки човек е точно определено времето кога може да стане гений. Той трябва да дочака времето за проява на своята гениалност. Като дойде времето, той ще стане гений, нито една минута по-рано или по-късно. Могат да минат десетки и стотици хиляди години, но все ще дойде времето им. Чакайте с търпение времето си. Всеки може да стане велик в света. Вие не можете да станете изведнъж велики хора. Всеки по реда си може да стане велик.

Сегашните учени са правили ред опити да измерват тег-

лото на Земята. Те са претеглили Земята, претеглили са и Луната. За да имате представа за теглото на Земята, вземете числото 6 и след него 21 нули. За да имате представа за теглото на Луната, вземете числото 74 и след него 18 нули. Как са измерили теглото на Земята и на Луната, това не се знае, но факт е, че учените разполагат с тия данни. Много смятания се изискват, за да се добере човек до истинското положение на нещата. Много учени хора мъчно могат да решат тази задача. Не е лесен въпросът да се определи теглото на Земята и на Луната. Както и да се е изчислило това тегло, все трябва да е приблизително. Аз ви давам тия данни така, както учените са ги предали на света. Ако имаме везни, на които можем да поставим Земята, тогава само можем да се произнесем дали това число е вярно или не е вярно. Представете си, че бихте желали да претеглите всички планети в Слънчевата система – какви везни би трябвало да имате? Като знаете теглото на Земята, трябва да турите на едното блюдо на везните Земята, а на другото блюдо – Слънцето и така ще ги уравновесявате. За учения човек това не е много тежка работа. Преди години един учен човек беше изчислил колко материал има във Вселената. Теглото на Вселената е изчислено 9 и накрая 90 нули. Който не вярва, нека провери сам. Този, който е изчислявал това нещо, той се е намерил в трудно положение. Мъчна работа е тази, но въпреки това човек понякога се занимава с велики работи.

"В Негово име ще се обновят народите." Следователно онова, на което ние ще се надеем, това е Великото в света. Какво е Великото, ние още нямаме ясна представа. Мнозина Го наричат "Бог", но това понятие е абсолютно неопределено заради нас. Ние всякога чувствуваме този живот, който излиза от Бога. От Него всичко изтича в изобилие.

Много пъти страданията на хората произтичат от това, че им е дадено повече, отколкото трябва. Никога хората не страдат от нямане. Те всякога си страдат от много имане. Някоя майка има дете, което след време умира и тя започва да страда. Защо страда? От имане. Ако нямаше дете, нямаше да страда. Някой човек има знание, Господ му е дал един

ум, но материалните работи не вървят. Защо? Защото той е умен. За материалните работи той иска да стане господар и на материалното в света. Мъчно се подчинява материята. Ние сме се хванали с една работа. Някой иска да уреди материалния си живот. Единственото нещо, което не може да се уреди в света, туй е материалният живот. Който се е заел да уреди материалното, всякога загазва. Та, този материалният живот, духовният и Божественият, мощното, силното, Духът, той не може да се справя с материята. Материята като хване този Дух, иска да го подчини. А той иска да се освободи от нейната прегръдка. Създава разни форми, за да я залъгва. [Та,] всичките тия светове Духът е създал, за да залъгва материята, която иска да обхване Божествения Дух и да го подчини на себе си. Туй, което ни отличава и обхваща, то е материалният живот. Искаш да станеш богат човек. Твоето желание е правилно. И на туй желание милиони години не може да се реализира. Един ден твоите синове, като седят, ще намислят нещо. Казват: "Хайде!", ще идат да вземат богатството. Всеки човек иска онова благо, което ти искаш. Следователно щастието не може да бъде един материален обект в света.

Сега аз ви представям тази материя, както учените хора я разглеждат от разни становища. Материята се гради, материята се завладява, но никога не се подчинява. Досега никой не е успял да я подчини. Затуй в Индия философите казват: "Щом вярваш в материята, ще [се] намериш в един илюзорен свят." Ти всякога можеш да бъдеш изненадан. Ти си млад, остаряваш. Ние се изненадваме в материята. Как ти е побеляла главата, не знаеш. Как си се изменил, не знаеш. Как си остарял, не знаеш. Толкоз незабелязано, че не можеш да видиш. Мислиш, че си млад, започваш да стареeш. Току започват да ти вържат краката, ревматизъм имаш, станеш неврастеник. Материята постоянно те връзва. Станеш набожен – ще те сплаши, че има ад, че има огън, ще гориш. Вкиснеш се. Влезеш в рая – тя казва: "Като седиш хиляди години в рая, ще ти дотегне." Какъв ще бъде краят? Даже ако ти внесеш материалния живот в рая, материята е в сила да развали твоето щастие.

Затуй Христос е казал на Своите ученици: "Ако не се отречете от всичко материално в света, вие не можете да бъдете Мои ученици, не можете да бъдете Мои последователи." Ако ти не се отречеш от всичко материално в ума си, в душата си, ти не може да разбереш законите. Не може да градиш новия живот. Не да напуснеш стария живот и да бягаш – това не е отричане. Хората бягат от живота. Тогава светите хора, които не искат да се опетнят, да навлязат парите в джоба му, че е грешно. Че, това, което имаш, не е ли грешно? Твоята майка, която те е родила, не е ли грешно? Че, баща ти, целият свят... Как ще се освободиш?

Това е една неразбрана идея. Желанието ти да бъдеш силен, да владееш над хората – ето една неестествена връзка, която ти имаш. Защото туй желание, Бог, Който създал света, Той ще го владее, ти няма да го владееш. Единствен, Който създал света, Той е господар. Мислите, че една въшка, която се качи на главата, започва да прави своите изследвания, мислите, че аз ще я търпя дълго време? Все ще взема един гребен, ще я намеря, където и да е, и след като я намеря, ще □ прочета смъртна присъда. Може да я хвърля в огъня, може да я хвърля някъде; тя се е научила на месоядство. Където и да я туриш, я очаква смърт.

Та казвам сега: Най-добрите хора трябва да имат едно схващане. Тяхната религия, трябва да носи 3 качества. Учение, религия, обществен живот – каквото и да е в света, трябва да носят 3 качества в себе си. Ако е религия, да носи живот, да носи светлина и знание, да носи и свобода. Ако е наука, да носи живот, да носи знание, да носи и свобода. В каквото и да е отношение, ако човек е силен, силата трябва да носи. Истинска сила, която произтича от същината на живота, от същината на нещата. Тя носи живот, тя носи светлина, носи знание, носи и свобода.

Щом имаш тия трите качества, ти вече имаш правилно отношение към хората и те имат правилно отношение един към друг. Защото ние живеем в един организъм. Ние сме необходими един за друг. Всеки човек, колкото и да е малък, е необходим. За пример вземете ръката – първият пръст, вторият, третият, четвъртият, палецът са еднакво важни за човека. Ако се отсече един пръст, виждаме какво

липсва. Всички имат еднакви граждански права в тялото. После вземете очите, ушите, носът, всичките други органи, който и да е орган, ако той не функционира тъй, както трябва, всички други органи влизат в положението на онзи орган, който страда. Ако е здрав, всички му съдействуват и са радостни с него. Казвам: Тази е новата култура, която иде в света, за която хората се борят.

Казва: "В Моето име." Той няма да учи хората да се карат, да се бият. Дотогава, докогато хората се карат и се бият, те не се разбират, не са на правия път. Те иждивяват енергията за нищо и никакво в света. Вземете испанската война. Има вече, една година наближава, как се бият – какво се ползуват? За бъдеще имат някаква опитност, но нищо не допринася една война. Вземете българската история – толкоз време българите са воювали, какво са допринесли те? Вземете войните на Симеона, на Иван-Асена, вземете сегашните войни. Колко войни са водили българите? Какво са допринесли те? Казват, че трябва да се воюва. Може да се воюва, но човек, който воюва, трябва да има живот, трябва да има знание, трябва да има свобода. Да знае какво място му е дадено. На всеки народ му е дадена земя. Определена е. Едно време, когато Господ изведе евреите из Египет, даде им Палестина. Не им даде някоя голяма земя. На този, избрания народ, даде една малка земя.

Ако вие не можете да уредите малкото, как ще уредите голямото? Вие всички сте кандидати, след като умрете, да идете в другия свят. Ако сте в английска[та] държава, трябва да научите най-първо английския език, да изучите онзи английски народен дух, който има. Туй го казвам за изяснение, без туй вие в Англия не можете да живеете. Ако не разбирате езика, англичанинът нищо няма да ви даде. И ако нямате туй знание, вие не можете да бъдете полезен и няма да ви дадат място. Ако сте един човек честолюбив, с един отличен ум – англичанинът се отличава по това. Английският народ има свои постижения, към които се стреми. Те имат нещо постигнато. Туй, което англичаните постигнат, туй, което българите постигнат, то ще бъде общо достояние на цялото човечество за в бъдеще.

Аз ви навеждам: Когато вие изучавате природата, изуча-

вайте какво е вашето отношение в света. Кому може да разчитате сега, кажете ми. Аз виждам малките деца, като ги гонят. Най-първо, като гонят едно дете, то казва: "Олеле мамо, олеле мамице!", после: "Олеле татенце!", "Олеле батенце!", "Олеле сестрице!", и най-после казва: "Олеле Божичко!" Вие ще уповавате на този, на онзи, и един ден ще дойдете на едно място, дето няма кому вече да уповавате.

Сега аз ви казвам: Аз вярвам, че вие вярвате в Бога, аз вярвам, че вие имате доброто желание да Му служите, но едно нещо не зная: имате ли някой от вас, който да не е упрекнал Господа в нещо, който никак да не е упрекнал Господа в нещо? Има ли някой от вас (ако го търся и ако може да намеря, ще ми бъде приятно), който никак досега никога в нищо не е упрекнал Господа? Значи, на нашето служене на Бога ни липсва [нещо] – това е любов към Бога. Хората едва сега започват. Ние казваме да обичаме Бога, но колко е велика тази идея. Казват: "Да обичаме Господа." Ние сме достигнали като обичаме някого, започваме да го тормозим. Вижте онзи възлюблен, който казва: "Ти си божество, ти си моя спасителка, ти ще бъдеш моят живот, без тебе не мога да живея." След като се задомят, престава да е божество. Защо е така? Неразбраната любов е в света. Хората като се оженят, щом се оженят, ядат от дървото на познаване доброто и злото и тогава се примесват добрите и лошите условия.

На вас, жененте, аз бих ви препоръчал какво трябва да правите, за да се избавите. Онези от вас, които не са женени, ще ви препоръчам един урок, а онези, които са женени, да намерят добрата черта, която е изгубена. Мъжът изгубил добрата черта. А онзи, неженениям, да не изгубва добрата черта, която е намерил в своята възлюблена. Туй, което си придобил, не го губи. Онова, което си изгубил, гледай да го намериш. Изгубена е любовта в света. Любовта трябва да се намери за жененте. Младите са намерили любовта и съветвам ги да не изгубят любовта. Щом изгубят любовта, всичко моментално се свършва. И така е казал един реформатор в Англия, Джон Веслей. Като проповядвал, дошло му на ум да се ожени. Оженил се човекът и мисли, че може

да проповядва, но щом се оженил, жена му казва: "Няма да ходиш да скиташ, да проповядваш на тази, на онази. Тази любов аз я зная." И след три деня, след като се оженил, среща един свой приятел и му казва: "Не си струва човек да се жени." Разбира се – с такава неразбрана жена.

В семейния живот ревността какво е? Понеже англичаните нямат бради, няма де да го хване за брадата, те си режат космите, тя го хваща за косата. Някой ще каже: "Как, да го бие жена му?" Жената, когато е силна, бие. Във Варненско една жена праща дъщеря си и казва: "Иди кажи на баща си да дойде." Той се запил с другари в кръчмата и дъщерята отива и казва: "Татко, майка те вика." Той казва: "Кажи да почака." По едно време иде майката с едно дърво и като го удря, счупила му ръката, завела го вкъщи. Отишъл човекът на друго село, за да си прави ръката. Пита го човекът: "Как си счупи ръката?" Казва: "Яздех на коня, че паднах." Срам го е българина да каже, че жена му го е била. Понеже се запил в кръчмата, има право да го бие.

"В Неговото Име ще се надеят народите." В Неговото име трябва всички да се надеете. За Бога ние трябва да приемем новата любов, която ще възкреси хората и ще внесе побратимяване на народите. Няма друга сила в света, която може да побратими народите. Няма друга сила в света, която може да внесе ред и порядък, освен любовта. Имаме друг един малък пример. Не беше ли възможно в България, преди да се роди сегашният престолонаследник, да се опрости дълга – 1 милиард и 100 милиона? Не беше ли възможно на всичките затворници да се намали с 3 години затворът? Ето, с раждането на едно дете става.

Та казвам: Когато любовта се роди в сърцата на всичките хора, не само с 3 години, но всичко изведнъж ще се оправи и хората ще живеят братски.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

28-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 20.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София Изгрев.

ВЪЗЛЮБЕТЕ ГОСПОДА!

"Добрата молитва"
"Ще се развеселя"

Ще ви прочета само два стиха от 31-ви псалом: 23-ти и 24-ти стих: "Възлюбете Господа, всички преподобни Негови. Господ съхранява верните и въздава изобилно на онези, които се обхождат горделиво. Имайте дръзновение и да се укрепи сърцето ви, всички, които се надеете на Господа."

"Духът Божи"

Ще се спра върху онази хубавата мисъл, която е казал псалмопевецът: "Възлюбете Господа." Думата "възлюбете" Господа е един скъпоценен камък, който, ако се обработи, придобива своята цена. Любовта е закон на освобождаване. Без любов свобода в света не може да има. Най-неразбраната любов стяга връзките. По някой път онези, които те обичат, ще те свържат по-добре, да не би да паднеш. Майката, която обича детето си, по някой път му причинява болка, страдание, не от зло желание, но от неразбиране. Във всичките хора има един страх от Бога. Малко хора има, които обичат Господа, повечето се страхуват от Него. По някой път се съмнявате дали е навсякъде или не. Някои се съмняват дали е всесилен или не. Понеже, като се намерите в голямо нещастие, казвате: "Ако беше всесилен, не би допуснал тия работи, които се случват с мене." Питам: Когато Господ допуща някоя ябълка да бъде обрана от децата или от птичките, нещастие ли е? От материално разбиране, за крушата или черешата е голямо нещастие, че я обират. Но с туй се подразбира, с обирането се разпространява нейният род.

На едно място Павел казва: "Отчасти знаем, отчасти мъдруваме." Тъй, както е сложен нашия живот, ние виждаме навсякъде едно противоречие. Противоречието произтича от факта понеже ние търсим своето лично благо в света. Светът не е създаден заради нас. Светът не е създаден за

мравите. Светът не е създаден за гущерите. Светът не е създаден за змиите. Светът не е създаден за животните. Не е създаден и за човека. Че човек живее в света, то е друг въпрос. Че мравите живеят, то е друг въпрос. Сега, онова чувство, което ние имаме: как така човек да страда!

Понеже човек е направен по образ и подобие Божие, светът е създаден за Бога. Човек е създаден по образ и подобие, значи Бог създаде света за Себе си. Тогава, когато вие обичате, за кого обичате – за хората или за вас? Вашата любов, която вие създавате, за кого я създавате – за хората или за вас? За вас са я създали. И при това искате да покажете, че вие обичате другите хора. То е второстепенно. Всеки един човек е само един пробен камък за вашата любов, за да се познае колко тя е силна. Любовта ви, след като се прояви, тя остава пак за вас. Ако вашата любов не може да ползува самите вас, тя никога не може да ползува и другите. Ако вашата любов може да ползува вас, тя може да ползува и другите. Ако вашата истина, която имате вие, не може да ползува самите вас, да ви ръководи, то тя не може да ползува и другите. Ако вашето знание не може да ползува самите вас, не може да ползува и другите. То е един закон, който трябва да го имате предвид.

Трябва да знаете, че днешното знание няма да ви бъде полезно за утре. За утрешния ден има друго. Днешната храна няма да ви бъде потребна. Вие се нуждаете от много храна. Животът изисква всеки ден нещо ново. Една от грешките, които правят вярващите, учените хора в света е, че те искат да бъде светът с вас тъй, че каквото имате днес, да се осигурите за целия живот. Такава осигуровка няма. Всеки един човек е осигурен за един ден. Понеже в Бога има само за един ден. Шестте дни ние сме ги направили. Ако идете на Северния полюс, там има само един ден. Като изгрее Слънцето, 6 месеца грее, а 6 месеца е нощ. В умерените пояси, на екватора, там имаме ден и нощ. Има религиозни хора, които се питат кой ден трябва да празнуваме – събота или неделя. Казвам: Един ден има в света. – "Че как? Шест дни." Казвам: За тебе 6 дни, а за мене има само един ден. Онзи ден, когато ти постъпиш право, ти си в съботата; когато не ги обичаш, ти

твориш, създаваш – и животни, и змии, и гущери, какви ли неща не създаваш. При всичките дни ти ще създадеш всичките животни. В Божия ден ще си починеш, ще обичаш всичко онова, което ти си създал.

Сега казвате: "Защо те обичам?" Ако вие обичате Бога, след туй не трябва ли да обичате всичко онова, което Той е създал, към което Той има известна благосклонност, известно внимание? Какво понятие Бог ще има за вас, като ви вижда? Като своенравно дете, където минавате, рушите. Тук идете, там счупите нещо, кажете обидна дума, извадите нож, мушнете, убиете някого. Той върви подир вас и вижда всичко онова, което вие виждате. Затова се спрат хората и казват: "Така е нареден животът." Така сме го наредили ние. Питам: Съвременните болници Господ ли ги нареди? Съвременните хирургически ножове Господ ли ги направи? Съвременните пушки, съвременните ножове, съвременните параходи, Господ ли ги създаде? Съвременните фабрики Господ ли ги създаде? Може някой да каже, че Господ е дал материалите. На Господа не Му трябват фабрики. По-хубава фабрика от човека надали има. Ако искате образец на фабрика, стомахът е отлична фабрика, която светът не е виждал. Даже във всяко едно отношение стомахът, който минава за едно отлично прозвище, е отлично уреден. В стомаха има 10 милиона куверти за ядене. Десет милиона гости се гощават, за едно угощение 10 милиона насядат на куверти по 3 пъти на ден. По 10 милиона, по 30 милиона се хранят вътре. Тези 30 милиона извършват такава работа, че от останалото, което не може да изядат, пращат в дробовете. Туй, което не могат да изядат, там има куверти (няма да кажа колко са) и пращат в мозъка. Там са повече милиони.

И казвам: Бъдещето седи в онова проникване, което трябва да направим, да влезем в света, който вече е уреден за нас. Ние сме дошли на Земята, ние сме пътници тук, на Земята. Някои може да минат като пътници, но ние сме дошли да се учим. Следователно ти като постъпиш в училището, трябва да знаеш какво да учиш. Аз разглеждам въпроса, че от едно мъчение може да се освободите само като дадете половината от туй мъчение на другите. От едно стра-

дание може да се освободиш само като дадеш половината. Една работа може добре да я ползуваш, като дадеш половината. Само по половина ще даваш. Онзи, който не разбира закона, ще каже: "Мъчно е да дам всичкото." Ако ти дадеш всичкото, мъчно е? Ако ти дадеш всичкото, ще фалираш, мъчно е. Да дадеш един голям капитал, чрез който ти трябва да функционираш. И трудът е капитал, и работата е капитал. Мъчението е на физическия свят, трудът е в духовния свят, работата е в умствения свят. На Земята щом си, половината от мъчението ще дадеш на своите ближни. Да допуснем, че ти имаш един хляб от 10 килограма. Колко може да изядеш? Може да имаш семейство, ти, жена ти, децата ти – по едно кило, 5 кила. А 5-те кила, какво ще ги правиш? Петте кила трябва да ги дадеш на своите ближни, които него ден нямат хляб. Ако ти не използуваш този закон, туй мъчение на твоите ближни ще се върне върху тебе. Всичките наши страдания и неразбирания се дължат на ония далечни, в миналото изпуснати моменти, когато не сме извършили волята Божия, не сме я направили. И сега не вършим волята Божия както трябва. В коя и да е църква, в кое да е общество, все има правила. Хубави са тия правила, но тези правила са далечни, да засягат този велик закон, с който ние трябва да функционираме в света.

За пример Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината, и Животът." Защо не е казал Христос: "Аз съм животът, Аз съм истината, Аз съм пътят?" Така можеше Той да каже. Или пък можеше да каже: "Аз съм истината, Аз съм пътят, Аз съм животът." Защо ги тури така? Какво представя пътят? Пътят представя знанието. Без знание път няма. Там, дето трябва да дойде светлината, да се използува, то е истината. Животът, това е крайната точка. Всичките придобивки на пътя е животът. Условията, с които ти можеш да се ползуваш, това е пътят да придобиеш живота. Туй е истината. Следователно трябва да имаш път, знание, трябва да имаш истина. Трябва да имаш живот. Вечният живот, това е смисълът. Ако в този живот, който живеете на Земята, не може да постигнете, да придобиете вечния живот, вие сте изгубени. Ти може да си търговец, но в края, като направиш баланс,

нямаш придобивка, имаш борчове. Ти си турил един капитал от 100 милиона – какво ще се ползуваш от тази придобивка?

Сега искам да дадете внимание. Туй, което ви говоря, то е заради вас, не е заради мене. Туй, което сега вие може да придобиете, може да излезете, понеже всички вие сте тръгнали в живота. Даже онези, които минават за много прозорливи, ако ви попитат, не зная колко души от вас ще има [...], какви са последните новини в другият свят, какво пишат вестниците, какви са последните научни изследвания в духовния свят. Мнозина ще кажете: "В България, аз съм слушал, че видели Господа, облечен в шопски дрехи, с бяла аба." Те са верни, ни най-малко не осъждам това. Някой път някое дете може да направи едно колелце, да му тури линии, да каже: "Това е Слънцето." Хората може да си представят Слънцето. Слънцето ни най-малко не мяза на този малък кръг с тия линии. Това е само едно понятие във вас.

Бог е неразбрано Същество. Най-неразбраното. Сега, думите "неразбраното", "непонятното", "недостъпното" за схващането на човека, това е Бог. Преди всичко, ти когато се родиш, във всичките твои мъчнотии, когато се намериш в мъчение, Той е първият, Който е при тебе, и ти показва пътя, по който може да излезеш. Понеже ти като не Го разбираш, започваш да си съставяш една философия. Бутнал те някой отзад, паднал си на пътя. Виждали ли сте тия картини, с които играят децата? Сгънат ги и като войници ги нареждат, като бутнат единия, еднакво и всичките падат, налягат всичките. Да допуснем, че някой човек вас ви бутне, вие трябва да знаете, обръщате се и казвате: "Господине, неделикатен сте, това е безобразие от Вас." Онзи е малко по-сприхав и се захваща един спор между вас. Питам сега: какво се постига? Нищо не се постига в дадения случай. Всяка мъчнотия в света, тя си има свое предназначение. Всеки един предмет, той си има свое предназначение. В съвременната наука са още далеч учените хора да знаят защо най-първо се родиха металите, защо после дойдоха растенията, после дойдоха рибите, птиците, вървят по един начин и най-после се роди човекът. Това е един път, който човешкият

дух е минал. Даже вие говорите за вашия дух. Като четете някоя окултна литература, там има такива неразбрани думи – "полярната епоха", "лемурийската епоха" и т.н. Аз казвам тогава да ви туря и "епохата на човешкия дух", "епохата на човешката душа", "епохата на човешкото сърце", "епохата на човешкия ум".

Сега, според туй тълкувание като казват, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето, понеже умът в човека е дошъл най-после. Когато дошъл умът в човека, тогава е изгряло Слънцето. Преди да е дошъл умът, човек не е могъл да разбира какво е бил духът. Всичко е било както когато падне някоя голяма мъгла и не може да видиш. Трябва да идете в Лондон, да знаете какво е мъгла. Англичаните постоянно [в нея] живеят. Ще бъде преувеличено да кажем така, но повече от времето в Лондон е в мъгла. По някой път е толкоз гъста, че трябва да пущат електричество да осветляват зданията. Първоначално на Земята човек се е намирал в такава мъгла, той едва себе си виждал.

Та казвам: Тази епоха, когато някой път човек повярва, че става религиозен. Много религиозни хора имат мъгла в ума си. Казват: "Защо да вярвам?" Има ли Господ или няма? Има ли онзи свят или няма? Има ли ум или няма? Нали този свят има. Казват: "Като има, къде ще ида?" Ами като се раждаше, знаеше ли откъде дойде? Понеже си се родил без да знаеш откъде си дошъл, ще умреш, ще идеш без да знаеш къде. Защо ще умреш? Сега искате да знаете къде ще идете. Ще идете там, отдето сте дошли. Че как да не знаете? Защо да не знаете откъде сте дошли? Онзи, младият син, който напусна баща си и отиде в света да яде и да пие, не знаеше ли откъде иде? Той докато имаше пари, баща си го забрави. Като го туриха и стана свинепасец, не му даваха и рожкови да яде, тогава се сети за баща си и казва: "Ще ида при баща си и ще му кажа: "Отсега нататък не искам да бъда господар, но искам да бъда като един от твоите слуги."

Всичкото нещастие на всичките религиозни и светски хора е, че всеки иска да стане господар. Всеки иска най-малко 5–10–15□000 лева. Ако е в България, му са достатъчно, ако е в Америка – 1000, 2000, 10000 долара на година. На един

богат американец не му достигат – американците са доста разточителни. Един американец прави екскурзии и за 6 месеца похарчи 1 [милион] долара в Европа и се връща. Питам: Какво е придобил? Един милион долара по 83, това са 83 милиона лева. Половината, 42 милиона, колко стават? 120 милиона долара. Вие ще кажете, че тези американци са доста разточителни. Всеки един съвременен човек е така разточителен в своите мисли, желания и постъпки, в онова, хубавото, красивото, Божественото. Ти имаш едно разположение, което с пари не може да се купува. Ти имаш една мисъл, която с пари не може да се купи. За пет пари я продадеш. 15 милиона изчезнат и ти се намериш като пътник. След туй ни наймалко не си даваме отчет, търсим условията отвън. Нещастията в живота идват, понеже ние не обичаме Господа. Казва: "С каквато мярка мерите, с такава ще ви възмерят."

Сега, тази сутрин аз засегнах един въпрос. Кой от вас, като се е женил, е питал Господа да се жени или да не се жени? Кой от вас, като се е оженил, [е питал] Господа да роди или да не роди? Тук един професор ще иде в гимназията да преподава – от само себе си ли ще иде? Трябва да го назначат. Професора трябва да го назначат, трябва да му дадат лекции да преподава по някои предмети. Сега хората, без да ги назначават, отиват и за Господа говорят. Разправят както онзи американски проповедник. Той казвал: "Едно време Господ намерил хубава пръст, направил човека, че го поставил на плета и 3 деня седял на този плет и като се изсушил, вдъхнал и човекът оживял." Един го е попитал: "Отде намери плета?" Той казва: "Не е ваша работа."

Казвам: Сега ще оставим американския негър; негърство във всичките хора има. В човешката мисъл ние само обясняваме нещата за другите. Ние само ги обясняваме, тъй както онзи гръцки свещеник проповядвал за щедростта от християнско гледище: "И казва Христос: който има две ризи, едната да даде на ближния си." Попадията го слушала, харесала проповедта, че който има две ризи, да даде на ближния си, отива вкъщи, попът имал две ризи, дошъл един бедняк и тя му дала едната риза. Идва попът, търси си ризата и казва: "Къде е ризата?" Попадията казва: "Дадох я, както казваше."

– "Това е – казва – за другите, не е за нас."

Сега всички проповядвате, че трябва да се обичаме. За себе си аз трябва да си туря правилото: Да се обичат хората. Досега Господ казвал ли е, че трябва да се обичат? Кой досега е чул, че трябва да се обичат? Много са говорили, пророците са говорили, но Господ никъде не е казал, че трябва да се обичат хората. Нещастието на хората иде [от туй], че има безлюбие. Понеже казва Господ: "Каквото Ми пращате, това и Аз ще ви пратя. Каквото влагате, това и Аз ще вложа във вас." Единственото нещо, което ние знаем – Бог е вложил в нас живота. Бог е вложил в нас ония хубави, прекрасни думи. Бог е вложил в нас Своята сила, свободно да разполагаме. След туй Бог е вложил тази светла мисъл, която имаме, която в нас работи. Всичките ни постижения може да ги постигнем само по този път. Той казва: На този път щом сте, Господ е там. Щом имаш ти истината, Господ е в истината. Щом имаш живота, Бог е в живота. Ти казваш: "Къде е Господ?" Господ е в пътя. Щом съм на Земята, Господ е на Земята. Неговият Дух живее. Неговият Дух вътре в Земята живее. Ние мислим, че Господ е извън. На Земята живее. Всичките тия растения, които изваждат тия сладките сокове, те ги изваждат из Божествения Дух, Който ги е складирал. Къде е Господ? Господ е в Земята. Къде е Господ? Господ е в Слънцето. Тази светлина Господ я праща. Господ е навсякъде, по цялото небе, във всичките звезди. Това, което виждаме, е проявление на Бога. Питате: "Къде е Господ?" Искате да Го представим като обикновен стар човек с брада. Това са наши детински схващания. Казвам: Господа на кого ще ми уподобите?

Казвам сега: Възлюбете Господа! И новият начин – когато обичаш някого, ще кажеш... Ти имаш право да обичаш само по следния начин: искаш да се запознаеш с някого, пак имаш право да го обичаш, ако кажеш: "Да обичам този брат и тази сестра, ще мога ли да обичам чрез нея всичките други братя и всичките други сестри?" Ако можеш чрез този брат да обичаш всичките братя, Бог е там. Ако можеш чрез тази сестра да обичаш всичките сестри, Бог е там. Ако искаш да обичаш само този брат и да го задържиш за себе си, Господ

не е там.

Казвам: Какви са мерките, с които може да се мерят нещата? Този брат, когото ти си обикнал, ще бъде начало, а всичките други ще бъдат край. В туй ще се прояви Божията любов. Ако така хората биха разбрали... Това е новата епоха, която иде, това е Царството Божие. Христос казва: "Ако имате любов към Мене, опазете Моята заповед." Когато Христос е казал да се отрече човек от братя, сестри, от всички лъжливи учения, от майка, братя, сестри, от всичко туй трябва да се откажеш, да дойдат новите братя и новите сестри. Те трябва да се поставят. Той казва: "Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, е Моя майка, баща и брат." Значи всички, които изпълняват волята Божия, са наши братя. Онези, които не изпълняват, не са. Онези, които не изпълняват волята Божия, ние не може да ги обичаме и към тях, и да искаме, не можем да проявим нашата любов. Има някои хора, които не можеш да ги обичаш. Не мислете, че ти може да обичаш един камък. И да го обичаш, този камък не е в състояние да почувствува твоята любов. Един камък, след хиляди години, като се освободи, той може да бъде достъпен за любовта.

Сега говоря само за онези, които вече изпълняват волята Божия. Туй съзнание вече се е пробудило във всички, пробудило се е във вас. Ако вие не разбирате така мистично, ако не разбирате закона, ще се родят ред страдания, ще се родят болести. Страхът се ражда от безлюбие и непослушание. Всеки един от вас може да направи опит. Цяла статистика има. В един дом, дето жената и мъжът не са на един ум, нещастията започват да идват. Ако децата са в разрез, разногласие, този дом се разсипва. Има статистика, дето съществува взаимна любов между мъжа и жената – вземам в най-хубавата форма, аз не вземам според мене. Според мене, аз мисля само така: В света има само една жена, има само един мъж. В света има само един брат, само една сестра, целият свят е един дом от един брат и една сестра, а другите са частици на това цяло. Може би туй да не ви е приятно. Казвате: "С нас какво ще стане?" Че, ти като влезеш в туй цяло, в този брат, ти ще по-чувствуваш какво нещо е брат. Като

са много братя, ти ще се чудиш кого да обичаш, а като е само един, ти ще го обичаш. Следователно, когато ние обичаме само едного, ние имаме същата идея, понеже ти не може да обичаш всичките. Това са части. Туй, което вие виждате на Земята, това не е нищо друго, освен човек, разложен на своите части. Растенията, водата, моретата, всичките тия животни, които съществуват, това представя човекът, разложен на своите части. И човек носи онази представа, за този големия човек, грамадния човек. Но само поетически. И казва: "Ще бъдем едно стадо и един пастир." Така казва Писанието.

Казвам: Тази идея трябва да застане, за да може да използувате вашите сили. Сега аз не искам да ви кажа както онзи. Вие да прилагате нещата. Но всеки, направете един опит, направете един сполучлив опит. Всеки един да опита, то е благо за всичките хора. Доброто, което аз мога да направя, то е благо за всичките. Злото, което аз мога да направя, то е зло за всичките. Затова, за в бъдеще, всички трябва да престанем да правим злото, понеже ние едни други си пакостим и на себе си пакостим. Всички трябва да започнем да правим доброто с любовта, с милосърдието, с въздържанието, с кротостта, с тази добра обхода, която може да дадем. Всички така трябва да започнем да живеем. Бог така постъпва с нас. Един човек, който живее един грешен живот, като влезе в онзи свят, то започват да го изправят и този човек постепенно го изправят и като му отворят целия живот, каквото е правил, поставят го като на филм. Във виждането на филма, човек ще види всичките тайни работи. Това е филм с всички подробности и като започне да вижда филма на своя живот, започва да плаче. И като започва да плаче, тогава се явяват хубавите неща. И между 20–30 злини се явяват светли точки, хубаво направени неща и стане му много приятно. Така и вие ще се намерите в това положение.

Един анекдот има из американския живот. Един богат американец, много богат бил, но скъперник, нищо никому не давал и само веднъж, минал един работник, че му дал един морков, откъснало му се от сърцето. Отива в небето, изпъждат го оттам и казват: "Не можеш да дойдеш тука,

понеже никаква добрина не си направил.” Той дал заявления на Господа. Казва: “Не знаех, аз мислех, много добрини съм направил.” Господ казва: “Разгледайте книгата на живота му.” И като разгледали, намерили, че дал един моркоов. Казват: “Дайте му моркова, да се хване за него и като се хване, да го издърпате нагоре.” Като се хванал той за моркова, за него се нахванали още много други и като се обърнал, казва им: “Морковът е мой. Какво правите на този моркоов?” И като казал това, паднал долу.

Сега по някой път и вие се спирате да кажете: “Едно време аз това направих.” Това е вашият моркоов. Един моркоов го носите, но щом кажете, че е ваш морковът, той ще се скъса. Казвате: “Аз съм дошъл да живея.” Дошъл си да живееш, но не за себе си. – “Дошъл съм да обичам.” Вярно е, но не за себе си. Трябва всички да обичаш. Че, толкоз хиляди години вие сте живели. Толкоз хиляди години живяхте едно време като растение, живяхте като риба, живяхте като птица, живяхте като млекопитаещо, като големите животни, мамонтите, и сега сте дошли като хора. Как искате да живеете? Сега хората се делят – един е българин, друг е англичанин, друг е французин, американец. Англичанинът кой е? По-културен е. Действително някои народи са по-културни, но в този смисъл културните народи тепърва трябва да дойдат в света. Един език да имат. Не да говорят английски. На един език да говорят, с който да се разбират. Такъв език вече съществува в природата. Той е езикът на любовта. Някои от вас искате да изучавате един език. Онези, които имате обич към езиците, лесно ги учите, а онези, които нямате обич към езиците, мъчно ги учите. Всеки предмет, който вие обичате, лесно може да заучите. Всеки предмет, който не обичате, мъчно може да се схване.

Та казвам: Новите схващания за живота са следните. Вие седите някой път, разглеждате се в огледалото, казвате: “Остаряхме, побеляха ни главите.” Това нищо не означава, че побеляла главата. То е знак, че сняг е наваляло. Ти казваш: “Прегърбих се.” Нищо не значи. Това показва, че много си се натоварил; за да не се прегърбиш, ще дадеш товара си. Като станеш свободен, без товар, ще се изправиш. Като пекне

Слънцето, главата ти ще бъде пак черна. Често главата побелява от много знания. Но и от много тревоги побелява главата. Има два вида побеляване в света: едните глави побеляват от глупост, а другите глави побеляват от голяма разумност. По два начина на човека може да му побелее косата. Но ако косата може в 24 часа да побелее, има ред факти такива, от големи тревоги стават и от голям страх може да побелее. Но по същия закон, може в 24 часа да почернее косата.

Сега да се върнем към онзи въпрос: "Възлюбете Господа." Любовта е една велика сила, с която човек трябва да работи. Било е време, когато човек се е хранил с материални работи. Сега се изисква храна, която съдържа сила. Сега със сила трябва да се храни човек. Не е чувствувание. Чувствуването е само усет. Хората казват: силна храна. Значи храна, която съдържа сила. Любовта е този велик закон. Ако ти ядеш без любов, не може да се ползуваш. Ако ти вършиш една работа без любов, нищо не може да се ползуваш. Всичките работи, които вършиш в живота без любов, ти няма да можеш да се ползуваш от тях.

В нашето съзнание трябва да се установи великият закон, че любовта трябва да бъде мярка за работата, която трябва да извършим. При мене, често познавам хората, като дойде някой, аз съм разположен да му помогна, защото обичам Господа. Някой път не съм разположен и трябва да правя усилия над себе си и наблюдавам тия хора, към които не съм разположен да услужа. Онзи, към когото съм разположен да му дам нещо, каквото и да му дам, той е доволен, а онзи, към когото не съм разположен, като му дам нещо, ще го остави и казва: "Малко ми даваш." Той е много претенциозен. В Закона на Любовта нещата се увеличават. Аз често съм казвал: Ако ти имаш една златна монета, която получиш с любов, с нея ти може да пропътуваш целия свят, да си купиш всичко и тя пак ще бъде в джоба ти. Където и да я дадеш, тя ще се върне в джоба ти. На хиляди места може да я размениш, но в джоба ти се връща. Тя е като подкваса.

Толстой привежда един пример. Мисля, че това е било в големия глад, който беше в Русия в миналото столетие, в едно затънтено място, дето хората измирали от глад. Едно дете

казало на баща си – то било зимно време, в една бурна нощ, – казва: "Ходи някой петербургски гражданин, да помага. Заблудил се е. Аз виждам свещ, търси спасение, да може да се избави от бурята." Отворили и вижда, че туй семейство е на издъхване. Онова дете което го казало, се събъдва и оттам си урежда прехраната на туй семейство за цялата година. Но детето, като хапнало хляба, казало: "Аз трябва да си замина."

Та казвам: Някой път искате да живеете, но вие ще си заминете. Ако, да кажем, някой от вас го викат, готов ли е да замине за другия свят? Ако някой сега отива на изложението в Париж, трябва да има 1500 французки франка в джоба си. Как ще прекарате във Франция? Трябват ви най-малко 80 лева за хотел. За хотел, за ядене 10 и по 100 лева – трябват ви най-малко 1000 лева. Вие заминете за другия свят,. Какво ще правите там? Ако обичате Господа, ще ви посрещнат. Ако идете във Франция, ако имате приятели, може да отидете при тях, но ако нямате приятели, трябва джобът ви да е пълен. Хотелиерите ще ви приемат.

Не считайте, че само верующите отиват в другия свят. Които не са в църквата, и те отиват. Има хора в света, които живеят добродетелно. По друг път влизат в Царството Божие. Вие казвате, че който вярва само в Господа Исуса Христа, той ще бъде спасен. Отде знаем, че другите хора няма да бъдат спасени? То не е закон. Аз не зная какво нещо е едно вярване. Един турчин много добре разрешил. У турците има един обичай, че всеки турчин, който те обича, той ще ти каже да станеш мюсюлманин, да приемаш правата вяра. Във Варненско, един свещеник харесал го кадията, много добър бил. Казва му: "Ти не трябва да бъдеш православен свещеник, но ти мюсюлманин ще станеш." Намерил се в чудо свещеникът. Три пъти го канил да стане мюсюлманин. Съдията, който бил много умен човек, този човек му казва така: "Не се знае кой е мюсюлманин." И в турците има едно вярване, че след като умирали, имало 70□000 камили, които пренасяли и невярващите турци в християнските гробища, и вярващите християни – в турските.

Сега не се знае кои камили ще ви пренасят. След като умреш и дойдат ангелите при тебе, ще идеш в небето, но ако

не дойдат ангелите? Сега ни най-малко не ви считам за невярващи, но разглеждам въпроса, понеже животът е прогресивен, вие трябва да се учите, да свършите училището. Да кажем, в миналото вие сте се учили хубаво, но днешния ден, утрешния ден, живота, който става – има много работи да се видят. Тази любов, с която досега сме разполагали, тя не е онази любов, която Бог изисква. Още не сме дошли до онази всеобемаща любов. Тия изпитания, които имаме, ние не сме готови да ги претърпим. Аз говоря за вярващите, за онези, които съзнават. За всички трябва да се проповядва да възлюбят Господа. Всичките народи в света ще се разберат, понеже Бог ще бъде пастир, а другите ще бъдат едно стадо.

Любовта трябва да се възприеме като сила, с която трябва да се работи. В ума трябва да бъде тази сила, и в сърцето ми, и в духа ми. По отношение на духа, аз разбирам, че то е първичното. Тази любов трябва да дойде в нашето сърце, в нашето тяло – тогава тялото ще бъде здраво. Ако любовта дойде в сърцето, чувствата са силни. Ако любовта дойде в мисълта, мисълта е силна, и тя е здрава. Когато любовта не функционира в ума, когато любовта не функционира в сърцето и в тялото, тогава се зараждат всички неразположения и болезнени състояния и често хората се самоубиват, обезсмисля се животът и казват: "Няма защо да живеем." Животът има смисъл, когато има път, има обект, когото да обичаш. Кой е онзи обект? Ти имаш една жена, която обичаш. Утре умре – де ще я намериш? Господа всякога може да Го намериш, и навсякъде. Той е във въздуха, трябва да Го търсиш. Той е в светлината, в дърветата, в животните. Навсякъде е. Ако ти си онзи, който Го обичаш, ти ще Го видиш, че Той се проявява навсякъде и всичко е творение на Неговия Дух. И като разбираш Неговия език, Бог ще ти помага.

Сега мнозина казват: "Ние сме от новото учение." Кой е от новото учение? Ако Господ е с нас, ние сме от новото учение. Ако Господ не е с нас, ние сме от старото учение. Аз разбирам: ако всичките хора изпълним волята Божия, ние сме от новото учение; ако не я изпълним, ние сме от старото учение.

На какво се учим сега? Туй благо е както Слънцето грее

за всички – така и Божията любов е за всички. Ние не знаем какви са крайните преднамерения на Бога. Бог от нас не изисква нещо невъзможно. Всеки един човек, когото вие срещате, всеки един човек, с когото вие се запознавате, добър или лош, той е една възможност заради вас, за някакво постижение. И при най-лошите условия, хората, които и да са те, ще покажат за вашето добро. Ако вие разбирате Божия закон, ако работите с любов, ще видите каква е великата Божия мъдрост. Казвате сега да няма лоши хора. Ами, ако няма камъни, с какво ще градим къщите си? Ако няма дървета, с какво ще градим къщите си? Ако няма вода, какво ще правим? Ако нямаше въздух, какво ще дишаме? Всички тия неща са дадени. Човешкият дух е нещо по-тънко, по-възвишено. Всичко туй служи на човека. Човешкият дух, човешката душа, човешкото сърце и човешкият ум, това е същината, която Бог отглежда. Всичко друго отвън служи за нашето вътрешно постижение. Да имаме една вяра, като минаваш, да не те е страх. Да виждаш Божието присъствие навсякъде.

Ако всичките хора биха живели с тази идея, икономическите въпроси ще се разрешат. Сегашният порядък, какъвто и да е, ако всеки стражар, ако всеки съдия, всеки адвокат, или майка, или баща, имаха туй съзнание, отдето и да минаваш, вече ще има един ред и порядък, такъв, какъвто не сме виждали. Съзнание трябва да има в хората.

Казвате: "Като дойде Христос." Ами то е много външно. Христос трябва да дойде вътре в съзнанието на хората. Следователно тази работа трябва да се предаде. Допуснете, че аз ви уча по музика. Как ще ме разберете? Трябва сам да пея или да свиря на нещо. Както аз пея, вие не можете да пеете. По-добре от мене ще пеете. Както аз пея, по-добре не може. Законът в музиката е: ти никога не може да предадеш туй, което не знаеш. Никога не може един човек да предаде да пее, ако не обича пее. Щом има едно малко съмнение и казваш: "Аз не съм роден за певец." Ти не си роден за певец, но ти трябва да пееш, защото ще се намериш в противоречие.

В едно царство на миналото, всичко ставало все с музика. Като влезе някой пътник, имало ключ, като бутне, ще се отвори. Ако знае да бутне, ще изсвири една мелодия и хората

ще знаят, че си пътник. Ако си гладен и знаеш да пееш, ще имаш хляб. Ако не бутнеш на място нещата, ще се намериш в противоречие. И при Бога като идеш, ще бутнеш. Имаш нужда от хляб – ще бутнеш това копче, веднага ще имаш този хляб. Има издадена една книга скоро на английски. Един разправя преди 20–30 години своята опитност в Индия. Един американец отива при един индуски адепт, казва: "Хляб няма." Казва: "Хлябът сега ще дойде." Пита го: "Колко хляба ти трябват?" – "Пет хляба." И дойдат 5 топли хляба, така хубаво изпечени, както от фурната излезли. Трябват им репички. Каквото им трябва, веднага ще се намери. Как ще кажете, че това е илюзия? Не е илюзия. Казва, че Христос 5000 души нахрани с 5 хляба и няколко риби.

Има едно богатство, което се дава само на ония, които имат Закона на Любовта. Ако Божият закон не работи, причината е в нас, любовта е слаба. Има една статистика. Онези българи били щедри. Едно време, които са били щедри и много добри, като посеят нивите си, [на] неговата нива класовете са два пъти по-големи от онези на скържавите българи. На скържавите българи и класовете са скържави, а които са щедри, и класовете са щедри. Ако вие сте скържави, и класовете ви са скържави. Ако сте щедри, но щедростта да бъде един вътрешен закон, да изразява Божията любов и мене да ме радва, че изразявам Божията любов. В тази любов не се осиромашава, защото аз ще раздам онова, което Бог ми е дал. Както казва Писанието: "Даром сте взели, даром давайте."

Сега казвате: "Какво ще правим ние? Можем да измрем гладни." Ако обичате Господа, топлина ще имате. Ако не Го обичате, студът ще се увеличи. Ако обичате Господа, ще се подобри животът ви, едно подобрение вътрешно. Знаете ли какво е хубаво вътрешното подобрение? Когато човек има туй разположение на духа, че всичко е светло, ясно, има една самоувереност, дето и да минеш, няма да знаеш само един език, [а] всичките езици. Дето минеш, на всичките езици ще говориш. Ако дойде Божията любов във вас, няма да знаете по няколко езика. Както бяха в Америка – имаше хора, които не знаеха американски. Българи има, които не

знаят български, германци, които не знаят германски език. Не е въпрос за онова филологическо съчетание. Всяка дума има ценност. Като произнесеш една дума, трябва да има валидност. Защото всичките езици са излезли от един общ език. Следователно една дума, за да бъде силна, ти ще се молиш. Кога ще бъде послушана молитвата? Ако може да превърнеш думите, с които се молиш, на небесен език, веднага ще имаш отговор.

Та казвам сега: Приближавате се към една опитна наука. Вътрешно в християнството. Казва Христос: "Като имате вяра, всичко ще ви бъде. Ако кажете на тази планина да се премести, и тя ще се премести." Но не в този буквален смисъл се разбира. Христос не иска да преместим планините – най-мъчната работа в света, но имаш горчиво чувство – с любов да го разтопиш, да го преместиш. Имаш едно блато – да го преместиш от едно място на друго. Всичките спънки в живота, които идат, отдето минеш, да можеш да примириш хората. Че как мислите? Има един такъв пример. Двама души се бият, спира се при тях един певец, изпява им една песен и те престават да се бият. Този певец като им изпява песента, те се примиряват. Явява се съзнание, че не трябва да се бият. За да пееш, в душата си трябва да имаш любов. Не може да пееш, ако нямаш любов.

Казвам: Възлюбете Господа. Започнете всички да пеете. Псалмопевецът казва: "Пейте и възпявайте Господа в сърцата си." Тогава сиромашия, несгоди, всички тия неща ще бъдат далече. Веселието и радостта ще ви бъдат сподвижници в живота.

Казвам: Животът, който иде, е живот на любовта. Който не е готов за тази любов, ще изгори, а който е готов, ще се стопи. Желая ви да се стопите, а не да изгорите.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

29-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 27.VI.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

МИСЛЕТЕ ЗА СВЕТЛИНАТА!

"Отче наш"
"Фир-Фюр-Фен"

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от Евангелието на Иоана, от 1-ви до 6-и стих.

"Аум"

"В Него бе животът и животът бе виделина на человеците."

Ще разгледам въпроса малко от друго становище. Хиляди томове има писани за Бога, каква е Неговата същина. Колкото и да четете тия философски трактати, вие ще имате смътни понятия, ще изгубите онова понятие, което имате за Бога. Колкото повече чете човек, толкоз повече се обезверява. Въпросът не е обоснован. Ако в тези думи ние мислим: "В Него бе животът и животът бе виделина", Бог е Виделина. Бог е Светлина. Ако човек мисли, че Бог е като виделината, като светлината, той ще придобие много по-ясно понятие, отколкото философските трактати като му дадат. Можем да кажем, че Земята е създадена от светлина, от топлина. Топлината е създала всичките блага на Земята, които идат, но те се пренасят чрез трептенията на светлината.

Казвате, че ние живеем в Бога. Ние живеем в светлината, тя ни обгръща отвсякъде. Тогава, когато ние се намерим в едно тежко състояние, значи намалила се нашата светлина. Щом се намалява нашата светлина, нас ни става тежко. Ако светлината пребъдва по-малко в нас, тогава иде едно приятно състояние. Писанието казва, че тъмнината не я обзе. Бог е виделина, човек е тъмнина. Следователно човек не може да обземе светлината. Той иска да обхване светлината и да я подчини. Досега човек се стреми, иска да заповядва на Бога. Той мисли, моли се на Господа и казва: "Аз каквото се помолих, каквото си помислих, Господ го направи." Ти боледуваш

– защо? Защото искаш твоята воля, не Божията воля. Ти осиромашаваш – защо? Защото искаш да стане твоята воля, не Божията воля. Ти си невежа – защо? Защото искаш да стане твоята воля, не Божията. Ти си безсилен, защото искаш да стане твоята воля, не Божията воля.

Сега ще кажете, че учението, което Христос проповядва, е неприложимо. Няма да го разберат. Тъй, както прилагаме туй учение, няма да му излезе краят. Че как няма да му излезе краят? Ако един търговец има мек език, няма да те изпъди навън. Ако искаш да купуваш, ако не – излез. Ако намериш погрешка, ще каже: "Извинете, господине, попаднала е такава стока. Извинете, втори път ще Ви доставим." Този човек, макар и недоволен, ще каже: "Благородно се отнесоха."

Та казвам: Не зная на какво основание отгоре хората мислят: "Ако ние вървим по Закона на Любовта, светът няма да се оправи." Или: "Ако вървим по Закона на Правдата, светът няма да се оправи." Досега ние проявяваме един свят на безлюбие. Осем хиляди години ние живеем без любов. Осем хиляди години ние живеем без правда. Осем хиляди години ние живеем без милосърдие. Милосърдието тук-там се проявява. Майката, някой път като носи детето, плаче и тя казва: "Дотегна ми." Майката, и тя изгубва търпение. Майката минава за много милостива, но по някой път съвременните майки оставят слугините да гледат техните деца, а те ходят по концерти, забавления, по журфикси и т.н.

Сега аз не искам да хвърлям никакъв упрек. Според мен вашите наследени черти зависят от едно неразбиране. Не може да бъде човек щастлив вън от светлината. Било е време, когато хората са се видели в едно ужасно положение на Земята. Било е цял ад. Сегашните хора са били потиснати, много по-лошо са били потиснати, отколкото рибите са били потиснати. Те не са дишали с дробове. Атмосферата е била толкоз гъста, че един с един хората не са [се] виждали. Този свят, както сега го виждате, отсега се проявява. Когато хората са излезли из тия тежките условия, от тази гъстата материя, когато умът дошъл в хората и започнал да действува, оттогава се е появила виделината. Откак всичката вода се е събрала в големите океани и морета, тогава горната атмос-

фера се пречиства. И виделината и светлината на Бога слезли. Тогава човек се е проявил и за него е започнала една нова епоха.

Казвам: В светлината седи една от великите тайни в живота. Светлината и топлината е това, което вие трябва да проучвате. Теоретически хората спорят. Ако разбирате много добре висшата математика, и речта ви ще бъде много добра. В няколко изречения ще може да изразите едно положение. Но понеже не сте математици [...]. Математиката мяза на житено зърно или на ябълчно зрънце. Колкото и да ви разправям, трябва да се посее, да изникне, да израсте, да се развие, да го видите и тогава да имате ясна представа какво нещо е ябълката. Или, когато ние говорим за светлината, тази светлина трябва да влезе и да започне да работи във вас.

В животните умът не действува. Понеже в тях цялото чело е обрасло с козина. Едва образуването на човешкото чело, то е скорошна епоха, това е място, дето светлината влиза. Това е място на лицето, което светлината е обработила. Един човек, който няма гладко лице, един, който е космат, той не може да има правилен ум. Един човек, ако видиш, че постоянно се чеши*, една мома, която постоянно си чеши косата, не е лошо човек да си чеши косата, ако тя се занимава със своята коса, тя ни най-малко няма понятие какво нещо е косата. Тя чеши косата, но косата, това са антени, чрез които се възприема светлината. Светлината има един език. Космите, това са струни, чрез които светлината свири. Езикът на светлината, това е косата. Ако твоята коса е добре вчесана, ако ти разбираш това изкуство, това е езикът на светлината. Ти от косата ще започнеш да чувствуваш какво ти говори светлината.

Сега се чешиш, искаш да се харесаш на другите хора. Ами че как ще се харесаш? Една ябълка, за да ни се хареса, трябва да е сладка, да има вкус. Един цвят, за да ни е благоприятен, трябва да има ухание. Една вода, за да ни е приятна, хубава, трябва да бъде чиста и вкусна. Че как мислим ние да

---

* чеша се – *диал.* реша се.

бъдем обични един на друг, ако нямаме съответни качества? И следователно ние можем да бъдем полезни един на друг дотолкоз, доколкото можем да отразим Божествената виделина и Божествената светлина в другите хора. И другите хора може да ни бъдат дотолкоз обични, доколкото те могат да отразяват Божествената светлина и топлина в нас. Казвате: "Той е тъмен човек." Светлият човек е светия. Светията носи светлина. Те са израз на Бога. Бог е светлина. Днес виждам тази светлина, това е езикът на Господа, това е Неговото проявление. Тази светлина като влезе във вас, трябва да имате известно разположение в себе си. Казвате: "Животът е, който носи виделината." Има един прогресивен начин. Христос казва: "Аз съм виделината на света и който Ме следва, ще има виделина в живота."

Ние искаме едно подобрение. Сега аз ще ви говоря за неща, с които вие може да си послужите. Вие искате да знаете де е мястото на Господа. Мястото на Господа е вътре във вас. Мястото на Господа е вашата глава. Има едно място, една станция в главата, дето Господ живее. Има една станция във вашата глава, дето Господ всеки ден ви препраща светлина. Христос казва: "И ти влез в скришната стаица", а сега човек ще направи една къща, ще направиш скришна стая. Не е тази стая. Ти и 10 пъти да влезеш, не е тя. Ти ще влезеш в тази скришна стаица, която Господ от памтивека е направил заради [Себе си]. И там като се помолиш, за да приемеш Неговата светлина и виделина, тогава Той ще ти въздаде наяве. И външните условия ще се подобрят.

Сега някои искат да разберат любовта. Бог е Любов, но любовта е нещо неразбрано. Бог е нещо велико, нещо мощно. Тя е плод на Духа. Любовта, за да се разбере, от Любовта трябва да излезе животът. Но и животът, за да се разбира, и той е непонятен за нас, и той е несносен. Виделината, която излиза из живота, вече става достъпна. Светлината е нещо, което произлиза от самия живот. И когато животът започва да изпуска тази светлина навън, тогава нашият живот става щастлив, или другояче казано: в нас трябва да се пробуди съзнанието.

Аз често гледам между живота и между хората.

Хората не може да влязат в своето положение. Наскоро дойде една рускиня при мене, нещастна е, много загрижена, изменя се съдбата, изгубила е своето богатство. Имала имане в Русия, но от 15–16 години е в България. Трябва да се върне, някои документи трябват, пари няма. Казва, че се намира в едно трудно положение. Казва, че по естество е духовен човек, религиозна, но се обезверила. Този Господ, който проповядва, не вярва в Него, в църквата е ходила, в православната, в католишката, но в нищо казва че не вярва. Чуди се какъв е този Господ. "Пет-шест котки – казва – имам. Страдат." И като я слушам, □ казвам: Сестра, котките не са светии. Знаете ли колко пиленца стават нещастни от тях? Те ядат пиленца.

Вие ще кажете, че растенията, покрай които минаваме, не грешат. Но и растенията имат прегрешения. Ще оставим нещата. Под думата "прегрешение" аз разбирам, че растенията още не се хранят. Растенията са дошли в помощ на хората. Понеже, при онази въглената киселина, която съществуваше на Земята, ако растенията не бяха дошли да я погълнат, да изядат тази отрова, те станаха месоядни. Растенията погълнаха, изядоха я. И тогава Земята стана достъпна, за да може човек да живее в нея. Казвам: Вие не може да разберете. Вие мислите, че тия растения са само отвън. Ако вие изучавате тия организми, цели гори има вътре в човека. Много хора са станали слаби по единствената причина или че много блага имат в себе си, или че са започнали да изтребват своите гори. Нервните хора са изтребили своите гори. Най-първо ти ще възстановиш своето растително царство. Когато съградиш къща, няма да оставиш дървета около къщата, понеже не са здравословни, привличат влагата. Човек няма нужда отвън за влага, но сухота. Сега на Северния полюс се оплакват от влага. Съжаляват тия учените хора, че не може да се изсушат. Водата нахлува в техните палатки.

Питам: Ако ние се измокрим и няма къде да се подслоним, защо ни е знанието? В света има 4 неща, които трябва да ги знаем. Той трябва да знае отношението на твърдата почва, той трябва да знае какво отношение има водата, той трябва да знае какво отношение има въздухът и какво отношение има светлината. Твърдата почва, водата,

въздухът напълно се регулират от светлината. Когато един човек не мисли и не чувствува правилно, храносмилането му не става правилно. Следователно се образува венозна кръв, която е носителка на всички болести. Второто положение: Когато човек не мисли добре и не чувствува добре, той не диша добре. Когато човек не мисли добре и не чувствува добре, неговата нервна система, мозъчната му система и симпатичната нервна система не функционират правилно и тогава се ражда неврастения. Значи мисълта ти е права само тогава, когато твоята мисъл и твоите чувства са прави и само тогава, когато подобрят храносмилането ти. Твоята мисъл и твоите чувства са прави само тогава, когато подобрят твоята дихателна система. Твоите мисли и твоите чувства са прави само тогава, когато подобрят твоята мозъчна система и симпатична нервна система. Щом има едно разногласие в тия 3 области, мислите ти и чувствата ти не са правилни.

Коя е причината? Малко светлина приемаш. Един от учените физици разправя следното, за да обясни в какво отношение светлината е полезна: Вземете един, два, 3, 4, 5, 6 хиляди волта електричество и ако го пуснете в човека, този ток поразява. (Той е един славянин, който обяснява своите теории.) Вълните на този ток от 4–5□000 волта, които минават, са толкова едри, че като минат през тъканите на човека, разкъсват ги. И вследствие на това го убиват. Но ако турят 50–100–200□000 [волта] ток, тогава тия частици, които минават, са толкова дребни, че минават през порите и никаква пакост не правят. Ако турите на човека 20–30□000 [волта] ток и ако мине този ток през него, всичките бръчки ще се махнат. Един ден хората ще се подмладяват чрез електричество.

Магнетизмът е носител на топлината, а електричеството – на светлината. Електричеството е външната форма на светлината, топлината е външната форма на магнетизма. Сегашните науки изучават начин, по който може да се приложи магнетизмът. Те прилагат електричеството. Имате осветление, но още светлината ние не може да я употребим като един възпитателен метод за самия човек. Ти си неразположен, да кажем,

чудите се какво да направите. (Сега говоря на вас, които сте просветени. Не че сте светии. Просветени сте в тази област. Да кажем, в едно музикално училище сте, трябва да знаете нещо от музика; или в художествената академия сте, трябва да знаете нещо от изкуството. Понеже вие сте в тази академия, в окултната наука, вече разбирате дълбоките тайни на окултизма. Хиляди години ще учите, все повече знаете от хората.) Ако ти си неразположен духом, мъчно ти е, нападат те най лоши мисли, седни, остави всичко настрана и кажи: "Бог е виделина, Бог е светлина" и мисли върху това. Не мисли какво е писал Сократ, какво е писал Платон, какво е казал апостол Павел. Ето, Иоан казва: "В начало бе Словото и Словото бе Бог." Мислете, че Бог е светлина. След туй, като разбереш какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, ще дойдеш до тялото и ще дойдеш да разбереш Бога като любов.

Любовта по какво вече се отличава? Любовта е една сила, която разрешава всичките противоречия. Светлината носи със себе си всичките блага, а пък Любовта е, която разпределя, тя дава всичко от себе си. Зад Любовта е Божественият Дух. Онова, Което урежда всичките неща в света, то е Божественият Дух. От Него произтича светлината. Светлината е, която е достъпна заради вас.

Да допуснем, че вие сте малокръвен – мислете за светлината, мислете повече за червения цвят, за най-хубавия червен цвят. Във вас ще потече този истински живот. Не ви върви, сиромашия имате, бедно се храните – мислете за светлината, мислете за червения цвят, мислете за портокаления цвят, мислете за зеления цвят. Щом мислите за зеления цвят, сиромашията веднага ще се оправи. Зеленият цвят изправя сиромашията. Мислете за жълтия цвят. Жълтият цвят помага за развитието на ума. Специфична светлина, която е храна на обективния човешки ум. Като мислите, вие ставате по-умни. Казвате някой път, не сте религиозни, в Бога не вярвате – мислете за червения цвят, мислете за портокаления цвят, мислете за зеления цвят, мислете за жълтия цвят, мислете и за синия цвят. Синият цвят подхранва вярата. Подхранвайте туй чувство към Бога. Най-после, усетите, че сте слаб,

нямате кураж, сила няма – мислете за виолетовия цвят.

Ето, в светлината се съдържат тия 7-те краски. Тогава имате една погрешка, как да се справите с всичките мъчнотии. При всичките погрешки хората се оплакват и все плачат. Един плаче, че работа няма. Друг плаче, че сиромашия го е налегнала. Мисл□ за светлината. Какво ти коства да мислиш за светлината?

Човек трябва да има търпение в света. В какво седи търпението? Има един пример в Талмуда, за Хилел – един еврейски мъдрец, който се отличавал с голямо търпение. Някой се хванал на бас, че може да го изкара из търпение. Хилел правел по една баня в месеца, за да освещава съботата. Един ден, в събота, когато правел банята, онзи отива при него, Хилел излиза от банята и казва: "Синко, с какво мога да ти бъда полезен?" Онзи грубо му казва: "Я ми кажи, защо очите на морските животни са валчести?" – "Защото живеят в пясъците." Той излиза и след малко пак се връща и пита още по-грубо: "Защо крилата на [патиците] са големи?" – "Защото живеят в блатисти места." Той излиза навън и се връща трети път и още по-грубо казва: "Още един въпрос ще те питам. Я ми кажи, защо главите на [змиите] са сплеснати?" – Защото нямат [морал]. Най-после се връща и го пита още един глупав въпрос. Казва: "Ти си онзи голям мъдрец, за когото говорят, че си чист и свят и втори в еврейския народ у нас не се е раждал." – "Защо, синко?" – "Заради тебе аз изгубих един бас." – "По-добре, синко, да изгубиш ти баса, отколкото аз да се опороча. Върви си с опитността, която си придобил, и не съжалявай. Ще се оправи тази работа."

Казвам: Ние в живота си [не] всякога посрещаме като Хилела. Ще дойде някой, таман си правиш банята и ти току кипнеш. Не кипвай. Не знае ли, че баня правиш, че размишление имаш? Тук, преди години, в кафене Македония седят двама души и разискват върху новите идеи на социализма. За тогавашния социализъм, за братство, за равенство. Един селянин се е пънкал* да си бутне колата, а те двамата спорят кой е прав. Те го гледат и казват: "Да се дигне товарът." Един ги слушал и помага на селянина. Казва: "Ако чакаш

* пънкам се – *диал.* напъвам се, мъча се.

на тези, които се разправят, да помагат..." Ние може да разглеждаме теоретически, но като отидем в оня свят, какво ще бъде? Като идем в оня свят, много добре, но докато идем в оня свят? Сега ни препоръчат как да идем в оня свят. Как ще идем в Америка? В оня свят по-мъчно се отива. Някой българин няма нито пет пари, как ще иде? Няма пари, с плаване не става, с лодка не става, трябва да има пари, за да премине. Казва: "Ти като умреш." Ти като умреш, ще идеш във Франция, по суша, до морето ще чакаш. Цялата Земя е пълна само с тези, които нямат билет за онзи свят и чакат някой да дойде, да им заеме.

Ние умираме по единствената причина, че имаме малко светлина. Казва: "Да имате виделината на живота, и които чуят гласа Ми, ще оживеят." Следователно всеки, който чуе гласа на светлината, той ще бъде жив. [За] да бъдем ние с Бога, трябва да имаме светлина. Сега не считайте, че някой умрял и оставил черупката. Мислите, че бубата, която излязла из своя пашкул, умряла? Мислите, че една змия, която съблякла своята кожа, умряла? – Не.

Та, ние имаме едно повърхностно понятие за сегашното положение. Ние сме в преходно състояние. Туй тяло, тази форма, която имаме сега, трябва да се измени. Тя не е толкоз хубаво направена. Има много неща, които трябва да се внесат вътре, неразработени са. Ако погледнеш челата на хората, ако погледнеш очите им, ако погледнеш веждите им, носа, устата, има толкоз дефекти, изопачени са, виждаме Божественият План какъв е. Колко трябва да работим? Ако моето ухо е Божествено, щом го пипна туй ухо, моята работа трябва да се оправи. Щом пипна туй ухо и работите ми не са оправени, ухото ми не е по Бога направено. Ами че, аз трябва ли да се заблуждавам? Когато един царски син не върви по кръвта на царя, той не е царски син. Ако ти си овчарски син и си мислиш, че си царски син, възможно е твоята кръв да има тая сила, която има кръвта и на царския син. Казваме, че сме от Бога родени. Тогава, ако сме от Бога родени, ако в нас се пробуди Неговият Дух, тогава "всичко онова, което попросите в Мое име, ще ви бъде." Какво има да се съмняваме? Ще дойде онзи период в света, когато хората ще се

обичат. Когато хората се разбират, те трябва да светят. Ако лицата им може да светнат като Слънцето, те се обичат. Ако може да се сгорещят като червения огън, те се обичат. Все да има една малка промяна. Колкото повече светлина има, толкоз за човека е по-добре.

Казвам: В светлината ние трябва да видим проявлението на Бога. Всеки ден Той ни говори. Бог казва: "В светлината, която Аз ви пращам, се крие вашето щастие." Тогава, имаш една болка – веднага прати тази Божествена светлина, една мощна светлина, на болката, моли се. Моли се, докато твоята молитва се реализира. Ако си беден, моли се. Ще каже някой: "Аз работя." Ти като се молиш, ще знаеш да работиш по-разумно. Знаете ли в какво седи хубавата работа? Аз може да обработя 1 декар земя, а друг може да обработи 10, 20, 100 декара. Аз може да обработя 1 декар, който да ми даде приход [като] на 100-те декара. Аз може да направя от този декар да извадя жито 10 пъти, 20 или 100 пъти по-хранително отколкото онова, което е родено на 100-те декара. Мислите вие, че много трябва да се обработва. Мислиш ли, че като хукаш онова, придобитото, ще има благословение? Ако онзи земеделец може да оре земята без да псува, ако отидеш без да пъшкаш, с радост, и ако впрягаш воловете само по два часа и те с радост орат... Казвате: "Как ще храня децата?" Питам: Като работим толкоз, ставаме ли по-щастливи? Много работим, но малко може да имаме.

Дойде някой при мене и ми казва: "Кажи ми, ти как вярваш в Бога?" Казвам: Аз не вярвам в Бога, аз Го виждам. В мене е и навсякъде Го виждам. Ти вярваш, а аз Го виждам, аз ходя в Него. И навсякъде Той ме ръководи. Той ме пита: "В какво вярваш?" Аз Го виждам, Той ме ръководи. Казвате: "Защо Го търси?" Той Го търси там, дето Го няма. Казвам: Де Го търсиш? – "Ходил съм във всички църкви." Той е навсякъде, и в църквата е. Но едно място има на твоята глава. Казва: "Господ е толкоз голям, как ще Го намеря в моята глава?" Това е една философия. Големите неща в света не са силни. Силни са малките неща. Големите неща са за проявление в света, за да се виждат, понеже на далечни прос-

транства са, ще бъдат отдалечени, за да се виждат. Онова, което знаеш, което е достъпно за твоя ум, то е онова малкото, дребното, непонятното. То ще дойде до тебе. Малките неща идват до тебе, затова Бог се проявява в малкото в света. Големите работи ти за в бъдеще ще изучаваш. Великите работи за в бъдеще ще изучавате.

Вие не знаете колко трептения има в един червен цвят. Един червен цвят има 400 билиона трептения. Тия работи как ги разбирате? Събрани толкоз много вълни, един милион по един милион. Вие ще имате колко трептения се събират в един лъч, за да ни стане той достъпен. Всяко трептение в себе си, в него е Божественият Дух. В тия малките трептения, Божественият Дух е, Който регулира трептенията на светлината и я прави достъпна за човешкия ум.

Та казвам: Сега нас ни трябва едно съзнание, както Христовите ученици се обърнаха към Христа и Го питаха: "Кажи ни, как да се усили нашата вяра?" Той им каза: "Ако имате вяра колкото синаповото зърно..." Вярата е като синаповото зърно. Оставете го върху действието на светлината и вярвайте в светлината. Ти казваш: "Аз не вярвам в Бога." Бог е светлина. Ако ти не вярваш в Бога, ти имаш особено, извратено понятие за Бога. Бог не е това, което хората мислят за Него, нито е онова, което ония определения дават. Онова, което дава радост, онова, което дава здраве, онова, което дава светлина, онова, което дава топлина, онова което дава изобилие и всичките блага, във всичко туй е Бог, Който всеки ден се проявява. Хлябът, който ядете, той е събрана светлина в едно място. Плодовете, които ядете, то е светлина, събрана в едно място. Водата, която пиете, то е светлина, събрана на едно място. Въздухът, който дишате, то е светлина, а самата светлина носи за себе си живота. Той е в светлината.

Щом възприемете светлината, вие ще възприемете живота. А щом животът във вас влезе, тогава ще влезе любовта. Казва там Писанието: "Това е живот Вечен, да познаете Бога, Единия, Истинския Бог." Щом познаем любовта, тази светлина ще започне да действува в нас. Ако любовта влезе, въпросът във вас е разрешен. Най-първо трябва да дойде

светлината. Щом дойде любовта, всички хора щом вие обикнете, всеки, който ви обича, ще иска да ви направи услуга. Ще бъдете ли вие тогава товар? Причината, че страдаме е, че не ни обичат хората. Не ни обичат, понеже нямаме светлина. Ако ние можем да дадем светлина на хората, ще се даде подтик на хората, за да ни обикнат.

Казвам: Всички ние имаме един интерес: Да подобрим нашето положение. Но, ако вие учехте заради Господа, ако вие правехте добро заради Господа, ако всичко на Земята изпълнявате. Казва се в Писанието: "Търсете първом Царството Божие и неговата правда и всичко друго ще ви се приложи." Ако приложим тази светлина, тогаз животът ще се подобри. Няма противоречие. Мнозина от вас може да имате тази опитност, но опитността трябва да стане непреривна в нас. Човек не трябва да се спира само с едно добро на деня. Той всеки ден трябва да използува всичките условия да прави по някое добро незабелязано. Вие можете да минете покрай някое дете и да му кажете сладка дума, вие може да минете покрай някое дете и да му дадете студена вода. Каквото малко добро и да направиш в света, то е, което помага за подигането на света.

Онзи грандиозен въпрос, който имаме, че трябва да се оправи физическият свят, по-добре да е нареден... След хиляди години нашата Земя ще навлезе в нова област, ще дойде една нова светлина и Земята ще се промени. Но въпросът е сега каквито сте. Ако стане едно изменение на Земята, такова, каквото вече в миналото е станало едно изменение... Хората с хриле дишаха. Когато Бог направи човека, измениха се хората и останаха само с дробове да дишат. Сега ще дойде такова време и хора, които нямат нови органи, ще измрат. Вие живеете и този Божествен живот ще създаде нови органи. Като се измени Земята, ще започнете да дишате. Това е за едно обяснение. Като излязоха рибите из водата, започнаха да функционират дробовете. Онези риби, които не можаха да си създадат дробове, измряха. Сега апостол Павел казва: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." Някои ще измрат. Ако отсега вие не приготвите тия нови дихателни органи, с които да възприемете по-ефирните трептения, ако

вие не сте готови да възприемете новата светлина, която ще дойде, вие ще ослепеете. Следователно нашето око трябва да се приспособи на светлината постепенно. Един болен човек винаги се приспособява. Онзи слепият човек, на когото Христос отвори очите, казва му: "Как виждаш?" – "Виждам ги като дървета." След туй започна да вижда, че се движат и най-после дойде до онова нормалното състояние да вижда хората.

Дотогава, докато вие хората ги виждате като дървета, вие гледате хората, но не можете да ги обичате. Казвате: "Какво ще обичам?" Дотогава, докато не можеш да видиш в другия човек нещо за обич, малко светлина имаш. Докато онзи, който те гледа, не може да види, и той малко светлина има. Щом дойде светлината, ще видя, че в този човек има нещо, което може да обичам. Не може [ли] да обичате един музикант, който свири хубаво? Не може ли да обичате един певец, който пее хубаво? Не може ли да обичате един художник, който рисува хубаво? Не може ли да обичате един зидар, който гради къща хубаво? Не може ли да обичате един шивач, който шие много хубави дрехи? Не може ли да обичате един хлебар, който прави хубави хлябове? Невъзможно е да не го обичате. Може ли да не обичате майка си, която ви е дала всичко? Да кажем, една майка, която трепери над тебе, всичко, каквото има, ти е дала, може ли да не я обичаш? Не може.

Казвам: Повече светлина. Някой път хората казват: "Повече любов, не повече светлина." По някой път мислете за светлината като разумна проява на живота. Мислете за светлината, в която Божият живот се проявява. Мислете за светлината, в която Божият Дух се проявява. Мислете не за тази обикновена светлина, за онова, което тук ви е събрало. Къде ще идете от тази светлина? Всичко, каквото имате, вие го дължите на светлината. Всичко за в бъдеще, което ще дойде, и него го дължите на светлината. Деца, ако имате, здрави са, това здраве зависи от светлината и от нея ще дойде. С жена си живеете добре – от светлината зависи. Нивите ви без светлина не може да родят. Плодните дървета без светлина не може да родят. В света виждам, че без светлина нищо

в света не може да расте. Затворете някое цвете, някъде в някоя стая, дето мъчно възприема светлина – ще видите как съхне и ще видите как отслабва. Отнесете го на светлина, и то се освежава. При всичкото това знание, което имаме, ние търсим Бога и пак Го търсим. Писанието казва: Онези са намерили Бога, които са разбрали какво нещо е страданието. Онези хора, които не разбраха какво нещо са страданията, те [не] разбраха, че страданията се лекуват със светлина. Че теб ти е тъмен умът, ти подозираш жена си в лоши постъпки – ти светлина нямаш. Какво ще видиш? Ти си представяш това, което го няма в нейния ум.

Преди години при мене дойде един гадател, един доктор, доста виден. Турили му един бръмбар в главата: "Жена ти е много скромна, но се е влюбила в еди-кого си." Сега, като че ли има един любовник той започнал да подозира. Идва при мене да провери вярно ли е това или не. Казвам: Не подозирай жена си. Който ти е казал това, той не е разбрал. Този гадател не е разбрал.

Не подозирай хората в това, което ти сам вършиш. Не приписвай на хората [това], което ти сам вършиш. Онова, което ти вършиш, има два начина: доброто, което ти вършиш, приписвай го на хората, но лошото, което ти вършиш, не го преписвай. То е спасителният път. Никога не приписвай лошото на хората. Ти нямаш светлина. В злото, което си направил, нямаш светлина. И тогава, не си давай светлината. Доброто, което си направил, в светлина си го направил. Казва: "Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Бога."

Та казвам: Носете навсякъде запалена вашата свещ. Аз ще ви помоля вас да очистите вашата станция, която е запрашасала. Туй свещеното място, там, дето Господ иде, в скришната стаица, там е щастието, и всичките блага на човека на Земята. Ако искате на Земята да живеете един отличен живот, непременно стаицата трябва да бъде очистена. Ако искате да имате дом, добри деца, ако искате да имате добродетели, трябва да почистите вашата стаица. Не може животът ви да се подобри, ако вашата стаица, вътре във вашият мо-

зък, не е почистена, ако прозорците не са всякога отворени. Тя е стаица, в която човешкото око не може да проникне. Само вие имате право да влезете. Когато Божествената светлина влезе в тази стаица, тогава ще се отвори пред вас целият невидим свят и тогава ще кажете: "Сляп бях едно време, а сега виждам." Сега, ако аз бих ви отворил очите да видите – не че може да го направя, но да предположим, че мога да ви отворя очите да видите, – тогава ще излезете и ще разправяте на хората. Какво ще кажат те: "Мръднало му е." Кой ще повярва в това?

Казвам: Реалността седи в това. Аз не искам да се заблуждавате. Всяко учение, което носи светлина, всяко учение, което носи топлина, всяко учение, което носи здраве, което носи мир, съгласие, милосърдие, кротост, въздържание, всички тия учения идват от светлината. Казвам: Спирайте се върху тази светлина. Когато сте в най-мъчните състояния на духа си, мислете за светлината. Бог е виделина. Мислете за тази виделина, докато тя ви озари и вие се качите във вашата стаица. Потърсете Господа, дето не сте Го търсили. Не Го търсете при храмовете. Писанието казва: Било е едно време. Сега Господ е изменил мястото. Едно време беше долу, в сърцето, сега е горе. Тук ние много Го безпокоим. Слуша голям шум. Горе като се качи, е по-хубаво.

Човек трябва да разсъждава. Бог е Виделина. Бъдете и вие във виделината. Ходете във виделината. Животът ви ще се оправи и ще ви дойде една нова радост, едно ново веселие, една нова сила, един нов стремеж, който досега не сте имали.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

30-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.VII.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

АЗ ЩЕ ДОЙДА

"Отче наш"

Ще прочета няколко стиха от 8-ата глава от Евангелието на Матея, от 5-и стих до 8-и стих.

Ще взема само няколко думи: "Аз ще дойда." Животът не представя едно забавление. Забавление не е. Животът не е и страдание. Животът не е и радост, нито животът е скръб. Животът не е богатство. Нито е сиромашия. Животът не е слабост, нито е сила. Животът е нещо, което сега хората опитват. Туй, което сега имаме, не е животът. В този живот има много противоречия. Там, дето съществуват противоречия, реалност няма – една картина, едно забавление. Какво може да се ползуваш от една картина? Картината може да представя нещо, но представлението не е за човека. Музиката може да представя, но да не е за човека. Защото музиката е за свободния, за ухото. Изкуството е за окото. Уханието е за носа. Храната е за езика. Земята е забавление за краката на човека.

Забавлението е потребно нещо, не отричам. Реалността е обвита в много обвивки. Вие трябва да снемете всичките обвивки, докато дойдете до реалното, от което може да се ползувате. Едно дете не обича да взема лекарство. Намира един лекар, който туря горчивото лекарство в сладка обвивка. И детето като близне, казва: "Мамо, в началото беше сладко, но после стана горчиво." Детето не може да разбере как сладкото стана горчиво. То отвън е сладко, а отвътре – горчиво. Ние по някой път като малките деца се чудим как тъй отвън е било сладко, а после е станало горчиво. Туй, което е сладко, не е животът и туй, което е горчиво, и то не е животът. То е забавление. Сладчината в живота е потребна само за да придаде мекота в характера на човека. Защо трябва мекота? Горчивината е потребна, за да даде стабилност.

Щом дойде повече, не трябва. Ако калите един нож във водата и дълго го държите във водата, той ще се кали.

Сега онова, което ви казвам, вие не го сравнявайте със сегашния ваш живот. Всичко онова, което имате сега, е хубаво, отлично, вие го имате. То е ваше притежание. Но ако останете на това, което сега имате, вие след време ще го изгубите, понеже, колкото и да е голямо едно езеро, ако няма притоци да се вливат в него, колкото и да е голяма водата, ще се изпари. В природата няма такъв застой. Младият не трябва да се заблуждава, че туй, което има, ще го задържи. Ако не знае, ще остарее. Старият човек да се не заблуждава, че има знание. Старият в своите знания оглупява. Старият изгубва знанието. Младият изгубва силата. И тогава старият го замества. Старият като изгуби знанието си, къде е старият? Силният не трябва да се залъгва със своята сила – и той може да изгуби силата си.

Три неща има в света, които не губят своята ценност. Това е Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина, които никога не губят своята цена. Това е абсолютната реалност. А всички други последствия, които идват, все се видоизменят. Следователно животът е един начин да се запознаем с Божията любов и с Божия живот. За да се запознаем с живота, непременно трябва да има две противоположни посоки. Едната посока е сладка, а другата – горчива. Едната посока е мека, а другата е твърда; едната е гореща, а другата е студена. На един музикант може да му дадете някое голямо творение, но малко музиканти има, които свирят хубавите творения. Не само да го изсвири, но да може да го изсвири правилно. Според както е определено, според времето. Малко музиканти има, които могат да дадат това съдържание.

Вие сте учили в химията нещо за водорода. Учили сте нещо за водорода, за кислорода и за азота. Знаете ги, че това са елементи. Обаче се оказва, че тия елементи са привидни. Някои от тия елементи са разложени. Но да ги вземем тъй, както са. Въглеродът дава твърдост, устойчивост, водородът дава мекота, а кислородът дава активност, деятелност, горение. А азотът, той е елемент, който уравновесява нещата.

Да направя друго едно сравнение. Вие имате човешкия дух, човешката душа, човешкото сърце и човешкия ум. Каква линия вие може да прекарате между тия елементи? Един мъж има стремеж към жената. Високите планини имат стремеж към долината, водните пари от долината, които се изпаряват, отиват по планината. Твърдите тела от планината вървят надолу. От планината идат към долината. Има едно течение.

Сега думата "мъж" съвсем е изопачена дума, която изгубила своя смисъл. Под думата "мъж" ние разбираме много работи, но работи, които не са красиви. Мъжът обича да пие, да бие, да сече дърва, да троши камъни, да бие жена си, да бие синове, дъщери, съдия става, войник става. Всичко става. И казваме: "Това е мъж." Жената обича да мете, дига прах из къщи. Тя обича да чисти, да тупа, по причина на мъжа си. Някой мъж като я бие, дотегнал □ животът, тя тури някой килим, вземе тоягата и казва: "Знаеш как ме би?" и тя бие. Сега аз туй малко го подсолявам. Тя, като бие килима, казва: "Да знаеш, че аз съм господарка вкъщи, дето ви туря, там ще седите." Килимът, дето го турят хората, казва: "Както кажеш, господарке." И след туй вие вървите отгоре му. Както вие кажете, тъй ще направи. Вижте килимът как слуша думите ви. По някой път килимът се понабръчква, но дума не казва.

Казвам сега: Ако ние сравним човека в туй отношение, човек като килима ще изпълни ли волята Божия? От аналогията трябва да се извади едно сравнение. Често в математиката имате тия сравнения: X, У, Z. Какво означава X? X винаги означава един неизвестен мъж. Уозначава неизвестна жена, а Z означава неизвестно дете. Следователно, от X като намериш мъжа, ще намериш У, ще намериш жената. Като намериш жената, ще направиш едно равенство и тогава ще намериш на какво е равно Z. Казвате: 3 неизвестни. Всички изобщо, вие се занимавате с 3 неизвестни в света: X, У и Z. Вие не знаете величината. Един мъж не знаете на какво е равен. Може да е равен на нула. Може да е равен на единица. Може да е равен на две единици, на 10, на 1000, на милион. Пък може да е равен на една хилядна част от нулата. Може

да е равен на една хилядна част от единицата. Пък и жената не знаеш на какво е равна. Някой казва: "Аз търся У." Какво е количеството и качеството на този игрек?

Мнозина [на] мене се оплакват от своите жени. Сега ни най-малко не хвърлям упрек. Аз ви считам, че не сте женени. Нямате тази опитност. Като считам, че първи път идете на Земята, като ангели сте и нямате тази опитност. Разправям една опитност, за да разберете. Ако смалите вашата опитност, вие ще се заблудите. Казвате: "Вижда ми се, едно време беше добра, сега се е изопачила." Казвам: Не. Ти си я бутнал там, дето не трябва. Ти и добрия кон като бутнеш по задницата, ще те ритне; не го бутай. Ти ще погладиш малко. Ти на миролюбивия кибрит като теглиш, той се запалва. И може да си създадеш нещастие. Жена ти е творение на Господа. Виж какво Бог е написал на нея. Господ казва: Като вземеш жената, ще четеш какво Господ е писал на челото, какво Господ е писал на носа, на дължината на носа, на широчината на носа. Ще прочетеш какво е писал на горната устна, на долната устна. Ще прочетеш какво е писал на ушите. Ще прочетеш какво е писал на вежди́те. Те са главни неща, ще ги прочетеш. Ако не ги прочетеш, няма да знаеш.

Сега под думата "жена" какво разбирате? Желаеш нещо да постигнеш – то е един женски елемент. Искаш нещо, искаш слава, величия, сила, да те уважават, да те почитат хората, искаш да бъдеш богат – те са все женски придобивки. Искаш мъдрост, знание, сила – те са все женски придобивки. Искаш да станеш музикант, да пееш – това са женски работи. Искаш да имаш красота – това е женска работа. Искаш хубаво да се обличаш, искаш Слънцето да те грее – това е женска работа. Онова, мъжкото Слънце, образа не ми показва. Женското Слънце, всяка сутрин като излезе, тщеславие има в него, показва се. И като залезе, казва: "Вие не ме оценявате, нека да си отида, че да видите вие, без мене нищо няма да направите." Засега в природата само женският принцип е. Аз го наричам "девата". Девствеността, майката, всички най-възвишени неща се откриват посредством женския елемент в света. Разбиране много широко на тия, обикновените работи в света.

Тъй ако може да разбирате, живота си ще може да го преобразите. Защото от чисто окултно гледище, един мъж, който сега е мъж, в следующото прераждане ще бъде жена, в третото прераждане ще бъде дете, ще умре преждевременно, после пак ще дойде жена, пак мъж, пак дете. Сега да не спъвам с тези работи. Вие ще кажете дали тия неща са верни или не. Сега, ако бихте повярвали в лъжата, лъжата щеше да стане реалност за вас. В древността един ученик, който не разбирал учението на учителя си, отива при него и казва: "Носи туй злато." Посмял се и казва: "Моят учител не разбира." Учителят казал: "Ела да видиш." Казва му: "Твоята воля може да преобрази желязото в злато", и като отворили, този кълс желязо се превърнал на злато.

Следователно всяка една лъжа в живота, всяко едно заблуждение в живота, ако вие вярвате, както този мъдрец, както този учител, всичките ви страдания ще се превърнат на злато, от добрите и хубавите работи в света.

Всичкото зло в съвременния свят произтича от доброто. Всичкото зло в света произтича от любовта. Какво ще кажете вие? Аз съм виждал, като се роди едно дете, майка му го обича, мир и радост има вкъщи. След туй роди се второ дете и аз съм виждал, понеже майката гали второто дете, първото дете отива да бие второто, защото майката го обича. Казва: "Ти стана причина да изгубя онова благо на майка си." То бие за първото място.

И казва, че падането на ангелите, на светлите духове, причината станала, когато се родили хората. Те се разгневили на Господа. Защо Той обърнал внимание на човека? Та, и досега духовете ви мъчат. Казват: "Вие станахте причина да напуснем небето. Вие като се родихте в света, дойдоха всичките нещастия на нашата глава." Вие казвате: "Какво съм направил на дявола? Вие взехте от любовта ми."

Затова Христос казва: "Любете враговете си." Любете враговете си и против техния път не вървете. Учете се да не постъпвате така, то е едно заблуждение. Никой не може да отнеме вашата любов, която вие имате. То е едно криво разбиране. Тъй, както вие разбирате, не може да се даде никакво разрешение на въпроса. Този социален строй, както сега съ-

ществува, той трябва да мине. Сегашният живот по никой начин не може да се изправи. Каквото и възпитание да се даде на хората, хората ще останат такива, каквито са сега, нищо повече. Ти, вълкът, колкото и да го възпитаваш, ще си остане вълк. Овцата, както и да я възпитаваш, тя ще си остане овца. Може да се измени една форма на съществото, но трябва да се измени и нейният вътрешен смисъл. Само, тази овца ще мине в по-висока форма и вълкът ще мине в по-висока форма. Писанието предвижда тези неща и казва, че вълкът и овцата ще живеят заедно на Земята, няма да си правят никакво зло, но всичко трябва да се измени.

Та казвам: Сега ви трябва знание, но има едно знание, което е опасно. Понеже, ние искаме едно знание, което ще внесе онова великото Божествено благо. Не искаме да търсим погрешките на хората. Да търсиш погрешките на хората, това не е знание. Знание е да намериш доброто, онова, което Бог е вложил в човека. Това е знание. Добродетелите, които Бог е вложил в човешката [душа], там е скрито знанието. Грешките, които ние правим, те са наше изобретение. Те са спънки, те не са нещо важно. За пример, никой не може да говори истината. Защо не може да говори истината? Има да дава някому, пък сумата е крупна. Казва: "Няма да му давам." Защото, ако каже, че има да му дава, трябва да му плати. Ако плати, той ще се лиши от известно благо. Казвам: Това са частични неща, които спъват живота ни.

Сега онова, което желаем, как ще го постигнем? Вземете съвременните астрономи, които разглеждат небето – каква мярка имат? Ние имаме метър. И астрономите имат метър. Знаете ли какъв е астрономическият метър? На първо място, астрономите вземат разстоянието от Земята до Слънцето, което е близо 150 милиона километра. Туй го вземат за метър. Сто и петдесет милиона километра, то е един астрономически метър. И казват, от Слънцето до най-далечната планета има 30 метра. От Слънцето до Нептун има 30 метра. Изчисляват го 400–500 милиона километра разстояние. Това са 30 астрономически метра. Даже, [на] астрономите тази мярка им се вижда малка. Имат друга една мярка за измерване – една светлинна година. Тя е пътят, който изхожда свет-

лината за 1 година. Туй разстояние го взимат за 1 метър и тогава казват, че от нашето Слънце до най-близката звезда има 3 години. Значи оттука до най-близката звезда, 3 години ще вземе на светлината да измине този път. Три години, колко хиляди има това? Това [е] пътят, изминат не в един ден, но в една година. Така учените хора го изчисляват. Нас какво ни ползуват всичките тия далечни слънца? Обаче ще дойде един ден и ще видим, че всичко във Вселената има отражение в нас. И големите тела, и малките тела, всеки елемент, колкото и да е нищожен, в природата оказва влияние. Някои хора страдат от нямане на желязо. Някои хора страдат от изобилие на злато. Някои хора страдат от изобилие на живак.

Казвам: Природата изисква ние, като вървим в Божественото, да дойдем до онова положение, дето нещата трябва да се създадат по онзи път, по онзи начин, който Бог е определил за човека. Та, човек трябва да внесе от елемента първо на любовта. Той трябва да внесе елемента на живота. След туй трябва да внесе елемента на знанието и трябва да внесе елемента на свободата, истината, да започне той с тях да работи в себе си. Ако една майка има 10 деца (само за изяснение ще ви дам това), умре едно дете – ще я засегне. Казват □: "Имаш още 9." Умре второ – пак я засегне. Казва: "Осем имам още, наспорил ги Господ." Умре 9-ото, 8-ото, 7-ото, остане само едно. Ако туй, последното, умре, че няма нито едно дете, тогава скръбта е голяма. Ако има още едно, скръбта не е толкоз голяма.

Казвам: Законът е колко деца човек трябва да има в света? Колко истини човек трябва да има в себе си? Две истини, три ли? – Една. Колко мъдрости трябва да има в себе си? – Една. Колко любови трябва да има? – Една. Сега вас ви е приятно. Аз се чудя на хората. Една задача, която е трудна за разрешение. Защо човек, когато го обичат, му е приятно? Пък той като види, че другите [не] го обичат, не му е приятно. Защо тъй? Не може да ме обича някой, когото и аз не съм обичал. Ако ти го обичаш, ти му се отплащаш за любовта, с която той те е обичал някога. Туй е в реда на нещата. Казваш: "Ама той не ме обича." И ти не си го обичал.

Следователно, започни да го обичаш и за в бъдеще, след 1, 2, 3, 4, 5 деня и той ще се обикне. Този закон е много верен. Минава някой момък, не обръща внимание на някоя мома. Казва: "Нищо не струва." Той не я обича – тя да започне да го обича. Като знае този окултен закон, тръгне подир нея и казва: "Колко е красива! Какви са хубави очите □!" Казва: "Ама знаете ли какви очи има? Знаете ли колко красива уста има? Като я стисне тъй!" За устата говори. Той си мръдне малко носа, казва: "Колко хубав нос има. Пък ходът □ какъв е!" И след туй започва да хвърля око на нея. Започва да разправя за нейната любов. Има автори, които искат да покажат, че хората не са свободни.

Единственото нещо, от което човек не може да се избави, то е любовта. Нито един не е устоял, който може да каже, че е честен. Като дойде там, ще капитулира. Светлата мисъл като дойде там, отиде. Казвате: "Защо е така?" Не зная. Аз като изследвам, не съм намерил нито един, който да е устоял против любовта. Затуй казвам: Онези, които изучават любовта, трябва да имат чисти сърца. Да знаят, че има само едно понятие – то е да обичаш всички същества, както Бог ги е създал. Ако ти не ги обичаш, ти хвърляш петно на Божието лице. Някой обича някого и казва: "Много хубаво прави. Но защо да е така? Ама, защо да е така?" Който не обича, е виноват. Който не обича, е два пъти виноват, а който обича, е веднъж виноват. Ако обичаш, веднъж ще бъдеш виноват, ако не обичаш – два пъти. Тогава, едно от двете. Афоризъм е това, едно противоречие. Защо трябва да го обичаш? Ако обичаш един човек, ще му направиш две добрини. Ако не го обичаш, ще му направиш само една добрина. А в истинския живот никой не ви обича да му направиш една добрина. Всеки обича две добрини. Щом е едно добро, казва: "Носи си го, не ми трябва." Щом са две добрини, с двете ръце ги взема.

Казвам: Новото учение в света иде, за да даде една светлина. Тъй, както хората живеят, те ще си живеят този живот. Тъй както е. Не може да го изправим. И няма защо да го изправяме. Не сме ние отговорни. Хиляди поколения са били на Земята, те са идвали и са оставили своите последствия. Какво ще ходим да оправяме техните работи? Нека дойдат

те да си оправят работите. Ще кажете: Христос дойде да вземе греховете на човечеството. Какво означава Христос да дойде да вземе греховете? Христос дойде на Земята и взе греховете на човечеството и като ги намери всичките тия, които правеха грехове, казва: "Я елате вие, Аз за вас търпях, хайде сега вие да изправите всичко." Той ги намери всичките и тогава взе ключа на ада, понеже хората се скрили в ада. Казва: "Да се оправи тази работа, не може по този начин да се живее." Като дойде Христос в домовете, ще вземе ключовете на ада и ще ви попита: "От какво сте недоволни?" Ще кажете: "Господи, никой не ни обича на Земята." Той ще ви каже: "И вие никого не сте обичали. Никой заради Мене не мисли." И вие заради никого не сте мислили. "И Господ ме е забравил." Ти и за Него не си мислил. Започни да мислиш за Господа, и Той ще започне да мисли за тебе.

Чудни сте! Господ е мислил, мислил заради нас, но ние трябва да знаем: ако Той не беше мислил, ако Той не ни е обичал досега, ако Той не ни е давал тия условия, туй което имаме, на кого го дължим? На тази скрита, велика любов. И Той никога нищо не е казал нищо за своята велика любов. Христос, Който излезе от пазвата на Отца, и Той мисли заради вас. Вие не мислите заради Него. Толкоз сте заети на Земята, че само за светски работи мислите. Под думата "светски" работи разбирам "мои работи". За пример често правим такава малка погрешка: някой път, като пишем някоя буква, не дописваме докрая. В български език, някой път вместо "ер малък" (ь) турим "ер голям" (ъ), или вместо "ъ", пишем "ы". Погрешка е туй според законите. Казвам: Грешка ли е? Като съм учил английски език, там пък има друго противоречие: 4–5 букви ще напишеш, пък само една буква произнасяш. Другите букви са като абдиканти. Не само там е мъчнотията, в произношението. Ако някъде не произнесеш меко накрая, ако произнесеш малко по-твърдо, друго значение ще добие думата.

Мнозина идват при мене и казват: "Кажи ми, по кой път да тръгнем?" Тръгнете в Божествения път, обичайте Господа. "Но как да Го обичаме?" След като се наядеш, оби-

чай Господа. Кажи: "Много Ти благодаря за хляба, който ми даде." След като пиеш вода, кажи: "Много Ти благодаря за водата, която ми даде." След като изгрее Слънцето, кажи: "Много Ти благодаря за Слънцето, което изгря." Прочетеш някоя книга – кажи: "Господи, благодаря Ти, че си пратил този човек да напише тази хубава книга." Слушаш някой музикант, чуваш някой певец, някой художник, или видиш красив човек – кажи: "Господи, благодаря за този човек." Благодари на Бога за всичко. Като срещнеш лоша жена, кажи: "Господи, благодаря Ти за тази лошата жена."

Един ден вие ще благодарите много за лошите хора. Когато дойде онзи изпитателен човешки дух, Сатана, в съвета Господен, Господ му обърна внимание и казва: "Ти обърнал ли си внимание на Моя раб Иов? Като него няма друг." Казва: "Не си го изпитал. Дай ми аз да го изпитам." Разговора ще ви кажа, който не е писан в Библията. – "Зная, ти си много строг. Ще го осакатиш нещо, като ти го дам да го изпиташ." – "Не – казва. – Бъди уверен. Аз като го изпитам, той ще те люби два пъти повече, отколкото сега те люби. Аз като го поставя натясно, той ще разбере Твоето слово и ще каже: "Господи, каквото Ти казваш, е право." Казва: "Хубаво." И тогава го туря Бог на изпит. Има един закон, който ограничава духовете. Казва: "Всичко можеш да туриш на изпитание – имота му, богатството му, – но не и живота, Божественото в него няма да буташ, защото ако буташ, последствията ще се върнат на тебе." И виждаме, че туй, което е казал, става. После Иов казва: "Слушал съм много пъти за тебе, но сега виждам, че моите разбирания не са такива, каквито бяха едно време." Хубаво е да имате един приятел, когото да обичате.

Ще обясня. Един от видните проповедници – Муди, американски проповедник, реши да отиде в Англия да проповядва. Имал един богат приятел в Ню Йорк, казва му: "Като дойдеш, ще спреш тук." Тръгват Муди и Сенке – отличен певец, със своя орган. Той бил първокласен певец. Муди и Сенке ги знаят, единия – като знаменит проповедник, а другия – като отличен певец. Но като отиват в Ливърпул, неговият приятел умира. Не се спира работата на Муди. Муди

започва своята работа и пак успява.

Сега и вие, като Муди, обичате някого. Ама той умре утре. Казвате: "Защо Господ ми го взе?" Само един ли приятел трябва да имате на Земята? Често хората говорят за множество. В раздвояването на любовта съществува множество. Там, дето има любов, дето има единство в любовта, множество няма. В едно прераждане имаш една жена. Досега човек се е прераждал 200 пъти. Де ви е едноженството? Сега да се разсъждава от чисто окултно гледище. В единството на любовта, когато хората се обичат, формата не се изменя. Когато любовта не е така чиста, тогава онази душа, която ти обичаш, ти като дойдеш на Земята, няма да дойде. Понеже усеща нечистота. Праща друга форма. Ти казваш: "Не е това." Ти се самоизлъжеш. Това показва, че ти не си имал такава силна любов, да дойде на Земята. Защо Господ не слиза на Земята? Защото знае, че Го лъжем. Ще ни прати такива богове, каквито ние искаме.

Сега моето желание не е да ви забавлявам, нито да ви утешавам. Но ви казвам една истина, с която трябва да се лекувате. Моето желание е, ако някой има една рана, да си тури цяра, да се лекува. Аз не искам да съдя никого, за мене е важно да се лекуват хората. За мене е важно да се пробуди тяхното съзнание, да се пробужда тяхната любов, да се събужда стремеж за знание, за свобода, за всички добродетели. За всички техни погрешки не обръщам внимание. Бог казва: "Ще залича греховете ви. Ще ги хвърля зад гърба Си и няма да ги помена вече." Ако Господ не ги заличава, ако не ги хвърля зад гърба Си, какво щеше да стане? Той казва: "Започнете да обичате, да вървите по Моята воля и всичко ще залича." Ако ние вървим по нашите пътища, именно нашите дела ще изскочат пред нашите очи и тогава ние сами ще се измъчваме в света. И казва Христос на този стотник: "Аз ще дойда." Казва той: "Господи, аз не съм достоен." И всичко това ще бъде.

Та казвам сега: Не правете погрешката, която направи един гръцки зидар. Един майстор, като градял една къща, паднал и си строшил двата крака. Като останал на леглото, започнал да роптае. И казва: "Зевсе, аз мислих, че ти си умен.

Направил си един закон да си чупят хората краката. Не можеш ли да направиш другояче света? Ти ме осакати. Сега съм неполезен." Пита го Зевс какво иска. Той казва: "Искам да суспендираш този закон, да бъдат краката ми здрави." Казва, точно така ще бъде законът. Краката му оздравяват. На втория ден, той взема чуковете и качил се да гради къщата. Иска да забие един гвоздей, но гвоздеят не се забива. Чукът няма тежест. Догневяло го и хвърлил чука във въздуха. И чукът останал така, във въздуха виснал. Ядосал се още повече и сам скочил, но и той останал във въздуха. Седял така два, три деня, останал гладен и започнал пак да роптае. "Зевсе – казва, – аз мислех, че ти ще направиш нещо похубаво, а пък то сега стана по-лошо. Този ред е по-лош, първият беше по-добър. Но дай ми повече разбиране, повече живот, повече свобода, повече любов, за да изпълня твоята воля."

Сега и на вас казвам: Нека се върне първият порядък, Божественият, да ви даде Господ повече любов, повече знание, повече свобода, да вършим волята Божия.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

31-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.VII.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

НО АЗ ЩЕ ПОГЛЕДНА

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще ви прочета 2-ри стих от 66-а глава от Исаия: "Защото ръката Ми е направила всичко това и е станало всичко това, говори Господ, но Аз ще погледна на тогоз, на сиромаха и на съкрушения духом, и на оногоз, който трепери от словото Ми."

За да може да разбере природата, чувствата на човека трябва да са отворени. Поне така, както сега човек се намира, в това положение, очите му трябва да са нормални, ушите му трябва да са нормални, неговият нос трябва да е нормален, устата му трябва да е нормална, и пипането с ръцете му, и то трябва да бъде нормално. Нормалният човек е мярка, с която ние мерим нещата. Казваме, че нещата могат да бъдат нормални, в нормата, и анормални, извън нормата. За пример, често ние питаме защо съвременното човечество страда. Хората още не знаят причината за [своите] страдания. Че страдат, това е факт. Хиляди страдания има в света. Ако вземете някое медицинско списание, ще видите хиляди фотографирани болести в него. Хиляди язви има, от които човечеството страда. При това, съвременната наука констатира, че тия язви се дължат на един по-низш живот в човека. Това са микроскопически животинки, които никак не се виждат, но са в състояние да изядат човека. Вземете, за пример, туберкулозата се дължи на такива микроскопически бацили, които нападат човека, изяждат дробовете му, вследствие на което той умира.

Сега, именно, ние отправяме въпроса към съвременния човек: какво разбира той под думата "човек". В старо време, според закона на еволюцията, под думата "човек" се е разбирало "същество, което мисли". Това е една четвърт от истината, това още не е цялата истина. Човек не е само същество,

което мисли, той е същество и което чувствува. След това туй същество има и други претенции, търси някаква си свобода. Първо, борбата в света, която е започнала и между най-малките същества, до човека, се дължи все на въпроса за яденето. Всяко същество първо се стреми да се нахрани, да се наяде. И после, когато говорим за условията на живота, разбираме ония условия, при които всяко същество може да се развива правилно и да расте. Представете си, че едно растение е посято на място, покрай което минават хиляди животни, много добитък. Какво ще бъде положението на това дърво? Като минават покрай него, всички ще се търкат в самото дърво. И представете си друго дърво, което е посадено в една градина. Как мислите, кое от двете дървета ще се намира при по-благоприятни условия? Следователно, ако покрай твоя ум и покрай твоето сърце минават много тревопасни и всички се потриват, каква култура ще имаш? Ще охлузгат кората ти. Колкото и да търпи това дърво, нормалното положение е да се огради то, да му се дадат добри условия.

Аз правя сега тези аналогии, да видите в какво положение се намирате. После, хората са крайно немарливи. Те искат да осигурят живота [си] на Земята. За колко години човек може да се осигури? Най-много за 120 години. Едно време хората са живели и до 999 години. Така е, ако вземем Библията за авторитет. Но Библията е един малък превод от истинската Библия. Мнозина мислят, че това е цялата Библия. Други пък взимат само Евангелието за авторитет. Не мислете, че Евангелието е всичкото, което Христос е говорил. Сам Иоан казва, че Христос е говорил по 3–4 часа. И ако всичко, което е говорил, беше напечатано, щеше да се събере в хиляди книги, големи като Библията. Ако имахме това знание, то щеше да бъде за нас полезно. Защо това знание не е дошло до нас, това е друг въпрос, обаче то се пази. Нищо в природата не се губи. Всичко онова, което Христос е говорил, то се пази. Тези книги един ден ще се намерят и вие ще ги четете тогава. Мислите ли, че когато един човек дойде в света, той от само себе си идва? Мислите ли, че един пророк от само себе си говори?

По какво се познава дали един човек има авторитет или няма? Всеки ден вие можете да видите какъв е вашият авторитет и на какво се равнява. Вашият авторитет се равнява на 30, 40, 50, 60 най-много до 100 килограма – според това колко килограма най-много можете да дигнете. Наскоро ми разправяха, че един германец могъл да дигне до 2000 килограма тежест. Всички актьори на сцената могат да докажат доколко е вярно това. Ако наистина човек може да дигне до 2000 килограма тежест, това е огромна сила за един физически човек. Но със своя ум човек е направил машини, с които дига десетки и стотици хиляди килограма тежест. Представете си тогава, как Слънцето, което е около милион и 300□000 килограма по-тежко от Земята, как може да се държи в пространството. При това, то се движи в една много рядка среда. Не само това, но Слънцето пътува с грамадна бързина в пространството.

Сега вие ще кажете, че тези въпроси не ви интересуват. Съгласен съм с вас. Онзи, който не е музикален, той не се занимава с музика, но все-таки няма същество в света, което да не се занимава с някого. Вземете, за пример, онзи учен естественик, естествоизпитател, който не се интересува нито от музика, нито от поезия, но като седне пред трапезата да яде, започва като един обикновен човек, като дете да криви устата си на една и на друга страна, да дъвче храната си. Този учен човек, като дъвче една хапка след друга, мисли, че много нещо е спечелил. И след това казва: "Наядох се много добре." Така сме свикнали ние да говорим, но няма какво да се прави. Питам: кое заставя съвременните хора да ядат? Преди всичко ние още не сме се научили да ядем от любов. Защото да яде човек без любов, това е насилие. Значи, нещо заставя човека да яде.

Сега, като ме слушате да говоря, аз не искам да ви кажа, че нищо не знаете, че трябва да учите, но казвам, че вие трябва да разбирате света. Онова, което сте научили в първо, второ, трето и четвърто отделение, колкото повече се качвате нагоре, в прогимназията и в гимназията, ще ви послужи като тил за новото, което трябва да учите. Младият като

дойде в света, иска да стане стар. Старият, като остарее, иска да стане умен. Това са желания. Питам: в дадения случай какво придобива старият и какво придобива младият?

Сега аз не ви говоря тези работи за обезсърчение. Напротив, аз разглеждам тия работи малко по-другояче. Какво ще стане, ако аз посадя една нива, и всичко, каквото тя ражда, не го събирам? Всичкия ми труд ще отиде напразно. Не, сламата аз трябва да турям на една страна, а житото – на друга. Следователно знанието ни е потребно като насъщна храна в нашия живот. Така аз разбирам знанието. Ако то не беше храна за нас, то щеше да бъде безпредметно. Знанието е потребно като храна за ума. От знанието, значи, се храни нашият ум.

Аз наричам ума първия, големия син на човечеството. Бог изпраща този свой голям син в света да се възпитава, като в училище, в което да се учи и да възраства. Най-първо светът е започнал със сърцето. Сърцето е голямата дъщеря на Бога. Като е дошло в света, сърцето се е увлякло малко, вследствие на което е сгрешило. То се е обленило и повече не иска да учи. Сърцето казва: "Защо ми е нужно знание и наука? Може да се живее и по друг начин." Така, именно, сърцето е хванало пътя на живота, който е пълен не само с радости, както то е очаквало, но и със страдания. В този път, каквото се придобива, същевременно се и изгубва.

При сегашните условия на живота всички хора се намират в затруднително положение. Като не могат да се справят с положението си, най-после хората се утешават с мисълта, че като умрат, те ще отидат на онзи свят. Питам: кои са онези, които, като са отишли на онзи свят, са се върнали да ни разправят, как се живее на онзи свят? Не е въпросът там, че никой не се е върнал от онзи свят. Може би някои да са ходили. Може и между вас, които ме слушате, да има някои, които са ходили на онзи свят, но важното е, че между този и онзи свят хората поставят рязка граница и по този начин си представят онзи свят такъв, какъвто всъщност не е.

Отношението между този и онзи свят е такова, каквото е отношението между младостта и старостта. Младият и старият е един и същи човек. Каквото е бил като дете, такъв,

същ е и като стар. Все един и същ човек е той. В какво седи разликата между младия и стария? Мнозина не приемат, че човек се прераждa. Разни теории има за прераждането, но важното е, че човек е излязъл от Бога. Всяка душа е излязла от Бога и е дохождала много пъти на Земята, превъплътявала се е. Тя е идвала тука да се учи. Както годината не се състои само от един ден, така и животът на душата не се състои само от един живот. Без тази теория за прераждането ние не можем да си обясним наследствените черти на човека. Човек носи в себе си много придобити черти. Ако вземем един престъпник, без прераждането ние не можем да си обясним отде и как в един живот той е могъл да развие в себе си толкова порочни черти и да извърши толкова порочни деяния. Окултистите поддържат, че вълците са закъснели хора в своята еволюция. Като нямали какво да правят, те станали разбойници. Други пък вярват, че Бог е създал света. Но Бог е създал всичко. И под думата "създаване" се разбира някаква вътрешна идея. Всичко, което Бог е създал, служи като форми за развитието на самия живот. Сега, ако вземем идеята, че всичко, което живее, има душа, тогава можем да кажем, че във всичко има живот.

Значи, със сърцето започва животът. После иде друга една форма на живота – явява се умът. После иде човешкият дух и човешката душа. Сега се явява спор, дали човек има дух и явява ли се духът. Духът живее ли? Също така се явява въпросът човек има ли душа или няма.

Сега, да оставим тия философски въпроси настрана, защото така, както са те поставени, не могат да се доказват, т.е. нямат нужда от доказателства. А пък това, което не е, няма нужда и от опровергаване. Няма какво да ви доказвам онова, което е, и няма какво да отричам онова, което не е. Аз го оставям така, защото да се занимавам с него, то е губене на време. Веднъж един ме пита: "Ти можеш да знаеш дали човек има душа." Аз го питам: "Пък ти можеш да знаеш дали живееш? Той казва: "Аз усещам, че живея." – "Тогава, по същия начин и аз усещам, че човек има душа." – "Че как го усещаш ти? Как усещаш душата?" – Казвам му тогава:

“Как ще си обясниш онова противоречие, което съществува в живота? Срещаш, за пример, един човек, когото даже не познаваш, и знаеш, че след 10 години ще му се случи това и това нещо. И наистина, човек следи и вижда, че така, както му е предсказано, така се и случва. Отде може да знаеш какво ще се случи след 10 години на даден човек? Има хора, които виждат надалеч, има хора, които виждат наблизо. Има хора, които с погледа си обгръщат цялата Земя. Те могат да я виждат отвсякъде. С погледа си те я обхващат, както детето хваща една топка в ръката си. За тях Земята е като една малка топка. Къде са тия хора? Не искам да ви кажа, сами трябва да ги намерите. Като се върти Земята, те я виждат, как е населена. Те виждат всичко и чуват всичко. Земята се върти пред тях, и те насочват погледа си навсякъде, вследствие на което всичко виждат и чуват, знаят всички езици.

Важни са думите, които пророкът казва: “Аз ще погледна към сиромаха и към съкрушения духом и към онзи, който трепери от словото Ми.” “Онзи, който трепери от словото Ми” подразбира “онзи, който обича словото Ми”. Под думата “трепереене” в този смисъл аз разбирам едно синовно отношение. В любовта има един страх, но аз го наричам “свещен страх”. В любовта страхът е едно благословение.

Та, при сегашните условия, при които живеете, всичко в света съдействува за добро. Това нещо трябва да се обясни научно. За пример, в живота на някой човек се случва една изключителна опитност и той мисли, че в дадения случай тази изключителна опитност не му е потребна. Не, тя му е потребна, като лист на дървото. Листът на дървото е потребен, за да диша чрез него. Може и без един лист, но все таки, когато листата на дървото окапват, ние мислим и считаме това нещо за анормално състояние на дървото. Тъй щото, когато ни сполетяват големи изпитания, ние считаме, че това са някакви противоречия в живота. Когато един син е в несъгласие с майка си и с баща си, той се намира в едно противоречие. И когато ние сме в противоречие с природата, ние се намираме в изключително състояние.

Сега аз не разглеждам въпросите частично, но тъй, както

са поставени в целокупната природа. Това, което целокупното човечество един ден ще придобие, то ще бъде достояние и на най-малките същества в света. Но понеже светът още не е достигнал до това положение, затова идат тези изпитания и страдания. Умовете на хората трябва да се просвещават. Ние трябва да имаме такива методи, чрез които истината да влезе в света. В едно здание, колкото повече светлина има, толкова е по-добре за самото здание и за хората, които живеят в него. Колкото по-малко светлина влиза в едно здание, толкова то е по-нехигиенично. На същото основание, колкото повече знание има човек, което може да подкрепва човешкия ум, толкова по-добре за него. За човека е потребно знание, което може да го научи как да мисли.

Сегашните хора са дошли със своята мисъл до това разбиране. Като наблюдавате какво правят воюващите страни, ще видите как са станали силни. Те хвърлят една граната, тежка около 250 килограма, на 50–60 километра разстояние. Има такива гранати, които отиват много по-далеч. Като избухне една такава граната, тя изравя земята на дълбочина 400–500 метра. В съвременната война ще видите как небесните птици снасят яйцата си отгоре. Сега вече имаме аеропланите, наречени умствени птици, които снасят яйцата си отгоре. Като се снесе едно от тия яйца, то веднага се излюпва, пилето веднага излиза от него и започва да рови на грамадни разстояния.

Сега да разгледаме живота малко по-другояче, в друга форма. Идете в една фабрика, която прави хартия, да видите как се произвежда. Там ще видите цели купове от борови парчета нарязани, от които се образува една каша. От тази каша, като се прекара през особени валяци, се образува найпосле хартията. От тази хартия впоследствие се печатат найхубави книги. Ще кажете: защо са страданията на дърветата? Тези дървета трябва да им се даде друга форма. За да придобият друг вид, те трябва малко да пострадат. Като пострадат, ще се превърнат в книги. Съвременните хора не искат да страдат. Има страдания в света, които са разумни. Ако вашите страдания са разумни, вие сте блажени, но ако страданията ви не са разумни, тогава те са безполезни, безпредмет-

ни. Ако страдате като дърветата, за да стане от вас хартия, върху която да се печатат хубави работи, тези страдания са на мястото си, имат смисъл. Когато се пожертвувате за подигане на човечеството, това страдание има смисъл. Но когато сте една гора, която животните изяждат, това страдание няма смисъл, не е на мястото си.

Мислите ли, че Бог не страда? Единственото същество, което страда най-много, това е Бог. В това отношение има два възгледа. Пророкът казва: "Аз бях в Израил като натоварена камила. Дотегна Ми да нося вашите грехове." Това значи: "Дотегна Ми да нося вашите мисли, чувства и постъпки, с които да нося вашите страдания и за които да съм отговорен." Тези думи пророкът туря в устата на Бога. Други пък казват, че Бог е всесилен, всемъдър. Той не се нуждае от нашата помощ. Той иска само да ни убеди в това, което върши, за да не го разваляме ние. Той ще оправи всичко. Няма нещо в света, което Той не може да преобрази. Злото, страданията, смъртта, неверието, войните – всичко това един ден Той ще примири. Нищо няма да остане от тях. Писанието казва, че ще влезем в един напълно уреден живот.

Кога ще бъде това? Ако го приемете, то може да бъде още днес. Това зависи от вашия ум. Ако вие можете да се подигнете с ума си, вие още днес можете да влезете в този уреден свят. Но за да влезете в този свят, трябва да притежавате 4 неща: душата ви трябва да бъде свободна; духът ви трябва да бъде силен; умът ви трябва да бъде светъл, а сърцето ви трябва да бъде пълно с добрина.

Днес всички проповядват, че Христос ще спаси света. Онези от вас, които са християни, като отидат при вратата на Христа, Той ще излезне и ще ви каже: "Извадете доброто от вашето сърце, което ви се дава." Ако вашето сърце е пълно само с мухлясали добрини и ако умът ви е пълен само със свещи, които не горят, че само цъкате и никаква светлина не получавате, и ако силата ви се заключава само в пълни бомби с взривни вещества, как ще ви приемат в другия свят? Въпреки това вие искате да влезете в другия свят да бъдете свободни. Свободата иде по друг начин. Съвременните хора

не познават тоя начини. За да възприемем свободата, ние трябва да приемем Бога в душата си и да Му дадем свобода. Когато дадем свобода на Бога в себе си и Го оставим свободно да работи в нас, когато го оставим свободно да работи в душите ни и най-после, когато приемем Бога в духа си, ще станем всесилни, защото Бог е всесилен. Когато приемем Бог в ума си, ние ще имаме знание. Когото Го приемем в сърцето си, ние ще имаме всички добродетели. Ако всички животни растат благодарение на слънчевата енергия, която влиза в тях, същото ще стане и с растенията, и с минералите, и с рибите, и с птиците, и с млекопитаещите. Дотолкова, доколкото слънчевата светлина влиза в живите същества и се разработва разумно, дотолкова тя е полезна.

Първоначално религиите имаха за задача да научат хората на езика на невидимия, на Божествения свят. Те бяха един вид училища за хората. Не е достатъчно само да вярва човек в Бога, но той трябва да се научи да люби Бога. Такава беше задачата на първоначалните религии. Щом Го люби, той ще почне да изучава и Неговия език. Ти можеш да изучаваш езика само на онзи, когото обичаш. И ако ние още не обичаме Божествения език, това показва, че още не обичаме Бога. Ние още не сме се заинтересували от езика на Бога и затова не го изучаваме. За пример българинът обича само български език, англичанинът – само английски език, французинът – само френски език, германецът – само немски език. И след всичко това мнозина запитват какви ще бъдат в онзи свят.

Някои поддържат, че в онзи свят хората пак се делят на българи, на англичани, на френци, на германци и т.н. Един българин прави изчисления, че щом българите на Земята са 6 милиона, в онзи свят ще бъдат 60 милиона. Тогава, ако китайците на Земята са 500 милиона, колко трябва да бъдат на онзи свят. Вземете отношението 6:60 и вижте какво ще бъде отношението на 500 милиона. Значи 500 милиона ще се обърне на 5 милиарда. Вие ще се намерите в едно затруднително положение. Представете си, че една голяма войска минава и след нея или пред нея се [сипе] голям картечен огън. От цялата войска, голяма като римската, остава само един полк. Можете ли да си представите какво ще бъде поло-

жението на този полк, като се огледа около себе си и навсякъде вижда своите мъртви приятели, т.е. вижда приятелите си мъртви, нападали на Земята? Представете си, че цялото човечество един ден измре, а останете жив само един Вие. Какво ще бъде Вашето положение?

Това, което ви казвам, е само за изяснение. Това става в нашия свят, между хората, които сме изложени на постоянни промени. Промени стават и в злото, и в доброто. Измененията стават в злото, а промените – в доброто. Така разглеждам аз въпроса. Следователно, когато човек греши, той се е изменил, а когато прави добро, той се е променил. Промяната е възходяща, а измененията са низходящи. Затова, именно, се казва, че Бог всичко изменя в света. Той изменя грешника, значи, понижава го надолу, а променя доброто, добрия човек – въздига го нагоре. Следователно ония, които грешат, се изменят, за да грешат по-малко. Той ги намалява. Ще дойде ден, когато грешникът няма да греши. Според тази аналогия и доброто ще дойде до едно място и там ще спре, т.е. няма повече да се променя, т.е. няма да правят добро. Какво състояние ще бъде в света, когато доброто престане и злото престане, т.е. грешните престанат да грешат и добрите престанат добро да правят?

Сега да разгледаме отношенията между господаря и слугата. Като работи слугата, господарят му плаща. След това се ражда едно различие. Ако господарят подяжда слугата си, той прави зло. Ако слугата подяжда господаря си, и той прави зло. Ако един ден господарят осинови слугата си, направи го свой наследник, какви ще бъдат отношенията им? Слугата няма да има желание да подяжда господаря си и господарят няма да има желание да подяжда слугата си – ще се примирят.

Та, когато ние влизаме в областта на Божествената любов, отношенията между хората няма да бъдат никакви други освен отношения между души. Най-хубавото състояние в света е това, което изпитва човек, когато някой го обича. Каквото друго и да казвате, това е най-хубавото състояние – да ви обичат и да мислят добро за вас. Да те обича някой, да мисли добре за тебе, да те чувствува в сърцето си и да ти

даде пълна свобода – няма по-хубаво състояние от това. Единственото идеално същество, което иска да ни даде своята свобода, това е Бог. Той иска да ни даде на разположение свободата, която Той има. Той иска да ни даде на разположение Своята светлина, Своята доброта, Своята благост, Своята сила и т.н. Въпреки това у нас се заражда въпрос: трябва ли да служим на Бога?

Как ще си обясните това противоречие в човека? Сега няма да ви обяснявам това противоречие, но казвам: Противоречията в света произтичат от безлюбие. Там, дето има безлюбие, винаги съществува противоречие. Там, дето любовта отсъствува, винаги се явява алчност в човека. И човекът търси живота там, дето го няма. Някои съвременни писатели, като разглеждат живота на Христа, не го разглеждат така, както е писано в Свещеното Писание. Те казват, че като слезнал на Земята, Христос бил много богат, но всичкото Си богатство раздал на сиромасите, а живота Си – за цялото човечество. Питам: Като даде всичкото Си богатство и живота Си за човечеството, с това Христос изгуби ли нещо? Нищо не е изгубил, напротив, Той спечели много нещо. Ако вие се намирахте във времето на Христа, когато страдаше, когато минаваше през този голям изпит, можете ли да си представите каква перспектива е имало пред Него? Той не е виждал никакъв успех. След 2000 години обаче ние виждаме перспективи за нещо велико. Няма да се мине много време, и тия перспективи ще се увеличат.

Та казвам: Колкото лошо да е вашето положение, то не е по-лошо от това на Христа. Мнозина от вас сте сиромаси, но все пак положението ви не е по-лошо от това на Христа. Може би някой не се е домогнал до положението на някой висш чиновник или до положението на министър, но все пак то не е толкова лошо. Колкото долно положение и да заемате, вие пак не сте в положението на Христа, все пак положението ви е по-завидно. Тъй щото, от нищо няма да се оплаквате. Аз харесвам стремежа на съвременните хора да бъдат свободни. Права е тази идея. Аз насърчавам тази идея, но свободата трябва еднакво да засяга всички живи същества. Свободата не подразбира всички да имаме еднакви дрехи,

като войници. Не, на малките деца – малки грехи, на възрастните – за възрастни, на старите – за старите грехи. Вие имате особена представа за старите хора. Старите хора, които аз съм виждал, са много красиви. В Писанието се казва, че на небето има 24 старци, между които сега се готви да влезе още един, да станат 25. Те представят цели епохи. Когато човечеството довърши докрая своята еволюция, ще мине през 7 епохи, с което ще образува един старец. Той ще бъде като началник. Той ще разполага с всичкото знание, с всичката свобода, с всичката сила, с всичката доброта на човечеството. Тогава всички хора ще дойдат при Него и Той щедро ще раздава. Така разглеждаме ние стария човек.

Казвате: "Той е стар човек." Както и да е, но всеки от вас ще отиде при този стар човек. Той казва: "Синко, ела при мене. Ела да ти кажа как да живееш. Едно време и аз живях [така], то що е патила главата ми, докато дойда до това място. През какви места съм минал, докато дойда до това положение. Казвате: "Там има стари хора, все неженени мъже." Там старият брат и старата сестра живеят в едно тяло. Там вече не съществуват отношения на мъже и на жени, други отношения съществуват. В невидимия свят има преливане на душите. Там душите се преливат. Там може и двама, и трима, и 10, и 100, и 1000 души да се прелеят, в едно тяло да се съберат и после излизат. Те са свободни, кой каквото иска може да прави. В другия свят човек може да бъде свободен.

Сега, каквото и да се говори за онзи свят, е много добре, но въпросът е тук какво трябва да се прави. Сега говорим за този свят. Важно е тук какво трябва да се прави. И казва Бог: "Аз ще погледна на тебе". Наистина, ако Бог не погледне на тебе, от тебе нищо няма да стане. Ти разсъждаваш съществува ли Бог или не. Ако кажеш, че не съществува, ти Го отричаш. Щом почнеш да разсъждаваш има ли Господ или няма, Той те е погледнал вече, Той те е родил. Щом негодуваш, Той пак те е погледнал и те е заставил да мислиш.

Разправяше ми един материалист как се е борил със себе си. Той казва: "От 20 години вече живея един отличен живот.

Преди това си казвах: "Няма Господ в света." Но нещо вътре в мене ми казваше: "Ами ако има?" – "Не, няма Господ." – "Ами ако има?" – "Това са суеверия." – "Ами ако не е суеверие?" Каквото кажа, все противното ще ми се нашепва отвътре. Седя в едно раздвояване, но нещо отвътре ми проповядва.

Питам: Къде седи истината, в отричането или в твърдението? Щом човек съпостави две идеи в себе си, той непременно ще дойде до една трета. Човек може да умре преждевременно. Щом човек умре, сърцето му престава да тупа и този човек, който е говорил сладко, който имал свой идеал, престава да говори и слепи очи. Около него седят приятелите му и плачат.

На мене са ми разправяли разни теории по въпроса за смъртта, но аз съм го изследвал от различни гледища, но не съм го засягал. Някои са ми разправяли, че са виждали умрелите, че вървят подир ковчега си. Други пък са ги виждали отгоре на гробовете им. Моите изследвания са малко по-други. Аз съм наблюдавал момента, когато умрелият умира. Пред мене са умирали мнозина. Тогава пред мене се представя едно голямо, чисто море, на което водата започва да се увеличава в границите си с един милиметър. Значи, когато някой умира, т.е. заминава за другия свят, границите на това море се увеличават с един милиметър.

Понякога аз правя опити да се съобщавам с умрелите, да се разговарям с тях. Като ми се обади някой умрял, аз му казвам: "Покажи се." Той не иска да се покаже. Пред мене умрелите се срамуват да се покажат. Щом ми каже, че не смее да се покаже, аз не го изнасилвам. Питам умрелия: "Как си?" – "Съжалявам, че съм живял така." – "Как трябва да се живее?" – "Е, да се върна сега на Земята, другояче бих живял."

Но както и да ви говори умрелият, като дойде до едно място, каквото и да го питаш, не говори повече. Защо? Защото има една граница на нещата. Там нещата са обратни. Онова, което става в онзи свят, те не могат по никой начин да го обяснят на жителите на Земята, не могат да кажат как става. Защо? Представете си, че имате четирите направления

или посоки: вие познавате движението в дължина, широчина, и дълбочина. Но освен това движение има едно четвърто, което е насочено към всички посоки, и към центъра на Земята. Като напира отгоре, едновременно се връща и към центъра. Значи, това изтичане не става към периферията, но става към центъра.

Това са неща, които човек непременно трябва да си представи, да си ги въобрази. Онези, които са ясновидци, виждат, че небето се отваря. Всеки от вас може да има такава една опитност. Гледаш, пред тебе се отваря една картина: виждаш планински върхове, полета, обрасли със зеленина, чисти пътища. Това нещо го няма никъде на Земята, а ти го виждаш. Ще кажете, че това е някаква илюзия. Да, но илюзията, миражът, е отражение на някаква реалност. Тъй щото, това, което вие наричате мираж, не е нищо друго, освен една отдалечена реалност. Щом виждаш тия неща, това показва, че има някаква реалност. Без реалност ти не можеш да виждаш нищо. Без реалност никакво отражение не може да съществува.

Сега аз не засягам външната страна. Аз съм засягал и другия въпрос. При известни случаи, за пример, ти трябва да влезеш във връзка с някои същества извън Земята, които седят на по-висока степен на развитие, отколкото хората на Земята. Който отиде при тези същества, които разбират Божиите закони, те веднага ще му предпишат какво трябва да направи. Който ги послуша, той благословен ще бъде. Такава опитност имаше апостол Петър, който беше затворен. Онези негови приятели, 120 души, които постоянно се молеха за него, с молитвата си извикаха един ангел от небето, който влезе в затвора при Петра, който седеше с веригите си и му каза: Стани, опаши се! Ангелът бутна оковите, и те паднаха от нозете му. Той бутна вратата, и тя се отвори. – "Върви сега след мене." – И Петър тръгна. – "Върви си сега по пътя, тук да те няма. И като те потърсят утре, да не те намерят. Да не се покажеш много честен. Тази честност тука не минава."

Сега, като говоря за любовта, любовта е един свещен акт. И ние не трябва да обичаме така, за да покажем любовта си пред света, но тя трябва да бъде един таен акт. Свещено

нещо е любовта. Обичаш някого – остави го свободен. Ангелът, който освободи Петра, имаше любов в себе си. Само по този начин човек разбра какво нещо е любовта. Когато този ангел дойде при човека, в сърцето му ще пламне особен пламък. Така стана и с Петра, но оттам насетне Петър беше готов да понесе всички страдания. Ако при тебе не дойде един ангел да бутне оковите на краката ти и не ти каже да станеш и не ти даде сила да излезеш навън, ти ще останеш завинаги в затвора. Този ангел трябва да дойде да ти покаже звездите, светлината и да те прати да разправяш на приятелите си, че той те е извел. Това е доброто, което влиза в твоето сърце.

Сега и аз ще направя в дадения случай същото: ще бутна оковите ви и ще кажа: "Станете!" Оковите ви ще паднат, вие ще станете и ще излезете вън. След това ще ви кажа: "Идете сега при братята си и им кажете какво ви е казал Господ." Възможно ли е това? Възможно е, няма какво да се съмнявате. Съмнява се само онзи, който няма нищо, който нищо не е придобил. Но онзи, който има свобода, има сила, има светлина, има и добрина, той няма в какво да се съмнява. Човек няма в какво да се съмнява. Но слугата може да се съмнява в господаря си, докато е слуга. Овцата може да се съмнява във вълка, че може да я изяде. Когато вълкът стане овца, овцата не може да се съмнява във вълка.

Едно време, когато русите дошли да освобождават българите, един турски паша запитал един от руските генерали: "Ние толкова време управлявахме българите, но нищо не можа да излезе от тях. Вие какво мислите да правите с тях? Мислите ли да им турите казашки шапки?" – Освен, че не мислим да им турим казашки шапки, но ние мислим да си турим български калпаци, да станем като тях. Турчинът се учудил и казал: "О, Аллах! Само Бог може да ви накара да си турите калпаци, защото нашите глави са много страдали от тия калпаци." Казвам: И ти, като руския генерал, ще отидеш при някого да го освободиш, и като го освободиш, турският паша ще те пита: "Ти искаш да му туриш своята шапка ли?" – "Не, аз ще туря неговата шапка на главата си, неговия калпак."

Следователно, ако в дадения случай вие не можете да станете като този, когото освобождавате, вие не го обичате. И Бог, за да ни покаже, че ни обича, Той слиза на Земята между нас, туря нашия калпак, взима нашите немощи. Той става едно с нас.

Сега могат да ви говорят много богословски работи, да ви проповядват кое е правото учение. Според мене правото учение седи в свободата, в силата, в светлината, в добротата. Там, дето има свобода, има право. Дето има сила, има и право. Дето има светлина, има и право. Дето има доброта, има и право. Това са 4 необходими неща. И когато вие разрешавате известен въпрос, ще кажете в себе си: "Да имам свободата на Бога! Ще вложа Божията свобода в душата си, Божията сила в духа си, Божията светлина в ума си и Божията доброта в сърцето си." По този начин само между хората ще се образуват истинските връзки и всички ще бъдете радостни и доволни. Защото въпросът не е да бъдем слепи. Въпросът не е в това да разискваме върху нещата, но в това, да станем ли Синове Божии или не, да се проявяваме ли като Синове Божи или не. Мъжът трябва да се прояви като брат, като Син на Бога. Жената трябва да се прояви като Дъщеря на Бога. Щом се проявят така, те ще могат да си подадат взаимно ръка и да започнат да работят в това поле.

Тъй, както е сегашният живот, той е отличен. Какво липсва на живота? Единственото нещо, което смущава човека, това е въпросът за смъртта. За човека смъртта е един червей, който постоянно го гложди и постепенно го изяжда. Тези дни, като се разхождам из нашата градина, виждам една круша съвършено изсъхнала. Клонете □ нависнали. Приближавам се, виждам един червей влязъл в нея и я осакатил. Казах на градинаря да вземе един тел и да извади червея навън. Ако е въпрос да храним червея, лесна работа, ние ще го пенсионираме. Но той не трябва да остане в крушата, да я осакати. Доста го търсих, докато го намеря. Намерих го най-после, но той успял да изсуши централните клонища. Ако и в човека влезе един такъв червей, който изяжда, и човек ще се изсуши.

Казвам: Сега Господ е дошъл и поглежда в нас. Той намира, че и в нас има такъв един червей, който суши: Ще

питате: “Не е ли достатъчно само вярата, която имаме?” – Не е достатъчно. – “Ами надеждата?” – И тя не е достатъчна. – “Ами любовта, която имаме?” – И тя не е. Ето какво разбирам аз под думата “любов”. Щом се запознаете с Божията любов, за която ви се говори, всичките ви страдания, всичките ви противоречия, всичките ви грехове, които имате, ще изчезнат – помен няма да остане от тях. И дето минавате в света, нито едно куче няма да ви залае, нито една змия няма да ви ухапе, нито едно животно ще те нападне. И вятърът ще млъкне, и Слънцето ще гледа към вас като любяща майка, с жив трепет. Ако носите тази любов в себе си, дето минавате, и дърветата ще ви се покланят и ще ви предлагат от своите плодове. Кога ще дойде тази любов? Още днес можете да я имате. Аз ви говоря за една опитност, която познавам. Не считайте, че тия неща са непостижими. Аз ви говоря за неща, които са постижими, които лесно можете да постигнете. Има неща, които днес не можете да постигнете. За пример, в дадения момент не можете да станете ангели. Но тази любов още днес можете да я придобиете. Светлината, която аз възприемам от Слънцето, могат да я приемат и камъните, и растенията, и животните, но важно е, че аз зная как да я възприемам и да храня с нейните лъчи клетките на своя мозък, а малките буболечици това не могат да направят. Те казват, че това не е заради тях. За да възприемат светлината, както аз я възприемам, те трябва да изменят своята форма.

Та, сега, всички вие трябва да започнете да работите. Като ви гледам главите, намирам, че много от вас нямате такива глави, каквито трябва да бъдат, не отговарят на истинските мерки. Аз имам точни мерки какъв трябва да бъде човешкият череп, какви трябва да бъдат вежди́те, носът, устата на човека. Човек трябва да се измени, да изправи носа, ушите, устата, брадата, вежди́те си. Не със сантиметри, но поне с една десета част от милиметъра. Той трябва да измени челото си, ръцете си, очите си. Като пипна ръцете на някои хора, усещам голяма коравина, твърдост, като една твърда почва, която няма никаква мекота в себе си, никаква влага.

Някои се стремят да имат хубава уста. Да, устата на човека трябва да бъде хубава, да диша живот от нея, да има красив трепет. От очите на човека трябва да излиза светлина. Като се приближите към такъв човек, вие веднага ще изпитате същото въодушевление, каквото и той има. Ще изпитате същите стремежи като неговите. Като минете покрай такъв човек, веднага ще изпитате в себе си едно желание да направите някому добро. И изобщо, добрите хора подтикват към добри дела, към добри мисли и чувства, към добри постъпки, към свобода.

"Аз ще погледна на сиромаха и на съкрушения духом и на този, който трепери за словото Ми и който люби словото Ми." Така говори Господ. Сега има два начина. Ако ви кажа по един начин, вие можете да мислите едно, ако ви кажа по друг начин, вие ще мислите друго. Като се върнете дома си, каквото Господ ви пошепне, направете го. Като се върнете дома си, каквото Господ ви каже на душата, на духа ви, на ума и на сърцето ви, направете го. Като се върнете дома си, Господ може да ви каже: "Измийте краката си." Той сам може да вземе леген, и както Христос каза на Петра да си измие краката, и на вас ще ги измие. Петър каза: "Господи, не искам да ми миеш Ти краката." – "Ако не оставиш да ти измия краката, нямаш дял с Мене." – "Тогава не само краката, но и главата ми можеш да измиеш." – "Не, достатъчно е само краката ти да измия."

Сега, ако ви кажа друго нещо, криво ще ме разберете. Второто нещо, което трябва да измиете, е да измиете езика си. Ако аз бих взел леген да ви измия, нямаше да измия само краката ви, но ще измия езика ви. И ще кажа на всеки от вас, че ако езика ви не измия, вие нямате дял с мене. Понеже вие няма да чакате аз да дойда да ви измия краката, затова казвам: Измийте краката си, измийте и езика си, за да не се съблазнявате. Знаете ли как да направите това измиване? Представете си, че сте господар, но слугата ви е направил едно престъпление и вие мислите как да го наложите по-добре, да почувствува това, което е направил. Тъкмо се готвите да наложите слугата си, но Господ ви среща и ви казва: "Измий добре езика си." Ти измиваш езика си и казваш:

“Добре че слугата ми се провини пред мене, че стана случай да срещна Господа, Който ме накара да измия езика си. Ако не бях Го срещнал, съвсем щях да оцапам езика си.”

Това значи: Простете вашите прегрешения и прегрешенията на вашите ближни, за да имате общение с Бога. Ние трябва да простим и на себе си, и на всички, за да бъдем подобни на Бога. Понеже Той прощава, и ние ще простим. Аз няма да направя нищо от себе си.

“И ще погледне на сиромасите и на наскърбените.” Понеже Господ погледна, ще каже: “Сега желая да измиете краката и езиците си.” Като измиете краката и езиците си, вие ще разберете всичко, което досега ви се е говорило. Новото учение седи в това, поне веднъж в живота си човек да измие краката си и езика си, както трябва. Щом измие езика си, в него ще дойде Божият мир.

Пожелавам ви сега да дойде Божият мир, Божията радост и Божието веселие във вас. Като измием краката си, Божият мир, Божията радост, Божието веселие и Божията любов да дойдат у нас.

Тайна молитва

Днес имате най-чистата вода, с която можете да измиете краката си и езика си.

32-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 29.VIII.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

---

* Беседите от 18 и 25.VII., 1, 8, 15 и 22.VIII.1937 г. са отпечатани в томчето съборни беседи “Лъчи на живота” (Бел. на координатора Вергилий Кръстев).

ТОЙ МИ Е И БРАТ, И СЕСТРА, И МАЙКА

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще ви прочета само няколко стиха от 3-та глава от Евангелието на Марка, от 31-ви стих надолу.

"Аум"

Важното за един певец е да пее добре и да има добра основа. Да пее добре и да знае как да пее и какво да пее. Също така важно е и за онзи, който говори, да знае какво да говори и добре да говори. Добри неща са само онези, които носят живот, които носят светлина и които носят свобода. Това са 3 неща, които човек постоянно трябва да държи в ума си. Но щом изгуби мярката на свободата, той изгубва свободата си. Щом изгуби мярката на светлината, той изгубва знанието си. Щом изгуби живота си, той влиза в смъртта. И тогава казвам: Онова, което липсва в съвременния живот на хората, това е, че те са изгубили тези 3 мерки. Те мерят нещата по съвсем друг начин. Те искат да имат живот и да го придобият чрез храната, но как се [придобива живот] чрез храната? Храната поддържа живота, но самият живот не произтича от храната. Храната е само един проводник. Защото не е само храната, която поддържа живота, нито само светлината, която го поддържа, нито водата само го поддържа, нито въздухът, нито мисълта го поддържа. Това са неща, които само подкрепват живота. При това, съвременните учени хора имат особено определение за живота. Мъчно може да се определи какво нещо е животът. Ако определят живота така, както той се проявява на Земята, това е само външната страна на живота. Обаче, философски, животът не е произлязъл отникъде. Той отникъде не се е проявил. Ако е приемем, че е произлязъл от нещо, трябва да знаем от какво именно е произлязъл.

Сега, това са начини на разсъждение. В дадения случай вие не трябва да искате да знаете всичко. В дадения случай не е необходимо всичко да разберете. Соломон се оплаква, че многото знание носи тежест за човека. Някой иска да бъде голям математик, да знае всичко. Ако сте един математик, ще знаете много; ако сте един геометрик, пак ще знаете много. Един математик може да направи изчисление, да знае дали един билет от лотарията ще спечели или няма да спечели. В математиката няма случайности. Като знае, че при дадена лотария има 100□000 билета, знае колко от тях печелят, той ще може да изчисли колко от тия билети ще печелят и кои номера именно ще печелят. Който е истински математик, той ще може да сметне кой билет ще спечели 1 милион, кой ще спечели 500□000 лева, кои билети ще печелят по 200, по 100□000 лева и т.н.

Сега ще представя въпроса малко по-другояче. Представете си, че аз владея цялата Земя и разполагам с всичкото нейно богатство. Ако при това богатство взема да се занимавам с някаква лотария, която се разиграва в Англия или в Америка, ще ме считат ли хората за умен човек? При такова богатство аз не мога да се занимавам с такива малки работи. Но ако нямам пет пари в джоба си, има смисъл тогава да приложа моите знания по математика, да правя изчисления, кой билет печели. Някои ме питат: "Знаеш ли кой билет ще спечели?" Само онзи билет ще спечели, който съм опитал, но първо трябва да го опитам. Това, което мене не лъже, и вас не лъже. Но това, което мене лъже, и вас лъже. Следователно ония неща, които са ме лъгали, аз няма да ви ги препоръчвам, а ония неща, които мене никога не са лъгали, аз мога да ви ги препоръчам, защото и мене, и вас няма да компрометират. Ако съм голям математик, за мене ще бъде по-важно да сметна колко години ще живее даден човек, как ще свърши живота си, дали ще отиде в рая или в ада, отколкото да изчислявам дали ще спечели или не. За мен е важно да зная, даден човек с кого ще живее по-добре – с Бога или с дявола, с Бога ли ще живее добре или с хората. Тази задача е по-интересна от другата.

Та казвам: В съвременния живот има неща важни, които

трябва да се изучават. Има едно положение, което хората заемат в света – неустойчиво положение. Защо изпада човек в това положение? – Защото е изгубил равновесието. При такова едно нарушаване на равновесието може да стане непредвидена катастрофа. Корабът, който пътува, може да се обърне някак си във водата и да потъне. Този кораб може да срещне някоя подводница или някоя мина. Има такива подводници, които могат да потопят цяла култура. Следователно пътят, по който хората пътуват, трябва предварително да бъде изчистен, да се вземат мерки за това.

Чудни са хората, когато някой път казват, че вярват в Бога, но не им върви напред. Някой е голям патриот, но не му върви. Друг е голям учен, но пак не му върви. Друг някой е велик изобретател, учен човек, но пак не му върви. Значи има нещо криво в този човек. Най-първо човек трябва да провери върви ли му в живота. На човека всичко трябва да му върви. Животът е съставен от ред неща, вследствие на което, за онези, които не го разбират, той е труден. Трудният живот е само за учените хора, за хора, на които съзнанието е подигнато. Тези хора трябва да разрешат трудните въпроси. Обикновените хора казват: "Аз вярвам в Бога." Така всеки може да каже. И аз мога да кажа, че съм учен човек и вярвам в науката. Науката не иска да □ вярваш, но трябва да я изучаваш. "Ама аз вярвам в математиката." Това е друг въпрос, ти трябва да я изучаваш. "Ама аз вярвам в музиката." И това не е достатъчно, ти трябва да я изучаваш. Такава вяра е вяра на сенките. Ти можеш да вярваш в сенките, но друго е да вярваш в дърветата.

Тогава имаме следния закон: Реалността никога не може да съществува в своята сянка. Реалността никога не може да произтича от сенките. Сенките произтичат от реалността, но реалността никога не произтича от сенките. Следователно всяко знание, с което ти не разполагаш в даден случай, то е сянка на живота. Всяко знание, с което ти можеш да разполагаш в даден случай, то е една реалност. Следователно ти трябва да знаеш дали нещата са реални или не. Важно е да знаеш дали някой те обича или не те обича. Важно е да знаеш, ако някой те обича, дали те обича заради самия тебе, или за

знанието, или за парите ти, или за силата ти, или за друго нещо. Това са странични работи.

Аз съм привеждал и друг път този пример, който сега ще ви приведа, за мнима любов. Един млад българин, току що се върнал от странство, отдето си купил много хубав, скъп златен часовник. Като вадил часовника си, едно младо момиче го проследило и се хвърлило върху него. То започнало да го прегръща, да го целува и да му казва: "Вуйчо, колко се радвам, че те срещнах." В първо време българинът останал учуден от своята роднина, но после приел, че възможно е да е негова племенница и веднага □ предложил да я заведе в хотела, да □ услужи. Тя се повъртяла натука-натам, после казала: "Вуйчо, ще изляза малко из града, имам да свърша една работа." Тя излязла и повече не се върнала, но отнесла със себе си и златния часовник на своя вуйчо. Значи той бил вуйчо, когото обича само докато вземе часовника. Щом му отнела часовника, той престанал вече да □ е вуйчо. Тъй щото, когато някой ваш роднина дойде при вас и ви нарече "вуйчо" или "братко", вие трябва да проверите след него, дали часовникът ви е на място, или не е.

Аз вземам часовника като мяра на времето. Един човек, който нарушава порядъка на времето и ти не знаеш колко е часът, той не ти е нито брат, нито роднина. Всеки, който не те оставя свободно да мислиш, не те оставя свободно да решиш дадена работа, никакъв брат не ти е. Братът трябва да остави брата си за дълго време да бъде свободен. Всеки трябва да бъде свободен. Каквото направи, да го направи от свободна воля. Христос казва: "Всеки, който изпълнява волята Божия, той Ми е и брат, и сестра, и майка." Как ще проверим тази идея?

Идеята за Бога не е идея, която съществува вън от нас. Нашата реалност съществува в реалността на Бога, понеже Бог е нещо повече от реалността. Значи, има нещо повече от реалността. Има една дума, с която тази реалност може да се обозначи. Някои метафизици казват, че Бог е едно несубстанциално Същество. Той е Същество извън всякаква субстанция. Субстанцията подразбира нещо, от което светът е създаден и се създава. Частицата "суб-" значи "под" – това,

от което се образуват нещата, което работи. Думата "есенция" разбира сила, която произвежда нещата. Мнозина смесват думата "есенция" със "субстанция". Това са две различни, производни думи. Ние употребяваме думите "сила" и "материя". Качеството на материята и качеството на силата са две различни понятия.

Та казвам: Навсякъде съществуват такива противоречия. Всяка права линия, която иска да стане по-дълга, отколкото е, тя става крива. Такова правило съществува във висшата математика. Така и аз намирам, че всяка права линия, която иска да стане по-дълга, отколкото е, тя става крива линия. В една права линия не могат да се вложат 3 точки. Съществува положението, че между 2 точки може да се прекара само една права линия. Правото отношение, правото нещо съществува само между две души, а между много души, това е кривото отношение, кривото нещо, крива линия. Следователно право не може да съществува между много хора. Всички противоречия в живота се дължат на това, че човек разрешава една задача, която никой досега не е могъл да разреши. Хората искат да приложат правото между много хора. Това е невъзможно. Моите изчисления са такива, че това нещо математически е невъзможно. Ако искате да вложите правото, вие можете да го вложите само между двама души, но не и между повече от двама. Всички хора не могат да постъпват право. Между всички хора двама могат да постъпват право, но всички хора не могат да направят двама души да постъпват право. Ако многото хора могат да накарат двама души да постъпват право, значи те са криви хора. Ако аз съм прав, каква нужда има хората да ме карат да постъпвам право?

Ще кажете: "Какво практическо приложение има тази философия?" Прави сте. И аз се запитвам. И вие трябва да се запитате. В какво се заключава работата на един певец, който е пял цели 30 години? В това време той е развивал своята ципица на ларинкса. През това време той е раздвижвал въздуха: приемал е въздух и го е изкарвал навън. Казват за него: "Добър певец е." Но след 30 години този певец умира. Какво е допринесъл на света? От сегашно гледище той нищо

не е допринесъл, но от гледището на висшата математика, този певец, който е пял цели 30 години, в идеалния свят той е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура. Благодарение на певците от миналото, сегашният живот е определен. Сегашните певци пък ще определят бъдещия живот.

Ще кажете: "Отде накъде певците да определят живота?" Ние не разглеждаме музиката като едно чувствуване, но музиката е основа на човешката мисъл. Съвременните наблюдения показват, че има един особен център. Този център се намира на челото някъде. Който от вас се интересува, той ще намери точно мястото на този център. В човека има две течения, които вървят нагоре и образуват около очите една осморка. Този музикален център се образува от пресичането на тия два центъра. Ъгълът, който се образува при пресичането на тия две течения, тия две енергии, е музикалният център. Следователно музиката в човека е един възел, който съединява електричеството и магнетизма, за да носи човешките добродетели и постъпки. Следователно, ако твоята мисъл не се влияе от тези възли, ако тези проводници не са съединени, ти нищо не можеш да прокараш в света.

Казвам: Днес всички говорят за бъдещото възпитание на децата. Ако бях учител, щях да карам учениците си по три пъти на ден да пеят. Като пеят, те ще бъдат здрави. Като вляза в един дом, няма да проповядвам никакъв морал, но щях да накарам и мъжа, и жената, и децата да пеят по 3 пъти на ден. Ако вляза в едно съдилище, ще накарам и съдиите, и адвокатите да пеят по 3 пъти на ден. – "Ама ние не вярваме." – Не е въпрос за вярата. Приложете пението и ще видите неговите резултати. Не така да пеете, че от единия до другия край да ви чуят. Не е важно всички да ви чуват като пеете, но в тихото пение и в небето ще ви чуват. А като кряскате, и на един километър няма да ви чуват. Тихото пение, но от любов, се чува и на онзи свят. При тихото пение мисълта е силна. Не мислете, че човек трябва силно да пее.

Важно е като пее, да мисли.

Когато светът се създавал, всички са пели. Този свят е създаден музикално. Първо ангелите пяха, а после създадоха света, и то по всички музикални правила, точно определено. Те наредиха музикално всички орбити, по които Слънцето се движи, както и звездите. Това е една велика идея. За да пееш, първо трябва да съзнаваш защо пееш, да има една свещена идея, един свещен трепет в душата ти. Когато споменеш името *Бог*, ти трябва да чувствуваш Бога и Той трябва да се проявява в тебе. Дето и да си, трябва да имаш този свещен трепет. И тогава ще видиш, че на такова състояние и камъните, и дърветата отговарят, и всичко в природата отговаря. Споменеш ли с този трепет свещеното име на Бога, всичко ще ти отговори. Достатъчно е да имате това благоговение към Бога в себе си.

Ще кажете: "Хората мене не ме почитат." Хората не те почитат, защото не обичаш Бога. – "Ама аз го обичам, аз работя заради Него." – Не, ти не работиш за Него, ти не изпълняваш Неговата воля. Неговата воля е твоя воля. Така трябва да бъде. – "Ама аз нямам ли воля?" – Щом не работиш за Бога, ти не изпълняваш Неговата воля. – "Ама не съм ли свободен?" – Чудни са съвременните хора като говорят за свобода. Баща ти, за пример, е пил вино и след това и ти вървиш по неговия път. Това не е свобода. Ако не пиеш вино, ти щеше да бъдеш свободен. А така, дядо ти пил, баща ти пил, и ти пиеш, вървиш по техния път. Къде е свободата ти?

Следователно, за да бъдем свободни, ние трябва да се освободим от влиянието на нашите деди и прадеди. Ние трябва да се освободим от влиянието на всички техни постъпки, които не са естествени. Какво е свойството на виното? – Като пиеш вино, първо ще изгубиш съзнанието си и силата си. След това в тебе ще се яви желание да повърнеш назад всичко онова, което си приел. Че, ако ти, след като си пил в някоя кръчма или ял нещо неестествено, и след това се яви желание да повърнеш всичко това назад, може ли да се каже, че ти си ял и пил по законите на музиката? Всяко нещо трябва да става музикално. Когато ме канят някъде на гости, аз си давам ухото, да чуя дали като са готвили, са пели или не

са пели. Ако са пели, вкусът на яденето е съвсем друг от този, ако не са пели. Ако не са пели, яденето се отразява неприятно върху стомаха. Мнозина са ме питали как да готвят. Досега не съм казвал, но сега ще ви кажа: Като се готви, трябва да се пее. Като се копае лозето, пак трябва да се пее. Като се сее и жъне нивата, пак трябва да се пее. Като се шият дрехи и като кроят, и като учи човек, все трябва да се пее. Каквото прави човек, все трябва да пее. Според мене пението е една формула. То представя правата мисъл. Ако пееш, ти всякога ще имаш едно разположение на душата си.

Христос казва: "Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той е и майка, и брат, и сестра Моя." Само по този начин могат да се примирят известни противоречия в света. Защото, ако противоречията, които сега имаме, не можем да ги примирим, как ще ги примирим в бъдеще? За пример често ме запитват къде е онзи свят и като отидем там, ще се познаем ли. Вие тук не се познавате, че на онзи свят ще се познавате. В онзи свят няма никакво познаване. Какво ще се познавате? И отиде бедният Лазар в лоното на Авраама, а богатият отиде в ада. Богатият позна Лазара, но какъв смисъл има в това познаване? Ако се познаем, но ти си в едно място, а аз – на друго, тогава какво ще каже богатият? Той ще каже: "Отче Аврааме, изпрати Лазара при мене да ми накваси гърлото." С това аз не искам да ви представя какво нещо е адът, но казвам, че в човека има един ад, той е неговите тънки и дебели черва. Стомахът е католическото чистилище, а сърцето на човека, това е раят. Като дойдеш до човешката глава, това е Бог, от Който човек е излязъл. Главата представя небето.

Казва Писанието: "В начало Бог създаде небето и земята." Това създаване не подразбира този свят, който ние виждаме сега. В начало Бог е създал първичния свят, от който е произлязъл материалният свят. Като не разбират законите, хората казват, че Бог е създал сегашната Земя. Сегашната Земя е отпосле създадена. Казва се още в Писанието: "И веселиха се в тази земя, и наслаждението им беше със Синовете Божии." Това подразбира онази Земя, за която хората се готвят.

[Сега] представете си, че слушате един певец, но неговото пение не е на място. Вие ще се обезкуражите от това пение. Преди години, в XIX век един цигулар слушал един европейски виртуоз да свири в Одеса. Той свирил толкова хубаво, че руският цигулар, който го слушал, толкова се обезсърчил, че като се върнал у дома си, счупил цигулката си и се самоубил. Той си казал: "От мене няма да стане никакъв цигулар."

Сега аз не искам да представя така живота, че да отидете да се самоубиете и да строшите цигулката си. Всеки, който слуша този цигулар, може да стане като него. Въпросът е само на време. Този цигулар е придобил тази дарба чрез постоянство в упражненията.

Понякога вие разглеждате живота си и казвате: "Аз не живея добре." Не мислете, че не живеете добре. Понякога вие искате от живота повече, отколкото той може да ви даде. Това, което изисквате, този живот не може да ви го даде. И ако би ви го дал, то ще бъде за вас безполезно. Представете си, че вие искате да бъдете милионер в настоящия век и да живеете в Америка. Знаете ли какво нещастие ще ви създаде това богатство? Американските милионери и милиардери имат на разположение около десетина детектива, които ги пазят, пазят главно децата им, да не ги откраднат гангстерите. Сега във вестниците предадоха един случай. Един богат съдържател на едно американско кино имал едно младо момиче негърка, която я пазили 19 детектива, да не я откраднат. Но гангстерите успели да я задигнат от нейния съдържател. Но той упорито я защищавал. Започнала се една кървава борба между двата лагера. Сражението взело сериозен характер: намесили се картечници, оръжия, докато най-после и полицията се намесила. Така се свършила тази борба за една черна робиня.

И сегашните войни за какво стават? – За икономическото положение на народите. Всеки народ иска да подобри своето икономическо положение. Няма ли друг изход? – Има, но дотам са дошли днес хората. Всичко се върши за прехраната.

Сега да вземем другото положение. Всички тия народи

минават за християнски. Ако всички тия народи съзнаваха, че има един Господ, Който е създал света и Той е създал Земята, като е определил мястото на всеки човек, на всеки народ, те трябваше да зачетат това, което Бог е определил на всеки народ. Въпреки това всеки човек, всеки народ иска да разшири своя живот повече, отколкото трябва, отколкото му е дадено.

Сега в какво седи истината? Ако аз съм хлебар, бих желал да бъда най-добрият хлебар в града. Ако съм хлебар в София, бих желал да изкарвам такъв хубав хляб, че всеки да каже: "Няма такъв хлебар в цяла София." Ако има други хлебари, всеки да мяза на мене. Ако някой е певец, да пее най-хубавите работи. Ако някой е лекар, да лекува най-добре. А ние разглеждаме нещата и казваме: "Това не е наша работа."

Съвременните хора са по-силни в науката на разрушаването, отколкото в науката на съграждането. Срещате един вярващ, който има отлично състояние и разположение на духа, което струва милиони, но виждате след малко, че за една обидна дума, казана от някого, или за това, че някой го подял със стотина или с двеста лева, и той е готов да изгуби това състояние, да изгуби своя мир. Ето, англичаните, които са много умни, прилагат своето хладнокръвие. В Средиземно море има много подводници, но те се отнасят към тях хладнокръвно, защото, ако се отвори война, целият свят ще се блокира, всичко ще спре. Ако се отвори една такава война, въздухът ще се запали. Ако в Европа сега се отвори една война, ще има най-малко 20□000 хвърчила из въздуха. И при това всяко от тези хвърчила ще носи около 50 тона взривни вещества. Можете да си представите какво могат да създадат тия аероплани.

Всеки човек си има по един аероплан, с който да изпраща своите лоши мисли и чувства. Ако бомбите в такъв един аероплан избухнат, те ще създадат ред нещастия. Та, изисква се да правим едно различие в доброто и в злото, което едновременно функционира в нас. И доброто е полезно, и злото е полезно, но човек трябва да знае, в каква доза да ги употреби. Той трябва да знае как да постъпва с тях. Ще постъпвате

така, както Бог постъпва.

Откъде изпъдиха човека: от рая или от Земята? Човек не е изпъден от рая, но от небето, и то за една малка погрешка. Хората казват, че Бог е направил рая, но този рай, за който те говорят, не отговаря на онзи, който е описан в Библията. В Библията се казва, че в рая имало 4 реки, а сега са останали само 2. Къде са другите две реки? Един брат дойде и разправяше за тези реки, че ги видял. Казвам: Къде са другите две реки? И тогава се посмях малко с него и научно му казах, че едната река е на Северния полюс, а другата – на Южния. Казах му: "Ти не разправяй това нещо на други хора." Според мене двете реки, това са артериалната и венозната системи в човека. И двете излизат от сърцето. Едната е мозъчната система, през която тече електричеството, и [другата], това е симпатичната система – на магнетизма. Значи, системите на чистата кръв и на венозната. Този брат ме погледна и ми казва: "Това, което аз съм писал, го разбирам, но това, което слушам сега, не зная как да го наглася." – Няма защо да го нагласяваш. Къде е раят, това не е важно за мене. Аз зная, че раят е някъде. За мене е важно, че има Господ и не искам да зная вън от мене ли е Той или вътре в мене. Аз зная, че Господ съществува, зная, че Той е създал всичко, но дали е вън или вътре в мене, това не зная и не ме интересува. Зная, че Той работи вътре в мене. Зная, че и аз живея в Него, но къде, не зная. – "Че как така? Ти си учен човек, как да не знаеш това?" – Има неща, които аз сега ги уча. Той мисли, че аз мога да зная всичко.

Аз не искам да играя ролята на онзи турски ходжа, който казвал на султана, че знае всичко, какво Господ правил: кога ставал, кога почивал, кога се разправя с праведни, кога – с грешни. Султанът го слушал и нищо не му казвал; той бил един от големите ходжи. Един ден султанът поканил на гости гръцкия патриарх, да се запознае с ходжата. Като дошли при него, султанът им казал: "И двамата сте учени хора, много знаете, и затова аз искам да ви послушам, да чуя някои неща от вас, които не зная." Най-първо, султанът решил да ги нагости, затова той казал на слугите си да сварят 4 килограма мляко, да донесат пресен, хубав хляб и казал на гостите

си: “Хайде сега, всеки сам да си надроби хляб в чинията.” Султанът си надробил, а след него и гостите си надробили. След това султанът им казал: “Хайде сега всеки да яде от хапките, които той сам е дробил.” – “Че как ще знаем кои хапки на кого са?” – “Ако не знаете кои хапки е дробил всеки от вас, как можете да знаете какво прави Господ всеки момент?”

Та сега, и ние много неща знаем, много умни хора сме, но като надробим хапки хляб в млякото и като го обърка-ме, не знаем кой кои хапки е дробил. Иначе всичко знаем и всичко можем по магически начин да разрешим.

Та, потребно е всеки човек да си направи един вътрешен отчет. Но аз съм против вътрешната самокритика. Човек трябва да има ясна представа за себе си. Всеки, който иска да се научи добре да пее, той трябва да слуша такива певци, които добре пеят, да ги слуша отвън или отвътре. Както и да е, но трябва да ги слуша, да използува онова, което те знаят. Който иска да научи математика, или геометрия, или художество, той трябва да се среща с такива хора, да се ползува от техните знания. Художникът, за пример, има много вярно око. Той поставя всички линии на място. Има линии на добродетелта и ако я поставиш на място, ще представиш такъв образ, но ако малко кривнеш линията, ще представиш съвсем друг образ. Оптимистът и песимистът се много различават. Устата на песимиста е малко увиснала надолу. Когато мустаците на човека са увиснали надолу, той е песимист, а когато са завъртени нагоре, той е оптимист. Когато косата на момата е добре вчесана, с равен път в средата, тя е оптимистка. Когато косата е разчорлена, тя е песимистка. Който иска да бъде оптимист, трябва поне по 3 пъти на ден да си чеше космите на главата. Чеши косата си и не се бой.

Та, да дойдем сега до думите на Христа: “Всеки, който изпълнява волята Божия, той е и брат, и сестра Моя, и майка.” Сега казвам: Всеки може да пее, но онзи, който е даровит, като него никой не може да пее. Важността на Христовите думи седи в това, че много са говорили преди и след Него, но това, което Той е казал, никой не може да го каже. Защо? Понеже нямат тази опитност, това знание. Не е въпрос само

теоретически да знае човек нещата, но трябва да ги е опитал, да дадем един образец. Та, когато Му казаха, че братята Му седят вън, Той отговори: "Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е и брат, и сестра, и майка." Значи, идваме до брата и сестрата.

Значи, ако във всеки даден случай човек не може да отдели в себе си онези мисли, чувства и постъпки, които му помагат, той не може да познае кой е неговият брат, сестра и майка. Във всеки човек има известни мисли, чувства и постъпки, които му помагат. И той трябва да ги познава, да ги различава от другите. Вие мислили ли сте някой път за себе си? Ще кажете че сте мислили, но знаете ли колко сложен процес е мисълта? Във всяка мисъл в човека се намесват безброй други същества, разумни и неразумни. Разумните същества се интересуват от вашата мисъл. И ако решите нещо криво, те казват, че не е така. Ти седиш, с дни мислиш върху нещо, бориш се, а те ти нашепват, че не е така, както мислиш. И след като се подчиниш на тази Божествена мисъл, която ти нашепва нещо, ти изпитваш в себе си мир и радост. И всякога, когато ние не послушваме тези разумни същества, всякога съжаляваме.

Та, спазвайте законите, които функционират в природата. Два закона има, които трябва да взимате предвид: някога правата мисъл идва първа, а някога – последна. Някога правото чувство идва първо, а някога – последно. Някой път правата постъпка идва първа, а някога – последна. Коя е диагнозата, по която да познаете кога правата мисъл е първа или последна? Когато не си раздвоен нито в мисълта си, нито в чувствата, нито в постъпките си, правата мисъл, правото чувство и правата постъпка са дошли първи. Щом си раздвоен в мислите, в чувствата и в постъпките си, ще знаеш, че първата мисъл, чувство или постъпка не е права. Тогава ще чакаш да дойде последната мисъл, последното чувство и последната постъпка.

Следователно човек трябва да знае, че във всяка мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка, които решава, той решава една задача. Ако не си раздвоен, задачата е право решена. Ако си раздвоен, задачата не е право решена. Ако

искаш да знаеш дали си добър човек, виж има ли нещо в тебе, което куца, или няма. Ако има нещо, което куца, ти не си добър. Ако няма такова нещо, ти си добър. Човек може да бъде раздвоен само в даден момент, не всякога. В първо време само житното зърно се раздвоява, но като покара коренчета и листа, то се радва вече, защото съдържа всичко в себе си. Житното зърно не придобива нищо отпосле. То носи всичко със себе си. Като се посади в земята, то само се проявява.

Всеки момент, когато ние проявяваме известна постъпка, ние трябва да участвуваме с цялото си естество. И тогава ние сме или добри, или не. Ако в този момент ние изпълняваме волята Божия, ние сме добри. Ако в мисълта на човека седи първо да изпълни своята воля, какво той ще направи, а на последен план седи волята Божия, той е на крив път. Неговата мисъл е крива. Защото мисълта на човека не е в състояние да схване всички възможности. С такава мисъл човек може да схване само една възможност, но една негова права мисъл, едно негово добро чувство и една добра постъпка определят живота му за 25 000 години. Лошата постъпка може да определи живота на човека най-много за 100 години. Значи, ако човек направи едно зло, за 100 години все зло ще му върви. Ако пък направи едно добро, за 25□000 години все добро ще му върви. Та, ако искате да знаете защо човек трябва да прави добро, казвам ви: Правете добро, ако искате да ви върви 25□000 години все на добро. Който е направил едно добро дело, за 25□000 години на добро ще му върви. Който е направил една лоша постъпка, за 100 години все на зло ще му върви. Защо е така, не зная, но моите изчисления така показват.

Сега, друго нещо. Вие сте изучавали смятане. Знаете, че като делите някое число, най-после остава една единица, която не може да се раздели. Ако получите десетично число, пак остава една единица, която може да разделите на 10 части, но пак остава и от нея една единица. Можете да продължавате до безконечност, тогава нещата се намаляват. Но най-после ще дойдете до едно положение, че трябва да спрете делението. Ще дойдете до периодическите дроби, дето чис-

лата се повтарят периодически. Като дойдете до периодическите дроби, в които няма никакво разрешение, трябва да спрете. Като турите десетична точка, има разрешение. Като дойдете до периодическа дроб, никакво разрешение няма. Там трябва да спрете. Има една обстановка на нещата, която нищо не определя. Ако не искате да спорите с някой човек, дайте му тази единица, която не е делима. Например, делите 10□000 лева, но остават от тях 99 лева. Тези пари не ги делете, дайте ги на другия, за да не става спор. Ако някой банкер дели, той няма да се съгласи с мене. Той ще дели и остатъка. Той другояче мисли, не мисли като мене. За него всяка пара е ценна, защото хвърля лихви. А като се събират тия лихви, те дават крупна сума. Тази математика вие я дръжте за себе си. Аз харесвам тези банкери, които разсъждават така. Те на стотинката турят лихви. Така става, когато правите погрешки. Като правите погрешки, за една стотинка се турят лихви, даже и за една десета от стотинката. Като делите според закона на доброто, не делете остатъка. Остатъкът при доброто не може да се дели. Делението е само в неразбрания живот. В разбрания живот обаче, в добрия живот, никакво деление няма. Когато на някое разумно същество му се поревне да знае какво нещо е делението, то слиза на Земята, на физическия свят. Като научи делението, качва се горе и там проповядва какво нещо е делението. Като го питат какво нещо е делението, то им казва: "Отлична наука е, там, имам на Земята приятели, които го прилагат. Ако искате да го научите, слезте при тях, те ще ви научат." Ако искате да научите изваждането, пак трябва да слезете на Земята. На небето няма изваждане.

Тия неща, които ви казвам, са мимоходом казани. Те са само за обяснение. Любовта е потребна за живота. За вас е важно да имате едно правилно разбиране за любовта, защото от него зависи вашият живот. Но и любовта иска пение. Без пение никаква любов не може да съществува. Като се влюби, човек веднага започва да свири и да пее. Аз съм виждал моми, които, като се влюбят, взимат метлата да метат, но в

това тяхно метене има музика, ритъм има. Като вземе да маже, в мазането също има музика. Като маже с любов, чувате, че от ръката му излиза някаква песен. Някой като тропа с ръката си, във всяко хлопане има музика. Други пък, в тропането им няма никаква музика. Та, ще знаете: Единствената сила в света, която регулира живота на хората, това е любовта. Този живот се изразява във вътрешна музика и песен. Когато започне да мисли за Бога, всичко му се вижда красиво. Като мисли човек за Бога, колкото и да е тъжен, веднага душата му ще се развесели. Тогава човек и художник ще стане, и музикант ще стане, и поет ще стане – всичко може да излезе от него. Тогава светът пред него се разширява. Дето и да отиде, всички хора, всички живи същества ще го обичат.

Затова казвам: Обикнете Бога, за да се оправят работите ви. Обикнете Бога, за да станете здрави. Обикнете Бога, за да станете силни. Обикнете Бога, за да станете умни. Обикнете Бога, за да станете богати. Вършете Неговата воля в душата си. Аз искам всички да станете такива, да имате всичко, каквото пожелаете. И като имате всичко, да слезете при онзи, който нищо няма и да го научите на същите неща, каквито вие сте придобили.

"Добрата молитва"

33-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.IX.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ДОБРОТА И СПРАВЕДЛИВОСТ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета няколко стиха: от 8-а глава на Иоана 23-ти стих; 7-и стих от 9-ата глава на Иова; 17-и стих от 3-тата глава на Ефесяните.

"Аум"

В живота ние сме дошли до една епоха, която подразбира чисто веяно – в голямото всичко е овърхано – не е отвеяно. Сега трябва отвяване. На туй отвяване сламата отива на една страна, а житото – на друга страна. Мнозина, като разглеждат живота, не разбират този процес; така и очакват от земния живот туй, което никога няма да имат на Земята. Аз туй не ви го казвам, да кажете: "Аз бих желал да ми доведат тия, щастливите хора на Земята колко са, да ги видим." Един англичанин правил статистика и намерил, че в Лондон, от 8 милиона жители, има 250 щастливи семейства, 3000 средна хубост, а на другите Господ да им е на помощ.

Много пъти ние казваме, че науката доказала това. Науката е доказала, че страданията са необходими. Науката е доказала, че радостите са необходими. Науката е доказала, че светлината е необходима и тъмнината е необходима. Съвременната наука се стреми да подобри живота на хората, но се стреми по един път, по който щастието на човека не може да се постигне.

За пример, ако вие натрупате повече познания във вашия мозък, това не значи знание. Знанието като един капитал трябва да се пласира. То трябва да има доход. Най-първо казваме, че има наследствени черти. Как ще познаете дали вашият капитал е в обращение? Аз ще ви дам малко, микроскопическо познание. Главата на човека представя вложе-

ният капитал – грамаден капитал е той. Лицето на човека представя капиталът в обращение, който донася някакъв приход. Ръката показва какъв приход има от този капитал. Че, туй е един факт. Онези, които правят наблюдение, трябва да знаят това. Ако ти на главата си имаш един признак, че си много умен човек – формата на главата ти показва, че си умен, – този признак го нямаш на лицето, нямаш го и на ръката, тогава имаш едно отношение 1:3. Значи имаш една вероятност към две изключения – 1/3 към 2/3. Ако на главата съществува този признак на разумност, имаш го и на лицето, тогава имаш 2/3 и едно изключение. Имаш 1/3. Ако съществува признак и на ръката, ти си от умните хора. Такъв един човек ние го наричаме близо до съвършенство, съвършен човек. И при това, когато тази форма съществува в главата, главата има не такава форма, не както сегашните хора имат.

Някои хора искат да бъдат щастливи. Като се гледат главите ви, при такава форма на главата щастливи не можете да бъдете. При такава форма на главата и при такова лице пак не можете да бъдете щастливи. От чисто научно гледище ви казвам, понеже формата не съответствува на онези енергии, които може да се проявят. Разумната енергия изисква една особена форма. За пример, за да направите вие едно колело на един аероплан, което може да се върти в една минута по 10–15 или 20□000 обращения, знаете ли туй колело колко гъвкаво трябва да бъде! Колко разумно трябва да е направено. Ако туй колело не е направено така, няма да може да се движи така бързо, а бързината на аероплана зависи от бързината на това колело. Следователно, ако колелото се върти бавно и движението ще бъде бавно; ако се движи бързо, и движението ще бъде бързо. Има съответствие между движението на колелото и движението на аероплана. Колелото е човешкият ум, върти се отгоре. Ако вие погледнете човека от невидимия свят, ще видите, че на човека има едно колело, което се върти и от туй колело зависи движението на човека.

Сега, онези, които са рационалисти, ще кажат: “Как ще го докажеш?” Аз няма какво да доказвам, за мене е доказано. Ако не е за тебе доказано, че аз да ти го доказвам! Една

истина, която я зная, аз ни най-малко не доказвам. Туй, което аз не зная, него мога да доказвам, и на себе си и на другите. Ако някой човек иска да му доказвам дали съм добър, казвам: Следи моя живот, няма какво да ти доказвам. Ти тръгни подир мене, и ще знаеш добър ли съм или не. Аз като ходя, като стъпвам, по краката ще разбереш. По думите ще събереш всички данни и факти и ще разбереш доколко аз съм умен.

Та казвам: При сегашните условия, при които ние живеем, ние изследваме природата по един патологичен начин. Ние, за пример, в икономическо положение се намираме още както малките птиченца, икономически я разбираме тъй, както малките птиченца я разбират. Как я разбират? Щом са в гнездото, те чувстват, че крилцата им са слаби и краката са слаби и ако се покаже майката, те си отварят устата. Майката вложи нещо, те си затворят устата и се оттеглят. Туй е икономията [в] първата фаза. Аз го наричам "икономия на яденето". Хората, когато се срещат, все си отварят устата и майката туря една хапка. Щом те хранят тебе, ти си още едно дете. Майка ти те храни, няма какво да се дигаш, да мислиш, че много знаеш. Ще знаеш, че твоите крилца не са израсли, че краката са слаби или ще знаеш, че твоята добродетел не е силна или че твоята справедливост не е силна и ще разчиташ на майка си. И тогава ще турят, че ти вярваш в Бога.

Но птицата има разумност. Майката и бащата, като идат, носят нещо, виждаш го. Ние ръката виждаме, но Господа не Го виждаме Ние туряме едно заблуждение и казваме: "Аз сам се храня." Това е първото заблуждение. Колкото малкото птиченце може само да се храни. Храни се само, но онази храна, която е в твоята ръка, баща ти и майка ти са я донесли отнякъде. Не казвам, че през целият живот ще носят. То трае най-малко един месец. Щом усвоят тази наука (за 30 деня учат този урок на яденето), като научат урока, майката казва: "Стига вече, научихте си урока." Малките птиченца след туй почват да упражняват крилцата си и да хвъркат – това е второ отделение. Майката показва, после седи на клончето и ги гледа и казва: "Я опитайте!" И то опитва крилцата

си и кацва при майка си. Тя му казва: "Браво." Второто възпитание е да хвърка от клонче на клонче и туй трае около 10–20–30 деня, цирикат наоколо. Най-после майката тръгне напред, като генерал, като офицер, и бащата тръгне, и децата, 5–6 отподире, вървят като войници. Искат да ги заведат там, дето има храна, и им казват: "Заповядайте, както ходи бащата, както ходим ние, ходете и вие по същия начин." Туй става с птиците, но става и с нас. Ние сме в първата фаза, отварянето на устата. Втората ще дойде, от клонче на клонче.

Сега може да ме попитате: "Как да го разбираме?" Разбирайте го както искате, аз ви давам свобода. Според мене да се повтарят нещата не е наука. Наука е да се учи човек и да се прилагат нещата. Това е наука. Онзи художник, който рисува, поставя линиите и най-после нарисува една картина. Гениалният художник, той, като постави една линия, тя остава. Той никога не трие. Този, който никога не трие, той е гениален художник. Този, който трие, не е гениален. Докато вие триете погрешките, вие сте ученици. Когато един ден няма да имате гума и няма да триете, тогава ще бъдете гениални. Аз разглеждам обективно, реално. Така е в училището. Ако вие пишете едно писмо и триете с гума, тази хартия изгубва своята способност, разлива се мастилото, не е чиста и вие вземате друга, нова хартия. Тогава пак сбъркаш. Турците имат един обичай, който е добър. Един турчин като започне да се моли, ще започне да си мие ръцете ушите, очите и почва да се моли, но ако направи една погрешка, малка погрешка, няма да ви казвам, правят някаква погрешка, той вземе пак и наново се моли. Като направи втора погрешка, пак наново започва да се мие и почва молитвата си наново, дотогава, докато не прави погрешка. Вие казвате: "Не може да се мия втори път, нямам време." По-добре е да правиш без погрешка.

Често ние говорим за Христа. И някои казвате: "Ние разбираме Христа." Аз турям едно правило: Всеки човек, който обича Христа, може да обича и мене. Всеки човек, който не обича Христа, не може да обича и мене Всеки човек, който обича мене, обича и Христа. Законът е пак същият.

Ако някой каже, че обича Христа и не обича мене, законът наполовина е верен. Някой ако каже, че мене обича, а Христа не обича, законът е наполовина верен, защото трябва да признаем онзи авторитет. Всякога ученият – в пълния смисъл онзи, който е учен, – е който носи знанието със себе си. Няма какво да оспорваме.

Христос донесе в Себе си тази абсолютна доброта. Не като човек. Донесе една абсолютна справедливост. Туй, което някои го наричат една слабост. Евреите искаха да ги освободи, да им донесе една физическа свобода. Христос казва: "Ако приемете Моето учение, ще станете първият народ, но ако не приемете Моето учение, хиляди години ще има да страдат вашите еврейски глави." – Тъй ли? Ти не си националист.

Един народ не е само в света, за да бъдат националисти. Че в какво седи национализмът? Човек трябва да бъде националист. Цялото човечество, всичките хора може да бъдат националисти, не само българите да бъдат националисти. Всичките народи трябва да бъдат националисти. Но нека видим какво ще ни донесе национализмът, тъй тясно, както го разбират. Националността трябва да я разбираме много широко. Онова, което Бог е турил, то е национално. Той турил нациалността като едно чувство във всеки един народ. То е едно Божествено чувство, трябва да се развие благородно, защото, ако не се развие, човек може да стане както е станал вълкът. Защо е станал вълк? Отишъл едно време вълкът при овцете и казва: "Господарят е страшно страшен изедник. Той турил кучетата да ви пазят. Млякото ви взема. Вълната ви взема, децата ви взема. Елате при нас, ние ще ви освободим от този изедник." Аз сега разсъждавам върху тази басня, че положението на овцете при човека не е цвете, право е донякъде, но ако овцата бъде при вълка, ще бъде ли в по-добро положение? Два пъти ще бъде по-лошо. Следователно по-хубаво е да бъде при човека, отколкото при вълка. Казвам: Сегашните неща в света, които се проявяват, и всичко онова, което се проявява, не е лошо. Националността не е лошо нещо, не е само една националност.

В човека френолозите са открили приблизително 40

центрове само за проявяване на чувствата. Има индивидуални чувства. Има семейни чувства, има обществени чувства. Има самосъхранителни чувства, има морални чувства. Всичките тия чувства съставят едно гражданство. Имат еднакви права в своето развитие.

Казват "патриотизъм" или "патер". То е любов към бащата. Питам: Кой е първият баща на човечеството? – Бог е първият баща. Следователно всички трябва да Го обичаме. Ние трябва да се стремим да очистим тази Земя от всички нечистотии, да я очистим от всички неправди, които съществуват. Това е бащиния и трябва да желаем и тази бащиния трябва да имаме предвид. Не само подобрението на един народ. Англичаните искат да бъдат първи в света. Французите искат да бъдат първи в света. Не е така. Народите са като синове при Бога. Един народ може да бъде по-голям народ, по-големи усилия ще прави. В един дом след най-големия син идват втори, трети, четвърти, пети, но всички трябва да спазват известни правила, известни отношения. Не мислете, че първородният, най-големият може да е най-умен. У евреите Яков имаше 12 сина, но кой беше най умният? Не беше най-големият син. Синовете му бяха родени от две майки. От едната, от възлюбената, която той обичаше, му се родиха два сина. Едната жена му бяха натрапили отвън. Неговият дядо беше толкоз умен, че на Якова натрапи по-старата и от нея Господ му даде повече синове. А на онази, възлюбената, на нея даде само двама сина и Иосиф, първият син от тази майка, беше много умен и възлюбен и като го пратиха в Египет, стана едно от египетските величия. Тогава в Египет се развиваше една отлична култура.

Като разглеждам сегашния живот, има щекотливи въпроси, с които не трябва да се занимаваме, понеже в природата работата е определена. Има милиони учени хора, които се занимават с всичките отрасли в науката, с всичко се занимават, всичко туй така се сумира и почваме ние да изучаваме. За пример, сега се изучават тайните науки, откритията на човешкия характер, но сега тайните науки се употребяват в криминалната психология. Психология употребяват и в съдилищата. Тази психология не се прилага като един възпитате-

лен метод.

За пример двама души завързват приятелство. От чисто психологическо гледище трябва да се разгледа имат ли съответствуващи способности. Други, които характеризират, ако ги нямат, да не завързват приятелство, понеже ще се развали. Двама души искат да встъпят в семеен живот. Трябва да видят имат ли тия чувства, които характеризират. Трябва да се види разумността, написана ли е на главата, на лицето или на ръката. Ако е написана, добре дошли сте. И на възлюбления ако [е] написана разумността на главата, на лицето и на ръката, и двамата като се съединят, Бог ще ги благослови. Ако разумността е написана само на главата на възлюбления и на жената е написано само на главата и на лицето, тогава ще имаме 3:3. И аз да ви предскажа, че ще имате един нещастен живот, и този закон птиците го спазват напълно. Птиците, в семейните [отношения] по-добре са разбрали този въпрос. Мъжът и жената еднакво мътят, и двамата носят храна. Някога се случи нещастие с бащата, тогава майката отглежда. Но изобщо, при отглеждането на птиците не се случват големи нещастия.

Та казвам: Свързани в едно или две. Казва се в стиха, че "турил под печат звездите"* и неизследимите богатства Христови**. Онова, което спъва съвременните хора, то е едно криво предаване на ония наследствени черти. Има дарби в човека, които са вложени от природата, от Бога направо са вложени. Има придобити някои качества, които са вложени и от нашите деди и прадеди. Да кажем, малко си сприхав – то е вторична способност. Или си малко недоверчив – то е вторична способност. Или разложен си – то е вторична способност. Ти обичаш недовършените работи. Започваш много добре и до края оставяш нещата недовършени, обещаваш и не си държиш обещанието – това са вторични способности. В Божественото, това са гениалните хора, онези, които са станали гении в света. Гении са, които са развили в себе си Божественото. Те са били верни на онези черти, които са дадени от Бога. Тях са развили. Гениалните хора не мислят

* Иов, гл. 9, ст. 7.

** вж. Послание к Ефесяном, гл. 3, края на ст. 8.

толкоз за себе си, те искат да бъдат полезни в света. Не искат да бъдат полезни, за да се прославят. Те знаят, че като се подобрява светът, подобрява се и тяхното положение. Щом светът се подобрява, и нашето положение ще се подобри. Щом светът не се подобрява, и нашето положение не може да се подобри. Щом знанието расте – идете в кой и да е народ, – щом то се проявява, то е общо достояние на всичките, които знаят. Днес може да минава от една област в друга.

Казвам: Сега трябва да имаме една ясна представа за Христа. Не тъй, както Христос е бил преди 2000 години, защото, когато Христос се яви на Земята, евреите казваха: "Ние знаем, че Бог на Моисея е говорил, а на този човек – не знаем. Моисей беше на Синайската гора, с Бога се разговаряше, даде ни закона, подигна нашия народ, а този нищо не е направил заради нас." Казват: "Ние сме под римско робство, освободи ни от тях и ние ще повярваме." Христос казва: "Ако вие Ме последвате в Моето учение, Аз ще направя римляните ваши братя и добре ще живеете, не като роби, но като братя. И вие ще бъдете като братя на римляните."

Ако дойде един англичанин в България, трябва да говори български. Английски, български, това са човешки езици. Има в природата един Божествен език, който ние тепърва има да учим. Англичаните, французите, българите, русите, които и да са, всички като се научат, той трябва да бъде есперанто. Сега някой в Полша направил есперанто, но този есперанто е взет от латински, от славянските езици. Не е лошо това, хубаво е, но не е Божествен език. В Божественият език има една дума – като кажеш "братко" на вълка, веднага ще ти проговори вълкът. С този език като идеш при една круша, крушата ще ти проговори.

Сега може да ме попитате дали е вярно. Вярвайте само като го опитате. Сега само го слушайте. Турците казват: "Олàбилр"* – може да е така, но няма защо да го отхвърляте. Нещата, които са верни, и да ги докажем, са верни, и да не ги докажем, са верни. Нещата, които не са верни, и да ги доказваме, пак не са верни. Верните неща, и да ги отхвърли-

* olabilir (тур.) – може би.

те, и да ги приемете, те са все верни. Истината няма нужда от доказателство – и в самия живот се проверява това.

Веднъж ме срещна един евангелист и след като му говорих за Христа... Той страдаше от една болест и аз му казвам: "Ако аз те излекувам, какво ще мислиш заради мене?" Той ходеше при този лекар, при онзи лекар. Казва ми: "Да не би да ме туриш в кривия път, че като ме излекуваш да ми кажеш да се откажа от Христа?" Рекох тогава: "Защо ти са тия разбирания?" Христос разбираше, лекуваше с онази Божествена сила. Ако аз лекувам по същия начин, вземам вода от същия извор. Всеки човек, който лекува по този Божествен начин... Човешкият начин се отличава с много подробности. Гледам сега аз от природното лекуване: сутрин ще направиш една седяща баня, на обяд – втора, вечерта – трета. Три-четири месеца ще правиш и ще имаш известни резултати; после ще правиш разтривки. Но това е един метод за богати хора, които не са работили. За тях този метод е много добър, но ти си чиновник, нямаш време, на обяд де ще ги направиш? Трябва да вземеш 3 месеца отпуск.

Според мене баните са на място, но по този метод аз другояче постъпвам. Аз бих препоръчал 3 бани на ден, но ето как ще препоръчам. Най-първо ще вземеш една баня за ума си; дето и да си, може да я вземаш. Каква баня? – Да бъдеш по-умен. Втория ден ще кажеш: "Да бъда по-умен, да бъда по-умен". И после ще казваш: "Станах умен, станах умен, станах умен. Прилагам разумността и служа на Бога." Това са все бани. Три месеца ще ги правиш. После ще препоръчам разтривки – да обичаш хората. Аз седя там и ще се разтривам с ръце. Като седя, пак правя разтривки – да обичам хората. Какво ще ми забележат? Аз съм там, не могат да ми турят цензура да обичам хората. Каквото и да правиш, ти можеш за 10 секунди или за 10 минути [да мислиш]: "Да обичам хората, да обичам хората, да обичам хората" и най-после да мислиш: "Да правя добро на хората, да правя добро на хората, да правя добро на хората." Това е третата баня. И ти ще оздравееш. Ще имаш толкоз подобрение, даже двойно подобрение, отколкото от седящите бани.

В 14-та година дойде един беден човек при мене, страда от една болест – страда от треска. Да вземе пелин му препоръчвам. Казва: "Пари нямам." Рекох му: "Тогава ти ще вземеш пелина без пари." – "Как?" – "Ти ще седнеш и мислено ще идеш да вземеш пелин от аптеката. Ще влезеш в аптеката и ще вземеш пелин." Казвам му: "Слушай, ти ще седнеш на масата и ще си представиш, че влизаш в най-главната аптека в София и ще кажеш на аптекаря: "Дай ми 3 хинина." Той веднага ще ти даде и ти ще вземеш, ще излезеш от аптеката и ще дойдеш вкъщи. Всяко едно хапче ще го разделиш на 3 и ще вземаш по една трета. Ще капнеш няколко капки лимон в хинина и така ще го гълташ, и като изпиеш всичките, ще те остави треската, пък ако не те остави треската, аз ще ти дам пари да вземеш хинина." Той ходил, направил моя опит и казва: "Остави ме треската." Казвам: "Хубаво, и аз съм свободен да не ти давам пари." Но на един богат човек никога няма да му кажа да се лекува така. Този закон работи за бедните в света. Някой от вас не го е направил.

Всеки от вас може да се лекува. Хинин може да вземеш колкото искаш. Това е за да се усили вярата на човека. Ако всеки от вас би имал тази вяра – вяра без съмнение, – законът работи отлично. Ще ви кажа следния факт: Един американец издал една книга, огромна книга, показва хора, които се лекували с вяра. Една жена страдала от неизцерима болест, неврастения, лекували са я най-видни професори. Лекували са я, [чете] тази книга и веднага повярва това, което казват, и става от леглото, като че е оздравяла. Това е самохипноза.

Ще ви приведа един пример: Двама парализирани, турили ги в болницата в един град и ги забравили, там те лежали 12 години, в това градче близо до планината. Влиза една змия в града и като я гонят, змията влиза в болницата, дето били парализираните, като влязла в стаята им и те като я видели, избягали. И така те се освободили. И те казват: "Господ здраве да дава на змията." В дадения случай те така се уплашили, виждат голямата опасност и забравили, че са болни, мислят, че ще ги изяде и като помислили, че са здрави, изскочили от болницата.

В Закона на Вярата дотогава, докато влиза нещо в ума

радио,

Защо сте дошли на Земята? Да разберете вашето на Козото служба, прати Своя ангел и ме запази.”

мозна.* Казвам: “Здрав ли си?” – “Здрав съм. Този Господ, Тогава направи Данаил и дойде мозга онзи ангел и им по-не ни избави, ние не се кланяме [и] мозга на вашия Бог.” пазорха. Казвам: “Само нашият Бог може да ни избави. Ако онези тръмата младежи, които бяха хвърлени в пещта, не но ще дойдат да ни помогнат. Тогава ние обясняваме [защо] Ако имаш мъй радио в себе си и радеш съобщение, непремен-ската да радеш никакво съобщение, и ти потънеш в морето. но усилие и мозга ще дойдат да ти помогнат. Пък ти не за предаване, тръбва да съобщиш, че си в някое пъкълчитеч-мерт. Казвам: Всеки един от вас трябва да има един адрат идат да го избавят. Сега хорат, тръсят и не може да го на-Ако той може да каже на кое място е Данаил, бедната ще задъбения руски адиатор и не може да разберат къде е Данаил. е радио, да бъде в съобщение с другия свят. Тръсят онзи

Аз да би кажа: Всеки на Земята е пратен да развива сво-са го избрали от бората?

чобек, но тук само Бог може да ни избави”. След това се чуудва, намира се при някои хора, които го отбъбяват. Как – и мозга щат нещастната.

Разпъвят, потъва един кораб и един казва: “Ще се даби един пъкълчитечен случай, казвам: “Не бъбям в Господа” ненето влиза и ние нарушаваме Божестбения закон. Казвам: Бог господарува навсякъде в природата. N като дойдем в го задъбим. Ако в ума ти не влиза никакво стнение, онова, кое то имаш, ще остане за тебе. Казвам: Тръбото нещо, стм-страхъбим, че може да задъбим боатстбото си, ти може да тръсят на мозга щат нещастната.

Бог е Дух, прати Своя ангел и ме запази.”

Тогава направи Данаил и дойде мозга онзи ангел и им по-не ни избави, ние не се кланяме [и] мозга на вашия Бог.” пазорха. Казвам: “Само нашият Бог може да ни избави. Ако онези тръмата младежи, които бяха хвърлени в пещта, не но ще дойдат да ти помогнат. Тогава ние обясняваме [защо] Ако имаш мъй радио в себе си и радеш съобщение, непремен-ската да радеш никакво съобщение, и ти потънеш в морето. но усилие и мозга ще дойдат да ти помогнат. Пък ти не за предаване, тръбва да съобщиш, че си в някое пъкълчитеч-мерт. Казвам: Всеки един от вас трябва да има един адрат идат да го избавят. Сега хорат, тръсят и не може да го на-Ако той може да каже на кое място е Данаил, бедната ще задъбения руски адиатор и не може да разберат къде е Данаил. е радио, да бъде в съобщение с другия свят. Тръсят онзи

Аз да би кажа: Всеки на Земята е пратен да развива сво-са го избрали от бората?

чобек, но тук само Бог може да ни избави”. След това се чуудва, намира се при някои хора, които го отбъбяват. Как – и мозга щат нещастната.

Разпъвят, потъва един кораб и един казва: “Ще се даби един пъкълчитечен случай, казвам: “Не бъбям в Господа” ненето влиза и ние нарушаваме Божестбения закон. Казвам: Бог господарува навсякъде в природата. N като дойдем в го задъбим. Ако в ума ти не влиза никакво стнение, онова, кое то имаш, ще остане за тебе. Казвам: Тръбото нещо, стм-страхъбим, че може да задъбим боатстбото си, ти може да тръсят на мозга щат нещастната.

Бог е Дух, прати Своя ангел и ме запази.”

Тогава направи Данаил и дойде мозга онзи ангел и им по-не ни избави, ние не се кланяме [и] мозга на вашия Бог.” пазорха. Казвам: “Само нашият Бог може да ни избави. Ако онези тръмата младежи, които бяха хвърлени в пещта, не но ще дойдат да ти помогнат. Тогава ние обясняваме [защо] Ако имаш мъй радио в себе си и радеш съобщение, непремен-ската да радеш никакво съобщение, и ти потънеш в морето. но усилие и мозга ще дойдат да ти помогнат. Пък ти не за предаване, тръбва да съобщиш, че си в някое пъкълчитеч-мерт. Казвам: Всеки един от вас трябва да има един адрат идат да го избавят. Сега хорат, тръсят и не може да го на-Ако той може да каже на кое място е Данаил, бедната ще задъбения руски адиатор и не може да разберат къде е Данаил. е радио, да бъде в съобщение с другия свят. Тръсят онзи

Аз да би кажа: Всеки на Земята е пратен да развива сво-са го избрали от бората?

чобек, но тук само Бог може да ни избави”. След това се чуудва, намира се при някои хора, които го отбъбяват. Как – и мозга щат нещастната.

Разпъвят, потъва един кораб и един казва: “Ще се даби един пъкълчитечен случай, казвам: “Не бъбям в Господа” ненето влиза и ние нарушаваме Божестбения закон. Казвам: Бог господарува навсякъде в природата. N като дойдем в го задъбим. Ако в ума ти не влиза никакво стнение, онова, кое то имаш, ще остане за тебе. Казвам: Тръбото нещо, стм-страхъбим, че може да задъбим боатстбото си, ти може да тръсят на мозга щат нещастната.

Бог е Дух, прати Своя ангел и ме запази.”

Тогава направи Данаил и дойде мозга онзи ангел и им по-не ни избави, ние не се кланяме [и] мозга на вашия Бог.” пазорха. Казвам: “Само нашият Бог може да ни избави. Ако онези тръмата младежи, които бяха хвърлени в пещта, не но ще дойдат да ти помогнат. Тогава ние обясняваме [защо] Ако имаш мъй радио в себе си и радеш съобщение, непремен-ската да радеш никакво съобщение, и ти потънеш в морето. но усилие и мозга ще дойдат да ти помогнат. Пък ти не за предаване, тръбва да съобщиш, че си в някое пъкълчитеч-мерт. Казвам: Всеки един от вас трябва да има един адрат идат да го избавят. Сега хорат, тръсят и не може да го на-Ако той може да каже на кое място е Данаил, бедната ще задъбения руски адиатор и не може да разберат къде е Данаил. е радио, да бъде в съобщение с другия свят. Тръсят онзи

Аз да би кажа: Всеки на Земята е пратен да развива сво-са го избрали от бората?

чобек, но тук само Бог може да ни избави”. След това се чуудва, намира се при някои хора, които го отбъбяват. Как – и мозга щат нещастната.

Разпъвят, потъва един кораб и един казва: “Ще се даби

---

* Данаил, гл. 3.

да може да се съобщавате с невидимия свят, че всеки ден всеки от вас по апарата да имате съобщение. Ако не можете вие сам, съюзете се двама, трима, религиозните общества се съединяват, вярват в Бога. Едно религиозно общество може да се съобщава. Българският народ, и всеки народ, трябва да има радио. Българският народ, английският народ, величието на един народ седи в радиото, с което може да се съобщава. Еврейската история е пълна с такива примери. Когато те се обръщаха към Бога, Бог им пращаше помощ. Христос казва: "Когато се намерите в трудни времена, не мислете какво ще каже Отец ваш, дайте съобщението."

Имаме този пример с апостол Петър, когато беше затворен. Всичките братя се молиха дълго време и след туй от невидимия свят дойде един ангел, който го извади из затвора. Сега вие се спирате и казвате: "Това са изключителни условия." Изключителни са само за ония, които имат радио. Едно общество, един човек, който има туй съобщение с невидимия свят, изключения за него няма. "Все, що попросите в Мое име, като вярвате, ще ви бъде."

Та казвам: Същевременно подразбирам една вътрешна връзка и тогава цялата Земя [на] нас ще ни бъде на разположение. Хората около нас, и за тях ще имаме предвид други разсъждения. Всичките хора не могат да вярват тъй, както ние вярваме. Не е нашето вярване, което ще ни съедини.

Две неща има, които обединяват хората: тяхната доброта и тяхната справедливост. Или, нашето сърце и нашият ум са, които ни сближават. Навсякъде ние се сближаваме по този начин. Важна роля на всичките жени е да съединят човечеството по сърце. Всичките жени трябва да работят, да обединят човечеството по сърце. Това е жената. Задачата на мъжете е да обединят човечеството по ум. Тогава жените ще подхранват доброто, а пък мъжете – справедливостта. Тогава ще имаме цялото човечество обединено и като дойдат децата, новото поколение, тези майки и бащи, които са направили връзка с Божествената мъдрост и с Божествената любов, които са направили връзка с въплотената доброта в света и справедливост, те ще имат ново

поколение, нови деца, които ще носят знанието на свободата. Тогава ще имаме един свят близо до Царството Божие на Земята.

Та казвам: Ако вие обичате Бога, може да обичате всички. Ако не обичате Бога, вие не можете да обичате и всички. И вашето бъдеще е предрешено. Всички ония, които не обичат Бога, бъдеще нямат и всичко е свършено за тях; за всички ония, които обичат Бога, бъдещето е за тях. Тъй седи Великият закон в света. Най-първо трябва да обичаме Бога, за да се реализира нашият идеал на Земята. Като се реализират нашите идеи, ще се реализират и Божиите идеи. В Божия план е да се реализират Божиите идеи в нас. Всеки човек, каквото направи за Бога, то ще бъде едно благо заради Него.

Не е въпрос само за вярване. Вярата е само една сила за постижение на нещата. Трябва една мисъл, в която да има справедливост, трябва едно благородно чувство, в което да има доброта. Трябва да има една права постъпка, в която да има свобода. Дотогава, докато ние не сме справедливи, дотогава, докато ние не сме добри, дотогава не сме свободни. Защото да си свободен, в даден случай да може да направиш всичко онова, за което сърцето ти копнее, това наричам свобода. Свобода е в даден случай да може да направиш всичко онова, за което умът ти копнее, да може да направиш всичко онова, за което сърцето ти копнее, та никой да не те ограничава. Щом те ограничава, ти не си свободен. Да знаеш, че онова, което правиш, е добро; да знаеш онова, което правиш, че е справедливо, не само за тебе, но и за окръжаващите. В тия постъпки ще бъдеш радостен и весел в себе си и всички окръжаващи ще бъдат и те доволни.

Казваме, че това е идеал. Христос иска всички да бъдат като Него. Не като Него. Няма да искате да бъдете като Христа. Трябва да пострадате. То е невъзможно. Но в постъпките, в мислите може да бъдете като Христа справедливи. В сърцето може да бъдете като Христа добри. Във волята може да бъдете и в постъпките може да бъдете свободни, както Той е бил. Той казва: "Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я отнема." Той е свободен, понеже един

човек, който не може да положи душата си и да вземе душата си, не е свободен. Той казва: "Имам власт да положа душата Си." Свободата седи в това. Ако твоята душа не е готова на най-големите изпитания, ако тази душа не може да излезе от тебе и да влезе в тебе, ти не си свободен. Щом душата излезе... Аз бих желал да излезе моята душа, но да има връзка между духа и душата, да има вътрешна връзка, защото душата трябва да бъде свободна, да излиза, да се освободи от къщата. Душата не е ли свободна да проходи? Ако човек е затворен вкъщи, свободен ли е? При страдания казвате: "Излезе ми душата." Той е свободен човек. Не само да излезе, но и да се върне. Сега душите не излизат и не се връщат и всичката опасност е там. На съвършените душите излизат и се връщат. Съвършеният човек отива при Бога и се връща при Бога. Отива, взема наставления, слиза на Земята и върши волята Му. И възприема всичките неща на радо сърце, тъй както може да се възприемат нещата.

Та казвам: За вас онова, което е потребно, е следното. Поне малките препятствия, които имате в живота, да ги премахнете. Някой път идват някои съмнения. Някой път във вас се зараждa съмнението как ли ще свършите живота си на Земята. На Земята ще свършите тъй, както учениците свършват. Способните ученици накрая, след като държат изпит, като завършат, дават им техните дипломи, държат речи. Излизат със слава и чест при домашните си. Когато напущаме Земята, трябва да се върнете с дипломите, че сте завършили туй училище и се връщаме в невидимия свят да ни посрещнат. Свършили сме по всичките предмети.

Вие мислите дали ще ви приеме Христос. Като идете, Христос ще каже: "Дайте си дипломите. Той е като баща." Вие нямате никакъв диплом и няма и приемане. "Назад!" Като носите онези ваши дипломи от Земята, и ангелите ще ви посрещнат, и светиите, и ще кажат: "Ето един достоен син на човечеството, който работи по всичките правила, които Бог е дал."

Сега аз ви казвам: Работете! Някои от вас сте намислили да напуснете училището преждевременно. Не напущайте

училището. Някой току дойде и казва: "Умира ми се, не ми се живее на Земята." Казвам: Защо ще умираш? – "Искам да ида в другият свят." Казвам: Никъде няма да идеш. Ти не си ходил в оня свят. Туй, което са ти разправяли, не вярвайте. Вие вярвате както младите моми и младите момци. Радвам се на такава вяра, но е много жалко, когато една млада мома се разочарова. Тя най-първо мисли, че като този млад момък няма друг. После казва: "Като него дявол не съм виждала." Тази мисъл, че е ангел, да остане. Влизат някои вярващи братя, тия братя като влязат в едно общество, казват: "Чудесни са тия братя." След 4–5 години казват: "Страшни дяволи са." Но тия братя са по-добри, само че ние, които влизаме между тях, ние трябва да бъдем добри, защото болният, който отива между здравите хора, ще го бутнат там, дето е болен. Той трябва да бъде здрав.

Казвам: Не изменяйте мислите си. Всичките хора са добри. Има нещо лошо в хората, но злото е нещо наследено, дошло е сега. За добро е и то. Злото е допуснато в света. Страданията са допуснати. Ще дойде една епоха, когато тия злини в света няма да ги има. Ще дойде една епоха, когато на Земята въглища няма да има. Как ще го видите? Засега има доста гробища. Тогава няма да има никакви гробища. Няма да казваме, че умираме, а ще казваме, че има отиване и връщане. Дойде някой и аз вече се готвя да получа писмо от нашите да се върнат. Те не са умрели, но са заминали при домашните в тяхното отечество. То не е на Земята, тук, а е в странство. Там ще учат и ще завършат своите науки. Някой път може да се ходи, да се връща. Туй не вярват някои. Като казваме, че някой ходи и се връща от оня свят, казвате, че той е от извеяните. Значи чистото, което е извеяно, пари струва, а нечистото не струва. В извеяните хора вярвам повече, отколкото в неизвеяните. Неизвеяните трябва, казвам, да ги пресеем, да наследим богатството Христово.

Сега сме в една епоха, дето има много да се учи, да се опознавате. Вие още не сте изучавали какво нещо е човешкият ум, какво богатство се крие в човешкото сърце, какво богатство се крие в човешката душа, какво велико богатство се крие в човешкия дух. И в най-простия човек, и в най-прос-

тото растение, богатства са скрити вътре, всичко онова, което Бог е открил. Растенията са разумни същества, които съдържат в себе си откровения, които на тях Господ открил. Животните съдържат откровения, които Бог в тях е скрил. И човек носи особени откровения, и светлината носи особени откровения. Топлината носи особени откровения, водата носи особени откровения. Твърдата почва, всичко в света носи велики богатства, които трябва да изучаваме.

Ние още не сме учили в света, ние виждаме много малка, микроскопическа страна, която ни най-малко не е човекът. Това, което виждаме, не е човекът още. За пример какво има да мислите за един човек? Като минавате покрай пътя, вашият крак се е счупил. Мине някой човек, побара ви крака и веднага кракът зараства. Какво ще кажете? Какво ще помислите? Ако вие сте потънали в проказа, този човек само махне с ръка и проказата изчезне, какво ще мислите за него? Този е човекът, който говори с новия език. Той само дигне ръката си и казва: "Вие не сте болен."

В Америка има една религиозна госпожа, Еди се казва, която се занимава с християнската наука, казва: "Християнската наука [е], която лекува." Тя като дойде, казва: "Твоят крак не е счупен" и като туриш тази мисъл в ума си, кракът ще заздравее. Каквато и да е болест по същия начин лекуват. Един американец, на който му се строшили двата крака, отива при един, от това учение, и той го излекувал. И най-после лекарят му казва: "Ти трябва да платиш за лекуването." Онзи казва: "Ще Ви платя, но ще си въобразиш – както ти ме лекуваше, така и парите ще дойдат."

Любовта е силата, която внася здравина на сърцето. Светлината е силата, която внася здравината на човешкия мозък, на човешката мисъл. Силата на истината седи в здравината на човешката воля. Някой иска да има силна воля. Ако твоята воля се подхранва от истината, ако твоето сърце се подхранва от любовта, ако твоят ум се подхранва от мъдростта, ти може да си един от тези хора, тогава всичко, каквото искаш, то ще ти бъде. Любов с вяра и надежда без никакво съмнение; мъдрост, в която да няма никаква тъмнина и

истина, свободен да бъдеш, без никакво противоречие да няма в ума ти. Никъде да не се съмняваш, да не се чувствуваш, че си ограничен – нищо повече.

Онзи, големият човек и да е заблуден, заблуждението е у нас, понеже ние не разбираме онзи закон на увеличаването и смаляването. Някой път ние искаме някои работи в света, но те се постигат чрез закона на увеличаването, те се постигат чрез закона на смаляването. Казваме някой път: "Трябва да се увеличим." Човек сега се увеличил, за да постигне някои неща. Но трябва да се смали. Смирението е закон на смаляването. Има закон, който се разрешава чрез сила. Има закони, които се решават чрез смаляване. Казва се: "Царството Божие не е в думи, но със сила се взема."

Много пъти ние казваме: "Слабите хора са силните хора." В какво седи силата на една микроба, която под микроскоп едвам може да я видите? Но в този микроб има такава грамадна сила на размножение, че в 24 часа милиони стават, и като се размножат, от нечистотиите може да уморят човека. Сила има един микроб. Разплодяването е толкоз силно, че може да умори когото и да е.

Злото вие може да го ограничите чрез светлината. В сърцето може да ограничите злото чрез топлината. Злото във вашата воля може да ограничите чрез вашата сила, чрез свободата. Свободният човек зло не прави. Всички ония хора, които правят зло, не са свободни. Една бомба, която се пръска и убива 10 души, свободна ли е? Нагласена е тя. Като дойде, пръска се и само веднъж се пръска. Лошият човек само веднъж може да направи едно зло. Щом го направи, той е слаб. В доброто законът е обратен. В доброто човек като го прави, всякога силата се увеличава, а в злото силата се намалява. Следователно човешкият ум чрез неправдата се атрофира. Чрез отсъствиетио на доброто сърцето се атрофира. А от отсъствието на истината човешката воля се атрофира. Свободата е закон за силата на човешката воля.

Всички трябва да се борим да бъдем вътрешно свободни. Каквото да ни се каже, само ако е право, само ако е добро, тогава може да се коригираме. Този човек е свободен, който прави неща, които са прави, които са добри. Онзи човек,

който се води по закона на Любовта, по закона на Божията мъдрост, по закона на Божията истина, този човек в буквалния смисъл е свободен.

Сега и на вас ви пожелавам да бъдете здрави по сърце, да бъдете здрави по ум и да бъдете здрави във всичките ваши постъпки.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

34-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.IX.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

ИДЕТЕ ПРИ ЧИСТИТЕ ИЗВОРИ

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета 54-та глава от Исаия. Тази глава, когато е писана, човечеството е било повече от 2500 години, то е било далеч от реалността. Значи толкоз е било далече в пространството и сега сме толкоз години по-близо. Тъй щото, ние разбираме нещата по-добре, отколкото те са ги разбирали. Някои неща са били известни, а някои неща сега стават известни.

"Весели се, неплодна, която не раждаш." Значи да се радва една жена, която не ражда. Нещо непонятно за тогавашните времена. Според идеите на евреите жена, която не ражда, се счита нещастна.

Онзи, който знае хубаво да пее, е едно благо. Но да пее онзи, който не знае, той всякога ще излезе със скръб. Почти всичките хора мязате на певците и свирците, които излизат на сцената и се връщат наскърбени. Целият живот е една сцена, на която ние се явяваме, с големи аспирации, вдъхновени и след туй слизаме от сцената с наведена глава. Някои искат да знаят от какво произтичат противоречията. Има едно противоречие. Ако певецът не може да пее, причината е в него. Понеже той не е развил гласа си, който Бог му е дал. Ако свирецът не може да успява, не е свирил. Онзи, който говори, ако не успява, не е развил речта си. Причината е у него.

Ако някому не върви в света, помнете. Вие мислите, че човек в света може да бъде богат, че човек в света може да бъде силен, без да бъде добър и без да бъде справедлив. Абсолютно това е невярно. Величието на света и на всичките хора, следете историята не само тук, на цялата Земя, но проследете историята на цялата Вселена – законът е един и същ.

Сега още ние не знаем предназначението на доброто

какво е. Писанието казва, че човекът отишъл да вкуси от плода на доброто и злото. Човек се захванал с една трудна задача. Господ му казал: "Тази задача ще оставиш за после", но човекът имал амбицията и казва: "Тази задача може да я разреша." Че може да я разреши, вярно е. Но човек започнал да разрешава задачата не навреме. После Писанието казва: "И понеже Адам станал като един от нас, да познава доброто и злото и понеже няма туй знание, да не би да вземе повторно от дървото на живота и да стане безсмъртен и този глупак мъчно ще поправи тази погрешка", та му забранил да яде от дървото на живота. Защо? Защото опасността ще стане двойно по-голяма, отколкото е сега. Сега ако умираме, е лошо, но ако не умираме, е два пъти по-лошо.

Аз не искам сега да се спирам върху отрицателните работи, защото и вие не може да си представите човек да говори за злото – то е опасна работа. Да говориш за дявола е опасна работа. За каквото и отрицателно да говориш, то е най-опасната работа. Това са взривни вещества. Мислите ли, че ако закачите дявола, не е погрешка? Колко помощници има? На колко главите са побелели, които са се занимавали с дявола. Някой път казвате: "Противи се на дявола." Трябва да подразбирате "Противи се на служителите на дявола", а не на дявола. Христос казва: "Не противи се злому." Дяволът е един принцип извън живота. Няма живот. Един ден като стъпи с крака си някъде, ще те смачка и нищо не казва. В "Отче наш" се казва "Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". Бог да се застъпи да ни изведе от лукавия. А вярващите сега искат да се борят с дявола. Всеки, който се е борил с дявола, тъй се е оцапал, че му трябват два, три живота да се очисти от миризмата. Даже толкоз смели християни има, що се женят за някой лош мъж, женят се за дявола да го реформират. Казвам: Това е опасна задача. Вие казвате: "Какво трябва да се прави?" Оставете тази работа. Онзи, Който допуснал злото в света, оставете Той да разрешава. Пък вие оставете този въпрос, абсолютно не се занимавайте.

Някои ме питат какъв е произходът на злото. Казвам: Какъвто е твоят произход, такъв е и произходът на злото. Защото ти си сам едно зло и питаш произходът на злото

какъв е. Всички други същества кански плачат от човека. Казват: "Този господар е много лош." Всички се оплакват. Има толкоз заявления против човека, толкоз оплаквания. Ще дойде една съдба. Всички хора ще бъдат съдени. Кой от вас не е изял 100 кокошки? Кой от вас не е изял 100 агнета? Кой от вас не е изял 100 риби? Ще кажете: "И Христос ги пече." Аз другояче разбирам. Не печи риба, която не обичаш. Печи ония риби, които обичаш. Щом изядеш една опечена риба, която не обичаш, тя ще ти причини най-голямото зло, което не предполагаш.

Никога не яж туй, което не обичаш. Никога не мисли за това, което не обичаш. Мисли за това, което обичаш. Мислиш ли за онова, което не обичаш, ще ти дойде някое голямо нещастие. Има един свещен страх в света. Той трябва да съществува. Но този свещен страх слабо са проявили. Но един "свещен страх", един "свещен трепет" го наричам – то е на мястото. И най-високата култура, до която животните достигнаха, е страхът. У тях страхът беше свещено чувство. Едно животно, като го онеправдаеш, плюе на краката си, бяга. И като се качи на високото място, благодари на Бога, че краката му са дълги, че могло да избяга. Виждал съм някой път, децата от една махала, някой е смел юнак, седят, карат се децата и то казва: "Само ме удари, да видиш какъв юнак съм." Онзи като го удари, казва му: "Ти като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа."

Ти засягаш дявола и казваш: "Я ме удари!" Той те плесне, казваш: "Още един плесник." Още един път го удари и той казва: "Като дойдеш в нашата махала, ще ти кажа." И във вашата махала ще бъде същото. Положението ще бъде такова, както на един турчин, бабаитин, на който син му биел все гяурите. Казва: "Баба (татко), знаеш ли, един гяур набих." Казва му: "Синко, не прави това нещо." Един ден той хванал един българин и казва: "Хванах един българин да водя по пътя, но не идва. Пусни го – не ме пуща." Като се върнал, малко накуцвал. Казва: "Намери ли си батко си?" – Казвам: Ти не се закачай с гяурите, защото са лоши.

Сега вземаме стиха и казваме: "Всичко чрез Бога може." Хубаво. "Всичко чрез Бога", се подразбира "всичко добро".

Бог е реалност, най-великото в света. Всичко добро се разбира, а не всичко зло. То не е от Бога.

Та казвам: Вземете вашата идея за любовта. Мнозина от вас имате едно понятие за любовта. Даже да вземем любовта като течност, любовта като едно въздухообразно тяло, и любовта като едно етерно тяло, и любовта като светлина да я вземем. За да добиеш една гама от любовта... (Знаеш ли какво значи "гама"? Вземаме един научен термин, "гама". Гами има в музиката. Но в сегашната биология има един хормон, един грам от хормона е най-скъпото вещество, и в биологията струва 12 милиона лева един грам. Но в света няма още един грам. В света има само няколко гами. Една гама е една милионна част от грама.) Та казвам: Ако вие имате една гама от любовта, то трябва да работите 3000 години. Една милионна част от грама да имате, 3000 години трябва да работите като човек. Защото то е разпръснато из цялото пространство. После, най-скъпото вещество е любовта. Не се позволява нито една прашинка, и най-малката капчица, колкото и малка да е, не се позволява да падне. На най-чистото място някъде. Любовта трябва да иде на друго място. Вие мислите, че може да си играете с любовта. Щедро давате. Това са ваши заблуждения. Това са резултати. Един човек с песен може да се занимава, но то не е музика, самото [...] музика. Може да се занимаваш с резултатите на пеенето. Пението е като раздвижиш въздуха. Този въздух все ще трепти, но самата музика, която чувствуваме в дадения случай, много малко е.

Колко може да предадете от вашата музика? Ако вие можехте, понеже музиката е първата форма, единствената дреха, с която Любовта се облича. Музиката е една от най-красивите дрехи. Ако вие, само с крачето на тази дреха, с която е облечена Любовта, ако може да засегнете кой да е мъртъв човек, той ще оживее. В който и дом да влезе, ако достигне едно трептение до ушите на хората, всичките спорове на тия хора веднага ще престанат.

Казвате: "Как ще се оправи светът?" Светът ще се оправи само с Любовта. Къде са ония хора, чрез които Любовта ще се прояви? Казвате: "Нашето сърце гори." Горенето не е

любов. Любовта е изявление на Бога. Това е дрехата на Бога. Вие казвате: "Бог е Любов." Значи, достъпната дреха на туй абсолютното Същество, на туй безграничното Същество, Което може да бъде достъпно за нас, не само за нас, но за най-възвишените същества. Има 3 начина, по които Бог е достъпен. Бог е достъпен само чрез Любовта. "Бог е Любов", казва Писанието.

Та казвам сега: Реалното, то трябва да е вече като една наука. Понеже ние искаме да влезем да проповядваме едно учение, да напуснем Земята. Няма какво да напущаме Земята. Тази Земя ще работим, да я преобразуваме. Затова сме дошли на Земята. Господ казва: "Ще преобразите света." Ще преобразим, понеже ние сме дошли да работим. – Тази работа как ще стане?

Някъде в Америка, в пристанището имало една подморска скала, на която много кораби се разбивали и американското правителство решило да се справи с тази канара, турили 3000 дупки, поставили взривове, съединили го с ток и само едно дете на 5 години като натиснало копчето, цялата канара била разрушена. Ние дупки пробиваме, динамит се слага, и един ден и най-слабият като побутне копчето, всичко туй ще изчезне.

Сега вие мислите Христос ще дойде с ангелите от небето, да тури ред и порядък и вие да останете да ядете и да пиете, облечени хубаво, с капели, с лачени обуща. Като дойде Христос, ще имате повече от лачени обувки. Ще се оплакват говедата от лачените обуща, ще се оплакват овцете от хубавите дрехи. Ще се оплакват, понеже, ние правим нещата не с любов. Ние гледаме животните от любов. Всичко в света ние вършим без любов и туй го наричате "егоизъм". Едно безлюбие има. И право е, всичко ние вършим без любов. И вследствие на това страдаме. Дето умираме, умираме по същата причина.

Казвате: "Христос умря." Христос умря заради нас, заради нашето безлюбие. Уморихме Го ние и възкръсна за Своята любов, която имаше към Бога. Любовта му беше по-силна. Следователно Той знаеше, че трябва умре. Казва: "Тия хора ще ме уморят." Казва: "Така е решено." Има един,

Той трябваше да опита колко е силна любовта Му, че след като Го умориха хората, чрез любовта възкръсна. Той казва: "Имам власт да положа душата Си, имам и власт да я взема. Хората може да Ме уморят, но Аз ще възкръсна."

По същия начин и вас хората уморяват. Вашите деца ще ви уморят. Вашият възлюблен ще ви умори. Вашите ученици ще ви уморят. Каквото имате, ще ви уморят вас, туй да го знаете. Христос имаше един ученик, който Го предаде. Но Го предаде евтино. Но те му обещаха, казват му: "Ако Го предадеш в нашите ръце; еврейските свещеници му казват: "Ти ще бъдеш цар на евреите, ще бъдеш знаменит, цар еврейски може да бъдеш." А щом го предаде, казват: "Ти си предал един изменник, който искаше да разруши еврейския народ." И той си казва: "Така ли Го продавам?" Пред Него седи една грандиозна идея и като Го продаде, видя своята погрешка, че никаква цена няма. Юда имаше амбицията, но като предаде своя Учител, любовта се отне от сърцето му и той почувствува всичкото безсмислие в живота и той се обеси.

Мислите ли вие, че ако предадете вашия Учител, въжето ви ще бъде куршумът, въжето ще бъде смъртта? Аз говоря принципално. Ти дойдеш някой път до убеждението, готов си Господ, Който е в тебе, да Го предадеш. И мислиш, че като Го предадеш, ще се подигнеш и велик ще станеш. Той като си замине, ти ще видиш безсмислието на човешкия живот. Ако ние може да носим страданията в света, то се дължи на Онзи, Който живее в нас. Той казва така: "Аз, Който създадох света, ако ти ме слушаш, ако вървиш по пътя, ще ти дам. Аз ще изкарам всичко на победа." Следователно оставете тогава Господ във вас да се състезава. Вие губите победата в себе си и искате да я придобиете отвън. В себе си трябва да я придобиеш. И първото служение е да оставиш Господ в тебе да действува, абсолютно да се не разклати умът ти.

Три неща предложи на Христа: "Покажи – казва – силата си." Той казва: "Силата от Бога иде. Със Словото иде силата." После го кара от храма да се хвърли. Христос му казва: "Не изкушавай Господа Бога твоего. Понеже ти си Ме качил горе на храма, няма какво Аз да се хвърлям." И най-после

Му казва, ако му се поклони, ще му даде всичките царства на Земята." – "Тия царства не са твои, те са на Господа, да си вървиш, откъдето си дошъл."

Вие имате ли сте изпитания? За пример, някой път вие кипнете и се разгневите. Има два вида гняв: един гняв, който иде от любовта, и един гняв, който иде от безлюбието. Ако се гневиш от любов, на място е, любовта е спасителка, благословение е. За Бога казват, че се е разгневил. Вие не сте опитали гнева на Бога. Гневът на Бога дава живот. Ако Господ не се гневеше!... Гневът на Бога подразбира Неговата любов към всички тия глупави деца, които не разбират Божията любов. Седиш, гневиш се. Онзи, способният ученик не се научи. Възмущаваш се, имаш доброто желание човек да станеш. Всичко ще ти дадем, пари, дрехи, обуща, всички каквото искаш, ще ти дадем. Някой музикант, професор, като намери едно даровито дете, казва: "Учи се, всичко ще ти дадем."

Та, първото нещо: Вие сте се обезверили; не сте се обезверили, но сте дошли да вярвате в себе си повече, отколкото в Бога. Най-първо вие мислите, че всичко може да направите. Като дойдете до големите изпитания, казвате: "Туй нещо не стана както мислех." Няма нито едно същество в света, на което работите да са станали тъй, както то е мислило. Нашите мисли стават дотолкоз, доколкото ние реализираме онзи първичен план на Бога. Нашата свобода седи, че Бог има един специален план – ти да се развиваш. Там седи твоята свобода. Ти имаш широк простор да употребиш каквото искаш, да реализираш своята воля в себе си. Ако реализираш, герой ще бъдеш, и талантлив, и светия, всичко ще станеш, какво ли не!

Вие всички искате да станете силни хора в света. Но едно време, когато Бог създаде света, създаде най-големите животни и после всичките животни се представиха пред Бога да им даде властта. На големите животни, Той им казва: "Много сте големи, не може да управлявате, ще изнудите света." Дойдоха най-малките. Казва им: "Много малко ядете, ще държите хората гладни." Намери човека по средата някъде и казва: "Единственото същество, което може да управ-

лява, то е човекът.” Той беше малко детенце, играеше си и нямаше съзнание. Господ взема най-слабото същество. И между всички животни човекът е по-слаб, понеже бяха по-стари от него. Всички животни бяха създадени преди човека. И Господ казва: “Туй, слабото същество ще турим за в бъдеще да има власт.” И тогава всичките животни дигнаха една голяма врява: “Как тъй?” Днес това е факт. Че туй, слабото същество, на което гледаха с презрение и всички сега се чудят, че туй, слабото същество, трябва да ги учи. Всички стари философи останаха на заден план.

Всички онези горделиви мисли вътре във вас, те мязат на силните животни. Онази велика мисъл на животните, туй е човекът. Туй, което мисли, е човекът. Имаш в себе си една мисъл, която не се мени – тя е Божествена. Туй, което не се мени във вас, върху него приложете вашето щастие, понеже искате да живеете на Земята. Ако вие не можете да развиете вашия ум, ако вие не можете да развивате вашата доброта тук, на Земята, ще проповядвате сега за другия свят. Другият свят е велик свят на разумни отношения, разбиране има. Не както тук между нас. Ние нямаме разбиране. За пример, ако един слуга отиде при един съвременен богат човек, той може ли да му даде ключовете на своята каса? Най-първо той няма доверие.

Някой път някои ми казват: “Говори ми за оня свят.” Казвам: Аз за оня свят не обичам да говоря. За Божия свят обичам да говоря. Туй, което аз зная, е, че Божият свят е вътре в мене. И светът на ангелите е вътре в мене, и човешкият свят е вътре в мене. В човешкия свят е ангелският свят. В ангелския свят е Божественият свят. Тия трите свята са вътре, едновременно ги виждам; и хората виждам, и ангелите виждам, и божествения свят виждам. Как? То е моя работа. Аз казвам просто, че го виждам, а как го виждам, то е моя работа. Как го виждам, няма да ви разправям. Човека не го виждам като животно, защото животното ходи на четири крака. Едно различие има. Защото, рибите как ги виждате? Рибите ги виждате както плуват без крака. Птиците крила имат. Като дойдете до ангелите, и тях представят с крила. Ни най-малко нямат крила. Вие казвате: две крила имат.

Най-слабият ангел в небето има 25 милиона крила. Всяко крило подразбира една мощна сила, то е закон на ума, на движението. Следователно с 25 милиона крила един ангел може да преброди цялата наша Вселена и да му останат още в запас, гориво, да осветява. (Туй по човешки говоря.) Ако стъпи един ангел във вашия дом, какво ще стане? Ангелите не идат. Ако дойде един ангел във вашата къща, вашата къща ще изгори. И в църквата не стъпват, понеже и църквата ще изгори. Едно от качествата е: където стъпи, изгаря. И в училището не могат да стъпят, защото ще изгори. И те често от благоразумие, да не причинят вреда, понеже ще стане някакво нещастие и удар, за да не стане [така], идат по-рядко и то трябва да вземат предохранителни мерки, да не би да се запали светът от тях, защото ако се запали, ще изгори.

Казва Писанието, че Земята един ден ще изгори. Ще изгори по единствената причина, че няколко от тези ангели ще дойдат и ще запалят Земята. Казвате: "Когато се запали Земята, какви трябва да бъдем ние?" Ние се плашим от огъня, който гори. Но огънят на ангелите е един процес на чистене, горението е светлина. Както водата за нас уталожва нашата жажда, така е в ангелския свят горението. Светлината е като водата. Както водата смекчава твърдите вещества, за тях светлината е като водата. В тази светлина те се къпят. Техните океани, техните езера са направени само от светлина. Как ще си го представите? Няма какво да ме разбирате. Казвам: Има едно подобие между водата и светлината по отношение на човека.

Сега нека дойдем до ония неща, които са близки. Ние поддържаме един Божествен живот, който може да преобрази Земята, разумно да я преобрази. Не да раздели хората, но да внесе една хармония в този Божествен живот. Трябва да се пресъздаде сегашното устройство на света. Божественият живот трябва да преустрои най-първо нашата мисъл, трябва да преустрои нашите чувства, трябва да преустрои нашите постъпки.

Тази сутрин ви рекох: Ти ако поставиш един човек в любовта си по-горе от тебе, ти ще го намразиш. Всеки човек,

когото туряш по-горе от себе си, ще го намразиш. Всеки човек, когото туряш по-долу от себе си, той ще те намрази. Всеки човек, когото туряш по-горе от себе си, най-първо ще те възлюби, но ти ще го намразиш. Всеки човек, когото ти туряш по-долу от себе си, ти ще го възлюбиш, но ще го подцениш и той ще те намрази. За да [не] се яви омраза, ти ще го държиш наравно на себе си, и за да не те намрази, ще го държиш равно на себе си.

Следователно, за да няма омраза, един човек няма да го туряш нито по-долу, нито по-горе от себе си – за да не го намразиш и за да не те намрази и за да се разбирате. И тогава отношенията между вас [ще бъдат] по Закона на Любовта [и] ще се споразумявате. Онези хора, които се обичат, те са като човешките крака. Веднъж единият отива напред и върху другия пада тежестта, после се сменят. Да се обичат, то е законът на съвместния живот. Да обичаш някого значи в един момент да носиш тежестта, в следующия момент той да носи тежестта. Когато има правилна обмяна, [тогава] има любов. Когато го натовариш като кон, пък ти вървиш без нищо да носиш, никаква любов няма.

Сега казвате: "Както ни е възлюбил Христос." Че, ние имаме една идея, всички проповядват, аз съм слушал много евангелски проповедници, казват: "Изкупил ни е Христос, осиновил ни е", както някои бедни деца осиновява. Осиновени, мислят да не работят. Да ги имат като дъщери, които да се обличат по три пъти на ден с дрехи, с ръкавици, само да се показват. Че, това не е никакъв Божествен живот! В новото учение, учените хора като ти готвят, ще станеш учен човек, а простият като ти готви, ще станеш прост. Защо ученият като ти готви, учен ставаш, а простият като ти готви, прост ставаш? Добрият като ти готви, добър ставаш и лошият като ти готви, лош ставаш. Бедният като ти готви, беден ставаш, сиромахът като ти готви, беден ставаш, богатият като ти готви, богат ставаш. Тъй седи истината. Другото не е вярно. Според онова, което ние сме изследвали, не е вярно.

Христос казва: "Син Човешки не дойде в света да Му послужат, но да послужи." Казва: "Ако мене Ми служат, Аз ще стана като тях." Но Той ще послужи, Той ще предаде

тази любов, това знание, тази мъдрост, тази истина. Всичките неща, които носиш, само чрез служението ще ги придадеш.

Той казва: "Аз ви позволявам да Ме ядете." Той отиде и по-далеч. Днес ти ще изядеш, но утре ще дойде до тебе, но ако Го изядеш, какво значи? Буквално, то е неговото Слово. Ако бихме възприели Христовото учение и го приложим в живота, да започнем от семейството, от живота, от църквата, от училището, ако го приложим вътре в себе си, върху ближните, навсякъде ако се приложи, и учители, и свещеници, и работници, и господари, ако всички приложеха Христовото учение, светът щеше да има съвсем друг вид.

Идва тука един православен свещеник, иде рано, аз не обичам да приемам сутрин рано, но идва този свещеник рано и казвам му, какво му е притупало да го приемам? Много бързал. След като поговорихме, той казва: "Този свят вече си отива. Всичко си отива." И сега този свещеник ми разправя. Отива той за помощ [при един] виден владика [и той] му казва: "Ти от мене не искай никаква помощ, иди при него и виж какво той може да направи. Аз го мразя, не искам да го видя, ние никак не се обичаме." Аз го питам: Защо тия благообразни служители на Христа не се обичат? Какво има? Имането на баща си ли делят? Какво делят?

Често и на мене казват: "Вие взехте нашите овци." Казвам: Овците ваша собственост ли са? Тези души в света, в църквата, те са души на Бога. Че как мислите? Аз овца ли съм, аз ще бъда подобен на вас. Дето срещна овца, съвсем другояче постъпвам. Аз с овцете говоря. Аз, като ги срещна, не ги благославям като вас, но като я срещна, питам я: "Пиеш ли хубава вода? Пила ли си хубава вода?" И като ми каже, че не е пила, пътувам 2–3 часа, [заведа я] при един извор да пие чиста вода. Казвам: "От тази вода, като си жадна, да пиеш." После питам я: "Хубава храна имаш ли?" Заведа я при най-хубавото пасище и □ казвам: "Като огладнееш, тук да идваш." И като намерят, че се е преобразила овцата, казва: "Много хубав извор, много хубаво пасище."

Това е новият начин за проповядване. Не казвам на овцата, че трябва да повярва в Господа. За Господа на овцата не

говоря, защото, щом започна да говоря на овцете за Господа, ще вляза в спор. Ако кажа, че искам да стана овчар, тя казва: "Ние вече имаме понятие от тия старите овчари. Тия старите овчари ми взеха вълната, взеха ми млякото, взеха ми децата. Ти от тях ли си?" Как ще им докажа аз, като отивам при овцете? Казвам: "Аз дойдох да се уча как [да] живея при овцете и да стана като вас една овца. Какво ще кажете? Как да бъда като овца?"

Че, защо Христос взема един пример и казва: "Аз съм лозата, а вие – пръчките, Отец Ми е земеделец, който обработва." Че какво има от това? Христос избира лозата. Тя не е така проста, както ние мислим. И овцата не е така проста. Овцата е едно същество, което никога не се поддава на греха, това е огънят. Огън е овцата, Божествен огън. В този смисъл, а не в тази форма, както разбираме. Онзи свещен огън, който носи в себе си Божествения живот, той е овцата, а те сега разбират тия овци. Ако те имаха тези живите овци, пастири щяха да бъдат, както Моисей беше в пустинята. Бог го прати да стане овчар и в онзи момент, когато видяха [къпината] да гори, Той казва (в къпината беше Христос, Който гореше, и Той казва): "Аз съм лозената пръчка, която гори. Не се приближавай до тази пръчка, изуй си обущата, понеже мястото е свещено."

Щом ние се приближаваме при една душа, в която Бог се проявява (аз не говоря за външната страна), щом се приближаваш до коя и да е душа, която гори, трябва да изуеш обущата си и да имаш един свещен възглед, който и да е. Аз не говоря за човешките дела. Щом се приближаваш при една душа, в която Бог се проявява, тя гори, ние трябва да изуем обувките си, да имаме един свещен възглед, един свещен трепет, че има една душа, в която Бог присъствува. И тогава ще имаш съвсем друга представа и ще гледаш как се проявява, няма да гледаш външната страна. Ако разбираш така човека, ти си почувствувал Божията любов. Ти като схванеш, че в човека Бог се проявява, отваря се неговата душа. Аз съм го проверил. Само една дума като кажа, забелязвам една малка усмивка и той казва: "Човещина е", някой път като кажа и в човека веднага се отваря неговото сърце и той казва:

“Като е така, аз съм готов да го направя.”

Казвам: В новото учение имате туй разбиране в живота, разбирайте така; ако така не разбирате, това са старите разбирания, старите религии. Някои владици и патриарси, да ги поживи Господ, не да ги поживи, но да ги съблече Господ. Слугинята да се съблече е разумно от своята нечистота и да си облече нови дрехи. Всички трябва да се облечем с онези нови дрехи на любовта. И тогава, като се облечем, ще се познаем, ще си подадем ръка. Сега се ръкуваме, целуваме се. Тъй, както сега е, престъпление е. Ако целунеш един човек без любов, то е престъпление. Ако се ръкуваш с един човек без любов, то е престъпление. Ако говориш без любов, то е престъпление, и добро ако вършиш [без любов], и то е престъпление.

Какво трябва да правим? Най-хубавото нещо, което можете да направите, казва Писанието: нито едно оръжие. Сега се опитаха някои тук и се изпоплашили горе, на Витоша. На Черния връх на наблюдателницата паднал гръм и вестниците пишат, че трябва да вземат предохранителни мерки, може гръмотевица да ги избие, тия туристи. Тия туристи не трябва да отиват горе. Тия туристи, които ходят по Витоша, не се позволява. Те трябва да ходят със свещено чувство, не да ядат и да пият. Които ходят на Витоша, чиста вода и чист хляб ще ядат. Даже не се позволява жертвоприношение. В старо време ходеха жертви да принасят на Бога, но само на Моисея [на] високите места ходеха да принасят жертва на Бога. Никому не се позволява да заколи едно агне и да го яде на Витоша. В Божествения свят не се позволява. За три прегрешения не може да измият греховете. Долу, в полето може да ядат, но горе, на Витоша, не може, не се прощава. Те мислят, че като идат горе, че няма да ги сватосват горе със своите уреди. Месоядството е позволено с любов. Който има любов, да яде месо, който няма любов, никакво месо да не яде. Който няма любов, трева да пасе. Който има любов, няма да пасе трева. Един закон трябва да има.

Седна аз, дойде някой и ми казва: “Не влизаш в положението ми.” Аз в своето положение искам да вляза. Казвам му: Ти ако си на моето място, какво ще направиш? Предста-

ви си, аз имам 200 милиона лева. Казваш: "Ще раздам." Хубаво, ще раздадеш на тия хора и те започват да ядат, да пият и да се разхождат и ще се развратиш. Мислите ли, че доброто с пари става? Не, не. Аз искам, като направя една услуга на тебе, да я направя от любов, да чувствувам, че Онзи, Който е в тебе, е доволен, и казвам: Ако Той не е доволен, не ти правя добро. Не искам да се самозаблуждаваш. Ти, ако дойдеш вкъщи, казваш: "Аз не обичам да ям боб. Ще ми заколиш кокошка." Казвам: Аз няма да ти заколя кокошка, понеже Господ не е в тебе. Щом ти искаш кокошка, Господ не е при тебе, щом ми даваш заповеди, щом дойдеш в дома ми и казваш: "Дай ми моето право."

Щом се усъмняваш в мене, Господ не е в тебе и ако аз се усъмнявам в тебе, Господ не е в мене. Ако аз се съмнявам, Господ не е в мене. Ако ти се съмняваш, Господ не е в тебе. Тогава и в тебе Господ не е, и в мене не е. Какво ще направим? Тогава аз няма да се усъмнявам в тебе и ти няма да се усъмняваш в мене. Аз ще те обичам както аз разбирам, не по твоите правила, а по моите; и ти ще ме обичаш както ти разбираш – то е Божественото, то е новото. Една пълна свобода. Тогава да се зачитаме, да виждаме Господа навсякъде, където се проявява.

"Той е недостъпен, не съм виждал Господа." Може би след хиляди години няма да Го видиш. Като се качиш на небето, като ангел, едва ще го видиш, като едно слънце. Ти ще го видиш в един малък размер. И няма да имаш една ясна представа какъв е Той всъщност. Ако искате някой път да имате една идея за Господа, трябва да четете Сведенборг, той го е въплотил, по Сведенборгски. Питам тогава: Какво разбрахте?

Бог е едно колективно произведение на всичките разумни в света. В най-разумното Бог ще се прояви. Бог е колективно проявление. В сърцето, онова, което можете да почувствувате, то е пак Бог. В постъпките пак е едно колективно проявление. И в колективната мисъл, която се проявява, то е Бог, и в колективните чувства, то е пак Бог в тебе, ти и Той се проявявате. Колективните постъпки, в които ти се проявяваш, то е пак Бог, и там Бог се проявява. Ако ти в

мислите не може да видиш Бога, никъде не може да Го видиш. Ако и в колективните чувства и постъпки не може да Го видиш, никъде не може да Го познаеш. Затова Сократ е казал: "Познай себе си, за да познаеш света!"

Никакво оръжие няма осигуровка. Каквото и оръжие да употребиш против мене, когато Бог се проявява, туй оръжие няма да успее, защото колективните мисли, колективните чувства и колективните постъпки, това е Божественото, там е великият закон, на който всички велики същества еднакво мислят, еднакво се подчиняват и всичко вършат от любов, не от насилие.

Казвам ви сега едно правило, което трябва да приложите: Никога не изливайте любовта. Не мислете, че любовта е като водата. Любовта е много ценно нещо. Вие мислите, че любовта може да я разливате навсякъде. Ако имате само една гама, която е една милионна част от грама, 3000 години ви са потребни, за да го съберете, а като имате тази гама, вие ще бъдете на Земята най-мощното същество и всичко може да вършите. Вие може да бъдете гений, светия, може да бъдете учител, какво ли не може да бъдете! Но трябва труд, трябва работа, трябва знание, трябва единство, разбиране на онзи велик закон, с който Бог управлява света разумно. Човек е във връзка с всички разумни същества, с мнозина ваши приятели, с които вие още не се познавате.

Аз някой път казвам, че хората на Земята, те са знайни в небето като галените деца, своенравните деца на Бога. Когато ангелите се усещат уморени от грандиозните работи, Господ ги праща на Земята за развлечение между хората и като дойдат тук, са в развлечение. При всичките своенравности на хората, те стават много весели, във всичко виждат много красиво, във всичко, което човек си представя, те виждат нещо грандиозно. Казват: "Тук има нещо много хубаво, имаме нещо ново в света" и като се върнат при Бога, похваляват тия своенравни деца. Всяко дете е толкоз своенравно, че иска да бъде като Бога.

И тогава искам да ви освободя от онзи страх: да не би да осиромашеете. Ако сте сиромаси, любовта я няма. Повикайте любовта и богати ще станете. Ако се усещате невежи, не

ви стига умът, повикайте любовта и учени ще станете. Ако сте безсилни, повикайте любовта и силни ще станете. В каквото и противоречие да сте, повикайте любовта, тя е необходима. Любовта е, която носи всички Божествени блага в света. В този смисъл, "Любовта" е един израз. В древната окултна наука го наричат "Дух", Който изнася и раздава всичките дарби на човеците, според Свое осмотрение. Бог в Своята любов раздава Своите блага на хората, на Земята. За да може Бог да раздаде ония блага, които преди векове, от цялата вечност е определил за вас, Неговото желание е да бъдете вие Негови добри деца, носители на онова Велико учение, за което сте дошли на Земята.

Вие още не сте работили и искате да отидете на небето. Христос е слязъл от небето, Христос е тук, на Земята, а вие искате да отидете на небето. Вие не може да намерите Христа там. Сега Христа в рая няма да Го намерите. В рая те нямат нужда от Христа. Той е тук, на Земята. Те отиват да покажат как са страдали, че да ги помилва Христос. Христос ще ги намери тук, на Земята. Ако тук ги намери, и горе ще ги намери; ако тук не ги намери, и горе няма да ги намери. Вие сте дошли тук, на Земята, за да се запознаете с Христа. Ако тук не се запознаете, Той казва: "Този човек се отрече от Мене на Земята и Аз ще се отрека от него горе." Ако вие се отречете от Него и Го потърсите горе, Той ще каже: "Аз не ви познавам." Така седи учението.

Тия думи, ако са верни – аз вземам думите, които Той казва: "Ако вие се отречете, и Аз ще се отрека." Ако вие ме познавате, ако носите моето учение, аз ще се застъпя заради вас и тогава, в сегашните времена, идете в света и проповядвайте любовта. Не да проповядвате, че имало любов – на мястото на Бога турете Любовта. Имало любов, имало мир, имало братство, имало доброта, имало щедрост – те са потребни – имало мъдрост, имало Господ, имало онзи свят, имало ангели. Оставете тия въпроси, те са научни въпроси. Любовта е важна. Любовта ще спаси света. В умовете на хората ще турите знанието, то ползува. Където и да влезе любовта в света, трябват ни честни хора навсякъде.

Сега тъй, както върви светът, много добре върви. Това са милиони учени хора в света, които работят. Радвайте се. Всички учени хора са запалени лампи, това е осветление. Радвайте се на всеки един човек.

Казвам: Всеки един човек от вас, който и да е, всеки един от вас, който работи, той е една запалена свещ. Радвайте се на тази запалена свещ. Защото светлината е колективна и в тази светлина Бог се проявява. Радвайте се на звездите – в тях Бог се проявява. Радвайте се на Слънцето, радвайте се на растенията. Един ден, ако вашите очи се отворят, вие ще видите, както Моисей видя, горящата къпина. Моисей трябваше 80 години да работи, за да види къпината, която гори, да види, че има нещо, което гори и не изгаря. То е същественото. Мнозина, като дойдат до космическото състояние, винаги виждат дърветата да горят. И един ден, ако видите дърветата да горят, ще знаете, че във вас се е пробудило космическото съзнание. Радвайте се! Едно ново съзнание, едно ново разбиране се е пробудило във вас. Че всичко в света е животворен огън, в който човешката душа се намира.

Сега ви пожелавам да идете на чистия извор. Пожелавам ви да идете на чистите пасища, да пиете от хубавата вода и като се върнете, да разправяте. Като идете при добрите пасища, като се напасете, да дойдете и да разправяте за хубавите пасища и да разправяте за всичките благословения, които сте видели. Това ви пожелавам.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

35-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.IX.1937 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.

Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

I. ПО РЕДА НА ИЗДАВАНЕТО

1. Сила и живот, I серия (1914). София, 1915, 1924.
2. Сила и живот, II серия (1914–1917). София, 1915, 1927; Пловдив, 1933.
3. Сила и живот, III серия (1917–1919). София, 1920, Русе, 1929.
4. Сила и живот, IV серия (1921–1922). София, 1922.
5. Сила и живот, V серия (1922). София, 1922.
6. Двата природни метода, VI серия (1923–1924). София, 1924.
7. Настанало е Царството Божие, VII серия (1924–1925). Русе, 1925.
8. Заведоха Исуса, VIII серия (1925–1926). Русе, 1926/1927.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926). София, 1929.
10. Влизане, IX серия, II том (1927). София 1930.
11. Праведният, IX серия, III том (1927). София, 1930.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927). София, 1931.
13. Мнозина казваха, X серия, I том (1927). София, 1933.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927–1928). София, 1933.
15. Синове на възкресението, X серия, III том (1928). София, 1934.
16. За съдба дойдох, XI серия, том I (1928). София, 1929.
17. Учителю Благи, XII серия, том I (1929). София, 1934.
18. Който има невестата, XII серия, том II (1929). София, 1935.
19. Голямото благо, XII серия том III (1929). София, 1936.
20. Крадецът и пастирят, XIII серия, том I (1929). София, 1938.
21. Да ви даде, XIII серия, том II (1929–1930). София, 1938.
22. Делата Божии, XIII серия, том III (1930). София, 1940.
23. Условия за растене, XIII серия, том IV, (1930). София, 1949.

ддд

24. Да възлюбиш Господа (1914–1920). София, 1946.
25. Все що е писано (1917). София, 1942.
26. Дали може (1917–1918). София, 1942.
27. Великите условия на живота (1919). София, 1944.
28. Новият човек (1921). София, 1947.
29. Ще управлява всички народи (1920–1922). София, 1948.
30. Живият Господ (1922). София, 1948.
31. Поучаваше ги (1923). София, 1949.
32. Петимата братя (1923–1938). София, 1949.
33. Който дойде при мене (1924–1925). София, 1950.
34. Условия за растене (1930). София, 1949.
35. Новото човечество (1920–1943). София, 1947.
36. Вечно подмладяване (1943). София, 1949.

Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година – 1943/1944: лекциите от Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните слова, Неделните беседи (от 10.X.1943 до 28.XI.1943 г. в томчето "Вечно подмладяване") и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие "Заветът на Любовта" I, II, III том).

II. Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ ПО ОРИГИНАЛА:

1. Неделни беседи 1930–1931 г. – неиздадени.
2. Неделни беседи 1931–1932 г. – неиздадени.
3. Възкресението (1932–1933), том I. София, 1999.
4. Радостта (1932–1933), том II. София, 1999.
5. Неделни беседи 1933–1934 – неиздадени.
6. Този е живият хляб (1934–1935). Кърджали, 1998.
7. Вас ви нарекох приятели (1935–1936). Кърджали, 1998.
8. **Най-голям в Царството небесно (1936□1937). София, 1999.**
9. По образ и подобие (1937–1938). София, 1998.

10. Любовта дава живот (1938–1939). София, 1999.
11. Път на зазоряване (1939–1940). София, 1999.
12. Като роди деме (1940–1941), том I. Стара Загора, 1998.
13. Благословен (1941–1942). Кърджали, 1998.
14. Проявление (1942–1943), том I. София, 1998.
15. Оживяване (1942–1943), том II. София, 1998.

Забележка: Неделните беседи от втората половина на 1943 година – от 10.X.1943 г. до 28.XI.1943 г. – са издадени в томчето "Вечно подмладяване", София, 1949 г., редактирани и променени.

БЕЛЕЖКИ

Остарели и редки думи, невключени в бележките под линия:

апаш (фр.) – крадец, джебчия.
бастон – *остар.* бастун.
владам – владея.
дилàф (от гр.) – *диал.* маша за разравяне на огън.
за пример (запример) – в смисъл на "например".
заради – *диал.* за.
иждивявам – *остар.* изразходвам, харча.
кираджия (от ар.-тур.) – *остар.* наемател, квартирант.
клòсен – *диал.* сакат.
кофàр – катинар (вероятно от фр. coffre).
klon (тур.) – делва.
мязам (от нгр.) – *обл.* приличам.
полушарие (от рус.) – *остар.* полукълбо.
представям – в смисъл на "представлявам".
преиждам – *остар.* преминавам (с. 66).
преодолявам – в смисъл на "преобладавам".
скържав – *диал.* стиснат, скъперник.
слог (рус.) – сричка.
хас (тур.) – истински, чист.
хром – *остар.* куц.

Списък на съкращенията, използвани в бележките:

англ. – английски
ар. – арабски
гл. – глава
гр. – гръцки
диал. – диалектно
книж. – книжно
нгр. – новогръцки
нем. – немски
обл. – областно
остар. – остаряло
пер. – персийски
разг. – разговорно
рус. – руски
ст. – стих
тур. – турски
фр. – френски

СЪДЪРЖАНИЕ

1. **Най-голям в Царството небесно**.....5
   27 септември 1936 г.
2. **Свърши се виното**.....26
   4 октомври 1936 г.
3. **Алилуя**.....46
   11 октомври 1936 г.
4. **И видях ново небе и нова земя**.....66
   18 октомври 1936 г.
5. **И доведи тука сиромасите, и клосните, и хромите, и слепите!**.....84
   3 януари 1937 г.
6. **Светът на духа, на душата, на ума и на сърцето**.....102
   10 януари 1937 г.
7. **Царството небесно**.....120
   17 януари 1937 г.
8. **Така трябва да бъде издигнат Син Човешки!**.....140
   24 януари 1937 г.
9. **Да сторя**.....160
   31 януари 1937 г.
10. **Разумният човек**.....182
    7 февруари 1937 г.
11. **В начало бе Словото**.....208
    14 февруари 1937 г.
12. **Защо плачеш и кого търсиш?**.....232
    21 февруари 1937 г.
13. **Ти си Христос, Син на Бога живаго**.....251
    28 февруари 1937 г.
14. **В начало Бог създаде небето и земята**.....271
    7 март 1937 г.
15. **Да направим човека по образу и подобию Нашему**....291
    14 март 1937 г.
16. **Лотовата жена**.....315
    21 март 1937 г.
17. **Икономия в природата**.....332
    28 март 1937 г.

18. Здравото учение.....349
4 април 1937 г.
19. Виделината и тъмнината.....369
11 април 1937 г.
20. Синаповото зърно.....388
18 април 1937 г.
21. Да идем във Витлеем.....411
25 април 1937 г.
22. Стана невидим.....431
2 май 1937 г.
23. Ново сърце.....451
9 май 1937 г.
24. Робство и приятелство.....471
16 май 1937 г.
25. Елате да разсъждаваме.....487
30 май 1937 г.
26. Бяга в Тарсис.....508
6 юни 1937 г.
27. Запалят свещ.....521
13 юни 1937 г.
28. Великото малко и великото голямо.....536
20 юни 1937 г.
29. Възлюбете Господа!.....552
27 юни 1937 г.
30. Мислете за светлината!.....569
4 юли 1937 г.
31. Аз ще дойда.....584
11 юли 1937 г.
32. Но Аз ще погледна.....596
29 август 1937 г.
33. Той Ми е и брат, и сестра, и майка.....615
5 септември 1937 г.
34. Доброта и справедливост.....631
12 септември 1937 г.
35. Идете при чистите извори.....649
19 септември 1937 г.
Поредица Неделни беседи.....666
Бележки.....669